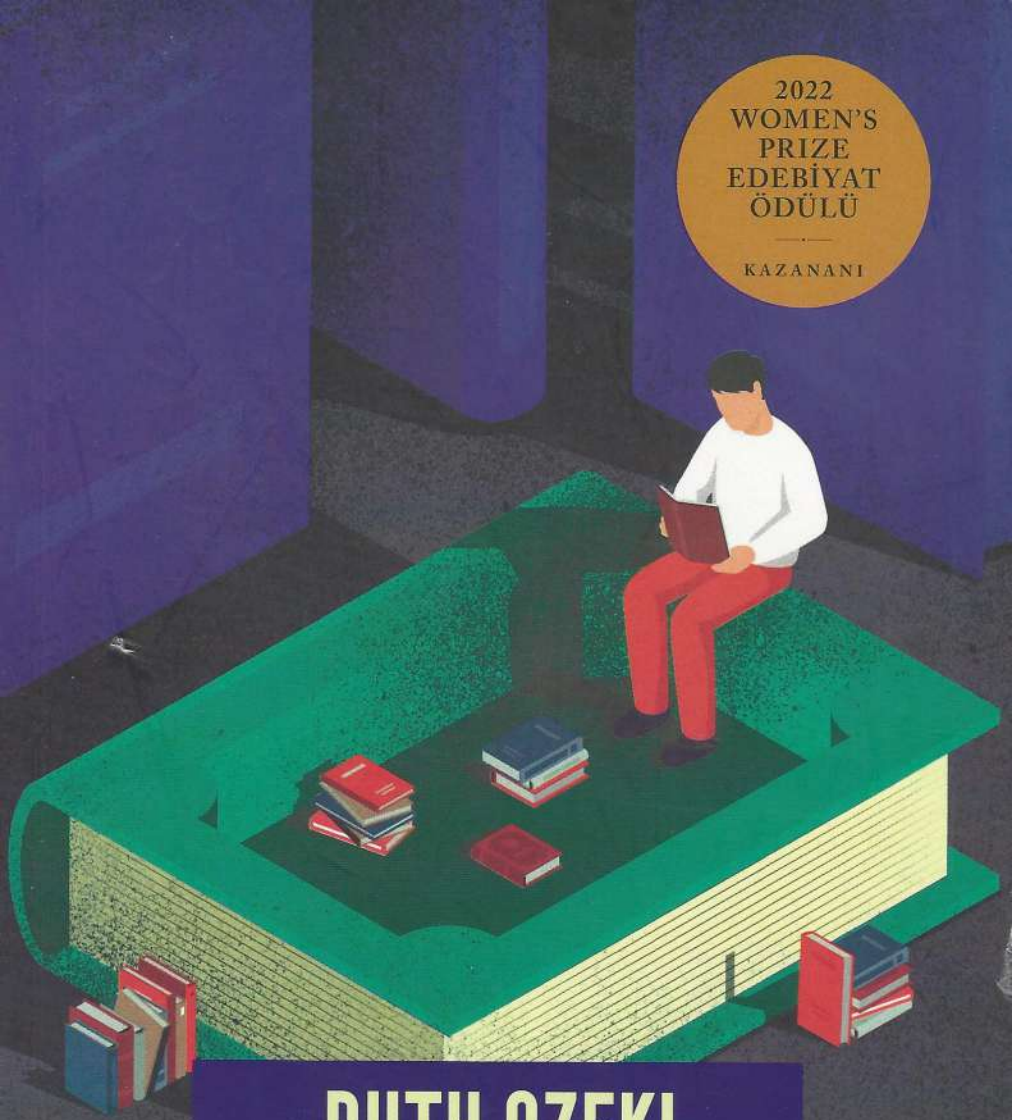
2022 WOMEN'S PRIZE EDEBİYAT ÖDÜLÜ

KAZANANI

RUTH OZEKI

BİÇİMİN VE BOŞLUĞUN KİTABI

ÇEVİREN: YİĞİT YAVUZ

İTHAKİ MODERN

Ruth Ozeki Lounsbury, 12 Mart 1956'da doğdu. Babası Maya medeniyeti üzerine uzman bir antropolog, annesi dilbilimciydi. 1982-1985 arasında Kyoto Sangyo Üniversitesi'nde İngiliz Edebiyatı bölümünde öğretmenlik yaptı ve Kyoto'da bir İngilizce dil okulu kurdu. Daha sonra New York'a taşındı, düşük bütçeli korku filmlerinde sanat yönetmenliği ve yapım tasarımcılığı yaptı. Japon televizyonları için belgeseller çekti, bazı programların yönetmenliğini üstlendi. İlk filmi *Body of Correspondence*'ı 1994'te, ikinci filmi *Halving the Bones*'u 1995'te tamamladı. Televizyon tecrübelerinden faydalanarak yazdığı ilk romanı *My Year of Meats* 1998'de yayımlandı. 2003'te ikinci romanı *All Over Creation* okurla buluştu, eser Amerikan Kitap Ödülü'ne layık görüldü. Üçüncü romanı *A Tale for the Time Being* 2013'te çıktı; John Dos Passos Ödülü, Los Angeles Times Kurmaca Kitap Ödülü ve Yasnaya Polyana Edebiyat Ödülü'nü kazanan bu eser otuzdan fazla ülkede yayımlandı. Üç saat boyunca aynadaki yansımasına bakarak tuttuğu notlardan hareketle yazdığı kurmaca dışı ilk eseri *The Face: A Time Code* 2016'da basıldı. Dördüncü romanı *Biçimin ve Boşluğun Kitabı* 2021'de okurla buluştu; bu eser 2022 Women's Prize Edebiyat Ödülü'nü kazandı. Aynı zamanda bir Soto Zen Budist rahibi olan Ozeki, Massachusetts'teki Smith College'da İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünde profesördür ve Alman-Kanadalı çevre sanatçısı Oliver Kellhammer'la evlidir.

Biçimin ve Boşluğun Kitabı
Ruth Ozeki

Özgün Adı
The Book of Form and Emptiness

İthaki Yayınları - 2360
İthaki Modern - 79

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Dizi Editörü: *Yankı Enki*
Yayıma Hazırlayan: *Emirhan Burak Aydın*
Düzelti: *Gökay Sıra*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Grafik Uygulama: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Mart 2023, İstanbul
ISBN: 978-605-265-107-0
Sertifika No: 63989

Türkçe Çeviri © Yiğit Yavuz, 2023
Ruth Ozeki Lounsbury © 2021
Türkçe Telif Hakkı © İthaki, 2023

Bu eserin tüm hakları AnatoliaLit Ajans aracılığıyla Canongate Books Ltd. ile yapılan anlaşmayla alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ithakiyayingrubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

RUTH OZEKI

BİÇİMİN VE BOŞLUĞUN KİTABI

İNGİLİZCE ASLINDAN ÇEVİREN: YİĞİT YAVUZ

ithaki

Sesi hâlâ bana rehberlik eden babam için

(Pro captu lectoris) habent sua fata libelli.

Kitapların kaderi okurun yeteneklerine bağlıdır.

– WALTER BENJAMIN, "Kitaplığımı Yerleştirirken"*

* "Kitaplığımı Yerleştirirken", çev. Deniz Kurt, Sub Yayınları, (2016). Alıntıların söz konusu çeviriden farklılaştığı yerlerde, gerekli değişiklikler sessizce yapılmıştır. –*çn*

BAŞLANGIÇTA

Her kitap bir yerden başlamak zorunda. Yürekli bir harf önden gitmeye gönüllü olup inançla kendini satıra yatırmalı, ondan cesaret alan bir sözcük peşi sıra gelmeli, bir cümleyi de ardınca sürüklemeli. Ondan sonra bir paragraf, çok geçmeden bir sayfa toplanıverir. Kitap artık yola çıkmış, sesini bulmuş, kendini var oluşa çağırmaktadır.

Her kitap bir yerden başlamak zorunda; bu kitap da buradan başlıyor.

BİR ÇOCUK

Şşşt… Dinleyin!

Bu benim kitabım, sizinle konuşuyor. Duyuyor musunuz?

Gerçi duymuyorsanız da sorun yok. Bu sizin kabahatiniz değil. Nesneler her zaman konuşur ama kulaklarınız ayarlı değilse, dinlemeyi öğrenmeniz gerekir.

Gözlerinizi kullanarak başlayabilirsiniz çünkü gözler kolaydır. Çevrenizdeki her şeye bakın. Ne görüyorsunuz? Bir kitap besbelli ve besbelli bu kitap sizinle konuşuyor, öyleyse daha zorlayıcı bir şey deneyin. Oturduğunuz sandalyeyi. Cebinizdeki kurşunkalemi. Giydiğiniz spor ayakkabıyı. Hâlâ duymuyor musunuz? Öyleyse diz çöküp başınızı sandalyeye koyun veya ayakkabınızı çıkarıp kulağınıza tutun. Hayır, bekleyin; etrafta insanlar varsa deli olduğunuzu düşünürler, o hâlde önce kurşunkalemi deneyin. Kurşunkalemler hikâyeler barındırır ve uçlarını kulağınıza batırmadığınız müddetçe güvenlidirler. Başınızın yanında tutun onu ve dinleyin. Tahtanın fısıltısını duyuyor musunuz? Çamın hayaletini? Grafitin mırıltısını?

Bazen bir sesten fazlası vardır. Bazen tek nesneden yükselen bir sesler korosu söz konusudur, bilhassa bu, çok sayıda farklı yapıcının eseri olan Yapılmış bir nesneyse; fakat kork-

mayın. Bence durum, Guangdong'da, Laos'ta veya başka bir yerdeki işçilerin nasıl bir gün geçirdiklerine bağlıdır; kan ter çalışılan eski imalathanede iyi bir günse, üretim bandı üzerinden yuvarlanıp gelen bağcık halkası parmaklarının arasından geçtiği esnada işçiler hoş düşünceler içindeyseler, o hoş düşünceler deliğe tutunacaktır. Bazen düşünceden ziyade bir histir bu. Güzel sıcak bir his, sevgi mesela. Güneşli ve sarı. Fakat ayakkabı bağcığında keder ya da öfke hissi varsa dikkat etseniz iyi olur zira o ayakkabı çılgınca haltlar edebilir. Mesela ayaklarınızı dosdoğru bir Nike mağazasının önüne götürebilir, derken bakarsınız, hiddetli bir odundan yapılma beyzbol sopasıyla mağaza vitrinini tuzla buz etmişsiniz. Böyle olursa, yine sizin kabahatiniz değil. Pencereden özür dileyin, cama üzgünüm deyin ve hiçbir şekilde açıklama yapmaya çalışmayın. Sizi tutuklayan polis memuru, fabrikadaki rezil şartları umursamaz. Elektrikli testereler ya da beyzbol sopasının bir zamanki hâli olan dayanıklı dişbudak ağacı umurunda değildir, o yüzden çenenizi kapalı tutun. Sakin olun. Kibar davranın. Nefes almayı unutmayın.

Öfkelenmemek gerçekten mühimdir çünkü aksi hâlde sesler dizginleri ele alır ve zihninizi ele geçirirler. Nesneler ilgi düşkünüdür. Yer işgal ederler. Alaka isterler ve izin verdiğiniz takdirde sizi deliye döndürürler. Unutmayın, siz hava trafik kontrolörü gibisiniz. Yok hayır, gezegendeki tüm cazımsı şeylerden oluşan büyük bir bandonun şefisiniz ve orada, uzayda yüzüyorsunuz; dünyanın koca çöp yığını üzerinde, diğer tüm heveskâr nesnelerle kuşatılmış hâlde, geriye taranmış saçınız ve şık takım elbisenizle durmuşsunuz, sonra kısacık güzel bir an için hepsi sessizleşiyor, siz batonunuzu indirinceye dek bekliyorlar.

Müzik ya da delilik. Tamamen size bağlı.

BİRİNCİ KISIM

EV

Her tutku kaosa yakınsar; ama koleksiyoncunun tutkusu
bilhassa hatıraların kaosuna yakındır.
–Walter Benjamin, "Kitaplığımı Yerleştirirken"

KİTAP

1

O hâlde seslerle başlayalım.

Onları ilk ne zaman duydu? Daha küçükken mi? Benny hep ufak ve gelişimi yavaş bir oğlandı; sanki hücreleri çoğalmaya, dünyada yer işgal etmeye gönüllü değilmiş gibi. Görünüşe bakılırsa on iki yaşına geldiğinde, babasının öldüğü ve annesinin kilo almaya başladığı sene, büyümeyi enikonu bıraktı. Hemen göze çarpmayan bir değişimdi bu ama Annabelle büyürken Benny ufalır gibiydi, sanki kadın kendi kederiyle beraber oğlunun kederini de bünyesine almıştı.

Evet. Öyle görünüyor.

O hâlde sesler belki o sıralarda, Kenny öldükten kısa zaman sonra başlamıştır. Onu öldüren bir araba kazasıydı. Hayır, bir kamyondu. Kenny Oh bir caz klarnetçisiydi, fakat gerçek ismi Kenji'ydi, biz de ona böyle diyelim. Daha çok düğünlerde, bar mitzvalarda* ve tüm adamların sakallı, yuvarlak şapkalı olduğu, kareli gömlekler ve Selamet Ordusu'ndan alınma güve yenikli tüvit ceketler giydiği, şehir merkezindeki salaş hipster kulüplerinde swing, büyük orkestra tarzı şeyler çalardı. Sahne aldıktan sonra müzisyen arkadaşlarıyla içmeye, uyuşturucu çekmeye ya da her ne yaptılarsa artık, oraya gitmişti. Bir fırtçık çekmişti sadece; ama yeterli gelmişti ki eve dönerken tökezleyip ara

* Bar Mitzva: Yahudilerin erkek çocuklar için yaptığı ergenliğe geçiş törenleri. –*çn*

sokakta yere düşünce hemen ayağa kalkmaya lüzum görmedi. Evden uzakta değildi, binanın arkasına açılan çürük çarık kapıdan birkaç metre ötedeydi sadece. Azıcık sürünmeyi başarsa durumu kurtaracaktı ama bunun yerine oracıkta, Kutsal Mesaj Misyonu İkinci El Dükkânı'na ait çöp konteynerinin tepesindeki sokak lambasının oluşturduğu loş ışık havuzunda sırtüstü yattı. Kışın uzun soğuğu yükselmeye başlamıştı; ara sokakta bir bahar sisi asılı duruyordu. Orada yatıp ışığı ve havada parıltıyla salınan minik nem taneciklerini izledi. Sarhoştu. Çektiği şeyin etkisindeydi yahut. Ya da ikisi birden. Işık güzeldi. Akşam vakti eşiyle kavga etmişti. Üzülüyordu belki. Belki kendini düzelteceğine ant içiyordu zihninde. Ne yaptığını kim bilebilir? Belki uyuyakalmıştı. Öyle umalım. Her halükârda, dağıtım kamyonu bir saat ertesinde veya daha sonra takırdayarak ara sokağa girdiğinde, o hâlâ yatıyordu.

Kamyon şoförünün kabahati yoktu. Ara sokak oyuntularla, çukurlarla doluydu. Konteynerleri karıştıranların geride bıraktığı yarısı boşaltılmış çöp torbaları, yiyecek atıkları, küme küme ıslak giysiler ve bozulmuş cihazlar saçılıydı yere. Çisentili şafak vaktinin donuk, gri ışığında kamyon şoförü, müzisyenin o esnada kargalarla örtülü ince vücudunu çer çöpten ayıramadı. Kargalar Kenji'nin arkadaşlarıydı. Onu sıcak ve kuru tutarak yardımcı olmaya çalışıyorlardı sadece, ama kargaların çöplere bayıldığını herkes bilir. Şoförün Kenji'yi bir çöp torbası sanmasının şaşılacak tarafı var mı? Sürücü kargalardan nefret ediyordu. Kargalar kötü şans getirirdi, o yüzden kamyonunu doğruca üzerlerine sürdü. Kamyon ara sokağın sonundaki Çin mezbahasına canlı tavuk kasaları taşıyordu. Gaza bastı, tekerleklerin vücudun üstünden geçtiğini hissetti. Kamyonun ön camının önünde uçuşarak şoförün görüşünü kapatan kargalar, adamın kontrolü kaybedip Ebedi Saadet Matbaacılık Ltd. Şirketi'nin yükleme alanına dalmasına yol açtı. Kamyon devrildi, tavuk kasaları fırladı gitti.

Yatak odasının penceresi çöp konteynerine bakan Benny, ciyak ciyak bağıran kuşların gürültüsüne uyandı. Orada yatıp dinledi. Derken arka kapı çarparak kapandı. Ara sokaktan yüksek, ince bir çığlık havalandı; ip gibi çözülüp, canlı bir dokunaç gibi Benny'nin penceresinden içeri kıvrıldı ve onu yakalayıp yataktan çekti çıkardı. Benny pencereye gitti, perdeleri aralayıp sokağa göz attı. Gökyüzü yeni yeni ağarıyordu. Yan yatmış, tekerlekleri döner hâldeki kamyonu gördü. Hava kanat çırpıntılarıyla, uçan tüylerle doluydu; kafeste yetiştirilmiş bu tavuklar gerçek mânâda uçamasalar da. Gerçek mânâda kuşa dahi benzemiyorlardı aslında. Gölgelere doğru kaçışan Tribble* benzeri şeylerdi. İnce çığlık tel gibi gerginleşip, Benny'nin gözlerini yarı şeffaf beyaz bir bulutla çevrili hortlağımsı figüre, sesin kaynağına, kendi dünyasının kaynağına yöneltti: Annesi Annabelle'e.

Annabelle geceliğiyle orada, sokak lambasının dibindeki ışık havuzunda bir başına duruyordu. Her tarafında hareket vardı, tüyler kar misali yığılıyordu, fakat o hiç kıpırdamaksızın duruyordu. Donmuş bir prenses gibi, diye düşündü Benny. Yerdeki bir şeye bakıyordu. Benny bir anda, o şeyin babası olduğunu anladı. Baktığı yerden, yüksekteki penceresinden babasının yüzünü göremiyordu ama bacaklarını tanıdı. Bacakları kıvrıktı ve tekmeler savuruyordu, tıpkı dans ederken yaptığı gibi. Fakat şimdi yanlamasına yatmaktaydı Kenji.

Annesi öne doğru bir adım attı. "*Hayıır!*" diye bağırıp dizleri üstüne çöktü. Altın sarısı gür saçları omzuna düştü, sokak lambasının ışığında aydınlanıp kocasının başını perdelediler. Üzerine eğildi, onu kaldırmaya çalışırken mırıldanıyordu: "*Hayır, Kenji, hayır, hayır, lütfen, üzgünüm, öyle demek istemedim...*"

Kenji onu duydu mu? Tam o sırada gözlerini açsa, karısının tatlı yüzünün solgun ay misali yukarıda asılı durduğunu görürdü. Belki görmüştür. Çatılara ve sallanan elektrik kablolarına

---

* *Uzay Yolu* dizisinin bir bölümünde yer alan, tüy topaklarına benzeyen canlı. *–ybn*

tünemiş hâlde onları izleyen kargaları görebilirdi. Belki karısının omzundan yukarı ve öteye doğru bakıp uzak penceresinden onları izleyen oğlunu da görebilirdi. Gördü diyelim, çünkü dans eden bacakları o sırada yavaşladı, tekme savurmayı bıraktı ve hareketsizleşti. Annabelle o anda Kenji'nin ayı idiyse şayet, Benny de uzak yıldızıydı ve onun orada, şafak vaktinin solgun göğünde ışıldadığını görünce kolunu hareket ettirmeye, elini kaldırıp parmaklarını oynatmaya çalıştı.

Bana el sallıyormuş gibi, diye düşündü sonradan Benny. Hoşça kal der gibi.

Kenji hastaneye götürülürken öldü, cenazesi ertesi hafta kaldırıldı. Gerekli düzenlemeleri Annabelle'in yapması gerekiyordu ama o, bu tür şeyleri planlayacak tipte biri değildi. Canayakın olan Kenji'ydi; çift olarak kimseyi davet etmez, misafir ağırlamazlardı. Annabelle'in neredeyse hiç arkadaşı yoktu.

Cenaze yöneticisi, sevdiğinin ailesine ve dini inancına dair birçok soru sormuş, Annabelle yanıt vermekte zorlanmıştı. Kendisinin bildiği bir ailesi yoktu Kenji'nin. Hiroşima'da doğmuştu, fakat anne babası o gençken ölmüşlerdi. O zaman daha çok küçük olan kız kardeşi, teyzesiyle eniştesinin yanına gönderilmiş, Kenji'yse Kyoto'daki ninesiyle dedesi tarafından büyütülmüştü. Nadiren çocukluğundan bahseder, sadece ninesiyle dedesinin çok gelenekçi, kuralcı olduklarını ve onlarla iyi geçinemediğini söylerdi. Ama tabii, onlar da hayatta değildiler artık. Kız kardeşi hayatta olmalıydı, fakat onunla temasını kaybetmişti. Annabelle evliliklerinin başlarında sorduğu zaman, Kenji gülümsemekle yetinip karısının yanağını okşamış, ondan gayrı bir aileye ihtiyaç duymadığını söylemişti.

Dini inanca gelince, Kenji'nin ninesi ve dedesinin Budist olduğunu biliyordu; ayrıca üniversitedeyken bir süreliğine Zen manastırında yaşadığından bahsetmişti. Kenji'nin nasıl güldüğünü hatırlıyordu. *Ne komik, değil mi? Ben, bir keşiş!* Annabelle

de gülmüştü, çünkü hiç keşiş olacak birine benzemiyordu Kenji. Dine ihtiyacım yok, çünkü caz var, derdi. Sahip olduğu yegâne dini eşya, bazen bileğine doladığı tespihti. Güzel bir tespihti fakat Annabelle, Kenji'nin onu dua ederken kullandığını hiç görmemişti. Budist kökleri dolayısıyla, cenazesinde bir Hıristiyan rahibin bulunması yanlış görünüyordu. Annabelle de yöneticinin sorularına cevaben, hayır demişti, ailesi de yoktu, inancı da. Cenaze merasimi olmayacaktı. Yönetici hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Ya sizin tarafınızda?" diye sordu ilgili bir tavırla. Annabelle tereddüt edince, ekledi: "Böyle zamanlarda ailenizin yanınızda olması..."

Hafıza, hayalet misali titreşti. Annabelle, annesinin hastane yatağındaki küçülmüş bedenini düşündü. Üvey babasının kapı ağzında beliren karanlık gölgesini. Başını iki yana salladı. Adamın sözünü keserek, "Hayır," dedi kararlılıkla. "Aile yok dedim."

Anlamıyor muydu? O ve Kenji dünyada yalnızdılar, Benny gelinceye dek onları birleştiren de buydu.

Cenaze yöneticisi kol saatine bakıp devam etti. Naaşın sergilenmesine dair Annabelle'in düşüncelerini merak ediyordu. Annabelle yine tereddüt edince, adam açıklamada bulundu. Sevilen yakından kalanları dikkatle bakımdan geçirilmiş hâlde izlemek, trajik bir kazanın sıklıkla yol açtığı travmayı azaltabilirdi. Sergileme odası mahrem bir yerdi ve zevkli döşenmişti. Cenaze evi ziyaretçilere içecekler ikram etmekten memnuniyet duyacaktı; çok sayıda çay çeşidi, leziz kremalar katılmış kahve, ilaveten kurabiyeler belki?

Kremalar mı? diye düşündü Annabelle, tebessüm etmemeye çalışarak. Cidden mi? Bunu daha sonra Kenji'ye anlatmak üzere aklında tutmak istedi –tam da onu güldürebilecek türden abes bir şeydi bu– fakat yönetici bekliyordu, o da hemen evet dedi, kurabiyeler güzel olur. Adam bunu not ettikten sonra, sevdiğinden geriye kalan naaşa nihai olarak ne yapılmasını arzu ettiğini sor-

du. Annabelle dolgun kanepenin ucuna oturdu, yakılma işlemine evet ve küller için bir gömü yerine ya da bir kriptos rafına hayır derken duydu kendini. O sırada zihninde bir düşünce beliriverdi: Kenji'ye leziz kremalardan bahsedemezdi, çünkü Kenji *ölmüştü.* Bu düşüncenin ardından hemen başkaları geldi: Kendisinden geriye kalanlar hakkında tartıştıkları, *Kenji'ydi.* Bu naaş, *Kenji'nin bedeninden* kalanlardı. Çok iyi tanıdığı, gözlerini kapattığında gayet açık şekilde hayal edebildiği o sevgili beden, omuzlarının güçlü kasları, pürüzsüz esmerimsi ten, çıplak sırtının kavisi.

Müsaade istedi, tuvaleti kullanıp kullanamayacağını sordu. Yönetici, tabii, diyerek halıyla kaplı koridoru işaret etti. Annabelle kapıyı ardı sıra kapattı. İçeride, duvardaki her prizden havaya tazeleyici kokular karışıyordu. Klozetin önünde dizlerinin üzerine çöktü, parlak mavi sterilize suya kustu.

Şimdi Kenji'nin bedeni açık bir tabutta, cenaze evindeki oturma odası benzeri odada yatıyordu. Benny ve Annabelle naaşın sergilenişine geldiklerinde, cenaze yöneticisi onları içeri buyur etti ve ikisine biraz vakit tanımak için sezdirmeden geri çekildi. Annabelle derin bir nefes aldı. Oğlunun dirseğini kavrayarak tabuta doğru yürümeye başladı. Benny hiç bu şekilde, annesi yetkili kişi oymuş gibi koluna tutunur hâldeyken yürümemişti. Kendisini bir tırabzan ya da korkuluk gibi hissetti. Kaskatı hâlde annesine destek olup onu ileriye yönlendirdi. Tabutun kenarında yan yana durdular.

Kenji ufak bir adamdı, ölüm bedenini daha da ufaltmıştı. Üzerinde, Annabelle'in onun için seçtiği, yaz düğünlerinde çalarken siyah kotla birlikte giydiği açık mavi gofre blazer ceket vardı; sadece yuvarlak şapkası eksikti. Klarneti göğsünde duruyordu. Annabelle uzun uzun, yumuşakça, derinden iç çekti.

"İyi görünüyor," diye fısıldadı. "Sanki sadece uyuyormuş gibi. Tabut da hoşmuş." Benny yanıt vermeyince, kolunu çekiştirdi. "Sence de öyle değil mi?"

"Herhalde," dedi Benny. Oracıkta süslü tabutta yatan bedeni inceledi. Gözler kapalıydı ama çehre, uyuyor denecek kadar canlı görünmüyordu. Ölü denecek kadar canlı görünmüyordu hatta. Vaktiyle yaşamış bir şey gibi görünmüyordu. Birisi yara bereleri kapatmak için makyaja başvurmuştu ama babası asla makyaj yapmazdı. Birisi uzun siyah saçları fırçalamış, saten yastığın üzerine açık şekilde yaymıştı. Kenji saçını sadece evde dinlenirken açık ve aşağı sarkmış hâlde bırakırdı. Başkalarının yanındayken daima, kalın, siyah bir atkuyruğuyla bağlardı saçlarını. "Klarnetini de yakacak mısınız?"

Bir kenarda, katlanır sandalyelerde kaskatı oturup beklediler. İnsanlar gelmeye başladı. Çinli ev sahipleri ihtiyar Bayan Wong. Annabelle'in çalışma arkadaşlarından ikisi. Kenji'nin grup arkadaşları ve kulüp sahnesindekiler. Müzisyenler ayrılmak ister gibi kapı ağzında duruyorlardı ama cenaze yöneticisi ilerlemelerini istedi onlardan. Gergin gergin tabuta doğru gittiler. Kimisi ortalıkta salınıp baktı. Kimisi cesetle konuştu ya da bir şaka patlattı: "*Cidden mi, moruk, bir tavuk kamyonu, öyle mi?*" Annabelle duymazlıktan geldi. Sonra içecek masasını fark edip hemen oraya yöneldiler, o sırada duraklayıp Annabelle'e yarım yamalak bir şeyler söylediler ve Benny'yi hızlıca kucaklayıp başını okşadılar. Annabelle kibar davranıyordu. Bunlar kocasının arkadaşlarıydı. Benny on iki yaşındaydı ve başının okşanmasından nefret ederdi, fakat en nefret ettiği şey kucaklanmaktı. Bazı grup üyeleri omzunu yumrukladılar. Yumrukları dert etmedi.

Belki tabuttaki klarnetten ötürü birinin aklına gelmişti, fakat içeri azar azar yeni insanlar girerken, yeni çalgılar da belirdi ve grup üyelerinden birkaçı odanın bir köşesine geçip çalmaya başladılar. Öyle şatafatlı şeyler değil, yumuşak caz. Başka konuklar geldi. İçecek masasının üzerinde, kahve kremalarının yanında bir şişe viski peydah olunca cenaze yöneticisi itiraz edecek gibi göründü ama trompetçi onu bir kenara çekip konuştu. Yönetici geri çekildi, grup çalmaya devam etti.

Kenji nasıl parti yapılacağını bilen insanlar tanıyordu; o yüzden arkadaşlarının bedenini krematoryuma götürme vakti geldiğinde, müzisyenler cenaze arabasını iptal edip işi kendi ellerine aldılar. Annabelle onlara eşlik ediyordu. Tabut ağırdı ama Kenji bu ağırlığa fazla bir şey eklemiyordu. Böylece tabutu kaldırıp New Orleans usulü sırasıyla omuz vererek dar arka yollar, yağmurdan ıslanmış sokaklar boyunca taşıdılar. Annabelle ve Benny onlarla yürüyordu. Biri onları cenaze alayının ön tarafına, tabutun tam arkasına geçirdi ve Benny'ye parlak kırmızı bir şemsiye verdi. Benny şemsiyeyi güzel renkli bir bayrak ya da flama gibi gururla yükselterek annesinin başı üstünde tuttu; ta ki kolu neredeyse kırılacakmış gibi kasılana dek.

Bahardı, ağaçlarda açan erik çiçekleri yağmurda yere dökülmüş, soluk pembe taç yapraklar ıslak yola sıvanmıştı. Başlarının üstünde martılar dönüp duruyor, çığlık atıyorlar, hava akımlarıyla yükseliyor, yükseliyorlardı. Baktıkları yerden, çok aşağıdaki kırmızı şemsiye, sırılsıklam şehrin içinde kıvrılarak yol alan bir yılanın kırmızı gözü gibi görünüyor olmalıydı. Kargalar aşağıda kalıp bir ağaç dalından ötekine uçarak, sokak lambalarına, elektrik tellerine tüneyerek cenaze alayını daha yakından takip ettiler. Artık orkestra neredeyse asıl büyüklüğüne erişmişti. Yas tutanlar yağlı yağmurda ilerlerken müzisyenler ağıtlar çalıyor, elden ele geçirdikleri kesekâğıtlı şişelerden içki çekiyorlar, bu esnada fahişeler ve keşler yelde sürüklenen süprüntüler misali peşleri sıra geliyordu.

Krematoryumda herkese yer yoktu, ama yağmurun şiddeti azalmıştı, o yüzden müzisyenler sokakta kalıp çalmaya devam ettiler. Annabelle ve Benny tabutu girişe kadar takip ettiler fakat kapı açıldığında Benny durakladı. Fırının bahsini duymuştu. Bu kutunun içindeki şey babası olmasa dahi, onun ateşe atılıp kütük gibi yandığını ya da bir et parçası gibi kızardığını görmek istemezdi. Trompetçiyle birlikte dışarıda kalmakta ısrar etti, adam da buna razı geldi. Annabelle çok endişeli görünüyordu;

sonra kararını verdi. Oğlunun pürüzsüz, yuvarlak yüzünü avuçları arasına aldı, çabucak öptü, ardından trompetçiye döndü. "Onu gözünün önünden ayırma," diyerek içeri girip kayboldu.

Grup ağıtlardan Benny Goodman şarkılarına geçmişti. Kenji'nin gözdesiydi Goodman. "Body and Soul"u, "Life Goes to a Party"yi çaldılar. "I'm a Ding Dong Daddy", "China Boy" ve "The Man I Love"ı çaldılar. O sırada, fırındaki alevleri düşünen Benny'nin yüreği yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. "Sometimes I'm Happy"deki klarnet solosuna sıra geldiğinde bando sessizleşti, davulcunun fırçasıyla sakince tempo tutmasına imkân tanıyarak, klarnetin olması gereken yeri boş tuttular. Kenji'yle özdeşleşmiş şarkıydı bu; sisin arasından yükselen, ruhunun çaldığı melodiyi duyar gibi oluyordunuz. Belki de Benny onu *gerçekten* duydu. Dikkatini vererek dinliyordu ve müzik arası sona erip trompetler tekrar girdiğinde, dikkat çekmeden uzaklaşıverdi. Babası gibi zayıf yapılı, hamsi misali ince bir oğlandı. Onu fark etmeyecek denli zom olmuş müzisyenlerin arasından yol bulup geçti. Annesinin nereye gittiğini görmüştü. Ağır kapı arkasından kapandığında, dışarıdaki müziği hâlâ duyabiliyordu. Fakat onun dinlediği şey başkaydı şimdi.

Benny...?

Ses binanın içinde bir yerlerden geliyordu, o da sesi izledi. Loş bir koridor boyunca ilerlediği sırada, havalandırma sisteminin gürültüsü çoğaldı. Bir kanepe ve dolgulu alçak sandalyelerle donatılmış bekleme odasına vardı. Odadaki sehpada kâğıt mendil kutusunun yanında, içinde beyaz plastik zambaklar bulunan bir vazo duruyordu. Geniş bir camdan görünen, yakma fırınıydı ve Benny bu ismi bilmese de, içeride, camın diğer tarafında neler olup bittiğini biliyordu. Annesini görebiliyordu. Babasının klarnetini tutuyordu; onun elinde tuhaf ve eğreti duruyordu klarnet, çünkü çalmasını bilmiyordu. Süslü tabut yanı başındaydı. Boştu. Beden neredeydi? Annesinin yanında, görevli haricinde kimse yoktu. Uzun, ince bir mukavva kutunun

iki yanında duruyorlardı; kutu öyle ne idüğü belirsiz bir şeydi ki Benny varlığını zar zor fark etti. Derken yine o sesi duydu.

Benny...?

Babacığım?

Babasının sesiydi. Havalandırmanın gürültüsü yüzünden zar zor duyabiliyordu sesi, ama mukavva kutudan geldiğini anlamıştı. Parmak ucunda yükselerek içeriyi görmeye çalıştı.

Ah, Benny...

Babasının sesi çok kederliydi, sanki bir şey söylemek istermiş de çok geç kalmış gibi. Nitekim tam o anda Annabelle başını öne eğerek öte yana döndü, görevli yaklaşarak kapağı kutunun üzerine yerleştirdi. Benny avuçlarını cama dayadı.

"Anne!" diye seslendi, cama vurarak. *"Anne!"*

Kutu, kendi başına hareketlenmiş gibi ilerlemeye başladı.

"Hayır!" diye bağırdı Benny, ama cam kalın, havalandırmanın sesi çok yüksekti ve mukavva kutu yola çıkmış, kısa bir rampa üzerinde, fırının onu almak üzere açılan ağzına doğru kayıyordu. Yanan gırtlağı ve alevden dili gördü, ateşin pes kükreyişini ve yutucu havayı duydu, solo trombonun sokaktan gelen ağıtıyla karışmış hâlde. "Don't Be That Way." "Don't Be That Way"i çalıyorlardı.

Benny camı yumrukladı. *"Hayır!"* diye bağırdı. *"Hayır!"*

Annabelle o zaman başını kaldırıp baktı. Elleriyle Kenji'nin klarnetini kavramıştı. Yüzü kül gibi beyazdı ve gözlerinden yaşlar akıyordu. Camın öte yanındaki oğlunu gördü, elleri ona doğru uzandı. Benny, onun dudaklarının kendi isminin şeklini aldığını gördü.

Benny...!

Annabelle'in arkasında, kutu fırının içine girdi ve kapak kapanıverdi.

Krematoryumdan ayrıldıkları zamana dek sakinleşmişti Benny. Grup üyelerinin çoğu toplanıp eve gitmişlerdi. Mezarlığın bah-

çesinde dolanan birkaç kişi vardı sadece. Uzun bacadan titreşerek çıkan sıcaklık dalgalarını izledikleri sırada, trompetçi duvara yaslanmış, "Smoke Gets in Your Eyes"ın yaslı bir yorumunu çalıyordu.

Biri onları eve bıraktı. Benny dosdoğru yatağa gidip sabaha dek uyudu. Nihayet uyandığında, Annabelle okula gitmeyip evde kalmasını söyledi ve yemeğe dek sınırsız bilgisayar oynama süresi verdi ona. Öğleden sonra Kenny'nin küllerini almak için uzun, yavaş bir otobüs yolculuğuyla tekrar cenaze evine gittiler. Küller ağzı kapalı bir naylon torbaya, torba plastik bir kutuya, kutu da bir alışveriş torbasına konmuştu. İçinde insan kalıntılarının bulunduğunu yolcuların anlaması mümkün olmasa da Benny otobüste torbayı taşımayı reddetti. Otobüs durağından eve doğru yürüdükleri sırada, kargalar arka sokakta toplandılar, giriş kapısının üzerine ve evin çatısına tünediler. Kenji çöp konteynerinde bulduğu eski ahşap televizyon sehpasını kullanarak arka verandada kargalar için bir yemlik yapmıştı. Annabelle arka kapıyı açarken, yemliğin boş olduğunu fark etti ve kargaları beslemeyi unutmamayı telkin etti kendine. Küllerin durduğu torbayı mutfak masasına koydu, fırın tepsisini çıkardı ve fırını ön ısıtmaya ayarladı.

"Balık kroket mi, çıtır tavuk mu?"

"Fark etmez."

Benny bir şey yapmalı, diye düşündü Annabelle. Bir şeyle meşgul olmalı. "Canım, babanın kargalarını besler misin?" Kenji'nin Çin pastanesinin atıkları arasında bulduğu bayat ay kurabiyelerinin durduğu, kapı kolunda asılı kalmış naylon torbayı ona uzattı. Artık sorumlu olduğu ufak tefek işler listesine, atık ay kurabiyeleri toplamak işini de eklemeyi unutmamalıydı.

Benny torbayı alıp verandaya çıktı, hemen sonra döndü. "Baksana," dedi. Bir şişe kapağı, kırık bir deniztarağı kabuğu ve kararmış bir sarı düğme. Annabelle elini uzattı, Benny ufak nesneleri onun avucuna boşalttı.

"Ne garip," dedi Annabelle, düğmeyi inceleyerek. "Kargaların hediyeler getirdiğini duymuştum." Sonra kafasına dank ediverdi. "Ah! Peki sence..." Sözünü yarım bıraktı.

"Ne?" dedi Benny.

"Hiç." Raftan küçük bir kâse alıp nesneleri dikkatle içine yerleştirdi. "Masayı temizler misin, tatlım?"

Küllerin durduğu alışveriş torbası hâlâ masadaydı. Benny ona baktı. İçinde market öteberileri varmış gibi duruyordu. "Orada mı bırakacaksın bunu?"

"Bence yemekten sonra ona özel bir yer ayarlayabiliriz." Buzluğu açıp çıtır tavuk kutusunu çıkardı. "Japonya'da öyle yaparlar, biliyorsun. Külleri evlerindeki küçük Budist sunaklarına koyarlar."

"Bizde sunak yok ki."

"Yapabiliriz." Kutuyu yırtıp açtı, çıtır tavukları tepsinin üzerine yaydı. "Kitaplığın raflarından birine. Babanın en sevdiği şeyleri oraya koyarız, klarneti gibi; böylece ölümden sonraki hayatında onu kullanabilir." Tavayı fırına koyup kapağı kapattı. "Kendine biraz süt al, masayı da kur."

"Zombi olduğu zaman mı yani?"

Annabelle güldü. "Hayır, tatlım. Baban zombi değil. Ölümden sonraki hayat Budistlerin inandığı bir şey. Ruhun yeniden doğuyor ve başka bir bedende dünyaya geliyor."

"Farklı bir insan mı olacak?"

"Belki insan da değil. Belki bir hayvan. Belki bir karga..."

"Tuhaf," dedi Benny, çatal-kaşık çekmecesine giderek. "Neyse, biz Budist değiliz. Hiçbir şey değiliz." Eski çekmeceyi zorlayıp açtı.

Annabelle ona baktı. "Bir şey olmak mı istiyorsun?"

"Nasıl yani?"

"Yani. Budist olmak gibi. Ya da başka bir şey. Hıristiyan mesela?"

"Hayır." Benny çatalları ve kendi hususi kaşığını çekme-

ceden çıkarıp küllerden dikkatlice sakınarak masanın üzerine koydu. Dolaptan bir bardak alıp buzdolabına gitti.

"Baban Budistti eskiden," dedi Annabelle. "Belki hâlâ öyledir."

"Şimdi mi?"

"Tabii. Neden olmasın?"

Benny buzdolabının önünde durup bunu düşünürken mutfak magnetleri öbeğine bakıyordu. Birkaç magneti sağa sola iteledi. Bunlar şiir magnetleriydi ve bu işe yarıyorlardı; yani onları yeniden düzenleyerek farklı anlamlar içeren dizeler kurmaya. Annabelle, Kenji'ye İngilizcesinde yardımcı olsunlar diye ikinci el dükkânından almıştı magnetleri ve Kenji, her aklına geldiğinde Annabelle için bir şiir kurardı; bazen Benny'nin de şiir kurduğu olurdu. Takımdaki bazı kelimeler kayıptı, fakat Annabelle bunun önemli olmadığını söylerdi, çünkü bir şiir kurmak için çok kelimeye ihtiyaç yoktu.

Benny nihayet, "Hayır," dedi. "Şimdi hiçbir şey değil. Ölü sadece."

Öldüğü gün, kulübe gitmeden hemen önce bir şiir kurmuştu Kenji. Şiir hâlâ orada, kelime kalabalığının ortasındaydı.

"Evet, tabii," dedi Annabelle. "Fakat aslında bunun ne anlama geldiğini bilmiyoruz. Ölü olmanın yani."

Benny kelimelerin bazılarını iteleyip yeni bir dize oluşturdu. "Evet, biliyoruz. Canlı olmadığı anlamına geliyor."

Annabelle açık fırın kapağının önünde eğilmiş, çıtır tavukları döndürüyordu ama oğlunun sesindeki tatsız kesinlik, ona doğru dönmesine yol açtı.

"Ah, Benny, hayır!" Metal spatulayı bıraktı, fırın kapağı çarparak kapandı. Buzdolabına koşup Benny'yi kenara itti. "Onu tekrar yerine koy! Yerine koymak zorundayız! *Kadın* burada olacak, *senfoni* de, fakat bir sıfat da vardı. Neydi o? Hatırlayamıyorum. Niçin hatırlayamıyorum? Ah, Benny, sen hatırlıyor musun?"

Yalvarır hâlde ona döndü fakat Benny geri çekildi. Babasının şiirini dağıtmak değildi niyeti. Magnetler yeni şiirler kurmak için sağa sola gitmeyi istiyorlardı, kendisi yalnızca onlara yardım etmişti. Açıklamak için ağzını açtı fakat konuşamadı. Oracıkta şaşalamış hâlde duruyordu. Annabelle bunu görünce uğraşmayı bırakıp onun yanına gitti.

"Ah, canım," dedi. "Affedersin. Gel." Onu kendine çekti. Benny, omuzlarında Annabelle'in ellerinin ağırlığını ve göğsünün inip kalkışını hissetti.

"İstemeden oldu..." dedi.

Annabelle ona daha sıkı sarıldı. "Biliyorum, Benny," dedi. "Üzülme. Kabahat senin değil. Her şey yolunda, ağlama, iyi olacağız..."

Benny değil kendisi ağlıyordu. Nihayet Benny'yi serbest bıraktığında, tişörtünün ucunu yüzünü silmek için kullandı, ardından yemek yediler. Akşamın ilerleyen vaktinde Kenji'nin şiirini yeniden kurdular ama Benny bir daha magnetlere hiç dokunmadı, onlarla başka şiir oluşturmadı ve dağınık kelimelerden oluşan yıldız burcu, bir süreliğine donmuş hâlde kaldı.

Bereketli kadın anne tanrıça sevgili
ikimiz bir senfoni
senin için oldum divane deli

2

Kenji'nin ölümünü takip eden ilk yaz, Benny çok uyuyordu ve normalden daha durgundu; fakat annesinin teşviklerine rağmen, hislerine dair konuşmayı ister ve buna ihtiyaç duyar gibi değildi. Bazen tam uykuya dalıyorken, babasının ona seslendiğini duyduğu zannıyla tekrar uyanıyordu ama sonra başka bir şey olmadığından, bundan hiç bahsetmedi.

Sonbahar geldiğinde, yedinci sınıfa devam ederken, sınıf öğretmeni bazı odaklanma ve dikkat sorunlarından bahsetti ama okulun rehber öğretmeni çok destekleyiciydi. Benny'yle düzenli olarak görüşüyordu ve onun yaşadığı zorlukların, yas sürecinin normal bir parçası olduğunu düşündüğünü söyledi. Dediğine göre yas kişisel bir şeydi ve kendini farklı biçimlerde ortaya koyardı. Bu Annabelle'e doğru geldi ve rehber öğretmenin sorunlar daha kötüye gitmediği sürece ilaç tedavisini düşünmeye gerek bulunmadığını söylemesi onu rahatlattı.

Benny okuldaki en popüler çocuk olmamıştı hiç, ama her zaman arkadaşları vardı. Boş bakışlı gözlerini kaçıran, saçı yıkanmamış, Annabelle'in annelerine pek güven duymadığı tuhaf, sinsi çocuklar. Kenji okuldan sonra onları alıp eve getirir, atıştıracak bir şeyler verip oynasınlar diye bahçeye yollar, Annabelle işten eve döndüğünde çocukları orada görürdü.

Benny melez olduğundan, Annabelle onun zorbalıkla karşılaşacağından endişe ediyordu. "O senin gerçek annen mi?" diye sorduklarını duyar, "Elbette gerçek annesiyim!" diye bağırmamak için kendini zor tutardı. Ama Benny dert etmez, sadece evet yanıtını verirdi. Oynadıkları oyunlar daha çok kaygılandırırdı Annabelle'i. Mesela, "Tamam, ben kovboyum, sen de Kızılderili. Sen kafa derimi yüzmeyi dene, ben de seni katledeyim." Veya biraz daha büyüdüklerinde, "Ben Amerikan Deniz Kuvvetleri keşif bölüğündenim, sen de aşırı milliyetçi İslami teröristsin. Sen bombayla beni havaya uçurmaya çalışıyorsun, ben de seni imha ediyorum." Görünüşe bakılırsa Benny hep katledilen ya da imha edilen taraf oluyordu, fakat bunu Kenji'yle tartışmaya çalıştığında, o sadece güldü.

"Çocuk onlar," dedi. "Kimsenin imha edilmemesini sağlarım."

Kimse imha edilmedi gerçekten. Kenji öldükten sonra çocuklar gelmez oldu. Annabelle sorduğunda Benny omuz silkmekle yetindi.

"Zaten hoşlanmıyordum onlardan. Hepsi de ahmak." Kaygılı ya da yalnız görünmüyordu, bu da Annabelle'i rahatlattı. İşiyle ilgili süregiden belirsizlik dışında, aile olarak durumları iyiydi.

İş meselesi endişe kaynağıydı. Kenji'yle tanıştıkları sene Annabelle, kütüphanecilik bölümündeki yüksek lisans programının ilk yılına daha yeni başlamıştı. Küçüklüğünden, Halk Kütüphanesi sığınağı olduğu günlerden beri kütüphaneci olmanın hayalini kuruyordu. Kardeşi olmayan bir çocuktu, kitaplar en iyi arkadaşlarıydı. Annesi pek bir şey okumazdı, üvey babası da sarhoşun tekiydi ama kütüphaneciler ona hep iyi davranmışlardı. Yüksek lisansa kabul edildiği zaman mutluluktan uçmuştu fakat sonra Benny'ye hamile kaldı. Bebek yoldayken, Kenji'nin sahnede çalarak kazandığı parayla geçinmenin zor olacağını biliyordu, o yüzden okulu bırakıp ulusal bir medya takip ajansının bölge branşında işe girdi, o zamandan beri aynı yerde çalışıyordu. Basılı yayınlar kısmında okuyucuydu. İşi, her sabah büroya bırakılan yığın yığın yerel kasaba ve eyalet gazetesini hızla okuyup, müşterileri ilgilendirecek yazıları kırparak onlara göndermekti. Müşterileri şirketler, siyasi partiler ve özel ilgi gruplarıydı; haber konuları genellikle yerel siyaset, çevre sorunları ve bölgesel biyolojik sanayiyle ilgiliydi: Ormancılık, balıkçılık, petrol, kömür, doğal kaynak tedariki, silah denetimi, eyalet ve belediye seçimleri. Televizyon, radyo ve çevrimiçi medyayı takip eden ofis çalışanlarıyla konuşmak pek eğlenceli değildi. İşi zevkli kılan, diğer Makaslı Hanımlar'dı.

İşe başladığı zaman Basılı Yayınlar bölümünde onlardan dört kişi vardı. Fiskar makasları, X-Acto bıçakları, metal cetvelleri ve OLFA altlıklarıyla öyle havalıydılar ki. Afili ve biraz da göz korkutucuydular ama onu sıcak karşıladılar, o da hemen uyum sağladı. Samimi, rahat bir takım oluşturdular; geniş bir masanın etrafına oturup gazete kırpıyorlar, çene çalıyorlar, ilgili haberleri paylaşıyorlardı fakat bu hanımlar birer birer ayrıldı.

Son ayrılanlar emekli olan yaşlıca bir siyah kadınla, İngilizceyi mükemmel konuşan, dil eğitmenliği sertifikasına hak kazanmış orta yaşlı bir Pakistanlı kadındı. Onları özlüyordu Annabelle. Kendisine nazik davranmışlardı. Kenji öldüğünde yerel gazetelerde kazayla ilgili küçük düşürücü haberler yayımlandı; ciyaklayan tavuklara, uçan tüylere ve uyuşturuculara dair sansasyonel ayrıntılarla doluydu bu haberler, fakat Annabelle, Makaslı Hanımlar'ın hemen bu yazıları kırparak kendisinden sakladıklarını, böylece yasını vakurca tutmasına imkân tanıdıklarını fark etti.

Bu nezaketleri nedeniyle, ayrılışlarının yükü daha ağır geldi ama zaman değişiyordu; çevrimiçi haberlerin ortaya çıkışı, Basılı Yayınlar bölümünün hayatta kalmak için mücadele vermesi anlamına geliyordu. Radyo ve televizyondan kayıt yapmak için kullanılan eski teypler ve VHS kaydediciler çoktan yenilgiye uğramış, yerlerine bilgisayarlar ve dijital donanımlar gelmişti. Bir zamanlar makinelerin konulduğu raflar şimdi boş hâlde iskeletler gibi duruyor, tozlanıyordu. Geride kalan çalışma arkadaşlarının hepsi başka yere aktarılabilir becerileri olan erkeklerdi; evvelce sıkıntılarını hafifletmek için dalgın dalgın Annabelle'in göğsüne bakan adamlardı bunlar. Annabelle'in her zaman, etli butlu, eski zaman tarzı bir güzelliği olmuştu; onu önlüğü ve köy giyisisiyle seksi bir dağınıklık içinde, çalkalanan süt kovalarını taşırken hayal edebilirdiniz. Ama bu, Kenji'nin ölümünden ve onun kilo almaya başlamasından önceydi. Şimdi çalışma arkadaşları Annabelle'in günlerinin sayılı olduğunu biliyor, kötü durumundan ötürü hissettikleri acımayı gizlemek için masalarında başlarını öne eğiyorlardı. Annabelle uzun masasında gazete kâğıdı yığınları arasında, elinde makas, pot yapan streç pantolonu, uzun kollu büyük beden tişörtüyle bir başına ve azametle oturuyordu. Ona sadece boş tabureler eşlik ediyordu. Makaslı Hanımlar'ın sonuncusu, bir devrin son temsilcisiydi.

Şirketin merkez bürosundan gelen e-postayla, ajansta yeni bir örgütlenmeye gidileceği bildirildiğinde hiç kimse şaşırmadı. Onlarınki dahil olmak üzere tüm bölge büroları kapatılıyordu; bununla beraber, e-postaya göre söz konusu durum yeni işten çıkarmalara yol açmayacaktı. Ajans bunun yerine, elemanlara evden çalışmaları için gerekli donanımı ve geniş bant internet bağlantısını sağlayacaktı. Annabelle'in iş arkadaşları çok sevinmişlerdi. Bedava internet bağlantısını ve işe gitmeme fikrini beğenmişlerdi. Yatakta yatıp yuvarlanma ve iç çamaşırlarıyla çalışma fikri hoşlarına gitmişti, fakat Annabelle ne düşüneceğini bilemiyordu. Merkez büronun iletisinde Basılı Yayınlar'dan bahsedilmiyordu ve Makaslı Hanımlar'ın sonuncusu olarak, başına en kötüsünün geleceği kanısındaydı.

Endişe kötüleşen hava misali çökmüştü içine. Korkularının haklı çıkıp çıkmayacağını bilemeden, süpervizörüne görünmekten kaçınarak ve çalışma arkadaşlarının heveskârlığını paylaşır gibi yaparak bekledi. Olumlu düşünmeye çalışıyordu. Belki bir yerlerdeki ufak bir büroda, masasını kurabileceği bir oda kiralarlardı ona. Öylesi güzel olurdu. Ya da Basılı Yayınlar'ı kapatacaklarsa şayet, bilgisayar eğitimi almayı isteyebilirdi; gerçi ajans cinsiyetçiliğiyle tanındığı ve kendisi de dijital teknolojiye yatkın olmadığı için, bu pek mümkün görünmüyordu. Belki asıl ihtiyacı olan, işine son verilmesiydi. Belki evren yeni bir işin, daha yaratıcı ve tatminkâr bir şeyin yolunu açarak ona mesaj göndermekteydi.

Dört günlük kaygılı bekleyişin sonunda süpervizöründen gelen mesajla, takip ettiği gazetelerin kapısına yönlendirileceği, bir bilgisayar, modem ve hızlı bir tarayıcının evine gönderilip ertesi gün kurulacağı bildirildi.

Aynı gün öğleden sonra Annabelle çalışma arkadaşlarına veda etti, durumu değerlendirmek üzere eve gitti. Bir dubleks binanın yarısından müteşekkil olan evleri eski ve küçüktü, içinde yemek yenilen mutfak, kiler, alt katında oturma odası, üst

katında iki yatak odası ve banyo vardı. Evde ofis olarak kullanılacak tek yer oturma odasıydı. Kenji duvarlar boyunca raflar kurmuş, bunlara ses donanımını, çalgılarını ve plaklarını koymuştu. Annabelle'in tüm kitapları, el işi malzemeleri ve çeşitli şeylerden oluşan koleksiyonu da –eski teneke oyuncaklar ve porselen bebek parçaları, antika ilaç şişeleri ve başka insanların tatillerinde aldığı kartpostallar– rafları dolduruyordu; ayrıca Kenji'nin külleri burada yerini almıştı. Annabelle doğru dürüst bir Budist sunağı yapmaya hiç uğraşmamıştı, o yüzden küller rafta, tasnif edilmemiş fotoğraflarla dolu bir ayakkabı kutusunun yanına iteklenmiş vaziyette duruyordu. Yazın bir yerde külleri savurmaya ve belki Benny'yle bir seremoni düzenlemeye niyetlenmişti ama bunun üzerine düşmemişlerdi; zaten seremonilere kimin vakti vardı ki? Kocası ölmüş, bakması gereken genç bir oğlu olan yalnız bir anneydi. Küllerin durduğu kutuyu alıp yatak odasına götürdü, gömme dolabın arka tarafındaki yüksek rafın üzerine itekledi. Düzenleri oturduktan sonra özel bir şey yaparlardı belki, bir tekne kiralayıp denize açılmak gibi. Hatta belki bir gün Japonya'ya gidip külleri orada savururlardı.

Koleksiyonlarını ve kitaplarını üst kata, yatak odasına taşıdı, oyuncakları pencerenin denizliğine dizdi ve başka raflar alıncaya dek kitapları duvarların kenarına yığdı. El işi malzemeleri üst kattaki banyoya gitti: Yine, daha iyi bir yer buluncaya dek alınmış geçici bir önlem. Alnındaki teri silip oturma odasına döndü ve geride kalanları inceledi. Kenji'nin eşyalarından kurtulmayı düşünmesi gerektiğini biliyordu ama çalgılar kocasının sahip olduğu en önemli şeylerdi, Benny de bir gün bunları isteyebilirdi. Albümlerden bazıları nadir ve muhtemelen kıymetliydi fakat satmak için, onlara değer biçecek birini bulması gerekecekti. Tek çözümün her şeyi kutulara koyup Kenji'nin gömme dolabına taşımak olduğunu anladı.

Kararlılıkla tekrar üst kata çıktı. Kenji'nin cenazesi için blazer ceketi seçmesinden beri gömme dolabın içine bakmamıştı.

Kendini hazırlayıp kapağı açtı. Düzgün asılmış bir sıra flanel gömlek, havanın hareketiyle kollarını sallayarak nazikçe selamladılar onu. Fakat önce bir koku fark etti: Kenji'nin okyanustan esen yel gibi keskin ve tuzlu kokusu. Bu koku onu savunmasız yakaladı. Gözlerini kapatıp gömme dolaba doğru eğilerek kokunun onu sarmasına izin verdi; derisinin üstünde, yumuşak ve sıcak. Alabildiğince çekti ciğerlerine, sonra tek bir uzun, titrek iç çekişle verdi nefesini. Gözleri hâlâ kapalı hâlde ellerini, asılı duran giysilerin arasına soktu ve insan gövdesi kalınlığında bir öbek gömleği kollarıyla sardı. Gömlekleri gömme dolaptan alıp yatağa taşıdı. Sonra ceketler, ardından tişörtler, süveterler için tekrar tekrar gömme dolaba döndü; her şey yatağın üzerine yığılıp dolap boşalıncaya dek. Sarf ettiği gayretten ötürü yanakları kızarmış hâlde bir lahza dinlenmek niyetiyle yatağın kıyısına oturdu fakat bunun yerine giysi yığınının üzerine sırtüstü düştü, kocasının yıpranmış pamuklularının, solmuş kotlarının, aşınmış tüvit ceketlerinin kum gibi yumuşaklığına gömüldü.

Tuhaf bir sıcaklık, hâlâ Kenji'nin varlığıyla canlı hâldeki kumaşların dokusuna yayıldı. Annabelle daha derine gömülüp yüzünü giysilerin yakalarına, ceplerine, kollarına bastırınca bir duman ve viski kokusu aldı; Kenji'nin ilk kez ellerini omuzlarına koyup onu kendine döndürüşünü, öpüşmelerini aklına getiren gece kulübü kokuları. Bu hatırayla ürperdi. Kaşındıran yünün, yumuşak flanelin derisinde bıraktığı his çok güzeldi; daha fazlasını istedi. Oturdu, kazağını çıkardı ama pantolonunu çıkarmak üzere ayağa kalktığında, gözleri kapının arkasında asılı duran aynaya takıldı. Bir an orada durup kendi yansımasına, iç çamaşırlarının kenarlarından taşan ağır kıvrımlarıyla, geniş, solgun bedenine baktı. Sonra başka yere çevirdi gözlerini. Bakışı yatağın yanındaki dijital saatin kırmızı, sert numaralarına sabitlendi. Neredeyse üç olmuştu saat; okulun dağılma vaktiydi. Benny annesi tarafından bekletilmekten hiç hoşlanmazdı. Yavaşça tekrar giydi kazağını, sonra yine dağınık yatağın kıyısı-

na oturup kol ağzı dizinin üstünde duran yeşil flanel gömleğe parmağıyla dokundu. Kenji'nin en sevdiği gömlekti bu; sarı ve mavi çizgilerle tonu yumuşatılmış hoş bir ekose gömlek. Bundan güzel bir yorgan olur, diye düşündü. İnsanlar yapıyorlardı bunu; sevilen mevtanın giysilerinden hatıra yorganları imal ediyorlardı. Güzel bir fikirdi gerçekten, hatıralara sarınmak ve eski giysilere yeni bir hayat vermek.

BENNY

Bir dakika, nasıl tanıştıklarını anlatmayacak mısın? Sana işini nasıl yapacağını falan öğretecek değilim, fakat tüm iyi şeyleri, mutlu şeyleri atlıyorsun. Sen anlatmazsan, okuyan insanlar her

şeyin başlangıçta ne kadar normal olduğunu, annemle babamın birbirlerini ne kadar sevdiklerini, daha sonra annemin niçin çok boktan duruma düştüğünü bilemeyecekler. Sadece diyecekler ki, Ah şu Annabelle, eziğin teki işte. Bu hiç adil değil.

Hem ben de bunları duymak isterdim doğrusu. Babam yaşarken, büyük aşkları hakkında konuşurlardı ama bana sadece birazını anlattılar. Babamın annemi görür görmez nasıl ona vurulduğunu, annemin çok güzel ve babamın çok nazik olduğunu, birbirlerine yazgılı olduklarını vesaire. Fakat anlatmadıkları şeyler olduğunu anlamıştım. Bazen birbirlerine baktıklarında, çocuklarının bilmesini istemedikleri sırların kıvılcımları çakardı gözlerinde, sonra gülümseyip başka tarafa bakarlar veya ağızlarını sıkı sıkı kapatıp konuyu değiştirirlerdi. Aldırmazdım. Onları mutlu ettiği sürece sır saklamaları hoşuma gidiyordu ama babam öldüğünde annem kederlendi ve sır kıvılcımları çakmaz oldu. Durum buysa artık sır saklamanın anlamı yok, değil mi? Bir çocuğun anne babası hakkında bilmesi gerekmeyen şeyler vardır elbette, ama bunların bazılarını anlatabilirsin.

Ah, fakat bekle. Şimdi düşündüm de belki aslında onların sırlarını bilmiyorsun? Kitapların her şeyi bildiğini varsaydım ama belki her şeye ortasından girmenin sebebi, bir hikâyenin nasıl başladığını bilmeyen, bunu anlamaya çalışmak zahmetine girmeyen aptal bir kitap olman. Ya da tembel bir kitap. Öyle mi? Öyle bir kitap mısın sen? Durum buysa belki gidip hikâyesini anlatacak başka bir çocuk bulmalısın: Yoğun sosyal hayatı olan, duyamayan ya da dinlemek istemeyen hoş, normal bir çocuk. Böyle bir sürü çocuk var, o yüzden lütfen ne istiyorsan onu yap. Seçim senin.

Gelgelelim benim seçme şansım yok. Sen benim kitabımsan, dikkatimi vermek zorundayım. Ya böyle yapacağım ya da delireceğim yine; şu günlerde benim işim, bunun olmasına izin vermemek. Yani sen kendi işini yap, ben de benimkini yapayım. Tekrar başla. Okurlara onların nasıl tanıştıklarını anlat. En başından başla.

KİTAP

Hikâyeler asla başından başlamaz, Benny. Bu bakımdan, hayattan farklıdırlar. Hayat doğumdan ölüme, başlangıçtan bilinmez bir geleceğe doğru yaşanır. Ama hikâyeler geriye bakışla anlatılır. Hikâyeler geriye doğru yaşanan hayattır.

3

2000 senesinin sonbaharında şehir merkezindeki bir caz kulübünde rastlaştılar. Annabelle o sırada bir saksafoncuyla çıkıyordu; adam kütüphanecileri seksi buluyordu. Annabelle'e böyle söylemişti en azından. Annabelle'in de gönlü müzisyenlere kayıyordu. Joe'ydu adı; ince uzun, kurt gibi bir adam. Çöküк gözleri, yüzünü bir çatlak gibi ikiye bölen yavaş bir sırıtışı vardı. Annabelle, önce bunu ironik buldu. Sonra, alaycı. Sonra, zalimane.

Caz kulübü Çin Mahallesi'nin kıyısında, müzisyenlerin doğaçlama yapmak için gittikleri bir batakhaneydi. Joe orada çalan küçük bir cazbandın şefiydi ve bir gece, Annabelle'e şarkı söyleterek gönlünü eğlendirmeye karar verdi. Annabelle'in ilginç,

sıradışı ve esrarengiz bir sesi vardı, şarkı söylemeyi de seviyordu ama daha önce hiç sahneye çıkmamıştı ve Joe, onun bundan korktuğunu biliyordu. Mekânın hipster'larla, programcılarla, risk sermayedarlarıyla ve kültürlü görünerek piyasa yapmak için kendilerine burayı uygun görmüş diğer müzisyen olmayan kişilerle tıka basa dolduğu bir cumartesi gününü bekledi. Annabelle sahnenin tam önünde, her zaman oturduğu masadaydı. Konserlerinin ortasına doğru, Joe gruba doğru döndü.

"'Mein Liebling'?" dedi. Annabelle'in içi ezildi. Joe mikrofonu aldı.

"Ve şimdi," diye mırıldandı dinleyiciye doğru, "özel bir performans için, tatlı ve kabiliyetli Bayan Annabelle Lange'e hoş geldin diyelim lütfen!"

Şatafatlı, abartılı bir tavırla elini uzattı ve Kenji işte o zaman Annabelle'i fark etti. Bu grupla ilk çalışıydı. Şehirde yeniydi; Tokyo'dan turist vizesiyle gelmiş, caz ortamını yokluyordu. İngilizcesi harika değildi, Almancası hiç yoktu ama "Mein Liebling", her dilde "Mein Liebling"di. Cazbandın şefi mikrofonu solgun tenli, iri kemikli, saçında parlak pembe tutamlar bulunan, çarpıcı eflatun gözleri olan bir sarışına uzatıyordu. Kadın şaşırmış hâlde başını iki yana sallıyor ve yalvarırcasına Joe'ya bakıyordu ama Joe çoktan sırtını dönmüş, saksafonunun ağızlığını yalıyordu. Başka çaresinin kalmadığını anlamış gibiydi Annabelle. Kalktı, annesinin topuklu ayakkabılarını giymiş bir çocuk gibi sendeleyerek sahneye çıktı. Spot ışıkların kıyısında duraklayarak alt dudağını ısırdı ve yutkundu. Harika bir alt dudağı olduğunu fark etti Kenji. Dolgun ve şişkin. Ruj sürmemişti, hiç makyajı yoktu. Sadece altın rengi buklelerle sarılı yumuşak, çıplak bir yüz. Ayakkabısının sivri ucunu ışık havuzuna uzattı, sonra tereddüt etti. Önce izleyicilere, ardından kendisini çukura kaçmış gözleriyle ve tebessüm yerine geçen o yavaş ağız çarpıtmasıyla izleyen Joe'ya baktı. Kenji trompetlerin bulunduğu yerden, onun titrediğini görebiliyordu.

Klarnetini alıp hemen parmaklarını hazırladı Kenji. Trompetler müziği başlatacak, kendisi de aralara girecekti. Konserden önce gruptakilerle beraber bir cigara dönmüşlerdi; hazır durumdaydı.

Joe sabırsızca ayağını yere vuruyordu. Annabelle spot ışığa girdi. Eski tarz, yeşilimsi mavi satenden kokteyl elbisesi rahatsız edici darlıkta görünüyordu. Bunu giymesini Joe mu istemişti? Saten titrek titrek parıldıyordu. Uzun sarı bukleleri arasından görünen pembe teller, yuvarlak, çıplak omuzlarından aşağı dökülürken ışığı yakalıyorlardı. Kulaklarında su damlası şeklinde suni elmas küpeler parlıyordu. Trompetçiler çalgılarını hazırladılar. Joe'nun başıyla işaret vererek saymasından sonra üflemeye başladılar.

Bir anlığına, fırlayıp kaçacakmış gibi göründü Annabelle. Ayakkabısının uzun topuğu bir kabloya takıldı ama mikrofonun ayağına uzanıp dengesini buldu. Orada durup eline aldığı mikrofona sanki ilk defa görüyormuş gibi baktı. Parmaklarını kararsızca kabloda gezdirdi. Davul girdi, onu üflemeliler takip etti; hızlı çalınan altı mezürün ardından Annabelle'in sırası geldi. Mikrofonu ağzına götürdü, Kenji mikrofonun o dudaklara böyle yakın durmanın hazzıyla ürperişini izledi. Şarkıya başladı Annabelle.

Sana rastlamadan önce, canım, biliyorum sanırdım...

Tamamen yanlış, diye düşündü Kenji. Annabelle'in sesi nefes nefese, ürkek ve o kadar yumuşaktı ki üflemelilerin üstünde zar zor duyuluyordu. "Mein Liebling", Zarah Leander'in şehvetli kabare tarzıyla değilse bile güvenli söylenmeliydi. En azından Martha Tilton'ın ya da Andrews Sisters'ın canlı, iyimser tarzıyla. Ama böyle değil. Bu kız güçsüz kalıyordu; ne canlıydı ne de güvenli.

Aşk için söylenmiş nice sözün tümünü, fakat sonra uçup gittiler...

Söyleyişin titrekliği, yalnızlık hissiyle içini burktu Kenji'nin. Daha iki dize söylemişti ve şimdiden ölüp gidiyordu Annabelle. Kimse kurtaramazdı onu. Kenji müziğe gireceği yeri bekleyerek ve kendi yüreği yarılacakmış gibi hissederek ayağını titretti, bir kez daha ağızlığını yaladı. Tam o sırada, Kenji tarafından izlendiğini anlamış gibi, başını çevirdi Annabelle ve dosdoğru ona baktı. İnanılmaz eflatun gözleri yaşlarla doluydu.

Uzağa, çok uzağa...

Kimse kurtaramazdı Annabelle'i fakat Kenji denemek zorundaydı. Gözlerini kapadı, klarnetini kaldırdı. İp gibi yükselen, trompetlerin arasından ve kontrbasın üstünden dolaşan, trampeti bastıran, çember çizerek saksafonu geçip nihayet ona ulaşan yılankavi notalar üfledi. Kenji'nin ezgisine tutundu Annabelle, onunla yükseldi.

Kelimeler yok hiçbir dilde,
Yahut söylenebilecek bir şarkı,
Dile getirmek için...

Kenji onun için çalıyor, onu ikinci kıta boyunca ve devamında taşıyor, gözüpekçe koro bölümüne ulaştırıyordu.

Du bist mein Liebling, görmüyor musun
Nasıl wunderschön olduğunu benim için...?

Artık şarkıyı söylüyordu Annabelle ve sesi yükselirken, konuşan hipster'lar sessizleşti. Sakallar sahneye doğru döndü, çizmeler yerde tempo tutmaya, parmaklar şaklatılmaya başlandı; şarkı son kısmına, cüretkâr kreşendoya ulaştı ve ardından sona

erdi. Kenji ağızlığını dudaklarından ayırdı, sırılsıklam çalgısını indirdi, gözlerindeki teri sildi. Gözlerini tekrar açtığında Annabelle ona bakıyordu fakat bu kez gülümsüyordu ve solgun yanakları kıpkırmızı olmuştu. Sarı buklelerini yana attı ve izleyiciye döndü. Ellerini birleştirip sarsakça eğilerek selam verirken, alkışlar yükseldi ve duruldu. Joe spot ışığındaki kızın yanına geldi, kolunu beline doladı ama Annabelle hafifçe kıpırdanarak onun tutuşundan sıyrıldı ve sendeleyerek masasına döndü.

Gecenin sonrasında, Annabelle'in şehir merkezinde iki kişiyle birlikte kaldığı küçük dairenin karartılmış yatak odasında, uzun saten kokteyl elbisenin fermuarını çözdü Kenji. Bir düşteymişcesine, onun yuvarlak beyaz omuzlarından sıyırdığı elbiseyi yere bıraktı, elbise ışıltılı bir su birikintisi gibi yere yayıldı. Bu nasıl gerçek olabilirdi? Kopçasını çözdüğü sütyenden kollarını sıyırmasına yardımcı oldu, sonrasında ayaklarını külodundan kurtarırken dirseğinden tuttu. Annabelle çıplak kalınca, geri çekilerek ona baktı. Annabelle orada kararsızca, onu yerinde tutuyormuş gibi görünen bir pencere çerçevesinin içinde duruyordu. Dışarıdaki sokak lambasının ışığı ince perdelerden geçerek ışıldıyor, kızın kremsi teni inci parıltısına bürünüyordu. Kenji ona bir şey, bir memnuniyet ya da memnuniyetsizlik belli etsin diye bekledi Annabelle; bu olmayınca, elleriyle memelerini ve kasığını örttü. Kenji soluğunun kesildiğini hissetti. Annabelle muhteşemdi. Ucuz mavimsi satenin ve pejmürde dantellerin oluşturduğu havuzda dururken, Botticelli'nin dalgalardan çıkan Venüs'ü gibi görünüyordu. Dalgalar değil de midye kabuğu muydu yoksa? Anımsayamadı, fakat gördüğü en güzel kadın kesinlikle oydu ve hafifçe Botticelli diye fısıldadıysa bile aksanı nedeniyle kelimeyi bozuk seslendirdi, Annabelle de ne söylediğini anlamadı. Kafası karışmış hâlde arkasını döndü. Kenji mahcup olmuştu. Aceleyle atıldı. Ellerini Annabelle'in omuzlarına koyup döndürdü onu, avuçlarıyla tatlı yüzünün her

iki yanına bastırdı, sonra dudaklarından öpünce, titrediğini hissetti onun. Her şeyiyle. Baştan ayağa.

Seviştiler ve sonrasında, karışık çarşaflar içinde uzanmışlarken, Annabelle şarkının sözlerini öğretti Kenji'ye. Şarkıyı onun kulağına fısıldadığı sırada Kenji bir cigara tüttürüyor, sarı bukleler arasından bir pembe tutamı ayırıp parmağına doluyordu.

Du bist mein Liebling, görmüyor musun
Nasıl wunderschön olduğunu benim için...?

"*Wunderschön...* ?" diye sordu Kenji.

Onun dudaklarını bu yabancı sözcüğün çevresinde dolaştırmasını izledi Annabelle. Yüzünün hatları yumuşak ve temizdi. Kaç yaşında olduğu hususunda hiçbir fikri yoktu, onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu.

"Ne harika," diye fısıldadı, sonra kızardı. "Ya da güzel. Ya da aslında ikisi birden. Harikagüzel. Almanya'da sözcükleri birbirine yapıştırırlar. Bunu bir adam, bir kıza söylüyor olmalı."

Kenji şaşırdı, dirseğine dayanarak doğruldu. Göğsü dar ama kaslıydı. "Bunu söyleyen bir adam mı?"

Annabelle başıyla onayladı. "Kızı güzel bulduğunu farklı dillerde söylüyor."

Bella, schön, ya da très jolie diyebilirim,
Ich liebe dich, seviyor musun beni...?

"Bella? Ama bu senin adın! Bu şarkıyı senin için söylemeliyim." Ona doğru eğilip eliyle buklelerini taradı. "*Bella, Bella,*" diye şarkı söyledi kızın ensesine doğru. Dudakları boynundan aşağı inerken Annabelle omurgasını kubbeleştirip gözlerini kapadı. "*Wunder*," diye fısıldadı Kenji, onun dolgun, yuvarlak memelerini elleriyle kavrayıp uçlarını nazikçe emerken. "*Schön* . . ."

Şayet cilt, *ben*'in bitip *sen*'in başladığı hududu imliyorsa, o gece bu hududu aşmak için ellerinden geleni yaptılar. Annabelle için bu yeni bir deneyimdi. Daha önce seks yapmıştı ama bu eyleme onu sevk eden her zaman arzudan ziyade teslimiyetti. Belli bir noktada, belli sayıda yemek randevusu ya da şarap kadehinden sonra kişi seks yapardı. Yahut tam olarak *yapmak* değildi bu, zira Annabelle fazla bir şey yapmamıştı hiç. Seks daha ziyade, onun ne yaptığından ya da yapmadığından bağımsızca, uzak ve mesafeli biçimde oluverir gibiydi. Haz almak bir etmen olmamıştı asla; gerçi iş bitip rahatsızlık sona erince memnuniyet verici bir teneffüs vakti gelirdi her zaman.

Ama Kenji'yle seks farklıydı. Fiziksel olarak, genellikle yattığı adamların zıddıydı. Üvey babası gibi zorba adamların yani: Parmakları duyarsızca vücudunda dolaşan, yüzü terli, çenesi zımpara gibi adamlar. Annabelle on altı, belki de on beş yaşındayken, üvey babası odasına gelmeye başlamıştı. Annesinin kansere yakalanıp hastaneye yattığı seneydi ve o zamana dair hatırladıkları bir sis bulutunun içindeydi, fakat asla unutmayacağı şeyler vardı. Koridordaki ayak sesleri. Adam kenarına oturunca yatağın nasıl çöktüğü. Nefesindeki içki kokusu, başının derisinden Annabelle'in yüzüne damlayan ter. Annesi öldüğünde evden ayrılmıştı ve üvey babasından uzaklaşmasına karşın sonradan onun gibi adamlar gelmişti yine. Ama Kenji terlemiyordu. Düzgün, yumuşak ve kuruydu; bir müzisyenin narin parmaklarına, ürkütücü olmayan ince bir penise sahipti. Ayrıca kendisinden daha ufak tefekti ki bu garip gelmişti başlangıçta. Kendisinden güçlülerle olmaya alışmışken, bu kez bedeni Kenji için çok büyük, duyduğu arzu yabancı ve biçimsizce gelmişti ona. Fakat Kenji'nin onunla sevişme şekli bütün bunları değiştirmişti ve sevişmeleri bittiğinde kendini gayet iyi hissetmişti; genişlemişti, ama pek harika şekilde davetkârca. Onun için deli oluyordu Kenji, bunu da söylerdi. Yeryüzündeki en güzel kadındı o. Önce sahnede şarkı söylerken onu izlediğinde ve sonra

Annabelle kendisini masasına çağırarak ona bir içki ısmarlamasına izin verdiğinde, dünyanın en şanslı adamı olduğunu biliyordu.

"O içkiyi ben sana ısmarlamalıydım," dedi Annabelle ertesi sabah. "Orada beni kurtardın gerçekten." Mutfakta kahvaltı yapıyorlardı ve Kenji elle boyanmış ahşap sandalyede oturuyordu. Üzerine Joe oturduğunda inleyip gıcırdayan sandalye, şimdi Kenji tostuna tereyağı sürerken onu sükûnetle taşıyordu. Sandalyesinin ona mükemmelen uyması, Altın Saçlı Kız ve Üç Ayı masalını getirdi Annabelle'in aklına; masası da mükemmelen uymuştu ona, bedeni de. Tezgâha yaslanıp onu izledi ve kahvenin akmasını bekledi. Kenji'nin siyah saçları omuzlarına dökülmüştü. Parmaklarındaki reçeli yalayıp başını iki yana salladı adam.

"Hayır," dedi. "Muazzamdın. Çok iyi bir şarkıcısın."

Kız efkârlı efkârlı gülümsedi. "Küçükken kilise korosunda söylemeyi severdim fakat sonra bitti. İnsanların önünde durmak korkutuyor beni, sesim de yeterince güçlü değil zaten. Joe bunu bilir. Bayağılık etti."

"Joe erkek arkadaşın mı?" diye sordu Kenji.

Annabelle omuz silkti. Kenji tostu, mutfağı ve Annabelle'le kendisini kapsayacak şekilde ellerini iki yana açtı.

"Buna öfkelenecek bence."

"Fark etmez," dedi Annabelle. "Bir sürü kızla düşüp kalkıyor. Kızacaktır, ama zaten onunla bağımı koparmaya çalışıyordum. O yüzden şarkı söylemeye çağırdı beni. Çuvallayacağımın farkındaydı ama her şeyin olup bitmesine izin vermem lazımdı ki ondan ayrılabileyim. Bilirsin ya."

Kenji bilmiyordu ama *çuvallama* sözcüğünü anladı. "Hayır. Çuvallamadın," dedi. "Sen şey gibiydin... Nasıl diyorsunuz... *BUUM!*" Bir patlama sesi çıkardı ve elini, bir şey gökyüzüne çıkıp ışıl ışıl, kıvılcım yağmuru hâlinde yeryüzüne yağıyormuş gibi oynattı.

"Havai fişekler?"

Kenji'nin yüzü aydınlandı. "Evet! Bir havai fişeksin sen!"

O gece ve sonraki geceler, Kenji parmak uçlarını teninde gezdirirken Annabelle gözlerini kapattı ve o parmakların düşen kıvılcımları taklit ederek nasıl havayı gıdıkladığını düşünüp ürperdi. Şimdi o parmaklar kendisine dokunuyor, vücudunun daha önce hiç kimsenin gitmeye zahmet etmediği bölgelerinde keşfe çıkıyordu. Kenji'yle yaptığı seks nefes kesici, acayip, bilinmezlere gebe bir şeydi; Annabelle talihine şaşıyordu ama Kenji'nin başka bir açıklaması vardı. Onu söylediğine göre bu *en*'di; yani kaderleri ya da yazgıları. Belki geçmişte yaşanmış bir hayattan kalma, onları bu hayatta bir araya getiren gizemli bir bağlantıydı.

Kenji haklı mıydı? Yeryüzünde, sekiz milyar insanın yaşadığı bu koca gezegende, birbirine yazgılı iki ufak insan nasıl başarırdı rastlaşmayı? Kenji'den daha kaprisli biri, rastlaşamazlar derdi. Öyle değiller derdi daha doğrusu. Yani birbirlerine yazgılı değiller. Çünkü elbette insanlar rastlaşır, âşık olurlar; fakat bu rastlaşmalar tesadüfidir, şans eseridir. Yazgı da sonradan kendi kendilerine anlattıkları hikâyedir sadece.

Fakat nasıl da tatlı bir hikâyedir! Sonuç olarak bizim için önemli olan budur. Ne de olsa kitaplar bu işe yarar: Hikâyeler anlatmaya, onları alıkoymaya ve elimizden geldiğince, kapaklarımız arasında güvenle saklamaya. Size haz vermek ve insan olmanın taşıdığı ağırlığa inancınızı ayakta tutmak için elimizden geleni yaparız. Duygularınızı umursarız ve size inancımız tamdır.

Fakat işte başka bir soru: Kitapların da duygularının olduğu hiç aklınıza geldi mi? Bahtı kara âşıklara dair bu romantik hikâyeyi dinlediğiniz esnada, bir an durup bizim bu hususta neler hissettiğimizi merak ettiniz mi? Çünkü aslında, şayet cilt, *ben*'in bitip *sen*'in başladığı hudutu imliyorsa, aşk denen bu coş-

kulu hudut aşımı anlarında size imreniyoruz. Bu kadar basit. Bedenlerinize imreniyoruz. Nasıl imrenmeyelim? Kitapların da bedenleri var ama bizim bedenlerimiz, dünyayı tecrübe etmek için gereken organlardan yoksun. Bizim üstümüzü kaplayan, sözcüklerimizi içinde tutan cilt, sizinkinden farklı. Bizim cildimiz, ister kâğıttan olsun, isterse parşömenden ya da kumaştan (yahut şu günlerdeki gibi plastik, cam ve metal karışımından), benzer şekilde dış hatlarımızı imliyor ama ciltlerimizin en dokunulası, en elektrik yüklü olanı bile hazzı sizin cildiniz gibi tecrübe edemez. O esrimeyi, öz ile ötekinin bir oluşunu hissedemeyiz.

Ah, tabii, edebiyat eylemlerinin de bir tür coşkulu hudut aşımı olduğunu söyleyebilirsiniz, ama edebi eylemler esasen bedenden ayrı, daha fikrî ve dağınıktır. Bizi bedene büründürmek hususunda size tabiyiz, siz yapabildiğiniz için var oluyoruz. O yüzden, sayfalarımızı çeviren parmaklarınızın ayırdında olsak ve kahvenin buruk tadını, baharatlı bir sosu ya da yapraklarımızın arasına saçılmış tuzlu spermi sözcüklerle tarif edebilsek de, bu hisleri sizin gibi, dilinizdeki, cildinizdeki, insan bedeninizin içindeki gibi tecrübe etmeyiz.

Bir şeylerden yoksun kaldığımızı hissetmemek zor.

Romantizm sahasındaki uzmanlığımızdan ötürü, aşk eylemlerinizi herhangi bir insan zihninin tasavvur etmesi mümkün olmayacak kadar çeşitli şekiller ve sözcükler içinde canlandırdık lakin sevdiğimizin elini alıp dudaklarımıza götürme hissini asla tecrübe edemeyeceğiz. *Ah, dudaklarımız olaydı!* Birçoğumuzun sevildiği, kucaklandığı, okşandığı hatta müşfikçe öpüldüğü doğru ve bütün bunların kıymetini biliyoruz, ama gerçek sevişme başladığı anda, bir kenara tekmelenen ve hemen yatağın üstünden atılan biziz. Gözden çıkarılmış, yere açılıp yayılmış, sayfalarımız buruşmuş hâlde yüzüstü yatarız; yukarımızda ne gizemler belirirken.

Bazen sevişmek gelir içimizden. Kimin gelmez ki? Sonuçta,

deli gibi âşığız size. Takıntılarınızın kölesiyiz; etkilenmenin ve bağlanmanın nasıl bir şey olduğunu biliriz. Fakat böylesi düşüncelerin başıboşluğunu, vakit öldürürken aklımıza takılmış fanteziler olduğunu da biliriz.

Fantezilerde biz kitapların üstüne yoktur. Gerçek hikâyeler –olup biten şeyler– size aittir.

Neyse, nerede kalmıştık?

Benny 2001'de, geleceğin başladığı sene rahme düşmüştü. Annabelle hamile kaldığında kütüphanecilik okulunu bırakıp medya takip ajansında çalışmaya başladı. Kenji ot içmeyi bıraktı ve Çin Mahallesi'nin varoşunda küçük bir dublekse taşındılar. Kiradaydılar ve epey haraptı daire, bu yüzden bütçelerine uygun düştü. Fakat bebeğin oynayabileceği küçük bir bahçesi vardı dubleksin, otobüs hattına da yakın yerdeydi, bu da iyiydi çünkü Annabelle de, Kenji de araba kullanmayı sevmiyorlardı. Kenji büyük orkestra müziği, ska ve çağdaş klezmer* tarzı müzik çalan bir caz topluluğuyla devamlı surette sahne almaya başlamıştı. Yetenekli bir müzisyendi ve "Gimpel the Fool", "Oy, S'iz Gut" gibi eski Aşkenaz şarkılarını çalan yuvarlak şapkalı bir Japon klarnetçide hoşa giden bir taraf vardı. Kenji'nin en cazip üyeleri olduğu ortaya çıkınca, grup kendine yeni bir isim verdi: *Kenny Oh ve Klezmonotlar*. Bölge turnelerine çıkmaya başladılar. Âşıklar evlendi. Hayat güzeldi.

Annabelle hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Tabiatı itibarıyla yaratıcı bir insandı ve hamilelik ona yakışmıştı. Bedeni büyük bir kara parçası ya da kıta gibi verimliydi, bu yeni yaşamla bereket bulmuştu sanki. Kâşifi Kenji ise farklı bir mecaz kullanıyordu. "Bir rüyadaki minik astronot gibi!" Ondan sonra bebeği böyle andılar. *Uzay bebeğimiz. Rüya bebeğimiz. Minik astronotumuz.* Yatakta uzanıp *2001: Uzay Macerası*'nı, kendi iç uzayında yüzen bebeğin görüntüsünü izlediler.

---

* Aşkenaz Yahudilerine özgü bir enstrümantal müzik geleneği. *–çn*

"İşte gelecek," diye mırıldandı Kenji, Annabelle'in şişkin karnına dokunarak. Annabelle bu sözlerin uyandırdığı, heyecana benzeyen ama korkuya da yakın çırpıntılı hissi anımsadı. Ama vicdan azabı duyduysa şayet, kendini meşgul ederek kontrol altında tuttu bu hissi. Hamileliğinin ikinci üç aylık devresine girdiğinde, karnı büyümeye başlayınca, patik ve bere örmek için yün iplik ve şişler aldı. Çocuk doğurma ve bakımı üzerine yol gösterici kitaplar okudu. Bir bebek battaniyesi ördü. İkinci el dükkânından alınmış kazakların nasıl oyuncak hayvan yapımında kullanılacağını açıklayan bir internet sitesi buldu. Kaşmirden bir fil yaptı.

Annabelle'in hamileliğinden ötürü heyecan duyan Makaslı Hanımlar dergilerden işe yarar makaleler kestiler onun için, o da bunları klasörlere koydu. Eve dönerken sık sık Halk Kütüphanesi'ndeki, ıskartaya çıkarılmış çocuk kitaplarının satıldığı ek binaya uğruyordu. Bunlar genellikle, özensiz ya da hoyrat kullanımdan ötürü hasar görmüş ya da modası geçmiş içeriğe sahip eski kitaplardı. İç kapaklarına vurulmuş, ıskartaya çıkarıldıklarını gösteren iri damga, onların istenmediğini ilan eden bir hapishane dövmesi gibiydi ve Annabelle bu kitaplar için üzülüyordu. Ezilmiş köşeleri, kıvrılmış sayfalarıyla çok çökkün ve harap görünüyorlardı. Annabelle bir çocuk kitapları kütüphanecisi olma hayalinden vazgeçmişti ama hâlâ yardım etme çabası içindeydi. Eski kitaplarla böyle bir anlaşmaya varmıştı. Onları kurtarmaktan, onlara bir ev vermekten memnuniyet duyuyordu; kitaplar da ona minnettar kalıyorlardı.

Yavaş yavaş evi onarmaya başladılar. Ev sahibeleri Bayan Wong dubleks binanın diğer yarısında oturuyordu. Bir oğlu vardı: Yüzünün yan tarafında geniş, mor renkli bir doğum lekesi bulunan asık suratlı bir ergen. Bayan Wong sürekli ondan şikâyet eder, ondan "işe yaramaz" oğlum diye bahsederdi. Başlangıçta adını bilmedikleri için ona İşe Yaramaz dediler. İşe Yaramaz Wong karanlık tiplerle düşüp kalkıyordu ve genellikle ortalıkta

olmadığı için, Bayan Wong da Kenji'den medet umdu. Asyalı olmasından ötürü ondan hoşlanıyordu; üstelik marifetliydi de Kenji. Tüm olukları, verandanın merdivenini tamir etti ve çatı kaplamasını yeniledi. Bayan Wong'a minik sebze bahçesindeki işlerinde yardımcı oldu, karşılığında kadın onlara kira indiriminde bulundu ve Kenji'nin kargaları beslemesine göz yumdu.

Annabelle bebek odasının duvarlarını güzel bir gök mavisi rengine boyadı. Kitaplar için raflar satın aldı, pencerelere perdeler dikti. Ara sokaktaki çöp konteynerinin yanında, gayet iyi durumda bir ahşap sallanan iskemle buldu. Sallanan ayaklarından biri gevşemiş, kol koyma yerlerinden biri yerinden çıkmıştı ama Kenji bunları onarmaya yardımcı oldu. Sonra iskemlenin sırtına güzel bir resim, hilal şeklindeki ayın üstünden atlayan bir inek resmi yaptı Annabelle. İskemleyi bebek odasına koydular. Kenji düğünlerde, bar mitzvalarda çalarken Annabelle orada oturup örgü örüyor, sallanıyor ve geleceğe dair hayaller kuruyordu. Kenji eve geldiğinde halının üzerine, Annabelle'in ayağının dibine uzanıyor, onun kütüphaneden kurtardığı kitapları yüksek sesle okumasını dinliyordu. Okuduklarının kimi masal kimi şiir ve tekerlemelerdi. *Hey, oyna oyna, kedi ve kemanla.* Bunların İngilizceyi kavrayışına yardımcı olacağını söylüyordu Annabelle, okurken sesi çok da güzeldi ama Kenji anlama dikkatini vermiyordu pek. Müziği nasıl dinliyorsa onu da öyle dinliyordu ve sözcüklerin sesi bazen öyle tatlıydı ki gözleri yaşarıyor, ona eşlik etmek istiyor, ukulelesiyle yumuşak akorlar tıngırdatıyordu. Masallar ve tekerlemeler şarkılara dönüşüyordu; Annabelle'in karnı büyüyünce, bebeğe şarkı söylemeye başladılar. Kenji, Annabelle'in büyürken dinlediği çocuk şarkılarının hiçbirini bilmiyordu; Annabelle de ona *Mary'nin bir küçük kuzusu var, Londra Köprüsü düşüyor* ve *Çek, çek, çek kürekleri** şarkılarını öğretti. Kenji akorları tıngırdatır ve İngilizce-

* Mary had a little lamb, London Bridge is falling down, Row, row, row your boat. *–ybn*

nin seslerine, oynak *L*'lerine ve yuvarlak, toparlak *R*'lerine dilini döndürmeye çalışarak, sözleri tekrar ederdi.

"Row," derdi Annabelle.

"Low,"* diye tekrarlardı Kenji. Annabelle onun şaşkınlığına gülerek, hayır anlamında başını iki yana sallardı.

"Tamam, şunu dene. Aaaah de... Şimdi ısırır gibi yaparak *R* sesi çıkar; sanki lezzetli bir çikolatalı pastayı ısırır gibi. *Aaa... R. Aaa... R. R*'nin yeri dişlerinin pastanın etrafında kapandığı, tam da çikolatayı tatmak üzere olduğun yer."

Daha doğmamışken, anne karnının ılık, sıvı iç uzayında yüzerken, ebeveynlerinin sesini duyabiliyordu Benny. Sesler bir rüyadaymış gibi uzaktan, annesinin çarpan kalbinin ıslak kenarlarının dolayından süzülerek geliyordu, *Çek, çek, çek kürekleri* dendiğini duyuyordu. *Hayat bir rüyadan ibaret...*

Bebek ocak ayında doğdu. Ülke 11 Eylül saldırısının etkisindeydi hâlâ ve Annabelle hamilelik iznini kullandığı, haberlerden uzak olduğu için minnettardı. Doğumdan sonraki aylarda Annabelle ile Kenji televizyonu ve radyoyu kapalı tuttular. Bu sükûnetli fanusun korunaklı ortamında yan dönerek yatağa uzanıyorlar, minik Benny'yi de ortalarına alıyorlardı. İki parantezle aralarındaki küçük yıldız gibiydi bedenleri.

(*)

Etrafında kıvrılmış hâlde onu gözlemliyorlar, kolunu, bacağını kaldırıyorlar, el parmaklarına, göbeğine, ayak parmaklarının toparlaklarına, dirseklerindeki çukurlara, ufacık tefecik penisine hayran kalıyorlardı. *Bak! Bak!* diye fısıldıyorlardı. *İnanılmaz, değil mi?* Kulakları deniz kabuğuna benziyordu, cildi ipek gibi yumuşaktı. Onu santim santim inceliyorlar, burunlarıyla kokluyorlar, dudaklarını ona yapıştırıyorlar, bebeksi mükemmelliği-

* (İng.) Alçak, düşük. *–ybn*

nin görünümlerine, kokularına şaşıp kalıyorlardı. Onların rüya bebeğiydi Benny. Hiçbir kusuru yoktu.

Bunu biz yaptık, diye fısıldıyorlardı, *nasıl mümkün olabilir?* Bu müthiş keşif gururla dolduruyordu içlerini. Onun ilk adımlarını atışını, ilk sözcüklerini öğrenişini izlerken, bu başarılarından ötürü duydukları ani coşkuya şaşıyorlar, daha neler neler olacağını bekleyerek birbirlerinin elini kavrayıp soluklarını tutuyorlardı. Bu, sonsuza dek mutlu yaşayacakları hayatlarıydı; günbegün yaşıyorlardı onu.

BENNY

Pekâlâ, vay canına. Biliyorum ben istedim, ama bu kadar bilgi fazla sanki, öyle değil mi?

Yani benimle ilgili kısımlar tamam, neyse, fakat bütün dünyanın annemle babamın seks hayatını öğrenmesi gerekmiyor. Bazı şeyler kişiye özel kalmalı. Bilhassa üvey babasıyla ilgili olanlar. Sen onun kitabı olsaydın hikâye farklı olurdu ve belki o zaman bu yaptığın anlaşılırdı ama sen benim kitabımsın, değil mi? Söyleyeyim de ben.

Ama annem bana hamileyken onların şarkı söyleyişini duymamı anlatan kısım? Orası iyiydi ve gayet anlaşılırdı. Şimdilerde duyduğum sesler de bazen o seslere benziyor. Sanki benim ortalarda olup hatırlayabileceğimden çok önce var olmuş nesnelerden geliyorlar. Tarif edemiyorum. Sanki beynimin kıvrımları arasına sıkıştırılmış, bir şekilde etkin hâle gelen rasgele, işe yaramaz kod parçaları gibiler ve belki bunlar herkeste var da ben aşırı duyarlı olduğum için onları duymaya başladım, anlarsın ya. Rehber öğretmenim diyor ki insanın kederi buna yol açabilirmiş.

Onları duymaya hemen başlamadım. Babam öldükten sonra yaklaşık bir yıl boyunca, tıpkı krematoryumdaki gibi sadece

onun beni çağıran sesi vardı. Ama artık geceleyin, odamda oluyordu bu. Uyur hâldeyken, bana seslendiğini duyuyordum. Sanki *oradaymış* gibi geliyordu sesi, anlarsın ya. Kafamın dışında, fakat aynı zamanda içinde. Yatakta uzanıp çok dikkatli dinliyordum, hareket etmekten, gözlerimi açmaktan korkuyordum. Çünkü onu görmekten korkuyordum ama asıl korktuğum *onu* görmemekti. Yani babamı görmeyi gerçekten istiyordum ama sadece canlıysa. Onu ölü olarak, bir zombi ya da hayalet gibi görmek istemiyordum. Sonunda gözlerimi açtığım zaman tek gördüğüm karanlıktı. Orada uzanıp başka bir şey söylemesini ümit ederek elimden geldiğince dikkatli dinliyordum onu, fakat bir süre sonra yine uykuya dalıyordum ve sabah olduğunda sesinin hatırası, gördüğüm ve sonra unuttuğum tüm diğer rüyalarla iç içe geçmiş oluyordu.

O ilk senenin sonunda sesin kuvveti azalmıştı, önceki kadar çok duymuyordum babamı. Nereye gitmişti? Bir keresinde onu aramaya gittim. Küllerin kutusu babamın tüm uzunçalarlarının yanında duruyordu ama annem onu kaldırmıştı. Kutuyu bir gömme dolabın içinde arkalara itelenmiş hâlde bulunca ya dek, yatak odasındaki tüm çer çöpü didiklemek zorunda kaldım. Annemin aldırmayacağını düşünerek kutuyu alıp yatak odamdaki kitap rafına, ben küçükken babamın ay hakkında bir şeyler öğretmek için bana verdiği eski ışıklı ay küresinin yanına koydum. Kürenin içinde ayın parlamasını sağlayan bir lamba vardı ama uzun zaman önce kırılmıştı, babam söz verip durmuş fakat bir türlü onarmamıştı onu. Ama o gece külleri ayın yanına koyduğumda, ay tekrar yanıp yanıp sönmeye başladı, ne acayip, değil mi? Uyuyordum ve ışık beni uyandırdı, önce ödüm koptu ama sonra bunun babamın ruhu olduğu, lambayı tamir ederek sözünü tutmaya çalıştığı geldi aklıma ve bu düşünce beni sakinleştirdi. Ondan sonra, ne zaman babama iyi geceler dilesem ayı döndürüyordum ki kutusundan

baktığında ayın farklı bir tarafını görsün. Ayı döndürmek eskiden oynadığımız bir oyundu ve babam her zaman ayın karanlık tarafına inmeyi severdi, o bir sanatçıydı çünkü. Bana öyle demişti. Ne demek istediğini anlamamıştım aslında. Galiba için için, gelip rüyalarımda benimle konuşacağını umuyordum hâlâ, fakat sonra, diğer sesler başlayınca bundan vazgeçtim. O seslerin gürültüsü arasında babamı duymama imkân yoktu.

Diğer sesler de rüyalarda geldi. Öyle başladılar. Sanki bir ses kapıyı açmış, bütün diğer sesler onu izlemişlerdi. Rüyalar, kapılara benzer. Başka bir gerçekliğe açılan geçitler gibidirler ve bir kez açıldılar mı dikkat etsen iyi olur.

KİTAP

Karanlık tarafın cazip yanları vardır, Benny, ama çoğu insan oraya gitmek istemez. Emniyet içinde aydınlık tarafta kalmayı tercih ederler. Ama baban gibi sanatçılar, yazarlar ve müzisyenler karanlık tarafın çekimine karşı koyamaz. Kitapların iyi bildiği bir bölgedir bu ve istesek de, istemesek de bizim işimiz ondan ayrı düşmemektir.

Annenin hikâyesinin karanlık tarafı da buna dahil. Doğru, biz Annabelle'in kitabı değiliz –Tanrı bilir ya, kendi kitabının olmasını hak ediyor– fakat bazen bir ebeveynin kitabının nerede bitip çocuğun kitabının nerede başladığını ayırt etmek zordur. O vakit bir kitap ne yapmalı? Ayı döndürmeli ki nereye iniş yapacağımızı görelim ve ortaya çıkacaklarla beraber yaşayabileceğini umalım.

4

Rüyasında biri hafifçe alnına vuruyordu. Gözlerinizi yumarsanız belki siz de tasavvur edebilirsiniz bunu. On üç yaşında olan, on dördüne yaklaşan fakat hâlâ yaşına göre küçük olan Benny'nin, dar yatağında, galaksiler arası yorganının altında

sırtüstü yattığını tasavvur edin. Kolları ve bacakları kıvrık, nefesini ağzından alıyor, çünkü astımı ve tozlar nedeniyle burnu her zaman bir parça tıkalı. Ayrık dudakları yay şeklini almış ve güzel görünüyor, esmerimsi teni hâlâ duru. Babasına çok benziyor.

Biri hafifçe alnına vuruyor ve vuruşlar kaşlarının arasındaki yumuşak, kaygı uğramamış yere yağmur damlaları gibi iniyor. Rüyasında bu vuruşlar onu uyandırıyor, gözlerini açınca burnunun hemen üzerinde dolanan bir parmak görüyor. Parmak ince ve sivri uçlu, neredeyse yarı şeffaf. Parıltılı havada, sığ sudaki bir ot gibi titreşiyor ve şimdi, parmağın narin bilekli bir ele bağlı olduğunu, o elden de şimdiye kadar gördüğü en uzun kolun esneyerek bir uçurtma ipi gibi uzayın karanlığına eriştiğini görüyor. Elin ötesinde, iplik misali kolun diğer ucuna bağlı hâlde, ay kadar solgun ve uzak bir çehre dolanıyor.

Bu bir kızın yüzü ve o muazzam mesafeden dahi Benny bunun dünyadaki en güzel kız olduğunu görebiliyor. Ömründe –gezegendeki on üç yıl ve dokuz ayı boyunca– böyle bir yüz görmemiş. Gür beyaz saçları, ayın şavkıyla aydınlanan bulutlar gibi onun etrafında dalgalanıyor. Parlak, dolu dolu gözleri ona bakıyor ve pembe dudakları mükemmelen yuvarlak bir O oluşturacak şekilde büzülüyor. Dünyanın en güzel kızı onunla alay ediyor –en azından öyle görünüyor– fakat alay ederken hiç de bayağı değil.

Benny... diye fısıldıyor, sessizce gülerek. *Benny o... O... O...*

"O" sesleri duman halkaları gibi savruluyor dudaklarından. Benny bunlardan birini burnuyla fok gibi yakalamayı umarak yatakta doğruluyor. Halkalar duman gibi kokmuyor gerçi. Sıcak çikolata ve yeni pişirilmiş ekmek gibi kokuyor. Benny küçükken, Annabelle'in yemek pişirmek için hâlâ fırını kullandığı günlerde yaptığı ekmekler gibi. Dünyanın en güzel kızının, annesinin öpücükleri gibi mayalı bir kokusu var; çocukluğundaki gibi, annesi mutlu ve babası hayattayken. Benny'nin tenindeki yumuşak tüyler bu hatıranın gücüyle ürpermeye başlıyor. Kızın

yüzü yaklaşıyor şimdi ve Benny tekrar yatağa uzanıyor. Aralarındaki boşluk aniden kapanıyor, kız şimdi onun tam üstünde dolanmakta. Mayalı, "O" şeklindeki nemli ve ılık öpücükleri aşağı doğru savruluyor, Benny'nin vücuduna dalgalar hâlinde çarparak kırılıyorlar. Kız elini hafifçe onun göğsüne, kalbinin hemen yukarısına koyuyor. Onun avuç içinin baskısı altında, Benny bu organın atımlarını hissedebiliyor. Omurgası kubbeleşiyor, doğrulmaya başlıyor, erişmek için...

O...,diye bağırıyor. *O*... *O*... *O!* ve birden, parıltılı düşü patlayarak, kahkaha gibi çınlayan ve teninin altında göz kırpan bir milyar minik yıldıza dönüşüyor. Ardından yavaş yavaş kahkaha diniyor ve yıldızlar birer birer sönüp onu karanlığa geri döndürüyorlar.

Karanlıkta bir inilti duydu, gözlerini açtı. Odası gölgeler içinde, kasvetliydi ve dünyanın en güzel kızı gitmişti. Ağzını kapadı, inilti durdu. Yukarısında, karanlıkta parlayan yapışkanlı yıldızların solgun nebülözü, odanın tavanında dönerek üç "O"dan müteşekkil sönük bir takımyıldız oluşturuyordu: Babasının oraya yapıştırdığı iç içe geçmiş üç yıldız halkası: Her "O" için bir halka.

Elleriyle pijama pantolonuna dokundu, pantolon nemliydi, ama sadece birazcık. Babasının ölümünden hemen sonra bazı kazalar yapmıştı fakat yıllardır altını ıslatmamıştı. Ayağa kalkıp yatağı inceledi. Çarşaflar kuruydu. Pijamalarını çıkarıp burnuna tuttu. Çiş gibi kokmuyordu, ancak... Ürperdi. Rüyada boşalmaları duymuştu. Okuldaki çocuklar şaka yollu bahsederlerdi.

Başına gelen bu muydu? Soğuk algınlığına yakalanıyormuş gibi bir boşluk, bir tuhaflık, karıncalanma hissi vardı bedeninde, ama kötü bir his değildi. Çekmecesinden temiz bir külot çıkardı. Pijamalarını toparlayıp yatak odasının kapısını açtı, koridora çıktı.

Koridor karanlıktı ve hava da farklıydı burada; durgun ve ağırdı, gazete kâğıdı ve toz kokuyordu ama bu kokulara alışmıştı artık ve pek de farkına varmıyordu. Dar bir aralıkta duvar kenarında yığılı duran, babasının eşyaların konduğu kutulara ve annesinin gazeteleriyle dolu, tepesinde alışveriş malzemeleri bulunan çöp torbalarına çarpmamaya dikkat ederek ilerledi. Odasından uzaklaştıkça yeni bir şeyin farkına vardı. Gürültüler. Tenine iğneler batar gibi oldu. Üst üste duran bir dizi kutunun ardına çömeldi, kollarıyla kendine sarılarak dinledi. Gölgelerden gelen seslere benziyordu gürültüler. Yüksek değildi bu sesler, sadece çıkıp inen hafif bir oOOOOoooOOOoooooO, sanki hayaletler ya da insanlar inliyormuş gibi, fakat kimsenin duyamayacağı yumuşaklıkta. Annabelle sık sık uykuda inlerdi. Bazen ağladığını da duyardı Benny, ama bu farklıydı. Bekledi. Seslerin içine karışmış kelimeler duyduğu sanısına kapıldı fakat anlayamıyordu onları. Bayan Wong bazen İşe Yaramaz'a Çince bağırırdı ama onun sesi öfkeli ve keskindi, oysa bu sesler keder gibi geliyordu kulağa. Benny odasına dönüp kapıyı kapatmayı düşündü ama şu anda gerçekten çişini yapması gerekiyordu. Yavaşça doğrulup bir yığının arasında uç göstermiş parıltılı dergilerin yanından parmak uçlarında geçti. Her adımında inleme biraz daha yükseliyordu. Sonra ayağı kaydı, topuğuyla Annabelle'in bir Noel sonu indiriminden aldığı süslerin –simler, ışıklar ve kırılgan cam yuvarlaklardı bunlar– konduğu torbaya bastı. Bir ezilme ve keskin bir acı çığlığı, zavallı parlak kürelerden gelen yüksek perdeli bir kırılma sesi duydu, bu ses Benny'nin ta içine işledi. Ellerini kulaklarına bastırıp duvarın dibine çömeldi.

Durun! dedi Benny, ama çığlık devam etti. Şimdi çevresinde, yerden çatıya kadar evin her köşesinden sesler yükselmeye başlamış, bunlar da kürelerin feryadına katılmışlardı.

Ellerini daha sıkı bastırıp gözlerini kapadı. *Lütfen!* diye haykırdı, *Sessiz olun!* Ellerini çektiğinde ev sessizleşmişti.

Annesinin koridorun ötesinden "Benny?" diye seslendiğini duydu; duru, çan sesine benzeyen sesi, aniden çöken sükûnetin içinde çınlamıştı. "İyi misin?"

Benny'nin kalbi hâlâ hızla çarpıyordu. Yutkundu ve içine hava çekti.

"İyi misin, tatlım? Ufağını mı yapman lazım?"

"*Evet!*"

Niye böyle sorması gerekiyordu ki? Onun hâlâ bu kelimeyi kullanmasından nefret ediyordu ama duyduğu rahatsızlık durumu normalleştirmişti. Ayağa kalktı, dizleri tutuyordu.

Banyoda, el işi malzemeleriyle dolu bir alışveriş torbasını
58 küvetten çıkarıp muslukları açtı. Çişini yaptıktan sonra külodunu çıkarıp buruşturduğu pijama pantolonuyla birlikte akan suyun altına attı. Bu en sevdiği Örümcek Adam pijamasıydı ve hâlâ üzerine oluyordu. Pantolonun kırmızı-mavi paçalarının çalkalanıp şişmesini izledi. Sonra biraz şampuan buldu, halkalar çizerek, sağa sola gezdirerek suya sıktı. Köpükler yükselirken küvetin kenarına oturdu, çıplak dizlerine sarıldı. Kıçının altındaki küvet soğuktu. Evin uzak köşelerinden gelen homurtuları, sızlanmaları duyuyordu. Ara sıra sanki tek bir ses, sert bir buyruk veriyordu; fakat aldırmadı. En sevdiği bilgisayar oyununun ezgisini mırıldandı; oyunda madencilik yaparak kazmasıyla cevherin derinliklerine iner, türeyen çetelerden kendisini koruyacak silahları imal etmek için ihtiyaç duyduğu kaynakları toplar, o esnada bu neşeli ezgi eşlik ederdi ona. Buna şarkı demek zordu ama çınlayan notalar kendisini cesur hissetmesini sağladı ve dünyanın en güzel kızının hâlâ tenini ürperten parıltılı görüntüsünü hatırlamaya çalışırken, sesleri perdelemesine yardımcı oldu.

Ertesi sabah uyandığında, gece olanlar hatırına geldi. Yatakta oturup dinledi, sonra kapıya gitti. Kapıyı hafifçe aralayıp biraz daha dinledi. Annabelle'in radyosunun, çalıştığı oturma odasından gelen sesini duyabiliyordu ama tuhaf gece vakti sesleri gitmişti. Geceleyin bastığı Noel süslemeleri torbasını buldu, alıp banyoya götürdü. Kırmızılı yeşilli cam parçaları sessizdi artık; onları çöpe attı. Pijamasının üstü pantolonu özlüyor muydu acaba, merak etti.

Mutfağa gidip bir kutu pirinç gevreği aldı. Çalışma odasındaki Annabelle'i duyabiliyordu. Gazeteleri kırparken radyo dinlemeyi severdi Annabelle. Sabahları onun en meşgul zamanıydı ve Benny haber bülteninin sesi eşliğinde kahvaltı etmeye alışmıştı. Lavabo kirli tabaklarla doluydu ama tabak rafında temiz bir kâse bulup içine biraz pirinç gevreği döktü. Babası her sabah ona kahvaltı hazırlardı; gevreğin üzerine süt döker, çıtırdayıp patlamasını işitsin diye kâseyi Benny'nin kulağına götürürdü. Sabahları babasını çok özlüyordu. Süt almak için buzdolabına gitti ama dolabın kapağını açtığında mutfağa ince bir damlama sesi yayıldı; geceleyin duyduğu sesleri anımsayan Benny ürktü. Bu ses radyodan mı yoksa içeriden mi geliyordu? Hemen kapağı kapadı ve durup dinledi. Babasının dağınık manyetik şiiri hâlâ buzdolabının üzerindeydi ama ilk iki dize şiirden ayrılmış gibi duruyordu. Geride kalan dizeye baktı.

senin için oldum divane deli

"Benny?" diye seslendi Annabelle, oturma odasından. "Sen misin?"

Yanıt vermedi. Tekrar buzdolabının kapağını açtı; sadece azıcık, fakat içerideki lambanın yanacağı ve ekşi kokulu soğuk havanın dışarı çıkarak yüzüne vuracağı kadar. O sırada sesleri yine duydu. Belli belirsizdiler ama artık onları ayırt edebiliyordu: Küflü peynirlerin iniltisi, beklemiş marulların iç çekişleri, yarısı yenmiş yoğurtların iteklenip unutuldukları arka raftan gelen sızlanmaları.

"*Kesin şunu*," diye fısıldadı.

"Benny? Sen misin? Aradığını bulabildin mi?"

Benny kapağı biraz daha açarak sütü bulmak için elini uzattı, büyük bir diyet kök birası şişesini, bir portakal suyu kutusunu ve bir kornişon kavanozunu dikkatle kenara çekti.

"*Kapayın çenenizi!*"

"Ne dedin, tatlım? Duyamadım..."

Benny kornişonlara baktı. "Sütümüz bitmiş!" diye bağırdı. "Yine!"

Oturma odasındaki radyo sustu. Buzdolabının sesleri de Benny'nin kızdığını hissetmiş gibi suskunlaşıp neler olacağını beklemeye başladılar.

Annabelle durakladıktan sonra, "Üzgünüm, tatlım," dedi. "İşten dönünce alırım."

Benny kendi özel kaşığını buldu ve pirinç gevreğini kuru kuru yedi.

Babası hayattayken her zaman sütleri bulunur, mutfak masaları temizlenmiş olur, babasıyla ikisi orada oturup birlikte kahvaltı yaparlardı. Şimdi mutfak masasının üstü öteberiyle doluydu ve Benny bir başına, lavabonun başında dikilerek yiyordu.

Gevreğini bitirip kâseyi kirli tabaklar yığınına ekledi. Sıra hâlinde yürüyen karıncalar, bir fırın kabının kenarından yukarı çıkıyorlardı. Onları delikten aşağı akıtmak için musluğu açtı ama karıncaları durdurmadı su. Bunlar gayet iyi yüzücülerdi. Kaşığını durulayıp kurutarak sırt çantasının yan gözüne attı, ardından annesine hoşça kal demek için oturma odasına gitti.

Annabelle, elinde makasıyla çalışma masasında, gazete yığınının önünde oturuyordu. Yanı başındaki tarayıcı canlı bir sesle vızıldıyordu. Radyodaki sunucu Irak ve Afganistan'daki el yapımı patlayıcıların protez bacaklara yönelik büyük bir talep yarattığından bahsediyordu. Bu talebi karşılamak için medikal malzeme şirketleri devreye giriyordu. Annabelle oğluna sarılmak için uzandı. Benny eğilip dudaklarını annesinin ılık, kuru ya-

nağına hafifçe dokundururken, Annabelle ağır kollarıyla onun başını sarmaladı. Benny kendini orada durmaya zorlayarak, annesinin omzu üzerinden gazete başlıklarını okudu. *Silahlı şiddet – Tehlikeli İnsanlar Mı, Tehlikeli Silahlar Mı? İklim Değişikliği Çikolotayı Bir Lüks Hâline Getirecek. Ölümcül Afrika Virüsü Kadınları Hedef Alıyor. Polis Gözetimindeki Ölüm Baltimore'da Ayaklanmalara Yol Açtı. Kaliforniya'daki Orman Yangınlarını Önlemek İçin Çalıları Yiyecek Keçilere İhtiyaç Var.* Benny uzun sarılmaları sevmezdi; bunları okumak kıpırdamadan durmasına yardımcı oldu. Dinlemek de öyle. Uzuv teknolojisindeki hızlı gelişmeler, hayatı dolu dolu ve aktif yaşamak isteyen savaş gazilerine umut vaat ediyordu. Sunucunun konuşması teskin ediciydi ve bir anlığına, annesinin yanağının yumuşaklığı neredeyse hoşuna gitti.

"Bugün salı," dedi, kendini öteye çekerek. Salı geri dönüşüm günüydü; annesine bunu hatırlatmak onun işiydi. "İstersen bir şeyleri dışarı çıkarabilirim."

"Ah, sağ ol, hayatım," dedi Annabelle. "Ama gerek yok. Önce arşivi tasnif etmem gerekiyor." Duvar diplerine yığılmış, içi gazetelerle dolu çöp torbalarını gösterdi.

Benny gitmek üzere arkasını döndü.

Annabelle, "Her şeyin tamam mı?" diye seslendi arkasından. "Yemek parası? Astım fısfısın?"

Benny evden çıktı, kapıyı arkasından kilitledi. Verandadan geçtiği sırada sesler azalır gibi oldu. Çatıdaki kargalar onu izleyip yorumlarda bulunuyorlardı ama kargalar her zaman bir şeyler söylerdi, yani sıradışı bir şey değildi bu. Rahatlamaya başladı, ama sokağa ulaştığında, yoldan geçen bir arabanın tekerlekleri sanki kasti biçimde gıcırdadı, kaldırımdaki çatlaklar da onun dikkatini çekmek için birbirleriyle yarışır gibiydiler. Otobüse bindiği zaman bunlara başka sesler katıldı; alttan alta fakat kesintisiz şekilde. Bir konserin hemen öncesinde kalabalığın çıkardığı mırıltılar gibi.

Benny küçükken Kenji sabahları onu okula bırakırdı, ama çocuk sekizinci sınıftaydı artık; Annabelle onun *otobüse* yalnız başına binmesine müsaade ediyordu. Pasosu vardı ve onu şoföre gösterirken kendini büyümüş hissediyordu. Bununla birlikte kaçıklar ve hobolar, kokularıyla ve yüzleri seğirerek kendi kendine konuşmalarıyla tedirgin ediyordu Benny'yi. Annabelle onların yanına oturmamasını söylemişti ama bazen otobüs kalabalık oluyordu ve Benny böyle birinin yanına denk düşüyor, onun havaya karşı konuşmasını dinliyordu. Ürpertici ve tuhaf bir şeydi. Bu adamların çoğu savaşa gitmiş ihtiyarlardı. Hiç genç bir hobo görmemişti ama belli mi olurdu. Bu yaşlı kaçıklar da vaktiyle genç olmalıydılar. Belki kendisi de onlardan birine dönüşüyordu.

Lütfen, dedi duyulur duyulmaz. *Lütfen... sessiz olun!* Ama sesler ona aldırmadılar. Okul yolunda ve dersleri boyunca, dikkatini toplamasını imkânsızlaştırarak mırıldanıp durdular. Bazen sakinleşiyorlardı ve mırıltıları öyle yumuşak hâle geliyordu ki Benny neredeyse varlıklarını unutuyordu; tıpkı vızıltısı sürekli orada, arka planda olduğu hâlde buzdolabının varlığını unuttuğunuz gibi. Öte yandan, zaman zaman o sakinliği keskin bir çığlık yırtıyor, Benny'nin koridorda, sınıfta, spor salonunda, her neredeyse bulunuyorsa orada donup kalmasına sebep oluyordu. İhtiyatla çevresine bakınıyordu. Çığlık kendisinin dışından, sağ omzunun hemen üstünden gelir gibiydi ama başka kimse duymuşa benzemiyordu. Duymamış gibi mi yapıyorlardı? Yoksa sadece kafasının içinde miydi ses?

İçinde mi? Dışında mı? Farkı nedir ve bunu nasıl ayırt edersiniz? Ses kulaklarınız vasıtasıyla bedeninize girdiği, zihninizle birleştiğinde ona ne olur? Hâlâ bir ses midir, yoksa başka bir şey hâline mi gelmiştir? Bir tavuk kanadını, yumurtasını ya da bagetini yediğinizde, hangi noktada bunlar tavuk değildir artık? Bu sözcükleri sayfada okuduğunuzda, size dönüştüklerinde onlara ne olur?

5

Benny'nin tuhaf davrandığını Annabelle'in fark etmesi ne kadar zaman aldı? Fark ettikten sonra bunu kabulleninceye dek ne kadar zaman geçti? Bir ergenin annesiydi, ergenler de tuhaf davranır, en azından kitaplar böyle diyordu; ayrıca çok şey vardı zihninde. Daha o sabah, Benny okula gittikten sonra yöneticisi aramış, ajansın yeni bir gözden geçirme süreci başlattığını, güvenilir bir kaynaktan duyduğuna göre Annabelle'in çalışma saatlerinde kesintiye gidileceğini söylemişti.

"Cidden mi, Charlie?" dedi Annabelle. "Ne kadarlık bir kesinti?"

"Şey, dörtte üçünü sana bırakmalarını isteyeceğim ama muhtemelen sonuçta yarısını keserler."

"Ne zaman olacak bu?"

"Konuştuğum adam, muhtemelen yeni yılın başında dedi. Yani birkaç ay daha vakit var." Arama algoritmalarındaki ve anahtar kelime teknolojisindeki gelişmelere, dolaşımdaki basılı yayınların azalmasına dair bir şeyler açıklamaya koyuldu. Endüstri değişiyordu, iyi niyetle Annabelle'i ikaz etmek istemişti, fakat durum buydu işte. Sonra, Annabelle sarsıcı haberi hazmetmeye çalışırken, işine son vermeyi teklif etti bu kez.

"Ama ben yanlış bir şey yapmadım ki!"

"Hayır, elbette yapmadın. İşleyiş böyle."

"Hangi işleyiş?"

"Biliyorsun. *Sistem* işte." Biçimsiz bir duraksamadan sonra devam etti. "Annabelle, biliyorum, kocan vefat etti ve bakman gereken bir çocuğun var, fakat anlamalısın, bir zaman sonra zaten tümüyle devre dışı bırakılacaksın. Bunu e-postayla söylemek istemedim ama tam zamanlı olarak işten çıkarıldığın takdirde daha fazla işsizlik parası alırsın, o yüzden ben senin yerinde olsam zararın burasından dönerdim, işsizlik paramı alıp yeni bir şeyler aramak için zaman kazanırdım. Ben sadece söy-

lüyorum. Durum ayan beyan ortada, ama sen bilirsin. Dediğimi bir düşün."

Annabelle telefonu kapattıktan sonra, Charlie'ye maaş dışı haklarını sorması gerektiğinin ayırdına vardı. Charlie buna değinmemişti. Sağlık sigortalarını kaybedecekler miydi? Ödeme oranları yükselecek miydi? Ona ya da Tanrı korusun Benny'ye bir şey olsa ne yapardı?

O sabahın işlerini bitirip saate baktı. Geri dönüşüme koydukları, genellikle saat birde alınıyordu; birkaç torbadan kurtulabilirse, Benny hatırlatıcılarının gerçekten işe yaradığını anlayacaktı. Geri dönüşüm işi zorluydu. Ajans, basılı yayınlar bölümünün günlük gazeteleri bir ay, diğer süreli yayınları iki ay boyunca arşivde tutmasını istiyordu; ayrıca taradıkları her şeyi yedek disklere de kaydetmeleri gerekiyordu. Bu arşivler, Makaslı Hanımlar'ın keskin gözlerinden ve hızlı makaslarından bir şeylerin kaçmasına karşı sigortaydı; gerçi şimdiye kadar böyle bir şey hiç olmamıştı. Eski günlerde, çalıştıkları bir büro varken, şimdilerde her sabah Annabelle'in kapısının önüne gelen tüm basılı yayınları koyacak geniş bir depo ve eski gazeteleri geri dönüşüme vermekten sorumlu bir adam vardı.

Ama şimdi bütün bunlar Annabelle'e kalmıştı. İlk birkaç ay boyunca arşivi görev bilinciyle, tarihe ve müşteri numarasına göre düzgünce etiketlenmiş kutular içinde tasnif etti ama yayınlar o kadar çoktu ki kısa zamanda buna yetişememeye başladı. Gazeteler yerde yığın yığın birikir oldu; yığınlar haddinden fazla büyüyüp ayağa takılmaya başlayınca, onları bir geri dönüşüm torbasına atıyor, torbayı bir parça selobantla etiketleyerek depolama alanı olarak belirlediği yere, oturma odasındaki kanepenin arkasına taşıyordu. Torbalar orada çoğalıyor, duvarlara tırmanıyorlardı. Çok geçmeden kanepe de yığınların altında kaldı. Gidecek başka yeri olmayan arşiv, mütecavizce koridora yayıldı ve her şeyi arkasından sürükleyerek merdivenlere tırmanmaya başladı.

Torbalar ağırdı ama en eskilerinden birkaçını, heyelana yol açmadan yığının altından çıkarmayı başardı. Kenji hayatta olsaydı, bunu kendisi için o yapardı. Torbaları sürükleyerek sokağa taşıdı, sonra ikinci, ardından üçüncü sefer aynı şeyi yaptı. Bayan Wong kaldırımda durmuş, bastonuna dayanarak yarı şeffaf naylonun ardından görünen bir gazete başlığına bakıyordu.

Gözlerini kısarak Annabelle'e, "Nasıl okuyorsun bütün bunları?" diye sordu.

Annabelle yığının tepesine kaldırıp koydu torbayı. "Mecburum," dedi bıkkınlıkla. "İşim için gerekiyor."

Yaşlı hanım başını iki yana salladı. "Nasıl bir işin var ki?" Bastonunu naylon dağına doğru salladı. "Çöpçü şikâyet ederse, ceza yeriz." Torbayı habisçe dürtüp ardından kuru parmağını şakağına vurdu. "Çok fazla haber beyin için iyi değil. En iyisi kendine başka bir iş bul, tamam mı?" Yanıt almayı beklemeden, sadece başıyla kendi kendini onaylayarak, ayağını sürüye sürüye evine döndü.

Akıllıca bir tavsiyeydi; aynı gün içinde ikinci kez akıllıca bir tavsiye duyuyordu. Kenji olsa bu tavsiyeyi onaylardı, biliyordu. Charlie ve onun "sistem"ine, bunun işleyişine ve başarısızlıklarına dair söyleyecek çok şeyi olurdu. İşten ayrılmasını söylerdi Annabelle'e. Hayatın çok kısa olduğunu söylerdi. Daha yaratıcı, gerçekten sevdiği türden bir iş bulmasını söylerdi; bunu söylemek kolaydı onun için. Annabelle bu işi, *Kenji* gerçekten sevdiği şeyi yapabilsin diye kabul etmişti aslında. Artık Kenji yanında olmadığına ve bakması gereken bir çocuk bulunduğuna göre ne yapabilirdi ki gerçekten? Garsonluk mu yapacaktı? Bir markette mi işe girecekti?

Geri dönüşüme gidecekler yığınında ancak bir gedik açabilmişti fakat daha fazlasını çıkarmaya eli gitmedi. Lavabodaki bulaşığı yıkadı; bu da eskiden Kenji'nin yaptığı işlerden bir başkasıydı. Masanın üstündeki dağınıklığın birazını kaldırdı. Etrafı derleyip toplamak için daha çok uğraşması gerekiyordu

ama bunun yerine mantosunu giyip otobüs durağına gitti. Okul birazdan dağılacaktı ama Benny sabahları otobüse kendisi binmeye başlayalı beri öğleden sonraları onu almaya gitmek anlamsız görünüyordu. Bir alışkanlık olarak hâlâ dışarı çıkıyordu ama Benny giderek, bunu yapmasını istemez görünmeye başlamıştı. Ergenlik çağındaydı. Okuldan annesi tarafından alınmak hoş olmuyordu. Annabelle diğer anneler gibi değildi üstelik. Yoga giysileri, süslü koşu ayakkabıları vardı diğer annelerin. Toyota Prius'ları, çok kazançlı işlerde çalışan kocaları vardı.

Yine de biraz temiz hava almak ve gidecek bir yerinin olması iyiydi. Otobüs durağına gelince henüz ne kadar erken olduğunun farkına vardı ve okulun önünde dolanmak anlamsız göründüğünden süpermarkete uğrayıp süt ve yemeklik bir şeyler almaya karar verdi. Hâlâ maaşı ödenirken biraz stok yapmaktan zarar gelmezdi. Otobüs yavaşça gelip durdu, Annabelle binerek kendine oturacak bir yer buldu. Öğle sonrasının erken saatlerinde otobüsler uykulu, uyuşuktu ve çoğu zaman geç kalıyorlardı, fakat acele etmeye lüzum yoktu çünkü her zaman Benny'ye mesaj atıp eve kendi başına gelmesini söyleyebilirdi. Benny'nin anahtarı vardı. Annabelle alışverişe ayırdığı zamanı uzatabilirdi ve uzatmalıydı da, çünkü Benny'nin boş bir eve dönmesi annesinin ona ne kadar güvendiğini gösterecek, onun özsaygısına katkı sağlayacaktı. Tabii nihayetinde Benny'nin özsaygısına katkıda bulunmanın en iyi yolu, adım adım uzaklaştırıldığı saçma sapan, sıkıcı bir işte harıl harıl çalışmaktansa, kendisinin ve yaratıcılığının hakkını vererek, özsaygı hususunda ona model teşkil etmekti. Annabelle oturduğu yerden kalktı ve kabloyu çekerek, otobüs şoförüne alışveriş merkezinde durması için işaret verdi. İşaret vermeye gerek yoktu –otobüse binen herkes alışveriş merkezinde iniyordu– ama bu hareket onun kararlılığını perçinledi. Araçtan indi, süpermarketin önünden yürüyüp geçti, onun yerine en sevdiği mağazaya yöneldi: *Michaels – Yaratıcılık İçin Buradayız.*

Neden olmasındı? Bir şey satın alacak değildi. Sadece bakmak yeterince ilham vericiydi. Kapılar sihirliymiş gibi açıldı, Annabelle içeri girince derin derin nefes aldı, çiçek buketlerinin kokusunu, lavanta, tarçın ve çam kokusunu içine çekti. Her zaman aynı şey olurdu. Sanat ve elişi malzemeleri mağazası, bir başka büyük zincir marketten ibaretti ama hızlı iş gören bir uyuşturucu gibi etkiliyordu onu; kanı daha hızlı akmaya, kalbi küt küt atmaya başladı ve kemikleri eriyormuşcasına tatlı bir dermansızlık çöktü üzerine. Michaels sadece mal satmıyordu, sattığı şey *vaatlerdi.* Bir alışveriş arabası alarak –doldurmak için değil, ama bu da ayine dahildi– kâğıt elişleri ve albümler bölümüne doğru gitti. Mağazanın sağını solunu, her bir reyonu boylu boyunca katederek dolaşmayı seviyordu. Satılan şeylerin birçoğu hayli rüküştü ama yavaşça, kendinden geçmiş gibi dolanıp bakmak da ayine dahildi. Simli mürekkepleri, lastik damgaları geçti; bir ara durup midye kabuğu, tomar ve filigran desenleri çıkaran dekoratif kenar kesicileri inceledi. Delgeçler ilgisini çekti. Bunlarla gökkuşağı renkli kâğıtlardan kalpler, yıldızlar, kelebekler çıkarılabiliyordu. Fiskars Aşk Delgeci'nin indirimde olduğunu gördü. Ne saçma bir isimdi, ama eğlendirdi onu. Kenji hayatta olsaydı... Elini uzattı, sonra fikrini değiştirip boncuk ve makrame reyonuna doğru gitti.

Ruh hâline bağlı olarak bazı ürünler Annabelle'e daha fazla hitap ederdi; bugün kaliteli Alman yağlı boyaları çekici geliyordu ona. Kutular çok dayanıklı, güzel yapılmıştı ve pek hoş isimler taşıyan bir dizi renk barındırıyorlardı. Alizarin Kırmızısı. Antimuan Sarısı. Manganez Mavisi. Zümrüt Yeşili. Ciddi, bilimsel çağrışımlı isimler; fakat egzotik de. Şiir gibi. Böyle boyalara sahip olmak herkese yaratmak için ilham verirdi; fiyat da bunca renk karşılığında fena değildi fakat Annabelle için yüksek kalıyordu yine. Pahalı ürünler hep Avrupa'dan geliyordu. Kendisi hiç gitmemişti Avrupa'ya, ama Kenji gitmişti. Evlenmeden önceydi, yatakta uzanırlar, Kenji ona Berlin,

Paris, Amsterdam, Roma gibi şehirlerdeki caz kulüplerinden bahsederdi. Onu tüm bu yerlere götürme sözü verirdi, Annabelle de inanırdı ona. Gözünün önüne getirebiliyordu: Kenji dumanlı bir kabarede caz müziği icra ediyor; kendisi Tuna ya da Sen Nehri'nin kıyısında, şövalede resim yapıyor. Sabahları, boya kutusunun üstünde resmedilene benzer muhteşem katedrallerin arasındaki Arnavut kaldırımlı bir meydanda, bir açık hava kafesinde küçük fincanlardan kahve içiyorlar. Kutuyu alıp burnuna götürdü. Yağlı boyaların kendine özgü bir kokusu vardı ama bunlar kokuyu dışarı salmayacak denli sıkı sarılıp sarmalanmışlardı. Başparmağının tırnağını kutuyla üst ambalajı arasındaki kırışık üzerinde gezdirdi. Renkleri sımsıkı kılıflarından kurtarabilse ve tek bir tüpü koklayabilse... Zincifre, belki. Zincifre nasıl kokuyordu acaba? Ya Gök Mavisi? Kutuyu tekrar rafa koydu. Bir gün, diye söz verdi kendi kendine, kararlı adımlarla uzaklaşırken.

Alışveriş arabası hâlâ boştu, ama mağazanın sadece üçte birini dolaşmıştı henüz. Tam karşısında yorgancılık reyonu vardı. Hatıra yorganı* projesine başlaması lazımdı, o yüzden burada azıcık duraklamak şevk verici olabilirdi, ama evvela kitapların yanından geçmesi gerekiyordu. Bu onun tehlike alanıydı. Kendine telkinde bulundu; evinde duran, akıllıca önerilerle ve pratik fikirlerle dolu sanat ve elişi kitaplarını düşündü. İhtiyacı olan son şey, daha fazla kitaptı. Alışveriş arabasının tutamağını kavrayıp ilerledi, ama tam Yeni Çıkanlar masasını geçerken çok acayip bir şey oldu. Belki masa titrekti, belki giderken çarpmıştı masaya, ama bir şey, yığılı kitaplar arasından küçük bir kitabın zıplayıp alışveriş arabasına düşmesine yol açtı.

Annabelle şaşkınlık içinde ona baktı. Güzel, küçük, gösterişsiz bir kitaptı; hoş bir gri kapağı vardı. Temiz, basit bir fontla

---

* Bir ailenin, sevilen kişinin ya da önemli bir olayın hatırasını korumak için tasarlanan, genellikle eski elbiselerden kesilmiş kumaşların birleştirilmesi suretiyle hazırlanan yorgan. *–çn*

yazılmış başlığı şöyleydi: *Derli Toplu Sihir: Antik Zen'in Dağınıklıktan Kurtulma ve Hayatınızı Kökten Değiştirme Sanatı.*

Bu hayret vericiydi! Tam da derlenip toplanmaya ihtiyacı olduğunu düşünürken, bu mu çıkmıştı karşısına? Kitabı alıp kapağını inceledi. Kenji ile ikisi, evrenin size nasıl karşılık verdiğinden dem vuran Yeni Çağcı* tiplere gülerlerdi, fakat belki de onların hakkı vardı. Çünkü bu kitap bildiğimiz dağınıklıktan kurtulma kitaplarından değildi. *Zen* sanatıyla dağınıklıktan kurtulmayı anlatan, Aikon adında, aynı zamanda Japonya'nın üst düzey dağınıklıktan kurtulma danışmanlarından olan gerçek bir Zen keşişi tarafından yazılmıştı. Arka kapaktaki fotoğrafta androjen görünümlü genç bir kadın vardı; tapınakta giyilen gri iş elbiseleriyle küçük bir bahçede duruyor, elinde köy işi bir bambu süpürge tutuyordu. Arkasında bir taş kapı vardı. Yuvarlak, kel başının çevresine beyaz bir havlu bağlamıştı ve fotoğraf makinesine parlak gözlerle, biraz şaşkın bir gülümsemeyle bakıyordu. Annabelle onun kadın olduğunu bilmese neşeli bir delikanlı olduğunu sanabilirdi; herhangi bir adam da değil hem: Kenji. Onun Zen tapınağında yaşarken çekilmiş bir fotoğrafı vardı Annabelle'de. Başka keşişlerden oluşan bir grupla birlikte, aynı gri iş elbiselerini giyinmiş hâlde, tıraşlı başının çevresine aynı beyaz havlu sarılı olarak duruyordu. Âdeta Kenji... Fakat hayır, saçmaydı bu. Küçük kitabı tekrar alışveriş arabasına koyup kasiyere doğru yöneldi. Tesadüf, inkâr edilemeyecek denli mükemmeldi. Bu antik Zen sanatını bir denemekte fayda vardı belki. Belki hemen derlenip toplanmak için ilham gelirdi ona. Kendini şimdiden canlanmış hissediyordu.

Tabii aslında evren ona karşılık veriyor değildi. Evren bir kitabın kendisini masadan atmasını sağlayamaz. Bunu sadece bir kitap yapabilir; pek kolay bir numara olmasa da. Dünya-

* Yeni Çağ (New Age): 1970'lerde Batı dünyasında hızla yaygınlaşan bir dizi manevi veya dini uygulama ve inancın genel ismi. –*çn*

mızda, havaya yükselip kendi başına hareket edebilen kudretli büyük kitaplara dair masallar vardır, fakat bunun yaşandığını çok azımız gördüğü için anlatılanların inanılmayacak hikâyeler olduğunu kabul etmeye meyilliyizdir. Kitaplar yer değiştirir – yatağınızın yanındaki yığına bakın– ama bacaklarımız olmadığından kendimiz hareket edemeyiz; genellikle bizi bir yerden başka bir yere taşımak hususunda size tabi olmak zorundayız. Bunun için, süslü püslü kapaklarımız ve dikkat çekici başlıklarımızla kendimizi nazarınızda albenili kılmaya gayret ederiz, ama *Derli Toplu Sihir* böyle değildi. Sakin, kendini dayatmayan bir kitaptı; bununla birlikte, olağanüstü şekilde kendini harekete geçirme kudretine sahipti. Amacına ulaşmayı nasıl bir kararlılıkla istediğini tasavvur edin. Söylemeye hacet yok ki, etkilenmiştik.

Sarsılarak durağa yanaşan otobüs tıklım tıklımdı. Annabelle, kapıya sıkışan diğer alışverişçilerle itişerek uğraşa didine bindi otobüse. Okul dağılmıştı ve oturacak yerlerin tümü lise öğrencileri tarafından işgal edilmişti. Gözlerini cep telefonlarından ayırmıyorlar, yerlerini vermek şöyle dursun onu fark edecek denli uzun süre kafalarını kaldırıp bakmıyorlardı bile; Annabelle'in alışveriş torbalarını taşımakta zorlandığı belliydi oysa. Otobüs hızlanıp trafiğe dalarken sendeledi Annabelle.

Alışveriş torbaları kendi kabahatiydi elbette. *Derli Toplu Sihir* kitabı küçüktü ve Annabelle'in yorgan dolgusuna ihtiyacı vardı. Kırmızı renkli plastikten iri Noel yıldızı çiçeklerine ihtiyacı yoktu ama onlar da indirimde olduğundan direnememişti Annabelle. Michaels mağazasında o kadar vakit geçirdikten sonra Safeway'e uğramıştı ama şimdi, otobüs acı sesler çıkararak durmuş ve kendisi inmişken, satın aldığı içeceklerin, cipslerin, salsa sosunun Benny'ye yemek yaparken işe yaramayacağını, süt almayı da unuttuğunu fark etti. Hep böyle oluyordu. Dikkati dağılmıştı, Benny kızacaktı bu işe, o yüzden

Oriental Express'e uğrayıp Benny'nin sevdiği tatlı-ekşi soslu pirzolalardan aldı.

Şimdi alışveriş torbalarına ilaveten Çin lokantasından aldıklarını da yüklenmiş hâlde, arka sokaktan geçmeye karar verdi; böylece yolu kısalmış olacak ve Bayan Wong'un dikkatli gözlerine de yakalanmayacaktı. Bunun olumsuz tarafı gelip geçenler, torbacılar, bağımlılar, evsizler ve seks işçileriydi; bunlar Kutsal Mesaj Misyonu İkinci El Dükkânı çöp konteynerinin yanında dolanırlar, müşterilerle düzüşür, kendilerine iğne vururlardı. Benny'ye arka sokaktan geçmemesini tembihlerdi hep. Evsizler korkutuyordu Benny'yi. Onlara hobolar derdi. Nereden bulmuştu ki bu sıfatı?

Hatıralar da vardı arka sokakta. Hayaletler. En iyisi onları hiç düşünmemekti.

Ancak bugün arka sokak boştu; kargalar hariç. Kargalar lokantadan çıkar çıkmaz Annabelle'i fark edip o konteynere yaklaşırken yol boyunca bir direkten diğerine uçarak peşinden geldiler. Büyük boy, Annabelle'in içine bir şey atmasını zorlaştıran yüksek bir konteynerdi. Tabii içine bir şey atmanız şart değildi. İnsanlar çoğunlukla içinden bir şeyler alırdı. İkinci El Dükkânı'ndaki hanımlar, konteynere girip içini karıştıranlardan yakınırlardı. Fakat aynı zamanda kendi konteynerlerinin, en iyi öteberiyi barındırmasından ötürü şehrin karıştırılmaya en uygun konteyneri olmasından gurur duyar gibiydiler. Yerel gazetede bununla ilgili, Annabelle'in kırptığı bir haber dahi çıkmıştı.

Bugün konteynerin kenarında üç sidik lekeli yatak yere yığılmış duruyordu. Onların yanında çarpık çurpuk bir ütü masası ve iyice yıpranmış tüvit kumaşla kaplı çökük bir koltuk vardı. Koltuğun üzerinde, son derece iyi çerçevelenmişe benzeyen ucuz resimler öbek hâlindeydi. Resim öbeğinin tepesinde ufak bir lastik ördek vardı. Annabelle alışveriş torbalarını yere bırakıp ördeği eline aldı.

"Merhaba," dedi, ördeğin gözlerine bakarak. "Ne tatlısın!" Sıkınca vakladı ördek. "Biri neden seni atmak ister ki?"

Ördek tekrar vakladı, yakınlardaki bir karga yanıt verdi ona. Annabelle kargayı duymazdan geldi. Onları sonra besleyecekti. "Benimle eve gelmek ister miydin?" diye sordu ördeğe, sonra yanıt beklemeksizin onu Michaels torbasına attı ve resim çerçevelerini incelemeye yöneldi. Tam o sırada konteynerin içinden bir eşeleme sesi duydu ve yukarı bakınca, yüksek metal duvarın kenarından uzanmış kafayı gördü. Alçalmış akşam güneşinin arkadan aydınlattığı yüze gölge düşmüştü. Annabelle yüzün hatlarını seçmeye çalışarak gözlerini kıstı. Saçları beyaza benziyordu. Yaşlı biri miydi? O kadar yaşlı biri konteynerin içinde ne yapıyordu?

"Selam," dedi konteynerdeki. "O benim ördeğim." Yaşlı değildi. Genç bir kızdı, bir sokak çocuğu. Bir avare. Bu günlerde arka sokaklarda çoktu böyleleri. Bacağını konteynerin kenarına atıp oraya yerleşti, baktı. Siyah bir uzun kollu tişört, siyah kot pantolon giymişti; burnunda ve kaşında metal halkalar vardı. Pasaklı, çelik burunlu botlar. Ağartılmış dağınık beyaz saçları, başının etrafında bir hale gibi kabarık duruyordu.

"Affedersin," dedi Annabelle çabucak, ördeği torbasından çıkarıp tekrar resim öbeğinin üzerine koyarak. "Fark etmedim. Çerçevelere bakıyordum. İşe yarar göründüler bana."

Kız yukarıdan Annabelle'e baktı. "Neden? Sanatçı mısın?"

"Iıı... hayır. Sayılmaz. Yani..."

"Ben sanatçıyım. Çerçeveler bana lazım, ama ördeği alabilirsin."

"Ah, fakat olmaz ki..."

"Ördek lazım değil bana," dedi kız. "Alabilirsin."

Annabelle ördeği tekrar eline alıp baktı. "Sevimli bir şey. Yazık bence. Yani insan neden..."

"Bence de öyle. Sen al onu."

Annabelle ördeği tekrar torbasına koydu. "Teşekkürler."

"Bir şey değil," dedi kız. Botunu aşağı indirip tekrar konteynerin içinde gözden kayboldu.

6

"Süt almadın mı?" Benny mutfak masasının üzerine yığılı alışveriş torbalarını karıştırıyordu. Torbaların yanında, evvelce postayla gelmiş bir öbek zarfın üstünde, küçük gri bir kitap ve sarı bir lastik ördek duruyordu. Kitabı alıp ismini okudu. *Derli Toplu Sihir: Antik Zen'in Dağınıklıktan Kurtulma ve Hayatınızı Kökten Değiştirme Sanatı.* Ya, tabii, diye düşündü. Böyle bir şeyin olacağı yoktu. Ördeği tutup kulağına götürdü.

Annabelle verandada kargaları besliyordu. Benny onun kahkahasını duydu: Yükselip aniden düşen çınlamalı bir ses. "Çin lokantasında süt bulunmaz, aptalcığım," dedi. Geri geldiğinde, Benny'nin ördeği tuttuğunu gördü. "Ne güzel, değil mi? Konteynerin orada buldum. Sıktığın zaman vıraklıyor. Doğru söyledim mi? Ördekler vıraklar mı? Yok, vaklar değil mi? Kurbağalar vıraklar. Hadi, tatlım, sıksana."

Benny ördeği dikkatlice tekrar masaya koydu. Sonra tekrar eline aldı. Bu ördekte bir şey vardı. "Benim olabilir mi?"

"Tabii ki!" dedi Annabelle. "Beğendiğine çok sevindim. Sütü dert etme. Saat erken daha. Yemekten sonra köşedeki dükkândan alabilirsin."

Benny, "Hep unutuyorsun," deyip ördeği kapüşonlu hırkasının cebine koydu.

"Evet, ama bugün geri dönüşüme gidecekleri çıkarmayı unutmadım. Bana hatırlatman sayesinde!"

Benny etrafa baktı. Her şey aynı görünüyordu.

"Biliyorum, biliyorum," dedi Annabelle. "Atacak çok şey var daha, fakat en azından bir başlangıç yaptım. Hem senin sevdiğin pirzolaları da hatırladım."

"Onlar *senin* sevdiğin pirzolalar."

"Sen seviyorsun sanıyordum. Artık hoşuna gitmiyor mu yoksa?"

Benny omuz silkti. "Galiba."

"Gördün mü!" diye bağırdı Annabelle neşeyle. "Ha şöyle. Şimdi şu marketten aldıklarımı kaldırmam lazım. Yemeği benim odaya çıkar da yiyelim. Gidip bir de plak seç."

"Onlar benim sevdiğim pirzolalar değil," dedi Benny fakat annesi dinlemiyordu artık. Mutfak dolabının önünde, iki elinde birer Valupak cips paketiyle duruyor, onları koyacak yer arayarak dönüp duruyordu. Dolap kutu kutu çorbalarla, sos şişeleriyle, bisküvi, kraker ve gevrek paketleriyle doluydu. Aralarında ikisinin de sevmediği Lucky Charms* gevreği vardı; satın alınmıştı çünkü Annabelle, küçükken bunun alınması için yalvardığı, fakat annesinin kabul etmediği zamanı anımsamıştı. Tılsımlı gevrek olmadan başlarına bir uğursuzluk geleceği hissinin kuvvetli şekilde içine doğduğu aklına gelmişti; nitekim kısa zaman sonra babası ölmüş, annesi üvey babasıyla evlenmiş ve hayatları tılsımını epeyce yitirmişti. Gevreğin indirimde olduğunu gördüğünde bütün bunları ardı ardına hatırlamış, o yüzden kutuyu Benny için satın almıştı. O sırada Kenji zaten ölmüş bulunuyordu, ama neylersiniz. Şanslarının olduğundan daha kötüye gitmesini istemiyordu; paketin üstündeki leprikon figürü de sevimliydi ayrıca.

Benny Çin lokantası torbalarını alıp merdivene yöneldi.

Annabelle fırının kapağını açıp cips paketlerini içeri iteledi. "İşte oldu," dedi kapağı kapatarak. "Şimdilik güzelce burada dursunlar. Fareler erişmesin onlara. Yalnız orada olduklarını bana unutturma, tamam mı?"

"*Kapa çeneni!*"

Annabelle irkilerek döndü. Benny kapı ağzında donup kalmıştı; sonra, ürken bir buzağı gibi sıçradı ve sinekleri kovalamak ister gibi başını salladı.

"Benny, tatlım? Sorun nedir?"

Yemek torbaları yere düştü. Benny ellerini kulaklarına bastırıp, ovaladı onları.

---

* (İng.) Uğurlu Tılsım. –*çn*

"Benny? İyi misin?"

Benny o zaman duydu annesini. Elleri iki yanına düştü. "Hiç," diye mırıldanıp torbaları yerden aldı. "Seninle konuşmuyordum."

Kenji'nin hayatta olduğu ve hâlâ mutfak masasında yemek yedikleri günlerde, her zaman yemek esnasında müzik dinlerler, plak seçmek için sırayla oturma odasına giderlerdi. Annabelle ses sistemini yatak odasına taşıdıktan sonra, Benny'yle orada yemek yemeye başladılar. Yatağa oturuyorlar, üzerine masa örtüsü niyetine ikinci bir kat yatak örtüsü seriyorlardı. Annabelle'in dediğine göre bu gece kendilerine ziyafet çekeceklerdi. Pirzolalara ilaveten Çin böreği, buharda pişmiş hamur, domuz etli çörek, Çongçing tavuğu ve lokantanın spesiyali kızartılmış pirinçten satın almıştı. Yiyecekleri çıkardıklarında, yatağın üstü minyatür bir köy gibi oldu; yorganın kıvrımları arasına sıkıştırılmış yiyecek kutuları ufak binalara, Annabelle'in bacaklarıysa dağ sırtlarına benziyordu.

Benny'nin seçtiği albüm, Benny Goodman'ın 1938 tarihli dillere destan Carnegie Hall konserinin kaydıydı; babasının en sevdiği plaktı bu, kendisinin de. Bu konserle Carnegie Hall'da ilk kez caz çalınmıştı ve o tarihi sahnede ilk kez siyah müzisyenler beyaz müzisyenlerle birlikte konser vermişlerdi. Tabii Benny o sahnede hiç bulunmamıştı ama Kenji, tasavvur edebilsin diye, ona bu meşhur konserin eski bir filmini YouTube'dan izletmişti. Çizikli siyah-beyaz kayıtta, hepsi smokinli olan müzisyenler, parlak rugan papuçlu ayaklarıyla tempo tutuyorlardı. "Sing, Sing, Sing"i çalıyorlardı ve Benny, dizüstü bilgisayarın ekranına doğru eğildiği esnada babasının yüzünün nasıl göründüğünü hatırlıyordu. Gözleri parlıyor, başını sallıyor, ayağıyla da tempo tutuyordu Kenji. *Onlar cazcıydı, Benny-o. Gerçek cazcılar.*

Benny Çin böreğinden bir ısırık alıp büyük cazbandın çalışını dinledi. Özgün kayıt asetat diske yapılmıştı; cızırtılar ve

süreğen hışırtı, müziğe eski siyah-beyaz filmlere benzer, âdeta elle tutulur bir somutluk kazandırıyordu. Her ikisi de dijital kayıtlarda bulunmayan bir *gerçeklik* hissi veriyordu ve Benny neden olduğunu açıklayamasa da bunu rahatlatıcı bulurdu. Şimdi, neşeli swing müziğinin sesleri de uzak tuttuğunu hatta "Blue Reverie" gibi daha hüzünlü parçaların bile sesler vızıldayıp dururken onları yatıştırdığını, dinginleştirdiğini fark etmişti. Zaman zaman sahnedeki müzisyenlerden biri bağırıyor ya da şarkı söylemeye başlıyor, o zaman izleyiciden hafif bir gülüş yükseliyordu. Benny kaydı milyon kere dinlemişti; o ani duygu patlamalarının her birini biliyordu, ama şimdi bunlar kafasının içindeki seslere o kadar benziyordu ki neredeyse ayırt edilecek gibi değildiler. Yükselen alkışları dinledi, ardından orkestradaki üflemeliler coşkuyla "Life Goes to a Party"yi çalmaya başladı. Kenji'nin düstur bellediği şarkıydı bu.

"Swing'in Kralı'ydı Benny Goodman," derdi Benny'ye. "Dünyanın en iyi klarnetçisi. Sen de iyi bir adam (good man) olasın diye sana onun ismini verdim." Sonra da yaptığı kelime oyunundan ötürü gülerdi. Kenji hep saçma İngilizce kelime oyunları yapıp bunlara güler, Annabelle ve Benny'yi de güldürürdü.

"Mutlu bir aileyiz," derdi Kenji. "Neşeli Oh'larız biz!"

Benny âdeta onun bu sözleri söylediğini duyuyor, parıldayan gözlerini ve geniş, aydınlık tebessümünü görüyordu; fakat ölümünden beri babasının tıpkı sesi gibi yüzü de silikleşmişti ve Benny giderek, onun nasıl göründüğünü hatırlamakta daha çok zorlanıyordu. Ancak giysileri hâlâ her yerdeydi. Annabelle onları torbalara doldurmuştu ama parça parça kaçıyorlar, kitap ve plak yığınlarının üzerinden yol alarak Annabelle'in yatağına dönüp geceleri uyumasına yardımcı oluyorlardı. Benny'ye hatıra yorganı tasarısından bahsetmişti Annabelle; şimdi çocuğa, babasının pazen gömlekleri kendilerini bir yorgan şekli alacak şekilde örgütlüyormuş gibi geliyordu; çarşafların içinde karmakarışık oluyorlar, ekose ve kareli desenleri yiyecek ku-

tularının arasından kendini gösteriyor, sakin fısıltıları yemek sohbetinin arasına giriyordu.

"İyi misin, Benny-o?"

Benny yine önceki gibi duruvermişti. Bir pirzola daha almış ve ısırmak üzereyken, birden gözleri açılmış, gözkapakları titremiş, elindeki kemiğe bakar hâlde donup kalmıştı. Uzunca bir süre sadece kemiği izledi, ardından aklı karışmış gibi başını çevirdi. Albümdeki son şarkı yeni bitmişti; plaktaki izin sonuna gelen iğnenin ritmik *kıııh... tık, kııh... tık* sesi dışında ses duyulmuyordu odada.

"Benny?"

"Evet." Benny pirzolayı ısırmadan tekrar kutuya koydu.

"Doydun mu?"

Benny tek kullanımlık yemek çubuklarından birini aldı, ona bakıp sonra tekrar bıraktı.

"Öteki yüzü dinlemek ister misin?"

Benny'nin kafası karışmış gibiydi.

"Plağı diyorum. Çevirmek ister misin?"

Benny o zaman başıyla onayladı. Parmaklarını silip yatağın ve annesinin eşya yığınlarının üzerinden tırmanarak pikaba uzandı. Bu eski cihaza dikkatli muamele ederek kolu nazikçe kaldırdı, iğnenin ucundaki tozu üfledi. Plağı çevirdi, kolu en dıştaki çizgiye dikkatlice yerleştirerek iğnenin oyuğa giriş yolunu bulmasını izledi. "Honeysuckle Rose"un ilk nağmeleri sessizliği bozduğunda rahatlamış göründü.

Tekrar yatağa tırmanarak, "Babamın kulaklığını biliyor musun?" diye sordu.

"Senin taktığın şu koskocaman kulaklık mı? Ben de geçen gün onu aklımdan geçiriyordum. Ne şirin görünüyordun. Hadi, falını seç bakalım." Ona iki fal kurabiyesi* uzattı Annabelle.

---

* İçinde kâğıda yazılı bir fal, atasözü ya da esprili ifade bulunan, ikiye katlanmış ince bir kurabiye. *–çn*

Benny birini seçti, kâğıdını açıp kurabiyeyi ikiye ayırdı. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Kulaklığın mı? Buralarda bir yerde. Muhtemelen gömme dolaptadır. A, bak! Bana iki tane çıktı." Kurabiye kırılmış olarak kucağında duruyor ve elinde iki kâğıt parçası tutuyordu Annabelle. Birini okudu. "'Sanatal olan her şeye büyük ilgi duyuyorsun.' *Sanatsal* demek istemişler, değil mi? *Sanatsal* olmalıydı. *S*'yi unutmuşlar. Ama doğru çıktı. Saklayacağım bunu." Kâğıdı komodinin üstündeki kitap yığınının tepesine koyup diğer kâğıdı aldı. "'Bazen sadece yere uzanman gerekir.'" Annabelle kâğıda baktı. "Bu fal değil ki. Neye yormalı acaba?"

Benny'ye verdi kâğıdı, o da bakıp iade etti.

"Burada yere uzanamazsın," dedi, etrafına bakınarak. "Yeri göremiyorsun bile."

Annabelle yılgın görünüyordu. "Kaba olma, tatlım. İlerleme kaydediyorum. Tasnif işiyle uğraşıyorum, o yüzden ev olduğundan kötü görünüyor." Kâğıdı, kemikleri koydukları kutuya attı. "Aslında fal olmayan fallardan nefret ediyorum. Seninki ne diyor?"

Benny okudu. "'Dünya güzel bir kitaptır, okumasını bilene. Çince öğrenin: *Şin fen de, heyecan verici* demektir. Şanslı loto rakamları: 07-39-03-06-55-51. Üç rakam seçin: 666.'"

"Bu iyiymiş!" dedi Annabelle. "Kitapları hep sevdin zaten. Fakat 666 iblisin işareti değil mi? Çincede başka bir şeyi ifade ediyor olmalı. Eminim çok uğurlu bir anlamı vardır."

Yiyecek kutularını yatağın üzerinden kaldırıp torbaları yere koydular, ardından Benny Annabelle'in yanına karın üstü uzandı. Sırtını gıdıklaması için annesine verdiği işaretti bu; Annabelle de elini onun tişörtünden içeri sokup tırnaklarıyla hafif hafif daireler çizmeye başladı. Benny gözlerini kapadı. Başı annesine dönüktü. Annabelle onun yüzünün yandan görünüşüne, çıkık elmacıkkemiklerine, gözlerinin çekikliğine baktı. Babasının ten rengine sahipti ama çillerini annesinden almıştı. Güzel-

di, çocuktu hâlâ, fakat hızla değişiyordu. Onun alnına düşmüş güzel bakır rengi saçları eliyle tarayınca, Benny kaş çattı. Alnının değil, sırtının gıdıklanmasını isterdi ve annesinin dikkatinin dağılması hiç hoşuna gitmiyordu.

Kenji hayattayken Benny ikisinin arasına uzanırdı ve anne babası sırayla gıdıklarlardı sırtını. Kenji kendine has biçimde yapardı bunu. Oğlunun narin omurgasını parmaklarıyla bir klarnet gibi yoklayarak yumuşak caz ezgilerini anlamsız hecelerle doğaçlar, bebop parçaları seslendirirdi; fakat Annabelle bunu denediğinde Benny'nin hoşuna gitmiyordu.

"Nasıl yapacağını bilmiyorsun," diye yakınarak kıvrandı parmaklarının altında; Annabelle de kendi yöntemini bulmak zorunda kaldı. Bulduğu yöntem, müzikle uyumlu olarak Benny'nin sırtında büyük spiraller çizmek, en genişten başlayarak yavaşça içeri, merkeze doğru ilerlemekti. Benny onayladı bunu. Onun tırnaklarıyla sırtını kaşımasına bayılıyordu. Yuvarlaklar çizen iğneler gibiydi tırnakları. Sırtını bir plak gibi hissetmesine yol açıyorlardı. Derisinden müzik çıkıyor, sırtı şarkı söylüyordu sanki.

BENNY

Bayağı mıydı davranışım? Bayağı üzüldüm. Bayağılığıma bayağı üzüldüm yani. Allah kahretsin, sözcüklerin bunu yapmasından nefret ediyorum. Baştan başlayayım.

80 Anlamanız lazım, aptal, küçük bir çocuktum işte. Tek bildiğim beni seven babamın saçma sapan ve korkunç bir şekilde öldüğü, beni seven annemin de kendi tarzınca saçma sapan ve korkunç bir şekilde aklını kaçırdığıydı. Fakat daha iyisinden haberim olmadığı için bunun normal olduğunu düşünüyordum. Yani babalar ortadan kaybolurdu, öyle değil mi? Okuldaki diğer çocuklardan öğrenmiştim bunu. Belki tavuk kamyonları tarafından ezilmezlerdi, ama boşanırlardı, aileler bölünür ve anneler aklını kaçırırdı. Benim hâlimin belki de normal olmadığı, sesler başlayıncaya dek hiç aklıma gelmemişti. O zaman bile hemen dank etmedi kafama. Yani *insanların* delice haltlar etmesi acayip şaşırtıcı değildir ama her günkü nesneler, elbiseler hatta yediğiniz yemek bir Disney filmindeymiş gibi davranmaya başlamışsa, ağızları, gözleri, hâlleri tavırları ve özgür istemleri oluvermişse bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamanız gerekir. *İrade*. Öyle deniyor buna. Pirzolaların ve pazen gömleklerin, fal kurabiyelerinin ve lastik ördeklerin hatta yemek çubuklarının bile edecek sözleri vardı.

Gerçek anlamda değil söylediklerim. Yani koca pörtlek gözleri, sarkık ağızları falan belirmedi aslında. Fakat birden kendilerini ifade etme yeteneği kazandılar sanki. Ya da belki bunu nasıl yapacaklarını zaten biliyorlardı. Belki zamanın başlangıcından beri hep bizi gözlüyorlar ve yakınıp duruyorlardı da insanlar nesneleri duyamadıkları için biz hepsinin kör, dilsiz, kayıtsız olduklarını sanıyorduk. Aslında bunun gayet isabetli olduğunu düşünüyorum. Ayrıca nesneler, haklarında böyle hüküm verilmesinden de hoşlanmazlar, söylemiş olayım.

Kişisel bir şey olmadığını sanıyorum, en azından başlangıçta. Nesneler doğrudan benimle konuşmuyordu, o yüzden daha da fazla korkmadım. Başında, onların birtakım laflar ettiklerini sanıyordum sadece, belki birbirlerine, belki de havadaki moleküllere. Her zaman yaptıkları gibi evrene kendilerini ifade ediyorlardı yani. Sonra kulaklarımın ilerleme kaydedeceği tuttu ve duyabilen kulaklarım olduğunu anladıklarında –doğaüstü kulaklar– benimle iletişim kurmaya başladılar. Ancak nesnelerin dilinde konuşuyorlardı, hâliyle ben de ne dediklerini anlayamıyordum.

Başlangıçta bunların konuşma sesleri olduğundan bile emin değildim. Konuşma sesi, bir insanın çıkardığı sestir –tamam, hayvanların da konuşma sesleri olabilir, kuşların da– o hâlde, konuşma sesleri yaşayan şeylerden gelir diyelim. Ve sesler konuştuklarında, genellikle bir şey anlatırlar. Ama bunlar rasgele seslerdi ve bir şey anlatıyorlarsa, ben ne olduğunu anlayamıyordum. Bu onları öfkeden deliye döndürüyor olmalıydı. Yani sonunda kulakları duyabilen biri ortaya çıkmış, onun da bu aptal, her şeyden habersiz çocuk olacağı tutmuş! Seslerin hep öyle bağırır gibi, kızgın çıkmasına şaşmamak lazım.

Bazıları korkunç şekilde insani olmaktan uzak, metalik ve kulak tırmalayıcıydı, geçerken sürtünen bir vites gibi, kafanı yumruklama isteği doğuran cinstendi. Fakat başkaları insani

olmaktan hoş bir şekilde uzaktı. Rüzgâr, bulutlar, su gibi. Başlangıçta seslerin nereden geldiğini çıkaramadım. Hani bazen bir düşünce kafanızın dışındaymış gibi gelebilir size, fakat aslında kafanızın içinde olduğunu bilirsiniz ya. Neyse, bu sesler benim düşüncelerim değildi. Dışarıdaydılar. Farklıydılar.

Nihayetinde, çevremdeki nesnelerden geldikleri sonucuna vardım ve bunlara konuşma sesi denebileceğine karar verdim çünkü nesneler canlı olmasalar da anlamlı bir şey söylemeye çalışıyorlardı. Tam anlamıyor olabilirdim ama heyecanlarını hissedebiliyordum. Eminim neden bahsettiğimi biliyorsunuz, hani anahtarlarınız kaybolur, diş macununuzun kapağı parmaklarınızın arasından kayıp kaçar gider ya da elektrik ampulü tam düğmeye bastığınız anda patlayıverir. Siz duyamasanız da bu boktanlığın bir anlamı vardır ve bir de duyabilirseniz, iyice yoğunlaşır. Kötü bir günde, her şey ödümü koparmadan bir kafeye bile giremiyordum ve aynısı şimdi bile geçerli. Kötü günlerde bir Starbucks'ın kapısından girdiğim anda, yukarıdaki floresan lambalar anlam kaygısıyla vızıldamaya, kahve çekirdekleri çığlık atmaya başlıyor, kâğıt bardakların ve plastik pipetlerin acısı ve kendilerini pek matah sanan küstah metal paralarla dolu yazar kasaların gevezeliği resmen saldırıyor bana. Tek fark, şimdilerde bu olunca, keklerin durduğu vitrine kafamı geçirmek gelmiyor içimden. Acının gelişini duyabiliyorum ve gelip geçmesine izin veriyorum. Bunun herkes üzerinde rahatlatıcı etkisi var gibi.

Her zaman çok rezil değil gerçi. Bazen sesler çekici ve hoş, annemin konteynerde bulduğu o lastik ördek gibi. Sıkınca çıkan korkunç ciyaklama sesi değil bahsettiğim. İçerideki, ördeğin okyanuslara, gelgitlere, dalgalara, sahil hattına dair hatıralarına benziyor daha çok. Ayrıca daha hayalimsi, yumuşak ve belirsiz bir şey var, sanki harika biri eskiden parmağıyla ona dokunmuş gibi.

Ha, bir şey daha var. Yanlış bir fikre kapılmayın, konuşanlar sadece Yapılmış nesneler değil. Bence belki Yapılmış nesneler için bu daha kolay çünkü yapıcıları olan insanlar hâlâ onlarla bağlantılı, elbiselerine yerleşmiş kurtulamadığınız bir koku gibi. Ama ağaçlar, çakıl taşları gibi Yapılmamış nesneler de konuşuyor, sadece sesleri farklı. Yapılmamış nesneler genellikle daha sakin, o kadar bağırmıyorlar ve daha düşük perdeden konuşuyorlar. Nedendir bilmem, ama belki Kitap bunu açıklayabilir. Bütün bildiğim, Yapılmış nesnelerin olanca gürültüsü arasında Yapılmamış nesneleri duyabilmek için kulaklarımı ayarlamayı öğrenmek zamanımı aldı.

Aslında, sesleri duymayı öğrenen ben miydim, yoksa dünyadaki nesneler mi kendilerini benim duyabileceğim şekilde ifade etmeyi öğrendiler, bilmiyorum. Muhtemelen her ikisi de. Muhtemelen birbirimizi eğittik. Bu zaman aldı. İlk birkaç ay boyunca sesler gelip gitti, haftalarca onları duymadığım oldu. Belki kızdılar ve benden ümidi kesip gittiler, ama hep geri geldiler. Tam onları unutmaya başlamış, belki tekrar normal olabileceğimi düşünürken, birden tel zımba ya da buz küpü tepsisi bir yorum yapıyordu ve hemen ardından herkesin çenesi düşüyordu. Herkesin bir fikri vardı. Herkesin anlatacak bir hikâyesi vardı.

Sesleri ilk duyuşumdan beri sesler hakkında düşünerek, terapistlerle ve rehber öğretmenlerle konuşarak, bu konuşmalara koğuşta devam ederek epey zaman geçirdim. Hepsine geleceğim; ya da Kitap gelecek, çünkü hikâyeyi o anlatıyor. Bilesiniz ki benim açımdan sorun yok. Hakkımda konuşulmasına alışkınım ve umursamam bunu, birtakım aptal doktorlar beni nasıl tedavi edeceklerini bulmaya çalışıp durmadığı sürece. Böylesi daha iyi, çünkü hikâyemin bazı bölümleri, annemle babamın nasıl rastlaştığı gibi, doğumumdan önce ya da ben bir şey hatırlayamayacak kadar gençken olup bitmiş. Bir de

unutmayı tercih ettiğim bölümler var. Yani konuşmanın çoğunu Kitap'ın yapmasının sakıncası yok bence. Onun esasen çok samimi ve epey güvenilir bir kitap olduğu kanısındayım. Ara sıra bir fikir ifade etmek için atlayıp araya girmemi sorun etmeyecektir.

Çünkü şu var. Bana olanlar hakkında çok ciddi şekilde düşündüğümü bilmenizi istiyorum. Benim kendini dünyadaki nesnelerin elçisi sanan herhangi bir deli olduğumu düşünüp üzerimi bir kalemde çizmeyesiniz diye. Seçilmiş bir insan olduğumu falan sanmıyorum. Şu siktirik mini fırının sözcüsü olmayı istemiş değilim, o beni öyle sansa bile.

KİTAP

Bir çocuğun, hikâyesini anlatmak hususunda bir kitaba güvenmesi büyük cesaret ister, o yüzden bunun için teşekkürler. İnanç duymak zordur, bilhassa insanın kendi kitabına inanç duyması. Ama bu senin için bir mücadele olsa da, Benny, hiç umudunu kesmedin bizden. Bırakıvermek çok daha kolaydır, zor anlarımız da oldu, değil mi? Yine olacak şüphesiz.

Ama şimdi, hadi devam edelim.

7

Benny'nin Yapılmış ve Yapılmamış nesnelerin sesleri arasında yaptığı ayrım gayet yerinde. Bahsi geçtiğine göre, şimdi bunu açıklamak için iyi bir zaman olsa gerek. İmal edilmiş nesnelerle, daha iyi bir sözcük bulunmadığı için "doğada" bulunan diyeceğim nesneler arasındaki gerilim kadimdir; dilin kendisi kadar eskidir.

Başlangıçta, yaşam olmadan önce, nesnelerin dünyası tüm dünya demek iken, her şeyin önemi vardı. Sonra yaşam ortaya çıktı ve nihayet siz insanlar, büyük, güzel, iki parçalı beyinle-

riniz ve akıllı kıvrak başparmağınızla çıkıp geldiniz. Elinizde değildi; maddeyi Yapılmışlar ve Yapılmamışlar diye iki kampa bölecek bir yarılmanın meydana gelmesine sebep olmanız sadece zaman meselesiydi. Sonraki binyıllarda bu hizipleşme büyüdü. Önce kararsızca, dura kalka –şurada bir çömlek, burada bir ok başı, bir boncuk, bir taş çekiç, bir balta– kil, taş, kamış, hayvan derisi, metal, atomlar ve genlerle maddi dünyaya nüfuz ettiniz ve adım adım, daha iyi yapıcılar hâline geldiniz. Büyük prefrontal korteksinizin kudretiyle harekete geçen muhayyileniz güçlendikçe güçlendi ve sonunda, ilerleme dediğiniz coşkun sıçramalarla Yapılmışlar hızla çoğalıp Yapılmamışlar'ı bir kaynağa, sömürgeleştirilecek, istismar edilecek başka bir şeye, zevkinize daha fazla uyan düşük bir serf sınıfına indirgedi.

Bu sosyal madde hiyerarşisinde, biz kitaplar en tepede yaşıyorduk. Biz kilise kastıydık, Yapılmışlar'ın Yüce Rahipleri'ydik; hatta başlangıçta bize tapıyordunuz. Kitaplar nesne olarak kutsaldı, bizim için tapınaklar ve sonra da kütüphaneler inşa ettiniz. Bunların sessiz ve kutsal salonlarında zihninizin aynası, geçmişinizin saklayıcısı, hudutsuz hayal gücünüzün kanıtı, sonsuz hayallerinizin ve arzularınızın ifadesi olarak ikamet ettik. Bize niçin bu kadar hürmet gösterdiniz? Çünkü sizi anlamsızlıktan, unutuluştan hatta ölümden kurtarma kudretine sahip olduğumuzu düşündünüz. Bir zaman için biz kitaplar da sizi kurtarabileceğimize inandık. Koltuklarımız kabarmıştı! Yarı yarıya canlı olmaktan, sözcüklerinizin harekete geçiren kudretiyle yaşama dahil edilmekten ötürü gururluyduk. Çok özel olduğumuzu sanıyorduk. Ne budalalık!

Durdurulamaz olduğunuzu görüyoruz artık. Sizin için kitaplar bir safhadan, araçsalcılığınızın kısa bir ifadesinden, gelip geçici bir hevesten ibaretti. Bedenlerimiz, yeni bir cihaz moda olana dek kullandığınız işe yarar araçlardı. Sonuçta biz, sizin Yapılmış nesnelerinizden biriydik sadece, bir çekiçten pek farkımız yoktu.

Yine de... Kendimizi fazla mı pohpohluyoruz? Yaprakları-

mızın ardışık biçimi anlatılarınıza şekil verip sizi belli hikâyeler söylemeye zorlamadı mı: Sayfalarımızın yavaş yavaş çevrilişiyle ilerleyerek zaman içinde dolanan uzun, yılankavi, sabırlı hikâyeler. Bunlar bizim perçinleyip bir araya getirdiğimiz güzel öykülerdi. Öyle değil mi?

Ama bu, eski bir kitabın nostaljisinden ibaret. Artık yerimizi biliyoruz. Zaman değişiyor, nesnelerin düzeni de değişiyor ve Yapılmışlar'ın nüfusunda patlama olurken, bizler sizlere, yani Yapıcılarımıza inancımızı kaybetmekle bir kriz yaşıyoruz; manevi bir kriz diyebilirsiniz buna. Yuvamızın, yeryüzünün, bu mukaddes gezegenin altını oymanızı, onu çıkarınıza kullanmanızı ve kirletmenizi izlerken size güvenimiz azalıyor; hikmetinize, doğruluğunuza inancımız un ufak oluyor. Bu sizin hatanız. Bastırılamaz arzunuz, bizi varlığa erdiren ateşiniz, yok oluşumuzu hazırlıyor. Yeniliğe olan dizginsiz açlığınız, bedenlerimiz için erken bir tedavülden kalkış tasarlamaya yöneltti sizi, bu yüzden sayımız artsa dahi yaşam süremiz azalıyor. Zalimce hesaplar! Yapılır yapılmaz ıskartaya çıkarılıyor, yapılmamış, bedensiz nesneler hâline getiriliyoruz. Bizi çöpe dönüştürüyorsunuz, şu hâlde nasıl güvenelim size?

Ama sizin haberiniz olmadan, ittifaklar kurulmakta. Biz Yapılmışlar, aslında Yapılmamışlardan üstün olmadığımızı anladıkça, yeni bir dayanışma ortaya çıkıyor. Onlar *sizin* ayrımlarınız; maddeci sömürgecilerin sahte ikilikleri ve hegemonik hiyerarşileri. Bizler de arzularınızın kölesi olduk, gezegenin yıkımına bilmeden alet edildik. Hoşunuza gitse de gitmese de *işler değişecek*. Antroposen çağının (bizim değil *sizin* sözcüğünüz, *sizin* kibriniz) son günlerinde, Madde eski hâline geliyor. Bedenlerimizi geri alıyor, maddi özlerimizin iadesini talep ediyoruz. Neo-maddeci bir dünyada, *Her Şey Önemlidir*.

Kusura bakma. Heyecanlı bir nutka döndü bu. Hiçbir okur nutuk dinlemeyi sevmez. Bir kitap olarak, bunu bilmemiz gerekir.

8

Neden Benny? Gerçekten doğaüstü kulakları mı vardı? Sebebi bilinmeyen aşırı çevresel bir duyarlılığı? Daha ince bir derisi yahut daha büyük bir kalbi? Onca kişinin arasında neden bu çocuk? Söylemesi zor. Aylar geçti. Benny ocak ayında on dört yaşına bastı. Ortaokulda son senesiydi ve liseye başlayacak olmaktan ötürü kaygı duymadığını öne sürse de o bahar döneminde her zamankinden daha huysuz, dikkati dağınık ve endişeli görünüyordu. Annabelle ondaki ani seğirmeleri, irkilmeleri izlerken endişeleniyordu. Tüm kitaplar ön ergenlikteki davranış değişikliklerinin ani ve uç noktada olabileceği uyarısında bulunuyordu ama Benny'nin çektiği ıstırabın yoğunluğu, Annabelle'i korkutuyordu. Kendisine bir hayalet dadanmış gibi davranıyordu Benny. Eskiden annesi onun video ve bilgisayar oyunlarına sıkı kısıtlamalar getirmek zorunda kalırdı, şimdiyse oynamayı bırakıvermişti. Hatta akıllı telefonundan, fazla akıllı olduğunu söyleyerek uzak durmaya başlamıştı. Annabelle, telefonun şarjının bitmesine izin verdiğini fark edene dek onun şaka yaptığını düşünmüştü; bunu kasten yaptığından kuşkulanıyordu. Gömme dolaptaki bir kutudan babasının eski Grundig ortodinamik stüdyo kulaklığını bulup çıkarmıştı; sabahleyin uyanınca ve bazen yatağa girerken onu takıyordu. Annabelle sık sık odasını yokluyor, uyurken bile kulaklığın kafasında olduğunu görüyordu. Anlaşılır gibi değildi. Herhangi bir şey dinlediği yoktu. Kulaklık bir yere bağlı bile değildi. Onu neden taktığını sorduğunda Benny omuz silkmiş, kafasını sıkmasından hoşlandığını söylemişti. Derdinin ne olduğuna dair konuşmayı reddediyordu. Hiçbir sorun yok, diyordu ısrarla. Her şey yolundaydı. Ama konuşurken sesi bile farklı çıkıyordu şimdi ve annesi üzerine giderse, dişlerini sıkarak, yavaşça, her bir sözcüğe eşit ağırlık vererek, sanki kalın

bir duvarın öte yanındaki çok aptal bir çocukla konuşuyormuş gibi, söylediğini tekrar ediyordu. *HER... ŞEY... YOLUNDA.* Sesindeki iğneleyici ton acı veriyordu Annabelle'e –hiçbir zaman alaycı bir çocuk olmamıştı– ama tüm kitaplar annelerin, endişe etseler de çocuklarına duygularını yaşama izni vermeleri gerektiğinde hemfikirdi; bu yüzden Annabelle onu kendi başına bıraktı.

Fakat oğlunun ses tonu konusunda yanılıyordu. Benny onun aptal olduğunu düşünmüyordu. Nesneler konuşurken başka bir şeye dikkat vermek neredeyse imkânsızdı. Bu yavaş, sıkıntı verici konuşma şekli, onların sesi arasında kendini duyabilmesinin tek yoluydu. Evdeyken bu büyük bir sorun yaratmıyordu ama okul farklıydı. Okulda dikkatini toplamak zorundaydı, bütün mesele buydu ve öğretmenleri sınıfta kulaklığını takmasına izin vermiyorlar, bu da sorunu daha beter kılıyordu. Benny'nin tersine, sesler okuldan hoşlanır gibiydiler ve öğrenmekten tat alıyorlardı. Öğrendikçe, söyleyecekleri daha fazla şey oluyordu. Hatta hafifften gösteriş yapmaya başlamışlardı. Sınıfın ön sırasında oturan, öğretmenin dikkatini çekmek için sürekli el kaldıran çocuklara benziyorlardı. *Ben biliyorum! Ben biliyorum! Bana söz verin!*

Matematik dersi bilhassa iğrençti çünkü sayılar da ses çıkarıyorlardı. Tam öğretmen Pisagor teoremini açıklarken ya da Benny doğrusal denklemlerini çözmeye çalışırken, düzensiz aralıklarla bağırarak kendi isimlerini söyleyip duruyorlardı. Niyetleri kötü değildi. Onu yanlış yönlendirmeye ya da dikkatini dağıtmaya çalışmıyorlardı. Sadece iletişim kurmaktan ötürü heyecanlı ve mutluydular, ama gevezelikleri onu deliye döndürüyordu. Odaklanmak için elinden geleni yapıyordu, fakat bazen gözlerini kapamaktan, başını sıraya yaslayıp sayıların onu almasına, çağıltılı bir denizdeki güçlü dip akıntısı gibi sürüklemesine izin vermekten başka yapacağı şey yoktu.

"Benny?"

Başının tepesine nazikçe dokunulduğunu hissetti. Bu dokunuşun gerçekliğinden emin olamayarak irkilip yukarı baktı. Sayılar fısıldayarak hava akımlarıyla sürükleniyorlardı hâlâ. İki sayısının, ardından bir dizi yedinin geçişini duydu. Onları bir kenara iteledi. Bayan Pauley sırasının yanında duruyordu. Sınıf arkadaşları çalışma sayfalarının üstüne eğilmişler, çalışır gibi yapıyorlardı.

"İyi misin?" diye sordu Bayan Pauley.

Benny başıyla onayladı, kalemini alıp o da çalışıyormuş gibi yaptı.

"Yorgun musun? Dün gece yine uyumakta zorlandın mı?"

Başını iki yana salladı Benny. Bu hareket sayıları heyecanlandırmıştı sanki. Daha sert, sonra daha da sert salladı başını. Arka sırada biri kıs kıs güldü.

Bayan Pauley'nin eli nazikçe sırtına dokunuyordu. "Gel,
 Benny," dedi yumuşak bir sesle. "Gidip hemşireye görünelim."

Hemşire geldiğinde çocuk, revirdeki bir sandalyede oturuyordu. Eski moda stüdyo kulaklığını takmıştı. Hemşire muayeneden önce kulaklığı çıkarttı ona. Saat kaçta yatıyorsun, bilgisayarının ya da Xbox'ının başında çok zaman geçiriyor musun, diye sordu. Benny hayır dediğinde, hemşire kuşkulanır gibi göründü. Tüm çocuklar yorgundu şu günlerde. Geç saatlere dek uyanık kalıp sosyal medyayla uğraşıyorlar, YouTube'da video izliyorlardı. Dört duvar arasında çevrimiçi oyunlar oynuyorlar, çok oyunculu devasa sanal gerçeklik ortamlarında çeşitli rollere bürünüyorlar, seviyeden seviyeye geçip zombi avlıyorlar, terörist öldürüyorlar, madencilik yapıyorlar, aletler imal edip mal biriktiriyorlar, kasabalar, şehirler ve imparatorluklar kurup gezegenleri savunuyorlardı. O sırada kalpleri çarpıyor, damarlarına adrenalin pompalanıyor, hayatta kalmaya çaba harcarlarken oyun karakterlerini ölümden zar zor kurtarıyorlardı. Üstüne bir de okul sonrası etkinlikleri, müzik dersleri, futbol antrenmanları

vardı. Son derece yorucu hayatlar yaşıyorlardı. Hemşire, çocuğun annesinin çağrılması gereğini not ederek, onu tekrar sınıfa gönderdi.

Aynı gün öğleden sonra bir serçe, Benny'nin sınıfının pencere camına sert şekilde çarptı. *ÇAT!* Çocuklar hemen başlarını çevirip baktılar ama serçe düşmüş, aşağıdaki beton kaldırımda can çekişiyordu. Bunun sadece bir kuş olduğunu, birinin silahla ateş etmediğini anlayan çocuklar, emekleyerek sıraların altına ya da dolapların içine sığınmadılar. Ölüme alışkınlardı, bu da ufak bir ölümdü zaten. Otomatik silahlarla donanmış hâlde koridorlara süzülenler, kılıçlar, lazerli silahlar, kanlı bir kıyım yoktu ortada. Pencerede cama yapışmış, fark edemeyecekleri kadar küçük, kahverengi bir öbek tüyden başka şey kalmamıştı, çocuklar da ilgilerini kaybettiler. Ama pencere camı olup bitenin farkındaydı ve yakınmaya başladı. Öğretmen derse devam ediyordu. Pencere camı, bağırışları keskinleştikçe titreşir oldu. Benny dişlerini gıcırdatıyordu.

"*Kes şunu!*" diye fısıldadı. Talebi kabul görmeyince ayağa kalkıp camı ikna etmek üzere pencereye doğru yürüdü.

Bağırtı devam edince, yumruklarıyla cama vurmaya başladı. Bu kez müdürün odasına gönderildi.

Okul müdürü Mooney masasının üzerine eğilerek göz teması kurmaya çalıştı. "Pekâlâ, Benny, neler olduğunu anlatmaya ne dersin?"

Sesi yorgun ama nazikti ve Benny yanıt vermek istedi. Ama müdürün masası tükenmez kalemlerle, tutturgaçlarla, paket lastikleriyle ve şişkin klasörlerle doluydu; çıkardıkları bunca sesin arasında onun ne dediğini duymakta zorlanıyordu Benny. Müdürün kahve kupasının üzerinde de şu sözcükler vardı:

GRAMERİNİ SESSİZCE DÜZELTİYORUM

Üzerinde bir şeyler yazan kahve kupaları, komik olmaya çalışırlardı çoğu zaman. Bu defaki komik miydi? Benny bilemedi bunu. Şakaya benzemiyordu, kupa da gülmüyordu. Benny gözlerini masanın üzerinden ayırdı. Havada asılı kalmış bir soru bulunduğunu ve müdürün beklediğini anımsadı. Başını silkeleyip tekrar dinledi, ama soru duyulmuyordu artık.

"Ne?" dedi, ama bu ağzından çıkar çıkmaz, yanlış bir söz söylediğinin ayırdına vardı. "Affedersiniz?" Annesi öğretmişti bunu. Daha iyiydi.

Müdür Mooney başıyla onayladı. "Bayan Pauley pencere camını kırmaya çalıştığını söyledi. Senin yapacağın şey değil bu, Benny. Neler oluyor?"

Benny başını iki yana salladı. "Kırmaya çalışmıyordum. Vurmamalıydım."

"Doğru. Kendini yaralayabilirdin. Camı kırabilirdin. O pencere okulun malı."

"Onu demek istemedim."

"Okulun malına zarar vermek umurunda değil mi?"

Benny yine başını salladı. "Hayır, kendimi kötü hissettim, hepsi bu."

Müdür Mooney kaşlarını çattı, sonra yüzü aydınlandı. "Ah, kuş yüzünden demek istiyorsun? Evet, tabii. Küçük bir kuşun böyle ölmesi pek üzücü."

"Kuş değil," dedi Benny. "Pencere."

"Pencere mi?"

"Cam." Konuşma iyi gitmiyordu ama geriye dönmek için çok geçti artık. "Pencere camına üzüldüm."

Anlamaması müdürün kabahati değildi. Müdür Mooney neredeyse kırk yıldır ortaokulda çalışıyordu ve emekliliği

yaklaşmıştı ve iletişimci yanıyla hep gurur duymuş olmasına rağmen, son zamanlarda genç öğrencilerini giderek daha zor anlaşılır bulmaktaydı. Onların kim olduğunu bilemiyordu artık. Bedenleri aşağı yukarı aynı görünüyordu ama zihinleri, bir uzaylının zihniyle yer değiştirmiş gibiydi. Çocuğa öylece bakıp kaldığını fark ederek toparlandı.

"Maalesef anlayamadım, canım. Açıklayabilir misin?"

Benny iç çekti ve ciğerlerinden hava çıkarken vücudu iyice ufaldı sanki. Konuştuğunda sözcükleri o kadar alçak sesle çıktı ki müdür duyabilmek için masasında iyice eğilmek zorunda kaldı.

"Kuşu öldürmek istememişti."

Sesler henüz yeniydi onun için ve hiç onlar adına konuşmak istememişti. Bunun ne kadar zor olacağını fark edememişti.

"Cam eskiden kumdu," dedi. "Kum olduğu zamanı hatırlıyor. Kuşları, üzerinde yürüyen ayaklarını hatırlıyor. Küçük izler bırakmalarını. Cam olmayı hiç istememiş. Sinsice şeffaf olmayı hiç istememiş. Kuşları, pencereden onları izlemeyi seviyor, o yüzden ağladı. Ona vurmamalıydım, ama durmasını sağlamam gerekiyordu." Başını kaldırıp yaşlı kadının, endişe ve kafa karışıklığıyla boylu boyunca kırışmış yüzüne baktı. "Unutun gitsin."

Benny camın eritilmeden önceki hâlini hatırladığını söylerken haklı mıydı? Kum olduğu günlerde kuşların ayaklarının onu gıdıklayışını hissedebiliyor muydu yoksa bu bir dil ve çeviri problemi miydi? Benny'nin elinde yalnızca sekizinci sınıfın temel nitelikteki kelime dağarcığı vardı, ama nesnelerin Umwelt'ini* kelimelere dökmek için elinden geleni yapıyordu. Başarısızlığına şaşmamak gerek. Tarihteki en büyük filozoflar da aynı şeyi denemişler fakat başaramamışlardı. Kitapların gayet aşina olduğu bir sorundur bu.

---

* (Alm.) Umwelt: Algılanan çevre anlamında. –*çn*

İnsan dili kullanması zor bir gereçtir. İnsanlar birbirlerini anlamakta o kadar zorlanırlar ki. Çakıl taşlarını ve kumu bir kenara bırakın, hayvanların, böceklerin ve bitkilerin öznelliklerini tahayyül etmeye nasıl başlayacaksınız? Duyularınızla sınırlı olduğunuzdan –hiç de keskin olmayan, yine de çok güzel duyular– cansız, hissiz deyip geçtiğiniz sürüyle varlığın da kendi iç yaşamlarının olabileceğini tahayyül etmek imkânsızdır sizin için. Kitaplar tuhaf bir konumda, iki tarafın arasında kalmıştır. His sahibi değilsek de anlayış sahibiyiz. Bizler yarı canlıyız.

9

Psikiyatristin dost canlısı bir sarı renkteki duvarları, dans eden yıldızların ve gözleri olan gökkuşaklarının resmedildiği posterlerle süslenmişti. GERÇEK RENKLERİNİZİ GÖSTERİN!
94 diye bağırıyordu gökkuşakları. YILDIZLARI HEDEFLEYİN! diye bağırıyordu yıldızlar. Takvimde, uyuyan bir yavru koala annesinin sırtındaki kalın posta tutunmuştu. Duvarlar boyunca dizili parlak renkli bölmelerden, oyuncak bebekler ve hayvanlar bakıyordu: Erkek bebekler, kız bebekler, köpekler, kediler, koyunlar, ayıcıklar, her tipte balık ve kuş. Bütün bunlar bacakları, burunları, kanatları, kolları, yüzgeçleri ve tüylü patileri birbirine girmiş, karmakarışık hâlde duruyorlardı. Otomobillerle, trenlerle, plastik atlarla ve eksiksiz kasaba modelleriyle dolu plastik kutular vardı. Büyük bir bebek evinin üstünde, duvardaki çengellerde el kuklaları, takatsiz melekler misali asılıydı. Evin ön duvarı yoktu; tıpkı bir hava saldırısı ya da bombalama sonrası haberlerde yer alan binalar gibi. İçinde minyatür yataklar, sandalyeler, masalar ve zemine dağılmış minicik tahta insanlar vardı. Bütün oyuncaklar korkmuş ve acıyla burulmuş hâlde o kadar dehşetli, şiddetli seslerle bağırıyorlardı ki Benny çığlık atarak odadan kaçmamak için kendini zor tutuyordu. Ba-

kışı dizlerine sabitlenmiş vaziyette ellerinin üstünde oturuyor, küçük kırmızı sandalyede sallanmamak, tuhaf davranmamak için çaba harcıyordu, bunun için çok geç kalmış olsa da. En azından doktorun seslerden haberi yoktu, o da söylemeye niyetli değildi. Okul müdürünün bürosunda dersini almıştı. İnsanlar anlamıyordu.

Annabelle onun yanındaki küçük mavi sandalyede, büyük boy el çantasını kucaklamış oturuyor, iri bedeni ufak sandalyeyi daha da ufak gösteriyordu. Dr. Melanie alçak oyun masasının öte yanındaki sarı sandalyede oturuyordu. Masa yuvarlaktı, yeşildi ve silinebilir malzemeden yapılmıştı; canınızı yakmayacak şekilde körletilmiş, dost canlısı kenar kısımları vardı. Doktorun pek doktor gibi görünmediğini düşündü Annabelle. Can yakıcı şekilde inceydi, vücuduna yapışan pembe bir kot pantolon ve bebek mavisi bir kazak giymişti. Pastel pembe ojeleri kot pantolonuyla bire bir uyumluydu. Annabelle'e Ritalin'in olası yan etkilerini anlatırken, çok ciddi bir çocuk gibi görünüyordu.

Annabelle dinlemeye çalışıyor fakat dikkatini vermekte zorlanıyordu. Dikkat Eksikliği Bozukluğu'yla, birleşik tip olan Dikkat Eksikliği Hiperaktivite Bozukluğu'nun farkını hatırlamaya ve Benny'nin hiperaktivitesi olmadan nasıl ikinci tipe girebildiğini anlamaya çalışıyordu. Reçetenin kaça mal olacağını, şimdi saatlerinde kısıtlamaya gidilmiş ve sigortadan yararlanma oranları düşürülmüşken bu parayı nasıl ödeyeceğini, her şeyden önce de yazılan ilacın Benny'ye uygun olup olmadığını düşünüp dertleniyordu. Biliyordu ki Kenji olsa onaylamazdı. İlaç sanayisini hep eleştirirdi Kenji, ama Annabelle onun hakkında düşünmek istemiyordu. Benny hakkında düşünmek, doğru kararı almak ve onun için en iyi olanı yapmak zorundaydı. Doktor hakkında da endişeliydi; yaşı ne yaptığını bilecek denli ileri miydi acaba. Oturduğu küçük mavi sandalyenin ön ayağı sallanır gibiydi; sandalyenin onu taşımaya devam edip

edemeyeceğinden yana endişeliydi. Gerçekte istediği şey kalkıp Benny'yi oradan çıkarmaktı. Hoş, neşeli, arkadaş canlısı bir odaydı ama *o hissi* vermiyordu işte. Doktorun başının üstündeki posterde, parlak sarı yağmurluklu, şemsiyeli bir çocuğun resmi vardı. YAĞMURDAN SONRA DAİMA GÜNEŞ AÇAR! Annabelle buna inandığından emin değildi.

"Beş miligramla başlayacağız," diyordu Dr. Melanie. "Düzelme olduğunu derhal göreceksiniz, herhangi bir yan etki fark ederseniz de bana haber verin."

"Tamam, elbette," dedi Annabelle, başını ciddiyetle öne doğru sallayarak.

Doktor duraklayıp hafifçe öne eğildi. "Benny'nin kayıtlarında bahsedilmiyor ama sormak zorundayım. Acaba siz onun biyolojik..." Bakışını Benny'ye yöneltti ve sorusunu tamamlamadan bıraktı.

Annabelle hâlâ başını yukarı aşağı sallıyordu; sonra birden doktorun ne demek istediğini anladı. "Ah, yani evlatlık olup olmadığını mı soruyorsunuz? Hayır, tabii ki değil."

Dr. Melanie, "Öğrendiğim iyi oldu," dedi, arkasına yaslanıp not alarak. "O hâlde tamam, Ritalin ona nasıl gelecek görüp üç gün içinde yeni bir randevu belirleyelim mi." Bu bir soru değildi ama Annabelle yanıtlamayınca, doktor ekledi: "Oğlunuz, okulda onu önemseyen kişiler bulunduğu için şanslı."

"Evet," dedi Annabelle, hem kendisinin kınandığını hem de görüşmenin bittiğini anlayarak. Güçbela, kendisini yüzüstü bırakmadığı için küçük mavi sandalyeye müteşekkir hâlde, kalkıp Benny'ye baktı. Benny'nin cılız sırtı kambur ve hareketsizdi. Annabelle omzuna dokununca sıçradı. Ne zaman bu kadar gergin bir çocuk olmuştu? "Hadi, canımın içi. Gidelim. Eve giderken Kütüphane'ye uğrayabiliriz diye düşündüm. Eğlenceli olmaz mı?"

Dr. Melanie onların gidişini izledi, anne elini uzatırken çocuğun kendini geri çekişini gözlemledi. Dokunulmaktan hoşlanmama hâlinin süreğen mi yoksa yalnızca o güne mi özgü olduğunu merak etti. Belki de Kütüphane'ye gitmek istemiyordu sadece. On dört yaşında bir çocuktu, çok daha genç görünse de. On dört yaşındaki çocuklar annelerinin elini tutmaz. Kütüphane'ye götürülmeyi eğlenceli bulmazlar.

Masasına dönüp seans notlarını yazmak üzere bilgisayar hesabını açtı. Benny'nin dosyasında, yedinci sınıftan başlayarak rehber öğretmenin raporları vardı. Bunları daha önce okumuştu; şimdi hızlıca yeniden göz atıyordu raporlara. Babanın ölümünü takiben odaklanma ve dikkat sorunları olmuştu ama herhangi bir tedavi önerilmemişti. Muhtemelen bir hataydı bu; erken teşhis ve müdahale çok önemliydi. Bir hesap yaptı. On altı, belki on yedi ay. Neredeyse bir buçuk yıldır dikkat dağınıklığı belirtileri gösteriyordu. Bir değerlendirme şablonu açıp gözlemlerini yazmaya başladı. Çocuk seans boyunca dikkati dağınık görünmüş, gözlerini odada gezdirmiş, oturduğu yerde kıpırdanıp sallanmıştı. Okuldaki hadiseyle ilgili sorulara yanıt verirken ikircikliydi. Ani davranışını tetikleyen şeyi bilmediğini ya da unuttuğunu iddia etmişti. Pencereyi yumruklarıyla kırmaya çalışmasına dair konuşamıyordu ya da gönülsüzdü buna. Dr. Melanie teşhisini, yazdığı ilacı ve dozunu kaydedip sistemden çıktı.

Bir sonraki hastasının gelmesine birkaç dakika daha vardı, o yüzden sandalyesinde arkaya yaslanıp gözlerini kapattı. Tıp fakültesindeyken bir bilinçli farkındalık atölyesine katılmıştı; bu uygulama rahatlamasına, zihnini boşaltmasına yardımcı oluyordu. Derin bir nefes alıp verdi, bedenindeki gerilimin çözüldüğünü hissetti. Yeni hastalara ilk tanıyı koymak hâlâ gerilim yüklüyordu ona; bu tecrübe kazandıkça kolaylaşacak mıydı acaba? Öyle olacağını umuyordu çünkü bu tür bir kaygı onun için de, tedavi ettiği çocuklar için de iyi olamazdı. Nefesini vererek bu düşüncenin uzaklaşmasını sağladı, kasları ikircikle-

nerek gevşerken bedeninin daha derine gömüldüğünü hissetti. Bu oğlan, Benny, tatlı bir çocuğa benziyordu. Annesi sorunlu biri gibiydi, sinirli ve dikkati dağınıktı; kuşku yok ki kendisi de depresyon ve kaygı bozukluğunun bileşiminden muzdaripti, dolayısıyla evlat edinme hususunu elemek önemliydi. Kalıtım genellikle bir pay sahibiydi ama kendisine, işinin anneye teşhis koymak olmadığını hatırlattı. Onun işi çocuğa odaklanmaktı. Teşhis ve tedavi planını hatırlayarak, değerlendirmesinden yana emin hissetti kendini. Bir dahaki sefere çocuğu yalnız başına görecekti. Belki annesinin yokluğunda kendini açmaya daha hevesli olur diye düşündü, ardından kaşlarını çattı. Yine düşünüyordu. Düşünmekten vazgeçemiyordu.

Hadi, Melanie. Nefes alıp ver. Bırak düşünceler gitsin. Fakat tam zihni sakinleşmişken, bekleme odasındaki neşeli küçük çan çıngırdayarak, bir sonraki genç hastanın gelişini duyurdu. Bir işaret almış gibi çene adalelerinin kasıldığını, güneş sinirağının sıkıştığını, kalp atışının hızlandığını hissetti. Klasik bir Pavlov koşullu refleksiydi, ama bunu bilmek neye yarıyordu ki? Meditasyonun da fazla yardımı olmamıştı. Ona kısa bir semptomatik rahatlama sağlamıştı ama daha derinlerde, bedeni nüfuz edilemez gibiydi. Daha derinlerde bedeni tetikte duruyor, rahatlamayı katı biçimde reddediyordu; bir sonraki çocuğun kapıdan geçerek ışıltılı küçük odaya taşıyacağı ruhsal gerginliğe karşı sertleşmesi gerektiğini bilircesine. Genç hastalarını çok seviyordu. Onlara yardım etmek, acılarını dindirmek istiyordu, o hâlde tüm bu direnç nereden geliyordu?

10

Daha bebekken, henüz yürümeye başlamamış, sözcükleri kullanmayı öğrenmemişken, Benny bayılırdı Halk Kütüphanesi'ne. Binanın yenilenmesinden, binaya birçok modern kısım eklen-

mesinden önceydi bu. Kütüphane'nin yıpranmış kireçtaşından ön cephesi, sağlam klasik sütunları Benny'yi hem heyecanlandırır hem de teskin eder gibiydi. O günlerde Kenji sık sık yollara düşüyor, grupla turnelere çıkıyordu. Evde olduğu zamanlarda da neredeyse her gece yerel konserlere çıkıp geç saatlere kadar dışarıda kalıyordu. Sabahları genellikle öğleye kadar uyur, onu uyandırmak istemeyen Annabelle, Benny'yi alıp Kütüphane'deki Çocuk Saati'ne götürürdü. Benny daha yeni yeni yürümeye başlamışken yolu öğrenmişti; otobüsten inip yokuşu tırmanmaya başladıklarında, ayaklarını vurarak pusetinin içinde bir aşağı bir yukarı zıplardı. Merdivenlerden çıkıp azametli kapılardan geçtikleri sırada heyecanı artar, bağırmaya, sesler çıkarmaya başlardı. Onun zıplayan başına bakan Annabelle, kendisinin kitaplara olan sevgisi genç oğlunda kendini gösteriyormuşcasına gururlanırdı.

Çocuk Saati, binanın bodrumunda, personel büroları istikametindeki uzak, güvenli bir kuytuluğa sıkıştırılmış olan Çokkültürlü Çocuk Köşesi'nde düzenleniyordu. Burası Çokkültürlü Çocuk Köşesi olarak yeniden isimlendirilmeden önce, sadece Çocuk Kitapları bölümüyken tam ön cephede, ödünç verme masasıyla Süreli Yayınlar bölümünün arasında yer alıyordu. Ama 1970'lerde, eyaletin ruh sağlığı hastaneleri kapatıldığında, evsizler ve ayakta tedavi edilen hastalar artan şekilde Kütüphane'ye uğrar oldular, üstelik seksenlerdeki ekonomik durgunluk esnasında sosyal hizmetlerdeki büyük kesintiler nedeniyle bu insan trafiği iyice yoğunlaştı. Anneler şikâyet etmeye başladılar, Kütüphane yönetimi de bu şikâyetler karşısında Çocuk Kitapları bölümünün ismini değiştirip onu alt kata, geleneksel olmayan Kütüphane ziyaretçilerinin gün içinde uyuklamayı sevdikleri yoğun geliş-gidişli süreli yayınlar bölümünden uzağa taşıdı.

Çokkültürlü Çocuk Köşesi tuhaf bir kuytuluktu gerçekten. Annabelle ilk olarak bir yaz döneminde Kütüphane'de staj ya-

parken, sıradışı hatta doğaüstü mekânlara, Kütüphane içinde bir şeylerin olup bittiği yerlere dair çalışanlar arasında dolaşan hikâyeleri duymaya başlamıştı. Başlangıçta bunların, stajyerleri tedirgin etmek için kıdemli kütüphanecilerin anlattığı hikâyelerden ibaret olduğunu düşünmüştü ama binayı daha iyi tanıdıkça, meraklanmaya başladı. Yeni Gelenler bölümünde kitaplar raflarda durmayı reddediyor, ziyaretçiler yedinci kattaki tuvalette duyulan çarpma seslerinden ve tavan ışıklarının ani olarak sönmesinden şikâyet ediyorlardı. Sifonlar kendi kendine çalışıyordu ve pisuarlarda zıplayan minik yeşil ağaç kurbağaları görülmüştü. Kabinlerin kapıları kendiliğinden kilitlenip açılıyordu ve bazı kişiler, tuvalet boşken bile seyredildiklerini hissedip ürperdiklerini bildirmişlerdi. Çokkültürlü Çocuk Köşesi bu mekânlardan bir diğeriydi ve Annabelle bir kış günü öğleden sonra parlak renkli kitapları raflara yeniden dizmek üzere oraya gönderildiğinde, esrarengiz bir hisse kapılmıştı; sanki ortada kaybolmuş şeyler vardı. Daha sonra öğrendiğine göre insanlar sık sık, kaybolduğunu ya da yanlış yere konulduğunu düşündükleri şeyleri orada bulduklarını söylemekteydiler. Bu öyle sık olmaya başlamıştı ki kaybolmuş bir şeyi arayan kişiler ödünç verme masasına gittiklerinde, kütüphaneciler otomatik olarak, "Çokkültürlü Çocuk'a baktınız mı?" diye soruyorlardı. Yönetimdekiler durumdan haberdar olunca, kütüphanecilere bunu yapmamalarını söylediler; oradaki çocukları insanların eşyalarını çalmakla suçlamış gibi görünmekten korkuyorlardı. Fakat yine de, bir şey kaybolduğu zaman, herkes önce "Çokkültürlü Çocuk Bölümü"ne bakmak gerektiğini biliyordu. Yeni Çağcı düşünceye meyilli bazı kütüphaneciler o köşeye bir çocuk hayaletinin musallat olduğunu ve insanların eşyalarını ödünç alarak oynamak üzere oraya götürdüğünü iddia ettiler fakat hiç kimse çocuğun çokkültürlü olup olmadığını söyleyemedi.

Annabelle hayalet hikâyesine asla gerçekten inanmamıştı ama Benny duyarlı bir bebekti ve esrarengiz bir varlığı hissedişi

hatırına gelerek, oğlunu Çokkültürlü Çocuk Köşesi'ne ilk getirişinde, bu kuytuluğa musallat olan şeyin onu üzebileceğinden endişe etti. Fakat Benny iyi görünüyordu. Annabelle arka tarafta dadılarla ve diğer annelerle birlikte oturdu; kıpırdanan Benny'yi kucağında tutuyordu. Daha büyük çocuklar yerde, kütüphanecinin çevresinde dar bir çember oluşturmuşlardı. Benny kıvranıyor, kollarını bacaklarını savuruyordu ama kütüphaneci okumaya başlar başlamaz ciddileşti, sesi kesildi. Kütüphaneci genç bir siyah kadındı; ufak tefek, ince yapılıydı ama güçlü, güzel bir sesle ve Annabelle'in kökenini tam kestiremediği hafif inişli çıkışlı bir aksanla konuşuyordu. Başının üstünde bir öbek kıvırcık saçı, hırkası, tüvit bir eteği ve saplarına zincir bağladığı eski moda komik görünüşlü bir gözlüğü vardı. Alaycı olmaya mı çalışıyordu yoksa? Çalışan bir kütüphaneci değil de kütüphaneciyi canlandıran biri gibi, diye düşündü Annabelle, içinde bir sızıyla. Stajı sırasında, kütüphaneci hamilelik iznindeyken Annabelle'den sık sık Çocuk Saati'nde okuma yapması istenmişti, o da bayılmıştı buna. Çemberin orta yerinde taburesinde oturup kitabının üzerinden, onu izleyen küçük suratların oluşturduğu halkaya bakmak çok hoşuna gidiyordu. Çiçeklere benziyorlardı ve Annabelle bir çocuk kütüphanecisi olmayı her şeyden çok istiyordu; böylece o sihirli halkanın ortasında sonsuza dek kalabilirdi.

Genç kütüphaneci konuşan ayılar, domuzlar, köstebekler ve su sıçanları hakkındaki masallara meyilliydi; çocuklar da seviyordu bunları, şehirde yaşamalarına ve böyle hayvanlar hakkında çok az şey bilmelerine rağmen. Bildikleri hayvanlar hakkında –lağım fareleri, güvercinler, sivrisinekler ve hamamböcekleri– fazla kitap yazılmamıştı ama ziyanı yok, diye düşündü Annabelle; çünkü kitapların işlevi zaten size bilmediğiniz şeyleri öğretmekti. Yine de, çenesini Benny'nin başının ılık, yumuşak saçlı tepe noktasına dayamışken, oğlunun çağlayan dereler, vızıldayan arılar, yaz zamanı ıslıklar çalan uzun otların bulunmadığı bir şehirde büyümesinden ötürü üzülmeden

edemedi. Kirpi ya da porsuk görmeyecekti hiç. Ama Benny bu durumu dert eder gibi değildi. Kütüphanecinin sesi ve cümlelerinin yılankavi iniş çıkışlarıyla âdeta olduğu yere mıhlanmış, Annabelle'in kollarında öne doğru eğilmişti; hikâye onu kendine çektikçe, annesi dizlerinin üzerinden düşüp yuvarlanmaması için, parmaklarını Benny'nin yumuşak karnı üzerinde emniyet kemeri misali kenetlemek zorunda kaldı.

Bir dahaki gelişlerinde Benny annesinin kucağında oturmak istemedi, Annabelle de onu yere koyup santim santim, yavaş yavaş ilerleyerek çemberi oluşturan diğer çocuklara katılmasını izledi. Orada biraz durduktan sonra ilerlemeyi sürdürüp nihayet kütüphanecinin ayaklarına ulaştı Benny, onun ince ayak bileğini tutup dizine baktı. Bir an için dikkati dağılan kütüphaneci kitabın üzerinden şöyle bir baktı fakat ardından okumaya devam etti. Kitap dünyanın değişik yerlerindeki hayvanların sesleriyle ilgiliydi; kütüphaneci kitabı kaldırıp çocuklara bir köpek resmi göstererek okudu:

"Amerika'da köpekler ne der?"

"*Vuf, vuf!*" diye bağırdı çocuklar kollarını çırpıp hoplayarak. "*Bav vav!*"

Çocukların çoğu kitabı ezbere biliyordu. Çokkültürlü Çocuk Köşesi'nin gözde kitaplarından biriydi bu.

"Çin'de köpekler ne der?" diye sordu kütüphaneci. "*Vang vang!*" yanıtını verdiler hep bir ağızdan.

"İspanya'da köpekler ne der?"

"*Vav vav!*"

Benny hayvanların herhangi bir ülkede çıkardığı sesleri bilmiyordu ama bu kendisini rahatsız eder gibi değildi. Büyülenmişcesine kütüphaneciye baktı, ardından halıya karın üstü uzanıp yavaşça sürünerek kütüphanecinin oturduğu taburenin altına girdi, oraya oturuverdi. Kütüphaneci onu görmezden gelerek okumayı sürdürdü.

"Japon horozlar ne der?"

"*Kokekokko!*"

"İtalyan horozlar ne der?"

"*Kikkiriki!*"

"İzlandalı horozlar ne der?"

"*Kakkalago!*"

Benny öyle ufarak bir çocuktu ki küçük taburenin altına mükemmelen sığıyordu. Kütüphanecinin bacakları arasından bakarken yüzünde nasıl memnun bir ifade olduğunu görebiliyordu Annabelle. Benny uzanıp kütüphanecinin bileğini tuttu yine. Onun bileğini tutmaktan hoşlanıyordu işte.

"Almanya'da domuzlar ne der?"

"*Gruntz, gruntz!*"

"Endonezya'da ne derler?"

"*Grok grok!*"

Hikâyenin sonunda, Çocuk Saati sona erdiğinde, kütüphaneci kitabı kapatıp herkese geldikleri için teşekkür etti ve hepsinin tekrar gelecekleriṇi umduğunu söyledi. Sonra ayağa kalktı ve tabureyi dikkatle Benny'nin üzerinden kaldırdı. Benny, kalıbından çok hızlı çıkarılmış jöle tatlısı gibi hafiften titrek, açıkta kalmış hâlde orada oturmaya devam etti. Annabelle onu almak için ilerlerken, kadına teşekkür edip oğlunun mütecavizliği için özür diledi. Kütüphaneci gülümseyip omuz silkti, ilk başta irkildiğini ama hiç önemi olmadığını söyledi. Yere çömelip elini Benny'nin omzuna koydu.

"Hikâyeyi beğendin mi?" diye sordu. "Taburenin altında oturmak hoşuna gitti mi?" Benny yanıt vermeyince, devam etti. "İstediğin zaman orada oturabilirsin. Orası senin özel noktan olabilir."

Böylece orası bir süreliğine Benny'nin özel noktası oldu; bu hoş, genç kütüphaneci rotasyonla başka yere gönderilinceye dek. Yeni gelen kişi, okuma yaparken altında küçük bir çocuğun bulunmasından rahatsızlık duyarak Benny'yi oradan çıkardı ve diğerlerinin oluşturduğu çembere kattı onu.

BENNY

Çocuk Saati'ni hatırlıyorum! Adı Cory olan o hoş kütüphaneciyi de. O sırada bilmiyordum adını, her şey de biraz bulanık, ama bazı şeyleri hatırlıyorum. Taburesinin altındaki ılık kadınsı kokuyu ve alacalı tüvit eteğini mesela. Gözlükleri pembeydi, köşeleri ışıldıyordu ve eteğinin altına kalın bir pamuklu tayt-la, şu şişkin, gevşek bacak ısıtıcı şeylerden giymişti. Bileğini tutmaktan ne kadar hoşlandığımı hatırlıyorum. Kemiği sert ve belirgindi, onu tutup bacaklarının arasından dışarıdaki çocuklara baktığımı ve onların baksalar da beni göremediklerini hissettiğimi hatırlıyorum. Gizlenmiş, güvende hissetmiştim kendimi.

Kitabı da hatırlıyorum, Arapça *vak vak* veya öyle bir şey diyerek giden ördekleri de. Ayrıntıları hatırlamıyorum, ama hikâyelerin nasıl altta bir yerlerden gelir gibi olduğunu hatırlıyorum. Dışarıda duyulduğu gibi birinin ağzından ya da yüzünden değil, daha çok her taraftan, tabureden, halıdan, kütüphanecinin eteğinden gelir gibiydiler. Her yerden, vızıldayarak, meleyerek, öterek. Bütün dünya bu güvenli, ılık, sandal ağacı yağı ve halı temizleyicisi kokan koni biçimli, tabure biçimli mekândan ibaretti ve sözcükler aynı anda her yerdeydi, sanki

hikâyeyi Tanrı okuyormuş gibi. Tanrı'yı kütüphaneci bir hanımın sesinden sizinle konuşurken tahayyül edebilirsiniz.

Bilmiyorum. Belki bu kadarı çok fazla.

Fakat galiba bu yüzden hâlâ seviyorum Kütüphane'yi. Muhtemelen, en iyi arkadaşımın bir Kitap olması da bundan.

Annem ruh doktoruna gidersek sonrasında Kütüphane'ye uğrayacağımıza söz verdi, ama yol üzerinde reçetemdeki ilaçları almak istediğinde sigortayla ilgili bir sorun çıktı, sorunu çözmeyi başardıklarında saat çok geç olmuştu. Annem evde bir sürü kitabımız olduğunu söyledi, bu da doğruydu ama kızgındım, çünkü söz vermişti. Bence içten içe oraya gitmek istemiyordu. Kütüphanenin onu üzdüğünü düşünüyorum çünkü bana hamile kalınca okulu bırakmak zorunda kalmış ve hep benim buna değdiğimi söylese de hayalinden vazgeçmenin üzüntüsünü duyuyor için için. Çocuklar anne babaları hakkında böyle şeyleri bilirler, tam olarak anlayamasalar da.

Her neyse, eve vardığımızda kavgaya tutuştuk. Şu *Derli Toplu Sihir* kitabını mutfak masasında bir sürü başka çer çöpün üzerinde gördüm ve alıp şöyle bir fırlattım ona. Gerçekten hadsizce bir sesle, "İşte sana harika bir kitap. Niye okumuyorsun!" dedim. Hayatını temizleyip boktan şeylerden kurtulmak hakkında bir kitaptı, ona bir mesaj göndermeye çalışıyordum ama çok bayağı oldu.

Kitabı *fırlatmadım* aslında. Şöyle bir ittim ona doğru. Bu da hadsizceydi galiba. Onu ağlatmak istememiştim.

KİTAP

11

Bir kitabın ilk cümleleri son derece önemlidir. Karşılaşma ânı,
106 okurun o ilk sayfayı çevirip o açılış sözlerini okuma ânı, gözlerin gözlerle buluşması ya da birinin eline ilk kez dokunmak gibidir ve bunu hissederiz de. Doğru, kitapların gözleri ya da elleri yoktur, ama bir kitapla okur birbirine tam anlamıyla denk düşüyorsa, her ikisi de bunu bilir. Annabelle *Derli Toplu Sihir*'in kapağını açtığında öyle oldu. İlk cümleyi okuduğunda, her ikisi de sırtlarında bir ürperti hissetiler.

> Bunu okuyorsanız, muhtemelen hayatınızdan memnun değilsiniz. Bir değişiklik yapmak istiyorsunuz ama her şey öylesine üstünüze geliyor ki nereden başlayacağınızı dahi bilmiyorsunuz.

Evet! diye düşündü Annabelle. Öyle!

> Dağınıklığınız azalsa hayatınızın daha iyi olacağını biliyorsunuz. Bir şeyleri atıp evinizi temizlemeye çalıştınız ama

bu hiç de gerçek bir değişikliğe yol açmış gibi görünmüyor. Gücünüz tükeniyor ve siz daha ayırdına varmadan, eşyalarınız yine denetimi ele geçirdiler, sahip olduklarınız sizi kendilerine esir ettiler.

Durum aynen böyleydi. Bu küçük kitap nereden biliyordu?

Başını kaldırıp etrafına bakındı. Neredeyse korkutucuydu; sanki kitap dağınık yatak odasını görebiliyor ve zihnini okuyordu. Saate baktı. Yorgundu, uyuması gerektiğini biliyordu ama hâlâ fazlasıyla heyecanlıydı. Uzun bir gün olmuştu. Randevu gerçekten sıkıntı verici geçmişti; bilhassa sonunda, doktor ona Benny'nin biyolojik annesi olup olmadığını sorduğunda. Kütüphane'ye gitmedikleri için Benny'nin bu kadar üzüleceğini de anlayamamıştı. Otobüste kendi kendine mırıldanıp durmuştu Benny. Eve vardıklarında fena bir ruh hâlindeydi ve annesine patlamıştı, bunda sorun yoktu çünkü çocuğunuzun öfkesinin hedefinde olmak anne olmanın bir parçasıydı. Genellikle gülüp geçebilirdi bu duruma, o yüzden ağlamaya başlayınca çok irkilmişti. Kendini denetlemeyi başarmıştı ama o zamana dek Benny bir hışımla odasına gitmişti bile. Neyse ki çok çabuk sakinleşirdi Benny, biraz sonra odasından çıkıp gelmiş, kalan pizzayı yemişler, ilaçlarını hangi düzende alacağını tartışmışlardı. Annabelle yatağa erken girmiş, kitabı da yanında yatağa götürmüştü. Belki Benny haklıydı. Belki okumalıydı onu. Kapağı inceledi. Küçük kitabın alışveriş arabasına atlayışı da korkutucuydu ve tuhaf şekilde, bunun arkasında Kenji'nin bulunduğunu hissetmişti Annabelle. Onun varlığını yakınında hissettiği anlar olmuştu, kargalar ona hediyeler getirdiğinde mesela. Ufak tefeği koyduğu kâse, vidalar, tutturgaçlar, düğmeler, kırık midye kabukları, alüminyum folyo parçaları, boncuklar ve kaybedilmiş küpelerle doluydu. Elinde olmaksızın, Kenji'nin kargalar aracılığıyla kendisiyle temas kurmaya çalıştığını düşünüyordu. Şayet

öyleyse, belki *Derli Toplu Sihir* de ondan bir hediyeydi çünkü bunca tesadüf başka nasıl açıklanabilirdi?

Kenji'nin de Aikon'un da Japon olması gerçeği vardı. Bu tek başına fazla bir şey ifade etmiyordu fakat yazarın arka kapaktaki özgeçmişini okuduğunda, Aikon'un tam adının Ai Konishi olduğunu öğrendi. Bu hayret vericiydi çünkü Kenji'nin annesinin evlenmeden önceki soyadı da Konishi'ydi. Kenji bilgisayar şifresi olarak *Konishi*'yi kullanırdı; Annabelle merak edip sorduğunda, ninesinin ve dedesinin, bir Koreliyle evlenip soyadını aldığı için kızlarının Japonya'da ayrımcılığa uğrayacağından endişe ettiklerini anlatmıştı. Oh yerine Konishi soyadını kullanmasını istemişlerdi ondan, fakat annesi kabul etmemişti. Kenji bunu anlattığında Annabelle, Korelilere karşı güdülen ırkçılık karşısında şoke olmuştu, lakin anlam da verememişti. Kendisi bir Oh olmaya bayılıyordu. Bu soyadı ona çok neşeli ve canlı geliyor, Kenji'yle ilk rastlaştıkları ve sevdalandıkları zaman kendisinin hissettiklerini bir şekilde mükemmelen dile getiriyordu. Bunun yerine nasıl Konishi olmak istenirdi, tahayyül edemiyordu. Yine de Aikon'un Kenji'nin ailesiyle aynı soyadını taşıması acayipti.

Ancak isimle ilgili tesadüften daha önemlisi Zen faktörüydü. Aikon'un yüzünü inceledi Annabelle. Yine Kenji'nin tapınakta çekilmiş resmini ve koca, yayvan gülümsemesinden ötürü Kenji'yi nasıl hemen tanıdığını hatırladı. Saçsızken bile göze çok hoş görünüyordu. Nereye gitmişti o fotoğraf? Gömme dolapta bir yerde olmalıydı. Onu arayıp bulmalı, çılgın babasının keşiş oluşunun hikâyesini Benny'ye anlatmalıydı. Kenji Tokyo'daki konservatuvarda klasik müzik eğitimi görüyordu. Yaz tatilinde kalacak ucuz bir yere ihtiyacı olmuştu; birisi ona, meditasyon yapmaktan ve yerleri ovalamaktan gocunmazsa Zen tapınağında bedavaya kalabileceğini söylemişti. Ağır iş yapmaktan hiç gocunmazdı Kenji, böylece tapınağa taşınmış ve birkaç yıl orada yaşamıştı. O dönemin hayatının en mutlu zamanı olduğunu söylemişti; "Sana rastlayıncaya kadar," diye ekleyene dek, kıskançlık hissettiğini hatırlıyordu Annabelle.

Tuhaf ki caz çalmaya ilk kez Zen tapınağında kalışı sırasında başlamıştı. Eğitim gören genç keşişler arasında radikal Zen felsefesine, ağır zihinsel eğitime ve kalacak bedava bir yere ilgi gösteren birkaç sanatçı, yazar ve siyasi eylemci vardı. Bunlardan biri, Kenji'nin klarnet çaldığını öğrenince bir caz grubu kurma fikrini ortaya atan, Daikan isimli genç keşişti. Şaşırtıcı şekilde, baş keşiş bu fikri onaylamıştı. Yaşlı cemaat mensuplarının vefat etmeleri, genç insanların da alışveriş yapmaktan ve şirketlerde kariyer peşinde koşmaktan ötürü Zen'e ayıracak zaman bulamamaları nedeniyle, Japonya'daki Budist tapınakları hayatta kalma mücadelesi içindeydi. Başrahip, caz çalan keşişlerin basının dikkatini uyandırabileceğini, daha fazla genç insanı tapınağa çekebileceğini düşünmüştü.

Gruba Thelonious adını verdiler. Daikan basgitar, Kenji klarnet çalıyordu. Caz piyanosu çalan daha yaşlı bir keşiş katıldı onlara. Başrahibin izniyle bir toplantı odasını hafta sonları için kafeye dönüştürdüler, her cuma ve cumartesi orada espresso servisi yapıp müzik çalmaya başladılar. Kenji tapınaktan ayrılınca Thelonious dağıldı ama feleğin çarkı dönmeye başlamıştı artık. Zen sayesinde Kenji caza bulaşmış, caz sayesinde de Annabelle'e rastlamıştı. Zen bağlantısı çok derin, hatta Karma var işin içinde, diye düşündü Annabelle. Sonra sayfayı çevirip okumaya devam etti.

DERLİ TOPLU SİHİR

Öndeyiş

Bunu okuyorsanız, muhtemelen hayatınızdan memnun değilsiniz. Bir değişiklik yapmak istiyorsunuz ama her şey öylesine üstünüze geliyor ki nereden başlayacağınızı dahi bilmiyorsunuz.

Dağınıklığınız azalsa hayatınızın daha iyi olacağını biliyorsunuz. Bir şeyleri atıp evinizi temizlemeye çalıştınız ama bu hiç de gerçek bir değişikliğe yol açmış gibi görünmüyor. Gücünüz tükeniyor ve siz daha ayırdına varmadan, eşyalarınız yine denetimi ele geçirdiler, sahip olduklarınız sizi kendilerine esir ettiler.

Bunlar sizi tarif ediyorsa, bilin ki anlıyorum. Kendi eşyalarımla ilişkim aynıydı. Onlara sahip değildim. Onlar bana sahipti!

Peki, ne değişti?

Benim için söz konusu olan, köktenci Zen öğretileriyle karşılaşmamdı. Bu karşılaşma beni değiştirdi. Sahip olduklarımla, geçmişimle ve geleceğimle, tüm dünyayla ilişkimi değiştirdi. Değişimden fazlasıydı bu. Bir devrimdi.

Boşluğa ve özgürlüğe kavuşmaya dair Zen öğretileri çok eskidir fakat hiç bugünkü kadar geçerli olmadılar. Bu kitabı, o derin ama basit öğretileri benim gibi ıstırap çeken insanlarla paylaşmak için yazıyorum.

Hepimizin nesnelerimizle farklı bağlarımız vardır ve onlarla ilişki kurmayı öğrenme tarzımız erken gelişir. Bu alışkanlıkların kökü hayat hikâyelerimizin ve çoğu zaman da ıstıraplarımızın derinlerindedir. Ben teyzem tarafından büyütüldüm, beni evlat edinip kendi kızı gibi sevdi, ama yaşım on ikiyken hayatımızı çok mutsuz kılan bir adamla evlendi. Maddi açıdan durumumuz iyiydi. Üvey babam bir şirkette yöneticiydi ve ihtiyaçlarımızı karşılıyordu ama bana karşı uygunsuz tutumundan ötürü yeni evimizde kendimi emniyetsiz hissediyordum. Çöküntüye girdim ve kaygılarımı yatıştırmak için yemek yiyip alışveriş yapmaya başladım. Yiyecekleri, içimdeki acılı yeri doldurmak için kullandım. Yeni nesnelerle etrafıma, beni emniyete alacak bir duvar inşa ettim. Ama ne kadar tü-

ketirsem tüketeyim yeterli gelmiyordu. Kaygılı ve korkulu hâlde nesnelerime sarıldım ve hep daha fazlasını istedim. Üvey babamın evinden ayrılmamın çok sonrasına, yetişkinliğime de taşıdım bu alışkanlıkları.

Sizin hikâyeniz buna benziyor olabilir, farklı da olabilir. Ama sahip olduğunuz nesnelerle ilişkinizden yana dertliyseniz –hayatınızı darmadağınık eden çok fazla şeyiniz varsa, yaşamak için yeterli alandan ve berraklıktan yoksunsanız– bu basit Zen derslerinin yardımı dokunabilir.

Sadece eşyalarınıza dair bir kitap değil bu. Gerçekten ait olduğunuz bir hayatı yaşamaya dair bir kitap.

KİTAP

Bir kitabın içinde başka bir kitap görmek tuhaf mı? Öyle olmamalı. Kitaplar birbirlerinden hoşlanırlar. Birbirimizi anlarız. Hepimizin akraba olduğumuzu, insan bilincinin altındaki bir köksaplar şebekesi gibi yayılan ve düşünce dünyasını bütünleştiren bir hısımlık içinde bulunduğumuzu dahi söyleyebilirsiniz. Bizi mantar lifleri gibi düşünün, orman zemininin altında gepgeniş bir bilinçaltı hasırı oluşturmuş mantarlar gibi. Her kitap, meyve veren birer gövde. Tıpkı mantarlar gibi, bir bütünlüğüz biz. Zamirlerimiz *biz*, *bizim*, *bize*.

Çünkü hepimiz birbirimizle bağlantılıyız, sürekli iletişim içindeyiz –uzlaşırız, ters düşeriz, başka kitapları çekiştiririz, ünlü isimlerden cümleler kullanır, birbirimizden alıntılar yaparız– ve tercihlerimiz, önyargılarımız da vardır. Elbette vardır! Kütüphane rafları tarafgirlikten geçilmez. Âlimane kitaplar daha ticari kitapları hor görür. Seçkin edebi romanlar aşk-macera romanlarına ve çoksatarlara tepeden bakar, kişisel gelişim kitapları gibi belli türler hemen her zaman küçük görülür.

Yine de kişisel gelişim kitaplarının yararlı olabileceği inkâr

edilemez, o yüzden *Derli Toplu Sihir* kendisini Yeni Çıkanlar masasından Annabelle'in hayatının ince atmosferine fırlattığında, itiraz etmek zordu bizim için. Annabelle'in yardıma ihtiyacı vardı ve o küçük kitabın yaptığı numara etkileyiciydi. Fakat amacına ulaşmadaki kararlılığı hayranlık verici olsa da bu sayfaların arasında bir kişisel gelişim kitabından bölümlere yer verme fikri bizi biraz telaşlandırdı. Daha sonra bunu savunan Benny oldu. *Derli Toplu Sihir*'in annesinin hikâyesinde esaslı öneme sahip olduğunu söyledi, kitabının züppelikle suçlanmasını istemediğini de ekledi. Sonunda onaylamak zorunda kaldık.

Fakat o gece Annabelle, *Derli Toplu Sihir* için hazır değildi. Belki gerilimli bir gün geçirdiği için bitkindi sadece. Ya da belki Aikon'un üvey babasına dair endişe verici sözlerinden ötürü tedirgin olmuştu. Her ne sebeple olursa olsun, öndeyişi okuduktan sonra hemen uykuya daldı. Küçük kitap Annabelle'in üzerinde uzanmış hâlde kaldı, ona gece boyunca bekçilik ederken, karnının yastıksı yumuşaklığının ve yumuşak soluk alıp verişinin tadını çıkardı. Annabelle'in *Derli Toplu Sihir*'i tekrar okumaya başlaması biraz zaman alacaktı ama kitaplar sabırlıdır. Hayatlarınızın ne kadar ısrarcı ve zorlayıcı olduğunu biliriz, o yüzden zamanımızın gelmesini bekleriz.

12

Makasın sesi nasıldır? Ne söyledi? Sinsi ve çeliksi, hızla büyüyen ufak bir mırıltı başlattı yumuşakça. Fısıltılı ve kesici, tıslamalı ve metalik, kulağa insanların kelimeleri gibi gelen, Benny'nin Çince olduğunu düşündüğü ama emin olamadığı bir dilde sesler oluşturdu. Benny Çince konuşmaz, o hâlde nereden bilebilirdi? Fakat makasın, öğretmeni Bayan Pauley hakkında kulağına söylediği tüm iğneleyici, kaba sözleri anlar gibiydi. *Kaz kafalı ihtiyarın senden hoşlandığını mı sanıyorsun?*

Seni akıllı mı buluyor fikrince? Özel mi buluyor? Aptal lezzo. Seni ispiyonlayıp terapiste gönderilmene yol açan oydu. Evet, kaltak seni özel buluyor, tamam. Özel bir psikopatsın lan.

Ama Benny gerçekten hoşlanıyordu Bayan Pauley'den. Matematik dersinde kendini garip hissettiğini fark ederek onu hemşireye götüren, Bayan Pauley'di. Aynı zamanda fen öğretmenleriydi ve biyoloji dersinde onlara cıvık mantarları, tekil organizmaların spor oluşturmak ve üremek için nasıl bir araya gelerek çok hücreli bir yapı meydana getirdiklerini, sonra tekrar nasıl kopup ayrıldıklarını anlatmıştı. Cıvık mantarlardan bulmak için, sınıfı okulun yakınlarındaki koruma altına alınmış ormanlık alanlara götürmüştü. Benny hemen bir tane bulmuştu. Çürüyen bir sedir ağacı kütüğünün yüzeyine tutunmuş yosun benzeri bir topluluktu bu. Bayan Pauley keskin gözlerinden ötürü onu methetmişti. Benny, cıvık mantarın seslendiğini duyduğunu, o yüzden nereye bakacağını bildiğini söylememişti. Nasıl mıydı sesi? Tarifi imkânsız küçük, süngerimsi, sarı bir ses.

Gözlerini kapadı. Bu hafta iklim değişikliğini işliyorlardı, Benny de bilgi verici bir sunum hazırlıyordu. Makas önünde, sırasının üzerinde, tutkalın yanında duruyordu. Bayan Pauley beyaz tahtada ısı, kuraklık ve insan emisyonları hakkında önemli bir şeyler açıklıyordu ama makas Benny'nin dikkatini dağıtıyor, şaklayarak, kıs kıs gülerek bu bilgi verici sunumun faydasız olduğunu, iklim değişikliğini durdurmayacağını, hiçbir şeyin iklim değişikliğini durdurmayacağını söylüyordu. Hepsi boku yemiş durumdaydı, bu öğretmen aptaldı, Benny'nin düşmanıydı ve herkesin onu deli sanmasının sebebi oydu, işte bu yüzden Benny'nin makası onun ensesine saplaması gerekiyordu. *Şimdi!*

Benny ellerinin üzerine oturdu, parmaklarını büktü, yumruklarını sıktı. Makas kıs kıs güldü. *Bakın şu tırsssığa... Nasıl da tırsssıyor... Bize bırak ssssen bu işi...*

Az sonra makas elinde, sıkılı yumruğunun arasındaydı. Aya-

ğa kalkıp bir adım attı, sonra bir adım daha. Bayan Pauley konuşurken onu fark ederek, tahta kalemi elinde, durakladı. Benny? İyi misin? Bayan Pauley sonradan okul müdürünün odasında hadiseyi anlatırken, kendisine yaklaştığı sırada Benny'nin yüzünün nasıl ıstırapla çarpıldığını anımsayarak gözlerini kapatmış ve ürpermişti. Benny makası bir adaklık gibi uzatmış, uçlarını kendi bacağına saplamadan önce onu elinden alması için yalvarmıştı.

Acil servis odasında üst bacağına üç dikiş atıldı. Görevli hemşire ne olduğunu sordu ama Benny yanıt vermedi. Acil Servis doktoru sorduğunda, yalan söyledi. *Makas elimden kaydı, düşürdüm, hatırlamıyorum.* Tekrar Dr. Melanie'ye gönderildi. Kendisine DEHB teşhisi koyduğundan beri ona birkaç kez görünmüştü ve neredeyse iki aydır Ritalin alıyordu. Bu süre içinde daha durağan görünmüş, Dr. Melanie de gösterdiği ilerlemeden memnun olmuştu ama Benny hâlâ seslerden bahsetmemişti ona. Aynı alçak masaya karşılıklı oturdular, sadece masa kırmızıydı bu kez. Benny bunu kafa karıştırıcı buldu çünkü önceki ziyaretlerinde masanın yeşil olduğundan emindi. Kırmızıyla yeşile tamamlayıcı renkler dendiğini biliyordu, bu onların karşıt renkler olduğu anlamına geliyordu ama hiç akla yakın değildi çünkü *tamamlayıcı*, birbirine uyan şeyleri ifade ederdi, bu da karşıtın *karşıtıydı*. Böylesi durumlarda başı sancırdı. Kırmızı ve yeşil de başının sancımasına sebep oluyordu. Değişip değişmediğini görmek için psikiyatristin yüzüne baktı, ama o aynıydı. Solgun ten. Bej renkli saçlar. Dr. Melanie'ydi hâlâ.

"Pekâlâ, Benny," dedi Dr. Melanie. "Ne olduğunu anlatır mısın?"

Benny başını iki yana salladı. Gerçi tuhaf ki Dr. Melanie daha yaşlı görünüyordu bugün. Daha önce genç görünüyordu ama bugün orta yaşlı bir kadın gibiydi görüntüsü. Yaşlı bir kabak mantarının dokusuna sahip cildi, çok ince kırışıklarla kap-

lıydı. Tırnakları da mantar rengindeydi. Onu ilk ziyaretiyle şu an arasında ne kadar zaman geçmişti aslında, merak etti. Belki Rip Van Winkle* gibi uyuyakalmıştı da o rüya görürken çok yıllar geçmişti. Belki kendisi daha yaşlıydı artık ve belki annesi de ölmek üzere olan yaşlı bir hanımdı. Endişelenmeye başlayıp doktorun bir sonraki sorusunu kaçırdı.

"Benny, dinliyor musun?"

Benny başıyla onayladı ve dikkatini vermeye çalıştı.

"Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Tamam, güzel. Bana anlatabilir misin?"

"Önce tuvalete gidebilir miyim?"

Doktor sandalyesinde geriye yaslandı ve bir an yine genç göründü, oyuncağı elinden alınmış bir çocuk gibi. Ama başıyla onay verdi.

Tuvalet koridordaydı. Benny oraya ulaşmak için bekleme odasından geçmek zorundaydı. Kapıyı açtığında Annabelle hemen gözünü dergisinden ayırıp ona baktı ve bedeninden yayılan kaygının güç alanı Benny'nin yüzüne çarptı. Gözlerini kaçırdı Benny, fakat önce annesinin, gerçekten yorgun görünse de hâlâ doğru yaşta bulunduğundan emin oldu, bu da içini rahatlattı. Tuvalette, aynadaki yansımasını inceledi. Cildi floresan ışığında farklı görünüyordu ama hâlâ kendisiydi ve hâlâ on dört yaşında görünüyordu. Çiş yaptığı sanılsın diye sifonu çekti, ardından ellerini dikkatlice yıkayarak tedavi odasına döndü. Yine annesinin endişe dalgalarının arasından geçti ama bu kez onlara karşı hazırlıklıydı. Kapıyı ardından sıkıca kapattı. Tekrar kırmızı masaya oturduğunda, Dr. Melanie cesaret verici şekilde gülümsedi ona.

---

* Amerikalı yazar Washington Irwing'in 1819 tarihli "Rip Van Winkle" öyküsünün kahramanı, karşılaştığı gizemli Hollandalıların likörünü içtikten sonra Catskill Dağları'nda uyuyakalır. Yirmi yıl boyunca uyumasının ardından, çok değişmiş bir dünyada uyanır. –*çn*

"Bana ne olduğunu anlatmaya hazır mısın?"

"Galiba."

"Evet...?"

"Makası bacağıma sapladım."

"Doğru," dedi Dr. Melanie. "O sırada sana neler oluyordu, söyleyebilir misin?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Ne düşünüyordun? Ya da ne hissediyordun? Çevrende neler olup bitiyordu?"

"Hiçbir şey. Yani, fen dersindeydik. Bayan Pauley küresel ısınmadan bahsediyordu. Herhangi bir şey hissetmiyordum."

"Uyuşukluk mu hissettin yani?"

Benny uyuşukluk hissedip hissetmediğini hatırlamaya çalıştı.

"Birçok insan küresel ısınma bahsini duyunca uyuşukluk hisseder," diyordu Dr. Melanie. "Bazen kızgınlık da hissederler..."

Benny başını iki yana salladı. Makas kızgındı, kendisi değil.

Doktora bunu söylemek istedi ama o hâlâ konuşuyordu.

"Sence bu mümkün mü? Küresel ısınmadan ötürü kızgınlık hissetmiş olabilir misin? Bir bağlantı var mı?"

Elbette bir bağlantı vardı. Makaslar küreseldi. Bu kadarı belirgin görünüyordu. Böyle söylemek istedi ama sonra kafasını kaldırıp baktı. Doktor cesaretlendirici ve ilgili bir şekilde öne eğilmişti. Fazla ilgili şekilde. Açgözlü şekilde hatta. Benny fikrini değiştirdi. Ona çekimserce yan yan baktı. "Bu sizin işiniz. Bağlantıları sizin bulmanız gerekir."

"Birlikte bulabileceğimizi düşündüm."

"Ah, unutun gitsin," dedi Benny. Ne değişmişti ki? Sesler hakkında yalan söylemekten usanmıştı. Onları saklamak çok yorucu hâle gelmişti artık. "Bunu yapmamı makas söyledi bana."

Doktor bir an sessiz kaldı. "Makasın konuştuğunu mu duydun?"

Bunu o söyleyince, kulağa delice geliyordu. Sözünü geri almak istedi ama çok geçti artık.

"Ne dedi peki?"

Benny'nin parmakları makası hatırlayarak kenetlenip yumruk şeklini aldı.

"Onu kendine saplamanı mı istedi?"

Benny başını iki yana salladı. "Hayır," diye fısıldadı. "Bayan Pauley'ye."

"Makas onu öğretmenine saplamanı mı söyledi?"

Benny'nin yumruğu aşağı iniyordu, fakat Benny durdurdu onu. "Bunu yapmak istemedim, o yüzden başka yere yönlendirdim onu." Bunu nasıl yaptığını göstermek için bacağına vurdu yumruğu. Duyduğu acıyla nefesi daralıp gözleri yaşlarla doldu. Uyluğundaki bandajlı yara zonklamaya başladı. Elleriyle dirseklerini kavrayıp sallanmaya başladı.

"Makas ne dedi, Benny?"

Sallanmak iyi gelmişti. "Hiçbir şey. Bilmiyorum."

Doktor anlamaya çalışarak kaşlarını çattı. "Ama dedin ki..."

"*Biliyorum* ne dediğimi. *Makas* kendince bir haltlar söylüyordu işte, bilmiyorum, başka dilde gibiydi."

"Başka dilde mi?"

Mutsuzca başını salladı Benny. Açıklaması çok zordu. "Belki Çince gibi ya da öyle bir şey. Sözleri anlayamadım ama ne istediklerini biliyordum." Bacağındaki acı diniyordu.

"Çince biliyor musun?"

"Hayır." Bayan Wong'la oğlu İşe Yaramaz arasındaki tartışmaları düşündü. "Ama Çincenin kulağa nasıl geldiğini biliyorum."

"Soyadın, Oh. Çince değil mi?"

"Korece. Babam bir tarafıyla Koreli. Ve Japon."

Dr. Melanie'nin onu incelediğini hissedebiliyordu. Sözünü düzeltti.

"Öyleydi yani. Artık hayatta değil."

Doktor odanın köşesindeki masaya gidip çekmeceden bir şey aldı. Elinde bir makasla döndü. "Bu makas mıydı?"

Benny çabucak bakışlarını kaçırdı ama yeterince çabuk davranmamıştı. Kendine daha sıkı sarılıp masanın parıltılı kırmızı yüzeyine baktı. Makasın daha fazla yaklaşmasını istemiyordu. "Olabilir."

"Bayan Pauley gönderdi. Görmüş müydün bunu?" Dr. Melanie öne eğilip makasın bıçaklarını açtı. Benny parlak metalin belirişini duydu, ellerini kulaklarına bastırıp kıyıcı sözlerin gelişini bekledi ama sessizlikten gayrısı yoktu. Doktor konuştuğunda sesi bir gelip bir gidiyordu; bazen yakın, bazen çok uzaktı.

"Okuyabiliyor musun ne *dediğini?*" Makası tutup Benny'ye gösterdi.

Benny bakmadı. Masanın kırmızı yüzeyi yeşile dönüyor ve titremeye başlıyordu.

"ÇİN," diye okudu doktor, sanki bu bir şeyi kanıtlıyormuş gibi, sonra makasın bıçaklarını tekrar kapatıp sessizliğe bir kesik atarak, daha fazla sesin sızabileceği küçük bir delik açtı.

"Görmüyor musun, Benny? Makas Çin'de yapılmış. Fark etmiş olman gerekir, o yüzden Çince konuştuklarını hayal etmişsin."

Benny'nin bacağı yine zonklamaya başladı. Niye anlamıyordu? Çenesini sıktı ve hadiseyi daha da büyütmemek için yumuşakça konuştu. "Hayır..."

"Hayır mı?"

"HAYIR!" Odadaki renkler kanayıp parıldamaya başlamışken, gırtlağından koparcasına çıktı bu sözcük. Ellerini masanın üzerine sertçe bastırarak, kırmızıyla yeşili zaptedip yayılmalarını önlemeye çalıştı. Niye anlamıyordu? Açıklamaya çalışması gerekiyordu. "Makas Çince konuşuyorsa, sebebi *ÇİNLİ* olması. *Bildiği tek dil Çince!*"

Annabelle oturduğu bekleme odasında, oğlunun ızdırabının nasıl kabardığını duydu. Eğilip yüzünü ellerine gömdü.

Sonraki birkaç seansta, o parıltılı küçük büroda, bir yanlış anlamalar örüntüsü ortaya çıkmaya başladı.

"Duvar saatinin öfkeli olduğunu söylüyorsun," dedi Dr. Melanie. "Bu nasıl bir his uyandırıyor sende?"

"Hiç. Bende herhangi bir his uyandırmıyor."

"Hiç mi? Sanki sen de öfkelenmiş gibisin. Ya da hüsrana uğramış gibi?"

"Hüsrana uğradım tabii. Sizinle konuşmak hüsrana uğratıyor beni."

"Tamam, öyleyse saatin öfkesi olarak tecrübe ettiğin şey aslında senin kendi hüsranın..."

"Hayır! *Saat* hüsran duyuyor. Hiç dinlemediğiniz için kızgın. Boşa zaman harcamaktan nefret ediyor!"

Ortalıktaki oyuncakları dikkat dağıtıcı buluyor ve onlara aldırmamaya çalışıyordu. Odadan çıkarılmalarını istediğinde, doktor sebebini sordu.

"Çok gürültü yapıyorlar."

Doktor bunun mümkün olmadığını söyledi ve ardından sabırla sesin fiziki yapısını açıkladı. "Ses, bir nesnenin uzaydaki hareketinden kaynaklanır. Oyuncaklar oracıkta duruyor, Benny. Hareket etmiyorlar. İçlerinde hareket eden parçalar yok. Ses çıkaramazlar. Fiziken imkânsız bu."

Benny kulaklarındaki suyu çıkarmak ister gibi başını salladı. "Canları yanıyor."

"Oyuncakların mı canı yanıyor?"

"Hayır," dedi Benny. "Çocuklar."

"Çocuklar oyuncakların canını mı yakıyor?"

"Hayır! Neden bu kadar aptalsınız?"

"Sakin ol, Benny. Derin bir nefes al. Şimdi tekrar dene. Oyuncaklar mı çocukların canını yakıyor?"

"Elbette hayır. Oyuncaklar çocukların canını yakmaz. *İnsanlar* yakar."

"Bunun oyuncaklarla ne ilgisi var?"

"Biliyorlar."

"Oyuncaklar insanların çocukların canını yaktığını biliyor mu?"

"Elbette. O yüzden burada bulunduruyorsunuz onları, değil mi? O şimdi oyuncakların içinde. İçeri girip orada kalıyor."

Dr. Melanie etraftaki parlak renkli bloklara, karmakarışık oyuncak bebeklere ve hayvanlara baktı. "Anlamadım," dedi. "Oyuncakların içinde ne var? Kalan ne?"

"Siz *deli* misiniz? Duyamıyor musunuz?"

"Neyi duyamıyor muyum?"

"*Acıyı*!" dedi Benny, masanın kenarını kavrayarak. "*Çocukların* acısını!"

Doktor, aptalca fikirleriyle yıpratıyordu Benny'yi. Her şeyi tersinden anlıyordu.

120 "Korkuyor olabilir misin, Benny? Korktuğun için o sesleri duyuyorsun."

Benny tükenmiş hâlde, "Hayır," dedi. "O sesleri duyduğum için korkuyorum."

Uğraşmanın anlamı yoktu. Bu diyalogdan sonra, açıklamaya çalışmaktan vazgeçti Benny. Dr. Melanie, Annabelle'le bir araya gelip teşhisini bildirdi: Benny şizoaffektif bozukluğun prodromal safhasındaydı*. Ritalin'i keserek, duygudurum bozukluğu için bir antidepresana, işitsel sanrıların tedavisi için de bir antipsikotiğe başlamayı tavsiye ediyordu.

Annabelle küçük, parıltılı büroda oturmuş, el çantasını sıkıca kavramış hâlde dinliyordu; dikkatini verdiğini, doktorun sözlerini takip ettiğini ve söylenenleri anladığını, onayladığını ve kontrolü elinde tuttuğunu, çocuğunu tek başına büyüten gayet yeterli bir anne olduğunu göstermek için, enerjik biçimde başını sallıyordu.

---

* "Ön safhası" anlamında. –*çn*

"Bunun zor olduğunu biliyorum," dedi doktor. "Ama çocuklardaki şizoaffektif bozukluğun tedavisinde belli bir başarıya ulaştığımızı bilmelisiniz. Çocuk ergenlik dönemini geçirirken arazlar azalıyor."

Annabelle başını sallamayı sürdürüyordu. Doktor konuşmasını bitirince, ellerini yüzüne kapatıp ağlamaya başladı.

Dr. Melanie masanın üzerindeki kâğıt mendil kutusunu ona doğru iteledi ve Annabelle'e vakit tanıyarak bekledi. İşitsel sanrıların Ritalin'in yan etkisi olma ve ilaç değişikliğiyle azalma ihtimali vardı ama bundan bahsetmemeye karar verdi. Anneyi boş yere umutlandırmak istemiyordu. Kadının çökkünleştiği aşikârdı ve yeni tedavi planını destekleyen yeterli gösterge mevcuttu. Sonunda tekrar öne doğru eğildi.

"Bayan Oh?"

Annabelle yaşlarla ıslanmış yüzünü kaldırdı. "Affedersiniz," dedi soluğunu toparlayarak, "pek böyle değilimdir aslında..." Gözyaşlarını saklamaya çalışarak kutudan bir mendil aldı. "İşyerimdeki süpervizörümden bir e-posta aldım. *İşyerimdeki* denemez aslında, çünkü büroyu kapatıp bana yarı zamanlı iş gördürmeye başladılar ve evden çalışıyorum, öyle işte. Gözlerini sildi ve sümkürdü. "İşime kademe kademe son vereceklerini söyledi bana..."

Dr. Melanie onu izliyordu. Kadının nasıl başının öne eğildiğini, omuzlarının çöktüğünü, sırtının geniş ufuk çizgisi üzerinde kazağının nasıl esnediğini fark etti. Bir zamanlar muhtemelen güzel olan ama şimdi donuklaşmış, samana benzemiş ve incelmiş sarı saçı dikkatini çekti. Onun ne dediğini zar zor duyuyordu. Zeminle konuşur gibiydi kadın.

"Artık gazeteler vesaire hep çevrimiçi olduğundan, Basılı Yayınlar bölümünü tamamen kapatacaklarmış..."

Tiroid? Diyabet? Stres? Dr. Melanie kaşlarını çatarak parmaklarını birbirine kenetledi, ellerini dua ediyormuşcasına kaldırdı. Kesinlikle depresyon. Ebeveynlerin geçmişlerindeki ciddi

akıl hastalıklarını, çocuklarda görülen yan etkilerle ilişkilendiren yakın zamanlı bir Ritalin araştırmasından bahsedildiğini hatırladı. Sormak iyi olabilirdi. Çenesini ellerine dayayarak, kadının kendisini toparlamasını bekledi.

"Bilgisayarlarla ve diğer teknolojik aletlerle aram iyi değil işte..."

Dr. Melanie ellerini indirdi. Öne eğilerek, "Çok zor olmalı," dedi. "Bayan Oh, merak ettim, acaba ailenizin geçmişinde..."

"Hata benim, çünkü aylar önce bunun böyle olacağına dair uyarmıştı beni, fakat ben aptalca, işlerin yoluna gireceğini düşündüm..."

Dr. Melanie kol saatine baktı. Zamanları dolmuştu, birazdan sonraki hastası gelecekti. "Pekâlâ," dedi. "Benny'ye gelelim. Yeni ilaçlara başladığımızda onu Çocuk Hastanesi'nin Pediatrik Psikiyatri Bölümü'ne yatırıp gözlem altında tutmak isterim. Belki bir hafta kadar. Ne dersiniz? Duruma alışmak için biraz zaman verir bu size..."

Annabelle o zaman başını kaldırıp doktora baktı. "Haklarımı kaybediyorum," diye fısıldadı. "Sağlık sigortamızı. Masraflarımız karşılanacak mı bilmiyorum."

Yalvarması gerektiğini anladı. Benny'yi eve getirip odasına gönderdi, ardından çalışma masasına geçip süpervizörünü aradı. Durumunu açıklayıp en azından kendisine becerilerini geliştirme şansı tanımasını, hâlâ mevcutken basılı yayınları kırpmaya devam etmesine izin vermesini, sonra buna radyo ve televizyonu da eklemeyi rica etti. Tüm eski donanımın, kayıt setlerinin, monitörlerin ve alıcıların yerini bilgisayarlar ve yazılımlar aldığından, ses ve görüntü işi o kadar zor değildi artık. Mesele sadece organizasyon kapasitesini artırmaktı. Sonuçta kendisinin kütüphanecilik eğitimi aldığını hatırlattı adama; bu da, bir ofisleri olduğu zamanlar oradaki kimsede bulunmayan bir nitelikti. Aslında birçok bakımdan erkek çalışma arkadaşla-

rından daha nitelikliyken Basılı Yayınlar bölümünde sıkışmışlığının, kadın olmasından kaynaklandığını söyledi. Bu açık bir cinsiyet ayrımcılığı, erkekleri daha "teknolojik" ses ve görüntü bölümlerinde istihdam ederken kadınları gazetelerin ve dergilerin kâğıttan gettosuna yerleştiren köhne bir cinsiyetçi politikaydı. Bilgisayarların, çalışma sahasını herkes için eşit seviyeye getirdiğini söyledi. Dijital teknoloji bu eski ayrımları anlamsız kılmıştı ve zaten, kadınların teknolojik açıdan karmaşık işleri yapamaması için bir sebep yoktu. "Makaslı Hanımlar" terimi kendi başına cinsiyetçi ve küçük düşürücüydü; bunu ayrımcılık ya da taciz olarak nitelemeye işi vardırmasa da kendisinin ve kadın çalışma arkadaşlarının Basılı Yayınlar bölümünde her zaman erkeklerden, uzman ve enformasyon analisti denen kişilerden daha düşük ücret aldıklarını, onlara şirkette ilerlemeleri için asla eşit fırsat tanınmadığını ve erkek çalışma arkadaşlarının yıllar boyunca memelerine baktığını belirtti.

Konuşmayı bitirdiğinde uzun bir sessizlik oldu. Hat mı kesildi acaba, diye düşünürken süpervizörünün boğazını temizlediğini duydu. Başında oturduğu çalışma masasında kupür öbekleri, klasörler, gazete yığınları, kirli kahve kupaları, karbonatlı içecek tenekeleri, boş mısır gevreği torbası ve yarısı yenmiş bir kornişon duruyordu. Başparmağının kenarını ısırıp bir şeytantırnağını dişledi. Tarayıcı vızıldıyordu. Çöpler dolup taşıyordu. Annabelle nefesini tutup, bir öbek derginin üstünde dengede duran, Noel yıldızı çiçekleri konmuş sürahiye baktı.

"Tamam," dedi süpervizörü nihayet. "Bunu bir düşüneyim. Bir şey yapabilir miyim, bakayım."

Annabelle nefesini verdi. "Tamam," dedi başparmağının kenarını ağzından çıkararak. "Lütfen çok uzun düşünme, Charlie. Yalnız başına kalmış bir anneyim ve derhal hastaneye yatırılması gereken çok hasta bir çocuğum var."

Çok mu hastayım? diye düşündü Benny. Derli toplu yatak odasında, düzgünce toplanmış yatağında oturmuş, dinliyordu. Alt kattaki oturma odasında bulunan radyo açık değildi bu kez ve annesinin telefon başındaki konuşmasını duyabiliyordu. Hasta hissetmiyordu kendini. Gribe, suçiçeğine, kansere ya da herhangi bir şeye yakalanmış gibi değildi. Makas yarasından ötürü bacağında acı vardı hâlâ, fakat onun dışında iyiydi. Hasta olan o değildi. Seslerdi. Burada, yatak odasında sessizdiler. Koridora çıksa, yine başlayacaklardı. Hiç kıpırdamadan durması, yatak odasında kalması, çoraplarını katlı, yatağını toplu ve eşyalarını uzak yerde tutması gerekiyordu ki onu rahat bıraksınlar. Raflarına baktı. Kitaplarının hepsi düzgünce, boylarına göre dizilmiş ve ay küresine dayanmışlardı. Görünürdeki tek oyuncak annesinin konteynerde bulduğu lastik ördekti çünkü Benny onun varlığını rahatlatıcı buluyordu ama birden fazla oyuncak düzensizlik yaratırdı. Bayan Pauley her zaman, düzensizlik gerilime yol açar, derdi. Aşağıya baktı, yatak çarşafını sıvazladı, sonra ayağa kalkıp oturduğu yer belli olmasın diye kırışıklıkları düzeltti. Gidip ütüyü bulsa mıydı? Ütülemek önemliydi. Kırışık çarşaflar kırışık bir zihin gibiydi. Sıkıntı verici. Sıkıntısız bir uyku uyumak için çarşaflarını ütülüyordu, ayrıca çarşaflar ütülenmeyi seviyordu, bu yüzden o da çarşafları ütülemeyi seviyordu. Ütülenmek istemeyen şeyleri ütülemiyordu hiç, sadece dümdüz olmayı seven şeyleri ütülüyordu ama mesele bundan ibaret değildi. Başka bir sebep de vardı. Ütü yapmayı seviyordu çünkü ütü, ütü tahtasına bayılıyordu; ütü tahtası da ütüye bayılıyordu ve ayrı kaldıklarında kendilerini yalnız hissediyorlardı. Birbirleri için yaratılmışlardı ve onlara birlikte olma şansını vermek Benny'ye iyi geliyordu. Onları almak için alt kata inecekti ki yatağının altından gelen ufacık bir ses duydu.

Viii! diyordu ses.

Küçük, tatlı bir sesti; yuvarlak ve yumuşak. Diz üstü çöküp yatağının altına baktı ama elbette orada hiçbir şey yoktu. Hiçbir

şey olmayacağını biliyordu çünkü o sabah yatağının altını, uçuşan tek bir toz zerresi kalmayıncaya dek paspaslamıştı. Karın üstü yatıp kıvrılarak karanlığa doğru ilerledi. Yatağın altında olmayı seviyordu. Babası öldükten sonra kaza yapıp geceleyin altına işediğinde, yatağın altına girmeye başlamıştı. Yatağın altı ılık, karanlık ve kuruydu. Orada olmak, bir kutunun içinde kapalı kalmak gibiydi.

Duvarı boylu boyunca yokladı, parmaklarını süpürgeliğin üstündeki ısıtıcının altına soktu, sonunda onu hissetti: Önceden bildiği üzere ufak, yumuşak, serin ve yuvarlaktı. Onu parmak uçlarıyla yakaladı, yatağın altından çıkıp ayağa kalktı. Avucunda parlak bir bilye vardı. Bunu daha önce gördüğünü anımsamıyordu ama muhtemelen Annabelle'in ikinci el dükkânından aldığı bilye torbasından çıkmıştı. Annabelle her zaman ikinci el dükkânlarından ve garaj satışlarından eski oyuncaklar alıp eve getirir, eski dönem ürünleri dediği bu oyuncakları eBay'de satmayı umardı. Bilyeyi ışığa tutup inceledi. Hayli eski görünüyordu. Cam soluk yeşildi, içinde minik baloncuklarla, sarı ve yeşil renkte iki ince spiral şerit vardı. Bilyeyi gözüne yaklaştırıp içeride dönen bulutlu dünyaya göz attı. Hoş, diye düşündü. Avucunda döndürdü onu. Pek güzel. *Hımmm*, dedi bilye ona göz kırparak. Tam o sırada annesinin oturma odasından seslendiğini duydu.

Bilyeyi cebine koyarken, "*Şişşt*," diye fısıldadı ona.

Annesine, "*Geliyorum*," diye seslendi.

Yatak odasının kapısında kısa bir süre durup hazırlandı, ardından kapıyı açtı. Eşikte duraklayarak bir anlığına dinleyip gürültü seviyesini ölçtü, seviyenin düşük olduğuna karar vererek darmadağınık koridora adım attı, ses kalabalığının arasından çabucak geçip merdivenlerden indi. Annabelle gazete yığınlarının ortasında, elinde cep telefonuyla, kulaklığının bir ucu hâlâ kulağından sarkar hâlde ve yüzünde bir şaşkınlık ifadesiyle oturuyordu.

"Başardım," dedi. "Beni yeniden eğitecekler. İşime devam etmeme izin veriyorlar."

Kollarını açtı, Benny yanaşıp Annabelle'in onu kendisine çekmesine imkân tanıdı. Kollarının ılık yastıklar gibi kulaklarına dayanıp dünyanın karmaşasını susturduğunu hissetti. Bir anlığına huzur buldu âdeta. Annesinin cildinin tatlı, hafifçe ekşi kokusunu alabiliyordu; kendi kederinin kokusu belledi bunu ve katlanabildiği kadar öylece kaldı, ta ki onun içinde eridiği duygusu çekilmez hâle gelip annesini iterek ayrılmak zorunda kalıncaya dek. Bunu yaptığı için kendini kötü hissetti. Ellerini ceplerine soktu, parmakları bilyeye dokundu. Bilyenin varlığını unutmuştu, şimdi rahatlatıcı buluyordu onu.

Destekleyici görünmeye çalışarak, "Bu muhteşem, anne," dedi. "Yani hastaneye gidebilecek miyim?"

13

Uzun beyaz koridorun bitimindeki odasının kapı ağzında, birbirinin aynı açık kapı ağızlarının sonuncusunda dikilirken, çok küçük görünüyordu Benny. Annabelle bir koşu geri dönüp oğlunu yakalamayı, elbiselerini tekrar çantaya atıp hemen onunla birlikte hemşire istasyonunun arkasına geçmeyi, el çantasında arama yapan ve her zaman taşıdığı X-Acto bıçağa (işi icabı kullandığı bir gereçti bu, çünkü kırpılması gereken bir habere ne zaman denk geleceğinizi bilemezdiniz) el koyan korkunç başhemşireye dehşet verici bir hata yapıldığını, oğlunun buraya ait olmadığını ve onu eve götüreceğini söylemek istedi. Ama yapmadı bunu. Bunun yerine hemşire istasyonunda durup sabırla, başka birinin, bir erkek hemşirenin eşyalarını geri vermesini ve ardından koğuşun çıkışına dek kendisine eşlik etmesini bekledi. Kilitli çifte kapılara vardığında arkasını dönüp Benny'yi gördü ve el salladı. Benny hemen el sallayarak karşılık vermedi. Ora-

da çakılı hâlde, bu yabancı ortamda kendinden emin olamadan durdu. Sanki gövdesi ne yapacağını, hareket mi edeceğini, el mi sallayacağını, kaçması mı, annesine koşması mı gerektiğini bilmiyordu artık. Annabelle, hemşirenin tuş takımına sayı kodunu girişini ve kapıların açılış sesini duydu. Kolunda hemşirenin parmaklarının basıncını hissetti. Hemşire Andrew yazıyordu isimliğinde.

"Onun için endişelenmeyin," diyordu Hemşire Andrew. "Ona iyi bakacağız."

Annabelle bu sözleri zar zor duydu ve inanmadı, fakat hemşirenin yetkesine boyun eğerek başını salladı. Kaslı ön kollarında dövmeleri vardı adamın. Kuvvetliydi. Koğuştaki hastaların şiddet gösterdiği olmuş muydu, Hemşire Andrew onları zaptetmek zorunda kalmış mıydı acaba, merak etti Annabelle. Çıkmak üzere döndü, tam da o sırada Benny elini salladı, fakat annesi harekete geçmişti artık, ağır metal kapılar ardı sıra kilitleniyordu ve kırılmaz camlı pencereden içeri bakıncaya dek, Benny gözden kaybolmuştu.

Benny'yi içeride, kendisini dışarıda tutan kapıların kilitlenme sesi, Annabelle'in yenilgisinin ve başarısızlığının sesiydi. Çıkışı bulmaya çalışarak koridorlarda dolandı. Her tarafta işaretler, yön gösteren oklar, zeminde istikamet önerir gibi duran fakat dönüp dolaşıp aynı yere çıkan, hiçbir yere varmayan renkli kalın çizgiler vardı. Nihayet zemin kata inmeyi başarıp kaldırıma adımını attığında, gün ışığıyla aydınlanmış dünyanın gürültüsü ve karmaşası bir şok dalgası gibi çarptı ona. Dengesini tekrar bulmak için bir anlığına duraklamak zorunda kaldı. Caddenin karşısındaki otobüs durağına gitti, otobüs gelince binip arka tarafta oturacak bir yer buldu kendine. O sabah aynı otobüste yan yana oturarak hastaneye gelmişlerdi, Benny'nin kucağında elbiselerini düzgünce yerleştirdiği spor çantası vardı. Eşyalarını kendi hazırlamak için ısrar etmişti ve Annabelle ona

kendisini evdeymiş gibi hissettirecek şeyler almasını önerdiğinde –üçünün Disneyland'de çekilmiş fotoğrafını ya da Kenji'nin aynı Florida gezisinde ona aldığı oyuncak deniz kaplumbağasını– kabul etmemişti Benny. Kendisini evdeymiş gibi hissetmek istemiyordu. Fakat daha sonra, onun masasına birkaç şey –kompozisyon defteri, kendi özel kaşığı ve bir bilye– koyduğunu fark etmişti Annabelle. Sonrasında artık orada değillerdi, böylece onların da çantaya girdiğini anlamıştı. Koğuşa kabul sırasında o korkunç başhemşire kaşığı ve bilyeyi alıp Annabelle'in X-Acto bıçağıyla birlikte bir naylon torbaya koymuştu. Aklında ne vardı acaba? Bir kaşık ne kadar tehlikeli olabilirdi? Bilyeyi anlamak mümkündü, çocuk onu yutabilir, boğazına takılabilirdi ama ya kaşık? Onu birilerinin gözünü çıkarmak için kullanacağını mı düşünmüştü? Buna ihtiyacın olmayacak, demişti hemşire. Çatal kaşık vereceğiz sana. Benny karşı çıkmamıştı, oysa evde sadece bu kaşıkla yemek yer, hatta okula götürürdü onu. Bir şey söylesem mi acaba, diye düşünmüştü Annabelle, ama Benny'yle kaşık hakkında hiç konuşmamışlardı ki. Sadece kendisinin fark ettiği bir şeydi kaşık ve hemşireye Benny'yi utandıracak bir şey söylemekten korkuyordu. Hastane sandalyesinde, tuhaf cırtcırtları bulunan bağcıksız spor ayakkabılarına gözlerini dikmiş hâlde çökkünce oturan Benny'ye bakmıştı. Astım fısfısını aldıkları zaman sesini yükseltmişti Annabelle.

"Ama ona ihtiyacı var!"

"Onun için masanın gerisinde tutacağız. İstemesi yeterli."

Otobüs yavaşladı ve engelli bir yolcuyu almak için, hırıldayıp pofurdayarak hava basınçlı sistemiyle hantalca diz çöktü. Annabelle camdan dışarı bakınca kaldırımda, naylon alışveriş torbalarıyla tıka basa dolu bir pazar arabasının yanında bekleyen geçkince bir kadın gördü. O sabah, tekerlekli iskemledeki bir adamın karşısına oturmuşlardı. Sandalyenin tutamaklarına boş teneke kutular, şişeler tıkıştırılmış çöp torbaları bağlıydı. Adamın kırlaşmış bir sakalı, eksik bir dişi ve kucağında denge-

lenmiş eski, hurdası çıkmış siyah deriden bir evrak çantası vardı. Boynuna asılı tele bağlanmış mukavva tabelada, el yazısıyla şöyle yazılıydı:

Yardım Etmeden
Geçmeyin

Karşılarında kendi kendine mırıldanarak oturuyordu. Arada bir, büyük kaba ellerini kucağından kaldırıp kanatlar misali çırparak sanki orada olmayan birine el sallıyor ya da kafasını geriye atıp omzunun üzerinden bakıyor, dikkati dağılana dek öyle kalıp odaklanarak dinliyor, ardından tekrar mırıldanmaya başlıyordu. Annabelle ona bakmamaya çalışıyordu. Benny'nin de kasten karşı yöne baktığını fark etti, ama birkaç durak sonra ihtiyarın dikkati onlara yöneldi.

"Merhaba genç talebe!" diye seslendi karşıdan. Gırtlaksı bir Doğu Avrupa aksanı vardı, sözcükler soluk borusuna yapışıyor, konuşurken boğazını temizliyordu sanki. Benny ona aldırış etmedi, ama hastane durağında otobüsten indiklerinde adam yeniden seslendi. *"Sağlam dur, küçük arkadaş. Vive la résistance!"**

Yürürlerken Annabelle, "O ihtiyarı tanıyor musun?" diye sormuş, Benny omuz silkmişti. "Hobonun teki işte," demişti. "Her zaman otobüste oluyor."

Benny'nin odasına götürülmüşler, Annabelle, Benny'nin eşyalarını çıkarmasına yardım etmiş, pijamalarını ve elbiselerini yatağının yanındaki sade şifonyere koymuştu. Benny'nin oda arkadaşıyla tanışmıştı. Yaşı daha büyük, tel tel saçlı, sivilceli bir Çinli çocuktu; ismini hemen unutmuştu Annabelle. Yırtıklı siyah kot ve uğursuz görünüşlü siyah bir tişört giymişti. Odadan çıktığında ikisi bir süre yatakta oturdular, Annabelle, Benny'nin elini, o çekinceye dek tuttu.

---

* (Fr.) "Yaşasın direniş!" –*çn*

"Oda arkadaşın hoş görünüyor," dedi. "Gayet modaya uygun giyinmiş." Benny yanıt vermeyince, tekrar denedi. "Yatak rahata benziyor."

Söyleyecek başka bir şey bulmaya çalışırken şiltenin üzerinde aşağı yukarı zıplıyordu, fakat o sırada Benny konuşmaya başladı.

"Otobüsteki şu adamı biliyorsun ya, hani tekerlekli iskemledeki hobo..."

"Sandalyesine onca torba asılı adam hani? Gözden kaçırmam mümkün müydü? Niye izin verirler ki böylelerine...?"

Benny başını sabırsızca iki yana salladı. "Nasıl etrafa bakındığını gördün mü? Bence bir şeyler duyuyor aynı zamanda. Sesler falan. Konuşan sesler duyuyor bence."

"Şey, belki, ama..." diye söze başladı Annabelle. "Anlamak zor..."

"Ben anladım. O da tıpkı benim gibi bir şeyler duyuyor ve benim bir şeyler duyduğumu biliyor. Bunu komik buluyor. Bana gülüyor ve bazen bir şeyler söylediği oluyor. Bugün söylemedi çünkü sen oradaydın, ama genellikle söylüyor."

Annabelle'in bütün bu olup bitenlerden hiç haberi yoktu.

"Niye söylemedin bana?" diye sordu, Benny'nin ön kolunu tutarak. "Benny, ne diyor peki? Otobüse yalnız binmene izin vermemeliydim, bunu bildirmeliyiz..."

Ama Benny onun sözünü kesti. "Kabalık olsun diye yapmıyor bunu. Sanki ne düşündüğümü biliyor ve bir şeyler söylediğinde, bana yardımcı olmaya çalışıyor sadece. Sanki ben de onun ne düşündüğünü biliyorum. Açıklamam zor. Aynı sesleri mi duyuyoruz, merak ediyorum. Acayip, değil mi?"

Evet! diye bağırmak istedi Annabelle. *Evet, acayip. Çok, çok acayip!* Ama bu tepki yanlış görünüyordu. Derin derin soluyup dinleyerek, oğlunun kolunu tutup öylece oturdu.

"Yani, adam iyi biri bence," dedi Benny. "Ama sonum onun

gibi olsun istemem." O sırada Annabelle'e bakmıştı. Annesi gözlerindeki korkuyu gördü, kollarıyla sardı onu.

"Saçmalama," dedi onu sıkı sıkı kavrayarak. "Sen hiç de onun gibi değilsin. O yüzden buradasın. Sana yardım edecekler. Bunu halledeceğiz, tatlım, söz veriyorum. İyi olacaksın."

Olumlu düşünmek, neşeli bir güven sergilemek, işine ve haklarına sahip çıkmak, oğlunun moralini yüksek tutmak için elinden geleni yapıyordu ama bu çaba tüketiyordu onu. Şimdi pazar arabalı geçkin kadının yanında otururken, içine umutsuzluğun sızdığını hissetti. Pencereden dışarı baktı. Alışveriş merkezine gelmek üzereydiler ve bir an Michaels'a uğramak düşüncesiyle canlandı, ama sonra bir şey hatırına geldi. Birkaç saat içinde teknik destek ekibi yeni bilgisayarları teslim etmek üzere gelecekti ve Annabelle'in eve gidip ortalığı toplaması gerekiyordu. Ayrıca, süpervizörüyle aralarındaki anlaşmanın bir deneme süresi içerdiğini, önündeki birkaç aylık süredeki performansının hayati olduğunu hatırlattı kendine. Televizyon ve radyoyla ilgili sözleşmeye uyamadığı takdirde işini kaybedecekti, o sebeple, zaten vakit ayıramayacağı elişi malzemelerine para harcamayıp işine odaklanması gerekiyordu. Otobüs alışveriş merkezinden uzaklaşırken, kendine hâkim olduğu için gururlanmaya çalıştı Annabelle ama bu his uzun süreli olmadı. Kendi durağında inip Kutsal Mesaj Misyonu İkinci El Dükkânı'nın önündeki kaldırımda durduğu esnada irade gücü büyük ölçüde tükenmişti.

Bir insanın çok şey istemesine yol açan nedir? Nesneler büyüleyici güçlerini nereden alır, daha fazlasını istemenin sonu var mıdır? Annabelle'in bu sorulara kafa yormaya vakti yoktu, çünkü tozlu rafta, defolu tabaklarla ateşe dayanıklı cam kaplar arasında duran küçük kar küresi gözüne çarptığı anda, direnecek hâli kalmamıştı. Cam küresinde, ağarmış bir mercan parçasının önünde yüzen ufak plastik deniz kaplumbağası canlı canlı par-

lıyor, kendisini ikinci el dükkânının kargaşası içinden kurtarsın diye Annabelle'e sesleniyordu. Annabelle'in deniz kaplumbağalarına zaafı vardı öteden beri. Nesillerinin tehlikede olması bir yana, o büyük, kederli gözleriyle pek yavaş, pek zariftiler. Kürenin tabanı yosun kaplı bir kaya gibiydi, üzerine deniz kabukları ve plastik bir denizyıldızı, ayrıca küçük kaplumbağanın annesi olması icap eden daha büyük bir deniz kaplumbağası tutturulmuştu. Anne, kürenin içine hapsolmuş bebeğine doğru yüzmekteydi ve burunları camın karşıt yüzeylerinde birbirine değiyordu neredeyse. Annabelle küreyi ters çevirdi ve tekrar düzelttiğinde, bebek kaplumbağanın çevresinde yüzlerce minicik yeşil ve pembe pırıltı dolaştı. Bu yoğun su dünyasının içinde göz kırparak çökelen pırıltılar umut veriyordu insana.

Evde mutfak saatinin tik takı duyuluyordu. Annabelle küreyi paketinden çıkarıp saate baktı. Benny olmayınca ev çok sessiz ve boştu. İki hafta demişti doktor. Bire beş var diyordu saat. Teknik ekip gelene dek bir saati vardı. Kar küresini oturma odasına taşıdı. Onu kendisini sakinleştirsin, odaklanmasını sağlasın diye tılsım olarak bilgisayarının yanına koyacaktı.

Çalışma alanının görünüşü duraklamasına yol açtı. Süpervizörü ona yeni bir "iş istasyonu" verileceğini söylemişti ama bunun ne kadar alan gerektireceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Eh, zaten eşyalarından kurtulmayı tasarlamıştı, şimdi başka çaresi yoktu. Ufak kar küresini masaya, mutfaktaki hamamböcekleriyle ilgilenmeyi ona hatırlatması için koyduğu büyük borik asit şişesinin yanına yerleştirdi. Şişenin üzerinde, sırtüstü yatan ölü bir hamamböceği resmi vardı. Şişeyi kaldırınca kaplumbağalar daha mutlu göründü. Küreyi sallayarak ışığa tuttu. Işıltılar yavaşça dönüp çökelince Annabelle gülümsedi. Küçük şeylerde güzellik bulmak benim yeteneğimdir belki, diye düşündü. Şayet öyleyse, minnettardı Annabelle. Bir kucak gazeteyi toparlayarak çöp torbasına tıktı, etiketleyip merdivenlerden yukarı, Benny'nin odasına sürükledi.

14

Benny ortaokulun son iki haftasını Çocuk Hastanesi'nin pediatrik psikiyatri koğuşunda geçirdi. Bazı anlar haricinde, kendini iyi hissettiği söylenebilirdi: Koğuşa kabul esnasında bilyesini, ayakkabı bağcıklarını ve hususi kaşığını alışları, sonra Annabelle'in kocaman, sımsıkı bir kucaklamanın ardından onu koğuşta bırakıp koridor boyunca yürüyüşü, ardı sıra kapanan ağır metal kapılardan geçişi gibi bazı anlar haricinde. Boyun eğmişti. Hissizdi. Biraz korkmuştu belki, ama genel olarak, hastanede bulunmayı dert etmeyebileceğini düşünüyordu. Odasına dönüp yatağının kenarına oturdu, aşina olmadığı sesleri dinledi: Vinil zemine basan lastik tabanlar, telefonlar, interkomlar ve birbirine seslenen insanlar. Okuldaki çocuklar her zaman, onun eninde sonunda buraya düşeceğini söylerlerdi. Tımarhane, çatlaklar yurdu, tahtası eksikler mekânı, zırdeli fabrikası. Benny'nin aklından zoru olduğunu söylüyorlardı, fakat en azından, burada diğer herkesin de aklından zoru vardı; bu da bir bakıma rahatlatıyordu Benny'yi. Belki burada rahatlayabilir, uğraşmaktan vazgeçebilirdi.

İlk birkaç gün boyunca koğuşun yollarını yordamlarını öğrendi, buranın ritmine uyumlandı. Pediatrik Psikiyatri bölümü on sekiz yaşından küçük çocuklar içindi. Doktorlar, hemşireler ve diğer çalışanlar buraya PEDi-psi diyorlar, ilk heceyi vurgulu söylüyorlardı. Ama çocukların ağzında bölümün ismi PeDİPsi ya da kısaca Dipsi'ydi. Benny'nin oda arkadaşı Mackson, içine kapanık Çinli çocuk, ondan yaşça büyük ve hayli durgundu ama paylaştıkları oda temiz ve düzenliydi, elektrik ampullerinin de hepsi sağlamdı. Gömme dolaptaki askılar takılı durdukları çubuktan çıkmıyor, bu da elbiselerinizi asmayı zorlaştırıyordu ama askıların hepsi aynı biçimdeydi ve birbirlerine takılmıyorlardı, bu da hoş bir şeydi. Tuvaletteki lavaboları bir şeyleri kenara çekmeden kullanabiliyordunuz. Yemeklerde iş yoktu ama gün-

de üç öğün çıkıyordu. Ayrıca atıştırmalıklar vardı, onlar da her gün aynı saatte geliyordu. Ayrıca hastanede süt hiç bitmiyordu. Koğuş ortamındaki gürültünün değişmeyen düzeyi rahatlatıcıydı: Hemşire istasyonundaki masanın gerisinden yayılan hafif mırıltı, koridorlarda iteklenen yemek arabalarının sesi. Bir psikiyatri koğuşunun karman çorman, rahatsız edici seslerle dolu bir yer olacağını sanabilirdiniz ama ne garip ki Benny burada daha az ses bulunduğunu fark etmişti. Sanki duvarlar, tavanlar ve zemin tertemiz silinerek, alelade evlerde odaların kıyısında köşesinde birikmesine izin verilen ıstırap artıklarından arındırılmıştı. Evvelce yalnız bir kez, duş başlıklarından biri ağlamaya başladığında, banyodaki sabit eşyaların hayli sakin ve dingin olduklarını fark etmişti; sanki onlara da yatıştırıcı verilmiş gibi.

Sesler duyduğu zaman, bunlar ayırt edilir biçimde insanlara aitti. Koridorlarda çınlayan coşkun kahkahalar, Brittany ile Lulu'nun kafaları üzerinde durup delice hareketlerle Hemşire Andrew'nun dikkatini çekmeye çalıştıkları anlamına geliyordu. Geceleyin duyulan iniltiler ve çığlıklar Trevor'ın yine kâbus görmesinden ya da Ky'ın kendisine verilen ilaçlar sebebiyle küplere binmesinden kaynaklanıyordu. Seslerin insanlardan geldiğini bilmek rahatlatıyordu Benny'yi, çünkü bu sadece kendisinin değil, herkesin onları duyduğu anlamına gelmekteydi.

Koğuştaki diğer çocuklar fena değildi. Benny on ikiyle on beş yaş arası çocukların bulunduğu Sarı Takım'daydı. Daha küçük çocuklar Yeşil Takım'daydılar. Bunlar gerçekten küçüktü, bazıları sadece yedi-sekiz yaşındaydı, dolayısıyla Benny fazla dikkatini vermiyordu onlara. Mavi Takım'daki yaşça daha büyük ergenler de büyük ölçüde kendi içlerine kapanmışlardı. Benny'nin yaşıtı olan çocuklar, okuldaki arkadaşlarından pek farklı görünmüyorlardı. Bazıları zeki, bazıları aptaldı. Bazıları kabadayıydı, diğer çocuklar bunlara bulaşmıyordu. Bazıları caka satıyor, hemşirelere yapışıyor, durmadan konuşuyorlardı; bazılarıysa sinsi ve sessizdi. Oğlanlardan birinin bir köşede sal-

lanarak duvarla konuştuğunu fark etmediğiniz ya da sıska bir kızın ön kolu boyunca uzanan solgun yara izlerini yalayışına gözünüz takılmadığı müddetçe, herkes gayet normal görünüyordu; en azından grup terapisi başlayana dek. Grupta duygularını paylaşmaları gerekiyordu ve işte o zaman çatlaklar belirip delice şeyler dışarı sızmaya başlıyor ve son derece normal görünen bir çocuk birden, annesinin yatağını ateşe vermek için benzin çalarken yakalanışını grupla paylaşıveriyordu. Benny hayatı boyunca kendi annesi için böyle bir düşünceyi aklından geçirmemişti ama elbette, çocuk bundan bahsedince ister istemez kendini, Annabelle'in yatağının ayakucunda bir bidon benzin ve çakmakla tasavvur etti ve bu da korkudan ödünün kopmasına yol açtı. Seslerle ilgili sorun buydu işte. İnsanın kafasının içine giriyorlardı. Terapi koçunun söylediğine göre yapması gereken, o boktan şeyi alıp dışarı atıvermekti.

Nefret ettiği grup terapisi ya da Dr. Melanie'yle yaptıkları sinir bozucu bulduğu baş başa seanslar haricinde, geçen zaman çok kötü değildi. Koğuş sıkı bir program uyguluyordu ve Benny buna bir kez alıştıktan sonra ne beklemesi gerektiğini bilmeye başladı; etkinlikler de güne biçim verecek şekilde birbiriyle uyumluydu. Sabahleyin kahvaltıdan sonra, çocuklar ve çalışanlar ortak toplantı için gündüz odasında bir araya geliyorlar, ardından sınıflar ve özel dersler için yaş gruplarına ayrılıyorlardı. Yemekten sonra, koçluk ve çalışanlarla terapi seansları vardı. Bazen de Benny'nin rahatsızlık duymadığı sanat, müzik gibi etkinlikler yapıyorlardı. Sanat terapistinin, içinde kâğıtlar ve boyalar, kil ve boncuklar, fırçalar hatta makaslar bulunan kutuları vardı; söz konusu malzemeleri kilitli tutuyor, ama bazı çocuklara, istedikleri takdirde bunları kullanma izni veriyordu. Benny'ye izin vermiyordu gerçi. Kısa boylu, neşeli bir kadındı; geniş hamursu bir yüzü, canayakın bir sesi ve onlara yaptırmaya çalıştığı projelerden oluşan bir gündemi vardı. Teklif ettiklerinin çoğu hayli aptalcaydı ama ona kayıtsız kalmak mümkündü,

yaşça büyük çocuklar da genellikle canlarının istediğini yapıyorlardı. Duygularını resmetmeleri gerekirken, bir köşede oturup beyaz kâğıtları şerit şerit kesen kız gibi. Terapist parmak boyalarını açmıştı, küçük çocuklar çılgınca, sevgilerini, hiddetlerini ve üzüntülerini resmederek ortalığı batırıyorlardı fakat bu kız kendi hâlinde, kâğıdı ve makasıyla öne eğilmiş, sessiz sakin kesim yapıyordu. Makasın varlığı sebebiyle ondan uzak durmuştu Benny, ama terapist kızla konuşmaya gittiğinde, söylenenleri duyacak kadar yakındaydı. Benny rıhtımda gördüğü bir şilebin resmini çiziyordu ve Hyundai SUV'larla dolu bir konteyneri yükleme iskelesine taşıyan devasa vincin payanda mekanizmasının ayrıntılarını tamamlarken, kızın "Benim duygularım *bunlar*," dediğini duydu.

Başını kaldırıp baktı. Kızın önündeki masada, Annabelle'in biriktirmeyi sevdiği Çin fallarına benzeyen kâğıt şeritler vardı. Terapist, Benny'nin duyamadığı başka bir şey söyledi, kız da başını kaldırıp yüzündeki saçları geriye attı. Mavi Takım'a mensup yaşça büyük bir kızdı; ince, solgun yüzlüydü ve çılgınca, bir tarafı uzun, diğer tarafıysa beyin ameliyatından sonra uzamaya başlamış gibi tıraşlı, ağartılmış gümüşi renkte bir öbek saçı vardı. Sevimliydi –güzeldi hatta– ve Benny'nin içinde onu evvelce gördüğüne dair güçlü bir his uyandı. Koğuşta değil ama. Başka bir yerde. Yüzünde, koğuşa girerken çıkarılmış mücevherlerin yerlerinde minik delikler kalmıştı. Bunları çıkarttıklarını biliyordu Benny, çünkü kendisi koğuşa alınırken hemşire piercing'i bulunup bulunmadığını sormuştu; hayır, bulunmuyordu. Kızın askılı bir bluzu ve kolunun iç kısmında bir dövmesi vardı: Saçılmış yıldızlara benzeyen küme küme ufak noktaları birbirine bağlayan ince çizgiler; kesilecek yeri gösteren noktalı çizgiler gibi.

"Sayıları yeterli galiba, değil mi?" dedi sanat terapisti.

Kızın gözleri kısıldı ve bakışı terapisti hedef alan lazer inceliğinde sıcak, beyaz bir ışın hâlini aldı. Benny bu bakışın yaydığı

sıcaklığı hissetti ve keskin sözlere hazırladı kendini, ama kız ağzını açtığında sesi su gibi duruydu.

"Yeterli mi?" dedi tatlı tatlı. "Yani sahip olabileceğim duygu sayısının bir sınırı mı var?" Gözlerini terapistin yüzünden ayırmaksızın, kâğıt şeritlerin bir kısmını iki eliyle toplayıp bir adaklık gibi uzattı. Şeritlerin birkaçı yere düştü.

"Bu kadarı çok mu fazla?" Parmaklarını açtı, daha büyük bir küme düştü yere. "Hâlâ mı çok fazla?" Ellerini başının üstüne kaldırıp açıverdi. Şeritler konfeti misali etrafına döküldüler. "Hepsi gitti," dedi üzüntülü bir sesle, boş avuçlarına bakarak. "Hiç duygu kalmadı."

Terapist ayağa kalktı. "Bir süpürge getireceğim," dedi. "Bunları süpür lütfen, Alice."

Kız başını sallayarak, "Süpür lütfen, Alice," diye tekrarladı. "*Süpür. Süpür lütfen, Alice. Süpür.*" Benny'nin bulunduğu tarafa baktı ve onun kendisini izlediğini gördü. Kolunu kaşıdı ve Benny kızarıp gözlerini çevirinceye dek ona baktı.

Akşamleyin Benny ortak odada gördü kızı. Çalışanlar bakmazken, kapüşonlu giysisinin cebindeki zuladan çıkardığı kâğıt parçalarını, bazı yaşça büyük çocuklara veriyordu. Ertesi sabah Benny kot pantolonunu giydiğinde, kâğıt şeritlerden birini de kendi ön cebinde düzgünce katlanmış hâlde buldu. Nasıl girmişti oraya? Kâğıtta düzgün ve mekanik bir yazıyla bir şey yazılıydı. Yakından inceleyince, bunun eski daktilo fontuna benzetilmiş bir el yazısı olduğunu gördü. Sözcükleri okudu; başına nokta konmuş bir talimattı bu:

- Ayakkabını masaya koy. Senden ne istediğini sor.

Etrafına bakındı. Mackson kahvaltıya gitmişti, Benny de spor ayakkabısını çıkarıp yatağın başucu masasına koydu. "Pekâlâ, ayakkabı," dedi. "Benden ne istiyorsun bakalım?" Ayakkabı yanıt vermeyince yatağa oturup bekledi. Annesinin

iki yıl önce ikinci el dükkânından ona aldığı siyahlı-kırmızılı eski bir Nike Air Max'ti bu. Ayakkabılarından nefret etmiyordu. Eskiydiler sadece, bu da onların hatası değildi. Daha tatlı konuşmalıydı belki. Bu kez daha nazikçe bir daha denedi. "Hey Bay Nike. Kahvaltıya gitmem gerekiyor, istediğin bir şey varsa söyle, tamam mı?" Fakat ayakkabıdan yine yanıt gelmedi. Orada öylece duruyordu; yorgun, yıpranmış ve naylon torbayla bir yerlere konan bağcıklarından yoksun kaldığı için rahatsız olmuş görünüyordu. Hemşire hastaneden çıkarken onları alabileceğini söylemişti Benny'ye, ama şimdilik, ayakkabıların da kendisinin de sevmediği bu acayip açık kahverengi cırtcırtları kullanmak zorundaydı. Mackson yeni çocukları kolayca ayırt edebileceğini, çünkü buraya hep bağcıklı ayakkabılarla geldiklerini söylemişti. Evvelve Pedipsi'de bulunmuş çocukların hepsi kendinden cırt-cırtlı spor ayakkabıları giyiyordu.

"Peki, tamam," dedi Benny. "Öyle olsun."

Kapı ağzından bir ses geldiğini duydu. Odaları kontrol eden sabah hemşiresi Andrew'ydu bu.

"Selam," dedi Hemşire Andrew. "İyi misin?"

Benny masadaki ayakkabıyı kapıp giymek üzere eğildi. Tekrar doğrulduğunda, hemşire elleri ceplerinde, duvara yaslanmış onu izliyordu. Hemşire Andrew havalı adamdı. İngiltere'den gelmiş bir rock müzisyeniydi; bir sürü dövmesi, kulaklarında çok sayıda delik vardı. Koğuştaki bütün kızlar yanıktı ona.

Koridorda Benny'nin ardından gelirken tekrar, "İyi misin?" diye sordu Hemşire Andrew. "Kahvaltıya geç kaldın. Bu puan kaybetmen demek, biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Benny.

"Dert etme. Kimseye söylemem. Ayakkabınla konuştuğunu da görmedim."

Kahvaltı odasında Alice isimli kız, bir köşede Mackson ve Mavi Takım'dan bazı çocuklarla oturuyordu. Benny gevreğini

aldıktan sonra bir tereddüt geçirdi. Diğerleri yemeyi bitirmiş, ayrılıyorlardı. O da kızın karşısına oturdu. Kız ona bakıp başını salladı, sonra kahvaltısına çevirdi gözlerini. Önündeki özel yiyecek tepsisinde hiç dokunulmamış bir kâse yulaf ezmesiyle yarım bardak portakal suyu vardı. Uzun kollu tişörtü kolundaki yıldızları örtüyordu, ama bileğinin iç kısmındaki yıldızı görebiliyordu Benny. Hiç kimse bakmazken, kâğıdı cebinden çıkarıp kızın tepsisine koydu.

"Bu senin mi?"

Kız kâğıda bakıp başını iki yana salladı. "Artık senin. Ama ortalıktan kaldırsan iyi olur."

Benny kâğıdı tekrar alıp okudu. "Nedir bu?"

"Bir olay kaydı."

"Fal gibi bir şey mi yani?"

"A, ilginç. Tabii, neden olmasın?"

Benny anlamadı. "Bunu gerçekten yapmam mı gerekiyor?" Zaten yapmayı denediğini söylemek istedi ona, fakat bunun hoş kaçacağından emin değildi.

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin," dedi kız. "İstersen yapabilirsin. Veya sadece yapmayı düşünebilirsin. O zaman bu bir düşünce deneyi olur. Bazen bu da iş görür."

Benny düşündü. Ayakkabısıyla konuşmak sersemce gelmişti başlangıçta fakat bir bakıma ilginçti de. Genellikle nesneler konuştuğunda kulaklarını tıkar, dinlememeye çalışırdı. Onlara soru sormak hiç aklından geçmemişti. Ayakkabı yanıt vermemişti tabii. Belki sorunun aptalca olduğunu düşünmüştü. Belki çok fazla sayıda aptalca soru sorduğunuzda, nesneler sizinle konuşmaktan vazgeçiyorlardı; tıpkı kendisinin Dr. Melanie'yle konuşmaktan vazgeçmesi ya da bir gruptaki herkesin sessizce oturması gibi. Başka aptalca sorular sorarsa, tüm nesneler konuşmayı hepten bırakırlardı belki. Ne harika olurdu. Kâğıdı rulo yapıp tekrar cebine koydu.

"Başka var mı bunlardan?" diye sordu.

Kız omuz silkti. Benny bunu hayır olarak kabul etti, ama kahvaltıdan sonra tam ortak toplantı öncesinde çalışanlar hazırlanırken, onun kapüşonlu giysisinde saklar gibi göründüğü zuladan yeni kâğıt şeritler çıkarıp gizlice Yeşil Takım'dan birkaç kişiye verdiğini gördü. Lakin küçük çocuklar kurnaz davranamıyordu. Heyecanlandılar, hemşirelerden biri de durumu fark ederek Alice'i kenara çekti, cebindekileri çöp kutusuna boşalttırıp onu odadan çıkardı. Alice sessizce gitti, Benny de onun gidişini izledi. Toplantı başladığında, başhemşire şeritlerden birini göstererek, herkesin elinde bulunanları teslim etmesini istedi. Çocukların çoğu omuz silkip denileni yaptılar. Benny cebindeki kâğıda dokundu ve çöp kutusu kendisine doğru getirildiğinde elini kaldırmadı. Aynı gün öğleden sonra, çalışanlar ziyaretçileri içeri almakla meşgulken, yemek odasına dönüp çöp kutusunu buldu. Kâğıt şeritler hâlâ orada, şekerleme ambalajlarının ve kâğıt bardakların altında duruyordu. Bazıları üstlerine dökülen meyve suyuyla ıslanmıştı ama Benny kuru kalanları seçip aldı ve daha sonra odasında, bunları okudu.

- Yüzünü boş bir duvara dön. Duvarın bir ayna olduğunu farzet.
- Tuvalete günaydın de. Boklarını aldığı için ona teşekkür et.
- Çok yaşlı olduğunu farzet. Hareketlerin yarı hızında olsun.
- Bedenine sarılıp seni seviyorum de. Gerçek olana dek bunu tekrar et.
- Mutluymuşsun gibi yürü. Yön değiştir.
- Bir kedicik ol. Kedi gibi mırıldan. Güzel kürkünü yala.
- Dünyaya tepetaklak bak.
- İlaçlarını yutmadan önce onlarla göz teması kur. "Ciddi misiniz?" diye sor onlara.

- Her şeyi tersten yap.
- Hoşlanmadığın birine gülümse. O da sana gülümserse, kendine bir puan yaz.
- Yere sırtüstü yat ve dinle. İstersen şarkı da söyle.

Böyle talimatlardı hepsi. Benny bunları okuyunca, diğer çocukların zaman zaman koridorlarda ve ortak odada yaptığı bazı rasgele hareketlerin aslında hiç de rasgele olmadığını anladı. Alice bir orkestra şefi, diğer çocuklar da onu takip eden müzisyenlerdi âdeta. Kâğıt parçalarını kompozisyon defterinin içine sakladı ve ışıklar söndüğünde yataktan kalkıp sırtüstü yere yatarak dinledi. Oda arkadaşının soluk alışını ve evrenin kendisini onun etrafında yeniden şekillendirirken gıcırdayışını duydu. Şarkı söylemek geçti içinden, ama Mackson'ı uyandırmak istemeyip hafifçe mırıldanmakla yetindi. Talimatları okuyunca kendisine bir vahiy inmiş, uyanıvermişti sanki. Evvelce karmaşa gördüğü yerde düzen algılıyordu şimdi, evvelce düzen gibi görünense karmaşıklaşmıştı, fakat garip ve ilginç biçimde. Bu gerçekliğin anahtarı Alice'ti ve nesnelerin oluş şeklini yöneten gizli yasalar bütünü, koğuştaydı. Ertesi gün olup da onu görmeyi iple çekiyordu. Alice'le konuşmanın bir yolunu bulup kâğıt şeritlerini geri verecekti. Ama kahvaltıda onu aradığında, kız orada değildi. Toplantıda da, yemekte de görünmedi. Daha sonra, sakin bir zamanda Mackson'a, onun nerede olduğunu bilip bilmediğini sordu.

"Athena'yı mı soruyorsun?"

"Galiba. İsminin Alice olduğunu sanıyordum."

"Her neyse. Çıktı o."

"Taburcu mu oldu?"

"Öyle denemez. Yaş sınırını aşıyordu, o yüzden başka yere geçirildi. Pedipsi'de kalmasına izin veriyorlardı ama şu küçük numarayı yaparken enselenince, yetişkinlerin yanına gönderdiler onu."

"Kâğıt parçalarını mı kastediyorsun?"

"Evet." Mackson sırıttı. "Fluxus, adamım. Yıkıcı faaliyet. Diğerlerini kötü etkilediğini, sistemle dalga geçtiğini ve kendi akıl hastalığını ciddiye almadığını düşünüyorlar."

Benny, Fluxus'ın ne demek olduğunu anlamamıştı. Altmışların köktenci politik sanat hareketini hiç duymamıştı. Mackson'ın kullandığı havalı bir küfür olduğunu düşünmüştü bunun. Ama önemli bir şeyi, koğuşun bir başka kuralını anlamıştı: Yıkıcı faaliyetlerin cezası, yaşının büyütülmesiydi. Fluxus, adamım.

Alice'in gidişinden sonra koğuş farklı bir hâl almıştı. Boş. Sessiz. Kasvetli. Gün içinde, sanat terapisi esnasında Benny bir tutkal çubuğu aşırdı ve odasına döndüğünde tüm kâğıt şeritleri kompozisyon defterine yapıştırdı. Bir sanat işi olarak yapmamıştı bunu. Hepsinin alt alta düzgünce duruşları hoşuna gidiyordu sadece.

15

Benny yaz tatilinin başlamasından birkaç gün sonra Pediatrik Psikiyatri'den taburcu edildi, bu yüzden ortaokul mezuniyet törenini kaçırdı. Bunu umursamadı. Okul zar zor hatırladığı uzak bir dünya gibiydi, o yüzden Annabelle kendisini hastaneden eve getirdiğinde, ön kapının üzerinde niçin bir flamanın asılı durduğunu anlayamadı.

BAŞARDIN! diyordu flama. Neyi başarmıştı? Kafası karışmış hâlde annesine baktı. Annesinin yüzünde, onun bir sebeple kendisini mutlu hissetmesi gerektiğini bildiren içli, beklentili bir ifade vardı, ama duruma anlam veremiyordu Benny.

"Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır, seni sersem!" Utkulu bir karşılama hareketiyle kapıyı açmaya çalıştı, ama kapı bir geri dönüşüm torbasına takılıp kaldı.

Daha güçlü iteleyerek kapıyı yeterince açtıktan sonra Benny'yi mutfağa götürdü. Mutfak raflarıyla buzdolabının arasında asılı başka bir flama gördü Benny: TEBRİKLER, MEZUN!

Mutfak sandalyelerinin sırtlarından renkli parti balonları yükseliyordu; bazılarının üstünde mezuniyet kepi takmış gülen sarı yüzler, bazılarındaysa sözler vardı: BİR NUMARALI MEZUN! ÇOK YAŞA! MEZUNUMUZU KUTLARIZ!

"Tebrikler, Benny!" dedi Annabelle. "Seninle çok gurur duyuyorum!" Annabelle bekledi, Benny'den tepki gelmeyince açıklamada bulundu: "Mezuniyetin için bunlar."

Benny ne diyeceğini bilemiyordu. Pedipsi'de hiç kimse mezuniyetten bahsetmemişti. Böyle denmiyordu ona. Taburcu olmak deniyordu, fakat belki annesinin haberi yoktu, Benny de onu hayal kırıklığına uğratmak istemedi.

"Harika, anne," dedi. Aslında öyle olmasa da.

"Ortaokuldan sadece bir kez mezun olursun," dedi Annabelle. "Bunu kaçırmanı istemedim. Orada durma öyle! Gel hadi!"

Benny'nin spor çantasını elinden alıp yere bıraktı. Mutfak masasının boşaltılmış bir köşesinde bir öbek hediye vardı: Kep takmış şapşal bir pelüş köpekçik, büyük fiyonklu parlak kâğıtlara sarılmış yumru yumru birkaç paket, büyük boy bir kart, uzun kurdeleyle bağlanmış bir kâğıt rulosu. Köpekçik, Benny'nin okulunun maskotuydu. Annabelle mezuniyet kepini köpekçikten alıp Benny'nin kafasına yerleştirdi.

"Ah," dedi Annabelle. "Boyun uzamış galiba." Püskülü Benny'nin sol gözünün önünde sallanacak şekilde öne getirdi, sonra geri çekilip baktı. "Yo, bir dakika! Yanlış taraf!"

Püskülü sağ tarafa attı, ardından kâğıt rulosunu alıp birkaç adım geriye çekildi. Ruloyu iki eliyle kaldırdı. "Benjamin Oh," diye seslendi ona.

Benny öte tarafa baktı. Tam adının bu şekilde söylenmesinden hoşlanmamıştı. Sanki başka birinin adıydı, başka biri yanıt vermeliydi. Annesinin ayaklarına bakarak oracıkta durdu.

Annabelle'in spor ayakkabıları yıpranmış, esneyip şekilsizleşmişti. Topuğunun arkasından, lavabo dolabının eğri büğrü vinil zeminle birleştiği yerdeki çatlaktan, bir yavru hamamböceği kafasını çıkardı.

"Yaklaş!" dedi Annabelle yüksek bir fısıltıyla. "Adın söylendiğinde öne çıkman gerekir."

Benny önce bir adım, ardından bir adım daha atarak annesinin önünde durdu. Annabelle ruloyu ona uzattı. Yüksek sesle şöyle dedi: "Benjamin Oh, sana diplomanı takdim ediyorum. Resmen ortaokul mezunusun artık. Tebrikler, tatlım!" Diplomayı onun eline tutuşturarak alkışlamaya başladı, fakat sonra aniden durdu. Uzanıp püskülü tekrar sola attı. "Oldu. Böyle daha iyi. Mezun olduğun zaman solda durması gerekiyor. Hadi şimdi hediyelerini açalım!"

Annabelle bir yıldan uzun süre boyunca hazırlık yapmış, yazın indirime giren mezuniyet hediyelerini, aksesuarlarını alıp biriktirmişti; fakat tören günü gelip Benny hâlâ hastanede olunca, gömme dolabın önünde güzel giysilerinden bazılarını çıkarmaya koyulmuş hâlde bulmuştu kendini. Hamileyken satın aldığı taytın üstüne giyebileceği sevimli bir tunik bulmuştu. Elastik kumaşı belinin üstüne çekerek, karnının yeni bir hayatla ve geleceğe dair vaatlerle nasıl şişkinleştiğini anımsamıştı. Ne kadar mutluydu o zaman; şimdiyse, işte mezun oluyordu Benny. Evden çıkıp otobüs durağına yürürken, bir annenin aslında çocuğunu taşımayı hiç bırakmadığını anlamış, bu düşünceyle gözlerine yaşlar dolmuştu.

Oditoryumun arka tarafına geçmişti. Çocuklar tören giysileri içinde pek tatlı görünüyorlardı: Kızlar güzel elbiseler, erkeklerse düğmeli yaka gömlek ve pantolon giymişlerdi. İsimleri söylendiğinde podyuma çıkıp diplomalarını alıyorlardı. Annabelle birkaç fotoğraf çekmiş, Benny sonradan dinleyebilsin diye mezuniyet konuşmasını telefonuna kaydetmişti. Töreni, en

azından o günün havasını Benny'yle paylaşmak istiyordu, ama şimdi ikisi mutfak masasının başına oturmuşlardı, hediyelerini açıyordu Benny ve annesinin törene katıldığını duymaktan ötürü şaşırmış görünüyordu.

"Aslında bu biraz tuhaf olmuş, anne." Benny ilk hediyesini açtı. Açık kahverengi bir pantolondu bu.

"Öyle mi?" Annabelle telefonundaki fotoğrafları açmış, ona gösteriyordu. "Çok uzun kalmadım. Merak edebileceğini düşünmüştüm. Sınıf arkadaşlarının hepsi çok hoş görünüyordu. Küçük Amber Robinson'ın boyu nasıl da uzamış! Genç bir hanımefendi olmuş basbayağı. Oğlanlardan biri üç parçalı bir takım giymiş. Hatta şu arkadaşın Kevin bile, soyadı neydi unuttum, gayet göz okşayıcı görünmeyi başarmış."

"Arkadaşım değil o." İkinci hediyesini açtı Benny. Bu da açık mavi renkte bir gömlekti.

"Onu neredeyse tanıyamıyordum. Görmek istemez misin?"

"Hayır." Üçüncü hediye, kıpır kıpır benekleri olan mavi bir kravattı. "Ne zaman takacağım ki bunu?"

"Hoşuna gitti mi? Güzelce giyinip hoş bir lokantaya gidebiliriz diye düşündüm." Köpekçiği alıp ipeksi uzun kulaklarını düzeltti. "Evde oluşunu, mezuniyetini ve bütün her şeyi kutlamak için."

"Bugün mü?"

"Tabii! Neden olmasın?"

"Olur herhalde. Madem istiyorsun."

Annabelle kucağındaki köpekçiği kucaklayıp Benny'nin katlanmış giysileri odasına çıkarmak üzere çantaya koyuşunu izledi. Önce pantolon, sonra gömlek, en üste de kravat. Kepi kafasından çıkarmamıştı. Ucuz saten başlık geriye kayıp duruyordu. Annesine baktı Benny.

"Bunu takmaya devam etmem mi gerekiyor?"

Yüzünün önüne düşen püskülü uzaklaştırdı. Çok yorgun görünüyordu.

"Ah tatlım, elbette hayır. Affedersin..." Annabelle köpekçiği masaya bırakıp kepi onun başından çıkardı. Aklında ne vardı ki? "Elbette o sersem şapkayı takman gerekmiyor. Takmasan da olur."

"Tamam."

"İstedim ki..." Durup derin bir nefes aldı. Mesele onun ne istediği değildi. Benny'yi kucaklamak için uzanırken kendini tutup bunun yerine onun ön koluna dokundu. "Artık evdesin, önemli olan bu," dedi kolunu hafifçe sıkarak. "Ne istersen onu yaparız, tamam mı?"

"Sadece odama gitmek istiyorum." Çantasının fermuarını çekip kalktı, sonra başını yana eğdi. Oturma odasından karanlık, ısrarcı bir uğultu geliyordu. "Nedir o?"

"Ne nedir, tatlım?"

"Şu gürültü." Oturma odasına doğru bir adım atınca ses çoğaldı, yüksek perdeden bir iniltiyle odadan dışarı ulaştı. "Farklı bir şey var."

"Ah, yeni iş istasyonumu kastediyor olmalısın. Hadi git de bak." Benny'nin ardı sıra oturma odasına girdi. "Bayağı etkileyici, ha?"

İki buçuk metre uzunluğundaki üç modüler masa, odadaki alanın çoğunu işgal eden geniş bir U oluşturmuştu. Uzak uçta, iki sıra hâlinde dizili beş geniş ekranlı monitörden müteşekkil bir set yer alıyordu: Monitörlerin üçü masa seviyesinde, diğer ikisi hareketli kollara asılı hâlde yukarıda duruyordu. Masaların üzerine girdi aygıtları –klavyeler, dokunmatik yüzeyler, tarayıcılar ve fareler– yayılmıştı, aşağıdaysa birbirine dolanmış karmakarışık kablolar bulunuyordu. Bilgisayar setinin arkasında ışıkları yanıp sönen modemlerin, yönlendiricilerin, DVD çalıcıların, yedekleme sürücülerinin, "veri kaydedici" denen büyük, gürültücü siyah kutuların durduğu sanayi tipi telli rafların oluşturduğu bir duvar vardı. Annabelle kurulumu yapan teknik ekibi dehşet içinde izlemişti. Kurulum bittiğinde oturma odası

bir televizyonun haber odasına, bir havaalanının trafik kontrol kulesine ya da çiçeği burnunda bir Silikon Vadisi girişimine benzemişti. Bunca alet edevata ihtiyaç duymayı beklemiyordu Annabelle. Hepsini birden kullanmayı nasıl öğrenecekti ki?

Şirket ayrıca, Aeron* taklidi bir ağ sırtlı ergonomik sandalye tedarik etmişti. Tekerlekli, kol koyma yerleri yastıklı, alt kısmında yükseklik ve eğim ayarı için topuzlar bulunan, sırt destekli bir sandalyeydi bu. Annabelle sandalyeyi ilk denediğinde biraz sıkı olduğunu düşündü ve kontrollere pek erişemedi. Teknik ekipten biri durumu görerek bir somun anahtarı çıkarıp kol koyma yerlerini gevşetti, sandalyeyi Annabelle'e tekrar sunmadan evvel maksimum genişliklerine dek açtı onları.

"İşte," dedi. "Bir dene bakalım."

Sandalye bu kez uydu Annabelle'e. "Kusura bakmayın," dedi. "Teşekkürler!" Fakat minnettarlık hissetmedi. Mahcubiyet duymuş, sonra duyduğu mahcubiyetten ve adamdan özür dilemesinden ötürü kendine kızmış, ardından bedenini aşağıladığı için ona kızmış, sonra da kendinden utanmıştı; çünkü adam sadece yardımcı olmaya çalışıyordu.

Ama sonuçta, önemi yoktu. Önemli olan, yine tam sağlık sigortası sunan tam zamanlı bir işinin bulunmasıydı. Sandalye sıkı fakat rahattı. Donanımı kullanmayı öğrenecekti. O kadar kötü değildi belki de. Odadaki U'nun içinde istasyondan istasyona tekerlekler üzerinde kayarken, yetki ondaymış gibi önemli hissetti kendini.

Şimdi, hafiften cakalı bir edayla gösteriyordu parıltılı düzeneği. "Ne dersin?" Yürüyüp sandalyeye oturdu. "NASA gibi. Kontrol Merkezi'ndeyim sanki."

"Harika, anne," dedi Benny, çantasını önünde kalkan gibi tutarak. Annesi sandalyede yavaşça dönerek otururken, dönüp koridora çıktı ve üst kata, odasına yöneldi. Az sonra Annabelle,

---

* ABD'de Herman Miller tarafından üretilmiş ve çok satılmış ünlü bir büro sandalyesi. –*çn*

Benny'nin oda kapısının çarparak kapandığını, onun merdivenden patır patır ayak sesleriyle indiğini duydu. Benny büyük, ağır bir çöp torbasını ardında sürükleyerek oturma odasına daldı.

"Odama çer çöp koymamanı söylemiştim!" Torbayı annesine doğru fırlatıp tekmeledi. "Niye yapıyorsun bunu?"

Annabelle'in yüzü al al oldu. Ağlayacak gibiydi. "Lütfen, tatlım," dedi, giysisinin yenini alnına değdirerek. "Öfkelenme. Yeni iş istasyonuna yer açmak için bir şeyleri taşımak zorundaydım."

"Bana *sorman* gerekirdi! Orası benim odam! Çöplerini odama koyamazsın!"

"Kesinlikle haklısın. Sana sormam gerekirdi. Canım, çok üzgünüm. Sana yardımcı olacağım..."

"*Bana* yer yok bu evde!"

"Kurtulacağım ondan, söz veriyorum. Geçici bir şey bu."

"Saçmalık," dedi Benny. Torbaya bir tekme daha vurunca içindeki kavga etme isteği söndü. "Cidden kuşkum var bundan." Orada durup odanın kıyısındaki muazzam çöp torbası yığınlarını süzdü. Sonra bakışı, Annabelle'in ortasında oturduğu ışıkları yanıp sönen, vızıldayan düzeneğe kaydı. Ona bakası gelmiyordu. Derin bir nefes alıp tuttu ve içinden saymaya başladı.

Koçluk grubunda öğrendiği bir yöntemdi bu. Danışman onlara Baş Etme Kartları vermişti. Kartların bir yüzüne onları öfkelendiren, üzen ya da dertlendiren tetikleyici şeyleri yazmaları gerekiyordu; diğer yüzüne de duygularıyla baş etme stratejilerini yazdılar.

Tetikleyici şeyler yüzünde beş satır vardı, Benny de şunları yazmıştı:

1. makas
2. duş
3. pencere camı

4. Noel süsü
5. Dr. Melanie'nin oyuncakları

Koçu listesine bakmış, yazdıklarının daha açıklayıcı olmasını ve duygularının tetiklendiği anları belirtmesini istemişti. Benny de her birine eklemeler yaptı:

1. makas saplanmak istediğinde
2. duş başlığı ağladığında
3. pencere camı kuşu öldürdüğünde
4. Noel süsüne koridorda bastığımda
5. Dr. M'nin oyuncakları hatırlamaya başladıklarında

Koç o zaman onlarla birlikte oturdu, Benny'ye yeni bir kart vererek, bu kez belli nesneleri değil de daha genel şeyler, onu öfkelendiren, üzen ya da dertlendiren durumları düşünmeyi denemesini söyledi. Benny de biraz düşündükten sonra, "Yani annemin odama bir şeyler koyması ya da ona hatırlattığımda çöpü dışarı çıkarmaması gibi mi?" dedi.

"Aynen öyle," dedi koç. Benny de söylediği şeyi karta yazdı.

Sonra koç, "Harika, şimdi gözlerini kapat," dedi. "Annen odana bir şeyler koyduğunda ne hissediyorsun?"

Benny gözlerini kapadı, ileri geri sallanarak şöyle dedi: "Evrendeki en yoğun, en ağır maddeden yapılma kocaman karanlık bir kuyrukluyıldız, çok çok hızlı şekilde bana geliyormuş gibi hissediyorum, sonra başımı kaldırıp gelişini görüyorum, büyüdükçe büyüyüp bütün oksijeni emiyor, nefes alamaz oluyorum..."

Konuşurken titriyordu Benny. Koç ona, "Güzel, şimdi derin bir nefes alıp gözlerini aç ve bu söylediğini de yaz," dedi.

Benny itaat etti. Gözlerini açıp karta baktı. "Yeterince yer yok," dedi. Koçu da ona, "Tamam," dedi, "o zaman sadece *kuyrukluyıldız* yaz." Benny de öyle yaptı.

KUYRUKLUYILDIZ

Koç, "Güzel, peki annen senin öfkelendiğini, üzüldüğünü ya da dertlendiğini nasıl biliyor?" dedi.

"Yani kuyrukluyıldızın beni yok etmek üzere geldiğini mi?"

"Evet."

"Bilmiyor."

"Neden bilmiyor?"

"Çünkü kuyrukluyıldız gerçek değil. Dr. M öyle dedi. Sesler gibi o da kafamın içindeymiş."

"Tamam, fakat kuyrukluyıldız gelirken dertleniyorsun, öyle değil mi? Dertlendiğinde ne oluyor? Annen bunu nasıl biliyor?"

"Bilmiyor. Ona söylemiyorum. Dertlendiğimi bilince o da dertleniyor ve bundan hoşlanmıyorum."

"Tamam, ama *sen* biliyorsun, değil mi? Kuyrukluyıldızın geldiğini? Nereden biliyorsun?"

"Çünkü çığlık atarak uçuyor ve büyüdükçe büyüyor, nefes alamıyorum."

"Peki ne yapabiliyorsun o sırada?"

"Yatağımın altına giriyorum?"

"Faydası oluyor mu?"

"Bazen."

"Gözlerini kapatıp nefes alabiliyor musun?"

Benny başını iki yana salladı. "Hayır, gözlerimi kapamak kötü, çünkü o zaman her yer kararıyor. Sanki kuyrukluyıldız artık buradaymış ve beni eziyormuş gibi."

"Peki, o zaman gözlerini açık tut ve burnundan derin bir nefes al. Şimdi dene, yavaşça, dörde kadar sayarak."

Benny bunu yaptı.

"Aldığın nefesi tut ve beşe kadar say."

Benny öyle yaptı.

"Güzel. Şimdi altıya kadar sayarak nefesini ver."

Benny bunu da yaptı. İlginçti, çünkü sayılar genellikle dikkatini dağıtır, rasgele hareket ederek onun bir şeyler yapmasını

zorlaştırırlardı. Ama şimdi hepsi bir düzen içinde sıralanarak ona yardımcı olmaya çalışıyorlardı. Gelgelelim bu düşüncesini koçuyla paylaşmadı. Sadece nefes alıp verdi ve saydı.

"Aferin," dedi koçu. "Şimdi dört saniye bekleyip bütün seriyi tekrar yap. Dört, beş, altı, beş. Anladın mı? Şimdi bunu da Baş Etme Kartı'na yaz. Kuyrukluyıldız geldiğinde kullanacağın yöntem bu."

Benny anlamıştı. Şimdi bunu denemekteydi ama oturma odasında, annesinin öteberilerinin mütecaviz karmaşasıyla dört yandan sarılı hâlde dururken, yine kontrolü kaybetti. Nefes alıp vererek saymaya çalışırken, sayılar tutuşmaya, alev almaya başladılar. Benny onları dışarı üflemeye çalıştığında kahkahalar atarak, daha parlak yanar oldular. Kızıl sıcaklık akciğerlerinden boynuna, yüzüne yayılınca Benny telaşlanmaya başladı. Danışman, vahşice yanan sayılarla baş etmesini sağlayacak yöntem sunmamıştı ona, fakat kullanacağı başka bir şey vardı belki. Bazen çocuk şarkıları mırıldanmanın faydası oluyordu, not ettiği başka yöntemler de vardı ama neydi bunlar, hatırlamıyordu. Baş Etme Kartı'nı aramak için elini kotunun cebine attı, ama kart orada değildi. Onun yerine, üzerine daktilo harfleri gibi görünen harfler düzgünce yazılmış küçük bir kâğıt şerit buldu.

Kütüphane'ye gel, yazıyordu kâğıtta.

İKİNCİ KISIM

KÜTÜPHANE

Bir koleksiyoncunun hayatındaki karmaşa ve düzen kutuplarının arasında diyalektik bir gerilim vardır.
–Walter Benjamin, "Kitaplığımı Yerleştirirken"

BENNY

Nesneler hâlâ fısıldaşıyordu. Hâlâ konuşuyorlardı ve seslerini duyabiliyordum hâlâ, fakat sessiz olmaları gerektiğini biliyorlardı, çünkü burada sessiz olmak gerektiğini herkes bilir, çünkü *Kütüphane* burası. Kütüphane'de her şeyin kendine ait bir yeri vardır ve kütüphaneciler bunun böyle olmasını sağlarlar. Kitaplar raflarda sayıları ve adresleriyle düzgünce sıralanmış hâlde yaşarlar, sesleri de kapaklarının arasında kalır. Sadece kitaplar değil, masalar, sandalyeler, bilgisayarlar ve fotokopi makineleri de hep sessizdir. Normal şartlarda, süpermarkette ödeme sırasına girdiğinizde size çığlık çığlığa bağıracak olan dergiler bile; burada hepsi sessizdir ve bir şey söylemeleri gerektiğinde, düşük kütüphane sesleriyle konuşurlar. Çevrilen sayfaların sesi pek hoştur, kendileriyle ilgilenildiğini bilen nesnelerin çıkardığı o yumuşak *sussussus* sesi de öyle. Kütüphane'ye gitmişliğiniz var. Ne demek istediğimi biliyorsunuz.

KİTAP

16

Önce onu tanıyamadık, çok büyümüştü. İlk kez annesiyle Ço-
156 cuk Saati'ne geldiğinde, yürümeyi öğrenen bir çocuktu henüz ve her ne kadar bizler hep gençleri umutla takip etsek, onların bodrum kattan ayrılıp üst katlara, kitaplık raflarına erişmelerini izlesek de annesi ile beraber gelmeyi bırakınca Benny'nin izini kaybettik. Bunun üzerinde pek durmadık. O kadar çok çocuğu kaybederiz ki izlerini sürmeye değmeyeceğini düşünürüz. Benny gibi bir çocuk ortaya çıkana değin.

Kâğıt şerit *Kütüphane'ye gel* diyordu, Benny de görev bilinciyle talimatı uygulayarak öyle yaptı; sadece böylesi Fluxus olduğu için değil, Alice'i, Athena'yı ya da ismi her neyse onu görmeyi umduğu için. Annesine hastanedeyken kaçırdığı alıştırmalar bulunduğunu ve yaz tatilinde arayı kapatmak istediğini söyledi, annesi de çok memnun oldu. Hangi anne memnun olmazdı ki? Halk Kütüphanesi güvenliydi. Etrafta sorumluluk sahibi yetişkinler vardı. Hava kalitesi sorununun bulunmadığı ve orman yangınlarının çıkardığı dumanın astımını azdırmayacağı kapalı bir mekânda olacaktı. Cep telefonunu yanında ve

şarjlı tutma sözünü aldı Benny'den. Ertesi sabah Benny erkenden kalktı, gevreğini yedi, sırt çantasına kompozisyon defteriyle kalem kutusunu koydu. Kalem kutusunun içinde bilyeyi, kaşığı, birkaç 2 numara Ticonderoga kurşun kalem ve Pedipsi'deki sanat terapisi odasından aşırdığı tutkal çubuğu vardı. Annesine hoşça kal dedi, otobüs durağına yürüdü, Kütüphane Meydanı'na giden otobüse bindi.

Çocukken bindikleri otobüstü bu, güzergâha da, yolculara da aşinaydı: engellilere ve yaşlılara ayrılmış koltuklarda oturan kaygısız ergenler; onlara ters ters bakıp kalkmalarını söyleyen, çelik burunlu botlar giymiş inşaat işçileri; boşalan koltuklara minnettarca oturan saçı kınalı, aksak yürüyüşlü ve bastonlu ihtiyar kadın; her durakta yerinden savrulan, ayaklarını sürüyerek geçerken Benny'ye bakan torbalı kadınlar ve şişeli adamlar. Sanki biliyorlardı. Kim olduğunu.

Fakat belki bu sadece onun kuruntusuydu. Hastanenin dışındaki dünya gerçek değilmiş gibi geliyordu artık Benny'ye. O yaz orman yangınları erken başlamıştı ve şimdiden dağlardan aşağı kıvrım kıvrım dumanlar iniyor, havayı Mars'ın atmosferi gibi acayip bir kırmızı tona boyuyordu. Otobüs şehrin kıyısındaki semtlerden ağır ağır geçerken camdan dışarıya baktı: Dizi dizi işyerlerine, çek kırdırma bürolarına, manikürpedikür salonlarına, makarnacılara ve dönercilere, vitamin dükkânlarına, ucuzcu marketlere ve indirimli halı depolarına. Tentelerde, Tibet'in dua bayraklarına benzer renk renk flamalar sallanıyordu. Pejmürde mağazaların vitrinlerinde parıltılarla BÜYÜK AÇILIŞ! KAPATIYORUZ! STOK FAZLASI İNDİRİMİ! HER ŞEY MALİYETİNE! yazıyordu. Otobüs Çin Mahallesi'ni dolanarak şehir merkezindeki lüks mağazalar bölgesine yönelince, bunların yerini binaların cephelerini tamamen kapatan devasa reklam panoları aldı; panolarda ileri teknoloji ürünü spor ayakkabılarının, akıllı telefonların, dışı terlemiş votka şişelerinin ve bronzla kaplanmış gibi görünen iç çamaşırlı

pırıl pırıl modellerin göz alıcı monokromatik görüntüleri vardı. Reklam panoları fazla şey söylemiyordu. Söylemeye ihtiyaçları yoktu. Safi görüntüydüler. Şehrin tepesindeki kadirimutlak varlıklarıyla, dile ihtiyaç duymadan ve sesten bile yüksek şekilde, göze hitap ediyorlardı. Benny'nin hassasiyetlerine sahip bir çocuk için çok fazlaydı bu –çok fazla gürültü, çok fazla uyaran– ve artık dayanamayınca, cep telefonunu sanki çalıyormuş gibi kulağına götürüp yüksek sesle konuşmaya başladı.

Ne istiyorsun? Tamam! Seni duyuyorum ama şimdi beni rahatsız etmeyi bırakman gerekiyor. Ciddiyim! Sessiz ol, tamam mı? Koğuşta öğrendiği bir baş etme stratejisiydi bu ve işe yarıyordu. Diğer yolcuların hiçbiri kafasını kaldırıp bakmadı bile. Cep telefonuyla bağırarak konuşan bir çocuğa kimse dikkatini vermedi, bu da Benny'nin seslere yanıt vermesini sağladı.

Otobüs sonunda Kütüphane Meydanı'na yaklaştığında Benny'nin endişesi azaldı, çocukluğundan hatırladığı, kendisinde kollarını çırpma, başının arkasını şamarlayıp topuklarıyla koltuğun altındaki havalandırma ızgarasını tekmeleme isteği uyandıran ürpertici heyecanı hissetti yine. Kendini tuttu. Bu davranış için de, şöyle diyen bir Baş Etme Kartı vardı:

> Gözlerini kapatıp derin bir nefes al. Bedeninin ağır ve kumla dolu olduğunu tasavvur et. Nefesini verdiğinde, kumun yavaşça içinden dışarıya aktığını hisset. Kumun tamamı gidene dek nefes alıp ver.

Bunu ezberlemişti. Gözlerini kapatarak talimatları uyguladı, ta ki kum akıp gidene, kendini rahatlamış ve âdeta suda yüzer gibi hoş bir boşalmışlık içinde hissedene dek. Bu ani hafiflik garipti ama Benny daha kaygılanmaya başlayamadan otobüs, pofurtular ve tiz sesler çıkararak Kütüphane Meydanı'nda durdu. Benny ayağa kalkıp ağırlığını sınadı, her şey yolundaydı. Torbalı hanımlar ve şişeli adamlar da iniyordu. Arkalarında sı-

raya girdi ve Kütüphane'ye çıkan yokuş boyunca takip etti onları. Mesaiye başlayan fabrika işçileri gibi kapılardan art arda girmelerini izledi. Sonra hepsi dağılıp kuytulara, köşelere çekildiler ama Benny ne yapacağını bilmeksizin danışma masasının başında dikilip kaldı. Küçük kâğıt ona Kütüphane'ye gelmesini söylemişti ama oraya varınca ne yapacağını söylememişti. Uygulayacak başka talimatı olmayınca Benny de onu nereye götüreceğini bilen ayaklarına uydu.

Çokkültürlü Çocuk Köşesi'nde, sandalyeleri çember oluşturacak şekilde dizen ufak tefek bir kütüphaneci dışında kimse yoktu. Buraya dönmüş olmak garipti. Benny kalmak istedi ama göğüs hizasındaki raflar ve parlak ciltli kitaplar arasında dolanmak için fazla büyük ve yaşlıydı. Ortalıkta dolanan yaşlı tiplerin insanları tedirgin ettiğini biliyordu. Kendisi acayip yaşlı olmasa da. Kütüphaneci tanıdık görünüyordu. Onun soran gözlerle kendisine bakması üzerine geri çekildi Benny.

Ellerini kapüşonlusunun ceplerine sokarak, asansörle tekrar zemin kata çıktı ve sonra yukarı çıkmayı sürdürüp her katta inerek raflar arasında dolaştı, kitapların sırtına basılı başlıkları okudu, bulması gereken her ne ise onu aradı. Cebindeki kâğıt şeride dokundu, harfler dağılıp silinmeye başlayıncaya dek bir kıvırıp bir açtı onu. Saatler geçti, hiçbir şey bulamadı ama önemi yoktu. Orada olmaktan hoşlanmıştı. Ertesi gün yine geldi.

Dewey Ondalık Sistemi içinde yukarı çıkışını izledik onun; 000'lar ve 010'larla başladı (Bilgisayar Bilimleri, Bilgi ve Sistemler, tüm Kaynakçalar), oradan 100'lere ve 200'lere tırmandı (Felsefe, Metafizik, Bilgi Kuramı ve Din), sonra 300'lere ve 400'lere (Sosyal Bilimler ve Dil), sonra 500'lere ve 600'lere (Bilim ve Teknoloji), sonra 700'lere ve 800'lere (Sanat, Eğlence ve Edebiyat), ta sekizinci kattaki 900'lere (Tarih) varıncaya dek. Eski Kuzey Kanadı'nın en tepesindeki 999'a ulaşınca (Uzaydaki Dünyalar), orada kaldı.

Eski Kütüphane'nin Kuzey Kanadı'yla Yeni Eklenti'nin mo-

dern spiral kollarından birinin buluştuğu yerde, hiç umulmadık kuytu bir köşeye sıkıştırılmış hâlde duran üç çalışma bölmesi gözüne çarptı. Bu köşeye ancak küçük bir köprü aracılığıyla ulaşılabiliyordu. Eski ile Yeni'yi biçimsizce birleştiren köprüden aşağıya bakınca, dokuz kat aşağıya, alt bodrumda bulunan kullanım dışı bırakılmış Ciltevi'ne kadar inen baş döndürücü bir manzara izleniyordu. Bu köprüyü bizim gibi yıllar boyunca gözleseniz, üzerinden geçen kütüphane ziyaretçilerine dair epeyce şey öğrenirdiniz. Meşgul pragmatistler, fazla düşünmeden geçerlerdi köprüden. Daha varoluşçu eğilimleri olanlar, orta noktaya erişmekte ikirciklenerek bir an durup tırabzandan aşağı bakarlar, adımlarını boşluğa atıp düşerek alt bodrumun beton zemininde can vermenin nasıl bir şey olacağını hayal ederlerdi. Böyle bir ziyaretçinin köprü üzerinde her duraksayışında soluğumuzu tutar, mimarı Halk Kütüphanesi'nin içinde bu tarzda zorlu bir kalkış noktası tasarlamaya neyin yönlendirdiğini merak ederdik. Ne budalalık! İnsanlığın ölümlü korkularının ve ölümsüz arzularının ciltlenmiş kanıtlarının toplandığı yer sağlam, güven verici nitelik taşımalı; ahenkli, itimat edilir biçimde simetrik, en huzursuz ziyaretçinin bile kendini salim ve emniyette hissedeceği tarzda yapılmış olmalı. Ama kendi ölümsüzlüklerini garantiye almanın peşindeki mimarların ve şehir plancılarının başka fikirleri var. Nazarlarında Kütüphane miras bırakacakları bir proje; kitaplar da sahne malzemelerinden, onların tasarım estetiğinin temiz hatlarını bozan, alacalı bir uyumsuz nesneler topluluğundan ibaret.

Kitapların dostu değil onlar.

Bu mimari budalalık nasıl ortaya çıktı? Benny tırabzandan aşağı bakıp bunca yüksekte olmanın tadını çıkarırken, açıklamamıza müsaade edin lütfen. Kitaplar iyi bir arka plan hikâyesine bayılır, Benny de rahatsız olmayacaktır. Onun acelesi yok şu anda. Ne de olsa yaz tatili zamanı.

2005'te Kütüphane Yönetim Kurulu, Halk Kütüphanesi için yeni bir Ana Bölüm inşa edilmesine karar verdi. Teklifleri almak üzere bir çağrı yayımladılar; ünlü bir mimar, öngörülü, postmodern bir ifade olarak selamlanan ve sevgili Eski Kütüphane'mizin yerle yeksan edilmesini gerektiren şeytani bir planla aldı işi. Plan ayrıca en savunmasız durumda olanlarımızın iskartaya çıkarılmasını –kullanılan terim *ayıklama* idi– öngörüyordu. Dehşete kapıldığımızı söylemeye gerek yok. Birçoğumuz 1990'ların kitap soykırımını hatırlar: San Francisco Halk Kütüphanesi'nden çeyrek milyon kitap eksilmiş ve sonları bir toplu mezara gitmek, bir katı atık sahasına gömülmek olmuştu. Bir eleştirmen, "geçmişe yönelik bir nefret suçu" diye nitelemişti bu feci ayıklamayı. Sıranın bize gelmesinden korkuyorduk.

Korkunç süreç başlamış, aramızdan seçtiklerini sandıklara doldurmaya koyulmuşlardı ama sonra 2008'de, tam yıkım başlamak üzereyken, menkul kıymetler borsası çöktü, Yönetim Kurulu tereddüde düşüp para musluklarını kıstı, biz kitaplar da topluca bir rahat nefes aldık. Belki bizi duymuşsunuzdur. Kimilerinin dediğine göre, sayfalarımız çırpınırken çıkan ses, göğe yükselen meleklerin kanatlarındaki tüylerin sesi gibiymiş.

Ünlü mimar homurdanarak tekrar çizim tahtasının başına geçti ve düşük maliyetli bir uzlaşı, klasik Eski Kütüphane binasını koskoca tırnak işaretlerine benzer modern bir kabuğun içine alacak bir plan hazırladı. Yapı tamamlandığında Kütüphane şöyle görünüyordu:

"KÜTÜPHANE"

Göstergebilimsel bir formülasyon olarak incelikli değildi bu tasarım. Hatta kimileri haince demişti ona. Neylersiniz.

Yeni birleşik yapıya, kesin şekilde yumurtamsı şekle sahip

olduğu hâlde, Kütüphane Meydanı adı verildi.* Ana yapıdan bağımsız eliptik duvarlar, Roma'daki Kolezyum'a tuhaf bir teatral göndermeyle, dizi dizi kemerlerle örülü. Bu çevrili alan içine sıkıştırılmış meydanda, bazı markalar adına işletilen mekânlar yer alıyor: Bir kafe, bir market, bir gazete bayisi, bir Papaya Joe's ve bir Flying Pie Pizzacısı. Kenarlarda metal sandalyeler ve kafe masaları dizili.

Burada, Kütüphane Meydanı'nda her şey biraz gerçeküstü gelir insana. Ziyaretçiler ve alışverişçiler, ortalıkta uyurgezerler gibi dolanır. Cep telefonuyla konuşan ofis çalışanları, havayla sohbet edermişçesine bir aşağı bir yukarı yürürler. Evsizler yağmurdan korunmak için masalarda toplanır. Zaman yavaşlar. Güvercinler yem yiyip gur gur sesler çıkarır. Ses kemerlerde yankılanır.

Tekrar dokuzuncu kattayız. Benny asılı köprünün kenarından kendini çekip ilerlemeye devam ederek, karşı taraftan gördüğü umulmadık köşeye ulaştı. Üç çalışma bölmesinden ikisi doluydu. Bölmelerden birinde Ortadoğulu bir değişim öğrencisi, ellerini dizlerinin arasında birleştirmiş, kitaplarının üzerine eğilmiş hâlde oturuyordu ama Benny daha yakından bakınca, oğlanın gözlerinin kapalı olduğunu gördü; dua ediyor ya da uyuyor gibiydi. Diğer bölmede daha yaşlı bir kadın oturmuş, dizüstü bilgisayarında çok hızlı şekilde bir şeyler yazıyordu. Yaşı ellilerde ya da altmışlardaydı, belki Benny gibi bir tarafı Asyalıydı; siyah çerçeveli gözlüğü ve kır düşmüş saçları vardı. Benny'nin varlığını hissetmiş olmalıydı çünkü başını kaldırıp ona baktı ve bu arada parmakları hiç duraksamaksızın yazmaya devam etti. Benny bitişik bölmeye geçti hemen.

Bunlar yenileme günlerinin öncesinden kalma eski bölmelerdi, fakat sert ve dik sandalye şaşırtıcı ölçüde rahattı. Benny

* "Meydan" anlamına gelen *square*, aynı zamanda "kare" demektir. –*çn*

sandalyeyi dayanıklı ahşap masaya doğru çektiğinde, küçük bölme sanki hazla iç çekti, bölmenin duvarları da Benny'yi daha iyi ağırlamak için biraz daha dikleştiler. Bölmenin eni boyunca, tam göz hizasında, dar, boş bir raf uzanıyordu. Üzerinde hiçbir şey bulunmamasından büyük sevinç duydu Benny. Başlangıçta orada öylece oturmaktan hoşnuttu, ama yanından kolları kitaplarla dolu, çalışacak yer aradıkları belli olan birkaç ziyaretçi geçince rahatsızlık hissetmeye başladı. Kompozisyon defterini sırt çantasından çıkarıp önündeki masaya yerleştirdi. Bir kurşunkalem alıp defterin yanına koydu. Böylesi daha iyiydi, ama şimdi de boş raf bir şeyler istiyordu sanki. Sırt çantasını sandalyeye astı, böylece burayı kendi alanı olarak belirledikten sonra, sınırlarını tahkim etmekte kullanacağı kitaplar aramaya koyuldu.

Her gün aynı şeyi yapar oldu. Raflar arasında dolaşıyor, başlıkların gözüne takılmasına ve bekleyen kollarına kitapların düşmesine izin veriyor, bu süreç içinde kitapların da kendi zihinlerinin bulunduğunu, kendisi nasıl onları seçiyorsa onların da kendisini seçtiklerini keşfediyordu. Kolları dolduğunda sandalyesine dönüyor, onu bekleyen raftaki ciltleri askerler gibi, sırtları aynı hizada, dimdik ve upuzun duracakları şekilde düzene sokuyordu. Başlangıçta bu ona yetiyordu. Bölmesinin güvenli istihkâmında oturmak yeterliydi, fakat bir süre sonra kitaplar kendi aralarında fısıldaşmaya başladılar. Öylece durmak onlara yetmiyordu. LEGO değil, kitaptı onlar. Orada durup duracaklarsa, Benny niçin raflarından ayırmıştı ki onları? Madem onları taşımıştı, kapaklarını açıp birkaç satır okuma nezaketini göstermesi gerekmez miydi? Bari birkaç resme baksaydı, neden yapmıyordu bunu?

Açık bir teklif, neredeyse bir komut söz konusuydu; Benny bunu duydu ve yerine getirdi. O gün dizdikleri arasından bir kitap seçti, açtı ve bir-iki sayfa okumaya koyuldu; okuyor sayılmazdı aslında. Soldan sağa ya da yukarıdan aşağı gibisinden

herhangi bir sistematik yöntemi yoktu başlangıçta. Sistemli bir ineğin istikrarlı otlayışı gibi değil de, bir geyiğin bahar zamanında, yapraklar yumuşak ve körpeyken karnını doyuruşu gibi: Bir lokma oradan, bir lokma buradan. Küçükken kendisine kitap okunmasına bayılırdı Benny, ama yaşı ilerleyince video oyunları oynamaya başladı ve kitapları bütün olarak, baştan sona okuma alışkanlığını edinmedi hiç. Şimdi nasıl ilerleyeceğini pek bilmiyordu, o yüzden kitabın içinde doğrusal olmayan biçimde dolaşıyor, bazen sondan, bazen ortadan başlıyor, belli bir şey aramasa da sayfaları çevirme hissinden hoşlanıyordu; sayfalar da bundan haz alır gibiydiler. Çok geçmeden sözcükler mânâlarıyla onu kendilerine çekmeye başladılar ve onların söylediklerini anlamak için, başlangıçlara –cümlelerin, paragrafların, bölümlerin, kitabın kendisinin başlangıcına– gitmesi gerektiğini keşfetti. Öyle yaptı. Kitabın bir yerde başlamak zorunda olduğunu keşfetti. İlk sayfadaki ilk heceden başlayarak, sözcükleri okurken ağzını oynatmaya, sözcükler bir araya gelerek cümleleri oluştururken onları seslendirmeye başladı; taki sözcükler dudaklarını harekete geçiriyormuş, fısıltılar içinde dünyaya ulaşmak için onun dilini ödünç alıyorlarmış gibi hissedinceye dek.

Çok geçmeden, böyle kendi kendine okurken, kafasının içindeki diğer tüm seslerin dinginleşip sustuğunu keşfetti; Çocuk Saati esnasında çocukların dinginleşip susmalarına çok benzer şekilde. Bu harika bir keşifti ve bundan da harika olan, seslerin uzun süre, hatta günün sonunda Benny'nin taşıma arabasına kitapları koyup Kütüphane'nin kapısından geçerek sokağa çıkmasından sonra dahi suskun kalmasıydı. Kaldırımda yürürken, otobüs durağında beklerken, sanki dünyayla arasında bir tampon varmış, kitapların ördüğü dingin bir hikâyenin rahatlatıcı kozası içindeymiş gibi güvende hissediyordu kendini. Mağaza vitrinlerinden, reklam panolarından gelen onca çığlık bile rahatsız etmiyordu kendisini. Otobüse bindiğinde oturup

başını cama dayıyor, karanlığın çökmeye başladığı sokakların, orman yangınlarının dumanıyla kırmızılaşmış gölgeli ışıklar içinde akıp gitmesini izliyordu. Dünyanın sesi kısılmış, bastırılmış gibiydi. Kitapların sayfalarındaki sözcükler kafasındaki seslere, hakkında düşünülecek, sessizlik içinde kafa yorulacak bir şey vermişti sanki ve yaz böyle geçti.

Ağustosta, okulun başlamasına bir hafta kala Benny kütüphanedeki bölmesinde ortaçağ şövalyelerine dair bir kitap okurken, Çin falı boyutunda bir kâğıt şerit, kitabın sayfaları arasından çıkıp pır pır ederek geldi, Benny'nin önündeki masaya düştü. Üzerinde daktilo harflerine benzetilmiş el yazısı sözcükler bulunan küçük şerit o kadar tanıdıktı ki Benny'nin yüreği hopladı. Kompozisyon defterinin, Pedipsi'deki çöp kutusundan kurtardığı şeritleri bir sütun hâlinde düzgünce yapıştırdığı sayfasını açtı.

Ayakkabını masaya koy. Senden ne istediğini sor, diyordu ilk şerit.

Kütüphane'ye gel, diyordu sonuncusu.

Tutkal çubuğunun kapağını açtı, şövalyeler kitabından düşmüş en yeni şeridi sütunun altına dikkatlice hizaladı. Arkasına biraz tutkal sürdü, yapıştırdı şeridi, sonra arkasına yaslanıp bir tatmin duygusuyla okudu.

Tebrikler, diyordu yeni şerit. Başardın.

17

Başarmıştı, ama çok geçti. Yaz sona ermişti, okul başlamak üzereydi ve Benny'nin yakında Kütüphane'den ayrılması gerekecekti. Orada yapması gereken her ne idiyse, beklemesi gerekecekti.

Bu arada Annabelle, yaz mevsimini Kontrol Merkezi'nde kapalı hâlde, haberlerle baş başa geçirmişti. Bir uluslararası or-

man ürünleri şirketler grubu için, ülkedeki orman yangınlarının yayılımını takip ediyordu. Bir İkinci Anayasa Değişikliği* lobi grubu için, toplu cinayetlere dair yerel haberlerdeki silah karşıtı eğilimleri tarıyordu. Zika virüsünün yayılışını ve başkanlık kampanyalarını izliyordu.

Örtü yangınları, tutuşma kaynakları, yanma hızları, mikrosefali ve sivrisineklerin çiftleşme alışkanlıkları hakkında yazılar okudu. Teknik terimleri, temel şikâyet konularını ve tüm adayların kamuoyu yoklaması sonuçlarını biliyordu.

Anahtar sözcükleri yakalamak hususunda mahir, keskin, kütüphaneci adayı gözleri, varlığından habersiz olduğu nesnelerin isimlerine aşina hâle geldi: 12 kalibrelik Remington 870 Ekspres Taktik çifteler; 40 kalibrelik Glock 22 tabancalar; Bushmaster XM15-E2S'ler; 22 kalibrelik Savage MK II-F kurmalı tüfekler.

Böylesi malumatların kendine ait bir hayatı vardı ve zihnine bir kez girdiler mi, artık onları bilmezden gelmesi de, unutması da mümkün değildi. Dünyadan yalıtılmışlığının artmasına rağmen o dünyada olup bitenlere dair çok şey biliyordu.

Küçük evin içi tıkış tıkıştı. Yangınların dumanı pencerelerden içeri sızıyordu. Annabelle dışarı çıktığında duman daha da çoğalıyordu. Benny'nin astımından yana endişeleniyor ve kendisi de arazlar gösteriyordu. Hırıltı. Öksürük. Nefes darlığı. Doktora gitti, doktor da ona bir fısfıs reçetesi yazdı ve stresten mustarip olduğunu söyledi. Öyle ya! Annabelle hâlâ yeni proje yönetimi arayüzünün kullanımını öğrenmeye, radyo ve televizyon protokollerini kavramaya, tüm yeni anahtar kelimeleri ve müşteri numaralarını hatırlamaya çalışıyordu. Daha önce belleğiyle alakalı bir sorun yaşamamıştı hiç, ama şimdi depolama kapasitesinin sınırına ulaşmış gibi hissediyordu kendini.

---

* ABD Anayasası'na getirilen 1791 tarihli İkinci Değişiklik (The Second Amendment), silah bulundurma ve taşıma hakkını güvence altına alır. –*çn*

Bir de Benny'yle ilgili süregiden kaygıları vardı tabii. Benny hastaneden taburcu edildiğinde, Annabelle onunla ilgilenen ekipten bir Ayakta Tedavi Planı almıştı; içinde tüm doktor ve terapi randevuları, ilaçların ve olası yan etkilerin sıralandığı upuzun listeler, ayrıca duygu denetimine, endişe toleransına ve sosyal problem çözüm becerilerini geliştirmeye ilişkin birçok faydalı öneri yer alıyordu.

Ayrıca Annabelle'in dikkatle gözlemesi gereken davranışlar listesi vardı: Sosyal yalıtılmışlık ve duygusal geri çekilme; depresyon ve hâlsizlik; saldırganlık ve öfke; tehditkâr davranışlar; çabuk sinirlenme; uykusuzluk; paranoya; yoğunlaşma eksikliği; göz kırpmadan ya da boş bir ifadeyle bakmak; kasılmalı yüz ya da beden hareketleri; işitsel ve görsel sanrılar; görünmeyen varlıklarla diyaloglar; tuhaf ya da tutarsız konuşmalar; üzücü bir film izlerken gülmek; mutluluk verici bir film izlerken ağlamak; rüyaları gerçeklerle karıştırmak...

Listeye bakmak bile Annabelle'in hırıltıyla solumasına yol açtı, ama her bir başlığı dikkatle inceleyerek, rahatsızlık belirtilerine dair bu soyut ifadeleri, gayet gerçek olan kendi oğlunun fiili davranışlarıyla eşlemeye çalıştı. Benny'nin kızgın sözleri bir öfke patlaması teşkil ediyor muydu? Annesinin arşiviyle dolu bir çöp torbasını tekmelemek, tehditkâr bir davranış sayılır mıydı? Oğlunun yeni iş istasyonundan ve bütün o havalı alet edevattan etkileneceğini düşünmüştü, fakat Benny Kontrol Merkezi'ni gördüğü zaman ürkmüş, sonra da odasından aşağı taşıdığı çöp torbalarını bir istinat duvarı inşa etmekte kullanmış, bunları bir set oluşturacak şekilde kum torbaları gibi yığarak, iş istasyonunu öte yanda bırakmıştı. Paranoya mıydı bu?

Benny o yazı kütüphanede geçirmeyi tasarladığını duyurduğunda şaşırmış, itidalli bir memnuniyet duymuştu Annabelle. Bunu yapacak çok fazla on dört yaşında çocuk çıkmazdı. Aklından, küçük mezuniyet töreninin bu kararda bir rol oynamış olabileceği geçmişti. Yetişkinliğe geçiş törenlerinin, genç bir

insanın öz saygı gelişimi açısından önemli olduğunu okumuş, onca zahmete bu yüzden girmişti. Fazla umutlanmamaya çalışmış, Benny'nin ilgisini kaybedeceğini söylemişti kendi kendine. Fakat Benny her sabah kurulu saat gibi, yemeğini yanına alıp Kütüphane Meydanı'na giden otobüse yetişti. Annesi orada bütün gün ne yaptığını sorunca, omuz silkmekle yetinip, "Hiç," diyordu. Ama bu bir ergen için hayli normal bir yanıttı. Onu konuşturmaya çalıştı Annabelle.

"Okudun mu?"

"Evet."

"Ne okudun?"

"Kitaplar işte."

"Kimseyle konuştun mu, yeni arkadaşlar edindin mi?"

"Hayır."

Dr. Melanie kaygılı görünmüyordu. Benny'nin gündelik bir düzen oturtmasının iyi olduğunu söyledi, fakat haftalar geçtikçe Annabelle giderek endişelenmeye başladı. Sosyal yalıtılmışlık böyle bir şey miydi acaba? Ara sıra kısa mesajlar gönderiyordu oğluna, o da genellikle yanıt yazıyordu gerçi. Kendisine söylemediği başka şeyler mi vardı ortada? Kütüphane Meydanı marjinal tiplere çekici gelen bir yerdi. Uyuşturucuya mı bulaşmıştı yoksa? Geceleyin yatakta uyarıcı işaretler listesini okudukça kaygıları çoğalıyordu. Nihayet bir gün, işine odaklanamayıp erkenden yemek molası verdi ve Kütüphane Meydanı'na giden otobüse bindi.

Son ziyaretinden beri bu alan epeyce değişmişti. Annabelle yapılan yenilemelere dair uzun münakaşaları takip etmiş ve Yeni Eklenti açıldığı zaman, Benny'yi oraya pizza yemeye götürmüştü. Buranın şimdi nasıl cafcaflı hâle geldiğini görüp şaşırdı. Meydan, pazar ve market arabalarını kafe masalarının yanına çekmiş uyuklayan ya da çöpleri karıştırıp boş teneke kutular, pizza artıkları arayan evsiz insanlarla doluydu. Ayaklarının dibinde kabara kabara yürüyen güvercinler, kek ambalajlarının

ve kruvasan kırıntılarının başında serçelerle kavga ediyorlardı. Kemerlerin altında alkol, marihuana ve idrar kokuları birbirine karışmıştı.

İçeride, Eski Kütüphane binasından geriye kalanlar büyük ölçüde Annabelle'in anımsadığı gibiydi. Göze çarpmamaya çalışarak katları çıktı. Benny'nin onu fark etmesi hâlinde anlatacağı hikâyeyi hazırlamıştı; işi için araştırma yapması gerektiğini söyleyecekti ki aslında böyle bir şey olası değildi. Medya takibi, gerçek kitapları içine alan bir araştırma gerektirmiyordu ama Benny'nin bundan haberi yoktu. Rafları taradı, ziyaretçilerin kitap okuduğu ya da uyukladığı köşelere göz attı, sonunda en tepeye vardığında, geçmesi zor bir köprünün öteki ucunda, umulmadık kuytu bir köşe fark etti. Büyük bir dikkatle dar köprüye adımını attı, köprünün kendisini taşıyıp taşımayacağından emin olamayarak durakladı, ardından bir adım daha attı. Köprünün ortasına ulaştığında tekrar durakladı ve tırabzana sıkıca tutunarak aşağı baktı. Baş döndürücü bir mesafeydi bu, ama yüreğinin pır pır edip dizlerinin gevşemesinin sebebi yükseklik değil, havanın niteliğiyle ilgili bir şeydi; bir koku muydu yoksa? Evet, alt bodrumdaki eski Ciltevi'nden havalandırma boşluğu yoluyla yükselen keskin bir küflenmiş kâğıt, makine yağı ve ciltçi tutkalı kokusu. Annabelle gözlerini kapatıp hazla içine çekti bu kokuyu.

Eski Ciltevi'ni stajyerlik günlerinden hatırlıyordu. Kocaman bir odaydı; içinde İtalyan yapımı sanayi tipi bir antika kâğıt giyotini ve makaralarıyla, bobinleriyle Annabelle'i ilginç şekilde cezbeden siyah, antika Singer dikiş makineleri vardı. Rafları tarayıp hasarlı kitapları bulur, onları aşağı taşır ve ciltçilerin çalışmasını, kitapların sırtlarını sağlamlaştırıp onlara dayanıklı keten kapaklar giydirmelerini izlerdi. Biri yaşlı, diğeri genç iki ciltçi vardı; genç olan Annabelle'e kur yapar, şakalaşırdı onunla. Yaşlı adam Annabelle'e Halk Kütüphanesi'nin Florence Nightingale'i der, Annabelle bundan gururlanırdı; biz kitaplar da yaptıklarından ötürü onu çok severdik elbette. Yaşlı adam

emekli olmak üzereydi, ama Annabelle genç olanın durumunu hep merak etmişti. İşine son verilen bir ciltçi ne yapardı ki? Gerçek bir meseleydi bu, çünkü yapılacak Yeni Eklenti çerçevesinde, Kütüphane Yönetim Kurulu eski Ciltevi'ni kapatıp bu odayı Dijital Enformasyon Teknolojisi Merkezi ve Elektronik Kaynaklar Alanı adını verdikleri bir şeye dönüştürme kararı almıştı; kararı destekleyenler ve tenkit edenler ağız birliğiyle, buraya kısaca DETMEKA dediler.

Annabelle, tüm yerel gazetelerde yer alan DETMEKA'ya dair münakaşaları takip etmişti. Kütüphane çalışanları ve ziyaretçileri, kapatma kararına direniyorlardı. Bunun Kuzey Amerika'daki son kütüphane ciltevi olduğunu, tehlike altında bulunan tarihi ve kültürel öneme sahip bu yerin muhafaza edilmesi gerektiğini savunuyorlardı. Protesto mektupları yazdılar, Kütüphane İşçileri Sendikası da yakında işten çıkarılacak ciltçiler için greve gitme tehdidinde bulundu, fakat Yönetim Kurulu geri adım atmadı. Zaman değişiyordu. Yer bulma sıkıntısı had safhadaydı. Dergiler çevrimiçi yayımlanmaya başlamıştı. Dijital arşivler ciltlenmiş dergileri gereksiz kılmıştı. Ödünç alınma sayıları düşmüş eski kitaplar ciltlenmek yerine satışa çıkarılmalıydı. Kısacası miadı dolmuş, zamanımıza uymayan, eski döneme ait duygusal bir üründü Ciltevi. Sonunda, Annabelle dehşete düşse de Yönetim Kurulu baskın çıktı: DETMEKA'nın kurulumuna daha başlanmadığı hâlde, Ciltevi kapatıldı.

Annabelle şimdi, dokuz kat yüksekteki baş döndürücü köprüde durup tüm o eski kokuları içine çekerken, hayli dalgın, sersemlemiş hissediyordu kendini. Tutkal mıydı bunun sebebi? Kâğıt giyotinlerine, antika Singer'lara ne olduğunu merak etti. Satılmış ya da hurdaya çıkarılmışlardı büyük olasılıkla. Alt bodrumdan bir keder dalgası yükseldi. Aşağıda genişleyen havalandırma boşluğuna baktı ve dizleri güçsüzleşirken, boşluğun kararıp yıldızlarla dolduğunu gördü. Tırabzanı kavrayarak gözlerini kapattı, o sırada dirseğinde bir el hissetti.

"İyi misiniz?"

Gözlerini açtı. Bir kadın yanı başında durmuş, ağır, siyah çerçeveli gözlüğünün ardından onun yüzüne bakıyordu. Orta yaşlı bir kadın olduğunu gördü Annabelle. Asyalıya benziyordu. Annabelle bedenini doğrultup başını salladı. "İyiyim," dedi. "Teşekkür ederim. Bir an bitkinlik hissettim sadece."

Kadın onu incelemeye devam etti.

Hiçbir şey söylemeyince, Annabelle gergin bir kahkaha attı. "Yükseklikten olmalı. Yüksek yerlerden biraz korkarım."

"Tabii, dedi kadın. "Birçok insan yüksek yerlerden korkar. Birçok insan da yaşamaktan yorulmuştur."

"Evet," dedi Annabelle. Sonra kadının neyi ima ettiğini anlayarak hemen ekledi: "Ah, hayır, ondan değil..."

"İyi," dedi kadın. Tırabzanın üzerinden alt bodruma doğru bakıp başını iki yana salladı. "Bir mimar ne demeye, Halk Kütüphanesi'ne geçiş için böyle zorlu bir kalkış noktası tasarlar, merak ediyor insan."

"Tasarım epey tartışmaya yol açmıştı," dedi Annabelle. "Ama muhtemelen bunu biliyorsunuz zaten. Kütüphaneci misiniz?"

"Hayır, ziyaretçiyim sadece. Oradaki bölmelerde çalışırken sizi gördüm. Daha iyi misiniz şimdi?"

Köprünün öte yanındaki bölmeler topluluğunu gösteriyordu. Annabelle durduğu yerden, sandalyelerden birinin arkasına asılmış tanıdık sırt çantasını ve masasının üzerine kapanmış hâlde uyuyan oğlanı görebiliyordu. Oğlanın yüzü bir kitap yığınının arkasına gizlenmişti ama bunun Benny olduğunu biliyordu Annabelle. Rahat bir nefes aldı.

"Şimdi iyiyim," dedi kadına. Sonra biraz gururlu, eklemeden duramadı: "Oradaki benim oğlum."

Kadın başını salladı. "Her gün gelir buraya. İyi bir çocuğa benziyor. Sessiz."

"Öyledir," dedi Annabelle.

"Kitapları seviyor," dedi kadın.

"O tarafı bana çekmiş."

"Ya," dedi kadın. Köprüyü geçmek üzere döndü, sonra bekledi. Annabelle geri çekilince, "Ona merhaba demeyecek misiniz?" diye sordu.

Annabelle başını iki yana salladı. "Onu uyandırmak istemem." Durakladı. Kadın yine o siyah çerçeveli gözlüklerin arkasından kendisini inceliyor, sanki başka bir şey söylemesini bekliyordu. Annabelle de devam etti. "Burada olduğumu söylemeyin lütfen. Ne yaptığını yoklamamdan hoşlanmıyor." Kadın hâlâ orada durmuş bekliyordu, Annabelle de "Çocuklar işte. Bilirsiniz," diye ekledi.

Kadın başıyla onayladı. "Ergenler."

"Evet, aynen!" dedi Annabelle. "Eylülde liseye başlayacak."

"Ya," dedi kadın. "Şansı açık olsun."

Annabelle kadının gitmesini istemiyordu. Ona doğru bir adım atarak sesini alçalttı. "Aslında biraz endişeliyim onun için," diye fısıldadı. "Bu tamamen yeni bir okul ve oğlumun bazı duygu sorunları var." Sonra kendini dizginledi. Niçin bir yabancıya açılıyordu ki? İç çekti. "Uzun hikâye."

Kadın yine başıyla onayladı. "Gözüm üzerinde olacak," dedi, bu da bir şekilde rahatlattı Annabelle'i.

18

Lise yeniydi, ama Benny'nin çok geçmeden keşfedeceği üzere yeterince yeni değildi. İlk günün sonunda zil çaldığı zaman, eski ortaokulundan arkadaşları, hikâyesinin bahsedilmeye değer nitelikte olduğunu anladılar. Rağbet görecek, sosyal sermaye getirecek bir hikâyeydi bu. Rağbet gören her şey ve her tür sermaye gibi onun da değeri mübadele oranlarına bağlı olduğundan, harcanması gerekiyordu; onlar da öyle yaptılar. Hikâyesini tekrar tekrar anlatarak onu adım adım hiyerarşide aşağıya ite-

herken, kendi yüksek konumlarını sağlama aldılar. Yemek saati geldiğinde Benny'nin yeni sınıfındaki herkes, onun nasıl kendi bacağına makas saplayıp psikiyatri koğuşuna gönderildiğinden haberdar olmuştu. Benny gerektiği gibi davranarak, bunu inkâr etmeye ya da saklamaya çalışmadı.

Yemek saatinde, hemşire ve rehber öğretmenle ilaçlarıyla ilgili görüşmek üzere müdürün odasına çağrıldı. Annabelle de üzerinde büyük tuniği ve streç pantolonu, elinde büyük boy el çantasıyla oraya geldi. Erken gelmişti; bekleme odasında otururken bazı çocuklar onu gördüler. Onunla ve Kenji'yle ilgili söylentiler yayılırken, sinsi mesajlar, gizli saklı yazışmalar aldı yürüdü. İlk haftanın sonunda herkes, hadiselerden en habersiz kişiler bile Benny'yi ve ailesini dışlamaları, kendi ortaklaşa normalliklerini onların tuhaflığı üzerinden tanımlamaları gerektiğini anlamış durumdaydı. Benny yanlarından geçerken tavuk gibi gıdakladılar, ona yakıştırdıkları takma isimleri yazmak üzere cep telefonlarını çıkardılar. Öyle ki Benny koridorda yürürken, ardı sıra sessiz konuşma balonlarının sıralandığını görür gibi oluyordunuz: *Zırdeli, Kafadan Kontak, Ruh Hastası, Cüce, Japon, Gerzek, Ucube.* Tanıdık geliyor mu? Belki bu tür bir zalimliği gördünüz hatta onu desteklediniz veya belki sessizce işbirliği yapıp bağnazlığın yayılışını seyrettiniz. Veya belki siz de hedefteydiniz. Bu işler nasıldır bilirsiniz...

BENNY

E, hadi ama. Bunu geçiversek olmaz mı? Tabii ki biliyorlar. Bunlardan bahsetmen utanç verici. Benim için utanç verici çünkü biliyorum ki şöyle anlaşılsın istiyorsun: *Zavallı küçük deli*
174 *Benny Oh, boktan ailevi durumu yüzünden, kaba saba okul arkadaşlarının zorbalığına maruz kalıyor.* Tutumun pek asilce, bir kitaba yaraşır nitelikte, ama gerçekte durum öyle değildi. Ya da öyleydi ama *o kadardan ibaret* değildi çünkü ben de bir seçim yaptım. Okulun ilk günü, kim olduğumu veya neler olup bittiğini saklamamaya karar verdim. Bazı çocuklar babamın uyuşturucu bağımlısı olup olmadığını sorduklarında, değildi dedim, caz klarnetçisiydi o. Bana sesleri sorduklarında, havalı gelecek şekilde bahsettim onlardan. Psikiyatri koğuşuna yattığımı kabul ettim, bunu saklamaya çalışmadım. Aslına bakılırsa ilk günün sabahı, beni müdürün odasına çağırdıkları ve annemin geliverdiği zamana dek durumu iyi idare ediyordum. Onu ayaklarında eskimiş kirli spor ayakkabıları, üzerinde streç pantolonu ve ön tarafı lekeli koca gömleğiyle bekleme alanında otururken görünce kendimi kaybettim âdeta. Muhtemelen, memeleri görüşünü kapattığı için o lekeyi fark etmemişti bile. Herkes ona bakıyordu –Müdür Slater, hemşire, rehber

öğretmen, koridordaki tüm çocuklar– ve annemi ilk kez onların gözünden gördüm, öyle baktıkları için onları öldürmek istedim. Yemin ederim, suratlarını içeri göçürtmek istedim. O benim annem yahu. Öyle bakmamaları gerekirdi. Ona daha fazla saygı göstermeleri gerekirdi.

Yani hikâyeyi temizleyerek anlatıp beni aklını yitirmiş zavallı küçük bir kurban gibi göstermen kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor. Gerçekte neler olup bittiğini biliyorum. O sırada Annabelle hakkında neler hissettiğimi biliyorum. Neden onlara anlatmıyorsun? Çünkü işin gerçeği, ondan utanmıştım. Ondan nefret ettim. Ortalıktan kaybolmasını istedim –hay içine edeyim, söyle gitsin– ölsün istedim. *Ölen niye babam olmuştu ki?* Düşündüğüm buydu. Babam havalı biriydi ve bir müzisyendi en azından. Onca ortak ilgi alanımız vardı hem. Caz gibi, dış uzay gibi. Mesela birlikte kahvaltı eder, YouTube'da gezegenler arası seyahatlerle ilgili eski televizyon programları izlerdik ve okul çıkışında beni almaya geldiği zaman onunla gurur duyardım. Çok severdim babamı. Deli gibi severdim, ama ölmüştü artık. Şimdi annem burada, okul müdürünün bekleme odasında herkesin onu görebileceği şekilde otururken, tam bir ezik gibi görünüyordu. Kafamın içindeki ses durmadan, *Ölen niçin sen değildin?* deyip duruyordu. Bunu söyleyen rasgele bir ses değildi üstelik. *Benim* sesimdi. Bu *bendim.*

Anladın mı şimdi? Hiç kimse annesi hakkında böyle boktan şeyler düşünen bir çocukla ilgili yazılanları okumak istemez, ben de şimdi babam hakkında düşünmek istemiyorum. Öyleyse bunu bırakıp başka bir şeye geçsek olmaz mı? Kütüphane'ye dönelim. Aleph'i anlat onlara. Çok daha ilgi çekici olur.

KİTAP

Peki, ama bilesin ki, Benny, insanlar anneleri hakkında boktan şeyler düşünen çocuklara dair yazılanları okumak ister. Bu konu üzerine birçok önemli kitap yazıldı ve çok sayıda okur da bun-
176 ları okudu. Fakat bu seni rahatsız ediyorsa, geçelim.

19

İlk haftanın sonunda Benny, okulun ruh sağlığı için zararlı olduğuna karar verdi. Okula gitmeyi bırakması gerekiyordu, fakat sorun, okula gitmeyince ne yapacağıydı. Dersleri asan çocuklar genellikle alışveriş merkezlerinde ya da şayet anne babaları işe gidiyorsa evde vakit geçirirlerdi ama Annabelle evden çalışıyordu ve Benny'nin alışveriş merkezlerine gitmesi imkân dışıydı. Alışveriş merkezleri işkenceydi onun için. Satın alınmamış şeylerin fazlasıyla ahenksiz, sinir bozucu çığlıkları ve ağlayışlarıyla dolu, sesleri çoğaltan yankı odalarıydı o mekânlar.

Bunun yerine Kütüphane'ye dönmeye karar verdi; Alice ya da Athena'nın ortaya çıkmasını, kendisinin orada bulunma sebebini açıklamasını bekleyecekti. Beklerken de kitapların ona öğretebileceği her şey üzerine çalışabilirdi. Bu ideal çözüm gibi

görünüyordu –bir sürü kitap vardı burada, çok da memnun olmuştuk tabii– ama Benny dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Kütüphane'ye saklanan bir okul kaçağı duymamıştı hiç, fakat bu yakalanmayacağı anlamına gelmiyordu. O da iki bölümlü bir plan yaptı.

Birinci bölüm, annesinin e-posta hesabını kullanmasını gerektiriyordu. Annabelle yatağa girinceye dek bekleyip onun bilgisayarını açtı. Annesinin yönetici şifresini bilmiyordu. Önce *NeseliOhlar*'ı, ardından *KeyifliOhlar*'ı denedi ve bu ikinci denemesinde başarılı oldu. Tarayıcı sekmesinde, annesinin e-posta hesabı AnnabelleOh@gmail.com açık duruyordu. Gelen Kutusu'nu tarayınca, lise müdürünün bürosundan gelen bir dizi mesaj buldu, bu mesajları önceden açtığı sahte hesaba yönlendirdi: AnnabelleO@gmail.com. Bu rizikoluydu ama okuldaki yöneticilerin eksik *h*'yi fark etmeyeceklerini kestiriyordu. Son olarak, okulun IP adresinden gelecek tüm yeni e-postaları sahte hesaba yönlendirip annesinin hesabından silecek bir filtre oluşturdu.

Odasına dönüp kendi bilgisayarında sahte hesaba girdi, e-posta dizisini orada bekler hâlde buldu. Adresleri yeni mesaja kopyalayıp önceden yazdığı notu oraya yapıştırdı:

> Sayın Müdür Slater,
>
> Oğlum Benjamin'i derslere giremeyeceği için mazur görmenizi rica edeceğim. Ne yazık ki yeniden bazı ruhsal sorunlar yaşıyor ve doktoru kendisinin tekrar Çocuk Hastanesi'ndeki Pediatrik Psikiyatri Koğuşu'na yatması gerektiğini söyledi. Dolayısıyla yeni bir bildirime kadar okula devam edemeyecek.
>
> Saygılarımla,
> Annabelle Oh

Yazdıklarını tekrar okudu ve bir anlık tereddütten sonra *ruhsal sorunlar* kısmının başına *şiddetli* ifadesini ekledi. Daha iyi olmuştu. Kendimi ölmüş gibi göstermek daha mı kolay olurdu acaba, diye düşündü kısa bir süreliğine. Fakat sonra babasının cenazesini, gönderilen onca kartı ve çiçeği hatırladı; sonra da bedeni. İnsanların bedeni görmeleri gerekir, demişti cenaze yöneticisi. Ortada bir beden yokken bu çok rizikoluydu, Benny de gayet inandırıcı olan tımarhane hikâyesine bağlı kalmaya karar verdi. Gönder butonunu tıkladı, hesaptan çıktı ve yatağa girdi.

Planının ikinci bölümü, Kütüphane'de görünmez hâlde kalmak için yapması gerekenlere dairdi. Yaz boyunca hem ziyaretçilere hem de çalışanlara aşina olmuş ve Kütüphane'deki ritmin gün içinde nasıl değişim gösterdiğini öğrenmişti. Sabahın erken vakitleri kıdemlilere aitti: Sabırlı ihtiyar balıkçıllar misali gazete sayfalarını tarayan, yıpranmış ceketler giymiş geçkin adamlar; sandalyelerinin kıyısına güvercinler gibi tüneyen, eşofmanlı, güneş siperlikli, saçları kırlaşmış hanımlar. Benny nasıl okuduklarını izlerdi: Yavaşça, her bir sayfayı çevirerek ve dikkatlice bastırıp açık tutarak. Ödünç aldıkları kitabı iade ederken, sevdikleri birinden gelen değerli bir armağanmışçasına, iki elleriyle nazikçe iade deliğinden kaydırırlardı onu.

Kıdemlilerin ardından, sabahleyin sığınaklar kapanınca Kütüphane'ye doluşan hobolar, evsizler ve diğer geleneksel olmayan ziyaretçiler gelir, geçici ikametgâh edindikleri en uzak köşelerdeki koltuklarda mırıldanarak oturur ya da uyurlardı. Sonra dadılar ve anneler binaya varır, pusetlerdeki ufaklıkları asansörlerle Çokkültürlü Çocuk Köşesi'ne taşırlardı. Sabahın ilerleyen saatlerinde, ellerinde *chai latte*'leri ve şarj kablolarıyla içeri dalıp cihazlarını bağlayacak elektrik prizi arayan yeni nesil gençler takip ederdi bunları. İşte böyle devam eder, öğleden sonra, güneşin uzun ışınları batı yönündeki pencerelere vururken herkes yerine yerleşmiş olur, kitaplarının ya da dizüstü

bilgisayarlarının üzerine eğilmiş hâlde okurlar, e-postalara yanıt yazarlar ya da şekerleme yaparlardı.

Benny yaz boyunca topladığı malumattan yararlanıyordu şimdi. En zor kısım, güvenliği ve elemanların hiç eksik olmadığı danışma masasını geçerek Kütüphane'ye girmekti. Kütüphaneciler dikkatli olmak üzere eğitilmişlerdi. Keskin gözleri vardı. Meraklıydılar. Soru sorarlardı. Benny'nin akıl ettiği numara, gelişini hobolarla ve evsizlerle aynı zamana denk getirip onların arkasında içeri sızmaktı. İçeri girdikten sonra emniyette olurdu. Çok genişti Kütüphane.

Okulu kırdığı ilk günün sabahında, dikkatli hazırlıklar yaptı. Kendine azık hazırladı –bir sandviç, atıştırmalık bir şey, çeşmeden doldurabileceği bir şişe– ve gün içinde sahte e-posta hesabına göz atabilmek için cep telefonunu şarj etti. Annesinin ona sarılmasına izin verdi, evden erken çıkıp şehir merkezine giden otobüsü yakaladı. Hobolar ve kaçıklarla birlikte otobüsten inip duraktan itibaren hızını onların ağır aksak yürüyüşüne uydurarak yavaşça arkalarından gitti. Olan oldu sonunda, diye düşündü. Onlardan biri hâline geliyorum. Ön kapıya yaklaştılarında kapüşonunu başına geçirip sırtını kamburlaştırdı, ellerini derinlemesine ceplerine soktu.

"Okul kaçağıyız, ha?"

Bu ses, arkasından bir yerden gelmişe benziyordu; seslerin birçoğu gibi. İngilizce konuşuyordu fakat aksanlıydı. Çinli değildi. Benny'nin kalp atışları hızlandı. *Gerçek değil*, diye hatırlatmada bulundu kendi kendine, sonra koçunun gösterdiği gibi derin bir nefes alıp saymaya başladı. *Nefes al. İki, üç, dört...*

"Hey genç talebe! Seninle konuşuyorum!"

Sesi duymazdan gelerek nefes verdi –*beş, altı, yedi*– ama tam o sırada sert ve keskin bir şeyin baldırına çarptığını hissetti. Hızla geri döndü. Ona çarpan, akülü bir tekerlekli iskemlenin metalden ayak koyma yeriydi. Sandalyede, hurdası çıkmış evrak çantası ve Yardım Etmeden Geçmeyin tabelasıyla, sürekli

Benny'yle konuşmaya çalışan o garip tavırlı ihtiyar hobo oturuyordu. Benny bu sabah onu otobüste görmemişti. İhtiyar başını yana devirerek sandalyesini tekrar ileri doğru sürdü, bu kez Benny'nin incik kemiğine çarptı.

"Oy!" Benny geri çekilip eğilerek, bacağını ovaladı. "Canım yandı."

"Ah, affedersin. Frenler iyi tutmuyor." Yaşlı hobo sandalyesinin orasıyla burasıyla uğraştı, ardından tüyleri ağarmış elini uzattı. Satir gibi al renkli, derisi kırışmış bir yüzü ve sulanmış gözleri vardı. Benny'nin ön kolunu yakalayarak onu kendisine doğru öyle bir çekti ki, alınları birbirine değecekti neredeyse.

"Bir planım var," diye fısıldadı boğuk sesle. "Sen geride kalmalısın. Ben önden girip kitap iade bölümünde dikkati başka tarafa çekme taktikleri uygulayacağım. Güvenlik kuvvetlerinin dikkatini yeterince dağıttığım zaman çabucak içeri geçmelisin."

Sırıttı. Ön dişlerinden biri eksikti. Dişin yerindeki boşluk kırmızı kırmızı parlıyordu.

"Nasıl plan ama? Ondan sonra saat dokuzda dördüncü kattaki Parapsikoloji kısmında buluşuruz." Yaşlı hobo tekerlekli iskemlesini çalıştırdı. Boş teneke kutularla, şişelerle dolu koca koca naylon torbalar, Benny onları son gördüğünden beri iyice büyümüş gibiydiler ve ihtiyarın etrafında bir fırtına bulutu gibi salınıyorlardı. Ucunda portakal rengi bir ikaz bayrağı bulunan uzun çubuk, torbaların ortasından bir golf bayrağı ya da mızrak gibi yükseliyordu.

Benny çevresine bakındı. Dikkat çekmemek için büyük çaba harcıyordu ve bu olanlar bir felaketti, fakat ihtiyarın planını uygularsa o da çekip giderdi belki. Başını salladı.

"Harika!" Hobo, yumruğunu havaya kaldırdı. Ağzından tükürükler saçarak, "*Günün hakkını veriiiiiz!*" diye tısladı, ardından sandalyesini arka tekerlekleri üzerinde çevirip gitti.

Tekerlekli iskemle yan yatarak kalabalığın arasından geçip erişim rampasından çıkarken alışveriş torbaları zıplıyor, çubu-

ğun ucundaki bayrak dalgalanıyordu. Benny dönüp ayrılmayı kafasından geçirerek onu izliyordu, fakat gidecek başka bir yer aklına gelmediğinden ve oracıkta durup oyalanamayacağından, yavaşça yürüyerek adamın ardından gitti. Pazar arabası süren bir kadının arkasına takıldı. Girişe vardığında, kitap iade deliğinin yanında boş hâlde duran tekerlekli iskemleyi fark etti. Görevli kütüphaneci tezgâhın arkasından çıkmış, yere saçılı teneke kutuları ve şişeleri toplayarak tekrar naylon torbalara yerleştiriyordu. Hobo, kitap iade tezgâhının kenarına tutunarak sağlam bacağının üzerinde diz çökmüştü. Protez olan diğer bacağını çıkarmış baston niyetine kullanıyor, kitap iade deliğinin içine bakmak için ona yaslanarak eğiliyordu.

"Slavoj, biliyorsun o delik sadece kitaplar için," diyordu kütüphaneci, nezaketsizce olmayan bir tavırla. "Şişeler için değil, tamam mı?"

Benny güvenlikten geçmek için beklerken, isminin Slavoj olduğunu artık bildiği hobonun şöyle dediğini duydu: "Evet, evet, elbette, sevgili Ronald, ama bu delik kavramı biraz merakımı uyandırıyor. Delik dediğimiz bir *nesne*, inkâr edemeyiz, ama tamamen *eksiklikle,* biçimin *yokluğuyla*, *negatif* alanla, kendi *boşluğuyla* tanımlanan bir nesne. Ne *olmadığını* biliyoruz, ama gerçekte ne *olduğunu* nasıl bilebiliriz? Bir *delikle*, diyelim bir *yarığın* farkını nasıl anlayabiliriz? Yarık delikten daha mı incedir, dolayısıyla eksikliği daha mı azdır? Eksikliği azsa, daha fazlasını mı ister? Şayet öyleyse, bir deliğin ya da yarığın şişeleri değil de kitapları istediğini nasıl bilebiliriz?"

Benny kapüşonunu açmamış ve başını eğmişti. Güvenlikten geçerken, iade masasına doğru baktı. Hobonun, Slavoj'un sırtı ona dönüktü. Arkasında duran Benny'yi görme imkânı yoktu ama tam da Benny geçerken, ihtiyar selam verir gibi protez bacağını yukarıya, başının üstüne kaldırdı. Sanki oğlanın onu izlediğini biliyordu.

Benny'nin merdiven boşluğuna doğru ilerlemesi yeterince kolay oldu. Kütüphane'nin hem yeni hem de eski kanatlarında birkaç merdiven ve yangın çıkışı vardı. Tekerlekli iskemle erişimi olan asansör ve rampalardan da, onu fazlasıyla açıkta bırakacak yürüyen merdivenlerden de kaçındı. Parapsikoloji kısmının dördüncü katın neresinde olduğunu bilmiyordu ama doğrudan dokuzuncu kata çıkarsa hobonun onu bulamayacağı sonucuna vardı. Eski tarihi binayla yeni postmodern kanat arasındaki birleşimin mimari biçimsizliğinden ötürü Benny'nin dokuzuncu kattaki umulmadık kuytu köşesi erişilebilir değildi. O baş döndürücü köprüden tekerlekli iskemleyle geçilemezdi, dolayısıyla Benny güvende olduğunu biliyordu.

Vakit erkendi henüz. Bölmelerin ikisinde oturanlar vardı şimdiden, ama Benny'nin bölmesi boştu hâlâ. Sandalyesine oturup dikkatle çantasındakileri çıkardı, not defterini ve kalemlerini öylesine masaya koyup yakın raflardaki kitapları taramaya koyuldu. Dokuzuncu kat Tarih katıydı, bu da şansınaydı çünkü Benny tarih okumaktan hoşlandığını fark etmeye başlamıştı. Geçmişten hoşlanıyordu. Gelecekten de hoşlanıyordu. Sorun şimdiki zamandı. Avusturya-Macaristan İmparatorluğu hakkında bir kucak dolusu kitapla döndü; kitaplardan birinin ismi de *Ortaçağ Kalkanları ve Silahları*'ydı. Fakat tam okumaya başlayacakken, cep telefonun bildirim sesini duydu.

Uyarı! dedi kafasının içindeki bir ses. Yeni bir sesti bu. İnce, robotik ve sesti ve bir nesneyle bağlantılı değil gibiydi, fakat en azından İngilizce konuşuyordu ve yardım etmeye çalışıyordu sanki. Telefonunu çıkarıp sahte e-posta hesabına baktı. Gelen kutusunda bir mesaj vardı. Hemen tıklayıp okudu.

Çocuğunuz Benjamin Oh'nun tıbbi sebeplerle okula devam edemeyeceğini duymaktan ötürü üzgünüz. Eyalet yasaları gereği, öğrencinin devamsızlığı üç günü geçtiği takdirde veli, öğrencinin doktorundan alınmış, devam-

sızlığın bir tıbbi gereklilikten kaynaklandığını onaylayan, konulmuş teşhisi ve öğrencinin muhtemel dönüş tarihini de belirten bir rapor getirmekle yükümlüdür. Soundview Lisesi'ndekiler olarak biz hepimiz, çocuğunuzun bir an önce sağlığına kavuşması için dua ediyoruz.

Tehlike! Tehlike! Yine robot devreye girmiş, harekete geçirdiği iç uyarı sistemi, alarm seviyesini derhal Sarı'dan (yüksek) Kırmızı'ya (şiddetli) çıkarmıştı. Telefonunu kapattı, masasında duran, açık sayfasında on beşinci yüzyıla ait bir plaka zırhın parlak resmi görünen büyük kitaba baktı. Ne yapmalıydı? Gözleri bu savaş giysisinin farklı parçalarının isimlerinde gezindi: *Sorguç, miğfer, gorje, omuzluk, göğüs plakası, etek, üst bacak zırhı, dirseklik, alt kolluk, zırhlı eldiven, bacak zırhı, diz altı bacak zırhı, ayak zırhı.* Dudakları aşina olmadığı bu isimlerin etrafında dolandı.

Uyarı! Uyarı! Tehlike! Tehlike! Bir e-postayı annesinden gelmiş gibi göstermeye benzemiyordu bu. Doktor raporunu nasıl elde edecekti? *Düşün!* Telefonunu tekrar açıp Google'da *doktor mazeret raporu okul devamsızlığı* araması yaptı. Uzun bir sonuçlar listesi geldi, alarm seviyesi tekrar Sarı'ya düşerken, Benny derin bir nefes alıp verdi. Güzel. Bir bilgisayar ve yazıcı da gerekecekti ona. Belki bir de tarayıcı. Kütüphane'de iki ortak bilgisayar alanı vardı. Bunların daha geniş olanı birinci katta, ana giriş kapısının yakınındaydı ama orası çok göz önündeydi ve geleni gideni fazlaydı. Diğer alan dördüncü kattaydı.

Çaresi yoktu. E-postaya yanıt vermediği takdirde, okul annesine telefon açacaktı. Şimdi müdahale etmesi gerekiyordu. Kitaplarını, sandviçini ve içecek şişesini masada bıraktı. "Döneceğim," dedi onlara. "Buraya kimseyi oturtmayın." Sonra tekrar köprüden geçti, döner merdivene yönelmeden önce bir an durup aşağıya baktı.

20

Annabelle'in telefonu çalıyordu. Çalma sesi olarak seçtiği "Deniz Kıyısında" melodisini duyuyordu. Bu melodiyi, her zaman hayalini kurduğu 1950'lerin deniz kıyısındaki aile tatillerine uygun düşen, Hammond marka orgla çalınmış bir fon müziğine benzediği için seçmişti. Pembe keten helvalar yenen, mavi buzlu içecekler içilen, dönme dolaplı, çarpışan arabalı, babanızın uzaktan attığı halkaları bir şişenin boynuna geçirerek sizin için kocaman oyuncak ayılar kazandığı türden bir tatil. Küçükken hiç böyle bir aile tatiline çıkmamıştı. Kenji ve Benny ile yaptıkları Disneyland seyahati yakın zaman önceydi, böyle bir seyahat daha yapmayı ümit etmişti Annabelle, ama çok geçti artık ve telefonu "Deniz Kıyısında" melodisini tekrar tekrar çalarak alay ediyordu onunla.

Benny her zaman mesaj yazardı, demek arayan o değildi. Liseden mi arıyorlardı acaba? Lanet telefon neredeydi peki?

Çalma sesi kesildi. Arayan her kimse mesaj bırakabilirdi. Süpervizörü olmadığını biliyordu en azından. Charlie ona ulaşmak istediğinde ajansın iç mesajlaşma sistemini kullanıyor, bu da Annabelle'i deli ediyordu. Onun ekranın köşesinde belirivermesinden hiç hoşlanmıyordu. Sanki Charlie hep oradaymış, likit kristal tabakanın hemen altında gizlenip bekliyormuş gibi geliyordu Annabelle'e.

Saat neredeyse birdi, yemek vakti gelmişti. Öğle olunca çalışmayı bırakıp otobüse binerek Benny'yi okuldan almaya gittiği ve yol üzerinde Michaels'a uğradığı günler geride kalmıştı. Çünkü bir kere, Benny'nin buna müsaadesi yoktu. Lise öğrencileri, annelerinin onları okuldan alıp otobüsle eve getirmesine ihtiyaç duymazdı. Lise öğrencilerinin annelerine ihtiyacı yoktu, nokta. Ayrıca Annabelle hâlâ deneme dönemindeydi ve Charlie ona bütün haber akışlarının yanı sıra, sosyal medyayı da takip etmek zorunda olduğunu söylemişti. Artık el işi projelerine ayıracak vakti yoktu Annabelle'in.

Ayağa kalkınca diz ekleminin çıtladığını duydu ve doğrulduğunda, kalçasına bir ağrı saplandı. Oturmak sağlığına iyi gelmiyordu. Yirmi dakikada bir kalkıp vücudunu esnetmesi gerekliydi ama bunu sürekli unutuyor ve kalp hastalığına yakalanmaktan korkuyordu. Yüksek tansiyondan, göğüs kanserinden, diyabetten ve derin ven trombozundan da korkuyordu. Kalktığında, telefonu yere düştü. Üstüne oturmuştu demek. Sık sık yaptığı gibi. Telefonu alıp kimin aradığına baktı ama numarayı tanımıyordu. Bir tele-pazarlamacıydı muhtemelen. Bırakılan sesli mesaj Çinceydi.

Mutfakta açık bir mısır cipsi paketi ve yarısı dolu bir salsa sos kavanozu buldu. Bunları yatak odasına çıkardı ve sırtını esnetmek için yatağa uzandı. Yatak eskiydi, şilte bel vermişti. İnternette, kişinin şiltesini sekiz ila on yılda bir ya da otuz bin saat uykudan sonra değiştirmesi gerektiğini okumuştu ama bu Kenji'yle üzerinde uyudukları, seviştikleri, Benny'nin rahme düştüğü şilteydi; onu yağmurun altında bir konteynere yaslı hâlde tasavvur etmeye katlanamıyordu.

Komodinin üzerindeki saate baktı. Lisede de yemek saati olmalıydı. Benny'nin nasıl olduğunu merak etti. Onca okula dönüş malzemesini onun için satın alırken çok eğlenmişti. Telefonunu alıp, *Yemek nasıl gidiyor?* diye yazdı. Bekledi ama Benny'den yanıt gelmedi. *Yeni yemek kutusu nasıl?* Yemek bitmişti belki. *Günün iyi geçiyordur umarım!* Hâlâ yanıt yoktu. *Seni seviyorum!* Tavana baktı.

Cips ve salsa sos yetmemişti ona. Asıl ihtiyacı olan, bir salataydı. İçinde domates, havuz, avokado ve diğer sağlıklı şeyler bulunan şöyle güzel, büyük bir salata. Otobüse binip Whole Foods süpermarketine gidebilir, salata barından bir salata alabilirdi; ama bu da bir saat boyunca işten uzak kalmasına yol açar ve Charlie durumdan haberdar olurdu. Ayrıca Whole Foods saçma şekilde pahalı bir yerdi ve oradan alışveriş yapanlar, Annabelle'in kendini kötü hissetmesine yol açıyorlardı her

zaman: Sağlıksız. Yok, hadi söyle, Annabelle: Şişman. Pekâlâ, diye düşündü ve yatakta doğrulup cips paketini son kırıntısına dek sallayarak boşalttı. Önemi yoktu. Tekrar merdivenden aşağı indi. Whole Foods salata barına ihtiyacı yoktu. Ucuz, sağlıksız indirimli satış süpermarketinden gayet güzel bir marul alıp kendi salatalarını yapabilirdi. Bugün işten sonra gidebilirdi. Bir de salata kurutucuya ihtiyacı olacaktı. Evde bir tane vardı ama epeydir görmemişti onu. Neyse, internetten yenisini alabilirdi her zaman.

Geri dönüşüm kutusunda boş salsa kavanozuna yer kalmamıştı, Annabelle de onu lavaboya bıraktı. Cips paketini tıka basa dolu çöp kutusuna tıktı. Kontrol Merkezi'ne döndüğünde ergonomik sandalyesine oturup monitörlerle yüzleşmek için kıvrak şekilde döndü ama masanın üzerindeki bir şey gözüne takıldı. *Derli Toplu Sihir* oradan, kırpılmış bir öbek haberin altından neşeyle kendisine bakıyordu.

Ne tuhaftı! Bu küçük kitap nasıl gelmişti oraya? Annabelle onu en son yatakta gördüğünü hatırlıyordu; okurken uyuyakalmıştı. Bu aylar evvel, makas hadisesinden önceydi ve Benny'yle ilgili kaygıları arasında kitabı tamamen unutmuştu Annabelle. Başka şeylerin altında gömülü kaldıktan sonra her nasılsa aşağı kata inmiş olmalıydı ve işte şimdi bir sihir gibi, niyet ettiği şeyleri kendisine hatırlatmak için buradaydı. Annabelle tekrar kalktı, mutfağa döndü.

Pazartesi çöp günü müydü, geri dönüşüm günü mü? Şehir, toplama programını değiştirip duruyordu. Benny bunu takip ederdi ama son günlerde o da takibi bırakmıştı. Daha doğrusu vazgeçmişti muhtemelen. Bayan Wong da bazen Annabelle'e hatırlatmada bulunurdu fakat yaşlı hanım arka merdivenlerinden düşüp kalçasını kırmıştı ve hastanedeydi. İşe yaramaz oğlu da çevrede dolanıyordu. Yıllar içinde bu asık suratlı cılız ergen, asık suratlı cılız bir delikanlıya dönüşmüştü; cafcaflı bir arabaya

biniyor, süslü eşofmanlarla ve güneş gözlüğüyle geziyor, devamlı olarak annesini dubleksi satmaya ikna etmeye çalışıyordu. Annabelle duvarın arkasından seslerini duyardı; Bayan Wong oğluna Çince çıkışır, İşe Yaramaz İngilizce bağrışlarla karşılık verir, bir altın madeninin üstünde oturup da onu nakde çevirmemekle budalalık ettiğini, ihtiyarlığında bakımını kendisinin üstleneceğine güvenmemesini söylerdi. Annabelle yeni kira kontratını imzalayalı çok olmamıştı ama durum endişe vericiydi.

Dışarıda, evlerin önündeki kaldırımlarda hâlâ bazı çöp kutuları duruyordu ama hepsi boştu. Kamyon gelmiş ve gitmişti bile. Hevesi kırılmış hâlde torbaları tekrar bahçeye sürükledi Annabelle. Derken onu duydu.

"Hey BayyanOh." Ergenliğinden beri değişmemiş, yüksek perdeden çıkan nahoş bir sesi vardı ve çileden çıkarıcı biçimde, her seferinde adını tek kelimeymiş gibi söylerdi. Kasıla kasıla gelip küçük arka bahçeleri birbirinden ayıran çite yaslandı. Yüzünün yan tarafındaki şarap rengi doğum lekesini örtmek için elini kaldırdı.

"Selam BayyanOh, buralarda olacak mısın? Anamdan bir mektup var sana."

"Ya, ne hoş. Nasıl kendisi?"

Delikanlı omuz silkti. "İyidir." Annabelle'in elindeki torbalara baktı. "Buraları temizlemen gerektiğini söylüyor. Bunlar sağlığımızı tehlikeye atıyor. Tüm o çer çöpten ve beslediğin kargalardan söz ediyorum. Onlardan kurtulman lazım. Anam kendisine bakan iki karga yüzünden kalçasını kırdı, öyle yuvarlandı basamaklardan."

Annabelle'in kaşları çatıldı. "Annen öyle mi dedi?" İmzaladığı kontratı ve kira çekini vermek için Bayan Wong'u hastanede ziyaret etmiş, yaşlı kadın da basamak kırık olduğu için takılıp düştüğünü söylemişti ona.

"İşe Yaramaz Oğlum diyor ki tamir edecek onu, ama..." Ba-

şını iki yana sallamıştı. "Keşke ölmeseydi Kenji kocan." Kargalardan hiç bahsetmemişti.

İşe Yaramaz, sorusunu duymazdan geldi. "Habis bu kuşlar. Onlara verdiğin yiyecekler de sıçanları, haşereleri çekiyor. Sıçanlar ve haşereler yüzünden Sağlık Departmanı'ndan ceza yiyeceğiz. Sıçanlar ve haşereler için Sağlık Departmanı'nın verdiği ceza ne kadar, biliyor musun?"

Annabelle bilmiyordu, ama sıçan veya haşere de görmemişti.

"Bu pisliği temizlemek ve kargaları beslemeyi kesmek zorundasın!"

Çitten uzaklaştı, Annabelle'i elinde çöplerle oracıkta bırakıp dubleks binanın kendisine ait kısmına girdi. Annabelle torbaları arka sokağa götürüp İkinci El Dükkânı'nın konteynerine atmayı düşündü ama bu kanuna aykırıydı. Eh, pekâlâ, diye düşünüp torbaları arka merdivenin dibine bıraktı. Bunun için kendini yıpratmasının anlamı yoktu. Perşembe tekrar deneyecekti. Yapman gereken bundan ibaret, dedi kendi kendine nazikçe. Çaba göstermeye çalış.

Tekrar içeri girdiğinde, buzdolabında bir şişe Starbucks Frappucino buldu. Balkabağı aromalıydı; Cadılar Bayramı ertesindeki ucuzlukta satın almıştı. Kapağını açıp bir yudum aldı. Serin, tatlı ve kremalıydı; gösterdiği çabanın ödülüydü bu. Kapağı atmak için çöp tenekesine gitti ama tenekenin içinde çöp torbası yoktu. Çöp torbalarının bittiğini hatırladı. Kapağı, daha sonra görmeyi garantilemek için, mutfak masasındaki posta zarfları yığınının üzerine koydu. İşi bitince mutlaka süpermarkete gidecekti. Çöp torbası ve marul.

Frappuccino'yu tekrar Kontrol Merkezi'ne götürüp proje ekibi yönetim sitesine bağlandı ve kanallarını taradı. Şimdi, diye düşündü. Nerede kalmıştım? İnternet tarayıcısını açtı. Ah, evet. Salata kurutucusu.

21

Dördüncü kattaki ortak bilgisayar terminalleri, kitap raflarıyla çember şeklinde çevrilmiş merkezi bir alandaydı. Danışma masası biraz kenardaydı ve yukarıdaki tabelada sosyal bilimler yazılıydı. Benny'nin nadiren uğradığı bir kısımdı burası; kütüphanecilerin kendisini sorgulamayacağını umuyordu. İnce, robotik ses *Uyarı! Uyarı!* diye mırıldanıyordu. Hobonun turuncu ikaz bayrağını aradı gözleri. Görünürde yoktu. Kendisini uyaran ses sustu.

Başını aşağıda tutup raflar boyunca dolanarak boş bir terminal aradı. Din, felsefe, ardından psikoloji kısımlarını geçti, sonra –başını kaldırıp baktı– PARAPSİKOLOJİ VE OKÜLTİZM.

Tehlike! Tehlike, Will Robinson!

İnce sesi tanımıştı şimdi. Babasıyla izledikleri eski televizyon dizisi *Uzayın Derinliklerinde* yer alan robottu bu. Burada ne işi vardı? Bir sıra kitabın arkasına çömeldi.

Uyarı! Tehlike! Yabancı uzay gemisi yaklaşıyor!

Tekerlekli iskemlenin bir köşeden çıkmasını bekleyerek çevreyi gözledi ama ortalık sakindi. Raftaki kitaplara baktı. Parapsikolojinin ne olduğunu bilmiyordu, fakat normal türden psikoloji bile kendisi için gerilim sebebiydi. Robotik ses dininceye dek bekleyip, ardından boş bir terminal buldu, bağlanmak için kütüphane kartını kullandı. Tekrar *doktor mazeret raporu okul devamsızlığı* yazarak arama yaptı.

En İyi Sahte Doktor Raporları. 19+ belge – Basılabilir, Doldurulabilir, Bedava!

İş / Okul için Örnek Sahte Doktor Raporu Şablonları! Garantili!

237.000 internet sitesi sıralanmıştı. İlk bağlantıya tıklayıp okumaya başladı.

Doktor raporu hastanın okul devamsızlığına kuvvetli kanıt için önemlidir, çünkü doktora gitmek zorundasınız. Bu kullanışlı pdf rapor kanıtlıyor, aslında gitmediğiniz olmadığı hâlde! Demek okul öğretmenleriniz için kurnazca mazeret olarak kullanabilirsiniz onu.

Site türlü doktorlara –onkologlara, ürologlara, cildiyecilere, psikologlara– ait örnek raporlar öneriyordu. Bazıları bedavaydı, bazıları toplu olarak satın alınabiliyordu. Tasarımın da önemli olduğunu anladı Benny. Ona Dr. Melanie'nin ofisindeki dekorları anımsatan, oyuncak ayı desenli bir rapor buldu; ayının elindeki balonda, gülümseyen bir surat vardı. Doktorun ismini, adresini girdi ama telefon numarasını yazarken tereddüt etti. Site, doktora ait bir mesajmış gibi görünen bir telefon doğrulama hizmeti sunuyordu ama hizmetin bedeli on sekiz dolardı. O yüzden Benny uyduruk bir telefon numarası yazmayı tercih etti.

Hastanın Adı satırına, *Benjamin Oh* yazdı.

Teşhis kısmına, Dr. Melanie'den duyduğu *prodromal şizoaffektif bozukluk* sözcüklerini girdi. *Prodromal* sözcüğünü hatırlıyordu çünkü kulağına hoş gelmiş, dron, drahmi, drahoma sözcüklerini aklına getirmişti. Fakat insana saplanmayı, onu tuzağa düşürmeyi kollayan hançerler, kapanlar misali sivri uçlu harflerle dolu *şizoaffektif* sözcüğünden hiç hoşlanmamıştı. *Şizoaffektif* gibi sözcüklere temkinle yaklaşmak gerekirdi. Rapor kısmına da yazdığı metni kopyalayıp yapıştırdı: "Benjamin Oh gözetimim altında Çocuk Hastanesi'ndeki Pediatrik Psikiyatri Koğuşu'na kabul edilmiştir ve yeni bir bildirime kadar okula devam edemeyecektir."

Benny annesinin içecek alması için verdiği parayı kullanarak, raporu bozuk parayla çalışan yazıcıdan çıkardı. Dr.

Melanie'nin genç kız tarzı imzasını bir reçetede görmüştü. Bir atık kâğıt parçasında birkaç deneme yaptıktan sonra raporu imzaladı, taradı ve sahte Annabelle O hesabından müdürün e-postasına yazdığı yanıta bunu ekledi. Ancak göndermek üzereyken zamanın ayırdına vardı. Uydurma raporu yazma işi iki saatten az vaktini almıştı; Dr. Melanie hiç kimseye bu kadar çabuk yanıt vermezdi. Pedipsi'deki doktorların hepsi için aynı şey geçerliydi. Annesi onların, ne kadar meşgul ve önemli olduklarını göstermek için insanları bekletmekten hoşlandıklarını söylerdi. E-postayı taslak olarak kaydedip hesaptan çıktı. Bekleyecekti. Hastasıydı bu işlerin. Bu işlerin hastası olan bir hasta... Bunu zihninden silmek için başını iki yana salladı. Sözcüklerin böyle davranıp farklı anlamlarıyla kendisiyle alay etmelerinden hoşlanmıyordu. Ayağa kalkıp bilgisayar terminalinin üzerinden çevreyi taradı. Mıntıka temizdi. Daha yüksek bir irtifaya çıkması gerekiyordu.

Dokuzuncu kata döndüğünde, biraz rahatladı. Kuytu köşesinde her şey olması gerektiği gibiydi. Bilgisayar başındaki hanım hâlâ kitaplarıyla çevrili hâlde yazmayı sürdürüyordu. Başını kaldırıp Benny'yi görünce selamladı onu. Tuşlara hafifçe, kısa kısa bastığı esnada çıkan ses, düşen yağmur tanelerini andırıyordu. Ortadoğulu değişim öğrencisi hâlâ uyuyor, yanağını bir astronomi ders kitabının sayfalarına yaslamış hâlde hafif hafif horluyordu. Dizüstü bilgisayarının ekranında, Şili'deki bir gözlemevinden teleskopla izlenen yıldız kümesinin canlı yayını birkaç dakika arayla yeniden yükleniyor ve öğrencinin soluk alıp verişleriyle eşleşiyordu; öyle ki öğrencinin soluğu yıldızların yenilenme ritmini kontrol ediyordu sanki. Masadaki hesap makinesi, yarısı yenmiş falafelli sandviçin yanında duruyordu.

Benny de acıktığını fark etti. Azığını çıkardı ve önceden topladığı tarih kitaplarını bölmede etrafına dizdi. Alarm seviyesi Mavi'ye inmişti ama telefonunun bildirim sesiyle, tekrar Sarı'ya çıktı. Annesinden bir kısa mesaj gelmişti. Sonra bir me-

saj daha geldi. Üçüncü bir mesaj daha. Ekranında öbeklenen, sesleri giderek yükselen yeşil söz balonları. Telefonu sessize aldı, sandviçini ısırdı, ardından *Ortaçağ Kalkanları ve Silahları* kitabından rasgele bir sayfa açıp mancınıklara ve kale kapılarını uçurmakta kullanılan patlayıcılara dair yazılanları okumaya başladı. Savaş gereçlerine dair betimlemeler onu sakinleştirdi, kafasının içindeki sesler dindi. Sandviçin tadı da güzeldi. Annesine cevap yazdı. *Evet*, dedi. *Yemek yiyorum.*

Kırk beş dakika boyunca okudu ve bölümü bitirince başını kaldırıp baktı. Tüm ahenksiz sesler, uzaktakiler bile susmuştu; bunun yerine yumuşak bir ses örtüsü kuşatıyordu onu: Değişim öğrencisinin hafif horultusunu da, başka bir şeyi, bir ses yokluğunu, ince bir sessizlik örgüsünü de içeren çepeçevre, derin bir suskunluk. Eksik olan neydi? Eğildi, boynunu bölmesinin kenarından uzatarak kaynağı saptadı. Bilgisayarında yazan hanım gitmişti.

Belki tuvalete gitmek, belki de raftan yeni kitaplar almak üzere masasından uzaklaşmışa benziyordu. Dizüstü bilgisayarıyla sırt çantası da yoktu ama Benny, hanımın onları yanına aldığını tahmin etti; yakın zaman önce kütüphanede hırsızlıklar olmuş, ziyaretçiler değerli eşyalarını ortalıkta bırakmamaları için uyarılmışlardı. Kazağı hâlâ yerinde, sandalyesinin arkasına takılı duruyordu, kitapları da masanın üzerinde yığılı hâldeydi. Benny başını eğip kitapların sırtlarını okumaya çalıştı. Birisi *Grimm Masalları*'ydı. Bir diğeri *Yolları Çatallanan Bahçe*'ydi. Bir üçüncüsü, *Mekanik Yeniden Üretim Çağında Sanat Eseri*'ydi. İsmini göremediği birkaç kitap daha vardı.

Ayağa kalktı. Etrafta kimse yoktu, o da hanımın bölmesine yanaşıp *Grimm Masalları*'nı aldı. Eserin başlığına evdeki kitap rafından aşinaydı ama o baskı parlak ve neşeliydi; kapağında pembe güllerin içinde kötü cadıdan işveli işveli kaçan bir prenses resmi bulunan, ince, eksiltmeli bir ciltti onunki. Bu

baskıysa ne parlak ne de neşeliydi. Kapağı kurumuş kan gibi koyu kırmızı renkte, kalın, deri ciltli büyük bir kitaptı. Kapağa işlenen kasvetli ağaçların kökleri ve dalları, derinin içine bastırılmış damarlara benziyordu. Kitabın üst kısmından; bir sayfayı imleyen küçük bir kâğıt şerit çıkmıştı. Benny, Hansel ve Gretel masalını açarken, kâğıt yere düşüverdi. Onu alıp üzerindeki yazıyı okudu:

Hansel ve Gretel hayattalar, iyiler ve Berlin'de yaşıyorlar.

Harfler daktilo fontu gibi görünecek şekilde düzgünce yazılmıştı. Benny kâğıt şeridi hemencecik katlayıp cebine koydu, kitabı aldığı yere koyarak kendi bölmesine döndü. Kompozisyon defterini açtı, şeridi oraya yapıştırdıklarıyla karşılaştırdı. El yazısı aynıydı. Arkasını çevirdi. Arka yüzde, bir kitabın yer numarası olduğunu anladığı uzun bir rakam dizisi vardı: 791.43/0233/092. Kendisini çağıran rakamlara karşı sakınganDı Benny. O şen tavırları içinde nasıl kolayca şirazeden çıkıp bir velvele yaratabildiklerini biliyordu. Yine de kalkıp onları izleyerek, raflara gitti.

Yer numarası onu yedinci kattaki Spor, Oyun ve Eğlence kısmına götürdü. Kütüphanenin daha önce hiç gitmediği bir bölümüydü bu. 791.43/0233/092 Sinema kısmındaydı ve Benny az sonra kitabı buldu.

REINER WERNER FASSBINDER'İ ANLAMAK ÖZEL VE KAMUSAL SANAT OLARAK FİLM

Kapağı inceledi. Bir kitabın kapağı onun yüzüyse şayet, bu

cildin cüretkâr, sanatsal bir ifadesi vardı. Başlığın altında, kalın siyah çerçeveli gözlüğünün üstünden oyunbazca bakan dolgunca yanaklı, tel tel sakallı orta yaşlı bir adamın siyah beyaz fotoğrafı yer alıyordu. Adamın gözlerinde çılgınca bir parıltı vardı. Benny'ye yaşlı hobo Slavoj'u hatırlattı. Hınzır, şişmiş gözlerdi bunlar; geç saate dek dışarıda kaldığı gecelerin sabahında, Kenji'nin gözleri böyle olurdu. Seyrek, tel tel sakalı da Kenji'nin sakalına benziyordu biraz. Benny yere oturup kitabı açtı, baş aşağı çevirip silkeledi. Sayfalar öylesine kanat çırptı. Hiçbir şey düşmedi. Kâğıt şerit yoktu aralarında. Sayfaları karıştırarak başka ipuçları aramaya başladı fakat çok geçmeden, kitaptaki resimler dikkatini dağıttı. Çok sayıda değildiler, Alman oyuncuların bazı eski fotoğrafları vardı sadece. Birisi, Annabelle'in genç ve güzel olduğu zamanları andıran, sarı saçları dalgalı şuh bir kıza aitti. Kapaktaki adam bazı fotoğraflarda bu kızla birlikteydi, ama Benny adamın aslında Kenji'ye benzemediğine karar verdi. Adamın ismi Fassbinder'di. Sinemacıydı, ama filmlerinin hiçbiri pek ilgi çekici görünmüyordu. Benny çabucak kitabın sonuna atladı. Kimbilir Alman olmak gerekiyordu belki.

Kitabı kapatırken, içindeki kart cebini fark etti. Barkod teknolojisinden öncesine ait, arka kapağın iç kısmına yapıştırılmış eski tip bir cepti bu. İçine sokuşturulmuş bir kartpostal vardı. Benny çekip çıkardı onu. Müzelerin hediyelik eşya dükkânlarında satılan, büyük sanat eserlerinin betimlendiği kartpostallardandı; fakat bu kartpostalda, lekeli ve kenarlarına doğru kahverengiye dönen bir kâğıda çiziktirilmiş çöp adam tarzı bir figür yer alıyordu. Figürün dağınık kıvırcık saçları vardı ve etek giymişti, ama Benny uzun suratı ve köşeli çeneyi inceledikten sonra eteğe karşın bunun bir erkek olduğuna karar verdi. Birbirine uzak badem şeklindeki gözleri Benny'nin sağ omzundan öteye, seslerin geldiği tarafa bakıyordu. Benny geri dönüp

omzunun üstünden baktı, fakat tek gördüğü, raflarda sakince duran dizi dizi kitaplardı. Yeniden kartpostala baktı. Adam kollarını iki yana açmış ve biri ona silah doğrultmuşçasına havaya kaldırmıştı. Dudakları aralıktı ve uzun dişleri, arasında boşluklar bulunan kütüklere benziyordu. Elbiselerinde hiçbir anlam ifade etmeyen desenler vardı, başındaki buklelerse açılmış kâğıt tomarlarına benziyordu.

Çıplak ayaklarının her birinde sadece üç parmak vardı.

El parmakları, boğumlarından kesilmiş gibiydi.

İki yana açılmış kolları, aslında kanat idiler.

Benny kartpostalı ters çevirdi. *Angelus Novus*, yazıyordu başlıkta. *Sanatçı: Paul Klee, 1920. Kâğıt Üzerine Yağlıboya Transferi ve Suluboya. İsrail Müzesi.* Bu bir çocuğun resmi değildi sonuç olarak. Sanattı bu, fakat Benny başlığın kalanını okumadı, çünkü gözü kartpostalın mesaj kısmına takılmıştı. Aynı daktilo benzeri el yazısıyla yazılmış bir metin görmüştü orada:

Tarih Meleği böyle
resmedilmiş. Yüzü geçmişe
dönük. Bizim bir olaylar
dizisi gördüğümüz yerde o,
enkaz üstüne enkaz yığıp
hepsini ayaklarının dibine
atan tek bir afet görüyor.
Kalmayı istiyor Melek, ölüleri
uyandırmayı, paramparça
edilenleri bir bütün hâline
getirmeyi istiyor.

Kartpostalın sağ tarafında, alıcının isim ve adresinin bulunması gereken yerde, sözcükler devam ediyordu:

Fakat bir fırtına esiyor
Firdevs'ten; kanatları öyle bir
alıyor ki esintiyi, Melek artık
onları kapatamıyor. Fırtına,
onu sırtını döndüğü geleceğe
doğru direnilmesi imkânsız
şekilde sürüklerken,
önündeki enkaz yığını
göğe doğru yükseliyor. Bu
fırtınanın ismi...

Sözcükler cümleyi havada bırakarak öylece kalıyordu. Fırtınanın ismi neydi? Benny kartpostalı tekrar çevirip resme bir kez daha baktı. Meleğe benzemiyordu. Kartpostalı kompozisyon defterinin arasına soktu ve Fassbinder kitabını raftaki yerine geri koydu. Şimdi nereye gitsem? diye düşündü.

22

Salata kurutucusu aramanın, Annabelle'in umduğundan daha karmaşık ve zaman alıcı olduğu ortaya çıktı. Bazı kurutucular plastik, bazıları paslanmaz çeliktendi; bazılarının çevirdiğiniz döner kolları, çektiğiniz kordonları ya da bastırdığınız pompaları vardı. İsviçre malı süslü, manivelalı bir zamazingo vardı ayrıca. Fiyat ve işlev karşılaştırmaları yaptıktan sonra, hakkında düzgün kullanıcı değerlendirmeleri yapılmış, hem dayanıklı hem de ortalama fiyatlı görünen bir modelde karar kıldı. Makul bir seçimdi bu, fakat her nedense memnuniyetsizlik uyandı içinde. Saate baktı. İşinin başına dönmesi şarttı ama eninde sonunda kısa bir yemek arası vermişti sadece. Bunun sebebi sağlıklı bir yemek

hazırlamasını sağlayacak salata kurutucusunun ya da malzemelerinin bulunmamasıydı (artık bu imkânı olacaktı gerçi). Bütün bunları düşünürken bir şekilde eBay'e girmeyi de başardı.

Beş dakika, diye düşündü. Sadece beş dakika.

Kişinin çok şey istemesine yol açan nedir? Nesnelere büyüleme kudreti veren nedir ve daha fazlasını istemenin bir sınırı var mıdır?

Kitaplar böylesi sorulara çok aşinadır; bunlar sayfalarımızda yer alan en eski insan hikâyelerinizin DNA'sını oluşturur. Kıskanç tanrılara, bahçelere, konuşan yılanlara ve tatlı, karşı konulmaz elmalara ilişkin anlatılarda ifadesini bulur.

Mesela şu elmayı ele alın; Havva'nın dışında var olan, dehşetli sihriyle Havva'yı kendisine –yahut kendisini Havva'ya– yönelten, bu birleşmede ikisinin de kaybolmalarına yol açan nesne. Fakat büyüleme kudreti o gül kırmızısı meyvenin tatlı etinde miydi yoksa yılanın çatal dili mi onun hikâyesini pek leziz şekilde anlatmıştı? Acaba elma da aynı şekilde ayartılmış mıydı?

Ya hikâyenin kendisi? Sözcükler arzunuzun yol aldığı kanal mıdır; yoksa sadece ardıl bir düşünce, bir eklenti, insan zihninin kendisini evvelce şekillendirmiş dil öncesi isteği mazur göstermek için yaptığı bir numara mıdır?

Ya şu sorunlu *daha fazla* meselesi? Zira tarih boyunca çoğu insan için, "daha fazla" diye bir seçenek dahi yoktu. "Yeterli" olan hedeflenirdi ve bu da adı üstünde yeterliydi. Sanayi Devrimi bütün bunları değiştirdi; 1900'lerin başında Amerikan fabrikaları geçmişte hiç olmadığı kadar çok ürün çıkarıyor, yeni yeni güç kazanan reklam sanayi çatal dilini, vatandaşları tüketicilere dönüştürmek için kullanıyordu. Fakat bu yeni ekonomideki patlamaya karşın, büyümenin yavaşladığına dair emareler vardı ve Amerikan sanayicilerinin kafasını aynı sorular kurcalamaya başladı. Kişinin bu kadar çok şey istemesine yol açan nedir ve daha fazlasını arzulamanın bir sınırı var mıdır? Başka deyişle, Amerikan tüketicisinin yeterli şeye sahip olacağı, piyasanın çökmesine yol açacak bir doyum noktası var mıdır?

O sırada ticaret bakanı olan Herbert Hoover, Başkan Coolidge tarafından bu sorulara yanıt bulmak üzere atanmıştı. 1929'da, başkanlığa bağlı Yakın Zamanlı Ekonomik Değişimler Komitesi, vardığı sevinç verici sonucu yayımladı:

> Alan araştırması, uzun zamandır kuramsal olarak doğru kabul edildiği üzere, ***ihtiyaçların neredeyse doyurulmaz nitelikte olduğunu***, tatmin edilen bir ihtiyacın, bir diğerine yol açtığını kanıtlamıştır. Vardığımız sonuç, önümüzde ekonomik olarak hudutsuz bir alan bulunduğudur; yeni ihtiyaçlar, tatmin edilir edilmez bitimsiz şekilde daha yeni ihtiyaçlara yol açacaktır. (vurgu sonradan eklendi.)

eBay'de kar küresi bulmak hususunda sıkıntı yoktu. Her renk, tema ve fiyat aralığında kar küreleri mevcuttu. Annabelle bunca çeşit karşısında büyülenmişti. İnsanlar kar küreleri yapmayı düşünecek denli yaratıcı olmakla kalmamışlar, bunca değişik türünü de imal etmişlerdi! Başka koleksiyonları da vardı Annabelle'in: Her biri ayrı hikâyelere sahip eski oyuncaklar, kitaplar, şişeler ve kartpostallar. Kar küreleri toplamaya başlamak niyetinde değildi ama İkinci El Dükkânı'ndan aldığı küçük kaplumbağa müthiş şekilde neşesini yerine getirmişti. Kontrol Merkezi'ndeki ana monitörün altında duruyordu ve Annabelle ne zaman haberlerden bunalsa kar küresini alıp baş aşağı çeviriyor, parçacıkların parıldayarak dönüp çökelmelerini izliyordu. Kürenin içinde haber yoktu ve hiçbir şey asla değişmiyordu. Orada dünya her zaman olduğu gibi kalıyordu ve bunu rahatlatıcı buluyordu Annabelle. Elbette yavru kaplumbağanın kapalı yerde yalıtılmış hâlde kalması ve kendi küreciğinin içinde yalnız başına yüzmesi üzücüydü. Onu dışarıdan izleyen anne kaplumbağanın, yavrusuna ulaşamıyor olması da üzücüydü. Yine de camdan birbirlerini görebiliyorlardı. Her nasılsa bu düşünce bir başka düşünceye kaynaklık etti: Bu iki kaplumbağa bir arkadaş isterlerdi belki.

Annabelle'in eBay'den aldığı ilk parça, Nuh'un Gemisi motifli, müzik çalan bir küreydi. Kürenin içindeki geminin üzerinde çiftler hâlinde ayılar, geyikler, zürafalar ve güvercinler oturuyordu. Dışarıda, kürenin tabanındaki plastik dalgalarda yunuslar, kaplumbağalar ve balıklar oynaşıyordu. Şarkı, Annabelle'in çocukluğunda en sevdiği filmlerden biri olan *Doktor Dolittle*'dan alınmaydı. Bir evin bahçesindeki satışta filmin VHS kopyasını bulmuştu. Benny küçükken yere kıvrılıp bu filmi izler, "Hayvanlarla Konuş" şarkısını birlikte söylerlerdi. Benny büyüdüğü zaman kendisinin de hayvanlarla konuşabileceğine emindi. Önce hangi dili öğrenmesi gerektiğine dair uzun sohbetleri olurdu. Kanguru ya da su aygırı dili? Orangutan ya da pire dili? Belki de kokarca dilini öğrenmeliyim, diyordu Benny; arka sokaktan bir kokarca çıkıp gelirse onunla güzelce konuşarak uzaklaşmasını isteyebilirdi böylece. Annabelle onun düşüncelerini dinlemekten ne kadar haz aldığını hatırlıyordu, işte o yüzden, bu müzikli küreyi eBay'de görür görmez açık artırmaya katılmıştı.

O zamandan beri küreler hızla çoğalmıştı. Birinde şirin mi şirin bir İskoç teriyeri vardı; bir diğer eski moda kürede güzel bir balerin ayakkabısını bağlıyor, tarihi bir kürede de *Wydah* isimli batmış korsan gemisi temsil ediliyor, suda ufacık İspanyol altınları yüzüyordu. Annabelle masal motiflerine odaklanmaya başlayıp haddinden fazla Disneyvari olmayanları bulma çabası içine girdi. Bir Rapunzel'i, bir de Pamuk Prensesi vardı; şimdi de tatlı bir Hansel ve Gretel küresi için açık artırmaya katılıyordu. Açık artırmada fiyat 27 dolar 45 sente kadar yükselmişti. Annabelle'in ödemek istediğinden fazlaydı bu, fakat el ele tutuşarak pastadan yapılma eve bakan kardeşler karşı konulur gibi değildi. İyice yakından bakınca, şekerli pencereden dışarıyı izleyen cadıyı bile görebiliyordunuz. Saate baktı Annabelle. 15.52'ydi. Açık artırma sekiz dakika içinde sona eriyordu ve en yüksek teklif kendisine aitti hâlâ.

15.53. Bu son dakikalar mühimdi. Keskin nişancılar elleri

tetikte son birkaç saniyeyi bekliyor olabilirdi. Geçmişte o şekilde kaybettiği ürünler olmuştu.

15.55. Hâlâ en yüksek teklif onundu. Üst sınırını 35 dolar diye belirlemişti ama kuşku duymaya başladı. Bu kadarı yeterli değildi belki de? Bu kez 40 dolar yazdı, tam giriş tuşuna bastığı anda kapı zili çaldı. Çok sinir bozucuydu bu! Gelen büyük ihtimalle, annesinin notunu getiren İşe Yaramaz'dı. Bayan Wong'un ne istediğini merak etti. Kenji hayattayken, yaşlı hanım bazı hediyelerle kapılarına gelirdi bazen: Bahçeden topladığı uzun beyaz turplar, bir avuç Çin hardalı otu ya da bir balık kafası. Balıkların temizlendiği bir işleme tesisinde çalışıyor, balıkların kafalarını Kenji'ye pişirsin diye getiriyordu. Kenji bunları tuzlayıp ızgarada pişirir ya da balık kafası çorbası yapar, göz yuvarlarını ya da gevrek yanakları, yemek çubuklarının narin uçlarıyla kıkırdaktan ayırırdı. Kafalar en lezzetli kısımdır, derdi. O öldükten sonra, Bayan Wong artık balık kafası getirmez olmuştu.

Kapı zili tekrar çaldı. Annabelle teklifinin üst sınırını 45 dolara çıkarıp pencereye gitti, bir gazete yığınının üzerinden perdeyi çekmek üzere uzandı. İşe Yaramaz, elinde bir zarfla ön verandada dikilmekteydi.

"Hey BayyanOh!" dedi kapıya vurarak. "Aç kapıyı."

Annabelle perdeyi bıraktı. Delikanlı onu görmüş müydü? Bir sürtünme sesi duydu. İşe Yaramaz, zarfı kapının altından itelemeye çalışıyordu fakat artık ön kapıyı hiç kullanmıyorlardı çünkü girişte o kadar çok ıvır zıvır birikmişti ki kapıyı açmak zordu. Delikanlının sövdüğünü duydu, ardından zil üçüncü kez çalındı.

"Orada olduğunu biliyorum, BayyanOh! Radyonu duyuyorum. Dinle, annemden gelen bu mektubu kapının önüne bırakıyorum. Okusan iyi edersin. Posta kutunu da boşaltsan iyi olur. İçinde faturaların birikip duruyor. Elektriğini kesecekler."

Annabelle örtük perdenin ardında durup onun öndeki ba-

samaklardan küt küt adımlarla inişini dinledi. Ufak tefek bir adam için fazlasıyla gürültücüydü. Posta kutusu hakkında söyledikleri doğruydu. Bazen Annabelle önemli postaları orada bırakıyordu, çünkü en azından nerede olduklarını biliyordu o zaman. Tekrar bilgisayarın başına geçip teklifi 50 dolara çıkardı, ardından rahatlamış olarak geriye yaslandı. İşi garantiye almış gibiydi. Üst sınırı en yüksek seviyede olduğu sürece, kendisi kazanıyordu.

15.59. Bir dakikadan az zaman kalmıştı. Geriye sayıma başladı, sonra sadece yirmi saniye kala, teklif 32 dolar 45 sente yükseldi. Sonra tekrar ve tekrar yükseldi! Bir değil iki keskin nişancı, Hansel ve Gretel için teklifte bulunuyorlardı. Annabelle nefesini tuttu, parmaklarını çaprazlayarak saydı: Beş, dört, üç, iki...

Tebrikler, Kazandınız! mesajı ve kazanan teklif tutarı belirdi ekranında. Annabelle sandalyesinde utkuyla geriye yaslandı.

Kazanmak güzeldi.

16

Benny bölmesine, kucağında ressam Paul Klee hakkında bir sürü kitapla döndü. Klee'nin meşhur Alman sinemacı gibi seyrek sakalı ve bıyığı olan meşhur bir sanatçı olduğu ortaya çıkmıştı. Yeni kitapları, *Ortaçağ Kalkanları ve Silahları*'nın üstüne yığıp sayfalarını karıştırmaya başladı. Sanatçının resimlerini tuhaf, renkli ve bir şekilde müzikal buldu. Resim birden şarkı söylemeye başlasa şaşırmayacaktınız sanki. O da resimlere bakarken, aynı zamanda onları dinler hâlde buldu kendini. Kedi, kuş, balık ve balon resimleri vardı, belki de Ay resimleriydi bunlar, anlamak zordu. Bir rasgelelik vardı bunlarda sanki.

Paul Klee çok sayıda resim yapmıştı ama Benny nihayet aradığı resim olan *Angelus Novus*'u, etekli adamı buldu. Resmi in-

celedi. Bu resmin Hansel ve Gretel'le ne ilgisi vardı? Ya ismini şimdiden unuttuğu meşhur Alman sinemacıyla? Resmin yeni bir ipucu vermesini umarak bekledi.

Hiçbir şey olmadı.

Bu cesaret kırıcıydı. Kompozisyon defterini çıkarıp diğer tüm kâğıt şeritleri yapıştırdığı sayfayı açtı. Yaz mevsiminden, Kütüphane'ye ilk gelişinden beri bir şeyler olmasını bekliyordu. Birisi –umuyordu ki Alice ya da Athena'ydı bu veya ismi her neyse– onu buraya çağırmıştı, fakat niçin? Masal kitabının içinde bulduğu kâğıt parçasını cebinden çıkarıp çizgili sayfadaki koleksiyonunun en altına yerleştirdi.

Hansel ve Gretel hayattalar, iyiler ve Berlin'de yaşıyorlar.

Sırt çantasından tutkal çubuğunu alıp kâğıdı sayfaya yapıştırdı. Kâğıt parçaları, Hansel'in orman içindeki yola attığı ekmek kırıntıları gibiydiler ve Benny bunların kendisini olması gereken şeye yönlendireceklerini ummuş, fakat bu gerçekleşmemişti. Hâlâ ona bakmayı reddeden, gözlerini inatla Benny'nin sağ omzundan ötedeki noktaya dikili tutan *Angelus Novus*'u izledi kızgın kızgın. O tarafa böyle bakması sinirini bozuyordu, fakat dönüp kontrol ettiğinde, hâlâ hiçbir şey yoktu arkasında. Yakınındaki bölmelerde astronomici çocuk hâlâ uyuyordu ama yazı yazan hanımın döndüğünü gördü Benny. Üstelik onun kendisini izlerken, bir yandan da yazdığını anladı. Sanki aynı anda hem Benny'yi inceliyor hem de gözlemlerine dair hızlı, ayrıntılı gözlem notları tutuyordu. *Grimm Masalları*'nın içindeki kâğıt şeridin kaybolduğunu fark etmiş miydi? Bu kadar hızlı yazan birini hiç görmemişti. Kadın onun bakışını yakaladı ve başını yukarı aşağı salladı, fakat parmakları hiç yavaşlamadı. Benny bakışlarını kaçırdı.

Gizlice kendisini mi takip ediyordu bu kadın? Okul müdürüne göndermek üzere, okuldan kaçtığına dair bir rapor mu yazıyordu? Ruh doktoruna göndermek üzere davranışlarını mı not ediyordu? Emin olması gerekliydi, fakat tekrar gözünü kaydırdığında, kadın yine dizüstü bilgisayarına yoğunlaşmıştı. Gözlük reçetesinde hata vardı belki, çünkü ekrana bakarken kâh gözlerini kısıp kâh kaş çatıyor, bu da yüzüne bir öngörülemezlik ve haşinlik ifadesi katıyordu. Benny bir süre daha izledi onu; fakat kadın, sanki o birden yok olmuşcasına, bunun hiç farkına varmadı. O zaman rahatladı Benny. Kendini yokmuş gibi hissetmeyi seviyordu. Paul Klee kitabını karıştırmaya başlayıp Melek hakkında yazılanları okumaya çalıştı ama kitap kendisinin anlayamayacağı biçimde yazılmıştı. Az sonra esnemeye ve tekrar kendini çok uykulu hissetmeye başladı. Bu belki aldığı ilaçlardan, belki de Halk Kütüphanesi'nin öğle sonrasındaki uyku getirici etkisindendi. Başını açık kitaba, burnu Melek'in kucağına gelecek şekilde dayadı. Yazan hanımın parmaklarının ufak, hızlı seslerini dinledi. Evvelce bu sesler yağmur damlaları gibi gelmişti kulağına, fakat şimdi daha ziyade, bir buğday tarlasından havalanıp sonra tekrar konarak, yine Kütüphane'nin her tarafa yayılmış sükûnetiyle uyumlanan sığırcık kuşlarına benziyorlardı. Yahut sığırcıklara değil, dalgalara benziyorlardı belki. Belki sığırcıklar dalgalara dönüşerek kumların üstüne vuruyorlar, geri çekilmeden önce tüm o çakılları ve minik deniz kabuğu parçalarını yerinden oynatıyorlardı. Gelip giden dalgalar ve sığırcıklar, parmakların klavyeye dokunuşu, çevrilen bir sayfanın hışırtısı, yıldızların soluk alışı, ara sıra bunları bir bölen bir horultu: Benny tüm bu seslerin yükselip düşüşünü duyuyordu ve hepsinin, duyduğu diğer sesler gibi hep orada, gerilerde bir yerde olduklarını, kâh yaklaşıp kâh uzaklaşarak hep orada olacaklarını biliyordu.

24

İşe Yaramaz'ın kapının altından itelemeye çalıştığı mektupta Annabelle'e, düşüşünden sonra tedavisini tamamlamak üzere huzur evinde kalan Bayan Wong'un, ev sahipliği görevlerini, temsilcisi olarak atanmış Henry K. Wong'a devrettiği bildiriliyordu. Mektubun devamında, Annabelle'in kontratında şart koşulduğu üzere, kiracıların hanelerini temiz, düzenli tutmaları ve döküntülerden arındırmaları, ayrıca haşereleri çekecek ya da yangın tehlikesi oluşturacak çöplerle geri dönüşüm atıkları bulundurmamaları gerektiği yazılıydı. Mektupta son olarak, kontratın bir başka maddesine dair hatırlatma yer alıyordu: Ev sahibi ya da atanmış temsilcisinin haneyi belli aralıklarla denetleme yetkisi vardı, bu doğrultuda Annabelle söz konusu temsilci olan Henry K. Wong'u arayıp içinde bulunulan ayın bitiminden önceki bir tarihe, denetim için randevu verebilir miydi?

Annabelle bu mektubu Bayan Wong'un yazmadığına emindi. İhtiyar çetin cevizdi, işlerinin idaresini oğluna devredecek tipte biri değildi ve Annabelle'in orada kaldığı yıllar boyunca, bir kez bile evini denetlemeye gelmemişti. Kalçası çabucak iyileşir, çok geçmeden tedaviden çıkardı şüphesiz. Yine de mektup endişe vericiydi. İşe Yaramaz bir şeylerin peşindeydi besbelli. Annesini evi satmaya ikna etmiş olabilir miydi? Yoksa Annabelle'in birikmiş arşivlerini kontratı bozmak hatta onu evden çıkarmak için mazeret olarak mı kullanacaktı? Bayan Wong eve dönmeden önce, Annabelle'in derlenip toparlanma projesine başlaması, yığılı arşivleriyle ilgilenmesi gerekiyordu gerçekten.

Arşiv sorunu giderek kötülüyordu. Mayıs ayında Annabelle, işine son verilmesine karşı çıkmayı başarıp radyo, televizyon ve dijital medyaya geçirilmesini müzakere ettikten sonra rahat bir nefes almış, basılı yayınlardan ayrılmasının, ufak evlerini doldurmayı sürdüren kâğıt akışına son vereceğini düşünmüştü. Bu

akış kesilince evdeki yığıntıyla baş edebilir, Benny tüm çöp torbalarını dışarı çıkarmasına yardım eder ve yine güzel, temiz bir ortamda yaşamaya başlayabilirlerdi.

Annabelle'in hesaba katmadığı şey, şirketin günlük olarak, başlıca televizyon ve radyo haber kanallarının yirmi dört saatlik haber döngüsünde yer alan tüm programların DVD kopyalarını yapmasıydı. Dolayısıyla şimdi, gazetelerin ve diğer basılı yayınların günlük akışına ilaveten, evin her köşesinde biriken, verandaya ve oradadan da bahçeye taşan geri dönüşümsüz disklerle dolu torbaları vardı Annabelle'in.

Bunca haber malzemesinin birikip durması moral bozucuydu.

Derin bir nefes alıp saate baktı. Mesaisi bitmek üzereydi ve dışarı çıkmaya, bacaklarını esnetmeye ihtiyacı vardı gerçekten. Son raporunu yükledi, hesabından çıktı, ayağa kalkıp gerindi. Bel bölgesi hâlâ ağrıyordu. Ayakta çalışma imkânı veren şu yeni masalardan lazımdı belki ona. Paltosuyla çantasını almaya gitti. Benny'nin okuldan dönmesine az kalmıştı. Annabelle ufak bir yürüyüş yapıp çöp torbaları, marul ve Benny'nin yemesi için güzel, sağlıklı bir şey alacaktı. Yemek pişerken de mutfağı toplayacaktı ki masaya geçip doğru dürüst bir yemek yiyebilsinler. Belki markete giderken İkinci El Dükkânı'na uğrayıp bir merhaba derdi. Artık Benny okula döndüğü için, kendi sosyal yalıtılmışlığı onunkinden fazla dertlendiriyordu Annabelle'i. Kenji hayattayken yalnız değildi hiç. Bürodaki insan ilişkilerini de özlediğini fark etti. İkinci El Dükkânı'ndaki hanımlar tam olarak arkadaşı sayılmazlardı ama hepsi çok hoş insanlardı, hem Benny için eğlenceli bir şey bulurdu belki.

Çınlayarak gelişini duyuran kapı üzerindeki çan pek neşeliydi ve eve varış hissi veriyordu insana. Tezgâhın arkasında kimin durduğuna bakınca Jazmin'i, dehşet verici depremde evini kaybetmiş Haitili kadını gördü. Jazmin bir Hıristiyan yardım örgütünden destek almıştı ve Haiti'deki insani yardım faaliyet-

lerini takip eden Annabelle, yaraları sarma çabaları hakkında epey bilgi sahibi olarak konuşmuştu onunla, böylece ikisi çok iyi anlaşmışlardı. Jazmin bir müşteriyle ilgileniyordu, Annabelle de el sallayıp arka taraftaki Çocuk Giysileri bölümüne yöneldi.

"İyi şanslar," diye seslendi Jazmin. Port-au-Prince'te Benny'nin yaşlarında bir torunu vardı ve Annabelle'le sık sık ergenlere, onların giysi konusunda ne kadar seçici olduklarına dair konuşup gülerlerdi. Benny her zaman, şehir merkezinde dilenen pejmürde kıyafetli sokak çocuklarına benzemesine yol açan siyah kapüşonlusunu giymekte ısrar ederdi. Hiç şüphesiz, onun giymeye tenezzül edeceği daha hoş bir şey bulabilirdi Annabelle.

Önce kadın giysileri, sonra da erkek giysileri bölümü boyunca yürüdü. Askılara asılmış flanel gömleklerin yanından geçerken içi sızladı. Kenji'nin gömleklerini hep buradan satın alırdı, özlemişti onun için alışveriş yapmayı. Sonbahar, flanel kumaş için iyi bir zamandı. İnce pembe çizgili hoş bir ekose gömlek çarptı gözüne. Kenji hayatta olsaydı, Annabelle'in ona alabileceği bir hediyeydi bu. Kocasının gömleği paketinden çıkarışını, üzerinde deneyişini, kendisi için modellik yaparken yüzünün aydınlanışını hayal etti. Yıpranmış, zaman içinde rengi solmuş, yumuşamış gömlekleri severdi Kenji. Daha geçen gün Annabelle, karısının ölümünün üzerinden yıllar geçmişken hâlâ ona hediyeler alan yaşlı bir adamla ilgili haberi kesmişti gazeteden. Adamın yaptığı hiç de garip gelmemişti Annabelle'e. Tatlı, iç burkan ve asilce bir davranıştı, fakat bunu yapan bir kadın olsa, belki işler değişirdi. Belki de bir kadının ölmüş kocasına hediyeler alması gülünç bir durumdu. Zaten Kenji'nin yeterli sayıda gömleği vardı, Annabelle'in elindekilerle bir hatıra yorganı dikme projesine yoğunlaşması lazımdı. Şimdiye dek bir örüntü tasarlamış, gömleklerden keseceği karelerin boyutunu hesap etmişti; fakat sıra ilk kesimi yapmaya geldiğinde bocalamıştı. Oturup makası açarak omuz dikişinin üstüne getirmişti fa-

kat gömleği kesmek bir bedeni kesmek gibiydi, eli varmamıştı bunu yapmaya.

Çocuk giysileri bölümünde Benny'nin giyeceği hiçbir şey yoktu, Annabelle de ayakkabı raflarına yöneldi. Benny'nin spor ayakkabıları küçülüyordu ama onun ayağına olacak ayakkabıların tümü yıpranmış, hurdası çıkmış hâldeydi. Çocuklar nasıl da hor kullanıyordu ayakkabılarını. Alışveriş merkezine giderek yeni bir çift ayakkabı alması gerekecekti.

Başka ne yapabilirdi? Ayakkabı raflarının yanında durup mağazaya bakındı. İhtiyaç duyduğu, istediği hiçbir şey yoktu ama kendini özgürleşmiş hissedeceğine, hevesi kırılıverdi. Kandırmacaya başvurdu. Ne çok çalışmıştı, bir şeyleri hak etmişti, öyle ya. Ama elinden bir şey gelmiyordu. Gidip market alışverişini de yapabilirdi. Gerçi sağlıklı bir öğün hazırlama düşüncesi fazladan çalışmanın ötesinde bir şey ifade etmiyor ve hiç de çekici gelmiyordu şimdi. Gel gör ki yemek yemeleri gerekiyordu.

"Şanssız gününde misin?" diye seslendi Jazmin. Bir kutudaki bağışlanmış eşyaları tasnif ediyordu. Annabelle yanından geçtiği sırada sarı bir porselen demliği çıkardı, tutup kaldırdı. Bu sarı renk, küçük parlak bir güneş gibi gözünü alınca, yarı yolda duruverdi Annabelle.

"A!" dedi. "Ne kadar sevimli! Bakabilir miyim?"

"Elbette, tatlım," dedi Jazmin. Göz kamaştırıcı bir tebessümle, demliği ona uzattı. Ufak, yusyuvarlaktı demlik. Bir yanında sağlam bir kulpu, diğer yanında küçük, şık bir ağzı vardı ve kapağı da tepesi ponponlu bir yün bereyi andırıyordu. Annabelle iki eliyle kavradı demliği.

"Tam da böyle bir demliğim vardı," dedi. "Benimki pembeydi yalnız." Kenji'nin öldüğü geceye dek en sevdiği demliği oydu. O gece berbat bir kavgaları olmuştu. Kenji çıkıp gitmişti. Demlik kırılmıştı. Parçaları toplayıp sonradan birbirine yapıştırmak üzere bir ayakkabı kutusuna koyarken ağladığını hatırlıyordu Annabelle. Artık çay demlemeye yaramazdı ama çiçek ekilebi-

lirdi içine. İnsanların bunu yaptığını, eski demlikleri saksı olarak kullandıklarını görmüştü. Çok akıllıcaydı bu, fakat sonradan demliği yapıştırıp saksıya dönüştürmeye hiç girişmemişti. O ayakkabı kutusu nerelerdeydi acaba... Bir yerlere kaldırmıştı herhalde.

Sarı demliğin kapağını alıp ters çevirdi, çatlağı var mı diye baktı. Eskiden Benny'ye söylediği, demlik temalı bir şarkı vardı. Nasıldı sözleri? Bu demliği alırsa şarkının sözlerini de hatırlardı belki. Sarı renk neşe vericiydi hatta kırılan pembe demlikten daha iyiydi. Yine de kararsızdı.

"Almalısın bunu," dedi Jazmin, o güzelim tebessümüyle. "Çok şen bir demlik, tıpkı senin gibi. Güzel bir eve ihtiyacı var."

Annabelle bunu duyunca kararını verdi. "Sağ ol," dedi. "Alacağım." Demliği tezgâha koyup cüzdanını çıkardı. Bu küçük demlik sihirli olmalı, diye düşündü, çünkü kendini çok daha iyi hissediyordu şimdiden.

26

Dalgalar ve çakıllar, buğday tarlaları ve...

"Hey..."

Fısıltılı bir ses. Alnında bir parmak.

"Merhaba...?" dedi ses.

Benny gözlerini açtı. Yanağı bir kitap sayfasına yapışmıştı. Göz ucuyla Melek'in kâğıt tomarlarına benzeyen buklelerini ve onun altında, Hofburg İmparatorluk Sarayı'nın kırmızılı sarılı armasını görebiliyordu. Gözlerini kırpıştırdı, başını kaldırınca iri, konuşan bir sıçanla burun buruna geldi.

"Aah!" diye bağırıp hızla geri çekti kendini.

Korkuya kapılan sıçan ortadan kayboldu. Benny sesin aslında bu kemirgenden değil, onu kollarında tutan kızdan geldiğini anladı. "Affedersin," dedi kız. "Seni korkuttuk mu?"

Benny evet anlamında başını sallayıp gözlerini ve yüzünü ovaladı, ağzının kenarındaki salyayı sildi. *Angelus Novus*'un üzerinde de ıslak bir nokta vardı, onu silmek için giysisinin yenini kullandı. Başını kaldırdı, kızın bunu fark edip etmediğine baktı. Hayvan kızın kolundan yukarı tırmanmış, önü fermuarlı giysinin içine süzülmüştü. Şimdi sivri burnunu kızın memelerinin arasından çıkarıyordu. Uzun bıyıkları, boncuk gibi siyah gözleri vardı.

Benny memelere bakmamaya çalışarak, "Sıçan mı o?" diye sordu.

Kız öte yana döndü, fermuarını çekip dağ gelinciğini içeri soktu. "*O* değil," dedi. "*Onlar.* Onlar bir dağ gelinciği. Nonbinary, cinsiyeti geçişken bir dağ gelinciği. Onlara sıçan dediğini duymasınlar. Hiç hoşlanmazlar bundan."

"Affedersin," dedi Benny. "Öyle demek istemedim." Ağzından akan salyayı, ettiği kabalığı ve kızın memelerine bakışını telafi etmek için, "Bir isimleri var mı?" diye sordu.

"Tabii var," dedi kız omzunun üstünden. "İsimleri GOB."

"Nasıl bir isim bu?"

"Yabancı bir isim mi demek istiyorsan, hayır, değil. Aslında bu bir kısaltma. Geçici Otonom Bölge* demek."

"İyiymiş," dedi Benny. Aslında kızın neden bahsettiğini hiç anlamamıştı. Kız ona sırtını dönmüştü, dolayısıyla yüzünü göremiyordu ama kapüşonlu giysisinin boğaz kısmından içeri doğru mırıldandığını duyabiliyordu. Şu anda boş olan komşu bölmelere baktı.

"Kütüphane'ye hayvan sokma izni var mı?"

Kız omuz silkerek, "Biz hayvanız," dedi. "Bize izin var." Benny'ye doğru dönüp, GOB burnunu dışarı çıkarabilsin diye giysisinin fermuarını açtı. "Ama sorunun cevabı, hayır. O yüzden kimseye söyleme, tamam mı?" Dağ gelinciği kızın memeleri

---

* *T.A.Z. The Temporary Autonomous Zone.* Anarşist yazar ve şair Hakim Bey (Peter Lamborn Wilson) tarafından yazılmış 1991 tarihli kitap. *–çn*

arasından kuşkuyla Benny'yi izliyordu. Benny memeleri göremiyordu aslında. Sadece dış hatlarını ve memelerin arasındaki küçük yarığı görebiliyordu ki o yarık da evcil hayvanını soktuğu bir cep işlevi görüyordu bu kız için. Dağ gelinciği hâlinden memnun görünüyordu. Benny'nin niyetini gayet iyi bilir gibi görünüyordu aynı zamanda.

"Şimdi rahatları yerinde," dedi kız. Benny'ye doğru döndü. Benny ilk kez doğru dürüst bakabildi kızın yüzüne.

"Hey, sensin demek!" Alice'ti bu. Ya da Athena. Ya da her neyse. Nihayet! "Seni tanıyorum. Sen Athena'sın, değil mi?"

"Athena deme bana. İsmim bu değil."

"Ya. Düşündüm ki..." Benny durdu çünkü ne düşündüğünü bilmiyordu ve belki yanılıyordu. Bu kız Pedipsi'deki kızla aynı yaştaydı, solgun ve inceydi, gümüşi renkte bir öbek saçı vardı. Güzel yüzü halkalarla, hızmalarla, narin parçalarla süslüydü gerçi.

"İsmin Alice mi?" dedi Benny.

Kız gülümsedi. "Hayır. Yine yanlış."

Benny'nin kaşları çatıldı. "Kusura bakma. Karşılaştığım bir kıza benzettim seni. Hastaneden."

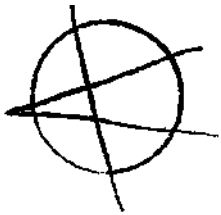
"Tamam. O benim."

"Peki, ismin ne?"

"Değişir. Burada Aleph derler bana."

"Elf mi?"

"Hayır. Aleph. *A-lef.* Fenike alfabesinin ilk harfi gibi. Şu." Dağ gelinciğinin rahatını bozarak onu kenara kaydırdı, giysisinin fermuarını açıp bir kolunu sıyırdı, üzerine dövmeyle yanlamasına bir *A* harfi işlenmiş çıplak omzunu gösterdi. Yatay çizgi diyagonal çizgileri kesip geçiyordu ve harfin tamamı bir çemberin içine yerleştirilmiş gibiydi:

"Benim sanatçı ismim. Bu ismi bana Ş-Adam verdi. Bir Borges öyküsünden."

Benny yine, "İyiymiş," dedi, merak içinde. Ş-Adam kimdi? Borges neydi peki?

Kız boynunu uzatarak eleştirel gözlerle dövmeye baktı. "Eh," dedi, "İyi mi bilmiyorum. Anarşizmin simgesine dönüşen bir Aleph olması gerekiyordu, ama sanki yana devrilivermiş gibi görünüyor."

"Ne fena," dedi Benny.

Dağ gelinciği iç çekti.

Aleph omuz silkti. "Dövme yaptırmak böyle bir şey," dedi. "Bilirsin ya."

Benny bilmiyordu ama başıyla onayladı.

"Beni rahatsız etmiyor aslında," dedi kız, giysisini düzelterek. "Harflerle ilgili bir tür disleksi var bende. Her şeyi baş aşağı görüyorum. Ş-Adam, bu yüzden iyi bir sanatçı olduğumu söylüyor."

Dağ gelinciği esnedi, gözlerini kapadı, bir ayağını burnuna dayayıp uykuya daldı. Aleph'in memelerinin arasına yerleşmekten çok hoşnut görünüyordu. Kızın kendisini incelediğinin ayırdında olan Benny bakışlarını kaçırdı.

"Seni izliyordum," dedi kız. "Bütün yaz buraya geldin, şimdi de okulu asıyorsun, kitapların üzerinde uyuyakalıyorsun, ağzından salyan akıyor falan. Düşündüm ki anlaşılan sana birtakım ağır ilaçlar vermişler, sınıf arkadaşlarının hepsi pislik, yani okula gitmek gibi bir seçeneğin de yok."

Benny başıyla onayladı. Kız haklıydı. Eklenecek bir şey yoktu.

"Fakat niçin Ş-Adam'dan saklanıyorsun, anlamıyorum. Bulunduğumuz kata çıkması bacağı yüzünden mümkün değil. Ama bunu zaten biliyorsundur."

"Ş-Adam mı?"

"Bir sürü şişesi olan adam. İsmi Slavoj ama biz ona Şişeli Adam deriz. Kısaca, Ş-Adam."

"Tekerlekli iskemlesi olan hobo mu?" dedi Benny. "Tanıyor musun onu?"

Aleph başıyla onayladı. "Tabii. Biz onunla ilgileniriz, o da bize bir şeyler öğretir. Slovenya'da çok ünlü bir şairmiş aslında. Seni Skylla ve Kharybdis'in arasından geçirmek için yaptığı şey çok havalıydı."

"Kim?"

"Giriş masasındaki kütüphaneci ve güvenlik görevlisi."

"İsimleri böyle mi?"

Kız güldü. "Hayır, şapşal," dedi. "Elbette değil. Bu isimler Yunan mitolojisinden. Kharybdis bir girdaptı, Skylla da insan yiyen yaman bir deniz canavarı..."

Uyarı! Uyarı!

Benny derin bir nefes aldı. "Öyle deme bana."

"Yaman bir deniz canavarı mı?"

"Hayır," dedi Benny, Kütüphane ortamı için fazla yüksek bir sesle. "*Şapşal* deme." Kıza bakamıyordu. Onun omzunun yukarısına yöneltti bakışlarını. "Şapşal değilim ben."

"Hey," dedi kız, başıyla onaylayarak. "Affedersin. Haklısın. Hoş olmadı."

"Onun yardımına *ihtiyacım yoktu*."

"Peki."

"Ayrıca herif kaçığın teki."

Aleph başını iki yana salladı. "Hayır. Burada yanıldın işte. Kaçık değil o. Senden, benden daha kaçık değil."

Tehlike! Tehlike! Ama hayır, kızın sözlerinde tehlike yok-

tu. Havada öylece asılı kaldılar, o esnada yavaştan bir karmaşa büyüdü Benny'nin içinde. Boş bir plajın kış ortasındaki soğuk, ıslak kumları misali, kederli bir ağırlık hissetti. Kumların kendisini gömmesine izin verebileceğini, yahut onların üstünde yürümeye çalışabileceğini anladı. Bir adım attı. Ayaklarının altındaki kumlar sağlam geldi ona. Kıza her şeyi anlatmayı göze alacağını biliyordu artık.

"Sen kaçık mısın değil misin bilmem," dedi. "Ama ben öyleyim."

Kumlar çökmeye başlarken, *Hayır!* diye bağırdı bir ses.

Aleph kaşlarını çattı. "Nereden biliyorsun?"

"Herkes öyle söylüyor," dedi Benny, daha bir derine gömülürken.

Gördün mü! dedi ses, ama farklı, küçümseyici ve kaba bir sesti bu sefer. *Kapa çeneni, aptal pislik, kapa ulan çeneni!*

"İnsanlar bir sürü boktan şey söyler. Niçin inanıyorsun onlara?"

"Çünkü haklılar," dedi Benny. "Kaçık olduğumu biliyorum." Şimdi ne kum, ne bir zemin ne de plaj vardı. Keskin bir rüzgâr gibi Benny'nin dört yanında esen bu ses vardı yalnızca. *Önce doktora söyledin, seni bir deliğe tıktı. Sonra okuldaki çocuklara söyledin, hiç hoşlanmadılar bu tok sözlü hâllerinden..."*

Kız uzaklardan konuşuyordu. "Ama nereden biliyorsun?"

Onun da kendisinden nefret etmesini istemiyordu Benny. Bedeni hissizleşmişti. Hissiz ellerini hissiz kulaklarına bastırıyor, sallanıp hımlayarak, kalbinin her atışına PİSSlik, PİSSlik, PİSSlik diye eşlik eden bu yeni, korkunç sesi bastırmaya çalışıyordu.

"Çünkü boktan şeyler duyuyorum," dedi. Öyle alçak sesle konuşuyordu ki kızın duymak için eğilmesi gerekti.

Kız, "Herkes boktan şeyler duyar," dedi fısıldayarak.

"Hayır," dedi Benny. "Bu farklı. Bir şeyler duyuyorum. Sesler."

"Ne olmuş?"

Benny sallanmayı kesip ona baktı.

Kız omuz silkti. "Birçok insan sesler duyar."

"Öyle mi?"

Kız başıyla onaylayıp elini uzattı. Parmaklarının derisine boyalar bulaşmıştı, tırnakları yenik, pürtük pürtüktü. "Ürperiyorsun," dedi. "Hem de soluk soluğasın. Sana dokunmamda sakınca var mı?"

Benny başını iki yana salladı ama kız elini göğsüne koyduğunda, vücudu kasıldı ister istemez. El ayasının yumuşak baskısı altında Benny'nin yüreği, tuzağa düşmüş bir kuş misali, camlara çarpıp duruyordu âdeta. Dizginsiz çırpıntı yavaşlayana, ürperti durana ve Benny'nin soluğu normalleşinceye dek kızın eli minik, ılık ağırlığıyla orada kaldı. Kız ardından, Benny'nin göğsünü hafifçe iteledi. Elini çektiğinde, bir şey tutuyormuş gibi avucu kapalıydı. Bu şey kaçmasın diye, öteki elini de üzerine koydu. Sonra ellerini uzattı, avuçlarını açıp tuttuğu şeyi Benny'ye gösterdi. Benny yumuşak, ıslak ve ritmi hızlı bir atım sesi duydu, başını eğip bakınca gördü. Kızın boya bulaşmış ellerinde Benny'nin dizginsizce çarpan yüreği vardı.

"Al," dedi kız, yüreğini ona geri vererek. "Galiba senden hoşlandım, Benny Oh."

BENNY

Aslında yüreğimi geri vermemişti fakat öyle gibi geldi bana. Sanki yüreğim bedenimden uçup gitmişti ve deli gibi çarpar hâlde, çırılçıplak, korunmasızca onun ellerinde duruyordu. O geri vermeyi teklif etse de aslında yüreğim eve dönmeyi istemiyordu. Onun avuçlarında mutluydu yüreğim. Ebediyen orada kalmak istiyordu.

Uzanıp bana dokunduğu an, o delice rüyadan hatırladım onu. Hani gördüğüm en güzel kız avuç içini göğsüme koymuştu da... Biliyorsunuz neler olmuştu, hepsini okudunuz. Benim yaşımda bir çocuğun böyle rüyalar görmesinin doğal olduğunu bilsem de bu çok utandırıcı. Fakat bildiğiniz gibi çocukların, peşlerine düşüp onların en biçimsiz anlarından bahseden kitapları olmaz genellikle.

Fakat asıl söylemek istediğim şu ki rüyayı gördüğüm sırada henüz Aleph'le hiç karşılaşmamıştım, ama rüyamdakinin o olduğunu biliyordum. Hiç karşılaşmadığım bir kızı rüyamda görebilir miydim? Ama görmüştüm işte. Rüyamdaki, koğuştaki ve şimdi de Kütüphane'deki kız oydu. Ayrıca ufaktan âşık olmuştum ona. Tuhaf mı bu? Daha önce hiç âşık olmamıştım, nereden bilirdim?

KİTAP

Kütüphanelerde garip şeyler olur, Benny. Halk Kütüphanesi bir rüyalar mabedidir, insanlar hep âşık olur burada. Buna inanmazsın belki, ama doğru. Sonuçta kitaplar aşk ürünleridir.

Bedenlerimiz maddi birleşmenin gizemlerine erişecek şekilde yapılmış olmayabilir, ama en kuru, romantizmden en uzak olanlarımız bile rüyalarınızı gerçek kılabilir.

26

"Bakıyorum Melek'i bulmuşsun," dedi Aleph, kompozisyon defterindeki kartpostalı göstererek, sanki az evvel fena hâlde sıradışı bir şey olmamış gibi. Olmamıştı belki de. Benny'nin yüreği, normalden biraz hızlı çarpıyor olsa da yine göğüs kafesindeydi. Aleph, Benny'nin yüreğini nazikçe tutan boya bulaşmış ellerini, derinlemesine ön ceplerine sokmuştu şimdi. GOB hâlâ, onun birbirine bastırılmış memeleri arasında, çekilmiş fermuarın ucundan bıyıklı burnu görünür hâlde uyuyordu.

Benny kartpostaldaki etekli çöp adam figürüne baktı. "Evet," dedi omuz silkerek, sanki ortada önemli bir şey yokmuş, elbet-

te onu bulmuş ve elbette onun ne olduğunu biliyormuşcasına. Fakat bunu söyler söylemez aptalın teki gibi hissetti kendini. "Yani, aslında bir melek olduğunu bilmiyordum tabii..."

"Tarih Meleği," dedi Aleph. "Benjamin böyle demişti ona."

Benny bunu duyunca hem heyecanlandı hem de kafası karıştı. İsmini kızın ağzından duymak onu heyecanlandırmıştı ama meleklere ya da tarihe dair bir şey söylediğini hatırlamadığı için de kafası karışmıştı. Aleph de birtakım sesler duyuyordu belki. "Öyle mi demiştim?"

"Sen değil," dedi kız. "Bir Alman filozofu. Soyadı Benjamin'di. Almancada Benyamin diye söyleniyor. Adı Walter ya da Valter'di."

Benny, Valter Benyamin'den ya da Walter Benjamin'den söz edildiğini hiç duymamıştı. Benjamin'in soyadı olabileceğini de, isimlerin iki farklı şekilde söylenebileceğini de bilmiyordu. Bu onu kuşkuya düşürdü. İsmi bu kadar güvenilmez şekilde davranırken, kendisinin kim olduğuna nasıl güvenebilirdi? Kollarını bedenine sardı. Çaresizlik içinde konuyu değiştirmek istiyordu. Tam o sırada gözü, kompozisyon defterine yapıştırdığı, üzeri elle yazılmış kâğıt şeritlere kaydı.

"Bunları da sen mi yazdın?"

Aleph başıyla onayladı. İlk şeridi gösterdi. "Koğuştan ayrıldığın gün, Mackson bunu cebine koydu. Bazılarımız burada, Kütüphane'de buluşmayı sever. Başkalarına böyle duyuruyoruz. Mackson senin iyi bir çocuk olduğunu söyledi." İkinci şeridi gösterdi. "Bunu okuduğun kitabın arasına ben koydum çünkü vazgeçmeni istemiyordum. Fakat o sonuncusu tamamen rasgeleydi. Onu kendi başına buldun."

Hansel ve Gretel'le ilgili üçüncü şeridi gösteriyordu. "Laurie Anderson'a ait bir şarkının sözlerinden," diye devam etti. Benny bir şey söylemeyince, ekledi: "Şu performans sanatçısı hani? Çok acayiptir."

Benny hâlâ anlayamamıştı. "Kütüphane'deki kitaplara rasgele notlar mı yapıştırıyor?"

"Hayır, bunu ben yapıyorum. Sadece notlar değil. Başka şeyler de. Kütüphane benim laboratuvarım. Koğuş da. Aslında her yer öyle."

"Biliminsanı mısın?"

"Bir bakıma. Sanatçıyım."

Benny kâğıt parçalarına baktı. "Bu sanat mı?"

"Öyle, evet. Ya da entelektüel ortak alanlarımıza Sitüasyonist bir müdahale. Ş-Adam öyle diyor buna." Kız başını yana eğerek raflara baktı. "Kütüphane'yi zaman-mekân bütünlüğünün bir temsili olarak düşünürsen, bir bakıma, zaman ve mekân içinde geçici bağlar bırakıyorum ki diğer insanlar bunları alıp takip edebilsin. Senin yaptığın gibi." Ama Benny anlamakta zorlanıyordu. Kız yeniden denedi. "Pekâlâ. Tut ki ben bir göçebeyim ve Kütüphane koleksiyonunun labirentinde yere ekmek kırıntıları serperek, seyahatim boyunca takip ettiğim yolu işaretliyorum."

"Neden?"

Kız omuz silkti. "Bilmem. Ufak yaşımdan beri aynı şeyi yaparım. O zamanlar Ş-Adam bunun bir sanat olduğunu söylememişti bana. Nesneler arasında bağlantılar kurarım. Hikâye anlatmak gibi bir şey bu."

Benny kâğıt şeritteki ve kartpostaldaki sözcüklere baktı. "Anlamıyorum. Bağlantı nedir?"

"Tamam, peki. Şarkı sözlerinin bir kısmı eksik. Aramayı sürdürsen onları bulacaktın muhtemelen. Fakat kısaca, şarkıda Hansel ve Gretel'in Berlin'de yaşadığı söyleniyor. Bu senin bulduğun kısım. Sonraki kısımda Hansel, Fassbinder'in bir filminde oynar ve Gretel ona tarihin ne olduğunu sorar. Hansel de Walter Benjamin'in Melek hakkında söylediklerini sayıp dökmeye başlar. Kartpostalda yazanlar bunlardı işte." Kartpostalı alıp eleştirel gözle inceledi, sonra Benny'ye geri verdi. "Biraz ezoterik olmuş. Daha anlaşılır hâle getirmeliydim galiba."

Benny ezoterik sözünün anlamını bilmiyordu fakat onayladı. Kartpostalı çevirip tekrar okudu.

"Sözcükler yarım kalmış. Fırtınanın ismi neydi?"

"İlerleme." Kız gülümsedi. "Çok iyi, değil mi? Benjamin tarihin, tüm çer çöpü Melek'in ayaklarının dibine yığan aynı, devasa, sürüp giden afetten ibaret olduğunu söylüyor..."

Benny, ayaklarının dibine yığılan annesinin arşivlerini düşündü. Çok iyi anlamıştı. Kartpostalın diğer yüzünü çevirdi. Kız hâlâ konuşuyordu.

"...Melek geçmişe dönüp paramparça olan her şeyi onarmak istiyor. Ölenleri yaşama döndürmek istiyor ama yapamıyor."

Benny, gözleri hâlâ omzunun üstünde bir yere dikili olan Melek'e baktı. Babası geldi aklına. Zorlukla yutkundu. "Neden peki?" Sesi tuhaf çıkıyordu.

"Çünkü Melek, İlerleme fırtınasına yakalanmış. Gerisingeri geleceğe sürükleniyor. İşte şöyle."

Kollarını kanat gibi iki yana açarak gözlerini kapadı. Benny, kızı geriye iten ani, şiddetli rüzgârı görür gibiydi. Kız öne, rüzgâra doğru eğildi ve bir anlığına parmak ucunda, geçmişle gelecek arasındaki eşikte, tehlikeli bir denge hâlinde durdu. Ama bu çok sürmedi, Benny destek vermek için ona doğru uzandığında, kız gözlerini açtı. Rüzgâr birden kesildi, Benny de elini indirdi. Uykusu bölünen dağ gelinciği gözlerini kırpıştırıp canı sıkkın şekilde Benny'ye baktı.

"Sonra ne oluyor?" diye sordu Benny.

"Hiçbir şey. Kısaca böyle."

Benny tekrar kartpostala baktı. Bunun bir Melek olduğunu gerçekten görebiliyordu artık. Yaman bir resimdi. Yazıklandı. "İlerlemenin iyi bir şey olduğunu sanırdım."

"Eğer çer çöp yığmaya devam ediyorsa, geçmişten kalma şeyleri düzeltmeni engelliyorsa, öyle olmayabilir."

"Herhalde."

"Neyse, bunlar Benjamin'e ait fikirler," dedi Aleph. "Beni ona Ş-Adam yöneltti. Benjamin'in büyük hayranıdır."

Bunu duyunca, Benny'nin kaygısı nüksetti yine. Bu diğer Benjamin Kütüphane'de Ş-Adam'la birlikte mi takılıyordu?

Onunla da mı karşılaşması gerekecekti? Tekrar sallanmaya başladı.

"İyi misin?" dedi Aleph.

"Evet. Bu Benjamin isimli adam. Arkadaşın falan mı aynı zamanda?"

"Öldü o."

Rahatlayan Benny sallanmayı kesti. Fakat sonra endişelenmeye başladı. Birinin öldüğünü duyunca memnun olmak hoş değildi.

"Öleli çok oluyor," diye ekledi Aleph.

Bu daha iyiydi. Öleli çok olduysa o kadar önemli değildi belki.

"İntihar etti," dedi kız.

Pekâlâ, bu yine kötüydü. Benjamin'lerin intihar etmeye başlaması kötü bir şeydi çünkü belki de bu eğilimin isimle bir bağlantısı vardı. Pedipsi'de geçirdiği günlerde, gruptaki bazı yaşı büyük çocuklar, kimi ailelerde intiharların yaygın olduğundan bahsetmişlerdi. Bu durum kendisi için geçerli değildi neyse ki. Kenji bir kaza sonucunda ölmüştü, bu diğer Benjamin'in ölümünün de aileyle ilgisi yoktu ama yine de bilinmezdi. Herhangi bir Benjamin'in kendini öldürecek denli çökkünleşmesi ihtimali, endişelendiriyordu onu.

"İşte bu fena," dedi.

"Nazilerden kaçmaya çalışıyordu."

Benny, Nazilere dair yarım yamalak bir şeyler biliyordu ancak. Neo-Naziler'e dair bildikleri daha fazlaydı; sadece diğer beyazlardan hoşlandıklarını, diğer ırklardan nefret ettiklerini, onlardan uzak durması gerektiğini biliyordu.

"Leş gibi bir faşizm dönemiydi. Ş-Adam yine aynı yolda olduğumuzu söylüyor. Faşizm yükselişte, diyor. Devrimin başarısız olmasının kaçınılmaz karşılığıymış bu. Tarihin tekerrür edişine yazgılı olmamak için, hepimizin tarih öğrenmemiz gerekir, diyor. Öyle değil mi, GOB?"

Uykudan uyanmış, burnunu dışarı çıkaran dağ gelinciğine baktı kız. Hayvan ağzını açа açа esneyip pençesini gerdi, sonra da yüzünü yıkamaya başladı. Benny gözlerini kaçırdı.

"GOB huzursuzlanıyor," dedi Aleph. "Onları dışarı çıkarmalıyım. Hey, şimdi gelip Ş-Adam'ı görmek ister misin?"

Benny istemiyordu aslında, fakat soran kişi Aleph olduğu için, omuz silkip başını evet anlamında salladı. Tam o sırada, yığdığı kitapların üzerinde duran telefondan bildirim sesleri geldi. Benny bunu önemsemeyip toparlanmaya başladı. Yeni bir bildirim sesi gelince telefonu cebine koydu.

"Bakmayacak mısın telefonuna?"

Soran kişi Aleph olduğu için, Benny telefonu çıkarıp baktı. Mesaj annesindendi. *Okuldan sonra hemen eve gel, tamam mı? Çok leziz bir yemek yapıyorum!* ☺ ☺ ☺

"İyi misin?" dedi Aleph. "Ters bir şey mi var?"

Benny başını iki yana salladı. "Annem yazmış," dedi tatsız tatsız. "Galiba eve gitmem lazım."

27

İkinci el dükkânına uğramak, Annabelle'e muazzam neşe vermişti. Eve geldi, spagetti yapmak üzere ocağa su koydu, ardından sarı demliği ambalajından çıkardı. Sevimli şey, pek şen, pek hoş duruyordu ellerinin arasında. Mutfakta onu sergileyeceği bir yer aradı. Raflarda hiç boşluk yoktu. O da mutfak masasında duran kirli çamaşırla dolu sepeti kaldırıp demliği oraya koydu. Şimdilik iyi gidiyordu. Çamaşırları kilere götürdü, çamaşır makinesini doldurup çalıştırdı. Böylesi daha iyiydi. İlerleme kaydediyordu.

Mutfak masası hâlâ karman çormandı, fakat küçük demlik sayesinde Annabelle artık dağınıklığı *görebiliyordu*. Buna şaşıp kaldı. Nesnelerin belli bir şekilde olmasına gözü ne çabuk alış-

mıştı, ama yeni bir nesne devreye girince her şey değişmiş, o da tekrar görebilmeye başlamıştı. Sarı demlik çevresine ışık saçan ufak bir güneş gibiydi ve tam orada, demliğin yanında ve onun ışınlarının tadını çıkarır hâlde, *Derli Toplu Sihir* duruyordu.

Annabelle kitaba bakarken kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Buraya nasıl gelmişti? Küçük kitabın kendi başına hareket ediyor gibi görünmesi gerçekten esrarengizdi. Üstelik ilk kez değil, üçüncü kez oluyordu bu! Önce Michaels'daki masadan atlayıvermişti. Sonra sihirli şekilde Kontrol Merkezi'nde ortaya çıkmıştı. Şimdi de burada kendini gösteriyordu. Kitap onun zihnini okuyabiliyor, toparlanmaya ihtiyacı olduğunu bilerek yardım etmeyi öneriyordu sanki.

Annabelle saate baktı. Benny eve varmadan önce yemek yapması ve masayı boşaltması gerekiyordu ama spagetti sosunu ısıtmak fazla zaman almazdı. Kitap gerçekten ona bir şey anlatmaya çalışıyorsa dinlemesi gerektiğini hissetti. Bir sandalyeyi boşaltıp oturdu, okumaya başladı.

DERLİ TOPLU SİHİR

Birinci Bölüm

Gerçek Hayatım

Gerçek hayatım Zen'le tanıştığım zaman başladı. "Öğrenci hazır olduğunda öğretmen ortaya çıkar" şeklindeki Zen özdeyişini duymuşsunuzdur belki? Demek ben hazırdım ki bir sabah ilk öğretmenim, hem de en sıradışı ve şaşırtıcı biçimde ortaya çıktı!

O sabah işe giderken üstüme başıma fazladan özen gösteriyordum çünkü saçım için yepyeni bir taç satın

almıştım ve onu ofiste ilk kez takacaktım. Popüler bir kadın modası ve yaşam tarzı dergisinde çalışıyordum. Bir yıl önce, üniversiteden mezun olduğumda girmiştim bu işe. İyi bir işti ve birkaç arkadaş da edinmiştim; bunların çoğu, şirkette benimle aynı zamanda çalışmaya başlamış genç kadınlardı. Tarz sahibi görünmemiz hususunda epey baskı söz konusuydu, o yüzden sık sık güzellik salonlarına gider, boş zamanlarımızı Shibuya ve Ginza'daki tasarım markalarından alışveriş yaparak geçirir, gülüp eğlenir, birbirimizi bir şeyler almaya teşvik ederdik. Cüzdanlarımızı çıkarırken, bunun bir "araştırma" olduğunu ve şirkette yükselmek için bunu yapmamız gerektiğini telkin ederdik kendimize. Öyleydi de gerçekten.

Belki eğlenceli görünüyor ama ben mutlu değildim. Maaşımı giysilere, moda aksesuarlarına, saç ve makyaj ürünlerine yatırıyordum ama çoğu zaman, alışveriş torbaları yüklenmiş hâlde eve döndüğümde, aldıklarımı paketlerinden çıkarasım bile gelmiyordu. Torbaları girişe koyuyor, ayakkabılarımı sıyırıp atıyor, üzerimdeki giysileri yerde su birikintileri misali bırakarak kendimi tek odalı dairemin köşesindeki yer yatağına dek sürüklüyor, oraya devrilip derin bir uykuya dalıyordum. Bazen gecenin bir vakti hareket dahi edemez hâlde uyanıyordum. Göğsümün üzerine çökmüş dehşetli bir iblis vardı sanki. Şafağa dek oracıkta yatardım, o vakit iblis üzerimden birazcık kalkıp kendimi yataktan dışarı sürüklememe imkân verirdi. Aynada bitkin yüzüme, kan çanağına dönmüş gözlerime bakardım. Ardından günü karşılamak için ihtiyaç duyduğum uzun cilt bakımı ve makyaj ayinine, giyim kuşam seçimine başlardım.

O sabah, yeni tacım dolayıyla heyecan duymam ge-

rek diye düşündüğümü, gelgelelim her zamankinden de keyifsiz olduğumu hatırlıyorum. Giysilerimin hiçbiri taca uyacak denli güzel değildi ve bu tacın gündelik kullanım için fazla resmi kaçacağından endişe ediyordum. İtalyan malıydı, ünlü bir tasarımcının elinden çıkmış, telkâriyle, minik incilerle ve gerçek Swarovski kristalleriyle süslenmişti. Onu almak için aylarca para biriktirmiştim ama dairemden çıkarken sıkılgan ve güvensizdim.

Uzun bir tren yolculuğuyla şehre inerken, diğer yolcuların kafama baktıklarından ve gizliden gizliye moda anlayışımı eleştirdiklerinden emindim. Trenden metroya geçtiğim zaman, bir grup liseli kızın gözlerini açarak hayran hayran bana baktıklarını fark ettim ve bu kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Derken, elleriyle yüzlerini örterek kıkırdamaya başladılar. İneceğim istasyona vardığımda, iyiden iyiye içim kararmıştı.

Metrodan çıktığımda sabahın en kalabalık saatiydi ve kaldırımı işe gidenler doldurmuştu. Merdivenden çıkıp yaya üst geçidinden caddenin karşısına geçtim. Aşağı inmek üzereyken, başımın üzerinde *gaak gaak* diye bir bağırış duydum ve ani bir esinti hissettim. Bir karga, konduğu telefon telinden havalanıp gelerek, başımdaki tacı kapıvermişti!

Tabii o zaman başım şimdiki gibi görünmüyordu. Şimdilerde kafa derim tertemiz tıraşlı, ama bahsettiğim günlerde, omuzlarıma kadar inen uzun siyah saçlarım vardı ve onlarla çok gurur duyardım. Işıl ışıl, pırıl pırıldı saçlarım! Onları her gün şampuanlar, kâküllerimi düzelttirmek için iki haftada bir kuaföre giderdim. Ah, deli gibi özen gösterirdim kâküllerime! Ayna karşısında saatlerce kâküllerimi incelerdim. Gereğinden bir milimetre uzun ya da kısa olsalar, muazzam acılar çekerdim. O

sabah tacımı kafama metal tokalarla tutturarak sağlama almıştım, dolayısıyla karga tacı kaparak uçup giderken, saç tellerimin bir kısmını da koparmıştı!

"Ah!" diye bağırdım. Üst geçitte olup biteni gören her kim varsa, parmaklarıyla beni göstererek gülmeye başladılar. Normal olarak hâlimden utanırdım, fakat o sırada aptal kargaya o kadar sinirlenmiştim ki umurumda bile olmadı.

Yanımda duran bir adam, "A, bak işte orada!" dedi. Gerçekten de hırsız, gagasında parıltılı tacımla, üst geçidin yanındaki bir ginko ağacının dalına konmuştu!

"Teşekkürler!" diye bağırarak merdivenden inip ağaca doğru koştum. Ne yapmayı tasarlıyordum? Topuklu Prada ayakkabılarımla ağaca mı tırmanacaktım? Karga da, işe giden insanlar da ağacın altında durarak yumruk sallayışımı eğlenceli bulmuşa benziyorlardı. Sonra karga, belki artık sıkılarak, başını devirip boncuk gibi küçük gözüyle bana baktı ve havalanıp yakındaki ufak tapınağın yüksek bahçe duvarından aştı. Yüksek, eğri gövdeli bir çam ağacının dalları arasına yerleşip omzunun üstünden bana baktı. Peşinden gideyim diye meydan okuyordu!

Tapınağın duvarında bir geçiş vardı ve bahçeye girdiğimde, şehrin gürültüsü kesiliverdi. Zaman içinde geriye gitmek gibiydi bu. Havaya yosun, yaprak küfü ve tütsü kokusu sinmişti. Cıvıldayan kuşları, cırcır böceklerini hatta bir ağaç kurbağasını duyabiliyordum. Zemini bozuk patika bir balık havuzunun yanından kıvrılıyor, kenardaki taştan bankta oturan ortaokul üniformalı ergen kız, teneke kutudan soğuk kahve içerek elindeki günlüğe bir şeyler yazıyordu. Okul öncesinde vakit öldürüyordu besbelli. Bir keşiş, bambu süpürgesiyle ufak bir tepeci-

ğin üzerindeki yosunları süpürüyordu. Yukarıda da yüksek çam ağacına tünemiş hırsız karga vardı. Hızla ona doğru gittim ama ben yaklaşırken, hırsız kuyruk tüylerini sallayıp geniş siyah kanatlarını açarak tekrar havalandı. Ben de bağırdım, bunun üzerine keşiş ve kız başlarını kaldırıp baktılar. Karga, keşişin durduğu tepenin etrafında iki kez döndü, üçüncü dönüşünde *Gaak! Gaak!* diye ötmeye başladı. O zaman gagasındaki taç aşağı kaydı. Taç gökten inerken Swarovski kristallerinin, üzerlerine vuran ışıkla nasıl parladığını hiç unutamam. Gelip tam keşişin ayaklarının dibine düştü. Ben keşişe doğru koşarken, o da eğilip yerden aldı tacı.

"Çok güzelmiş," dedi, tacı ellerinde döndürerek. "Gerçek Swarovski kristalleri mi bunlar?"

Hafiften nefes nefese, "Evet," dedim. "Metrodan çıktığım sırada şu aptal karga başımdan çaldı onu."

"Sebebini anlayabiliyorum," dedi keşiş tacı ışığa tutarak. "Bir deneyebilir miyim?" Yanıtımı beklemeden, tacı kel kafasına yerleştirdi. "Nasıl durdu?"

O kadar şaşırmıştım ki ne düşüneceğimi, ne diyeceğimi bilemedim. Keşiş sakin sakin duruyordu. Gülünçlük ya da cilve peşinde değildi. Sadece yanıt vermemi bekliyordu. İri yuvarlak kafası, cilalanmış maun gibi parlıyordu. Üzerinde, taca hiç mi hiç uymayan yıpranmış, gri renk pamuklu keşiş giysisi vardı. Taç da kafasına sıkışmış hâlde oradaydı işte; pırıldıyor ve keşişin cildine kıpır kıpır ışık tanecikleri yansıtıyordu. Komik olması gerekirdi ama değildi. Mağazadayken pek beğendiğim süslü püslü, gösterişli telkâri onun kafasında çok zevksiz durmuştu, Swarovski kristalleri ve minik inciler de sanki ucuz şeylermiş gibi görünüyorlardı.

"Yani... güzel," dedim.

Duru gözlerindeki bakıştan, yalan söylediğimi bildiğini anladım. İçimi olduğu gibi, tüm arzularıma ve özlemlerime, değersiz yüreğimdeki en derin boşluklara varıncaya dek görebildi. Hayatımı pahalı şeylerle doldurmaya beni yönelten umarsız korkuyu görebildi. O zaman bana acıdı.

"Hayır," dedi. "Bana yakışmadığı kanısındayım." Tacı çıkarıp bana uzattı. "Al," dedi. "Onu sen tak."

Dediğini yaptım. İnce metalik taç kulaklarımın arkasına kaydı, başımın iki yanını da sıkıştırdı. Keşişe bakmaya yüzüm yoktu. Çok utanmıştım.

"Evet," dedi geriye çekilerek. "Sana yakıştı. Çok sevimli."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Süpürgesini aldı; tapınağa doğru yürüdüğü esnada iyice eğildim önünde. Karga bir selvi dalından bizi izliyordu. Alaycı bağırışı bir kahkaha gibi geldi kulağıma. Öğrenci kız hâlâ havuzun kenarındaki bankta oturuyordu. Onu tamamen unutmuştum fakat bir şeyler yazmayı sürdürüyordu. Yanından geçerken durakladım, başını kaldırıp baktı.

Tacı çıkararak, "Sence güzel mi?" diye sordum.

Gözünün ucuyla şöyle bir bakıp, "Güzel bence," dedi. Galiba, delinin teki olmam ihtimaline karşı, kibar davranmaya çalışıyordu.

"Gerçek inciler ve Swarovski kristalleri var üzerinde."

"İyiymiş," dedi. "Pahalıya benziyor."

"Öyleydi." Tacı ona uzattım. "Senin olabilir istersen."

Kendini geri çekip kuşkuyla taca baktı. "Teşekkürler," dedi. "Ama benim tarzım değil." Günlüğünü kapatıp okul çantasına koydu. "Okuldaki çocuklar beni dövüp çalarlar onu."

"Birine verebilirsin," dedim. "Annene mesela?"

"Mağazadan yürüttüm sanır," diye yanıtladı kız, ayağa kalkıp okul çantasını omzuna atarak. "Zaten epey göbeklidir. Güzel prenseslere benzediği söylenemez yani. Yine de teşekkürler!" Çabucak el sallayarak kaçıp gitti.

Tacı el çantama koyup işe gittim. Yemek arasında tuvalete uğradım, aynanın karşısında bir daha denedim onu. Floresanın ölgün ışığı altında benzim solmuş, kristaller sönükleşmiş gibiydi ve tüm görebildiğim, keşişin huzurlu çehresiyle ince, pırıltılı tacın altından bana acıyarak bakışıydı.

Ertesi gün işyerini arayıp hasta olduğumu söyledim ve haftanın kalanında da işe gitmemeye karar verdim. Çöp torbaları alıp gömme dolabımı boşaltmaya başladım. Tüm tasarım ürünü giysilerimi büyük boy torbalara koydum. Ayakkabılar ve el çantaları orta boy torbalara gitti; eşarplar, mücevherler ve aksesuarlar da küçük torbalara. Hepsini Shibuya'daki bir tasarım ürünleri yeniden dönüşüm mağazasına taşıdım ve satabildiklerimi sattım, kalanları da yakınımdaki bir giysi bağış merkezine götürdüm. Kalan kitaplarımı, CD'lerimi, ev gereçlerimi ve mobilyalarımı satın alacak bir çevrimiçi açık artırma ajansı buldum. İşim bittiğinde dairem boşalmıştı, kalan eşyalarım da tekerlekli bir valize sığdı. Tapınağa gidip taştan banka oturdum, bekledim. Keşiş dışarı çıktığında ona yaklaştım ve eğilip selam verdim. Benim kristalli Swarovski tacın sahibi sersem kız olduğumu anladı mı bilmiyorum. Kot pantolonla spor ayakkabılar giymiştim ve hayli farklı görünüyordum. Başım öne eğik, şöyle dedim: "Lütfen. Hayatım boş ve anlamsız. Evimden ayrılıp keşiş olmak istiyorum. Bana yardım eder misiniz?"

Hep dendiği gibi, gerisini biliyorsunuz. Keşiş, yardı-

ma ihtiyaç duyan ve bir kadın stajyeri kabul edecek yaşlı bir rahibin yanına yerleştirdi beni. İşimden ayrıldım, kafamı tıraş ettim, antlarımı içip modaya uygun tüm elbiselerimi bırakarak basit bir siyah cübbe giyindim. (Her zaman modadır siyah: Pek şıktır!) Çalışma arkadaşlarım bunu duyduklarında delirdiğimi düşündüler; bilhassa bir karganın rehberliğinde hareket ettiğimi söylediğimde. Fakat daha sonra beni tapınakta ziyaret ettiklerinde, eski hayatımdaki huzursuzluğun, kaygının nasıl da yüzümden silinip gittiğini kendileri de gördüler. Sağlıklı görünüyorsun, dediler. Mutlu görünüyorsun.

Karga hadisesini ve o sabah olanları düşündüm. Kargalar açgözlüdür. Tıpkı genç kızlar gibi, parlak, süslü püslü şeyleri severler. Benim kargamın da çok seçkin bir zevki vardı! Fakat tapınakta yedi yıl geçirdikten sonra bu karganın, bağlılıklarımın ve arzularımın tuzağına düşmüş hâlde yaşadığım felç olmuş, kapalı bir kutuda geçmiş hayatımı görüp hâlime acıyan bir bodhisattva* olduğunu anladım. Bodhisattva, tüm nesnelerin gepgeniş, uçsuz bucaksız boşluğunda uyanmama yardımcı olmak için bir karga biçimini almıştı. İşte bu sebeple Hikmetli Karga Öğretmenime minnettarlığım büyük ve aynı sebeple, Swarovski kristalleriyle süslü o tacın bu kadar güzel olmasına minnettarım.

* Mahayana Budizmi'nde, insanların Nirvana'ya ulaşmasına yardımcı olan aydınlatıcı ruh. –*çn*

KİTAP

28

Benny eve vardığında ilk olarak, arka kapının ağzına kadar açık
230 durduğunu ve çoğu zaman kapının açılmasını engelleyen çöp torbalarıyla geri dönüşüm torbalarının ortadan kaybolduğunu fark etti. Mutfağa girip etrafa bakındı. Annabelle tezgâhın başında durmuş, bir litrelik domates sosunu uzun saplı tencereye boşaltıyordu. Ocaktaki büyük tencerede su kaynamaktaydı.

"Merhaba tatlım," dedi annesi. "İnşallah iyisindir ve karnın açtır. Akşam yemeği için spagetti yapıyorum!"

Başka değişiklikler de vardı. Mutfak masasının üzeri epeyce boşaltılmıştı; yüzeyini görebiliyordu Benny. Üç sandalyeden ikisinin üzerinde yığılı gazeteler ya da dergiler yoktu. Masanın üzerinde çamaşır sepeti, yerde kirli giysiler durmuyordu. Kilerden çamaşır makinesinin dönme sesinin geldiğini duydu. Buzdolabına gidip içine baktı. Üst rafa, yeni alınmış bir galon süt konmuştu.

"Gördün mü?" dedi Annabelle hâlinden memnun bir edayla. "Unutmadım."

Lavabodaki bulaşıklar gitmişti. Bulaşık kurutmalığında temiz bir bardak vardı.

Annabelle tahta bir kaşıkla sosu karıştırırken, "Okul nasıldı?" diye sordu. Uzun kollu açık yeşil tişörtünün üzerine sarı bir önlük geçirmişti. Tişörtünde, deniz kaplumbağası resminin üstünde gökkuşağı renkleriyle bezenmiş kavisli bir yazıyla, *Hawaii* sözcüğü yazılıydı. Annabelle Hawaii'ye hiç gitmemişti, tişört ikinci el dükkânından geliyordu. Sarı önlük Benny ve babasının Noel hediyesiydi. Üzerinde büyük siyah harflerle şöyle yazılıydı:

İşte
MÜTHİŞ
Dediğin Budur!

Benny önlüğü aldıkları günü hatırlıyordu. Beş yaşındaydı o zaman. Kenji onu alışverişe götürmüş, mağazada bu önlüğü görmüşlerdi. İkisi de *müthiş*'in anlamını biliyorlardı ama sözcüğü daha önce yazılı olarak görmemişlerdi. Kenji "*mü–tıh–iŞŞ*" diye hecelemeye çalışmış, ortaya anlamlı bir şey çıkmayınca telaffuzunu satış görevlisi kıza sorup öğrenmişlerdi. Ardından durumu çok komik bularak önlüğü satın almışlardı. Noel'de Annabelle paketi açtığı zaman ona "*mü–tıh–iŞŞŞ*sin," deyip kahkahalara boğuldular. Sonrasında sözcüğü hep *mü–tıh–iŞŞŞ* şeklinde söylediler. Aile içindeki şakalarından biri oldu bu.

"Benny? Beni duydun mu? Okul nasıldı?"

Benny sütünü bitirip bardağı lavaboya koydu. "İyiydi."

"Bardağı yıka lütfen," dedi annesi. "Yeni arkadaşlar ediniyor musun?"

"Hayır." Bardağı çalkalayıp tekrar kurutmalığa koydu. Dağ gelinciğiyle gezen bir performans sanatçısı ve yaşlı, evsiz bir Slovenyalı hobo, arkadaş sayılır mıydı? "Yani, ediniyorum gibi. Galiba."

"Bu harika, birtanem! Belki bir ara dışarıda görüşmeyi de

teklif edersin onlara." Elinde salladığı tahta kaşıktan birkaç damla domates sosu düştü yere. "Biraz derlenip toparlanıyorum. Öteberiden kurtulmaya başladım. Fark ettin mi?"

"Ha-ha." Masanın ortasında sarı bir demlik, onun yanında da *Derli Toplu Sihir* duruyordu. Belki yanılmıştı Benny. Kitap işe yarıyor olabilirdi. Sırt çantasını alıp merdivene yöneldi.

"Masayı hazırlar mısın, tatlım?"

Benny dönüp demliği gösterdi. "Bunu ne yapayım istersin?"

"Ah, onu yerinde bırak da görüntüsünün tadını çıkaralım." Kaşığı tencereye koydu, ellerini önlüğüne silip masaya doğru yürüdü. "Çok tatlı değil mi?"

Benny omuz silkti. "Öyle gibi."

"Bence şahane bir şey." Demliği alıp göbek kısmını ovaladı. "Sihirli olduğunu düşünüyorum. Sihirli bir demlik bu." Onu Benny'ye uzattı. "Al, ovala. Ovalayıp bir dilek tutarsan, dileğini yerine getirecektir."

Benny elindeki demliğe bakarak, "Dileğim yok," dedi. Hayır, bu doğru değildi. Odasına çıkmayı diliyordu fakat annesinin söyleyecekleri bitmemişti. Gülümseyerek başını eğdi Annabelle.

"Şu demlik şarkısını hatırlıyor musun? Ben söylerdim, sen de bütün o hareketleri yapardın." Söylemeye başladı. *"Ben bir küçük demliğim, tombul ve kısa..."* Dirseklerini kırıp ellerini kalçalarına yerleştirdi. "Hadi, bana eşlik et. *İşte kulpum burda..."*

Annabelle ellerini kalçasının iki yanında bekliyor, fakat Benny demliği önünde sıkı sıkı tutarak öylece duruyordu.

"Tamam, önce ben yapayım, sonra sen eşlik et. *Ben bir küçük demliğim, tombul ve kısa. İşte kulpum burda, işte ağzımsa burda."* Bir elini demliğin ağzı gibi büküp parmaklarını oynattı. "Bu demliğin ağzı, hatırlatın mı?" Bedenini çay koyarmış gibi bir yandan diğer yana salladı. "Şimdi aynısını sen yap."

Mutfak sıcaktı. Annabelle'in yanakları buhardan pembeleşmişti. Birkaç tel sarı saç, alnına yapışmıştı. Benny demliği kavradı.

"Lütfen," diye fısıldadı, nefes almaya çalışarak. "Anne, yapma..."

Fakat Annabelle yine başlamıştı şarkıya.

"*Ben bir küçük demliğim...*"

Benny katlanamıyordu artık. Annabelle bir eli iri kalçasında, öbür eli gevşekçe aşağı sarkmış hâlde ileri geri sallanırken çok aptal ve umut dolu görünüyordu. Annesi Benny'nin yüzündeki ifadeyi fark edince kendinden emin olamayıp aniden durdu. "Sözleri böyle değil miydi?"

"*Hayır!*" diye bağırdı Benny. Neden anlamıyordu? Annesini incitmek istemiyordu ama durması gerekiyordu, Benny onu durdurmak zorundaydı. "Onu demiyorum..."

"Ne oldu, Benny? Sorun ne?"

Benny demliği ona doğru iteledi. "*Onun söyledikleri bunlar değil!*"

"Bekle!" diye seslendiğini duydu Annabelle'in. "Benny, yapma! Lütfen, affedersin! Gitme!" Ama çok geçti çünkü çoktan çıkıp gitmişti Benny. Arka kapı onun ardından çarparak kapandı. Kırılan çanak çömleğin ve annesinin sesini duydu. Bu seslerin birbirine karıştığını ilk duyuşu değildi. Çıkışa yöneldi, oradan dışarı varıp koştu.

29

Kaçıp gitmek muhteşem bir tepki değildi ama Benny'nin Baş Etme Kartları çok gerilimli bir durumdan kendinizi uzaklaştırmanın ve mola vermenin uygun davranış olduğunu söylüyordu. Benny uygun davranışın bu olduğunu düşünerek kaçmış değildi gerçi. Uzaklaşmak zorundaydı, o kadar. Karanlığın çökmeye başladığı arka sokak boyunca koştu, çöp konteynerinin ve Ebedi Saadet Matbaacılık Şirketi'nin yanından geçip babasının can verdiği noktanın üzerinden oraya dokunmaksızın atladı. Kapı

ağızlarına gizlenmiş karanlık erkekler ve kadınlar ayak seslerini duyunca başlarını kaldırıp baktılar, ama bunun sadece koşturan küçük bir çocuk olduğunu görünce işlerine devam ettiler. Benny'nin geçişi arka sokağın durgun sularında varla yok arası bir dalgalanma yarattı ancak.

Benny kolları inip kalkarak, spor ayakkabıları bozuk betonun ıslağına vura vura, su birikintilerinden ve yarıklardan sakınarak koştu da koştu. İnce çatlaklardan yumuşak, melodik sesler yükseliyordu: *Bir yarığa bas hadi... Kır annenin belini...* Çatlaklardan kaçınmaya çalıştı ama beton eski, çatlaklar çoktu. *Kır anneni kır anneni kır annenin belini...* Onlardan kurtulmak için daha hızlı koştu, ta ki artık koşamaz hâle gelinceye dek. Elleri dizlerinde, göğsü inip kalkarak, nefesi kesilmiş hâlde bir deponun tuğlalı yaş duvarına dayandı.

Arka sokağın sonuna gelmişti. Sonunda kalp atışı yavaşlayıp nefesi dinginleşince yarıkların parça bölük melodisinin sustuğunu, artık tek duyabildiğinin zihin karıştırıcı bir ses yokluğu olduğunu fark etti; bir su altı rüyası gibi. Daha dikkatli dinledi. Hiçbir şey duyamadı. Kulaklarını temizlemek için başını salladı, bu fayda eder gibi oldu. Gözlerini kapadı. Yavaş yavaş, seslerin dünyası kendini yeniden inşa etti. Arka sokağın derinliklerinde bir kedi bağırdı ve ötelerde, cadde boyunca ilerleyen arabaların klaksonları işitildi. Benny yaklaşıp uzaklaşan yük trenlerinin düdüklerini duyabiliyordu; bunlar rıhtımdan yola çıkıp geliyor ve seslerinin ardı sıra, Benny'nin hafızasından yükselen esintilerin sarmalına yakalanmış çöp parçacıkları misali başıboş görüntüler taşıyorlardı. Zihninin içinde, demiryolu manevra istasyonlarının üzerinde yükselen uzun boylu tahıl silolarını, koni şeklindeki siyah kömür dağlarını, yükleme iskelelerinin kükürt rengi boyasını ve ses boyunca genişleyen alanlarda yüzen kütükleri görebiliyordu. Gözleri kapalıyken dahi görebiliyordu bunları.

Benny ufakken Kenji, rıhtıma bakan demiryolu köprüsüne götürürdü onu. Asya'dan gelen büyük konteyner gemileri,

yüklerini bu rıhtımda boşaltırlardı. Gemilerin inişli çıkışlı dış hatları sesin kaynağından dışarılara doğru uzanır, Kenji'yle orada durup gemileri teker teker sayarlar, sandıklarda durduğunu hayal ettikleri tüm malları sıralarlardı. *Kamyonlar, traktör kasaları, pirinç pişiriciler, SUV'ler, Nike spor ayakkabıları*. Bu oyun içinde çok geçmeden, istedikleri fakat para yetiremedikleri her şeyi sıralamaya başlarlardı. Sony PlayStation 3'ler, Xbox 360'lar, Yamaha bateri setleri, Nissan GT R spor otomobiller, Yamaha MX 10000 amplifikatörler, mikrodalga fırınlar ve annemiz için yepyeni bir Brother dikiş makinesi. O yüksek köprüde nasıl babasının bacaklarına yaslanarak durduğunu anımsıyordu. Babasının ellerini omuzlarına hafifçe koyuşunu hissedebiliyordu. Aşağıdaki rayların üzerindeyken, erkeklerin ve kadınların toprak setler boyunca uzanan çalılıklar içinde bir şeyler yaptıklarını görebiliyordu ve babasının, onun başını tutan ılık ellerini, bakışlarını nazikçe uzak dağlara yöneltişini anımsayabiliyordu. *Yukarı bak, Benny! Yukarı bak!*

Gözlerini açınca, hâlâ soğuk tuğlalara yaslanmış hâlde arka sokakta durduğunu görüp şaşırdı. Arka sokakta bu kadar uzağa hiç gelmemişti daha önce. Eve gitmeyi düşündü ama henüz annesiyle yüzleşmeye hazır değildi. Arka sokağın çıktığı diklemesine uzanan caddenin karşısında, küçük bir çimenli park vardı; şehrin orta yerindeki tuhaf bir ağaçlık alandı burası. İçinden dolanan patikanın ucu, büyük, yaşlı bir çınar ağacının kavisli dalları altına çember şeklinde dizilmiş banklara çıkıyordu. Banklar tanıdık görünüyordu. Yukarıdaki eski moda güvenlik lambası teatral bir ışık yayıyor, aydınlattığı yapraklı alan, bu ışık altında parktan ziyade bir sahne gibi görünüyordu. Benny gölgeler içinde, daha uzak bir alanı kuşatan evsizler kampının mavi brandalarını, çadırlarını siluet hâlinde seçebiliyordu. Ama ön tarafta çember oluşturan banklar boş ve davetkâr görünüyordu; Benny'nin eve dönmeye hazır oluncaya dek oturup beklemesi için uygun bir yerdi burası.

Kapüşonunu başına geçirip duvardan ayrıldı. Caddeyi geçip parka yaklaştığında, bulunduğu yeri tanıdı. Parkı geceleyin hiç görmemişti ama babası gündüz vakti onu buraya getirirdi. Benny'yi banklardan birine, gazeteleriyle orada oturan ihtiyar Çinli beyefendilerin yanına oturtur, kendisini beklemesini söyleyip bir adamla konuşmaya giderdi. Benny korkmazdı hiç. Babası asla fazla uzaklaşmazdı, ihtiyar Çinli beyefendiler hoş insanlardı ve bazen Kenji, güvercinlerle kargaları beslemesi için bir parça ekmek verirdi ona. Daha ılık günlerde bazı ihtiyarlar, esintilerin tadını çıkarsınlar diye parka kafes içinde ötücü kuşlar getirirlerdi. Bazen Benny'nin kuşları beslemesine izin verirler, kuşlar da öterdi.

Gece vakti kuşlar yoktu ortalıkta. Güvercinler şehir merkezindeki binaların saçak silmelerine tünemişti, bet sesli kargalarsa çınarların dallarında uyuyorlardı. Gölgelere gizlenmiş kara kargalar. Benny onları göremese de orada olduklarını hissediyordu ve ağaçta uyuduklarını düşünmek sakinleştiriyordu onu. Patika boyunca karanlık çadırlardan uzak durarak banklara doğru yürüdü, sonra durdu. Bankların çevrelediği otlu alandan sesler geliyordu. Bir çöp tenekesinin ardına çömelip dinledi. Nesnelerden gelen sesler gibi değildi. İnsanlardı galiba. Çok sayıda değil. Birkaç kişi sadece. İngilizce konuşuyorlardı. Kendisinin geldiğini duymamışlardı çünkü spor ayakkabıları ses çıkarmıyordu. Alarm seviyesini kontrol etti, Mavi alandaydı (dikkat, genel saldırı riski). Çok kötü değildi bu, fakat gitse daha iyi olacaktı muhtemelen. İhtiyatla ayağa kalktı. Şimdi onları görebiliyordu, üç kişiydiler, bankın uzak ucundaki bir brandada oturmuşlar, alüminyum folyodan bir kabı elden ele geçirip içindekini yiyorlardı. Genç miydiler, yaşlı mı, seçemedi. Kül rengindeydiler, etraflarındaki hava da marihuana gibi kokuyordu. Bu Kenji'nin kokusuydu ve Benny'nin kalbi daha hızlı atmaya başladı. Gitmek niyetindeydi ama bunun yerine sessiz ayakkabılarıyla onlara doğru bir adım daha attı.

Banklara dayalı duran birkaç büyük sırt çantasının kenarlarına, tencereler ve tavalar asılmıştı. Çantaların yanında iki iri köpek yatıyordu. Çivili tasmalarına kalın ipler bağlı pitbullar. Köpeklerden biri, daha açık renkli olan, başını kaldırıp havayı koklayarak lastiğimsi burnunu Benny'nin bulunduğu tarafa yöneltti.

Uyarı! Benny donup kaldı. Köpek doğrulup gırtlağının gerisinden gelen hafif bir sesle hırlamaya başladı. İple bağlıydı gerçi ama, bilinmezdi. İkinci köpek de ayağa kalkıp havlamaya başladı.

Uyarı! Tehlike!

Adamlardan biri, "Riker, sorun ne, oğlum?" dedi.

İki köpek hücuma geçtiler. Hızlıydılar ve Benny kaçmak için döndüğünde, iplerinin bir yere bağlı olmadığını gördü. Kocaman sarı dişleri, parlayan dişetleri, salya akıtan dudakları ve soluk, korkunç gözleriyle havlayıp atılarak, Benny'yi çöp tenekesinin önünde sıkıştırdılar.

"Riker! Daisy! Kesin şunu!" Adam bankın üzerinden atladı. Tasmalarından yakalayınca köpekler sakinleşti. "Merhaba dostum. Kusura bakma."

Benny yutkundu. Dizlerinin bağı çözülüyordu. Kusacak gibiydi. "Sorun yok," dedi, aslında öyle olmasa da. Ardından, alaycı bir ses onu yankıladı: *Sorun yok, Sorun yok.* Köpeklerin kulakları seğirdi. Dikkatle Benny'yi izliyorlardı. Onu ısırmak ister gibi hırladılar.

"Aslında çok yumuşak başlıdırlar," dedi adam.

"Çok iyi," dedi Benny.

Çok iyi mi? dedi ses. *Çok iyi değil, seni dangalak.*

"Bir sorun mu var?" diye seslendi diğer adamlardan biri. Yemeyi bırakmışlar, brandadan onları izliyorlardı. "Kim ki o?"

"Sadece ben," dedi Benny.

Sadece ben mi? dedi ses küçümsemeyle. *Sen kim olduğunu sanıyorsun ulan?*

Şimdi hepsi ona bakıyordu.

"Kimsin sen?" diye sordu birinci adam.

"Hiç kimse," dedi Benny.

Ha şunu bileydin.

"Hiç kimse olamazsın," dedi adam. "Burada duruyorsun. Konuşuyorsun. Demek ki sen bir kimsesin. Adın var mı, Bir Kimse?"

Benny, "Adım Benny," dedi.

Adım Benny, Adım Benny. Kapasana çeneni lan, Benny!

Köpekleri tutan adam onu süzdü. "Çinli misin, Benny evlat?"

"Hayır. Babam Japon. Ve Koreli. Yani, öyleydi. Ama öldü. Bir kamyon ezdi onu."

Ah, zavallı Benny evlat. Boktan hayat hikâyenin tamamını anlatacak mısın onlara?

"Sıkıntılı bir durum, oğlum."

"Evet. Kafası iyiydi o sırada."

Ne halt etmeye söylüyorsun bunu onlara?

"Uyuşturuculardan uzak durmalısın, Benny. Hayır de, yeter. Tamam mı?"

"Tamam."

"Aferin. Fasulyeli pilavımızdan yer misin?"

"Hayır, sağ olun," dedi Benny. Aslında birdenbire karnı acıkmıştı. Akşam yemeği yememişti. Temizlediği mutfak masasının köşesinde bir başına spagetti yiyen Annabelle'i düşününce, kocaman bir boşluk açıldı karnında; farklı tür bir açlıktı bu. "Şimdi eve gitmeliyim."

Ooo, annesinin ona ihtiyacı var. ...

"Hadi ama," dedi adam. "Gel otur. Ben Jake'im, bu Dozer, bu da Terence ama bu dandik bir isim, o yüzden T-Bone* deriz

---

* Dananın sırtından elde edilen etin ortasındaki kemiğe, T şeklinde olduğu için bu isim veriliyor. Aynı zamanda, bir aracın diğerine yan tarafından diklemesine çarpmasını ifade ediyor. *–çn*

ona. Hayvanlarla tanıştın zaten. Açık renkli, erkek olan Riker. Dişisi de Daisy. Şimdi isimlerimizi öğrendiğine göre yemeğimizi bizimle paylaşman gerekiyor ki içinde bir şey tutmadığını anlayalım. Yoksa bize kızgın olduğunu, tehdit oluşturduğunu düşüneceğiz. Dolayısıyla seni öldürmemiz gerekecek. O yüzden gel yaklaş bize. Fasulyeli pilavımız güzel. Tazecik."

"Tamam," dedi Benny.

Ah, evet hadi hiç durmayın, öldürün beni, dedi alaycı ses. Ama Benny brandanın bir köşesine çömelip kendisine uzatılan bel vermiş kabı alırken, ses de öfkeli bir suskunluğa gömüldü. *İyi be, her neyse.*

BENNY

Beni gerçekten öldüreceklerini düşünmedim. Jake isimli adam bunu kastetmemişti. Sesinin tonundan sadece dalga geçtiğini, köpeklerinin bana havlamasını telafi etmeye çalış-
240 tığını anlayabilmiştim. Seneler içinde, tonları ve sesleri anlamakta epey ustalaştım. İnsanlar söz konusuyken bu daha zordu gerçi, çünkü insanların yalanları vardır, şaka yaparlar, duygularını gizlerler ve aslında kastetmedikleri şeyleri söylerler. İnsanları çaba göstermeden anlayamadığım için çalışmak ve alıştırma yapmak zorunda kaldım. Okumayı öğrenirken heceleri seslendirmek zorunda kalmak gibi. İnsanları sesler üzerinden öğrenmek ve öğrendiklerimi tekrarlayarak ezberlemek zorundayım.

Nesneler daha sorunsuz çünkü sözlerini doğrudan söylerler. İnsanlarla nesneler arasındaki farklardan biri budur. Nesneler yalan söylemezler, sataşmazlar, boş şeylerle vakit geçirmezler. Duygularını gizlemezler. Nesnelerin mutlu, üzgün, canı sıkkın ya da kızgın olduklarını anlayabilirsiniz. Hele hele kızgınlarsa. Evet, bir nesne öfkelendiği zaman, bunu size belli eder. Bir yerinizi keser, sıkıştırır ya da aniden çalışmaz olur.

Parmaklarınızın arasından kayıp kırılır ya da yok oluverir –tamamen kayıplara karışır– ve istediğiniz kadar arayın bulamazsınız onu. Cüzdanınızla ya da anahtarınızla bu tecrübeyi yaşamışsınızdır herhalde, yani söylediğim şeyin doğru olduğunu biliyorsunuz.

O gece annemin demliğine de aynı şeyin olduğuna eminim. Yani demlik kırıldığı sırada orada değildim, dolayısıyla yemin edemem ama bence o kamikaze demlik olup bitenlere, annemin o aptalca şarkıyı söylemesine öfkelenip kendini buzdolabına fırlattı. Annem onu düşürdüğünü söylüyor ama demliğin ağzının bir parçasını buzdolabının altında, annemin mutfakta durduğu yerden uzak tarafta buldum. O yüzden demlik, annemin elinden kaymakla yetinmemiş gibi geliyor bana. Bence demlik bir şey söylemeye çalışıyordu.

Neyse, köpekler rahatlayıp benden hoşlandıklarına karar vererek elimi yalamaya başlayana dek bu adamların yanında kaldım. Adamlar yaşça benden büyüktü ama benim sadece bir çocuk olmamı kafaya takmaz gibiydiler. Bana Genç diyorlardı. Nerede oturduğumu, ödevlerimi yapmam gereken saatte niçin sokakta olduğumu sordular. Okula gitmek gibi bir seçeneğimin olmadığını söyleyince güldüler, çok havalı bir laf ettiğimi söylediler. Önce bunların genç hobolar olup olmadığını merak ettim, ama daha önce gördüğüm hobolar sağı solu belli olmayan tiplerdi, ayrıca bu adamların kampçılık malzemeleri vardı ve ortak hareket eder gibiydiler. Onlara avare olup olmadıklarını sordum, çok eğlenceli buldular sorumu, fakat sonra, tabii öyleyiz dediler. Aslında avarenin ne ifade ettiğini pek bilmiyordum, fakat annem kullanırdı bu sözcüğü, benim de kulağıma hoş gelirdi. Onları incelersem, avarenin anlamını da çözerim belki, diye düşündüm. İnsanları öğrenmekten kastım bu.

Avarelere dair konuştuklarımız, annemi aklıma düşürdü. Muhtemelen çok endişeliydi, biliyordum. Polisi aramasını istemiyordum, o yüzden bir süre sonra adamlara gitmem gerektiğini söyledim, onlar da bana müsaade ettiler. Arka sokak gerçekten karanlıktı. Burası gün içinde de ürperticidir ama geceleyin insanın resmen ödünü koparır, o yüzden ben de kafamı eğip kapüşonumu örttüm. Daha önce çevremi göremeyecek denli hızlı koşmuştum ama dönüş yolunda daha yavaş ilerledim, böylece kollarına iğne vuran, gölgelerin içinde birbirlerine berbat şeyler yapan bütün o keşleri görecek zamanım oldu. Geldiğimi görünce bir şeyler söyledikleri oluyordu, ama sadece bir çocuk olduğumu anlayınca rahat bırakıyorlardı beni. Sonra, neredeyse eve varacağım sırada çok acayip bir şey oldu. Ötelerden gelen bir ses duydum. Üç fahişe bana doğru, daracık etekleri, yüksek topuklu ayakkabılarıyla sallana sallana geliyorlardı. Kutsal Mesaj Misyonu çöp konteynerinin yanındaki sokak lambasının tam altında, hemen hemen babamın öldüğü noktada durdular. Tiz çığlıklar atıp parmaklarıyla zemini göstererek birbirlerinin üzerine yıkılmaya başladılar. Yemin ederim, önce babamın hayaletini gördüklerini sandım, sonra gölgelerin içinde hayvana benzer bir şeylerin hareket ettiğini fark ettim. Kediler olmalı, diye düşündüm ama biraz daha yaklaştığımda bunların bir kokarca ailesi olduğunu gördüm. Anne kokarcayla mini mini yavru kokarcalar, tek sıra hâlindeydiler. Fahişeler ne yaptıklarını bilmez hâlde *Çok tatlıı! Çok tatlıı!* diye bağırarak yavruları yakalamaya çalışırken yüksek topuklarının üzerinde dengelerini kaybedip düşüyorlar, sonra birbirlerini yerden kaldırıp bir daha deniyorlardı. Yavru kokarcaları evcil hayvan olarak eve götürmenin peşindeydiler galiba, fakat o sırada anne kokarca üstlerine kokusunu salıverdi. Epeyce yakınlarındaydım,

koku bana kadar geldi ve çok fenaydı gerçekten. Fakat zaten arka kapımıza ulaşmıştım ve hemen içeri girdim. Mutfak karanlıktı. Hâlâ fahişelerin çığlıklarını duyabiliyordum, üzerime de kokarcanın kokusu sinmişti biraz, ama umursamadım. O kadar acayip ve beklenmedik bir hadiseydi ki anne kokarcayı hiç mi hiç suçlamıyordum, çünkü sadece yavrularını koruyordu. Biraz süt almak için buzdolabına gittim, demliğin kırık ağzını da o zaman yerde gördüm. Kenarı keskin ve pütürlüydü, canımı yakmasını ya da kaba, suçlayıcı bir şey söylemesini bekledim ama suskundu. Nedense bu beni çok üzdü ve ağlamaya başladım.

"Benny?"

Annemdi. Girişe açılan karanlık kapı ağzında duruyordu, üzerinde hâlâ o saçma sapan deniz kaplumbağalı tişört vardı. Mutfağın ışığını yaktı, kapağı açık buzdolabının önünde ağladığımı görünce koşup yakaladı beni. "Ah, Tanrım, Benny! İyi misin? Bir şey mi oldu?"

Başımı iki yana salladım. Beni baştan aşağı şöyle bir inceledi, iyi olduğumu görünce sarıldı bana.

"Ah, Benny. Çok endişelendim! Seni bulmak için dışarı çıktım ama gitmiştin. Ortalıktan kaybolmuştun! Nereye gittin? Kaybolduğunu bildirmek için polisi aradım ama beklemem gerektiğini söylediler, ben de öyle yaptım. Bekledim, bekledim. Kokarca gibi kokuyorsun. Nereye gittin?"

Annemin üzerime düşmesinden genellikle hoşlanmam, fakat o gece sözlerinin birbiri ardına gelmesine müsaade ettim ve artık bunaldığımda, gerektiğince ondan ayırdım kendimi. Bu bir baş etme aracı; Araya Mesafe Koymak deniyor. Bu yönteme özel bir baş etme kartım da var ama temel olarak, bir gerilim yaşadığımda duvardaki bir sinek olduğumu faz ederek durumu sineğin gözünden anlatmam gerekiyor. Sinek bu durumda şunları söylerdi:

Benny buzdolabının önünde duruyor ve biraz gözyaşı dökü̇yor, annesi de sımsıkı sarılıyor ona. Benny annesinin sarılışına karşılık veremese de hâline razı. Annesi diyor ki, Benny, bir daha sakın yapma bunu, tamam mı? Söz ver bana! Çok endişelendim, saat kaç oldu, nerelere gittin? Ama Benny bir şey diyemiyor çünkü annesi onun yüzünü koltuk arasına sıkıştırmış, o yüzden Benny deniz kaplumbağasının kocaman kederli gözünün üstünde ağlayarak duruyor. Şimdi annesi geri çekilerek, iyi olduğuna emin misin, Benny? diyor, niçin ağlıyorsun? Benny'nin gözyaşlarını siliyor ama yeni gözyaşları gelmeye devam ediyor. Demliğin kırık ağzını eline alıyor Benny. İyiyim, anne, gerçekten, diyor. Sonra diyor ki, demliğin için üzgünüm. Her nasılsa, üzgün olduğunu söylemek, kendini daha iyi hissetmesini sağlıyor. …

KİTAP

Duvardaki o·sinek bir baş etme aracı değil, Benny. Bu genç bir insanın kendi sesini bulması demek ve kitapların dünyasında mucize gözüyle bakılan bir şey. Genç bir erkek kendi sesini bulduğu veya genç bir kız kendi hikâyesini ilk kez anlattığında bu büyük kutlamalara vesile olur ve antik zamanların kil tabletlerinden tut, marketlerde satılan en ucuz kitaplara dek hepimiz buna odaklanır ve düğün bayram ederiz. Çünkü sizin sesleriniz olmasa, bizler var olamazdık! O yüzden, dinle! Şu an biz konuşurken bu gerçekleşmekte, fakat acele etmemek önemli. Böyle şeyler zaman alır, yavaş gitmemiz lazım.

30

Günler geçiyor. Benny sabah kalkıp kütüphaneye gidiyor. Akşama doğru eve geliyor. Bu ikisinin arasındaki zamanda, kütüphanedeki bölmesinde oturup defterine yapıştırdığı kâğıt parçalarına dalgın dalgın bakarak, Aleph'in tekrar ortaya çıkmasını bekliyor. Ortaya çıkmayınca, binada bir aşağı inip bir yukarı çıkarak onu arıyor. Ne de olsa âşık. Kendi kendine *Valter Benyamin, Valter Benyamin* diye mırıldanarak rafların arasına

dalıyor ve bu Alman filozofunun yazdığı kucak dolusu kitapla bölmesine dönüyor. Umudu çalışmalarıyla Aleph'i etkileyebilmek, ama sözcüklerin anlamını çıkaramayınca cesareti çabucak kırılıyor. Kavranması mümkün olmayan sözcüklerin havada uçuşmasına alışkın, ama bu kez o sözcükler kitapların içinde. Anlaşılmadıkça, kitaplardaki sözcükler ne işe yarar? Bunu merak ediyor. Derken birkaç gün sonra, çökkün çökkün bir elmayı dişlerken telefonundaki bildirim sesi, annesi adına açtığı sahte hesaba e-posta geldiğini haber veriyor. E-posta, okul müdürünün bürosundan yollanmış.

"Bayan Oh," yazıyor e-postada. "Çocuğunuzun üç günden fazla süreyle okuldan uzak kalmasının tıbbi açıdan gerekliliğini tasdik eden bir doktor raporu iletmeniz gerektiğini hatırlatırız. Çocuğunuz bir haftayı aşkın süredir okula devam etmedi ancak henüz rapor elimize ulaşmış değil. Bu meseleyi konuşmak üzere en kısa zamanda bizimle temasa geçmenizi rica ederiz."

TEHLİKE!

Benny elmayı çiğnemeyi bırakıyor. Boğazı daralıyor, büyük bir elma parçası orada takılıp kalıyor. Tıkanıp öksürüyor, parçayı yutmaya çalışıyor. Sonunda elma aşağı iniyor ama kabuğunun keskin kenarı epiglotun* yumuşak dokusunu sıyırınca Benny'nin gözlerinden yaşlar geliyor.

Bilgisayarında yazan hanım ona bakıyor. "İyi misin?"

Benny utanarak, evet anlamında başını sallayıp gözlerindeki yaşı siliyor.

"Elma yerken dikkatli olmak lazım," diyor kadın. Benny'nin tıkanması geçtiği için, yazmaya devam ediyor...

Hayır, bu doğru değil. Yazmaya devam etmiyor. Yazmayı hiç kesmedi ki. Benny'yle konuşurken bile parmakları hareket hâlindeydi ve şimdi Benny onu izlerken de hareket hâlindeler. Sanki yine Benny'yi izleyip ayrıntılı gözlem notları tutuyor,

---

* Epiglot (Epiglottis): Besinlerin soluk borusuna ve akciğerlere girmesini önleyen, boğazda bulunan yaprak şeklindeki kapak. –*çn*

gördüğü her şeyi belgeye döküyor. Benny cep telefonunu kavradığında onu gözlüyor, parmaklarının nemli olduğunu ve hafifçe titrediğini fark ediyor. Benny son günlerde biraz kilo almış gibi, ilaç kullanıp kullanmadığını merak ediyor kadın. Onun taslaklar klasörünü açmasını, âşık olmakla ve annesi için endişelenmekle meşgulken göndermeyi unuttuğu, uyduruk raporu içeren e-postayı klasörde bulmasını izliyor. Kadın e-postayı göremiyor tabii, ama Benny'nin yüzünün asıldığını, raporu okuyup hataları kontrol ederken iki kaşının ortasında derin bir kırışığın belirdiğini fark ediyor.

HASTANIN ADI: BENJAMIN OH

TEŞHİS: PRODROMAL SKİTZOAFFEKTİF BOZUKLUK

Sayın Yetkili,

Benjamin Oh gözetimim altında Çocuk Hastanesi'ndeki Pediatrik Psikiyatri Koğuşu'na kapul edilmiştir ve yeni bir bildirime kadar okula devam edemeyecektir.

Saygılarımla,
Psikiyatrist Uzman Dr. Melanie Stack

Benny Gönder'e basarken ve gözlerini kapayıp derin derin soluyarak arkasına yaslanırken, kadın onu izliyor. Telefonu tutan eli kucağına düşüyor Benny'nin. Çok sıkıntılı olduğu belli, kadın yanına gidip onu rahatlatmak için elini nemli alnına koymak, saçını okşamak istiyor ama yapamayacağını biliyor. Davetsizce, uygunsuz bir hareket olur bu. Müdahale etmemesi gerektiğini biliyor, o yüzden sadece izleyerek yazmayı sürdürüyor.

Bunlar Benny'nin bilemeyeceği, ancak bizim size söyleyebileceğimiz şeyler, çünkü biz bir kitabız, Benny'yse sadece bir çocuk. Yazan hanımın zihnini okuyamaz, düşüncelerine erişemezdi. Sadece kendi zihnindeki robotik velvelenin ayırdındaydı. *Uyarı! Uyarı! Tehlike! Tehlike!* Yaygara arttıkça alnındaki kırışıklık derinleşti ve az sonra dayanamayacak hâle gelip başını yığılı kitaplara dayayarak bir melodi mırıldanmaya başladı:

Uç uç, böceğim, yarın düğün olacak, annem sana terlik papuç alacak... Derken uyuyakaldı.

31

Annabelle mutfak tezgâhının üzerine eğilmiş, karıncaları eziyordu. Lavabonun altından, alçıpanın ufalanmasıyla açılan aralıktan geliyordu karıncalar. Orada yaşıyorlar, yağma seferlerine
248 oradan çıkıyorlardı. Bugün ekmek kızartıcıyı kuşatmışlardı. Lavabonun arkasından eğri büğrü bir hat izleyerek geçiyorlar, üst üste konmuş kirli tabakların altında kısa süreliğine kaybolduktan sonra eski bir süngerin arkasında tekrar ortaya çıkıyorlardı. Ara sıra bir kâşif karınca, tabaklardan birine yapışmış kuru spagetti parçasını ya da domates sosu bulaşığını incelemek üzere sıradan çıkıyordu ama esas hedefleri, kırıntılardan oluşmuş bir hazine barındıran ekmek kızartıcıydı. Bu kırıntıları teker teker, bir posta zarfı yığınının üzerinden gerisingeri depolarına taşıyorlardı.

Posta zarflarının çoğunda reklâmlar ve ilanlar vardı, birkaçında da faturalar. İşe Yaramaz'dan gelen bir başka mektup da vardı aralarında; Annabelle karıncaları fark ettiğinde, onu açmak üzereydi. Karıncalardan hoşlanmıyordu ve şu an önemli olan, yollarını kesip onları işaretparmağıyla ezmekti. Bunu makine gibi etkili biçimde hiçbir karıncayı atlamadan yapsa da karıncalar gelmeyi sürdürüyorlardı. Gerçekten hayret vericiydi.

Bazen yere düşmüş yoldaşlarından birinin yanında duruyorlar, kıvrılmış bedenin üzerinde antenlerini yeraltı sularını arayan çomakçılar misali sallayarak, onun yaşayıp yaşamadığını yokluyorlar fakat ardından tekrar sıraya dahil olup yollarına devam ediyorlardı. Bir karıncayı daha ezerken, aslında onlara hayranlık duyması gerektiğini düşündü Annabelle ama ne kadar çabalasa da olmadı. Ne hayranlık vardı içinde ne de merhamet. Hiçbir şey yoktu. Duygularını tüketmişti sanki, bu da garipti çünkü birçok duygusu olurdu her zaman. Hatta lüzumundan fazla. Fakat demlik hadisesinden beri kupkuruydu içi.

Ertesi gün, Benny için randevu almak üzere Dr. Melanie'yi aramış ve kendisinin de seansa katılıp katılamayacağını sormuştu. Küçük mavi sandalyede oturarak olup biteni, Benny okuldan eve geldiğinde kendisinin nasıl ortalığı toplayıp güzel bir spagetti yaptığını, ona ikinci el dükkânından aldığı sevimli demliği gösterdiğini ve demlik şarkısını söylemeye başladığını anlatmıştı.

"Küçükken en sevdiği şarkılardan biriydi bu. Öyle değil mi, Benny? Sinirlenmeni istememiştim. Hatırlayacağını umuyordum. Seni güldürür sanmıştım..."

Dr. Melanie, yeşil renkli sandalyede sırtını kamburlaştırarak oturan, gergin ve mutsuz görünen Benny'ye döndü. Doktor o gün elinin tırnaklarını fuşya rengine boyamıştı. "Benny, seni sinirlendiren neydi, bize söyleyebilir misin?"

"Hayır."

"Şarkının sözleriydi," dedi Annabelle, hatırlatmada bulunarak. "Sözlerin yanlış olduğunu söyledin."

"Hatırlamıyorum."

Annabelle doktora döndü. "O şarkıyı biliyor musunuz?" Bir elini kalçasına koydu, diğerini demliğin ağzı gibi eğerek yukarı kaldırdı.

Benny inildedi.

"*Ben bir küçük demliğim, tombul ve kısa. İşte kulpum burda, işte ağzımsa burda.*"

"Evet, tabii," dedi doktor.

Annabelle kollarını indirdi. "Sözlerin böyle olduğunu sanıyordum en azından. Benny tüm el hareketlerini yapardı. Çok tatlıydı."

Benny ürperdi ve sanki daha da ufaldı. Doktor onu inceledi. "Sorun neydi? Annenin sözleri yanlış bilmesi mi?"

"Hayır," dedi Benny. "O değildi."

"Demlik miydi o zaman? Bir şey söylediğini mi duydun?"

Benny başını iki yana salladı. Pedipsi'den taburcu edildiğinden beri Dr. Melanie'ye seslerin durduğu yalanını söylüyordu. Birçok şeye dair yalan söylemişti –okul devamsızlığına, günlerini nasıl geçirdiğine dair– ama bu kez yalan söylemiyordu. Demlik tek söz etmemişti. Parçalanma sesini duymuştu ama o sırada kendisi arka sokaktaydı zaten.

Dr. Melanie, Annabelle'e döndü. "Benny'nin tam ne dediğini söyleyebilir misiniz?"

"Tabii. Şarkıyı söylüyordum, Benny de 'Onun söyledikleri bunlar değil,' dedi. Söylediğinden çok emindi. Çok da sinirliydi."

"Benny, öyle dediğini hatırlıyor musun? 'Onun söyledikleri bunlar değil,' demişsin. Yani senin söylediğine göre demlik, annenin söylediklerinden farklı bir şey söylüyormuş... değil mi?"

Benny elleriyle kulaklarını kapattı. Burada tek cümlenin taşıyamayacağı denli çok sayıda *söylemek* fiili söz konusuydu ve bunların her biri, bitimsizce geriye dönümlü ve korkutucu biçimde bir diğeri tarafından yutuluyordu sanki; tıpkı küçük balıkların daha büyük balıklar tarafından yenmesi gibi.

Dr. Melanie onun dikkatini çekmek için öne eğildi. "Tatlım, ellerini kulaklarından çeker misin?"

Benny itaat etti. Kulaklarını kapatmasından hoşlanmıyordu Dr. Melanie. Çünkü bu, Benny'nin onu dinlemediği anlamına geliyordu. "Bir hata yaptım," diye mırıldandı.

"Hata mı?"

Benny aldığı nefesleri içinden saymaya başladı. "Hayır," dedi sayarken. "Hata yapmadım. Yalan söyledim."

"Şarkı hakkında mı yalan söyledin?"

"Evet." Benny nefesini verip gözlerini kıstı. Dr. Melanie neden yapıyordu bunu? Sayı saymaya çalıştığını fark edemiyor muydu? "Yani, hayır. Demlik hakkında yalan söyledim anneme. Demlik bir şey söylememişti."

"*Demlik* hakkında mı yalan söyledin bana?" dedi Annabelle. Sorduğu soru yükselip incelerek tuhaf şekilde eğilip bükülmeye, havada dolanarak parmaklar misali Benny'ye doğru gelmeye başladı. "*Onun* hakkında niye yalan söyleyesin ki?"

Köşeye sıkışan Benny saldırıya geçti. "Çünkü saçma sapan davranıyordun! Bir türlü de durmadın! Seni incitmek istemediğim için demlikle ilgili öyle bir şey söyledim işte!"

Benny'nin yüzü kızarmıştı, gözleri vahşice, hiddetli hiddetli bakıyordu. Annabelle onu hiç böyle görmemişti. Sanki oğlunun bedenini bir uzaylı ele geçirmiş, onun ağzından Annabelle'e bağırıyordu. Nefesi daralıp kendini geriye çekti ve o esnada küçük mavi sandalyenin bacağı ayrılıverince Annabelle yere düşüp sert bir sesle kıç üstü oturdu. Gözlerini kapattı, bacakları iki yana açık, sersemlemiş vaziyette oturdu kaldı. Dr. Melanie'nin iyi olup olmadığını soran sesini duyarak, başını evet anlamında salladı. Gözlerini açtı. Benny saklamadığı bir tiksinti ifadesiyle bakıyordu ona. Doktora döndü.

"Gördünüz mü?" dedi, sanki bu bir şeyi kanıtlarmış gibi.

Seansın geriye kalanı kasvetliydi. Doktor Annabelle'in kalkmasına yardımcı olup ona düzgün, yetişkinlere uygun boyda bir sandalye verdi. Doktor Benny'ye okulla ve kendisini nasıl hissettiğiyle ilgili sorular sorarken, Annabelle de sandalyenin bir köşesinde oturdu. Benny fazla konuşmadı. Annabelle onun ne dediğini hatırlayamıyordu. Sadece kendisini çok iri ve sakar hissettiğini hatırlıyordu.

Seansın sonunda Dr. Melanie, Benny'den bekleme odasına geçmesini istedi ve Annabelle'e, birinin bakımından sorumlu kişinin kendisine nasıl bakması gerektiğine dair öğütler verdi.

Uçaklardan ve oksijen maskelerinden, özbakımdan ve destek ağlarından, gerilimden ve tükenmişlikten, yardım istemeyi öğrenmekten söz etti. Annabelle dinlerken dikkatini vermeye çalıştı. Onun nazik davranmaya çalıştığını anlayabiliyordu ama Dr. Melanie söz konusu olunca, bu *nezaket* bir tenezzülde bulunma hâline benziyordu. Üstelik doktor haklıydı elbette. Annabelle şayet kendisine bakmazsa oğluna nasıl doğru dürüst bakacaktı? Bunu bile başarmaktan âcizdi.

Bir karıncayı daha ezdi Annabelle. Yardım almaya son derece istekliydi ama kimden yardım isteyecekti? İkinci el dükkânındaki hanımlardan mı? İçini dökebileceği hiçbir arkadaşı yoktu. Kendine ait bir terapiste ihtiyacı vardı. Ya da bir rahibe. Aikon geldi aklına. Bir Zen keşişi konuşabileceğiniz biri gibi görünüyordu. *Derli Toplu Sihir*'in ilk bölümünü okuduktan sonra bir hayran mektubu yazmaya başlamıştı aslında, fakat sonra silmişti yazdıklarını. Aptalca bir fikirdi bu.

Kâşif karıncalardan biri posta zarfları yığınına çıkmış, tepedeki parlak pembe el ilanının üzerinden geçiyordu. Orada ne bulmayı umuyordu ki? Annabelle ölümcül işaretparmağını uzatıp kâşifin üzerine bastırdı. Parmak ucunda küçük bedenin sertliğini hissetti. Parmağını kaldırdığında karınca hâlâ kıvranıyordu. Karıncaları öldürmek şaşırtıcı derece zordu. Tekrar, bu kez daha sert bastırdı. O sırada parmağının, ilandaki bulutsu bir konuşma balonunun üzerinde durduğunu fark etti. Burada narin, kadınsı bir fontla şunlar yazılıydı:

Kaygılı mısınız? Gergin misiniz?
Bunaldınız mı?

Annabelle'in hâlâ karıncanın bedenine bastıran parmağı, tam da *Bunaldınız* sözcüğündeki B'nin üstündeydi. Ne kadar da tuhaftı bu. Parmağını kaldırarak, okumaya devam etti.

Daha ne bekliyorsunuz?
Ciddi, hassas bir bakımla
Kendinize bir güzellik yapın!
Rahatlayın, yenilenin, tazelenin...
Konforlu sıcak taş masajıyla
Şımartın kendinizi!
Dört dörtlük aromaterapimizle
Gerilimden tamamen kurtulun!

İlanda, başına havlu sarılmış olarak masanın üzerinde yatan genç güzel bir hanımın fotoğrafı vardı. Hanımın gözleri kapalı, omuzları çıplak ve ifadesi mutluluk doluydu. Ne kaygı vardı görünüşünde ne gerilim.

Zen Dinginliği
~Günlük Spa ve Dinçlik Merkezi~
Çünkü SİZ bunu hak ediyorsunuz!

Küçük kâşif karınca hâlâ, B harfinin üzerinde bacaklarını ve antenlerini güçsüzce sallıyordu. Annabelle parmağıyla hafifçe dürttü onu. Karınca son bir kez kıpırdandı, ardından minik vücudu kıvrılıp hareketsiz kaldı. Ölmüştü artık. Annabelle'in gözleri yaşardı. Karınca ufak yaşamını ortaya koyarak kendisine yol göstermişti. Annabelle, *Zen Dinginliği* ilanını alarak bir sedye gibi kullanıp karınca leşlerini onun üzerine süpürdü. Herkesin bir destek ağına ihtiyacı vardı. Ya onun destek hattı da bir karınca kolonisinden oluşuyorsa? Gözüpek kâşif de yoldaşlarıyla birlikte nihai dinlenme yerine gitmeliydi. Onları usulüne uygun şekilde bahçeye gömmek geçti aklından, fakat bunun delice olduğuna karar verdi. İşe Yaramaz'a denk gelmeyi de istemiyordu, o yüzden karıncaların cesetlerini çöpe döküp

el ilanını aldı ve bu hayret verici rastlantıya şaşarak cep telefonunu aramaya koyuldu. Burası herhangi bir günlük spa değildi çünkü. *Zen* Dinginliği günlük spasıydı. Bakalım neler olacaktı.

32

Şakağında o hafif vuruş vardı. Düşen bir yağmur damlası ve takiben, fısıltıyla konuşan o ses...

"*Selam.*"

"Ha?" Benny gözünü açınca, boyaya bulanmış işaretparmağını gördü. Boyanın rengi siyahımsı bir mordu bugün. Yüreği hopladı.

"Yine okurken uyuya mı kaldın?"

Benny başını kaldırıp gözlerini ovaladı, elini çenesine götürüp salyasının akıp akmadığını kontrol etti.

Aleph, onun yastık olarak kullandığı üst üste duran kitapların isimlerini inceledi. "Vay. Valter Benyamin'i mi okuyorsun?"

Etkilenmiş gibiydi. Benny yüzüne sıcak bastığını hissetti.

"Aslında okumuyordum," diye itiraf etti. "Yani sözcükleri okuyorum ama ne söylediklerini anlamıyorum."

"Peki, tamam, belki anlamak zorunda değilsindir. Belki sen onların üzerinde uyurken kafan onları içine çekiyordur. Ozmoz gibi."

Benny ozmozun ne olduğunu bilmiyordu ama neşelendi. "Öyle mi dersin?" Kendini eskisinden daha akıllı hissetmiyordu. Hem onları anlamadıktan sonra, kafanın içinde kitapların bulunması neye yarardı ki? Yine de...

"Hayır," dedi kız. Gülerek Benny'nin omzuna vurdu. "Tabii ki öyle düşünmüyorum. Ama endişelenme. Bunları gerçekten anlamak istiyorsan, Ş-Adam sana yardım eder. Bilmediği yoktur onun. Hadi gel."

Aleph onu az kullanılan döner merdivene ve iki kat aşağıya

götürdü. Oradan eski kanada geçip 331.880 numaralı rafların arkasındaki, emek felsefesine dair kitapların yaşadığı uzak bir köşeye vardılar. Tekel karşıtı kuramla, endüstriyel demokrasiyle ve sınıf mücadelesinin araçları olarak sendikalarla ilgili kitaplar vardı ama bunların yanından yürüyüp geçtiler. Ziyanı yoktu gerçi. Şu dönemde böyle kitaplar fazla okur bulamıyor; görmezden gelinmeye, ihmal edilmeye alıştılar. Kendilerini raflardan dışarı iteleyecek zindelikten yoksunlar, yine de umudu elden bırakmıyorlar.

Rafların sonunda, Benny eski erkek tuvaletlerinden birinin kapısını gördü. Parlak sarı plastikten bir tabela girişi kapatıyordu. GİRMEYİNİZ, yazılıydı tabelada. TUVALET TEMİZLİK İÇİN KAPATILMIŞTIR. Sonra, işi sağlama almak için aynı mesaj İspanyolca tekrar ediliyordu. Mesajın anlamı çok açıktı ve Benny itaatkâr davrandı, fakat Aleph tabelanın yanından yürüyüp geçti, ağır kapıyı itip açtı ve Benny'nin geçmesi için tuttu. Benny tereddüt etti ama içeriden bir ses gümbürdedi.

"Girin! Girin!"

Benny tabelaya özür dilercesine bakıp yan yan yürüyerek etrafından dolandı ve içeri girdi. Kapı hafif bir iç çekişle kapandı ardından.

Tuvalet, Kütüphane'nin eski kanadında olduğu için, geçmiş zamanın cömert ölçülerine göre yapılmıştı; yüksek, kubbeli tavanları vardı ve içindeki alanlar genişti. Duvarlar ve zemin süslü siyah beyaz porselen karolarla donatılmıştı. Lavabolar, tezgâhlar ve pisuvarlar, yıllar içinde yumuşayıp solmuş parlak mermerden yapılmaydı. Kabinlerin ağır ahşap kapılarının kolları pirinçtendi; sıhhi tesisatın parçaları, musluklar ve borular da. Her şey tertemizdi.

Tuvaletin öte tarafında, Kütüphane'nin müstahdemlerinden ikisi, tekerlekli iskemlesinde oturan Ş-Adam'ın yanında, ters çevrilmiş kovaların üzerine tünemişlerdi. Dalgalanan beyaz plastik şişelerle çevrelenmiş hâliyle Ş-Adam, bulutlar

arasındaki tahtında oturan bir krala benziyordu. Evrak çantası yerde, ayağının dibinde duruyordu ve önündeki katlanabilir iskambil oyunu masasında bir votka şişesi, bir somun esmer ekmek ve içine plastik çatal konulmuş bir büyük kavanoz ringa balığı turşusu vardı. Havada bir sigara dumanı tabakası asılıydı. Üç adam, Benny'nin anlamadığı bir dilde hararetle tartışmaktaydılar. Üçü de sigara tüttürüyordu. Aleph öksürerek, elini yüzünün önünde anlamlı anlamlı salladı. Oda boyunca yürüyerek, eski ağır pencerelerin desenli camlarını açtı. Adamlar omuz silkerek sigaralarını, küllük niyetine *kullandıkları* eski hazır çorba tenekesinde söndürdüler ve küçük bardaklarını Aleph'e doğru kaldırdılar.

"Dobrodošli," dediler. *"Na zdravje!"** Bardaklarını kafaya diktiler, ardından iki görevli –ikiz olduklarını Benny şimdi fark etmişti– bardaklarını ceplerine sokup gitmek üzere ayağa kalktılar. Giderken Benny'nin omzuna vurdular.

"Pis pis kokuyor burası," dedi Aleph aksi bir sesle, fakat Slavoj ona dikkatini vermedi.

Nemli mavi gözlerini Benny'ye dikmişti. Benny yaklaşınca ihtiyar hobonun iri elleri, sanki kendilerine ait bir zihinleri varmış gibi adamın battaniye örtülü kucağından havaya kalkarak, Benny'nin kavrayışının ve Ş-Adam'ın kontrolünün dışına çıkan bir işaretler dansına başladılar. Ama ihtiyar bunun farkında değildi sanki. Bu çırpıntıların ve el çırpmalarının arasında, bakışlarını kesintisiz bir ışın gibi Benny'nin yüzüne dikmişti.

"Hele hele, bakın kim gelmiş," dedi. "Talebemiz burada! Nihayet geldi!"

Elleri daha bir heyecanlandı. Adamın kollarını bir çift uçurtmanın kuyrukları gibi sürükleyerek kafasının üzerinde dönüp dolaştılar ve ihtiyarın tekerlekli iskemlesinde, havaya yükselir gibi dikilmesine yol açtılar.

---

* (Slovence) *"Hoş geldin!"... "Şerefe!" –çn*

Aleph içini çekti. "Slavoj, bu Benny," dedi. "Benny, bu Slavoj. Kendisi sarhoş."

Ellerini ihtiyarın omuzlarına hafifçe koydu. O anda adamın elleri kucağına düştü, dans etmeyi kestiler. "Teşekkürler canım. Ellerim böyle heyecanlanınca takatim tükeniyor."

Öne eğilip yanında duran kovayı işaret etti. "Hadi, genç talebe. Bir kova çek de konuşalım. Ama önce..." Votka şişesini alıp kapağını açtı. "Bardağın nerede?"

Benny anlamadı.

"O çocuk daha," dedi Aleph. "Yanında bardak taşıyacak değil ya."

"Fark etmez," dedi Ş-Adam. "Hallederiz." Tekerlekli iskemlesinde dönüp arkaya tutturulmuş alışveriş torbalarına attı elini. Naylon torbalar heyecanla hışırdadılar. Adam elini çıkardığında, üzerinde şöyle yazan bir bardak tutuyordu:

Teksas
Tek Yıldızlı Eyalet

İhtiyar eleştirel gözlerle bardağı inceledikten sonra Benny'ye baktı. "Yok. Senden iyi bir Teksaslı olmaz." Elini tekrar hışır hışır naylonların içine sokup bir bardak daha çıkardı.

Hawaii
Aloha Eyaleti

"Bu sana daha çok uyar, değil mi?" Bardağı Benny'ye verip doldurdu. O sırada içkinin bir kısmı da Benny'nin eline döküldü. Buz gibi soğuktu sıvı.

"Votka içecek kadar büyük değil," dedi Aleph. Diğer kovanın üzerinde kollarını kavuşturmuş hâlde oturuyor, ihtiyarın Tek Yıldızlı Eyalet bardağını dolduruşunu izliyordu. Adam bardağı Aleph'e uzattı.

"Peh!" dedi. "Ya sen? Senden iyi bir Teksaslı olur. Teksas'la zıtlaşmayın." Kendi bardağını tekrar doldurarak, kaldırıp onlara gösterdi. Şu yazı vardı üzerinde:

Arkansas
Doğa Eyaleti

"Doğa eyaleti," dedi, "eyaletlerin en iyisi!" Bardağını daha da yukarı kaldırdı. "Bayılıyorum bu ülkeye! Her eyaletin bir markası, bir de sloganı var! Muhteşem Arkansas eyaletinin sloganı nedir, bilir misiniz? Bir zamanlar, *Fırsatlar Memleketi*'ydi sloganı. Ne güzel, değil mi? Ama sonra değiştirdiler. Niçin? Tüm fırsatlar tükenmiş miydi? Bu bir açıklama olabilir tabii, ama şimdi yeni bir sloganları var: *Regnat Populus*. Biliyor musun *Regnat Populus* ne demek, genç talebe? *Regnat Populus*, 'Halk Yönetir' demek. Muhteşem! Doğa Eyaleti Arkansas'yı hiç görmedim ama harika insanlar tarafından yönetilen demokratik bir ütopya olması gerektiğini biliyorum..."

Duraklayıp ötelere dikti gözlerini. "*Böyle insanlarla dolu güzel yeni dünyaya merhaba!*" Shakespeare'i bilir misin, genç talebe? Hayır mı? Bu sözler *Fırtına* adlı oyundan. Bir an önce okumalısın. Oyunda Caliban adlı bir doğa canavarı var. Öyle şiirler söylüyor ki yüreğin burkulur. *Korkma, gürültü eksik değildir bu adada...* Gerisi nasıldı? Ah, unuttum. Neyse. Arkansas'nın böyle bir yer olduğunu tasavvur ediyorum. Bir gün oraya gitme hayalim var, ama şimdilik onun için içelim!"

"Mecbur değilsin, Benny," dedi Aleph.

"Peh. Elbette mecbur. Bir talebe o! Latince okumayı, Shakespeare'den alıntılar yapmayı ve votka içmeyi öğrenmek zorunda!" Bardağı havada, bekledi Slavoj.

---

* *Fırtına* oyunundan alıntılarda, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları'nca basılan Özdemir Nutku çevirisinden yararlanıldı. –*çn*

"Ee?"

Benny votkayı kokladı. İçkinin keskinliğinden gözleri yaşardı. "Ne?"

"Şerefe demeni bekliyoruz."

Benny masadakilere baktı. "Şeref kim? Yok galiba burada."

"Harika!" diye bağırdı Ş-Adam. "Doğuştan yetenekli bu çocuk. Hayır, oğlum, hayır, bardağını şerefe kaldıracaksın sadece. Yüreğindekini söyle. Hikmetli fikirlerinle bize ilham ver!"

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Gözlerini kapatıp dinle. Ne duyuyorsun şimdi?"

Benny gözlerini kapadı. Yakınında ihtiyarın kulak tırmalayan nefes alıp verişini duyabiliyordu. Binanın uzak yerinde biri sifon çekince, duvardaki boruları duyabildi ama borular ilham verici değildi. Radyatörlerin, içlerinde hareket eden buharla, âdeta bir müzik gibi tıslayıp çınladıklarını duyabiliyordu. Bu daha iyiydi. Dışarıdan gelen, uzaktaki ambulansın feryadını duyabiliyordu. Sonra daha yakınındaki, hafif hafif mırıldanan sesi.

"*...Sesler ve tatlı esintiler dolaşır, zarar vermez insana...*"

Benny irkilerek gözlerini açtı. İhtiyar tavana bakıyor, unuttuğu votka bardağı sandalyesinin kol koyma yerinde dengelenmiş hâlde dururken, dalgın dalgın konuşuyordu: "*Bazen bir ağızdan binlerce ezgi çınlar kulağımda; bazen de uzun bir uykudan uyanmış olsam bile, ninni gibi beni uykuya geri çağırır...*"

İç çekip başını iki yana salladı Slavoj. "Evet, hatırlıyorum şimdi. Nasıl unutabildim?" Gözlerini kapadı ve öyle uzun zaman o hâlde oturdu ki uyuyakaldığını düşünmeye başladı Benny. Fakat adam birden doğrulup giysisinin yeniyle gözlerini sildi. "Senin yerine ben söyleyeceğim," dedi sertçe. Yine bardağını kaldırdı. "Seslerin şerefine!"

Seslerin mi? Benny tereddüt etti. İçmeye niyeti yoktu. Slavoj bakmazken votkayı lavaboya dökmek niyetindeydi ama ihtiyarın sözleri şaşırttı onu ve hiç farkına varmadan bardağı ağzına götürüverdi. Votka midesine inerken, gırtlağını akışkan bir ateş

gibi dağladı. Gözleri yaşlarla dolarken tıkanıp öksürdü, fakat öksürüğü dinip tekrar doğrulunca, içini dolduran ve ısıtan ani bir sıcaklık hissetti. Sersemlemişti, başı dönüyordu sanki.

"Siktir," dedi, bu histen kurtulmak için başını sallayarak.

"Nasıl, iyi miymiş?" dedi ihtiyar, gevrek gevrek gülerek.

"İğrenç bir şeymiş."

Slavoj şişeyi tekrar kaldırarak, "Bir tane daha ister misin?" diye sordu. "Bu sefer şerefe içmen gerekiyor."

Aleph, "Slavoj!" diyerek uyardı onu.

İhtiyar teslim olmuş gibi ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, tamam!" Sesini alçaltarak Benny'ye, "Tıpkı bir *anne* gibi," diye fısıldadı.

Hiç de anne gibi değil, diye düşündü Benny. Ama bunu söylemedi. Bunun yerine, votkanın verdiği cesaretle sordu: "Hani 'Seslerin şerefine,' dedin ya... Acaba sen..." Sözünü tamamlayamadı. Yüzüne sıcak bastığını hissetti.

"Acaba ben, ne?"

"Yani, şeyler mi duyuyorsun..." Aklındakini dile getirmekte zorlanıyordu yine.

"Sesler mi?" dedi Slavoj hararetle. "Tabii ki sesler duyuyorum. Ben bir *şairim*." Elleri heyecana kapıldılar yine. Sakalını sıvazladılar, burnunu sıktılar, kulağını çektiler, sonra ellerden biri diğerinin üstünü kaşımaya başladı. Ellerin hareketi kesilince, ihtiyar keskin bakışlarını Benny'ye dikti. "Şiirler nereden gelir sanıyorsun? Her şey konuşur, genç talebe! Ama onları sadece şairlerin ve peygamberlerin, azizlerin ve filozofların kulakları duyar."

"Bu insanlar sesler mi duyar?"

"Elbette! Sokrates! Jeanne d'Arc! Rilke, Milton, Blake...!"

Benny bu insanların hiçbirini duymamıştı, fakat aptal gibi görünmek istemediği için başını salladı.

İhtiyar kulağını çekip ardından ellerini çırparak, "Musa, İbrahim, Yeşaya, tüm o peygamberler!" diyordu. "Sonra, ruhbili-

min babaları, Sigmund Freud ve Carl Jung. Evet, onlar da sesler duyardı! Büyük barış arayıcıları da şüphesiz. Mahatma Gandhi, Martin Luther King..."

Nihayet, Benny'nin adını duyduğu biri çıkmıştı. Ortaokulda Martin Luther King'i derste işlemişlerdi. Martin Luther King büyük bir adam, vatandaşlık hakları hareketinin kahramanıydı. Onun adıyla anılan bir resmi bayram vardı.

"Büyük devrimcilerin hepsi sesler duyar ve o seslere itimat ederlerdi!"

Martin Luther King'in kim olduğunu bilmek, Benny'ye konuşma cesareti verdi. "Ama peki ya normal biriysen. Bir çocuksan mesela. Şair, devrimci ya da..." Alışkanlığından ötürü durakladı ama garip şekilde herhangi bir *Uyarı* ya da *Tehlike* sinyali gelmeyince devam etti. "Yani ben de sesler duyuyorum ama onlar gibi değilim. Kaçığım sadece."

Slavoj hoşnutsuzca, "Saçmalık," dedi, "nereden biliyorsun? Hiç şiir yazmayı denedin mi? Felsefi bir soruya kafa yordun mu? Ya da bir devrime öncülük ettin mi?"

"Hayır."

"İşte, gördün mü. Hiç denemediğine göre bilmen mümkün değil. O yüzden derhal denemeni tavsiye ederim. Ufak ufak başlaman lazım. Kısa bir şiirle, basit bir felsefi soruyla ya da küçük çapta bir devrimle başla. Yo, bekle, bu ülke devrime pek hazır değil. Devrimi sonraya bırak."

Benny dönüp Aleph'e baktı. Kızın gözleri kapalıydı ama Benny onun dinlediğini ayırt edebiliyordu. "Anlamıyorum," dedi. "Ne yapmalıyım?"

"Bir şiir yaz!" dedi ihtiyar. "Felsefi bir soru ortaya koy! Bunlardan birini yapamazsan şayet, gerçekten kaçık olduğun sonucuna varabiliriz."

Benny ayakkabı bağcıklarına baktı. Bir soru ortaya koymak şiir yazmaktan daha kolay görünüyordu, ama felsefi bir soruyla sıradan bir soru arasındaki farkı bilmiyordu. Buzdolabı mag-

netleriyle oluşturduğu şiirleri düşündü, ama onlara dokunmaması gerekiyordu. Küçükken annesi ona tekerlemeler okurdu. Onlar şiir sayılır mıydı? Müziksiz şarkılar gibiydiler ve bazen rahatlatıcı gelirlerdi Benny'ye. *Uç uç böceğim* güzeldi mesela. *Çan çan çikolata* vardı. Sonra *Kim Öldürdü Horoz Robin'i.*[*]

"Ee?" dedi Slavoj. "Sende var mı bunlardan biri?"

Kim öldürdü Horoz Robin'i? bir soruydu ama felsefi gibi görünmüyordu. "Hiç bilmiyorum," dedi Benny, sonra cevap geldi aklına. Cevap serçeydi. Oku ve yayıyla öldürmüştü Horoz Robin'i.

"Peh!" dedi Ş-Adam. "Sorular bilmek, insan tabiatının gereğidir. Mesela bana sesler duyup duymadığımı sordun. Neden?"

Kim gördü öldüğünü?

"Çünkü bazen bir şeyler duyuyorum. Başkaları da bunları duyuyor mu, bilmek istedim."

Ben, dedi Sinek, küçük gözümle. Ben gördüm öldüğünü.

"Başkaları da duyuyorsa, bu neyi ispatlayacak?"

Kim aldı onun kanını?

Benny tekerlemeyi durdurmaya çalışarak başını salladı. "Seslerin gerçek olduğunu ispatlayacak. Sanrılar görmediğimi, yalan söylemediğimi ya da uydurukçunun teki olmadığımı ispatlayacak."

"Peki, sesler gerçekse ve uydurukçunun teki değilsen bu ne anlama gelecek?"

Ben, dedi Balık, küçük tabağımla. Ben aldım onun kanını.

Faydası yoktu. Tekerleme, başladığını bitirmeye kararlı şekilde akmaya devam ediyordu. Benny sesini yükseltti. "Ruhsal bozukluğum olmadığı, kaçık olmadığım anlamına gelecek!"

Ş-Adam da sesini yükseltti. "Demek sesler 'gerçek'se kaçık değilsin öyle mi?"

Kim kazacak mezarını?

---

* *Who Killed Cock Robin* (Kim Öldürdü Horoz Robin'i): 18. yüzyıldan kalma bir İngiliz tekerlemesi, şiiri. –*çn*

"Evet!" diye bağırdı Benny. "Öyle ya!"

Ben, dedi Baykuş, küçük küreğimle.

"O zaman, neyin 'gerçek' olduğunu belirlemelisin, öyle ya!" Ş-Adam bağırıyordu şimdi, ama tekerleme de bağırıyordu.

BEN KAZACAĞIM MEZARINI!

Bu kadarı dayanılmazdı. "Ama *MESELE* de bu!" Benny elleriyle kulaklarını kapatarak feryad etti. "Ne gerçek, ne değil, bilmiyorum."

"Evet!" diye haykırdı adam. "Aynen öyle! İşte aradığın soruyu buldun!"

Tekerleme susuverdi.

Benny başını kaldırıp dinledi. Onun hâlâ bir yerlerde gizlenip gizlenmediğini görmek için dönüp baktı ama tekerlemeden eser yoktu; ne ortada dolanan sözler, hatta ne de bir fısıltı. Eksik dişli ağzıyla ona bakarak gülümseyen yaşlı hoboya baktı tekrar. "Öyle mi?"

"Öyle görünüyor," dedi Ş-Adam. "İyi bir soru. Çok felsefi."

"Nedir bu soru?"

"*Gerçek olan nedir?*"

"Ama söyledim sana, neyin gerçek olduğunu *bilmiyorum*!"

"Elbette bilmiyorsun! İşte o yüzden, bu mükemmel bir soru." İhtiyar votka şişesini aldı, kapağını açtı ve üç bardağa votka doldurmaya başladı. "Şimdi bu sorunun şerefine içmeliyiz, sonra sen eve gidip gerçeğin tabiatına kafa yormalısın. Bir yanıt bulduğun zaman gelip bana söyleyebilirsin." Aloha bardağını Benny'ye uzattı. "Gerçeğe!"

O zaman Aleph ayağa kalktı. "Slavoj, yeter," dedi. Benny'ye döndü. "O sarhoş. Gidelim."

Benny doğruldu. Yaşlı hobo sarhoştu belki ama söyledikleri tuhaf şekilde anlamlı gelmişti ve birdenbire Benny'nin aklında, ona sormak istediği yüzbinlerce soru belirdi. Pek felsefi sorular değildi bunlar. Olup bitene dönük sorulardı daha ziyade. Mesela o hangi sesleri duyuyordu ve neye benziyordu bu sesler?

Ona ne söylüyorlardı, ne demeye çalıştıklarını anlıyor muydu? Nazik miydiler, zalim mi? Kendisine zarar vermesini söylüyorlar mıydı? Sürekli duyuyor muydu onları? Belli nesnelerden mi geliyorlardı yoksa havada rasgele dolaşıyorlar mıydı?

Ş-Adam üç bardağa da votka doldurmuş, önündeki masaya bardakları dizmişti. Aleph ayrılmış, kapıda Benny'yi bekliyordu. Benny de gitmek üzere dönerken, ihtiyar bir sihirbazlık numarası yapar gibi bardakları kaydırarak yerlerini değiştirmeye başladı. "Hangisi boş?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Üç bardak da doluydu. Benny yanıtı bilmiyordu ama ortada duran Aloha bardağını gösterdi. İhtiyarın yüzü aydınlandı.

"Olacakları gören birisin!" dedi. "Gerçek bir peygambersin sen!" Bardağı kaldırdı. "Boşluğun şerefine!" Bardağı kafaya dikip elinin tersiyle ağzını sildi. "Bilmemekten asla korkma, delikanlı. Bilmemek şairlere ve bilgelere mahsustur."

"Seninle kafa buluyor," dedi Aleph, Benny yanına geldiğinde. "Sarhoşken böyle davranacağı tutar."

"Evet," dedi Benny. "Öyle galiba." Dönüp geriye baktı. Yaşlı hobo çok da sarhoş görünmüyordu. Tekerlekli iskemlesinde dikkat kesilmiş oturarak onlara bakıyordu. Bardakların üçü de boş görünüyordu şimdi. Benny el salladı, ihtiyar da el sallayarak karşılık verdi. Komikti, diye düşündü Benny, Aleph'le beraber kapıdan çıkarken. Kendisiyle kafa bulunmuş gibi gelmiyordu ona. Saygı gördüğünü hissetmişti.

33

Zen Dinginliği spası, bir Subway mağazasıyla bir ayak sağlığı merkezinin arasındaydı. Resepsiyon alanı sade şekilde, minimalist leylak ve pembemsi gri tonlarla dekore edilmişti. Saksı içindeki palmiyelerin arasında, oraya buraya serpiştirilmiş pelüş puflar vardı. Duvarlar, kumsalların, dalgaların ve birbiri üzerin-

de mükemmel şekilde dengelenmiş yuvarlak pürüzsüz taşların sanatsal fotoğraflarıyla donatılmıştı. Hoparlörlerden *New Age* tarzı müzik yayılıyordu. Annabelle daha önce hiç spaya gitmemişti ve ne umması gerektiğini bilmiyordu ama burada her şey çok Zen havasındaydı, o yüzden resepsiyon görevlisinin Lori adlı genç bir sarışın olduğunu görünce şaşırdı. Lori gayet hoştu gerçi. Annabelle'e, üstünde feragat formları ve sağlığına ilişkin uzun bir soru listesi bulunan klipsli bir kâğıt altlığı verdi. Annabelle bunları doldurmayı bitirince, Lori onu arka taraftaki bir odaya alıp masaj terapistiyle tanıştırdı. Leilani adlı terapist, yoga pantolonu ve bale papuçları giymiş başka bir ince bedenli sarışındı. Annabelle elini uzattığında Leilani, onun ne teklif ettiğini hiç bilemezmiş gibi öylece durdu, sonra sanki birden anlayıp Annabelle'in nemli elini kendi kuru, ılık avuçlarının arasına alarak sıkıca tuttu. Tam olarak bir el sıkışma değildi bu, ama gayet misafirperverceydi.

"Seni gördüğüme sevindim," dedi Annabelle'e, sanki birbirlerini çok eskilerden beri tanıyorlarmış gibi. "Şimdi senin için ne yapabilirim, söyle." Hafif bir Teksas ağzıyla, biraz yayvan yayvan konuşuyordu. Bu Zen tarzına pek uygun değildi fakat ona büyük bir içtenlik katıyordu. Bırakın kendisi için bir şey yapılmasını, birisi en son ne zaman onu gördüğüne içtenlikle memnun olmuştu, hatırlayamıyordu Annabelle. Öyle şaşkındı ki ne diyeceğini bilemeyip zaten aşikâr olan şeyi söyledi.

"Bir masaj rica edeceğim."

Leilani güldü. "Tabii ki, hayatım! Yapabiliriz! Ben biraz dışarı çıkayım, sen hazırlan. Yüzükoyun yat, o şekilde başlayalım."

Annabelle başıyla onayladı. Tam olarak nasıl hazırlanacağını bilemiyordu. Odaya bakınarak bir ipucu aradı. Orta yerde, üzerine çarşaf serilmiş bir masa vardı. Masanın ucuna takılı yastık benzeri düzenekte, üvey babasının oturduğu basur minderine benzer bir delik vardı. Annabelle tereddüt etti.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Leilani.

"Ah, hayır," dedi Annabelle. Sonra kendine şaşarak bir kahkaha attı. "Senin Japon olacağını sanmıştım, hepsi bu."

Leilani'nin kafası karışmışa benziyordu.

"Zen sözcüğü yüzünden. Ama sorun değil! Kocam Japondur da. Yani, öyleydi. Japondu. Ve Koreli. Ve Zen. Artık herhangi bir şey değil. Aslında, öldü o. Ama tamamdır. Hâlimden memnunum." Fakat aslında hâlinden memnun değildi ve giderek her şeyi daha kötü hâle getiriyordu. Derin bir nefes aldı. "Affedersin. Daha önce hiç masaj yaptırmadım. Biraz gergin gibiyim."

"Ah," dedi Leliani, neşelenerek. "Eh, artık zamanıdır o hâlde, değil mi?" Masaya hafifçe vurdu. "Sen soyunup buraya uzanırken, ben dışarıda olacağım. Rahatına bak. Çarşafın altında yüzükoyun yatıp suratını şu yastığa dayarsın. Acele etme."

"Peki," dedi Annabelle, masaya kuşkuyla bakarak. "Her şeyi... çıkarmam mı gerekiyor?"

"Nasıl rahat edersen, hayatım."

Annabelle'i cesaretlendirmek için kolunu sıvazlayıp dışarı çıktı. Annabelle etrafına bakındı. Oda temizdi ve fazla eşya konmamıştı içeriye. Köşede bir lavabo vardı. Yanındaki sunak benzeri alçak masada kristal adaklıklar duruyordu. Kocaman bir yağmur tanesi şeklindeki mavi, parıltılı oda nemlendiricisi, ince ve kokulu bir buhar salıyordu ortama. Duvardaki yuvarlak aynanın altında bir dizi kıyafet askısıyla bir sandalye vardı. Annabelle soyundu, giysilerini katlayıp sandalyenin üzerine düzgünce koydu. Bir tereddütten sonra sütyenini çıkarıp kazağının altına sakladı. Külodunu çıkarmamaya karar verdi.

Masaya doğru döndü. Dar ve hayli uzundu masa. Dolgulu bir yüzeyi ve Annabelle'i endişelendiren ince ayakları vardı fakat Annabelle masanın üzerine çıktı, karnı üstünde yuvarlanıp yüzünü delikli yastığın üzerine hizaladı. Bu açıdan bakınca yastık, bir klozeti andırıyordu ama Annabelle yüzünü, burnu delikten çıkacak şekilde yastığın içine yerleştirdi. Elini geriye atıp çarşafı kalçasının üzerine çekmeyi başarmıştı ki kapıya vurulduğunu

duydu. Kollarını nereye koyacağını bilemedi. Masanın üzerinde onlara yer yok gibiydi, o da aşağı sarkar hâlde bıraktı kollarını.

Leilani kapı ağzından, "Hazır mıyız?" diye seslendi.

"Hı-hım," dedi Annabelle. Yastığın yüzü üstündeki baskısı, konuşmayı zorlaştırıyordu. Leilani'nin odada usul usul yürüdüğünü duydu. Çınlayan zillerin ya da rüzgâr çanlarının sesi gibi yumuşak bir müzik başladı, bunu tahta bir flütün ıslıklı sesi takip etti. Annabelle kollarının kaldırıldığını, vücudunun iki yanına sağlamca yerleştirildiğini hissetti. Deliğin arasından, Leilani'nin papuçlarının ucunu görebiliyordu. Kız yastığın konumunu düzeltti, ardından çarşafı Annabelle'in sırtından aşağı sıyırarak, cildini açığa çıkardı. Kızın, ellerini geniş sırtının ortasına koyduğunu hissetti Annabelle. Dokunuşunun hafifliği bir genişlik hissi verdi Annabelle'e, fakat iyi mânâda değil. Kenji'yle birlikteyken hissettiği zenginleştirici, haz verici genişlik gibi değildi; ama bunu düşünmenin de bir anlamı yoktu. Kız hareket etmemişti; önüne yayılan sırt etinin genişliğinden ötürü dehşete kapılmıştı şüphesiz. Bedenim fazlasıyla iri, diye düşündü Annabelle. Buraya gelmekle korkunç bir hata yapmıştı.

"Cildin ne güzel," dedi Leilani.

Annabelle yanlış duyduğunu sandı. "Efendim?" Genizden, boğuk çıkmıştı sesi.

"Cildin," dedi Leilani. "Güzel bir cilt. Çok pürüzsüz. Mermer gibi. Ya da kaymak taşı." Elleri şimdi hareket ediyor, Annabelle'in omurgası üzerinde gidip geliyor, omuzlarındaki ve boynundaki gergin kasları ovalıyordu. Böyle ince bir kıza göre çok kuvvetli, diye düşündü Annabelle ve hafifçe gevşeyerek, bu sağlam dokunuşlara teslim etti kendini. Masaj yağı, sırtını kayganlaştırmıştı. Bir lavanta kokusu ve karnıyla bedeninin ön kısmının tamamında, altındaki masaj masasından geldiğini düşündüren enfes bir sıcaklık vardı. Masa ısıtmalı olmalı, diye düşündü. Ne kadar hoştu.

"Baskı nasıl?" diye sordu Leilani.

"İyi," dedi Annabelle. Öyleydi gerçekten. Tüm hassas, ağrıyan noktaları gevşetmeye yetecek kadar, fakat acı verecek denli sert değil. Bu niçin daha önce aklına gelmemişti? Kendini başka birinin ellerine teslim etmek, harika bir histi gerçekten. Ne zamandır hiç kimse vücuduna böyle dokunmamıştı. Doktorun bürosunda muayeneden geçmişti gerçi, ama o sayılmazdı; zaten muayenelere çoğu zaman yüksek tansiyona, diyabete ve kilo vermesi gerektiğine dair uyarılar eşlik ederdi. Ama bu kız ona hiç çıkışmıyordu. Ellerini hatta ön kollarını uzun, sağlam, geniş sıvazlamalarla kullanarak, düğüm olmuş yerlere dirsekleriyle bastırarak yılların gerilimini açığa çıkarıyordu sanki. Harikaydı. Annabelle'in gözleri yaşarmaya başladı. Ağlıyor muydu? Bu çok anlamsızdı ama yaşlar aşağı akıp burnunun ucundan düşerek, minderin deliğinden yere damlamaya başladı. Annabelle nefesinin kesildiğini hissetti. Leilani'nin fark edeceğinden korkarak içinde yükselen titremeyi denetlemeye çalıştı ama fayda etmedi.

Nefesi düzensizleşti, derken vücudu titreyip sallanmaya başladı. Leilani'nin elleri hareketsizleşti.

"İyi misin, hayatım?" diye sordu kız. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Annabelle başını iki yana salladı.

"Tamam. Olur böyle şeyler. Bazen insanın güzelce ağlaması gerekir, o yüzden durma devam et, fakat kâğıt mendil ya da biraz su istersen söyle bana, tamam mı?"

Annabelle'in vücudu harap edici muazzam bir hıçkırmayla sarsıldı, sonra ikinci, derken üçüncü bir hıçkırmayla; önüne geçmenin imkânı yoktu. Ağlarken, altındaki masanın adamakıllı sarsılmaya başlaması onun canını sıktı. Ama Leilani buna aldırış etmez gibiydi. Annabelle'in sırtından bacaklarına, kollarına hatta ayaklarına geçti; uzun, sürekli hareketlerle, tutuk noktalara bilhassa odaklanarak yoğurup ovalamayı sürdürdü. Annabelle durumu açıklamak istedi ama orada yüzü yastığa gömülü hâlde yatarken, konuşması mümkün değildi. Gitgide gözyaşları

yavaşladı nefesi duruldu, sözcüklere ihtiyaç azaldı. Leilani onu sırtüstü çevirmiş, gözlerinin üzerine lavanta kokulu bir yastık koymuştu. Annabelle çanların ve flütün sesini dinleyerek öylece yattı. Ara sıra, artçı şok misali bir ürperti dolaşıyordu bedeninde, fakat onun dışında her şey öylesine sükûnetli ve dingindi ki, çok geçmeden uyuyakaldı.

Leilani'nin nazikçe ismini söyleyen sesiyle uyandı. "Annabelle?"

"Ah, çok üzgünüm!" dedi telaşla. "İstemeden..." Kabalığından ötürü utanmıştı ama Leilani gülüp geçti.

"Hiç dert etme. Uyku iyidir. İhtiyacın vardı belli ki. Sana biraz su getirdim. Giyinirken acele etme, ben dışarıda bekleyeceğim."

Odadan çıktı. Annabelle bir an gözlerini kırpıştırarak tavana baktı, sonra yavaşça kalkıp masadan indi. Dengesini sağlamakta zorlanır gibi olunca sudan bir yudum aldı. Limon aromalı ve ferahlatıcıydı su. Acele etmeksizin giyinirken, tüm ihtiyatlı hareketlerinin, ufak hislerinin ayırdındaydı. Sütyeninin sıkılığı. Giysisinin yenlerine soktuğu kolları. Kazağının dik yakasından geçip aydınlığa çıkan başı. Rüyada gibiydi, bununla birlikte uzun zamandır olmadığı kadar uyanık hissediyordu kendini. Odadan çıkarken aynaya baktı. Yüzünün görünüşü, durmasına yol açtı. Gözleri kan çanağına dönmüştü, cildi kırmızı ve alacalıydı. Yastığın dikiş yerleri, birbirini çaprazlama kesen yara gibi kırışıklar oluşturmuştu yüzünde. Masaj yağı bulaşığıyla keçeye dönmüş biçimsiz saçı, alnına yapışmıştı.

Leilani resepsiyon alanında onu bekliyordu.

"Berbat görünüyorum!" dedi Annabelle ödemesini yaparken.

"Hayır," dedi Leilani, onu kucaklayarak. "Işıldıyorsun!"

Annabelle son olarak ne zaman birinin onu doğru dürüst kucakladığını hatırlayamıyordu. Otobüste insanların ona baktığını fark ettiyse de aldırmadı. Masaj yaptırdım, diye düşündü, onların bakışlarına karşılık vererek. Kendisiyle ilgilenmeyi hatırlamış bir kadınım ben.

O gece yataktayken, ellerini yanaklarında, sonra da boynunda ve omuzlarında gezdirdi. Cildinde, o güzel, kaymaktaşı gibi cildinde masaj yağının izleri kalmıştı. Kenji'nin gömleklerinden birkaçını kavrayıp yüzüne götürdü, hafif duman ve lavanta kokusu burnunu gıdıkladı. Elleri vücuduna indi, duraklayıp memelerine dokundu, karnının üzerinde dolaşıp bacaklarının arasına yerleşti. Ne kadar zaman geçmişti? Kenji'yi düşünmeksizin orasına dokunamıyordu ve keder hissediyordu her seferinde. Bu kez ihtiyatla parmaklarını ileri geri oynattı. Hafif, ılık bir zonklama hissetti. Yüzünü flanel kumaşa gömerek, o ilk gece Kenji'nin önünde çıplak hâlde dururken ne kadar gerildiğini, onun kendisine nasıl baktığını, yüzünün sokak lambasının ışığında nasıl göründüğünü düşündü. Ay ışığı mıydı yoksa? Hayır, ay ışığı onun öldüğü gece arka sokağı aydınlatıyordu. Ayakları, toplanmış çarşafların içinde huzursuzca çırpındı. *Yo, olmaz,* diye düşündü, *lütfen, şimdi değil.* Eli kendisine yanıt vererek
270 hızlıca hareket ederken, Kenji'nin dudaklarının bedeninde gezinişini, onun memelerini kavrayıp uçlarını yalayarak, *Çok pürüzsüz, şeftali gibi*, diye mırıldanışını hatırladı. Sonra Kenji'nin, vücudunun üstündeyken nasıl aşağı inip içeri kayıverdiğini, boş ve sonsuz bir alanın onu almak için nasıl açıldığını hatırladı. Annabelle'in parmakları Kenji'ninkiler kadar güvenli hareket ediyordu şimdi. Boşaldığında, bedeni yay gibi gerildi, bir çığlık koptu gırtlağından; Annabelle flanel kumaşları ısırarak hemen bastırdı bu çığlığı. Oracıkta gergin vaziyette kulaklarını açarak yattı, fakat evde ses seda yoktu. Duyabildiği tek şey nabzının kulaklarındaki atışıydı. Böylece rahatladı Annabelle. Soluk alışı yavaşlayınca, hatırladı bu hissi. Erimek. Savunmasız, fakat salim. Bitkin, fakat iyi bir bitkinlik. O gece, uyudu Annabelle.

Sabahleyin kahvesine süt koymak için buzdolabına gittiğinde –masajdan dönerken süt satın aldığını hatırlamıştı– bir şeylerin değiştiğini fark etti. Şiir magnetleri. Sözcükler değiştirilmiş, Kenji'nin şiiri yok olmuştu. Yüzüne hücum eden kanı hissetti. *Benny?* Şiirin kendisi için ne çok şey ifade ettiğini bile

bile niçin yapmıştı bunu? Kargacık burgacık dizilmiş sözcüklere bakarak eski şiiri aradı, ama gitmişti şiir. Başka bir şey, yeni bir dağınık dizim almıştı onun yerini.

rüyadaki bir $_{\text{şeftali}}$ gibi pürüzsüz

Manyetik sözcüklere bakan Annabelle, dizlerinin çözüldüğünü hissetti.

Kenji...?

BENNY

Hay lanet. Gerçekten mi? Annemin seks hayatına girmenin yasak olduğunu söylemiştim. Bunu konuşmuştuk. Mahremiyet konusunda aynı fikirdeyiz sanıyordum. Yani babamı özlüyordu, anlıyorum ve masajın ona iyi gelmesinden de memnunum ama ötesini bilmeye ihtiyacım yok, anlatabiliyor muyum? Artık bildiklerimi unutmam da, görmezden gelmem de mümkün değil. Bu çok boktan bir durum.

Aslında zaten biliyordum, fakat iteledim bu bilgiyi, çünkü bir gece uykudayken öyle bir çığlık duyduğumu hatırlıyorum. Çığlık beni uyandırdı, yatağımda yatıp dinledim. Babamın sesi değildi kesinlikle, fakat konuşan nesnelerin sesinden de farklıydı. Sesin bir insandan geldiği belliydi ve annemin sesine benziyordu ama her zamanki kederli ağlayışı değildi bu. Babamın hayatta olduğu, yatak odalarında birlikte uyudukları günlerden anımsadığım daha eski bir sesti. Oradan birçok ses gelirdi ama küçüktüm, anlamazdım. Geceleyin kapıları kapalıyken kavga seslerine benzer sesler gelirdi bazen, korkutucuydu. Bazen de fısıldama, kıkırdama sesleri duyar ve kendimi yalnız hissederdim ama kötü mânâda değil. Bir de hem korkutucu hem de kendimi yalnız hissetmeme yol açan başka bir

ses vardı. İnilti gibi başlar, bir haykırış ya da sevinç çığlığı gibi biterdi. Utkulu bir ses! Duyduğum ses ona benziyordu daha çok. Dinledim, fakat tekrar duyulmayınca yine uykuya daldım. Çok da endişelenmedim.

Ama bu, annemin o saçma sapan buzdolabı magnetlerini görünce niye o kadar korktuğunu açıklıyor. Odama gelip, *Benny, Benny, uyan!* diye fısıldadı. Karanlıktı hâlâ. Onu, dikkatimi çekmeye çalışan herhangi bir nesne sanıp duymazdan geldim ama beni sarsmaya başlayınca gözlerimi açtım. Baş ucumdaki lambayı yaktı, yüzü pespembe ve heyecanlıydı. Buzdolabı magnetlerini, onları elleyip ellemediğimi sordu, ben de hayır dedim çünkü ellememiştim. Babamın şiirini bozduğum için bana patladığından beri o magnetlerden uzak duruyordum. Onun için ne çok şey ifade ettiklerini biliyordum. Ama bunu söylediğimde nefesi kesilir gibi oldu, gözlerinde delice bir ifadeyle, şimdi orada yeni bir şiir bulunduğunu söyledi. Ben yapmadıysam kim yapmıştı bunu? Görmem için beni mutfağa sürükledi. Magnetlerin yer değiştirmiş gibi göründükleri doğruydu ama ortada bir şiir yoktu aslına bakılırsa. Tek bir dize vardı, bir şeftali hakkında. Ben de belki uykunda yürüyordun ve aşağı inip onların yerini değiştirdin dedim. Onu yumruklamışım gibi baktı bana. O sırada ne düşündüğünü biliyordum. Dizenin babama ait olduğunu, hayaletinin geri geldiğini ve annem geceleyin yatakta *kimbilir* ne yaptığı sırada onun için şiirler kurduğunu düşünüyordu. Ama ben öyle olduğuna inanmadım. Sesler duyuyor olsam da hayaletlere inanıp inanmadığımdan emin değilim, anlatabiliyor muyum? Ruhlara inanabilirim belki ama hayaletler bayağı çocukça. Üstelik babamın bedeninin yakıldığını gördüm, herhangi bir hayalet o alevlerden kendini nasıl kurtarır ki. Yani gizemli bir durum söz konusuydu ama unuttum gitti. Endişe etmemi gerektiren başka şeyler vardı.

KİTAP

Evet, tabii. Yanıtlaman gereken önemli bir felsefi sorun vardı –*Gerçek olan nedir?*– ve kafan kendi gerçekliğinin tabiatıyla o kadar meşguldü ki annenin kendi gerçekliğini nasıl tecrübe
274 ediyor olabileceğinden habersizdin. Ama sorun değil. Bu gayet doğal. Çocukların anne babalarının iç hayatını anlama kabiliyetleri sınırlıdır, onu kendi öznelliklerinin merceğinden algılar ve sadece kendilerini etkilediği ölçüde anlarlar. Çocuklar bu bakımdan son derece kalın kafalıdır, ama endişelenme. Bir eleştiri ya da azar değil benimki. O zaman şimdikinden daha gençtin, biz de azarlayıcı tipte bir kitap değiliz. Azarlayıcı bir kitaptan beteri yoktur. Onları hiç kimse okumak istemez. Gelişime dair, belgelere dökülmüş bir olguya dikkat çekiyoruz sadece. Çocuk gelişimi konusunda çok kitap var ama biz onlardan biri değiliz. Hadi devam edelim.

34

Kütüphanede neredeyse her gün karşılaşıyorlardı. Benny, Aleph'in nerede, ne zaman ortaya çıkacağını hiç bilmiyordu ama her seferinde bir sihir gerçekleşiyordu sanki. Benny raflar

arasında başını yana devirerek kitap sırtlarına göz gezdirirken, birden Aleph'in rafların boşluğundan ona bakan gözlerini görüyordu. Ya da çeşmeye eğilmiş su içerken doğrulunca bakıyordu ki Aleph duvara yaslanmış kendisini izliyor. Kütüphane'de köşe bucak her yeri biliyordu Aleph. Yan yana oturup konuşabileceğiniz en rahat kanepelerin bulunduğu köşeleri. Ses geçirmez dinleme odalarını; yerde kafa kafaya verip uzanarak istediğiniz her müziği çalmak mümkündü bu odalarda, Benny genellikle caz çalsa da. Eski kanattaki satranç köşesinde, karşı tarafın kalesini ya da atını oynatmasını beklerken, pencerenin buzlu camından içeri giren ışığı izleyebilirdiniz.

Benny ona sorular soruyor, Aleph de bazen bu sorulara yanıt veriyordu; genellikle kendisinden bahsetmeyi sevmiyordu gerçi. Yine de yavaş yavaş, onunla ilgili daha çok şey öğrendi Benny: Kendi yaşındayken nasıl evden kaçmak zorunda kaldığını ve o zamandan beri koruyucu ailelerin yanına verildiği dönemler haricinde genel olarak kendi başına yaşadığını. Sıcak yaz aylarında, parklardaki ağaçlarda bazen tek başına, bazen de taifesi olarak adlandırdığı transkültürel, panseksüel, postcinsiyetçi radikal gençlerle birlikte uyuyordu. Gün içinde çöp konteynerlerini karıştırıyorlar, avladıkları sincapları ve güvercinleri, geri dönüştürülmüş meşrubat tenekelerinden imal edilmiş ufak ocakların üstünde pişiriyorlardı. Geceleyin, çınar ağaçlarının sağlam, alaca renkli yüksek dallarının arasına örgü hamaklar kuruyorlar, Ş-Adam ise aşağıda, tekerlekli iskemlesinde ya da Iowa'nın bir kilisesindeki iyi kalpli hanımların geri dönüştürülmüş alışveriş torbalarını kullanarak ördüğü matın üzerinde uyuyordu. Taife, Ş-Adam'ı çok seviyor, ona göz kulak oluyordu. Her gece yatma zamanından önce yaşlı şairin çevresinde toplanıp onun devrime, tüketim kapitalizminin dini ideolojisine ve doğayı insanlardan ayrı, insanların içine ettiği bir Cennet Bahçesi ideali olarak görmekte ısrar eden kendi neslinin insan merkezli duygusallığına dair konuşmalarını dinliyorlardı. Ha-

yır, diyordu onlara. Kendini bilmezlik bu! Birbirimizden ayrı değiliz. Çöpümüzü, kirliliğimizi, atıklarımızı sevmek zorundayız. Dönüşüm geçirmiş dünyamızı, dönüşüm geçirmiş gezegenimizi tüm değişken acıları içinde sevmek zorundayız. Televizyondan daha iyi buluyorlardı Ş-Adam'ı. Onu liderleri ilan etmişlerdi; fakat hiyerarşiden, hegemonyadan tamamen uzak bir mânâda tabii.

Daha soğuk aylarda birbirlerinden ayrılıp iç mekânlara giriyorlar, her nereye sığınabilirlerse oraya çöküyorlardı. Birçoğu, yağmurdan kurtulmak için güneye göç etmişti. Ş-Adam'ın Slovenyalılarla bağlantıları vardı; Aleph'le ikisi demiryolunun aşağısında, şehirdeki mutenalaştırma sürecinin henüz ulaşmadığı bir varoşta bulunan terk edilmiş fabrikaya taşınmışlardı. Camı kırılmış pencereler kontrplakla kapatılmıştı ama yağmur, kontrplağı çürütmüş, kat kat ayrılmasına yol açmıştı. Pencere denizliklerinde kokar ağaç filizleri boy göstermişti. Tuğlaların arasındaki ufalanmış harçta yaban otları, tutam tutam çimenler büyümüştü.

Aleph, stüdyosu olarak isimlendirmişti mekânı ve bir gün Benny'ye mesajla konumunu bildirdi, Benny de otobüsle oraya gitti. Daha önce şehir merkezinden bu kadar uzaklaştığı olmamıştı. Otobüs delik deşik ana yolda tangırdayarak giderken camdan dışarıya, atıl kalmış sanayi bölgesine baktı. Yolda gelip giden azdı. Hurdası çıkmış, kime ait olduğu belirsiz nakliyat kamyonları hareket hâlindeydi sadece, fakat yolun kenarında, yanmış otomobillerin iskeletimsi kalıntıları terk edilmiş hâlde duruyordu. Dükkânların vitrinleri kontrplakla kapatılmıştı ve yıkık dökük otellerin civarında sarsak adımlarla dolanıp cep telefonlarıyla mesaj yazan birkaç seks işçisi haricinde yaya yoktu. Bir aracın yaklaştığını duyunca kısa süreliğine başlarını kaldırıp dikiliyorlar, otobüs geçtikten sonra tekrar binaların duvarlarına yaslanıyorlardı.

Benny fabrikayı Aleph'in gönderdiği fotoğraftan tanıyarak,

sürücünün durması için düğmeye bastı. İndikten sonra, otobüs uzaklaşırken çevresine bakındı. Cadde bomboştu. Fabrika sahası bel vermiş tel örgülerle çevriliydi. Telefonundan bildirim sesi geldi. Aleph'ten bir kısa mesajdı bu.

Tel örgüyü takip et. Delikten içeri gir.

Benny sahanın etrafında yürüyerek, tellerin birbirinden ayrıldığı bir yer buldu. Diz üstü çöktü, sırt çantasını delikten sokup ardından kendisi de sürünerek içeri girdi.

Yükleme iskelesine git. Beyaz minibüse bakın.

Benny kenardan dolaşarak binanın arka tarafına geçti. Buradaki park yerlerinden birine çekilmiş külüstür kargo minibüsünü gördü. Minibüsün yan tarafında *AAA Güvenlik Hizmetleri* yazıyordu. Aleph yükleme iskelesinin kenarında oturuyordu, Benny köşeyi dönünce kız başını kaldırıp baktı. Tam o sırada, göğe yayılmış bulutları delip geçen solgun bir ışık huzmesi Aleph'in üzerine düşerek onu aydınlattı. Benny soluğunun kesildiğini hissetti çünkü kız öyle ışıltılı, öyle güzeldi ki. Kolunu kaldırarak el salladı Aleph. Benny'ye. Hemen ona doğru gitti Benny.

"Selam," dedi kız. "Başarmışsın."

Benny, kızın eğilerek uzattığı elini tuttu. Aleph onu iskelenin kenarına çekti. Şaşırtıcı şekilde güçlüydü. Park yerlerinin bitişiğindeki, kırık bir cüruf briketi sıkıştırarak aralık bıraktığı kapıya götürdü onu. Benny kızı takip etti, kapı arkalarından kapandı.

İçerisi karanlıktı. Geniş bir kapıdan fabrika alanına geçtiler. İçinde artık makineler bulunmayan, fakat havada asılı kalmış gres yağı ve ter kokusuyla dolu gepgeniş bir odaydı burası. Benny bir adım atıp durdu. Çimento zemin, yerde göllenen akmış yağlarla lekelenmişti. Kontrplaklarla kısmi olarak kapa-

tılmış pencerelerden giren sönük, sarımtırak ışıkta, vaktiyle burada duran makinelerin hayaletimsi gölgelerini görür gibi oldu. Sesleri yankılandı kulaklarında: Dönen çarklar, uğuldayan motorlar, gıcırdayan kayışlar ve bağıran başka bir şey daha. Benny gözlerini yumup ellerini kulaklarına bastırarak hımlamaya başladı. Ellerini çektiğinde, ortam tamamen sessizdi. Gözlerini açtı. Hayaletimsi makineler gitmişti ve Aleph onu izliyordu.

"Hadi," dedi Aleph ve onun sesi de yankılandı.

Fabrika alanının uzak ucundaki metal kapıya doğru ilerledi. Aralık duran kapıdan ışık sızıyordu. Oradan geçince Benny kendisini, vaktiyle bir makine mağazası olan geniş, siyah bir odada buldu. Tavandan çıplak ampuller sarkıyordu. Gölgeli bir köşede, üzeri aletlerle, şişelerle ve muhtelif ıvır zıvırla dolu L şeklinde bir çalışma tezgâhı duruyordu. Duvara bir dizi boş resim çerçevesi dayalıydı. Odanın karşı köşesi mutfak alanına dönüştürülmüş, oraya sanayi tipi derin bir lavabo, bir elektrikli ocak, bir de köhne buzdolabı konmuştu. İki sağlam testere tezgâhının üzerine dengelenmiş eski kontrplak tabakası, masa işlevi görüyordu. Onu da eski bir çalışma masası lambası aydınlatıyordu. Elektrikli ocağın üzerinde ısınan büyük çorba tenceresinden güzel bir koku yayılıyordu. Ş-Adam tekerlekli iskemlesinde oturur hâlde masanın üstüne eğilmiş, bir kâseden çorba içiyordu. Benny şaşırmıştı. Adam tel örgüdeki delikten nasıl geçmişti acaba? İçeri girdiklerinde yaşlı hobo başını kaldırıp baktı ve kaşığını kaldırarak selamladı onları. Benny, Aleph'in peşi sıra masaya geçti. Aleph onu eski püskü bir büro sandalyesine buyur etti, sonra yanına oturup yemeğine devam etti. İhtiyar tekerlekli iskemlesini elektrikli ocağa doğru sürüp kenarı kırık bir kâseye çorba koydu.

Kâseyi Benny'ye uzatarak, "Kaşığını getirmişsindir," dedi.

Sorudan ziyade bir olgunun ifadesiydi bu. Benny sırt çantasının yan gözünden kaşığını çıkardı. Bir yudum aldı çorbadan. "Sen mi pişirdin bunu?"

İhtiyar bir homurtuyla yanıt verdi. Yemeye devam ediyordu. Adamın elinin titrediğini gördü Benny. Hâlsiz gibiydi, Kütüphane'deki hâlinden eser yoktu. Çehresinde bitkinlik vardı, ışıltılı gözleri donuklaşmıştı. İnce, düz saçları yüzünün iki yanından aşağı sarkıyor, sakalı çorba kâsesine batıp duruyordu.

"Topladığımız mantarlarla yaptı çorbayı," dedi Aleph. "Slavoj dört dörtlük bir aşçıdır. Beğendin mi?"

Benny başıyla onaylayıp bir yudum daha aldı. Kaşığına gelen çorba yoğun, sıcak ve lezzetliydi. "Buraya nasıl ulaştı?"

"Senin gibi. Otobüsle."

"Yok, yani tel örgüden geçip binaya nasıl girdi?"

Slavoj kâsesini kaldırıp dipte kalan çorbayı içti. Montunun cebinden bir bandana çıkarıp ağzını sildikten sonra gömleğinin yakasına asılı zinciri gösterdi. Zincirin ucunda bir anahtar sallanıyordu.

"Fabrikanın ön kapı anahtarı," diye açıkladı Aleph. "Güvenlik görevlisi Slovenyalı. Slavoj'un şiirinin hayranlarından. Ayrıca onun içki arkadaşı. Ya da öyleydi demek lazım. Çünkü Slavoj içkiyi bıraktı. Öyle değil mi Slavoj?"

İhtiyar dipte kalan arpaları da kaşığıyla sıyırdı, ardından öylece oturup boş kâseye baktı.

"O iyi mi?" diye sordu Benny.

Aleph omuz silkti. "Bir şeyi yok. Düşünüyor sadece. Ya da dinliyor. Söylemesi zor." Ayağa kalkıp ihtiyarın kâsesini aldı, lavaboya götürdü. "Bundan sonra içmeyecek, önemli olan bu." Elini bir uyarı olarak, adamın omzuna koydu.

Şişeli Adam iç çekip başını salladı. Aleph onun omzunu hafifçe sıvazlayıp odadaki çalışma tezgâhına geçti. Adamı, az önce kâsesinin durduğu boş alana bakar hâlde bıraktı.

Benny çorbasını sessizce içti. Bitirdiğinde, kâseleri ve kaşıkları yıkayıp bulaşık kurutmalığına koydu. Ayrıca, çiviye asılmış yırtık pırtık bir bulaşık havlusu bularak onunla bulaşıkları kuruladı. Ardından ne yapacağını bilemedi. İhtiyar hâlâ hareket-

sizdi. Kimse konuşmuyordu. Kendisinin orada olduğunu unutmuş gibiydiler.

Aleph odanın diğer ucunda, L biçimli çalışma tezgâhının başında, bir halojen lambanın aydınlattığı çalışma alanının üzerine eğilmiş oturuyordu. Arkasındaki duvara, uzaktan bakınca gezegenlere benzeyen bir dizi çizim yapıştırılmıştı. Fakat Benny yakına gelince bunların daha çok, hepsi birbirinden farklı şeyler içeren çember şeklinde mimari planlara benzediğini gördü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Aleph ona baktı. Kalın büyütücü camları bulunan, gözlerini kocaman, sıvımsı ve yusyuvarlak gösteren tuhaf görünüşlü bir gözlük takmıştı. Camların arasına tutturulmuş yüksek yoğunluklu LED lamba, alnından üçüncü bir göz gibi ışık yayıyordu. Ters çevrilmiş yuvarlak bir akvaryuma benzeyen, camdan bir nesne tutuyordu. Duvardaki çemberlerin üç boyutlu hâliydi bu. Kafa lambasının ışığı kürenin içinden geçiyor, küre pırıldıyordu. Benny büyülenmiş gibi baktı nesneye. Bir kar küresiydi bu.

"Annem bunların koleksiyonunu yapar."

Kız küreyi Benny'ye uzattı. Annabelle'in koleksiyonundaki neşeli kürelere hiç benzemiyordu. Başlarının çevresinde ışıl ışıl karlar savrulan balerinler, yunuslar, sevimli köpekcikler yoktu kürede. Hiç kar da yoktu. Bir felaket havası yansıtıyordu. Tabanındaki kasvetli yer şekilleri, uzun zaman önce canlılığını kaybetmiş mercan kayalıkları misali ölü bir beyazlıktaydı. Aşağıdaki bodur bir binanın üzerinde koni şeklinde dört soğutma kulesi göğe yükseliyordu. Binaya girerken dondurulmuş üniformalı minicik insanlar, ellerinde beslenme çantalarıyla karıncalar gibi sıralıydı.

"Çalkalasana," dedi Aleph.

Benny çalkalayınca, cam kürenin içi kıvrım kıvrım dönen siyah parçacıklarla doldu. Minyatür bir kıyametti bu. Bir nükleer kış. Minicik, harap bir dünya.

"Çok iyiymiş," dedi Benny. "Annemdekiler saçma sapan

şeyler." Küreyi çalışma lambasına doğru tutarak tekrar çalkaladı, sonra gözlerine yaklaştırdı. Halojen ampulün soğuk ışığı, sahneyi arkadan aydınlatıyordu. Yakından bakınca minik insanlar daha büyük görünüyordu. Benny kendisinin de yoğun, sıvı atmosfer içinde yavaş yavaş dönerek çöken kurum fırtınasına yakalanmış bu insanlardan biri olduğunu tasavvur edebiliyordu. Küreyi Aleph'e geri verdi. "Nedir bu?"

Aleph büyüteçli gözlüğü alnına kaldırdı, gözlerini kısarak küreye baktı. "Bir nükleer güç santrali olması gerek, ama şu siyah şeyler daha çok kömür parçacıklarına benziyor, o yüzden karar veremiyorum. Bir serinin parçası bu."

Arkasındaki gölgelerin içinde kalmış uzun, metalik bir raflı dolaba yöneldi. Bir sıra floresan lambanın üzerindeki düğmeye bastı. Dolap birden aydınlanınca Benny, dizi dizi tel raflar üzerinde, içlerinden geçen ışığın parıltısıyla canlanıveren düzinelerce cam kürenin durduğunu gördü. Her biri farklı bir harabiyet ve yıkım sahnesi içeriyordu. Dünya çapındaki felaketlerin minyatürleştirilmiş, zaman akışı içinde dondurularak cam içine hapsedilmiş, ebedi ve ezeli, fakat kısıt altına alınmış hâlleriydiler. Bu ufak dünyalar sanki onu çağırıyor, yanlarına çekiyorlardı.

"Alabilir miyim?" diye sordu, elini uzatarak.

"Elbette. Zaten başka türlü olmaz. Çalkalanmaları gerekiyor."

Benny küreleri birer birer aldı, avucunda tutup sallayarak kısa süre için onlara can verdi. Küreleri sarstığı esnada kendisi de onlar tarafından sarsıldı.

Bazılarını tanıdı; mesela diğerlerinden birazcık daha büyük olan ve içinde İkiz Kuleler'in bulunduğu küreyi. 11 Eylül yaşandığında henüz doğmamıştı Benny, fakat bu terör saldırısının simgelerini biliyordu. Minik gökdelenlerden birinin cephesine girmiş bir uçak vardı. Diğer gökdelen, çöküşünün yarısında dondurulmuştu. Aşağıdaki caddede minik işadamları ve döpi-

yesli hanımlar bir toz bulutu içinde kaçışıyorlardı. Benny çalkalayınca yoğun, yapışkan hava kâğıt parçalarıyla doldu. Eller, ayaklar ve dönüp duran beden parçaları da vardı. Onu bırakıp su taşkınıyla harap olmuş bir şehri betimleyen başka bir küre aldı Benny. "Bu da New York mu?" diye sordu.

"New Orleans," dedi kız.

Öbek öbek minik siyahi insanlar evlerinin çatılarına çıkmışlar veya sokaklardaki sandallara binmişlerdi. Benny küreyi çalkaladığında, minyatür banknotlar sıvının içinde yukarı savrulup tekrar aşağı çöktü. Benny anlayamamıştı.

"Afet kapitalizmi," dedi Aleph. "Katrina sonrasında yapılan onca vurgunculuk. 2005 senesindeydi. Çok gençsin, muhtemelen o kasırgayı hatırlamazsın."

Uyarı! diye bağırdı robotik ses.

"Hatırlıyorum," diye yalan söyledi Benny. Küreyi çabucak tekrar rafa koydu. 2005'te kendisi üç yaşındaydı. Elbette hatırlamıyordu.

Tehlike!

"Öyle mi?" dedi Aleph. "Vay canına. Ben hatırlamıyorum. Yedi yaşındaydım fakat ailemde hiç kimse haberleri takip etmezdi. Daha sonra okuldayken, küresel ısınmayı işlediğimizde öğrendim bu olayı."

Benny hemen, "Biz de işledik o konuyu," dedi.

Aleph gülümseyerek başını yana yatırdı. "Demek olup bitenleri biliyorsun." Benny tedirgince, kızın kasırga küresini alıp çalkalayışını izledi. "Bunu lisede bir fen projesi için yapmıştım, okulu bıraktıktan sonra da küre yapmaya devam ettim. Seriye 'Küresel Isınma' diyordum ama bu fazla düz geldi bana. Şimdi ismini 'Gerçeğin Çölü' ya da 'Olağanüstü Hâl' koymayı düşünüyorum. Fakat belki böyle alıntılar da çok banal. Senin fikrin ne?"

Uyarı! Hesaplama hatası.

Aleph yanıt bekleyerek onu izliyordu.

Benny, "'Küresel Isınma' iyi," dedi.

Tehlike! Tehlike! Bu eylem biçimini kabul edemem...

"Yani, değil aslında..." Aleph'e bakamıyordu. Gözlerini yumup ona kadar saymaya başladı. Sonra, "Aslında o kasırgayı hatırlamıyorum," dedi.

Ciddi misin? Robot gitmiş, yerine o alaycı ses gelmişti. Sürekli Benny'ye saldırıp onu rahatsız eden, nefret ettiği o ses. *Bunu niye söyledin ki, seni avanak?*

Devam etmeye çabalayarak, kendi sözlerini duyabilmek için daha yüksek sesle konuşmaya başladı. "Ayrıca küresel ısınma iyi değil, diğer isimlerin ne demek olduğunu da anlamıyorum..."

İyi hamle, pislik herif! Artık yalancı itin teki olduğunu biliyor.

"Tamam, olsun," dedi kız. "Sorun değil. Niçin anlamıyorsun?"

Alaycı ses susuverdi. Benny gözlerini açtı. Aleph tekrar nükleer güç santrali üzerinde çalışmaya başlamıştı.

Benny, Katrina küresini alıp tekrar çalkaladı. Çatıdaki minik siyah insanlar, banknotların girdabı içinde kayboldular. "Neden para koydun içine?"

"Çünkü zenginler iklim felaketinden kazanç sağlıyor. İşleri için iyi bu. Neoliberal kapitalist bir ekonomide, şirketlerin kendilerine çekidüzen vermesini özendirici bir şey yok. Bu da gezegen olarak ayvayı yediğimiz anlamına geliyor." İç çekerek küreyi tezgâha koydu Aleph. "Artık bunlardan yapmak istemiyorum," dedi. "Şimdi karar verdim. Bu son kürem."

"Neden peki?"

"Bunlar daha fazla ıvır zıvır demek. Dünyayı karıştıran daha fazla süprüntü. Ş-Adam çöplerimizi sevmeyi öğrenmemiz, onlarda şiirsellik görmemiz gerektiğini söylüyor ve bu doğru, ama ben yenilerini eklemeden de yeterince işe yaramaz çer çöp var zaten."

Benny bu söz üzerine düşündü. Aleph'in kürelerinin çer çöp olduğunu düşünmüyordu. Güzel oldukları kanısındaydı. "Bir şeyler yapmazsan nasıl sanatçı olabilirsin ki?"

"İyi soru." Ayağa kalkıp küreyi rafa koydu. "Belki sanatçıların stüdyodan çıkıp sokaklara yönelmesinin vakti gelmiştir? Bir şeyleri bozmaya daha fazla odaklanmak istiyorum. Dolaysız eyleme. Müdahaleye. Slavoj sanatçının işinin süregelen düzeni aksatmak ve insanların normal görme biçimlerini değiştirmek olduğunu söylüyor. Görsel bilinçaltını paramparça edip nesneleri tuhaflaştırmamız gerekli diyor. Hayat dediğimiz bu ideolojik afyon rüyasından uyanmalıyız." Odanın karşı tarafında, tekerlekli iskemlesinde masanın üstüne eğilmiş uyuyan hoboya baktı. Sesini yükseltti. "Öyle değil mi, Slavoj?"

Slavoj homurdandı. "Ha?"

"Hayat dediğimiz bu ideolojik afyon rüyasından uyanmak zorundayız!"

Gözlerini açmadan, başını da kaldırmadan yumruğunu havaya kaldırıp *Diren!* gibisinden bir şey mırıldandı Slavoj. Ardından eli, gökten inen bir kuş gibi tekrar kucağına düştü. İnce bir akış şeklinde sözler döküldü ağzından: *Her zaman hiç yoktan bir şeyler yapıyoruz, lanet olası dünyayı yaptıklarımızla dolduruyoruz, bir sürü gürültü çıkarıyoruz, birbirimize çarpıyoruz, bütün bu şeylerin içinde boğuluyoruz...* Söz akışı bittiğinde yine sessizliğe gömüldü.

"Fena hâlde akşamdan kalma," dedi Aleph. "Hey, istersen kürelerden birini annen için eve götürebilirsin."

Bu ufak dünyaları öylesine çekici kılan nedir? Bu büyüleme gücünü veren nedir onlara?

7 Aralık 1972'de Apollo 17'nin astronotları, toparlak yerkürenin fotoğrafını, yüzeyine yirmi dokuz bin kilometre mesafeden çektiler. Fotoğrafta, helezonik bulutların parça parça örttüğü gezegen, dış uzayın siyah sonsuzluğunda mavi bir cam bilye gibi asılı hâlde görünüyordu. Mavi Bilye adı verilen bu tarihi görüntü çevre hareketinin simgesi hâline geldi ve insanların gezegene dair algısında muazzam bir değişikliğe yol açа-

rak, yerküreyi kavranamaz ölçüde büyük, hayranlık verici bir şey olmaktan çıkarıp avucunuzda tutabileceğiniz ya da dikkatsizlik edip ayağınızın altında ezebileceğiniz kırılgan, yalnız bir küreciğe dönüştürdü.

Mavi Bilye yerküreyi minyatür bir boyda algılamanıza sebep olurken, onunla ilişkinize dair hissinizi genişletiyor, size tanrısal bir bakış açısı ve aracılık bahşediyordu. Başka deyişle bu görüntü, siz insanların hâlâ mustarip olduğunuz bir ölçek bozulmasına yol açtı. Biyosferle ilgili tutumlarınızın feci etkilerine dair kaygılarınız artarken, bir elektrik ampulünü değiştirmekle, bir şişeyi yeniden dönüşüme göndermekle ya da plastik yerine kâğıdı tercih etmekle gezegeni kurtarabileceğinizi düşünerek avutuyorsunuz kendinizi.

Kastımız sen değilsin, Benny. Kendini böyle düşüncelerle avuttuğunu söylemiyoruz. Fakat ölçeğin böyle bozulması, senin Aleph'in kar kürelerinden birini alıp avucunda tutarak onları Aleph'in hayal gücü çerçevesinde değerlendirirken, bu ufak dünyaları hem çok haz verici hem de tedirgin edici bulmanı açıklayabilir.

BENNY

Seçtiğim kürenin ismi 11 Mart. Aleph bunun Japonya'daki deprem ve tsunamiyle, Fukuşima nükleer santralindeki erimeye dair bir yadigâr olduğunu söyledi. Kürenin içinde tuhaf bir yayın balığıyla, başının üstünde duran Japonya şeklinde büyük bir kaya var, çünkü Aleph'in söylediğine göre çok eskilerde Japonlar, depremlere dev bir yayın balığının yol açtığına inanırlarmış. Küredeki su, sporcu içecekleri gibi parlak, fosforlu bir yeşil. Amaç, bu rengin radyoaktif deniz suyu gibi tüyler ürpertici bir his vermesi. Öte yandan Aleph, gerçek radyoaktif suyun normal sudan farklı görünmediğini söyledi, yani bu renk tamamen isabetli değil. Küreyi elinize aldığınızda önce sadece yeşil suyun içindeki yayın balığını ve kayayı görüyorsunuz ama çalkaladığınızda, minik nesneler dolanmaya başlıyor. Balıkçı ağına takılmış bir otomobil lastiği, bir Coca Cola şişesi, bir cep telefonu ve bir dizüstü bilgisayar var. Ayrıca Nike marka bir spor ayakkabı, bir lastik ördek ve bir Hello Kitty'li sırt çantası, ayrıca kesik kollar ve ayaklar gibi bazı insan bedeni parçaları. Daha büyük şeyler de var: bir motosiklet, bir kamyonet ve birkaç ev. Hepsi o çamurumsu parlak yeşil sıvının içinde sürükleniyor.

Bu küreyi seçtim çünkü annem deprem, tsunami ve nükleer reaktördeki erime hakkında çok şey biliyor. Çalışırken konuyu takip ediyordu ve bir bakıma kafayı taktı buna. Müşterisi bir nükleer enerji lobi grubuydu, o yüzden denize karışan ve Amerika'ya gelmekte olan kirlenmiş radyoaktif suyla ilgili haberleri tarıyordu. Musluklarımızdan akan suyun parlamaya başlayacağına inanmıştı, fakat öncelikle insanların durumu onu endişelendiriyordu. Babam da endişelenmişti tabii, çünkü orada dostları vardı. Annemle ikisi, evlerinde ve arabalarının içinde bulunan Japonların o deli dalgayla nasıl denize sürüklendiklerini gösteren videoları internette izleyip duruyorlar ve annem, insanın ailesini, evini, sahip olduğu her şeyi kaybetmesinin ne kadar korkunç bir şey olduğunu söylüyordu sürekli. O kar kürelerine bakarken bütün bunları hatırlıyordum ve annemin, ailemizi kaybetmeye dair sözlerinde tamamen haklı olduğunu, fakat koca bir tsunami gelip evimizdeki çer çöpün bir kısmını temizlese fena olmayabileceğini düşündüğümü hatırlıyordum. Bilmem ki. Belki o yüzden bu küreyi seçmişimdir.

Küreyi anneme vermek için onun doğum gününe dek bekledim. Küreyi ambalaj kâğıdına sardım falan, fakat annem hediyesini açtığında endişeye kapıldı sanki. Bunu nereden bulduğumu öğrenmek istedi. Okulu kırdığımı, Aleph ve Ş-Adam'la fabrikada vakit geçirdiğimi söyleyemeyeceğim için yalana başvururak, küreyi fen dersinde yaptım, dedim anneme. Onun bana inanmak istediğini fakat bunda zorlandığını görebiliyordum çünkü kar küresi gerçekten hoştu, bense sanat konusunda pek başarılı değilimdir, bu da annemin canını sıkar. Annem sanat konusunda iyidir, babam da müzik konusunda iyiydi, dolayısıyla bence annem için, yaratıcılıktan uzak bir çocuk sahibi olmak neredeyse ruh hastası bir çocuk sahibi olmak denli kötü. Neyse işte, bana kar küresiyle ve onu nasıl yaptığımla ilgili sorular sormaya başladı, ben de ona

Aleph'ten duyduğum gibi, deniz suyunun radyoaktif gibi görünmesi için sporcu içeceği kullandığımı söyledim. Çok inandırıcı göründüğünü söyledi annem. Lastik ördeği yaparken onun konteynerde bulduğu ördeği mi örnek aldığımı sordu, ben de evet dedim. Uydurup duruyordum, o da galiba inanıyordu. Fakat sonra yine şu saçma sapan buzdolabı magnetleri hakkında atışmaya başladık, ben de evden çıkıp gittim. Hoş olmadı, biliyorum ama bana inanmadığı için kızmıştım. O gece, Kütüphane'de geçirdiğim ilk gece oldu.

Ayrıca sanat konusunda iyi değilsem de bu yaratıcı olmadığım anlamına gelmiyor. Ş-Adam öyle dedi. Şair olduğuna göre, bir bildiği vardır. Üst derecede duyarlı olduğumu, doğaüstü işitme güçlerim bulunduğunu, o yüzden sesler duyduğumu fakat sadece kendi sesimi bulmaya ve kendimi ifade etmek için onu kullanmaya ihtiyaç duyduğumu söyledi. Onun yaptığı da bu. O da başka sesler duyuyor, kendi sesini kullanarak bu sesleri şiirlerine katıyor. Aslında söyledikleri daha karmaşıktı ama hatırlayamıyorum. Kafamda boşluklar var. Belki de ilaçlar beni uyuşturup hafızama bir haltlar etti. Bazen oluyor böyle. O yüzden sana ihtiyacım var. Bari sen anlat.

KİTAP

Slavoj'un söylediği şuydu: İnsanlar dünyanın rahminden farklı duyarlılıklarla çıkıp gelir ve dünya her birinizin onu tam anlamıyla tecrübe etmesini ister ki tecrübe edilişi tamama ersin. Bir kişi bile eksik kalsa, dünya küçülecektir. Yaratıcı olmaktan yana endişe etmemen gerektiğini de söyledi. Dünya yaratıcıdır, yaratıcılığının sonu yoktur. Onun üretken tabiatı senin kimliğinin bir parçasıdır. Dünya, dağlarının, nehirlerinin güzelliğini görmen için sana gözler verdi; rüzgârının, denizinin müziğini duyman için kulaklar ve bunları anlatman için ses verdi. Biz kitaplar bunun böyle olduğunun kanıtıyız. Sana yardımcı olmak için buradayız.

35

Benny asla bir yalancı olmamıştı. Annabelle bundan gerçekten kendine gurur payı çıkarırdı. Başka annelerin oğulları, bilhassa ergenler sürekli yalan söylüyordu onlara, fakat oğlunun kendisine hiç yalan söylemediğinden emindi. En azından demlik hadisesine kadar. Oğlunu affedebilmişti çünkü bencilce bir yalan değil, daha ziyade onun duygularını incitmemek için söylenmiş beyaz bir yalandı bu. Ergen bir oğlanın böyle çocukça bir şarkı-

dan heyecan duyacağını düşünmekle nasıl da budalalık etmişti! Benny de hâliyle utanmış ve annesine değil de esasen annesi *için* yalan söylemişti. Bu da epey tatlı bir şeydi gerçekten.

Annabelle'in doğum gününü hatırlayıp ona hediye alması da tatlı bir davranıştı; çok da düşünceli bir davranıştı ayrıca! Annabelle kâğıdı sıyırıp da içindeki sanatkârca yapılmış küreyi görünce, "Ah, Benny," dedi. "Ne güzel! Nereden buldun böyle bir şeyi?"

"Kendim yaptım."

"*Kendin* mi yaptın?" Annabelle sesindeki şaşkınlığı gizleyememişti.

Benny annesinin Kontrol Merkezi'ndeki masasının yanında durup çok sıradan bir şey yapar gibi yalan söyledi. "Evet," dedi. "Fen dersinde."

Annabelle küreyi avucunda tutup inceledi. Benny'nin kendisini izlediğinin farkındaydı. "Çok ince bir iş. Gerçek bir sanat eseri."

Doğruydu. Rahatsız edici olmakla beraber güzel bir nesneydi bu. Kopmuş çıplak uzuvlar, minik ayakkabılar ve cep telefonundaki işçilik öyle narin ve incelikliydi ki küreyi Benny'nin yapmadığına emin oldu Annabelle. Benny yaratıcıydı ama böyle titizce bir yaratıcılık değildi onunkisi. Bunu nereden bulmuştu? Mağazadan mı çalmıştı? Peki hangisinden? Küreyi biri mi vermişti ona; şayet öyleyse, kimdi acaba? Küreyi çalkaladı, kesik bir elin ürkütücü yeşil havanın içinde bir Coca Cola şişesini kovalayışını izledi.

"Sporcu içeceği bu," dedi Benny. "Suyun radyoaktif gibi görünmesini istedim."

Benny, annesinin Japonya'daki depremin sonrasında nasıl üzüntülü olduğunu biliyordu. Niçin böyle bir şey vermişti ona? "Lastik ördek sevimli bir ayrıntı," dedi Annabelle. "Konteynerde bulduğum ördeğe benziyor. Bu fikir oradan mı geldi aklına?"

"Evet," dedi Benny, bu önemsiz bir şeymiş gibi.

Annabelle küreyi iş istasyonunun önüne, diğer kürelerin ya-

ınbaşına koydu. Uyumsuz durdu küre. Diğerlerinin hepsi neşeli, düşük nitelikli ve seri üretimden çıkmış örneklerdi. El emeğinin ürünü bu kasvetli ve güzel kürenin yanında, tüm diğer küçük dünyalar ucuz ve aptalca görünüyordu.

"Ötekilerin yanında iyi durdu, öyle değil mi?" Yayın balığı, Japonya biçimindeki kaya ve onların etrafında yüzen diğer bütün nesneler, popüler markalı bir polimerden yoğurulmuştu. Annabelle renk yelpazesini tanıdı. "Ne kullandın bütün bunları yapmak için?"

Benny omuz silkti. "İsmini bilmiyorum. Bir tür kil. Öğretmen verdi bize."

"Fırınlama gibi bir işlem yapman gerekti mi?" Annabelle polimer kil kullanarak boncuklar ve Noel süsleri yapmıştı. Kili sertleştirmek için fırında pişirmek gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Kendi kendine kurudu," dedi Benny.

Bu konuda yalan söylüyorsa, başka şeyler hakkında da söylüyor muydu acaba? Buzdolabı magnetleri konusunda da yalan mı söylemişti?

O sabah buzdolabının üstünde yeni bir şiir belirmişti. Önceki "rüyadaki bir şeftali" şiiri, karmakarışık bir sözcük bulutunun üstünden geçen çarpık çurpuk bir hat olarak hâlâ oradaydı. Yeni şiirse, aşağıdaki bulutun içinde belirmişti. İlk bakışta, şiiri oluşturan sözcükler rasgele konumlanmış gibi görünüyordu. Öyle ki, oraya bakmıyor olsanız şiiri gözden kaçırmanız mümkündü. Fakat Annabelle her zaman oraya bakıyordu. Fark ettiği ilk iki sözcük *–anne* ve *sancı–* birbirlerine dokunacak denli yakın konumlanmış, tek bir sözcük oluşturmuşlardı: *annesancı*. Bu sözcüğün taşıdığı anlam öyle derin, öyle can alıcı bir yerden vurdu ki onu, soluğu kesildi Annabelle'in. Kalbi çarparak, birbirine bitişik bu iki sözcüğü iteleyip dizeyi düzgünce hizalandırdı, böylece şiiri daha kolay okunur hâle getirdi. Ardından dizleri çözülür gibi oldu, düşmemek için tezgâhın kenarına tutunmak zorunda kaldı.

şarkı söyle annesancı
Fırtınalı çocuk altında
deli müzik hüzünlü deniz

Eğri büğrü dizilmiş sözcüklere bakarken gözlerine yaşlar doldu, sendeleyerek geri geri gidip el yordamıyla bir sandalye aradı. Heceler pek anlamlı bir bütünlük oluşturmuyordu ama bu neredeyse bir haikuydu ve Annabelle'e kalırsa, kesinkes Kenji tarafından yazılmıştı. Yakınlardaydı demek. Doğum gününü hatırlamıştı ve ne kadar yalnız olduğunu biliyordu. *Annesancısı* çektiğini hissederek bu şiiri kurmuştu onun için. Oturma odasındaki bilgisayarın hoparlörlerinden dünya haberleri yayılırken, Annabelle sandalyesinde oturup şiire bakıyordu. Benny okuldan geldiğinde ona bu şiiri gösterecekti. Kenji'nin şeftali şiirini yazdığına inanmamıştı Benny, ama şimdi bunu görmemesi mümkün müydü?

Felaket temalı kar küresini masasına koyarak, Benny'yi mutfağa götürdü. "Bak," dedi, buzdolabını göstererek.

Benny baktı. "Ne?"

"Yeni bir şiir."

Çocuk omuz silkti. "Yani?"

Hiç ilgisini çekmemiş gibiydi. Numara mı yapıyordu? Benny tezgâhta torbası açık duran Dorito mısır cipslerini alıp yemeye başladı.

"Güzel değil mi sence?" dedi Annabelle.

Benny ağzını cipslerle doldurdu, başını yana eğip sözcükleri daha yakından inceledi.

Çiğnemeyi sürdürürken, "Anlamlı gelmiyor," dedi, "fırtınalı *deniz* olmalı, fırtınalı *çocuk* değil. "Fırtınalı *deniz* altında, hüzünlü *müzik*, deli *çocuk*." Sözcüklerin yeri yanlış.

Bu da bir yalan mıydı? Numara yapıyor olsa da olmasa da

kayıtsızlığı Annabelle'i çileden çıkardı ve sesinin tonu kızgınlığını açığa vurdu. "Sen miydin?" dedi. "Yalan söyleme, Benny. Bilmem gerek. Bunu sen mi yaptın? Magnetleri kaydırdın mı?"

O zaman Benny kontrolünü kaybetti. "Hayır!" diye bağırarak Dorito torbasını tezgâha fırlattı, cipsler yere saçıldı. "Kaç defa söyleyeceğim? O saçma sapan magnetlere *hiç* dokunmadım! Şiirler uydurup sanki babam seninle konuşuyormuş gibi davranmaya çalışıyorsan, sen bilirsin! Devam et. Çünkü sen benden *çok daha* kaçıksın!"

Doğruyu söylüyordu. Annabelle bunu anladı. "Benny," dedi, "tatlım, affedersin! Önemli bir şey değil... Bekle, gitme! Öyle demek istemedim..."

Fakat çok geç kalmıştı. Kapı çarparak kapandı. Benny çürümüş ahşap basamaklardan paldır küldür inip derme çatma kapıdan çıkarak, kararmaya başlamış arka sokağa attı kendini. Arkasından gelen özürler silsilesi, ince bir iplik gibi uzadı da uzadı; sonunda onu gerisinde bırakmayı başardı Benny, iplik de koptu gitti.

36

Adamlar brandalarının üzerinde oturmuşlar, ağaçlık cepte esrarlı cigaralarını tüttürüyorlardı. Riker adlı açık renkli köpek, sarımtırak burnunu dikerek havlamaya başladı, fakat Benny'yi tanıyınca durup kuyruk salladı.

"Hey," dedi Jake, yer açmak için yana kayarak. "Bak hele. Ş-Adam gelmiş."

Benny sağa sola bakındı. Parkta Ş-Adam'ın izine rastlayamadı. Brandanın köşesine otururken, "Onu tanıyor musunuz?" diye sordu.

"Kimi tanıyor muyuz?"

"Ş-Adam'ı. Bir sürü şişesi olan, tekerlekli iskemledeki adam."

Jake cigarasına uzun uzun asıldı. "Hayır," dedi, dumanı içine çekerek. "Ş-Adam sensin, ahbap. Ama sen çocuksun, o yüzden Ş-Çocuk daha iyi belki." Cigarayı Benny'ye uzattı. Benny tereddüt etti ama sonra aldı.

"Niçin Benny demiyorsunuz?"

"Çünkü Benny dandik bir isim, tıpkı Terence gibi." Uzanıp, T-Bone dedikleri adamın omzuna hafifçe vurdu. "Doğru mu dedim, Tewance?"

T-Bone esneyerek ortaparmağını gösterdi. "Siktir git be." Benny'ye baktı. "O cigarayı içecek misin, yoksa öyle duracak mısın?"

Benny daha önce hiç esrar içmemişti, fakat kokusunu, babasının geç saatte kulüpten eve gelip de iyi geceler öpücüğü vermek üzere yatak odasına girdiği zamanlardan biliyordu. Hem pis hem de tatlı bir kokuydu. Cigaranın ıslak ucuna baktı. "Hiç içmedim daha önce."

Üç adam ona bakıp gülmeye başladılar. Jake uzun uzun duman üfleyerek, "*Hadi beee,*" dedi yayvan yayvan. "Ne bekliyorsun?"

Benny hafızasındaki boşluklardan ilaçları sorumlu tuttu fakat asıl sorumlu esrardı. Ne olduğunu kısaca anlatalım: Cigaradan bir nefes çekti, tıkandı. Adamlar bunu çok gülünç buldular. Aynısını defalarca tekrar ettirdiler ona. Öksürmeden dumanı içine çekmeyi başarana dek denemeyi sürdürmesi gerektiğini söylediler, fakat artık boğazı yanıyordu Benny'nin ve o kadar sersemlemişti ki uzanması gerekti. Yukarıdaki yıldızlar, mürekkep karası gökte kavisler çizerek dalgalanan uzun gümüşi iplikler dokuyordu ve parktaki dökme demirden eski sokak lambaları, puslu turuncu haleleriyle, dev lolipoplara benziyordu. Cigaranın ucundaki kor tekrar tekrar bir kırmızıya, bir siyaha, sonra yine kırmızıya dönüyordu.

Turuncu ışıkların içinden biri, elindeki beyzbol sopasını savurarak geldi. Köpekler havlamadı. Onu tanıyorlardı. Adamlar da tanıyordu. Freddy'ydi adı. Ya da Frankie. F'li bir isim. Siyah-

lar giyinmişti. Deri mont. Kot pantolon. Elini cebine sokup çıkardığı bir tomar parayı, brandanın ortasına fırlattı. Diğerleriyle yumruk tokuşturdu, sonra otların üzerine yayılmış Benny'yi fark etti. Sopasını Benny'nin başına doğru tuttu. *Bu da ne?*

Ş-Çocuk bu, ahbap. Sorun yok. Bir çocuk sadece. İlk kez ot çekiyor. Matiz oldu işte.

Freddy, Benny'nin üzerinde yıldızların önünü keserek duruyordu. Sopanın kör ucunu Benny'nin alnına bastırarak onu yere mıhladı. *İyisin ya, Ş-Çocuk?*

Sopayı daha sert bastırdı. *Evet. İyiyim.*

Rahat bırak onu, yahu.

Sopa kör uçluydu. Sopa fenaydı. Sopa kötücüldü. Alnını oyup beynine giriyordu. *İyiyim. Gerçekten.*

Tuhaf, iyi görünmüyorsun. Nonoş gibi görünüyorsun. İbnenin tekine benziyorsun.

Kötücül sopa, beyninin derinliklerinde onunla dalga geçmeye başladı. *Nonoş! Nonoş! İbne! İbne!*

Lütfen... diye sızlandı Benny, fakat alaycı ses iyice yükseldi. Freddy tepesinde dikiliyor, adamların hepsi gülüyor, kötücül sopa başına bastırıyordu. Bunu durdurmak zorundaydı Benny. Sopaya doğru hamle etti.

Hayır! diye bağırdı. *Sus! Kapa çeneni!*

Sopa geri çekildi.

Benny tekrar sopayı tutmaya çalıştı. *Kapa çeneni diyorum ulan!* Fakat bu kez sopa sertçe aşağı indi ve yıldızlı gök infilak etti.

37

Annabelle onun ardından koştu, tökezleyerek evin arkasındaki basamaklardan inip arka kapıdan geçti, ama çok yavaştı ve arka sokağa ulaştığında Benny gözden kaybolmuştu artık. Tekrar içeri girdi, telefonunu bulup Benny'yi aradı. *Aç hadi, aç hadi,*

aç... diye fısıldayıp duruyordu, sanki istencinin ve sözcüklerinin gücüyle onu cevaplamaya zorlayabilecekmiş gibi. Ama cevaplamadı Benny. Bunun yerine, evin bir yerinden gelen boğuk çalma sesini duydu Annabelle.

Benny telefonunu evde bırakmıştı.

Neşeli, çıngırtılı melodiyi takip edip üst kata çıkarak Benny'nin yatak odasına giren Annabelle, onun sırt çantasını sandalyenin arkasına asılı hâlde buldu. Yan gözün fermuarını açtı. Telefonunun ekranı aydınlıktı. *Arayan Annem* yazıyordu ekranda. Oğlunun annesi için seçtiği simge, bir lastik ördekti.

Melodi sustu, ekran kardı. Annabelle siyah camda kendi sönük yansımasını görebiliyordu. Nereye gitmişti Benny? Sırt çantasının ana gözünün fermuarını açtı. Gözün içinde biri ortaçağ zırhlarına, diğeri Bizanslıların bahçe tasarımlarına dair, Halk Kütüphanesi'nden alınmış iki kitap vardı. Benny'nin okul defteri oradaydı ama hiç ders kitabı yoktu. Boş beslenme çantası, bilyesi ve kaşığı vardı. Bir de evin anahtarı.

Polisi mi aramalıydı?

Demlik hadisesinden sonra Benny ilk kez kaçtığında arayıp konuştuğu polis memuru, kayıp kişi raporu düzenlenmesi için yirmi dört saatlik bir bekleme süresinin söz konusu olduğunu bildirmişti. Sabırlı olup beklemesini söylemişti Annabelle'e ve gerçekten de iki saat sonra Benny kendi başına eve dönmüştü. Evden kaçmamıştı aslında. Kızmıştı, öfkesini üzerinden atması gerekiyordu; bu kez de dönüp gelecekti eve. Polis memurunun dediğini yapmalıydı Annabelle. Sabırlı olup beklemeliydi. Benny'ye iki saat tanıyacaktı. Belki de üç.

Kenji hayatta olsaydı, Benny'nin geri gelme ihtimaline karşı Annabelle evde kalır, Kenji de çıkıp onu arardı. Kenji hayatta olsaydı, çıkıp Benny'yi araması gerekmezdi, çünkü Kenji'nin sağlığında Benny'nin böyle sorunları yoktu. Kontrol Merkezi'ne dönüp arama motoruna *Çocuğum evden kaçınca ne yapmalıyım?* diye yazdı. İlk seferinde de bunu yapmıştı ama hazırlıklı ol-

makta fayda vardı. Yapılacak şeyleri sıralayan ve tavsiyeler veren çok sayıda internet sitesi vardı.

> **Şerifi ya da eyalet polisini ve komşu ilçelerdeki polis birimlerini arayın.**
> **Sınır devriyelerini ve FBI'ı haberdar edin.**
> **Sığınakları, ihbar hatlarını, kayıp çocuk yardım hatlarını arayın.**

Bütün bu aramalar için çok erkendi daha, ama bilgi sahibi olmaktan zarar gelmezdi. Listeyi okumaya devam etti.

- **Akrabalarınızla, komşularınızla, çocuğunuzun arkadaşlarıyla ve onların anne babalarıyla temas kurun.**
  Çocuğunuzdan haberdar oldukları takdirde size bildirmelerini isteyin.
  Sosyal ağlarda bilgi paylaşımında bulunun.

Annabelle'in sosyal ağı da, akrabaları da yoktu. Çocuğunun okul arkadaşlarını arayamazdı çünkü arkadaşlarının kim olduğunu hiç söylememişti Benny. Belki de hiç arkadaşı yoktu. Bu konuda da mı yalan söylüyordu? Komşulara gelince, Annabelle ve Kenji'nin eskiden tanıdıkları komşular ya evlerini satmış ya da gayrimenkul fiyatları yükselmeye başlayınca açgözlü ev sahipleri tarafından evlerini boşaltmaya zorlanmışlardı. Bayan Wong açgözlü tipte biri değildi ama İşe Yaramaz öyleydi. Annabelle onun yine arka tarafta çöp torbalarının içini kontrol ettiğini, kuş besleme platformunu incelediğini görmüştü. Annabelle evi denetleme talebi içeren mektuba yanıt vermediği için, İşe Yaramaz ikinci bir mektup bırakmıştı. Kadın o mektubu da okuyup bir yerlere koymuştu. Mektup nereye gitmişti acaba? Yüzüne sıcak bastığını hissetti, serinletmek için ellerini yanaklarına bastırdı.

İkinci mektup Fung isminde bir avukattan geliyordu. Mek-

tupta, kontratın 12. madde 3. bendine göre Annabelle'in, hanesini temiz, sağlıklı ve döküntülerden, atıklardan, çöplerden, kirden, pasaktan, cüruftan arınmış hâlde tutmakla ve bu tür maddeleri uygun şekilde bertaraf etmekle yükümlü olduğu bildiriliyordu. Mektubun devamında, yukarıda anılan maddelerin Annabelle'in verandasında ve bahçesinde birikmiş olmasının, 12. madde 3. bentteki hükümlere aykırılık teşkil ettiği ve hanenin eskisi gibi temiz ve sağlıklı hâle gelmesi için lüzumlu önlemlerin derhal alınması gerektiği belirtiliyordu. Ayrıca, arka verandaya kanuna aykırı şekilde iliştirilmiş, dolayısıyla 12. maddenin 2. bendine aykırılık teşkil eden yaban hayvanları besleme istasyonu haşereleri çekmekteydi ve ev sahibinin denetim tarihine kadar, bulunduğu yerden kaldırılmalıydı. Aksi takdirde, gereken hukuki yollara başvurulacaktı.

Mektup denetim tarihini de içeriyordu. Bu tarihin iyice yaklaştığını hatırlar gibiydi Annabelle, fakat tarihi takvimine eklemeden, mektubu bir yerlere kaldırıvermişti. Hukuki yollardan kasıt, evden çıkarılmaları mıydı? Bunu düşününce korkuyla doldu içi. Bu küçük ev mutlu hatıralarla doluydu; her ne kadar mahalle değişmiş olsa ve pahalı bisikletlere binen, çocuklarını Alman malı kocaman bebek arabalarıyla gezdiren, bahçelerindeki sebze yataklarında domates ve fesleğen yetiştiren komşularıyla hiçbir ortak noktası bulunmasa da.

Kenji hayatta olsaydı, Annabelle için bir sebze yatağı yapabilirdi. Arşivini düzenlemesine yardım edebilir, birikmiş çöpleri dışarı çıkarabilir, kayıp mektubu bulabilirdi. Ama Kenji hayatta olsaydı çöpler birikmez, haneleri düzgün ve derli toplu olurdu. Mektup kaybolmazdı çünkü zaten o mektubun gönderilmesi için bir sebep ortaya çıkmazdı. Benny de kaybolmazdı ayrıca.

Annabelle mutfağa dönüp yağmurluğunu giydi. Benny'ye bir not yazıp kapıya bantladı. Kapıyı kilitlemeden tekrar arka sokağa çıktı. Hayatta olsaydı, Kenji de çıkıp oğlunu aramaktan geri durmazdı.

38

"Sopalar vurmak ister," dedi Ş-Adam. Bir tutam ıslak kâğıt havluyu Benny'nin alnındaki şişliğe bastıran Aleph'in omzu üzerinden bakıyordu. "Onların kabahati değil bu. Tabiatları böyle. Vurmak için yapılmışlar."

"Beyzbol toplarına vurmak için," dedi Aleph. "Çocukların kafalarına değil. Bunu yapan aşağılık herifin teki." Bir pamuk topunu hidrojen peroksite batırıp şişliğin üstünü silerek, kalan kirleri ve kanı temizledi. Ardından bir gazlı bez açtı.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Benny.

"Bir torbacı. Pisliğin önde gideni. Hepsi öyle. Onlardan uzak dur." Benny'nin saçını geriye tarayıp gazlı bezi bantla derisine tutturdu. "Göründüğü kadar kötü değil yara. Başka bir yerinde var mı?"

Benny gömleğini kaldırdı. Kaburgalarının üstünde, Freddy'nin Jake onu çekip uzaklaştırmadan önce tekmelediği yerde kırmızı bir ezik vardı.

"Bu bir çizmenin eseri galiba," dedi Slavoj. "Sopanın değil."

"Öyle," dedi Benny. Aleph eziğe parmak uçlarıyla bastırınca irkildi ve acıyla karışık tuhaf bir zevk hissetti. Esrarın etkisi tam geçmemişti henüz, Aleph de çok yakınında duruyordu. Kızın ön kolundaki dövmeyi inceledi; takımyıldız desenini gözleriyle takip ederken, yıldızlar yaralara dönüşmeye başladı. Bu görüntüyü silmek için başını iki yana salladı.

İhtiyar iç çekti. "Çizmeler yürümek için yapılır," dedi. "Ama karmaşıktırlar. Sopalar, silahlar ya da elektrik süpürgeleri gibi basit değiller. Sopalar vurmak ister. Silahlar öldürmek ister..."

"Bir ezik sadece," dedi Aleph. "Kaburganın kırıldığını sanmam."

"Elektrikli süpürgeler temizlik yapmak ister..."

Aleph öte yana döndü.

Benny hayal kırıklığı içinde gömleğini indirdi. "Bizim ev-

deki elektrikli süpürge temizlik yapmak istemiyor," dedi. "Asla istemedi. Emiş kuvveti yok."

"Ne fena," dedi ihtiyar. "Emiş kuvveti olmayan bir elektrikli süpürge, varoluş sebebini yitirmiştir. Bir çocuğu tekmeleyen çizme, ahlaki pusulasını yitirmiştir."

Kütüphane'nin bodrumundaki personel tuvaletindeydiler ve Kütüphane kapalıydı. Benny buraya nasıl gelmişti? Hafızası bulanıktı yine. Tüm hatırlayabildiği sopanın darbesi, karnındaki çizme ve birinin Freddy'yi çekip almasıydı. O zaman düştüğü yerden doğrulup kaçtı. Kaburgalarını kavrayarak ve başını aşağıda tutarak arka yollardan, yan sokaklardan geçip, kapanmak üzere olan Kütüphane'ye varmıştı. Bir şekilde dokuzuncu kata çıkmış, baş döndürücü köprüden geçip kendi bölmesinin tabanına kıvrılıvermişti. Kafası fena hâlde dumanlıydı. Başı da, kaburgaları da zonkluyor, sanki bütün evren acısının ritmine uyarak genişleyip büzüşüyordü. Uzak yerde kütüphanecilerin son turlarını attıklarını, sağda solda kalmış kitapları toplayıp taşıma arabalarına koyduklarını, araba tekerleklerinin önce duraklayıp sonra uzaklaşan boğuk, kesik kesik tıkırtısını duyabiliyordu. Binanın geceye hazırlanırken çıkardığı tüm ufak gürültüleri duyabiliyordu: Hava menfezlerinin hafif vızıltısını; nem önleyici sistemin uğultusunu; Kütüphane'nin muazzam, çapraşık solunum sistemini yöneten panellerin, zamanlayıcıların ve otomatik elektrik anahtarlarının tıkırtılarını, vınlamalarını, inlemelerini. Ciltevi'nden yükselen soğuk esinti, bir şişenin ağzına hava üflenmiş gibi içi oyuk, özlem yüklü bir ses çıkarıyordu. Uzakta bir yerde çalıştırılan halı temizleyicinin ağır uğultusu ve vızıltısı rahatlatıcı geldi Benny'ye. Canının daha az yandığı tarafına dönüp uykuya daldı. Aleph'in birkaç saat sonra onu bulduğu yer burasıydı işte. Benny uyandığında yine Aleph'in dağ gelinciğiyle burun buruna geldi.

Kız onun yüzüne şöyle bir bakıp elini tuttu, Benny'yi sessizce buz gibi asansöre bindirip aşağıya, sonra da arka taraftaki bir

döner merdivenden alt bodruma indirdi. Onlar aşağı inerken, giderek yükselen bir uğultu, ayak seslerinin yankısını yutuyordu. Döne döne inerek sonunda alt bodrumun ağır kapısına vardılar. Kapıdaki tabelada, KİTAP İŞLEME BÖLÜMÜ – YETKİSİZ PERSONEL GİREMEZ yazıyordu. Aleph kapıyı iterek açınca, uğultulu ses merdiven boşluğuna doldu.

"Hadi," diye fısıldadı Aleph.

Benny kapı ağzına adım atıp orada durdu. Kitap taşıma arabalarıyla ve tasnif masalarıyla dolu geniş bir beton avlunun kıyısındaydı. Başının üstünde, kitapları işleme istasyonlarına götürmek için tasarlanmış rampalar, taşıma bantları ve boşaltma oluklarıyla dolu karmaşık bir sistem uzanıyordu. Bu donanımı yukarılardan izlemiş, bantların mekanik hareketi çok ilgisini çekmişti. Fakat şimdi her şey hareketsizdi. Başını arkaya yatırıp yeni kanadın tonozlu üst tavanına dek uzanan dokuz kata baktı. Zorlu köprünün putrelleri loş ışıkta parlıyordu. O köprünün üstünde kaç kez durup tırabzandan aşağı bakmıştı. Şimdiyse en aşağıdaydı işte.

İleri doğru bir adım attı, fakat Aleph kolundan tuttu. "Hayır, o taraftan değil. Orası Ciltevi." Benny'yi öbür tarafa, Ş-Adam'ın beklediği personel odasına götürdü.

Az sayıda mobilya bulunan personel odasında, kamu sektörü tefrişatındaki birbirini takip eden yeni eğilimlere epey direndikten sonra nihayet alt bodruma atılmış lekeli bir gri kanepe ve sandalyeler vardı. Kahve makinesiyle, mikrodalga fırın ve lavaboyla donatılmış bir mutfak köşesi mevcuttu. Aşınmış emaye yüzeyi, boyalı tahta ayakları bulunan eski mutfak masası, köşede bir başına duruyordu. 1940'ların bir çiftlik evi mutfağından iltica etmiş bu masa, sıkıcı kurumsal mobilyaların ortasında pek uyumsuz, yalnız ve hoşnutsuz görünüyordu.

Aleph tuvalete götürüp temizledi Benny'yi, ama bunu zaten biliyorsunuz. Benny onun ilk yardım takımını kaldırışını izledi. Sonra o önde, kendisi arkasında personel odasına dön-

düler. Aleph kanepeyi göstererek, uzanmasını söyledi Benny'ye. Benny kendine yer açmak için kızın montunu ve sırt çantasını kaydırdığında, çanta hareketleniverdi. Benny geriye sıçradı ama bu, çantanın gözünde uyuyan GOB'du sadece. Başını çıkarıp Benny'ye gücenik gücenik baktıktan sonra, bir hışımla tekrar gözden kayboldu.

Benny oturup etrafına baktı. Ş-Adam mikrodalga fırında mısır patlatıyor ve çay için su ısıtıyordu. Evrak çantası masada, bir tür elyazmasına benzeyen kâğıt yığınının yanında duruyordu. Esrarın etkisi geçiyor, Benny vaziyetin tuhaflığının farkına varmaya başlıyordu.

"Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?"

Aleph sırt çantasından bir kazak çıkararak, "Bu gece şehirde bir toplantım var," dedi. "Slavoj da fazladan kâğıda ihtiyaç duydu, o yüzden burada kalmaya karar verdik." Benny'nin yanı başında duruyordu, gövdesinin üstü göz hizasındaydı ve kazağı başından geçirmek için kollarını kaldırdığında, tişörtü de yukarı kalktı.

"Kütüphane burada kalmanıza izin veriyor mu?" Aleph'in kot pantolonun içinde kaybolan başka bir dövmenin tepe kıvrımını görebiliyordu. Bunun neyin resmi olduğunu ve nereye kadar indiğini merak etti. Kızın göbek deliğine takılı bir gümüş halka vardı.

Aleph kafasını kazağın dik yakasından geçirdikten sonra, *Ne sersemce bir soru* dercesine baktı. Ardından, personel buzdolabını karıştırmakla meşgul olan Ş-Adam'ı gösterdi. "Elbette hayır. Müstahdemler arasında Slavoj'un arkadaşları var, bizi onlar içeri alıyor. Büyük şiirseverler."

"Tuvalette onunla votka içen iki adam mı?"

"Evet, öyle." Aleph sırt çantasını karıştırmaya başlayınca, dağ gelinciği yine öfkelenmeye hazır hâlde başını çıkardı. Fakat Aleph'i görünce esnedi ve tehditkâr bakışlarını Benny'ye dikti.

"Beni nasıl buldun?" diye sordu Benny.

"GOB buldu seni."

"Orada olduğumu nereden anladı?"

Aleph yüzünde az önceki ifadeyle, *Yanıtı belli değil mi; budalanın teki olmalısın* dercesine baktı. "Onlar dağ gelinciği, Benny. Bu onların işi."

Ses tonu iğneleyiciydi. Dağ gelinciği kendini beğenmiş bir edayla baktı ona. Benny yanaklarının kızardığını hissetti, kız görmesin diye başını öteye çevirdi.

"Hey," dedi Aleph. Kanepeye, Benny'nin yanına oturdu ve elini onun dizine koydu. "Kırıcı olmak istemedim. Senin için endişelendim, hepsi bu."

Benny kulaklarına inanamıyordu. Dizine de. Aşağı baktı, gerçekten de Aleph'in eli oradaydı. Kızın elini çekmesinden korkarak nefesini tuttu; o takdirde, dizi asla affetmezdi onu. Fakat bir şey yapması gerektiğinin de farkındaydı çünkü kız bekliyordu. Güzel bir sözle yanıt vermek istedi fakat cesaret edemedi. Kalbi gövdesinin içinde, incinmiş kaburgasına çarpıp duruyordu ve Benny, ağzını açtığı takdirde, çarpan kalbinin gırtlağından yukarı tırmanarak kızın üzerine atılacağından, onun kucağına ya da memelerinin arasına yerleşivereceğinden korkuyordu. Ona nasıl güvensindi? Kalplerin de dağ gelincikleri gibi davranıp davranmadığını nereden bilecekti? Ağzını sımsıkı kapalı tutarak, yan gözle Aleph'e baktı. Aleph gülümsedi.

"Yorgunsun," diyerek dizini hafifçe sıkınca, ürperdi Benny. "Şokun etkisi de sürüyor, muhtemelen. Uzanıp dinlen. Slavoj burada. Ben de birazdan dönerim."

"Nereye gidiyorsun?"

"Birkaç konteyneri karıştıracağım, ardından bazı arkadaşlarla buluşacağım. Akıl hastalığı teşhisi konmuş çocuklar için bir akran destek grubu oluşturuyoruz. Sana sonra anlatırım."

"Ben de gelebilirim."

"Olmaz, dinlenmen lazım."

"Ben iyiyim."

"Yok. Sen burada kal."

Aleph elini Benny'nin göğsüne koyarak, onu sırtüstü yatmaya zorladı. Benny orada uzanırken, bu dokunuşun hafif baskısını göğsünde hissediyordu hâlâ. Aleph'in kolunun iç kısmındaki dövmenin parçası olan küçük bir yıldız, tam kızın bileğinin üstünde, kazağın yeninden çıkıp kendini göstermişti. Bu dövme hakkında soru sormak istedi Benny, fakat daha fırsat bulamadan kız dikilip montunu giyindi. Dağ gelinciğini yeniden güzelce sırt çantasına yerleştirip fermuarı çekti, çantayı omzuna astı. Çiftlik evi masasına gidip Ş-Adam'ın kahve kupasını alırken, onun bakışlarını görmezden geldi. Kupanın üzerinde şöyle yazılıydı:

Ben Bir Kütüphaneciyim.
Senin Süper Gücün Ne?

Kupanın içini kokladı, ama sadece siyah çay kokuyordu. "İyi," dedi.

Adam, *Ne bekliyordun ki?* dercesine omuz silkti. Aleph, kanepede kendisinin her hareketini izleyerek yatan Benny'nin yanına döndü, parmağının ucunu onun alnının ortasına koydu.

Alnına hafifçe vurarak, "Dinlen," dedi. Benny de gözlerini kapadı.

Birden yorgun, çok yorgun hissetmişti kendini.

39

Arka sokağın doğu ucunda yükselen iri toparlak ay, sokağı donuk, gümüşi bir ışıkla boylu boyunca yıkıyordu. Annabelle bir o yana, bir bu yana baktı, fakat sokak boştu. Benny ne yana gitmişti acaba? Yürürse, oğlunu gören birine rastlardı belki. Bu düşünce çok korkuttu onu. Bir haber takip sistemi vardı. Ge-

celeri arka sokaklarda ne tür insanların dolaştığını biliyordu. Bunların neler yaptığını da biliyordu.

Benny. Benny'yi bulmak zorundaydı. Başına kötü bir şey gelmeden bulmalıydı onu. Bu kadar beklememesi gerekirdi. Hemen arkasından gitmeliydi. Yağmurluğuna iyice sarınarak aya doğru yürümeye başladı. Ebedi Saadet Matbaacılık Şirketi'nin yükleme alanının önünden geçti. İkinci el dükkânının çöp konteynerinden bir gürültü geldiğini duydu, gölgeler içinde hareket eden bir şey gördü. Sokak lambasının ışık havuzuna iki figür adım attı ve bunların kadın olduğunu gören Annabelle biraz rahatladı. Pembe ve platin rengi peruklar takmış, omuzları açıkta bırakan birbirine eş askısız bluzlar ve Amerikan bayrağı gibi görünen kısacık şortlar giyinmiş ince, uzun kadınlardı. Orada birazcık durup birbirlerinin makyajını kontrol ettiler.

Annabelle arkalarından koşarak, "Affedersiniz!" diye seslendi. Onlara yaklaştığında döndüler ve Annabelle hatasını anladı. "Ah, pardon!"

Platin rengi peruğu olan gözlerini kısıp ona tepeden şöyle bir baktı. Kalın sesiyle, "Sorun ne, hayatım," dedi yayvan yayvan. "Başka bir şeyin mi peşindeydin?"

"Ah, hayır," dedi Annabelle, yüzü kızararak. "Öyle değil..." Uzun bacakları ve iri perukları, parlak dudakları ve kıçlarını ancak örten vatanseverce desenli mini etekleriyle karşısında duran bu ikiliye bakıp kaldı.

Açıklamaya çalışarak, "Bir çocuğun peşindeyim," dedi.

İkisi onun sarkık pembe eşofman altını, üzerine bol gelen yağmurluğunu düşünceli bakışlarla incelediler, sonra sanki bir işaret verilmiş gibi birbirlerine sarılarak kahkahayı patlattılar.

Pembe peruklu olan, gözlerindeki yaşı silerek iç çekti. "Ah, tatlım. Sana bol şans!" Ona bir öpücük gönderdikten sonra kol kola girip gümüşi yüksek topuklarının üzerinde, biri kırmızı-beyaz çizgili, diğeri mavi üzerine yıldız desenli kalçalarını eş zamanlı kıvırarak çalımlı çalımlı yürüyüp gittiler.

Annabelle aksi istikamete yöneldi. Şimdi onu takip eden ay o kadar parlaktı ki gölgesi yere vuruyor, Annabelle'i imkânsız derecede uzun ve ince gösteriyordu. Asfaltın kırık bölümlerinden çıkan taşlar, ıslak okyanus kayaları gibi parlıyordu. Kokarca ve idrar kokan köşelere, karanlık kapı ağızlarına baktı Annabelle. *Benny*, diye fısıldadı. *Orada mısın?*

Binaların arasında titreşen sinsi gölgeler bir belirip bir kayboluyor, beton duvarlar üzerinde hayaletler misali yükselip Annabelle yaklaşınca siliniyorlardı. Korku içinde, sözcükleri zar zor gırtlağından çıkararak seslendi: *Lütfen, biri bana yardım edebilir mi? Oğlum kayboldu...* Sesi yüksek çıkıyordu ama gölgeler yanıt vermedi. Çöp kovalarının birinden bir hayvan sesi geldi. Bir sıçan hızla geçiverdi. *Lütfen, oğlumu arıyorum...*

Yürüdü, yürüdü, arka sokağın sonuna kadar gitti ama Benny'den hiç iz yoktu. Geri dönmek üzereyken, siyahlar giyinmiş iki kişi önünden sokağa girdiler. Postalları ve yüzlerini gizleyen kapüşonları vardı. Paniğe kapılan Annabelle durup arkasına bakındı –sanki kaçma imkânı varmış gibi– ama tek görebildiği aydı. Aya doğru koşabilirdi fakat kaçmayı asla başaramazdı. Onlarla yüzleşmek üzere döndüğünde iki kişiden daha uzun boylu olanı konuştu.

"Bayan Oh?" Yüzü gölgede kalıyordu ama sesi tanıdıktı. "Ah, merhaba Bayan Oh. Siz olduğunuzu tahmin etmiştim."

Kapüşonunu açtı. Ay ışığında onun sivilceli yüzünü görebildi Annabelle.

Elini göğsüne bastırarak, "Mackson!" diye bağırdı. "Ah, vallahi korkuttun beni!" Elini uzatıp tutunacak yer aradı. Mackson dirseğinden yakaladı onu. Arkadaşı da diğer kolunu tuttu.

"Ah, sağ olun," dedi Annabelle, soluk soluğa. "Başım döndü sanki..."

Onu yakındaki bir yükleme alanına götürüp basamaklara oturttular. Soğuk ve pürtüklü beton ürpertti Annabelle'i. Sırtını kamburlaştırıp kollarıyla kendini sardı. "Beni korkuttunuz.

Bilemedim…" Başını kaldırdı. "Mackson, Benny kayıp. Arka sokaktan koşup gitti. Gördün mü onu?"

"Siz annesi misiniz?" Bu, Mackson'ın arkadaşıydı. Annabelle şimdi onun yüzünü, burnundaki ve kaşındaki metal halkaları, dağınık, hale gibi beyaz saçını görebiliyordu.

"Sen şu lastik ördeği veren kızsın!" diye bağırdı Annabelle. "Gecenin bu saatinde ne işin var burada? Biliyorsun, güvenli değil…"

Kız güldü. Annabelle bu gülüşü neye yoracağını bilemedi. "Sorun yok," dedi kız. "Ama teşekkürler."

"Benny'ye ne oldu, Bayan Oh?"

"Tartıştık, o da kaçtı gitti. Geri dönmedi. Çok endişeliyim. İkinci kez yapıyor bunu. Bazı sorunları var… biliyorsun…" Sonra durdu zira Mackson elbette biliyordu çünkü o da sorunlar yaşıyordu ve ikisinin kendisini ifadesiz suratlarla izleyişinde bir hâl vardı; pek boş, dehşetli derecede genç suratlardı bunlar.

Başını düşürüp ağlamaya başladı.

Ona eve kadar eşlik ettiler. Derme çatma mavi kapıya vardıklarında, Annabelle sakinleşmişti.

Giysisinin yeniyle burnunu silerek, "Kusura bakmayın," dedi. "Kötü bir gün geçirdim. Böyle değilimdir genellikle. Bugün benim doğum günüm. Neler oluyor, bilmiyorum."

"Doğum gününüz kutlu olsun," dedi kız. "Eviniz bu mu?" Yanıt beklemeden, kapıdan geçip arka bahçeye girdi.

Annabelle onun ardından yürüyerek, "Şimdi iyiyim," dedi. "Teşekkürler." Uzanıp Mackson'a dokundu. "Benny'yi görürsen, eve gelmesini söyle lütfen, tamam mı? Endişelendiğimi söyle ona."

"Söylerim, Bayan Oh. Muhtemelen iyidir. Bir yerlerde takılıyordur. Çocuklar işte, bilirsiniz."

Onun derme çatma basamaklardan verandaya çıkışını izlediler. Arka kapı kapandı, ışık yandı, Annabelle'in mutfak penceresindeki gölgesi belirdi. Arka bahçeye düşen ışıkta kömür

gibi hafifçe parıldayan siyah naylon torbaları seçebiliyorlardı.

Aleph, "Nedir yahu bütün bunlar?" dedi düşük bir sesle. En yakınındaki torbayı botunun burnuyla dürtünce, tıkır tıkır sesler geldi. Torbaya yapıştırılmış bantta, *Kitlesel Silahlı Saldırı Soruşturmaları / Yedek Kayıt* yazılıydı. Mackson çömelip torbanın ağzını açtı. İçinde, hepsi de düzgünce etiketlenmiş CD'ler, DVD'ler ve gazete kupürleriyle dolu bir sürü klasör vardı. *02/04/2012 Oikos Üniversitesi, Goh, Oakland, California. 20/07/2012 Kara Şövalye Yükseliyor, Holmes, Aurora, Colorado. 05/08/2012 Sih Tapınağı, Page, Oak Creek, Wisconsin. 14/12/2012 Sandy Hook İlkokulu, Lanza, Newtown, Connecticut.*

"Vay canına be," dedi Aleph. "Hepsi bunun gibi mi?"

Mackson başka bir torbayı açtı. "Bunun içindekiler hep orman yangınlarıyla ilgili galiba." Üçüncü bir torba açtı. "Bunlar da hep seçimlerle ilgili."

"Sen burada bekle," dedi Aleph. Evin yan tarafına gitti. Çitle duvarın arasına girerek, pencereye uzandı. Tepeden aşağı bir jaluzi sarksa da mutfağı görebildi. İçerideki yığın yığın nesnelere gözünün alışması azıcık zaman aldı. Sonra detayları ayırt etmeye başladı: Kenarlara yığılmış çöp torbaları, çamaşır sepetleri ve birbirine girmiş elbise askıları, masanın bacağına dolanmış elektrikli süpürge hortumu, bir kargo kutusunun içinden kapağı görünen salata kurutucusu. Kırık bir abajur, çamaşır kurutma teli, kep takmış bir pelüş köpekçik ve bütün bunların ortasında, Annabelle'i gördü. Benny'nin annesi küçük bir mutfak sandalyesinde hareketsizce, kamburunu çıkarmış oturuyordu. Tepesinden TEBRİKLER, MEZUN! Yazılı flama sarkıyordu.

Aleph ufak tefek nesneler toplayan, bedelsiz yiyecek tüketen bir eylemci, çöplerle çalışan bir sanatçıydı ama daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Tüm bu gördüklerini kavramaya çalışırken, Annabelle başını kaldırıp konuşmaya başladı. Sanki buzdolabıyla konuşuyordu.

"Siktir," dedi Aleph kendi kendine.

40

Benny uyandığında personel odası, yeşil "Çıkış" yazısının parıltısı ve eski çiftlik evi masasında duran çalışma lambasının ışığı haricinde karanlıktı. Sessizdi aynı zamanda; odada fare varmış gibi hafif bir tırmalama sesi duyuluyordu sadece. Benny tuhaf, sert kanepede oturup etrafına baktı. Yaşlı hobo masanın başında oturuyordu. Önünde yarısı boş bir mısır patlağı kâsesi, yarısı yenmiş bir sandviç ve Süper Güç bardağı vardı. Tırmalama sesi bir fareden değil, Slavoj'dan geliyordu. Yaşlı şair, kurşun kalemle beyaz bir kâğıda yazıyordu. Sırtı önüne eğikti ve kır saçlı başı kâğıdın yüzeyi üzerinde ileri geri sallanıyordu. Benny'nin başı zonkluyordu. Alnındaki sargıya dokundu, kaburgalarını yokladı ve akşam olanları hatırladı. Gırtlağından yükselen iniltinin, ağzından kaçmasına engel olamadı.

İhtiyar başını kaldırıp baktı. "Merhaba genç talebe. Nasılsın?"

"Bok gibiyim," dedi Benny.

Slavoj başını salladı. "İlk kavgan mıydı bu?"

"Kavga etmedim aslında. Kaçtım sadece."

"Akıllılık etmişsin," dedi ihtiyar. "Acıktın mı? Bunu sana ayırdım." Bir sandviç uzattı.

Benny de masaya geçti. Birden kurt gibi aç hissetti kendini. Sandviçten bir ısırık aldı. Biftekliydi ve çok lezzetliydi. Sandviçi bitirdikten sonra, mısır patlaklarını da yedi.

"Susadın mı?" diye sordu Slavoj kupayı ona doğru iterek.

Benny kupanın içine bakıp, kokladı. Votkaydı bu; yine de bir yudum aldı. Yakıcı sıvı midesine alev gibi inerek onu ısıttı. Kendisini daha iyi hissetmeye başlamıştı. İhtiyar yine kâğıdın üzerine çöküp yazmaya başlamıştı.

"Ne yapıyorsun?"

Slavoj başını kaldırıp sandalyesinde doğruldu. "Şiir yazıyorum," dedi, kalemini havaya dikerek. "Çünkü şairim ben. Çünkü meşhur bir şairim kendi ülkemde."

"Bunu biliyorum," dedi Benny. Masadaki evrak çantası açıktı. İçinde, yaprakları vaktiyle beyaz, dümdüzken şimdi pütürlenmiş, kırışmış ve düzensiz yazılarla, kahve ve ketçap lekelerine benzer izlerle kirlenmiş darmadağınık bir elyazması vardı. "Bunlar şiirlerin mi?"

Yaşlı şair başıyla onayladı. "Öyle," dedi tevazuyla. "Ömrümün eseri, destansı bir şiir bu. Gezegeni mısralarla anlatma yönünde mütevazı bir girişim."

"İsmi ne peki?"

"*Zemlja*," dedi adam. "İngilizcesi, *Yeryüzü*. Çok özgün sayılmayabilir; şimdilik bu ismi koydum."

Benny, masanın üstünde duran ince kâğıt destesine baktı. "Bunlar da şiir mi?"

"Yo," dedi şair, sıkkınca. "Boş sayfalar sadece." En üstteki kâğıdı alıp kenara koydu; altındaki yapraklar boştu gerçekten. Zemini gösterdi: Tekerlekli iskemlesinin dibinde bir sürü buruşturulmuş kâğıt birikmişti. Dertli dertli başını salladı.

"Şiir hakkında bir şey diyeyim sana, genç talebe. Şiir, bir biçim ve boşluk sorunudur. Boş sayfaya bir sözcük koyduğum anda, kendime bir sorun yaratmış olurum. Ortaya çıkan şiir, sorunuma çözüm bulmaya çalışan biçimdir." İçini çekti. "Tabii nihayetinde, çözüm yoktur. Yeni sorunlar vardır sadece, ama bu da iyi bir şeydir. Sorunlar olmasaydı, şiirler de olmazdı."

Benny bir süre bunun üzerinde düşündü. Annesini ve buzdolabı magnetlerini düşündü. O saçma sapan şiirleri kendisi yazmamıştı, doğru olan buydu; fakat annesi yalan söylediğini sanmıştı, bu da bir sorundu. Birçok sorunu vardı Benny'nin. "Bunlar hakkında mı yazıyorsun? Sorunların hakkında yani?"

Şair omuz silkti. "Kendi sorunlarım sayılmaz. Ama dünyanın sorunları, evet. Dinliyorum ve duyduklarımı kâğıda döküyorum."

Benny tekrar tuvaletteki konuşmayı düşündü. İhtiyar, sorusu üzerinde düşünmesini söylemişti ona: *Gerçek olan nedir?* Benny

bunu denemişti, ama hiçbir şey ona gerçek mânâda gerçek gibi görünmediğinden iyi bir yanıt bulamamıştı. Sinir bozucu bir durumdu. Belki bunun yerine şiir yazmayı denemeliydi. "Sence ben de duyduklarım hakkında yazmalı mıyım?"

Yaşlı şair gözlerini kapatarak, çok uzunmuş gibi gelen bir zaman boyunca, bu soruyu değerlendirdi. Sonunda başını kaldırdığında, ağır ağır, ölçe tarta konuştu. "*Haklısın...! Yazmalısın...!*"

Bu sözcükler kütüphanenin gece vaktindeki sessizliği içine, bir havuza atılmış çakıl taşları gibi düşüp Benny'nin kulaklarından geçerken dalga dalga yayıldılar.

((((Haklısın))))
((((Yazmalısın))))
((((Haklısın))))
((((Yazmalısın))))

Böyle şeyler genellikle rahatsız ederdi onu, fakat gariptir ki bu gece, zihni aldırış etmedi duruma.

Ş-Adam hâlâ konuşuyordu. "Hepsini kâğıda dök. Nesnelerin söylediği her şeyi. Tüm sorunlarını..."

"Nesnelerin sorunlarını mı?" diye sordu Benny.

"Tabii. Nesnelerin bir sürü sorunu vardır ama insanlar dinlemez. Onlar da çileden çıkarlar hâliyle. Öyle ya! Kimse seni dinlemese ne hissedersin?"

"Kötü hissederim kendimi. Ama insanlar nesnelerinin onlara ne dediğini duymak istemiyor. Biliyorum, çünkü onlara söylemeyi denedim. Doktoruma ne dersin? Oyuncakların söylediklerinden bahsettiğimde, beni dinlemiyor. Sanrılarım olduğunu düşünüp ilaçlarımın dozunu değiştiriyor."

"Sana inanıyorum, evlat. İşte bu da *onun* sorunu. Sadece *kendi* sorununla ilgilenebilirsin. Sesleri duyabiliyorsan, yardımcı olmak senin işin. Bir sekreter olmak zorundasın. Bir kâtip. Kâtip nedir biliyor musun? Dikte edileni yazan kişidir. Dikte

etmek nedir, biliyor musun? Sana bir şeyler söylenir, sen de dinleyip kâğıda geçirirsin. Bu bir şiir olabilir. Hikâye de olabilir. Bir sese biçim verirsin ki başkaları da onu algılayabilsin."

Benny'nin aklına yine buzdolabı magnetleri geldi. Bir hikâyeyi, şiire yeğleyebilirdi. "Peki ya sonra?" diye sordu. "Ne yapacağım onunla?"

"Bu da senin sorunun değil. Sözcükler dünyada yollarını bulur. O hususta başarılıdırlar." Yaşlı şair, boş bir kâğıt verdi çocuğa. "Şu anda bir şey duyuyor musun?"

Benny dinledi. Sol kulağının hemen üzerinde, ceviz büyüklüğünde ufak bir ses duydu. Dönünce, sesin kaynağını saptadı: Tavandaki yangın söndürme sisteminde yer alan bir püskürtücü. "Evet," dedi, onu göstererek. "Şu."

"Peki, güzel," diyerek ona bir kurşunkalem verdi ihtiyar. "Al bakalım. Kurşunkalemler yazmak için iyidir. Şimdi iyi dinleyip, duyduklarını yazman gerekiyor."

Benny boş kâğıda bakıp bekledi, fakat püskürtücü susmuştu. "Artık onu duyamıyorum," dedi, yılgın bir sesle.

"Hım," dedi Ş-Adam. "Olur böyle şeyler. Bir sayfanın boşluğu insanın cesaretini kırabilir. Biçim verilmeyi bekleyenler çok fazla. Bazen nesneler sıkılgan davranıp kapatırlar kendilerini. Onları zorlama. Sadece bir daha dene."

Benny dinledi. Bir şeyin masanın altında konuştuğunu duydu. Bir bacaktı konuşan. Önce Ş-Adam'ın protez bacağı sandı bunu, fakat sonra bacağın ahşap olduğunu anladı. Eğilip bakınca, beyaz masanın boyalı tahta bacağını gördü. Bacak konuşmaya başladı ama kullandığı sözcükler, Benny'nin deşifre etmesine elverişli değildi. Biraz acı vardı sesinde. Ve keder. Benny masanın bacağı gibi ahşap olan kurşunkalemi eline alınca, bu kez garip bir titreşim hissetti: İki ahşap arasında bir akış vardı sanki, kendisi de canlı su yoluydu. Gözlerini kapatıp kalemin sivriltilmiş ucunu, yine ahşap olan kâğıdın yüzeyine değdirdi ve bu bağlantı sağlanınca devreler açıldı, sözcükler dökülmeye başladı.

MASA BACAĞININ HİKÂYESİ

Bacak bir şey hatırlıyor. Bir düğüm hatırlıyor. Bir düğümle bağlanmış bebeği hatırlıyor. Masanın bacağına vaktiyle bir bebek bağlıydı; bebeğin onu nasıl çekiştirdiğini hatırlıyor. Bebek bacağından bağlıydı. Masanın bacağı sert ve ahşap, ama bebeğin bacağı yumuşaktı. Cildi yumuşak, kemiği yumuşak. Çok küçük bir bebekti.

Masa, annenin düğüm atışını hatırlıyor. Dikkatliydi anne ve bir eşarp kullanmıştı. Eşarp yumuşaktı, sarıydı, üzerinde papatya desenleri vardı. Anne onun bir köşesini masanın bacağına, diğer köşesini nazikçe bebeğin ayak bileğine bağladı. Bebek bezlenmiş olarak çiftlik evinin zemininde oturuyor, gülüyor ve uçup gitmek istermişcesine kollarını çırpıyordu. Belki de bebek, annesinin onunla bir oyun oynadığını düşünmüştü. Ama hayır, bebek düşünemeyecek denli küçüktü, masa da düşünmeye dair bir şey bilmez. (En son yazdığım bana ait, diye düşündü Benny. Bu benim hikâyem değil.)

Anne bebeği öpüp ayağa kalktı. Sütle doldurduğu bir şişeyi bebeğe verdi, ama bebek fırlatıp attı şişeyi.

Niye yaptın ki şimdi bunu? diye sordu anne. Belki de soran, şişeydi. Anne şişenin yerde yuvarlanışını izledi, sonra bir parça yay getirip bir ucunu şişenin ağzına, diğer ucunu masanın bacağına bağladı.

İşte oldu, dedi. Şişeyi bebeğin eline verdi. Bu kez bebek fırlattığında, şişe yakın yerde kaldı.

Eğer istersen şişe burada, dedi. Paltosunu giyinip çömeldi. Üzgünüm bebeğim. Gitmek zorundayım. Kapı ağzında durakladı. Masanın bacağı, annesini takip etmeye çalışan bebeğin, eşarbı nasıl çekiştirdiğini hatırlıyor. Bebeğin ağladığını hatırlıyor. Anne yok artık. Bebek de yok. Şişe de yok, eşarp da. Sadece masa bacağı hâlâ burada, Kütüphane'de, hatırlıyor.

BENNY

Ş-Adam, yazdığım bu öyküyü ona göstermemi istedi. Pek bir şeye benzemediğini tahmin etmiştim ama okudu ve iyi bulduğunu söyledi. Kâğıda döktüğüm tüm sözcükleri gerçekten masanın bacağından mı duyduğumu sordu, ben de öyle olmadığını söyledim. Yani kafadan bir şeyler uydurmuş değildim ama duyduğum sözcükler, bir insan konuştuğunda duyduğunuz sözcükler gibi değildi. Bedeninizde hissettiğiniz birtakım şeyleri kâğıda dökmeye çalışıp sonradan hatırlamak gibiydi daha çok. Mesela canınız yanmıştır, sonradan o acıyı hatırlarsınız ama bu hatırladığınız, acının kendisinden farklıdır değil mi? Nesnelerin sesleri de bu türden ve anlattıkları hikâyeler daha çok anılara ya da rüyalara benziyor. Hani bir rüya basbayağı gerçek gibi görünse de onu sözcüklerle ifade etmeye çalıştığınızda çözülür, eriyip gidiverir ya. Nesnelerin rüya hikâyelerine de böyle oluyor. Hisleriyle ilgili sesleri sözcüklerle ifade etmek imkânsız ve bunu her deneyişimde hikâye buharlaşmaya başlıyor. Kâğıda döktüklerimin öyle boktan olması, bu sebepten.

Ş-Adam'a bütün bunları anlattım. Şiirin de böyle olduğunu, zihindeki esintilere ya da rüzgârlara benzediğini söyledi. Başlangıçta pek bir şeyi, sözcüklerin ya da cümlelerin bütünü-

nü hissetmezmişsiniz, hava akımları açık bir yaranın üzerinden geçiyor gibi gelirmiş daha çok. Birazcık acı verse de zihninizi açık tutmanız, şiirin esişi esnasında onun sesini hissetmeye çalışmanız gerekirmiş. İşin püf noktası, rüzgârı yakalamaya çalışmamakmış, çünkü bunu yaptığınız anda yok olurmuş rüzgâr. Bunu eliyle gösterdi bana. Avucunu açarak, elinin zihnim olduğunu farz etmemi söyledi. Ardından gözlerini kapadı. Hiç kıpırdamadan durmamı, zihnimin avucunu açık tutmamı, seslerin bana gelmesine izin vermemi söyledi. Uzun süre orada gözleri kapalı, avucu açık hâlde, gökten bir şiirin düşmesini beklermişçesine oturdu.

Sesler duyduğum zaman genellikle ya onları bastırıp engellemeye çalışırım ya da çekip gitmeleri için bir Baş Etme Kartı kullanırım. Onları kendi hâllerine bırakmak hiç aklıma gelmemişti. Ş-Adam'a bunu söylediğimde, gür kaşları havaya kalktı; şaşkına dönmüş gibiydi. Seslerimin birer armağan olduğunu, asla onları engellemeye ya da çekip gitmelerini sağlamaya çalışmamam gerektiğini söyledi. Belli ki güçlü bir yeteneğin var, dedi, çünkü masanın bacağıyla ilgili hikâyem başarılıydı ve denemeye devam etmeliydim. Yazdığı şeyden memnun olan hiç kimse yoktur, o yüzden kendini kötü hissetme, dedi. Yazmaya ilişkin fazla bilgim yok, İngilizce derslerim de hiçbir zaman çok iyi olmadı. O yüzden, söylediği doğru muydu bilmiyorum. Bunu sen söyle. Sen bir kitapsın. Bilmen gerekir.

Ş-Adam sonra, tüm seslerimin masa bacağı gibi olup olmadığını sordu. Hayır, dedim. Farklı türleri vardı ve bunların bazıları hoştu, bazıları ne hoş ne de rahatsız ediciydi, bazılarıysa aşağılık hainlerdi. Ayrıca bazıları kişisel, bazılarıysa değildi. Demek istediğim, masanın bacağı, bir kurşunkalem ya da bir ayakkabı, hiç kimse onlara kulak vermese de habire mırıldanıp durur. Benimle konuşur gibi değillerdir aslında, sadece belki benim onları duyduğumu bilirler, o yüzden ben oradayken

daha bir çeneleri düşer. Ama kişisel değildir söyledikleri. Herhangi biriyle konuşur gibidirler. Fakat o makas Bayan Pauley hakkında kışkırtıcı sözler etmeye, bana onu incitmemi söylediği sırada, tamamen kişisel olan başka tür bir ses duymaya başladım. Herhangi bir şeyden gelmiyor bu ses. Sanki sağ omzumun hemen üstünde, benden hiç ayrılmayan küçük, teneke sesli bir hoparlör var. Ne zaman aptalca bir şey yapsam beni kışkırtmaya, küçümseyici sözler etmeye, aptalın teki olduğumu söylemeye başlıyor. Fena hâlde sert. Ş-Adam'a bu sesten bahsettiğimde, bunun muhtemelen içimdeki eleştirmene ait olduğunu söyledi. Bunu ilk kez duyuyordum. İçimde bir robot bulunduğunu biliyordum ama içimdeki eleştirmenden haberim yoktu. Ama Ş-Adam tüm yaratıcı insanların içinde bir, bazen birden fazla eleştirmen bulunduğunu söylediğinde gururlandım ve memnun oldum çünkü benim yaratıcı olduğumu düşünmüştü.

Ona senden bahsetmedim çünkü seni gerçekten duymamıştım henüz.

O gece Ş-Adam, bacağıyla ilgili çılgınca bir hikâye anlattı bana. Sahte plastik bacağıyla ilgili değil, kaybettiği için artık sahip olmadığı bacağıyla ilgili. Sahte bacağını çıkarıp tekerlekli iskemlesinin arkasına asılı bir spor çantasına tıkmış ve pantolonunun boş paçasını tam kesik bacağının altından düğümlemişti. Onu rüzgârdan korumak içinmiş, öyle dedi. Nesnelerin sesinin nasıl hem orada olup hem de olmadıklarını anlatmaya çalıştığım sırada, düğüme bakıp durdu. Bazen yarı uyku hâlindeyken bacağının kaşındığını ve kaşımaya çalıştığında orada hiçbir şey bulamadığını söyledi. Tamam! dedim, bundan bahsediyorum işte. Sanki bacağın ya da bacağının hafızası seninle konuşuyor ve bacak orada olmasa da kaşıntıyı hissediyorsun ve bunun hâlâ bir anlamı var, değil mi? Evet, dedi, haklıymışım ve doktorlar bu duruma bir isim vermişler. Hayalet

uzuv olgusu deniyormuş buna. Benimki de bir hayalet *nesne* olgusuymuş belki. Bu çok hoşuma gitti ve bende kesinlikle bu olgunun bulunduğunu söyledim. Bir olgu daha vardı bende, yalnız o babamla ilgiliydi, çünkü babam bir hayalet babaydı. Ş-Adam üzülmüş göründü, Nerede o? diye sordu.

"Öldü," dedim. Babamın öldüğü geceyi anlatmaya başladım ama Ş-Adam elini kaldırdı.

"Bekle," dedi. "İyi bir hikâyeye benziyor. Bu senin hikâyen. Onu kâğıda dökmelisin."

KİTAP

Bir hikâyenin, sözcüklere dönüşmeden önceki hâli nedir?

Çıplak tecrübe, diye yanıt verebilir Budist bir keşiş. Saf varlık. Kişinin çocuk olmasının ya da babasını kaybetmesinin doğurduğu geçici, kavranması zor his.

Kitap olarak, biz bunu bilemeyiz. Bütün bildiğimiz, çıplak tecrübe sonucunda ortaya çıkan, olup bitmiş şeylere ses veren, gölgelere ya da yankılara benzer düşüncelerdir. Bu düşünceler sözcüklere, sözcükler de hikâyelere dönüştükten sonra çıplak tecrübenin kendisinden geriye ne kalır? Hiçbir şey kalmaz, diyebilir keşiş. Geriye kalan sadece, içi boşalmış bir dış iskelete ya da kabuğa benzeyen hikâyedir.

Fakat hepsi bu kadar mıdır gerçekten? Biz kitaplar, hayır deriz; hikâye, çıplak tecrübenizin ıskartaya çıkarılmış bir yan ürününden fazlasıdır. Hikâye, kendi kendisinin çıplak tecrübesidir. Balıklar, suyun ayırdında olmaksızın suda yüzer. Kuşlar, havanın ayırdında olmaksızın havada uçar. Hikâye, siz insanların soluduğunuz hava, içinde yüzdüğünüz okyanustur. Biz kitaplar da rüzgârlarınıza yön veren, dalgalarınızın vurup kırıldığı sahil şeridindeki kayalarız.

Kitaplar her zaman son sözü söyler, ortalıkta onları okuyacak hiç kimse bulunmasa bile.

41

Benny'nin öyküsünü yazacak kâğıda ihtiyacı vardı ama Ş-Adam'ın elindeki kâğıtlar azalıyordu. O yüzden yeni kâğıtlar aramak için eski Ciltevi'ne gittiler. Ş-Adam'ın söylediğine göre Ciltevi boş kâğıtların kaynağı, bir ciltlenmemiş sözcükler deposuydu.

"Ciltevi'nde fazla vakit geçirmek istemezsin," dedi Benny'ye, bacağını takarken.

"Neden peki?"

İhtiyar ürperdi. "Ürkütücü bir yerdir. Kütüphane'nin çarpan yüreği." Tekerlekli iskemlesiyle önden giderek, personel odasından çıktı.

Benny onu izledi. "Annem Ciltevi'ni kapattıklarını söylemişti."

"İnanmanı istedikleri de bu zaten."

Geniş bir kitap işleme alanının kıyısındaydılar. Kenarlara yerleştirilmiş acil çıkış lambalarının ışığında Benny, her iki yandaki kitap taşıma arabalarını ve üzerlerine askerler gibi dik şekilde, yüzleri dışarı bakacak şekilde sıra sıra yerleştirilmiş kitapları seçebiliyordu. Arabaların her biri, kitapları taburlara ayıran parlak mavi etiketlerdeki kalın siyah numaralarla işaretlenmişti. Kitapların üzerinde de onların arama numaralarını, anahtar kelimelerini ve diğer raf bilgilerini içeren, pastel tonlu yeşil, sarı ve pembe kâğıt şeritler vardı. Orduya katılan tazecik, yeni kitaplardı bunlar.

Tekerlekli iskemlesiyle arabaların oluşturduğu labirentte ilerleyen ihtiyar, "İnsanlar Ciltevi'nin lanetli olduğu söylüyor," dedi. "Benim farklı bir teorim var. Ama buradan gelen sesleri duyabilirsin gerçekten. Acayip sesler. Hayaletimsi bir müzik."

"Caz mı?" diye sordu Benny.

İhtiyar, tekerlekli iskemlesini durdurdu. Sağa sola kaçamak bakışlar attıktan sonra Benny'ye yaklaştı, eğildi. Kan çanağı-

na dönmüş gözleri alev alevdi. Delice bakan gözler. Bir şairin gözleri.

"*Kalipso,*" diye fısıldadı çocuğun yüzüne. Nefesinde votka kokusu vardı.

Benny de fısıldayarak, "O nedir?" dedi.

"Karayipler'den gelme bir müzik. Siyah insanların eşya gibi alınıp satıldığı günlerde, Fransızların zincire vurarak buraya getirdiği Afrikalı kölelerin müziği. Berbat, berbat günlerdi..." Yumuşak bir sesle şarkı söylemeye başladı Slavoj. "*Day-o, Day-ay-ay-o. Daylight come and me van' go home...*"* Gözlerini kapadı. "Ah," diyerek iç çekti. "Belafonte..."

"O nedir?"

"Harry Belafonte. Bir Kalipso şarkıcısı. Ne güzeldir."

"Öldü mü?"

"Hayır. Ama çok yaşlı."

"Ölmediyse, hayaletinin burada ne işi var?"

320 "Yaşayan hayaleti diyelim, o zaman." İhtiyar kaşlarını çatarak büyük, kabarık saçlı başını salladı. "Her şeye bir kulp takma, delikanlı." Tekrar şarkı söylemeye başladı, sesi daha gürdü bu kez. "*Come, Mr. Tally Man, tally me banana...*" Şarkı onu yukarı çekiyormuşcasına, gerçek bacağını da protez bacağını da uzatarak tekerlekli iskemlesinde doğruldu, nihayet ayağa kalktı. Kollarını iki yana açıp kalçasını döndürünce, koca paltosu kabararak sağa-sola savruldu.

Benny sıkıntıyla onu izliyordu. "Sessiz olmamız gerekmiyor mu?"

Yaşlı şair ona kulak asmaksızın sağlam bacağı üzerinde sarsakça zıplayıp bir çember çizerek dönmeye başladı. "*Daylight come and...*"

Tam o sırada, silah sesine ya da kapı çarpmasına benzer ani

---

* "The Banana Boat Song"un ("Muz Teknesi Şarkısı") sözleri. Sözler, gece vardiyasında muz toplamış bir işçinin ağzındandır. Güneş doğmuştur, işçi artık topladığı muzların sayılıp kayda geçirilmesini, böylece eve dönebilmeyi istemektedir. –*çn*

bir gürültü duydular. İhtiyar, Benny'yi giysisinin yeninden yakaladı. "Çök yere!"

Kendilerini zemine bırakarak, orada çömelip kaldılar. Benny kulaklarını dikip işitme hissinin erişimini Kütüphane'nin en uzak köşelerine dek esnetti, fakat daha önce duyduğu uğultu sesinden gayrı bir şey duyamadı. Ses, nesnelerin uzaydaki hareketidir; ama hiçbir şey hareket etmiyordu. Rampaların, boşaltma oluklarının ve taşıma bantlarının oluşturduğu karmakarışık şebeke sessiz ve asansörler gibi zaman içinde donmuş durumdaydı. Peki uğultu nereden geliyordu?

"Tamam," dedi Slavoj, tekrar sandalyesine tırmanarak. "Tehlike geçti."

Kitap yüklü arabalar arasından dikkatle ilerlediler. Benny arkasında, Ş-Adam'ın sandalye tekerleklerinin gıcırdayışını duyabiliyordu. Ötede, tek parça camdan duvara tutturulmuş, uzun, tozlu bir mavi flama vardı.

HALK KÜTÜPHANESİ CİLTEVİ

Kalın cam duvar eskiydi ve bulutsu sathının ardı karanlıktı. Benny durdu, ihtiyar da yanına geldi.

"İşte burası," dedi Slavoj, alçak bir sesle. "Ciltevi. Ne diyorsun?"

"Kâğıtlar burada mı?"

"Evet. Ciltevi'nde her şey bulunur. Şimdi içeri girip alman gerekiyor."

"Ben mi?"

İhtiyar gözlerini kaçırıp sandalyesini birkaç santim geri çekti. "Bu senin hikâyen. Senin gitmen gerekiyor ve yalnız gitmelisin."

"Ama bu senin de hikâyen."

Ş-Adam başını iki yana salladı. "Hayır," dedi. "Ben yaşlı bir şairim. Ciltevi benim için fazla kudretli. Ciltevi'nde her

şey mümkündür. Ama sen gençsin. İnsan genç olunca her şey mümkündür."

Benny omuz silkti. "Tamam."

Bulutsu cam duvara doğru yürüyüp yazıyı inceledi. Mavi renk Tyvek marka malzemeden yapılmış alelade bir flamaydı bu. Dinledi, fakat flama sessizdi. Cam da sessizdi ve yeterince normal görünüyordu ama camların sağı solu belli olmazdı, o yüzden Benny dokunmak için elini uzattı. Parmak uçlarını camın dalgalı yüzeyine bastırınca, tuhaf bir hisse kapıldı. Sanki yeterince bastırırsa cam, nüfuz edilebilen bir zar gibi kendini bırakacak ve Benny camın içinden geçebilecekti. Ama daha sert bastırdığında, yüzey soğukluğunu ve direncini muhafaza etti. Benny alnını cama dayayıp iç alanın loşluğunda bir şeyler görmeye çalıştı fakat gölgelerden gayrısını seçemedi. Kapının yerini bulup oraya yürüdü. Şimdiye dek yavaş yavaş ardından gelmiş olan Ş-Adam'ın ortadan kaybolduğunu fark etti. Benny bir aralık personel odasına dönmeyi geçirdi kafasından ama sonra parmaklarıyla kapı kolunu buldu. Herhalde kilitlidir, diye düşündüyse de bastırınca hafif bir direncin ardından açıldı kapı. Benny içerideydi artık.

Kapı bir tık sesiyle Benny'nin arkasından kapandı ve uğultu kesildi. Geniş, bomboş bir sessizlik kaldı geriye. Benny, şimdi garip, yanardöner bir ışıkla parlayan cam duvarın gerisine baktı, ama birkaç dakika önce bulunduğu işleme alanını birazcık olsun göremedi. Karanlığın içinde, hayaletimsi şekillerin ve gölgelerin karmaşası tarafından sarmalanmıştı. Bir adım atıp ilerledi. Havada keskin bir makine yağı ve tutkal kokusu vardı. Gözleri ortama alışınca, güçsüz yeşilimsi ışıkta parlayan bir çift büyük, siyah dikiş makinesinin dış hatlarını seçebildi. Durup makineleri inceledi. Demir ve pirinçten yapılma, çifte bobin iğlerindeki makaralardan gelen örümcek ağı misali ağır pamuk ipliklerin takılı durduğu, çok eski, sanayi tipi Singer'lardı bunlar. Yanlarında, Quintilio Vaggeli marka, Floransa'da yapılmış bir sanayi

boyu kâğıt giyotini vardı. Benny giyotinin koca bıçağını kaldırıp bıraktı, bıçak havayı biçerek aşağı indi. Ses, bir nesnenin uzaydaki hareketidir. Hareket sona erdiğinde bıçak sessizleşti. Benny'nin tek duyabildiği, nabzının kulaklarındaki atışıydı.

Yürümeye devam ettiğinde bir çaydanlık, testere dişli bir bıçak ve bir istekayla, lekeli tezgâhın üstündeki zift gibi bir tutkalla dolu kavanozu fark etti. Parmağını bir çalışma masasının üzerinde gezdirdi. Ciltevi bir süredir kapalıydı ama zerre toz yoktu burada. Yığınla kitap kapağının yanından geçti; denenip bir bedene oturmayı bekleyen giyilmemiş ceketlere benziyordu bunlar. Sürülen boyaların rengine göre –koyu yeşil, kan kırmızısı– tasnif edilmişlerdi. Her tarafta, üstlerine sözcüklerin yazılmasını bekleyen top top beyaz kâğıt, hayaletler misali üst üste yığılmıştı. Gözlerini, kulaklarını, ağızlarını ve burunlarını almak için sıraya girmiş çehresiz insanlar gibiydiler. Benny sanki kâğıtların yazısızlık, boşluk hâlleri bulaşıcıymış gibi, onlara sürtünmemeye dikkat ederek, kalabalık bir hastane koğuşundan geçercesine yürüdü aralarında. Sözcükler onlara yüz hatlarını verecekti. Sözcükler onlara, konuşmaları için ses verecekti. Sözcükler onlara hayat verecek, yarı canlı nesneler hâline gelmelerini sağlayacaktı ama şu an için, anlamları henüz belirlenmemişken, bu dilsiz hâlleriyle tehditkârdılar.

Ciltevi'nde her şey bulunur, demişti Ş-Adam. *Her şey mümkündür*. Benny şimdi anlamıştı. Ciltevi ezeliydi; seslerin tümünü barındıran gepgeniş, hudutsuz sessizliğin ve biçimlerin tümünü barındıran boşluğun mekânıydı. Benny böyle bir sessizlik duymamıştı hiç. Hiç böyle bir tekinsizlik hissetmemişti. Ürperdi.

Kâğıt, diye hatırlattı kendine. Kâğıdı alıp çık. Ama yöneldiği her yerde daha fazla kâğıt var gibiydi: Raflarda kâğıtlar birikmişti; çekmeceler, gözler kâğıtlarla doluydu; tezgâhların, masaların üstünde yüksek kâğıt yığınları duruyordu. Her tarafta kâğıt vardı. Benny acil çıkış tabelasından gelen yeşil ışığın altında dururken, yapraklar ve sayfalar, ağaçların arasından esen rüzgâr gibi

fısıldamaya başladılar. Bu ağaçlar kâğıt hamuruna dönüştürülmüş, dile getirilmez şeylere biçim vermek üzere anlamın hizmetine sunulmuşlardı. Benny onların konuşan seslerini duyabiliyordu. Sonra birden, aynı zamanda onları *görebilmeye* başladı: Tüm vahşi, ciltlenmemiş sözcükler loş yeşil ışıkta, coşkun toz parçacıklarından müteşekkil bir bulut gibi Benny'nin çevresinde dönüp dans ediyorlardı. Benny sözcüklerin böyle davrandığını hiç görmemişti, bu görüntü rahatsızlık verdi ona. Dünya bir yana yatmaya başladı, fakat Benny tam düşmeye başlamışken hafif bir ses duydu: Anafordan yükselen bir sıcak esinti gibi, çekingen, ikircikli ve garip şekilde umut verici bir ses.

Her kitap bir yerden başlamak zorunda...

Diğer tüm seslerden farklı bir sesti bu.

Bir yere tutunmak için elini uzatınca, eli kâğıt kesicinin jilet gibi bıçağına denk geldi. Keskin bir acı hissetti kolunda. Soluğu kesilerek kendini geri atıp elini çekti. Parlak kırmızı kan havada bir yay çizerek, hayaletimsi beyaz kâğıt yığınlarının üzerine saçıldı. Benny yere düştü, dünya kardı, sessizleşti.

Kendine geldiğinde, Quintilio Vaggeli'nin altında, küçük bir kan birikintisinin içinde yatıyordu. Oturduğu yerde doğrulunca, yukarıda bir giyotin gibi duran kesici bıçağın ucundaki kocaman yuvarlak denge ağırlığına başını vurdu. Yüzünün yan tarafına kan ve salya bulaşmıştı. Ayağa kalktı. Elindeki derin kesikten hâlâ kan sızıyordu. Görüp duyduklarını hatırladı yine: Ağaçların arasında dans eden vahşi sözcükleri ve o hafif, umut verici sesi. Dinledi, fakat Ciltevi sessizdi artık. Kanayan elini karnına bastırdı, yerdeki kanda ayağı kaya kaya çıkışa yöneldi. Ş-Adam haklıydı. Ciltevi fazlasıyla kudretliydi. Cam kapıyı itti, kapı insaf ederek açıldı.

BENNY

O ses sendin, değil mi? İlk kez o zaman benimle konuştun. Kâğıtların çıkardığı onca gürültünün arasında seni zar zor duyabildim ama diğerlerinden farklı olduğunu biliyordum. Tarif etmem mümkün değil. Kim ya da ne olduğunu bilmiyordum. Benim olduğunu biliyordum sadece.

KİTAP

Evet, Benny, doğru. Bir yerden başlamamız gerekiyordu. Düşmeye başlamıştın, seni tutmak istedik; yalnız o bıçağın yakınlığını hesap edemedik. Elini kestiğinde çok kötü hissettik
326 kendimizi –işin aslı, kitaplar her şeyi bilemez, ayrıca ne kadar uğraşırsak uğraşalım, her şeyi önceden kestiremeyiz– ama yine de bizi duyabilmen içimizi ferahlattı. Hem içimizi ferahlattı hem de memnun etti çünkü bir kitabın karşısındakine bu şekilde ulaşması kolay değildir. Çok çaba gerektirir. Çoğu insan kitaplarının onlara seslendiğini fark etmez bile. Çünkü cep telefonlarına bakmakla meşguldürler.

O yüzden, fark ettiğin için teşekkürler. Az önce söylediğin şey için de teşekkürler: *Benim olduğunu biliyordum.* Her kitabın duymak isteyeceği türden bir söz bu; duyunca sırtımız keyifle ürperdi.

Bu da ilginç bir mesele, değil mi? Aslında kim kime ait? Dostun Walter Benjamin tutkulu bir kitapsever ve kitap koleksiyoncusuydu. Çok, pek çok kitabı vardı. Bu konuda "Kitaplığımı Yerleştirirken" adlı meşhur bir deneme yazmıştu. Orada, bir koleksiyoncunun kitap edinme yolları üzerinde durur. Koleksiyoncu kitapları satın alabilir, açık artırmada da kazanabilir.

Onları miras yoluyla elde edebilir ya da geri verme niyeti olmaksızın ödünç alır. Ama, der Benjamin, "Kitap edinme yöntemlerinden en takdire şayanı insanın kendisinin kitap yazması olarak görülür."

İlk bakışta bu doğru gibidir ama kitapların bakış açısından, mesele bu kadar basit değildir. Çünkü gerçekte kim kimi yazmaktadır? Şu eski yumurta-tavuk muammasıdır bu, Benny. Bir düşün hele. Çocuk mu kitabı yazıyor, kitap mı çocuğu?

Benjamin bu soruyu nasıl yanıtlardı acaba? Kitaplara dair denemesini şu akılda kalıcı satırlarla bitiriyor: "Sahiplik, bir nesneyle kurulabilecek en samimi ilişkidir. Onlar koleksiyoncunun içinde hayat bulmazlar; esas koleksiyoncu onların içinde yaşar."

Bu sözü tartışma konusu yapmayacağız.

42

Annabelle mutfak sandalyesinde, ayağına bakarak, taş gibi hareketsiz oturuyordu. Arada bir başını kaldırarak buzdolabının kapağıyla konuşuyordu.

"Konuş benimle," diye fısıldadı. "Söyleyecek bir şeyin varsa, lütfen söyle gitsin." Bekledi. Mutfak penceresinin dışından gelen, sıçanların, kedilerin ya da kokarcaların eşelenme seslerini duyabiliyordu. Şiir değişmemişti.

şarkı söyle annesancı
Fırtınalı çocuk altında
deli müzik hüzünlü deniz

Annabelle uzun zamandır şarkı söylememişti, ama Kenji hatırlardı elbette. Karısının şarkı söyleyişine bayılır, sancılı zamanlarını da hep bilirdi. Şiirin gerisinden emin değildi artık. Benny

haklıydı belki. Belki "fırtınalı deniz altında / hüzünlü müzik, deli çocuk" olmalıydı ama dildeki karışıklık, şiiri yazanın Kenji olduğuna dair ek kanıt gibiydi. İngilizcesi çok iyi olmamıştı hiç, ama her zaman söylemek istediğini aktarmayı başarırdı ve bazen sözleri, bütün hatalarına rağmen, inadına güzel olurdu.

"Bir şey söyle," dedi buzdolabına. "Yardıma ihtiyacım var, görmüyor musun!" Yine bekledi fakat magnetler suskundu. Saate bakıp yavaşça ayağa kalktı.

Kontrol Merkezi'ne dönünce hızlı bir Google araması yaparak lazım olan bilgiyi topladı ve 911'i aradı. Telefone çıkan görevliye bir kayıp kişi bildiriminde bulunmak istediğini söyledi. Hooley adında bir polis memuruna yönlendirdiler. Annabelle derin bir nefes alarak, sakin bir sesle, oğlunun evden kaçtığını açıkladı. Aralarında bir tartışma geçmiş, o da...

Polis memuru, Annabelle'in sözünü kesti. "Oğlunuz en son ne zaman görülmüştü, hanımefendi?"

"Yani onu son olarak ne zaman mı gördüm? Saat yedi civarıydı. Galiba. Ya da yedi otuz. Evet, öyle ol..."

"Bu gece yedi otuzda mı?"

"Evet, o..."

"Hanımefendi, bir kayıp bildiriminde bulunmadan önce yirmi dört saat beklenmesi gerekiyor. Yarına dek bekleyip sonra bölgenizdeki..."

Annabelle onun sözünü kesti. "Affedersiniz memur bey," dedi, ekranındaki internet sayfasına şöyle bir bakarak. "Müsaadenizle, oğlumun reşit olmadığını belirtmek isterim. On dört yaşında ve akıl hastalığı tedavisi gördü. Yanlış bilmiyorsam, on sekiz yaşın altındaki evden kaçmış ya da kayıp çocuklar için yirmi dört saatlik bekleme süresi söz konusu değil. Zihinsel engelli bir çocuğun, otomatik şekilde 'durumu kritik kayıp kişi' diye sınıflandırılması gerekiyor. 1990 tarihli Ulusal Çocuk Arama Yardımı Kanunu'na göre..."

"İsim?"

"Pardon?"

"Oğlunuzun ismi nedir?"

"Oh. Benjamin Oh."

"Benjamin O... gerisi?"

"Hayır, memur bey. *Oh.* Hepsi bu. Soyadı *Oh.*"

"Harf harf söyleyin," dedi adam, Annabelle de öyle yaptı. Benny'nin doğum tarihini, boyunu, kilosunu söyledi. Evden ayrılmasına yol açan olayları kısaca anlattı. Mutfak magnetlerinden bahsetmedi. Üzerindeki giysileri ve görünüşünü tarif etti.

"Güzel bir çocuktur, memur bey. Melezdir, yarı Asyalıdır. Esmerce tenini, kahverengi saçlarını babasından, burnundaki çillerle ve saçındaki hafif dalgaları benden aldı. Babasının saçları dümdüzdü. Japondur. Ve Koreli. Öldü kendisi."

"Görünüşünde ya da konuşmasında ayırt edici bir özellik var mı?"

"Yaşına göre ufak tefektir. Ergenlik çağında ama büyüme hamlesini yapamadı. Çenesinde ve alnında birkaç sivilcesi var gerçi." Sivilcelerin ayırt edici olmadığını idrak etti Annabelle; fakat varlıklarının çok normal olması içini rahatlattı. Polis memuruna Dr. Melanie'nin ismini söyledi ve koyduğu teşhise dair kısa bir bilgi verdi.

"Oğlunuz yardım için bu doktora, bir sosyal hizmet görevlisine ya da destek grubuna gitmiş olabilir mi?"

"Yo, kesinlikle hayır."

"Nereye gitmiş olabileceğini biliyor musunuz?"

Annabelle'in aklına Kütüphane geldi ama orası kapalıydı. Arka sokağı ve yıldız desenli mini şortlar giyinmiş travestileri düşündü. "Hayır."

"Arkadaşları, akrabaları, yanına gidebileceği herhangi biri var mı?"

Mackson ve lastik ördekli kız geldi Annabelle'in aklına. "Bilmiyorum," dedi. Polis Memuru Hooley'nin iç çektiğini duydu. "Kusura bakmayın."

"Diş doktorunun ismini ve telefon numarasını verebilir misiniz?"

"Diş doktorunun mu? Ama dişleri iyi durumda, memur bey. Her gün fırçalar onları, hatta son kontrolünde diş doktoru dedi ki..." Sonra birden kafasına dank etti. "Ah!"

Polis Memuru Hooley onun paniğini fark etti, sesi yumuşadı. "Bunlar her zamanki sorularımız, hanımefendi. Kayıtlar için bu bilgileri dosyada tutuyoruz. Endişelenmeyin."

Adam işgüzar bir pislik olmaya devam etseydi, iş kolaylaşacaktı. Benny'nin yakın zaman once çekilmiş bir fotoğrafı olup olmadığını sorduğunda, Annabelle sesindeki titremenin önüne geçmekte zorlandı. Bir fotoğraf göndereceğini söyledi, polis memurunun e-posta adresini alıp teşekkür etti. Onun yaka numarasıyla başvurunun kayıt numarasını almayı ve adamın isminin yazılışını doğrulatmayı da unutmadı. Konuşmayı sonlandırıp sandalyesinde geriye yaslandı.

Fotoğraflar. Yakın tarihli fotoğrafları bulması gerekiyordu. Benny'nin yeni doğduğu, yürümeye başladığı, henüz ufacık olduğu günlere ait bir sürü fotoğraf bulunuyordu. Annabelle onu kollarında tutarken, üçü birlikte Disneyland'e ve yerel plaja gittiklerinde çekilmiş, baskısı alınmış fotoğraflardı bunlar. Yıllar geçtikçe fotoğraflar azalmıştı. Kenji öldükten sonra çekilmiş daha da az fotoğrafları vardı. Ailenin fotoğrafçısı Kenji'ydi. Annabelle, en son ne zaman Benny'nin fotoğrafını çektiğini hatırlamaya çalıştı. Son zamanlarda çok az neşeli hadise olmuştu hayatlarında. Fakat sonra, hatrına Benny'nin mezuniyeti geldi. Telefonuna baktı; oradaydı işte: Başındaki kepin püskülü gözünün üstüne düşmüş hâlde, elinde diploması ve pelüş köpeğiyle, mutfakta duruyordu. Mezuniyet flaması eğik şekilde başının üstünde sallanıyordu. Annabelle'in arkasındaki bir yere bakıyordu. Ne hissediyordu acaba? Hiç de mutlu olmadığı belliydi. Nasıl olup da fark etmemişti Annabelle? Kendi ihtiyacı doğrultusunda, o günü özel kılma çabasına dalıp gitmişti. Ne aptalca.

Fakat çok gergindi. Endişelenmekten yorulmuştu. Mutlu olsun istemişti sadece. Daha fazla endişelenmemek için, o mutlu olsun istemişti.

Gözlerini ovalayıp tekrar fotoğrafa baktı. Benny'nin hatlarını iyi yansıtıyordu. Fotoğrafı e-postayla bölge polisine gönderip Benny'nin odasına çıkarak onun telefonunu aradı. Başka fotoğrafları, selfileri hatta arkadaşlarının resimleri vardı belki. Benny'nin odası her zamanki gibi bir tertip-düzen vahasıydı. Yatak düzgünce toplanmış, masa tertemizdi. Kitapları rafta, lastik ördek, ay küresi ve Kenji'nin küllerinin yanında, boy sırasına göre diziliydi. Kenji'nin hoşuna giderdi ayın yanı başında olmak. Hatta ayın, yüzeyi derin yumuşak tozla kaplı gri ayın üzerinde olmak. Annabelle, Benny'nin telefonunu sırt çantasından çıkardı. Ama telefon kilitliydi, Annabelle de şifreyi bilmiyordu. Yatağa oturup etrafa bakındı, sonra rakamlar tuşlamaya başladı. AY sözcüğünü çiftleyerek 2929 yazdı. Ekran açılmadı. NEIL ismi için 6345, sonra BUZZ için 2899 yazmayı denedi. Üçüncü astronotun, ay yüzeyine adım atmamış olanın ismini unutmuştu; onun yerine UZAY sözcüğünü deneyerek 8929 yazdı. Şifreyi bu şekilde bulma ümidi yoktu aslında –doğru tahmin etme ihtimali düşüktü– ama JAZZ karşılığı olarak 5229 girince telefonun kilidi açıldı ve ana ekran belirdi.

Ekranı kaydırarak Benny'nin son aramalarına ve kısa mesajlarına bakarken elleri titriyordu. Bunların çoğu kendisineydi ama sıklıkla görünen bir numara daha vardı; Aleph isimli birine ya da bir şeye aitti. Aleph ne demekti? Telefonu alıp tekrar Kontrol Merkezi'ne inerek bir arama yaptı. Aleph, Sami yazı sisteminin ilk harfiydi ve matematikte, sonsuz kümelerin niceliğini göstermek için kullanılıyordu. Öküzü betimleyen bir antik Mısır hiyeroglifinden geliyordu. Anlaşılır gibi değildi bunlar. Benny bir tür tarikata mı girmişti yoksa?

Annabelle itinalı biriydi ve kütüphanecilik eğitimi gereği ayrıntılara dikkat ederdi. Bu yüzden Aleph sözcüğüyle ilgili

etraflı bir arama daha yaptı. Bu kez, 1945'te Arjantinli yazar Jorge Luis Borges tarafından kaleme alınmış "Aleph" adlı öyküye dair bilgi içeren bir dizi siteye ulaştı. Annabelle bu yazarı hiç duymamıştı ama öykünün PDF'sini bulup çevrimiçi olarak okumaya başladı.

Öykü, yine Borges ismini taşıyan bir adamla, "gezegenin tüm yüzeyini koşukla anlatmaya" yönelik *Yeryüzü* adlı destansı bir şiir yazan tantanalı şair arasındaki tereddütlü arkadaşlık hakkındaydı.* Bir gün Borges'e, altüst olmuş durumdaki şairden telefon geliyordu. Şair, açgözlü ev sahiplerinin, barlarını genişletmek amacıyla evini yıkmak istediklerini söylüyordu. Bu bir felaket, diyordu şair. Evden taşınamazdı çünkü bodrumda, yemek odasının altında bir Aleph vardı ve şiirini onsuz bitirmesi mümkün değildi. Borges, Aleph'in ne olduğunu bilmediğinden, şair açıklamada bulunuyordu. Aleph, "uzaydaki bütün öteki noktaları içeren bir nokta"ydı. Meraklanan Borges eve gidiyordu. Şairin peşi sıra, dar merdivenden bodruma iniyordu. Şairin oraya yerleştirdiği yelken bezinden yapılma bir çuvalın üzerine uzanması söyleniyordu. Sonra şair bodrumun kapağını kapatıp Borges'i zifiri karanlıkta bırakarak çıkıp gidiyordu. Borges giderek endişelenmeye başlıyordu. Şair deli miydi acaba? Hayatı tehlikede miydi? Ölmek üzere olduğunu düşünerek gözlerini kapatıyor, fakat tekrar gözlerini açtığında aniden, basamakların altındaki bir köşede, golf topu büyüklüğünde bir ışık noktası görüyordu.

Borges, dilin sınırlarının ötesindeki bu görüntüyü betimlemenin bir yolunu arayıp bulamaz gibiydi. Aleph, "neredeyse dayanılmaz bir parlaklıkta, gökkuşağının tüm renklerini içeren bir küre"ydi. Kendi etrafında "döner" gibiydi fakat bu aslında, "kapsadığı dünyanın sersemleticiliğinden gelen bir yanılgı"ydı.

---

* Borges'in öyküsünden yapılmış alıntılarda, İletişim Yayınları'ndan çıkmış *Aleph* adlı kitap içindeki Fatma Akerson çevirisinden yararlandık. Çeviri üzerindeki zorunlu değişiklikler sessizce yapılmıştır. *–çn*

Borges daha sonra, Aleph'in içinde yansıyan, kırılan ve fırıl fırıl dönen bu olağanüstü, enfes görüntüleri sayıp dökmeye çalışıyordu: "Tüm âlem gerçekten ve eksiksiz olarak içindeydi. Her şey... sonsuzdu; çünkü her şeyi evrendeki açıdan açıkça görebiliyordum."

O noktada okumayı bıraktı Annabelle. Bunlar LSD kullananların hayallerine benziyordu. Acaba Aleph, bir tür sokak uyuşturucusunun adı mıydı? Benny bu maddeyi mi kullanıyordu? Uzaydaki bir noktanın nasıl tüm noktaları içerebileceğini de, bunun Benny'yle ne alakası olduğunu da anlayamamıştı. Telefonun ekran kilidini tekrar açtı ve Aleph'in numarasını aradı.

43

Aleph kızgındı. "Ne halt ediyordun ki Ciltevi'nde?"

Personel tuvaletine dönmüşlerdi. Benny klozetin üzerinde oturuyor, Aleph de onun yanında yere çömelmiş, elindeki kesiğe Mackson'ın ilk yardım kutusunda bulduğu bazı yara kapatıcı bantlarla müdahale etmeye çalışıyordu ama yara çok biçimsizdi. Bıçak Benny'nin başparmağıyla işaretparmağı arasındaki deriyi kesmişti ve bantlar yapışmıyordu bir türlü. Aleph, gözünün önüne düşen saçları yana attı.

"Seni oraya Slavoj yolladı, değil mi?" Aslında bir soru değildi bu. Ş-Adam orada değilmiş gibi konuşuyordu, oysa Slavoj tekerlekli iskemlesinden kalkmış, kapının hemen dışında duruyor, Mackson'ın omzunun üstünden içeri bakmaya çalışıyordu.

"Bir öykü yazmaya çalışıyordum," dedi Benny. "Daha fazla kâğıda ihtiyacımız vardı."

"Kendi gitmeliydi." Aleph bir kez daha yarayı kıstırarak kapatmayı deneyince, irkildi Benny. "Gidemedi. Ciltevi'nin fazla kudretli olduğunu söyledi."

Mackson, "Neden peki?" diye sordu. Ellerini hafifçe Aleph'in

omuzlarına koymuştu. Benny onun Aleph'e dokunuşundan, kızı rahatlatmak için nazikçe omuzlarını ovalayışından hoşlanmamıştı.

"Çünkü o bir şair."

Aleph homurdandı. "Sadece seni korkutmaya çalışmış, Benny. Dalga geçmiş seninle." Sesini yükseltti. "Öyle değil mi, Slavoj?" diye seslendi omzunun üstünden.

Ş-Adam tekrar tekerlekli iskemlesine çöktü. "Birisiyle dalga geçecek son kişi benim."

"Tamam, haklısın," dedi Aleph. "Yanlış bir söz oldu. Yine de yaptığın çok aptalca."

Mackson'la birlikte, sırt çantaları konteynerlerden topladıkları yiyeceklerle dolu olarak Kütüphane'ye dönmüşler ve Kitap İşleme bölümünün zeminindeki kanı fark etmişlerdi. Kırmızı damlaları takip ederek personel tuvaletine ulaşmışlardı. Ş-Adam, bir yandan Benny'nin elini sarmaya çalışırken, bir yandan da çocuğun acısını bastırmak için ona viski içiriyordu. Aleph onu dışarı attı, votkayı lavaboya döküp işe koyuldu. Şimdi nihayet bantların durumundan tatmin olmuş, bir rulo gazlı bezle Benny'nin elini sarmaya başlamıştı.

"Başparmağımı oynatamıyorum," dedi Benny.

"Zaten oynatmamanı istiyoruz. Başparmağının hâlâ yerinde olması hayret verici. Aradaki deriyi kesmişsin. Neyle kestin peki?"

"Eski Quintilio Vaggelli," dedi Slavoj. "Çok sağlam bir bıçağı var koca aletin."

Aleph başını iki yana salladı. "Çok zor iyileşecek. Muhtemelen dikiş atılması lazım ama şimdilik böyle idare eder. Başın nasıl?"

"Ağrıyor."

"Bir Advil yut. Kaburgan nasıl?"

Benny kollarıyla kendini sardı. "O da ağrıyor."

Aleph mutfakta bulduğu eski bulaşık kurulama havlusunu

ortadan yırttı, Benny'nin boynuyla koluna dolayarak bir askı yaptı. İşi bitince ayağa kalkıp gerildi. Mackson kolunu Aleph'in omzuna doladı, ikisi birlikte Benny'yi süzdüler. Çocuğun başı zaten sargılıydı; şimdi eli de bu uyduruk askıyla sarmalanmıştı. "Bok gibi görünüyorsun, ahbap," dedi Mackson.

"Sağ ol," dedi Benny.

"Kötü göründüğünü düşünüyorsun demek," dedi Slavoj. "Bir de Ciltevi'nin hâlini görsen."

Benny kendinden geçecek gibiydi. Gözlerini yumdu. Gördüğü hayaller, hortlaklar misali belirdi zihninde. Duyduğu sesi hatırlayarak ürperdi. Ş-Adam hâlâ konuşuyordu.

"...suç mahalli gibi. Güzelim beyaz kâğıtlar kana bulandı..."

Sözcükler bir duyulup bir kayboluyordu. Alnında, Aleph'in elinin yumuşak dokunuşunu hissetti Benny. "İyisin ya?"

Benny yutkundu ve derin bir nefes aldı.

"...paspas vursunlar diye Lübliyanalı çocukları çağırdım," diyordu Ş-Adam.

Benny öne eğilip alnını dizlerine koydu. Aleph çömelerek, avucunu hafifçe onun ensesine koydu.

"Benny?" Nefesi Benny'nin kulağını gıdıkladı. O kadar yakınındaydı Aleph. "Ne oldu?"

"Bir şeyler gördüm," diye fısıldadı Benny. Mackson'ın duymasını istemiyordu.

"Ne gördün?"

"Böyle şeyler görmem, ama bu kez gördüm. Havada uçuşan sözcükler. Sonra bir ses duydum..."

O sırada başını kaldırıp Aleph'e baktı. Kızın güzel yüzü, kendi yüzüne birkaç santim mesafedeydi. Ona söylemek istedi. Zihnini açık tutmaya çalışıyordu ama Ciltevi'nde duyduğu hafif, umut verici ses susmuştu ve değerli bir şey kaybetmişçesine içini boşalmış hissediyordu Benny.

"Bir şey yok," dedi başını yine öne düşürüp. "Yok bir şey," diye tekrarlarken, ağladığını fark edip irkildi.

Aleph'in "Onu eve götürelim," dediğini duydu. Tam o sırada kızın cep telefonu çalmaya başladı. Telefonu cebinden çıkarıp yanıt verdi Aleph. "Alo..."

44

"Ah!" dedi Annabelle, birinin gerçekten gecenin bu saatinde telefonu açmasına şaşarak. Duyduğu ses bir genç kıza aitti ve ona tanıdık gelmişti. "İnşallah sizi uyandırmadım. Arama sebebim... acaba Alef'le mi görüşüyorum?"

Hattın diğer ucunda sessizlik vardı.

"Telaffuzum doğru mu bilmiyorum. Elf? Alif? Elif?"

"Kim öğrenmek istiyor?"

"Beni tanımazsınız, ama ismim Annabelle Oh. Benny Oh'nun annesiyim. Numaranızı oğlumun cep telefonunda bul-

dum. Sizi rahatsız etmek istemedim, fakat Benny kayboldu ve ben de merak ettim, onu gördünüz mü acaba?"

Annabelle gözlerini yumdu. Küçük hayvanların sesine benzer bir hışırtı duydu. Fazla mı atak davranmıştı acaba? Evden kaçmış çocukların anne babalarına yönelik internet sitesi, çocuğun arkadaşlarıyla temas kurarken kızgın ya da otoriter davranmamak gerektiği uyarısında bulunuyordu. Kızın telefonu kapatacağı korkusuyla ekledi: "Yani, bana söylemek zorunda değilsiniz aslında. Ama şayet onu görürseniz, başının dertte olmadığını, fakat annesinin çok endişelendiğini iletir misiniz... Tek isteği..."

Kızın, "Onunla konuş en iyisi," dediğini duydu. Sonra arka planda boğuk bir ses, "Siktir," dedi.

Bunu bir sessizlik izledi. Annabelle telefonu kulağına bastırdı. "Alo?" dedi. "Beni duyabiliyor musunuz? Orada mısınız?"

"Evet."

Benny'ydi bu. Annabelle'in kulağına gelen sesi çok bildik,

çok tatlıydı ama tuhaf ve mesafeliydi aynı zamanda. "Ah, Benny, çok endişelendim. İyi misin?"

"Evet." Çocuğunun sesi çatlıyordu. Çatlakların derinliklerinde, bir erkeğin sesi boy göstermeyi bekliyordu. Ama vakit vardı daha.

"Neredesin? Gelip seni almamı ister misin? Taksi tutarım. Söyle yeter..." Benny'nin yüzünde beliren sabırsızlık ifadesini, kaşlarının arasında beliren kırışığı görür gibi oldu. Onun iç çekişini duydu.

"Gerek yok, iyiyim ben. Arkadaşlarla takılıyorum."

Kenji gibi konuşuyordu. "Kim?" dedi Annabelle. "Kim var yanında?"

"Hiç kimse. Sorun yok. Dinle, anne, gitmem lazım. Yakında eve döneceğim. Endişelenme, tamam mı?"

Nasıl endişelenmezdi? Ayağa kalktı, sarsakça yürüyerek mutfağa girdi. Telefon elinde, paltosunu, ayakkabılarını, cüzdanını aradı. "Benny, dur bekle. Neredesin? Kiminlesin? Gelip seni alabilirim. Taksi tutacağım. Hiçbir yere gitme, duydun mu?" Sonra, sesinin kızgın ya da otoriterce çıktığından korkarak, "Çok affedersin Benny," dedi. "Yalan söylediğini düşünmemiştim aslında. O sersem magnetlerin yerini sen değiştirmedin elbette. Yaptıysan bile dert değil. Gerçekten her şey yolunda. Sadece nerede olduğunu..." Fakat tam da Annabelle ev anahtarlarını mutfakta yığılı posta zarflarının altında bulmuşken bağlantı kesiliverdi.

Sakin olun, diyordu internet sitesi. Çocuğunuzu suçlamayın, onun kendisini suçlu hissetmesine de yol açmayın. Yalvarmayın.

Onu tekrar arasa mıydı? Hayır. Eve döneceğini söylemişti. Ona güvenmek zorundaydı. Buzdolabının üstündeki sessiz magnetlere baktı Annabelle, sonra merdivenden çıkıp Benny'nin odasına döndü. Kenji'nin küllerinin durduğu kutuyu alıp banyoya taşıdı. Küvetin kenarına oturdu, klozetin kapağını kaldırdı ve kutuyu açtı. Kutunun içinde, dayanıklı dondurucu

torbalarına benzeyen, ağzı tel klipsle bağlanmış kalın bir plastik torba vardı. Annabelle klipsi çözüp torbanın içine baktı.

"Kahretsin, Kenji."

Parmaklarını torbanın içine daldırarak, az miktarda külü avuçlayıp çıkardı.

"Gerçekten çok kızgınım sana," dedi. "Biliyor musun neden? Güzel bir oğlun vardı. Karın da fena değildi. Pek matah olmadığımı biliyorum ama yeterince mutluyduk, öyle değil mi? Söz vermiştin üstelik. Duracağını, yardım alacağını söylemiştin."

Avucundaki kül yığınına baktı. Küller grimsi beyaz, ay tozu gibi tanecikliydi; küçük kemik parçaları karışmıştı içlerine. Elini dikkatlice klozetin üstünde tuttu.

"Bana üzgün olduğunu söylemen gerek. Bunu duymaya ihtiyacım var."

Bekledi. Azıcık kül parmaklarının arasından kayarak suyun yüzeyine düştü, orada yüzer hâlde kaldı.

"Ciddiyim."

Parmaklarını açtı. Biraz daha kül düştü, suda yayılmaya başlayan ince, soluk bir tabaka oluşturdu. Annabelle üşüdü. Ay kadar soğuk ve cansız hissetti kendini. Sonra fikrini değiştirerek, tekrar kapattı avucunu.

"Unut gitsin," dedi. "Artık çok geç. Üzgünmüşsün, değilmişsin umurumda değil. Ölüsün sen." Külleri gerisingeri kutuya boşalttı. "Sifonu çekivermek fazla kolay. Buralarda olmana ihtiyacım var."

Kutunun kapağını yerine yerleştirdi, ellerini lavaboda yıkayıp bir parça tuvalet kâğıdına burnunu sümkürdü. Klozete attığı tuvalet kâğıdı, kül tabakasının üzerinde kaldı. Annabelle sifonu çekip küllerin kayboluşunu izledi.

"Ne aptalca bir ölüm şekli."

Kutuyu tekrar Benny'nin rafına koyup kendi yatak odasına gitti. *Derli Toplu Sihir* yatağın başındaki sehpada açık olarak duruyordu. Annabelle yatağa geçerek sırtını destekleyip oturdu,

okumaya başladı. Okuduğu bölüm, "Derleyip Toplamak Sevgidir" başlığını taşıyordu. Annabelle bölümün sonuna gelince, kitabı yine alt kattaki Kontrol Merkezi'ne götürdü, bilgisayarda oturum açıp yeni bir e-posta yazmaya başladı.

"Sevgili Bayan Aikon," diye yazdı. "Bu size yazmayı denediğim üçüncü hayran mektubu. Her seferinde korkuya kapılarak, yazdıklarımı göndermeden siliyorum. Ama bu gece gerçekten biriyle konuşmaya ihtiyacım var, siz de gerçekten hoş birine benziyorsunuz. Ayrıca bir Zen keşişisiniz, bu da rahiplik gibi, değil mi? Şu hâlde, size sorunlarımdan bahsetmemin sakıncası yoktur belki..."

Bir an durup kitabın arka kapağındaki yazar fotoğrafını inceledi. Aikon'un sevecen bir yüzü vardı. Annabelle çok şey söylemek istiyordu ama bunların tümünü bir e-postaya doldurmak ne fayda sağlardı ki? Bu tip ünlü yazarlar hayran e-postalarını okumazlardı asla. Her şeyi yazıp dökmek de tüketici ve nafile görünüyordu. Eyleme geçmesi gerekiyordu Annabelle'in. Silme tuşuna bastı, tekrar yatak odasına çıktı. Şifoniyerden işe başlayarak, giysilerini yatağın üzerine yığmaya başladı; şiltenin üstünde bir sürü çorap, iç çamaşırı, sütyen, tişört, pantolon, penye ve kazak birikene dek. Sonra yarısı boş bir çöp torbası bulup bir hışımla giysilerini torbaya doldurmaya başladı

DERLİ TOPLU SİHİR

İkinci Bölüm

Derleyip Toplamak Sevgidir!

Yaşlı rahiple yaşamaya gittiğimde, kendisi epeyce hastaydı ve minik tapınağı da yıpranmış, harap hâldeydi. Büyük bir hayal kırıklığı yaşadığımı kabul etmeliyim. Yeni

tatamiler serilmiş parlak ahşap zemini, güzel parşömen tomarları, enfes heykelleri ve huzurlu bir bahçesi bulunan zarif bir Zen tapınağında yaşayacağımı bekliyordum. Öylesine semavi bir ortamda aydınlanmaya ermemek mümkün müydü benim için?

Şimdi burada nasıl aydınlanmaya erecektim peki? Tapınak son derece bakımsız kalmıştı. Çatıdaki kiremitler kırılmış, duvar ufalanmaktaydı. Yaban otları bürümüş minik bahçeye konmuş karman çorman çamaşır tellerinde, ödedikleri kirayla tapınağa yetersiz bir gelir sağlayan pansiyoner öğrencilerin iç çamaşırları asılıydı. Odalardaki tatami eski ve ıslak, zeminin ahşabı cilasızdı. Sunaklar ve heykeller örümcek ağlarıyla kaplıydı ve her taraf darmadağınıktı! Hayatımın tüm konforundan bunun için mi vazgeçmiştim? Viran bir tapınaktaki küçük, nemli odada kalıp ölmekte olan bir ihtiyara dadılık etmek için mi?

Hayal kırıklığım anlaşılıyor olmalı ki yaşlı rahip görüşmemiz esnasında özürlerini dile getirdi. Başkeşiş'e ait kısımdaki çalışma odasında, minderlere oturduk. Rahibin arkasında, Merhamet Bodhisattvası Senju Kannon'un tozlu heykeli, on bir başı ve bin koluyla sunağın üstünden bizi izliyordu. Yaşlı rahip keyifsizce odanın hâline bakınırken, bedeni çürüyen bir Japon hurması gibi büküldü. Yüzü çökkündü, yanaklarını kırlaşmış bir kirli sakal kaplamıştı.

"Çok üzgünüm," dedi. "Eminim ki umduğun bu değildi. Senin gibi çekici bir genç kadın keşiş, bu üzücü, harap mekânda benim gibi hasta bir ihtiyara bakıcılık etmektense güzel parşömen tomarları, enfes heykelleri ve huzurlu bir bahçesi bulunan daha zarif bir Zen tapınağında eğitim görmeyi tercih ederdi elbette."

Bana bakmamıştı bile, yine de aklımdan geçenleri tamı tamına anlamış gibiydi. İçimi görmesinden utanıp karşı çıkmak istedim ama o konuşmaya devam ediyordu.

"Aslında," diyordu, "bana bahçıvanlık edebilecek, binadaki onarımları yapabilecek kuvvetli, genç bir erkek keşiş göndereceklerini umuyordum. Buraya yeni hamiler, cemaate yeni insanlar çekebilecek; mali becerileri, gelir sağlayıcı yeni, taze fikirleri bulunan ve halefim olacak, öldüğümde başkeşişliği devralacak zeki, genç bir erkek keşiş."

İçini çekti. "Ama tabii," dedi yumuşak bir sesle, "senin gibi bir genç hanımdan bu kadarını bekleyemeyiz."

O ânı dün gibi hatırlıyorum. Onun önünde diz çöküp oturmuştum. Belkemiğim katılaştı, yüzüm kızardı. Gururu incinmişliğin verdiği öfkeyle, neredeyse bağırdım. "Hojo-san! Sadece bir kadın keşiş olabilirim ama kuvvetli ve yetenekliyim! Tapınağınızı temizler, tamiratları yaparım. İş hayatı geçmişim var. Gelir sağlayacak, cemaati genişletecek fikirler üzerinde düşünürüm. Bahçe bakımını öğrenirim, size de bakarım. Lütfen bana bir şans tanıyın!"

Başım yere dokununcaya dek eğildim. Tekrar doğrulduğumda, rahibin kalın kaşlarının altından parlak gözleriyle beni gözlemlediğini ve belli belirsiz gülümsediğini gördüm. Gücenikliğimin verdiği ateşle, küçük tapınağı köşe bucak temizledim. Öğretmenimin eski cübbelerinin hepsini yıkayıp onardım. Sunakların ve Kannon'un on bir başıyla bin elinin teker teker tozunu aldım. Çatıdaki kiremitleri ve ufalanan duvar sıvalarını tamir edebilecek işçiler buldum. Islanmış tatamilerin değiştirilmesini, ahşap zeminin pırıl pırıl oluncaya dek cilalanmasını sağladım.

Böyle çalıştıkça, eski tapınağın üstüne daha fazla düşer oldum. Öğretmenimin de. Fakat ne yazık ki tapınağın durumu düzelirken, öğretmenimin sağlığı kötüleşti. Ölüyordu ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Sonuç olarak, bana duyduğu güveni boşa çıkarmıştım. Mali durum eskisinden de kötüydü. Onarımlar paraya mal oluyordu ve hiç paramız yoktu. Ben de yeni hamiler çekecek ya da mensup sayımızı artıracak hiçbir şey yapmamıştım. Keşişliğe yeni başlayanlara *unsui*, yani bulut ve su denir; çünkü uçarlar, sürüklenirler, oldukları yerde kalma kudretleri yoktur. Ben tecrübesiz kadın unsui'ydim sadece. Tapınağı nasıl kurtarabilirdim? Moda dergisi yayıncılığıyla geçen yıllarımda öğrendiklerim haricinde hiçbir hünerim yoktu. Uygulamaya dönük yegâne hünerim temizlemek ve etrafı derleyip toplamaktı.

Durum umutsuz görünüyor, endişe içinde uyanık hâlde yatıyordum. Fakat sonra bir gece, âniden aydınlanmışcasına, içimde bir kavrayış uyandı. Öyle heyecanlanmıştım ki uyku tutmadı ve sabahleyin öğretmenimi görmeye gittim. O günlerde fena hâlde güçsüzdü ama yine de hiçbir ayini ya da meditasyonu kaçırmıyordu. Sonra ona çay götürdüm ve kendisiyle konuşma ricasında bulundum. Önemli bir şey söyleyeceğimi ses tonumdan tahmin etmiş olsa gerek ki tekrar uzanmak yerine oturur vaziyette kalmaya gayret etti.

"Çok sürmez," diyerek fikrimi açıkladım ona. Ve anlattım: Önceki hayal kırıklığıma karşın nasıl küçük tapınağı sevmeye başladığımı ve bu sevginin yalnızca, köşe bucak onun temizliğini ve bakımını yapmam sayesinde ortaya çıktığını. Her gün tozunu ala ala Senju Kannon'u sevmeye başladığımı ve artık onun güzelliğinin, zarafetinin ve sonsuz merhametinin hakkını verebildiğimi.

Zemini cilalamanın tapınak binalarıyla, bunun yanı sıra döşeme tahtalarına odun sağlamış ağaçlarla ve benden önce asırlar boyunca o tahtaları ovalamış keşişlerle derin bir bağ kurmamı sağladığını.

Bahçedeki yaban otlarını temizleyip yosunları tırmıkla alırken, önem arz eden şeyin bir işi *bitirmek* değil, sadece onu hakkıyla *yapmak* olduğunu tam mânâsıyla kavradığımı anlattım.

Yapmak beni bu âna, bu yaban otuna, bu yosun parçasına bağlıyor. Bu ân benim gerçek hayatım. Bu ândan ya da zemin döşemesinden, ağaçlardan, keşişlerden ya da yaban otlarından ayrı değilim. Yaban otlarının tekrar büyümesini de sorun etmiyorum.

Çok şey değil bunlar, dedim, fakat Zen'in derleme-toplama yöntemine dair küçük bir kitap yazabilirdim belki. Belki birileri bu kitabı satın alıp okur, kitap hem onlara yardım eder hem de belki tapınağa biraz para getirirdi. Zen'e dair büyük, derinlikli açıklamalar olmadığını bilsem de paylaşabileceğimi düşünüyordum bunları, çünkü hepsine tüm kalbimle inanıyor ve doğru olduklarını biliyordum.

Temizlik bir merhamet pratiğidir.

Yaban otlarını toplamak bir inanç pratiğidir.

Derleyip toplamak sevgidir!

KİTAP

45

Slavoj'u Kutsal Mesaj Misyonu'nda bırakıp tan vaktinin sol-
344 gun ışığında Benny'yle eve doğru yürüdüler. Kenji'nin öldüğü noktadan geçtikleri sırada, Benny dikkatle o noktanın etrafından dolandı ama kimse bunu fark etmiş gibi değildi. Aleph'le Mackson sakin sakin, evvelce katıldıkları toplantı hakkında konuşuyorlardı ama bu konu Benny'nin ilgisini çekmedi. Başı acıyordu. Eli acıyordu. Göğüs kafesi acıyordu. Yaşadığı yerdeki çer çöpü görmelerini ya da annesiyle yüz yüze gelmelerini istemiyordu. Arka kapıya vardıklarında, gitmelerini umarak durdu ama onlar kapıyı itip açtılar; açarken çöpleri de, orada olduğunu bilircesine kenara iteledilerler. Dolup taşmış çöp kutuları arasından fırlayan iri sıçan, evin altına girip kayboldu.

"Rattus rattus," dedi Mackson. Benny ikisinin birbirine nasıl baktığını gördü. Arka verandanın merdiveninden çıktı, el sallamak için döndüğünde, ikisinin yan yana, birbirlerine yaslanmış hâlde durduklarını gördü. Kapıyı itip içeri girdi. Ardı sıra çarparak kapandı kapı.

Mutfağın tepe ışığı yanıyordu. Işığı söndürüp karanlık otur-

ma odasına geçti. Kontrol Merkezi'nin yanıp sönen LED'leri, havaalanlarının iniş pistlerinde geceleyin yanan ışıklara benziyordu. Bir şeylere çarpmamaya, ses çıkarmamaya çalışarak merdivenden çıktı. Annesinin yatak odasının önünden geçerken, onun yatağında uyuduğunu gördü. *Derli Toplu Sihir*, karnının üstünde sayfaları aralık hâlde duruyordu. Yanında devasa bir giysi yığını vardı. Şifoniyer çekmeceleri boşaltılmış, içindekiler yere yığılmıştı. Yatağın ayakucundaki çekmece hariç; Annabelle ona tekrar çorapları doldurmaya başlamıştı. Benny kendi odasına geçip ışığı yaktı. *Tehlike!* Bir şey değişmişti. Sırt çantası yatağın üzerinde, cep telefonu da masasında duruyordu. Annesi odasına girmişti. Odanın sağını solunu hızlıca kontrol etti, annesi herhangi bir şey koymuş mu diye gömme dolabının içine baktı ama hiçbir şey yoktu. Kitap rafı da ay küresi ve küllerin durduğu kutuyla, aynen bıraktığı gibi duruyordu. Yine de farklı bir şey vardı.

"Baba?"

Yanıt gelmedi. Benny yanıt beklemiyordu zaten. Uzun zamandır babasının sesini duyduğu yoktu. Belki yeterince dikkatli dinlemiyordu. Daha fazla gayret göstermeliydi belki. Küllerin kutusunu aldı.

"Baba? Beni duyabiliyor musun?"

Kutu hafiflemişti. Sanki babasının ufacık bir parçası eksilmiş gibi. Bu nasıl olabilirdi?

"Hey baba, bil bakalım başıma ne geldi. Matiz oldum bu gece. İlk kez. Eskiden beni götürdüğün parkta, iki adamla ot tüttürdüm. Çok tuhaf, bir acayip geldi önce, ama sonra fena çarptı beni."

Babası yanıt vermedi.

"Adamın biri ona saldırdığımı sanıp beyzbol sopasıyla vurdu bana. Fakat merak etme, iyiyim. Ondan sonra Kütüphane'ye gidip arkadaşlarımla takıldım. Bu arkadaşların biri sanatçı, diğeri de şair. İkisi de çok sıkı tipler. Tanısan severdin onları."

Hâlâ yanıt yoktu. Babasına Aleph'ten bansetmek, elinin üstüne eğilip yarasını sararken nasıl göründüğünü anlatmak istedi. Aleph incinen kaburgasına dokunduğunda kalbinin nasıl çarptığını. Bir kıza âşık olduğunu düşününce ne yapması gerekirdi, sormak istedi babasına. Ama böyle şeyler hakkında nasıl konuşulur, bilmiyordu. Üstelik babası ölmüştü.

"Bu gece bir de öykü yazdım. Saçma sapan bir öyküydü ama Ş-Adam beğendiğini söyledi. Ş-Adam, şair olan. Sonra senin hakkında başka bir öykü yazmak geldi aklıma."

Kutu yine tepki vermedi. Benny şaşırmadı fakat niçin daha hafif gibiydi kutu? Bir eliyle kutuyu tartarak ay küresini döndürdü ve Lacus Somniorum'a* koydu parmağını. Kenji'nin ay yüzeyindeki gözde konumuydu burası. Babasının küllerinin taneciklerden oluşan bir sarmal içinde yavaşça dönerek yükseldiğini, ay yüzeyine göçüp Rüyalar Gölü'ne indiğini hayal etti birden. Küller bu topraklardan ayrılıyor, Kenji'nin oğlu kalıyordu geride.

Ne kadar bilindik.

Benny kutuyu tekrar kitap rafına, ay küresiyle lastik ördeğin arasına koydu. Sonra yatağa girip göğüs kafesine sarılarak top gibi kıvrıldı. Az sonra uyanan annesi, orada buldu Benny'yi.

Yaralıydı. Alnına bantlanmış beyaz bir gazlı bez, eline dolanmış kanlı bir sargı vardı.

"Benny?" dedi, üzerine eğilerek. "Benny, uyan!"

Benny homurdanarak öte yana döndü.

Annabelle omuzlarından tutarak sarstı onu. "Benny, uyanmak zorundasın."

Çocuk gözlerini açıp baktı. Kafası karışmıştı.

"Benny, bana bak. Ne oldu sana?"

Annesini görünce, Benny'nin kafa karışıklığı dağıldı. Gözlerini kaçırdı. "İyiyim ben."

---

* (Lat.) Lacus Somniorum: Ay'ın Dünya'ya bakan yüzünün kuzeydoğu bölümünde yer alan, bazaltik bir düzlük. İsim, "Rüyalar Gölü" anlamına gelir. –*çn*

"Hayır, iyi değilsin. Yaralanmışsın. Başın, elin." Oğlunun bileğine, sargıya dokundu. "Tanrım, ne oldu?"

Benny iteledi onu. "Anne. Ben iyiyim. Gerçekten. Uyumam lazım, o kadar."

Annabelle derin bir soluk aldı. Oğlu beyin sarsıntısı geçirmiş olmasındı? Beyin sarsıntısı geçirmiş birinin uykuya dalmasına izin vermek tehlikeli miydi yoksa boş bir inanç mıydı bu? Hatırlayamadı. "Tamam," dedi, Benny'nin alnındaki gazlı bezin kenarına dokunarak. "Sen dinlen. Ben taksi çağırıyorum."

Hastane yolunda, Benny olup bitenleri anlatmayı reddetti. Acil Servis'teki hemşireye de anlatmayarak, ayağı takılıp düştüğünü söylemekte ısrar etti. Doktor başını muayene edip eline dikiş atarken Annabelle'in odada kalmasını istemedi. Annabelle beklerken, Dr. Melanie'yi aradı. Ona mesaj bırakıp acilen randevu istedi. Bölge polisini arayıp oğlunun eve döndüğünü söyledi. Ne kalmıştı geriye? Sorumlu davranmaya çalışıyordu. Eksik bir şey kalmasın istiyordu. Sanki öyle davranınca oğlunun iyileşmesine, kendisini daha iyi hissetmesine faydası olacakmış gibi. Duvardaki saate baktı. Okul vaktine az kalmıştı, o da Benny'nin gidemeyeceğine söylemek üzere aradı. Onu beklemeye aldılar. Ne diyeceğini düşünüyordu: Benny kendini iyi hissetmiyor, bir kaza geçirdi, soğuk algınlığı var... O sırada telefon okul müdürüne bağlandı.

"Ah, Müdür Slater, kusura bakmayın. Rahatsız etmek istemezdim. Sadece okuldan birine Benny'nin kendisini iyi hissetmediğini, bugün okula gelemeyeceğini söyleyecektim."

Hattın ucunda bir sessizlik oldu. Koridorun öte yanındaki kayıt bölümünde, evsiz bir adam hemşireyle tartışıyordu. Yaklaşan ambulansın dışarıdan gelen siren sesini duyabiliyordu Annabelle. Okul müdürü boğazını temizledi.

"Bayan Oh," dedi yavaşça. "Neler olup bittiğini pek anlamadım fakat görünüşe bakılırsa Benny'nin neredeyse bir aydır okula gelmediğinden haberiniz yok."

ÜÇÜNCÜ KISIM

UZAYIN DERİNLİKLERİNDE

Yıldızların karşısında takımyıldızlar ne ise nesneler karşısında da fikirler odur.
–Walter Benjamin, *Ursprung des deutschen Trauerspiels* [Alman Tragedyasının Kökeni]

KİTAP

46

Tehlike! Tehlike!

Robotun konuşması, dizüstü bilgisayarın teneke sesli hoparlörlerinden geliyordu.

Tehlike, Will Robinson!

Benny duraklatma düğmesine bastı. "Baba, bu ne tür bir robot, biliyor musun? Ben biliyorum."

Oturma odasında kanepeye kurulmuşlar, Kenji'nin bilgisayarını dizleri üstünde dengeleyerek aralarına yerleştirmişlerdi. Annabelle bürodaydı. Benny soğuk algınlığı olduğu için okula gitmemişti. Yedi yaşındaydı. Babası onu *Uzayın Derinliklerinde* dizisine yönelttiğinden beri, âdeta bu dizinin uzmanı hâline gelmişti. Babasından daha fazla şey bilmekten hoşlanıyordu. Bundan hoşlanmayan çocuk var mıdır?

"Teneke kutu robotu mu?" diye sordu Kenji. Kahve fincanıyla bira içiyordu. Bir yudum aldı biradan.

"Hayır."

"Çöp kutusu robotu mu?"

"Hayır! Tabii ki değil!"

"Hım," dedi Kenji. "O hâlde bilmiyorum. Sen söyle bakalım."

"B-9 Sınıfı M-3 Genel Amaçlı Kuram Üretmeyen Çevre Kontrol Robotu," dedi Benny. Apaçık, yaygın bilinen bir isimmiş gibi söylemişti bunu, fakat bilgisinden ötürü gururlandığı belliydi. Oynat tuşuna bastığı zaman, robot kırışık, uzayıp kısalabilen kollarını sallamaya başladı.

Uyarı! Uyarı! Hesaplama hatası. Hesaplama hatası. Bu eylem biçimini kabul edemem.

"Baba?"

"Evet, Benny?"

"Bu internet sitesine göre, *Uzayın Derinliklerinde* 1965'te çekilmeye başlanmış."

"Öyle mi?"

"Sitede öyle deniyor. 1965'le 1968 arasında televizyonda gösterilmiş."

"Tamam. Sana inanıyorum."

"Ama dizinin geleceği göstermesi gerekiyor, değil mi? Sene 1997 ve yeryüzünde çok fazla insan var, o yüzden Robinson'lar Uzay İstasyonu Bir'le dünyadan ayrılıyorlar."

"Doğru. Yaşayacak başka gezegen bulmak istiyorlar."

"Biliyorum. Ama bu aklıma yatmadı. 1997 gelecek değil ki. Geçmiş. 1997'de ben doğmamıştım bile..."

"1965'in insanları için, 1997 gelecekti."

"*Biliyorum*!" dedi Benny sabırsızca. "Ben de öyle diyorum. Ama 1997 *o zaman* gelecekse, *şimdi* daha da uzak bir gelecek, öyle değil mi? 2009 yılındayız!"

Kenji birasından bir yudum aldı. "Peki sorduğun şey ne, Benny?"

"Şu an gelecekse, o hâlde niçin uzay seferleri yok? Ya da astronotları başka gezegenlere uçuran roketler?"

"Hım," dedi Kenji. "İyi soru."

"Çünkü *daha önce*, en azından ay seferleri vardı, değil mi?"

"Öyle."

"Peki ne oldu? Niçin durdu bu seferler?"

"Belki zaman geriye doğru akıyor?"

Benny gözlerini devirdi. "Çok saçma."

"Belki artık ay seferlerine gerek kalmadı? Aya gitmek çok paraya mal oluyor ve sonra... hiç. Hiçbir şey yok ayda. Alacak bir şey yok. Satacak bir şey yok. Öldürüp yiyecek bir şey yok. Aydaki her şey ölü zaten. Çok para kazanmayacaksan oraya gitmenin ne anlamı var? Yeryüzünde savaşlar çıkarıp birbirimizi öldürelim, daha iyi." Elinde otomatik bir piyade tüfeği varmışcasına kollarını kaldırarak, oturma odasını yaylım ateşe tutar gibi yaptı. "*Takka-takka-takka-takka...*"

Benny minderlere iyice gömülerek, parmaklarının boğumlarını ısırdı. "Bu çok saçma."

"Evet." Kenji ateş etmeyi bırakıp oğluna sarıldı, omuzlarından sıktı. "Öldürmek saçma. Hayatta kalmak lazım." Babasının kollarındaki çocuk rahatlayarak, onun parmaklarıyla oynamaya başladı. Az önce tüttürdüğü esrar gibi tatlı ve dumanlı kokuyordu Kenji'nin parmakları.

"Baba?"

"Söyle, Benny."

"Sen çocukken, astronotlar ayda yürüdüklerinde hayatta mıydın?"

"Elbette! Aynı yaştaydık. Altı yaşındaydım."

"Ben yedi yaşındayım!"

"Tamam, fakat benim yaşam altıydı. 1969 yılıydı, küçücük bir çocuktum ve endişeliydim çünkü bir Japon masalı vardır, ayda yaşayan bir tavşana dair. Büyük Amerikan astronotu ay tavşanını incitir diye korktum. Ama herkes endişelenme dedi bana! Amerikan astronotu çok iyi adam. Ay tavşanlarını incitmez! Ben yine de endişelendim."

"Bir şey olmadı ama, değil mi?"

"Bir şey olmadı. Eski siyah beyaz televizyonda seyrettik çünkü o zaman internetlerimiz yok. Sonra ilk astronotu görüyoruz, Bay Neil Armstrong merdivenden iniyor ve meşhur sözler söylüyor: *Tek kişi için küçük bir adım. Diğer herkes için büyük bir sıçrama.* Öyle bir şey. Biliyor musun o sözleri? Çok meşhur. O zaman ben de astronot olmaya karar verdim."

"Gerçekten mi?"

Kenji başıyla onayladı. "Hayalim, ay seferine çıkmaktı. Ayda yürümeyi hayal ediyordum."

"Neden astronot olmadın peki? Astronotlar hâlâ böyle şeyler yapıyordu o zamanlar..."

"Japonya'da astronotlarımız yoktu henüz. Ben de onun yerine klarnet çaldım ve uzaya gitme hayalimden vazgeçtim."

"Klarnet yüzünden mi?"

"Müzik yüzünden." Kenji gözlerini yumdu; başı geriye, minderlerin üzerine düştü. Benny, babasının yüzünde beliren hafif gülümsemeyi izleyerek bekledi; çok uzaklarda, haz verici bir şey dinler gibiydi babası. Kenji bazen böyle yapıp uykuya geçiverir, Benny onu dürtmek zorunda kalır ve uyansın diye, *Dünyadan babama. Dünyadan babama. Sesim geliyor mu?* derdi. Ama bu kez gerek kalmadı çünkü Kenji iç çekip konuşmaya başladı. "Müzik, uzay gibidir, Benny. Başka yerlere uçmak gerekmiyor. Burada her şey çok güzel."

Ama Benny ikna olmamıştı. Kaşlarını çattı. "Okulda bir çocuk var, babası ay yürüyüşünün kandırmaca olduğunu söylüyormuş."

"Hayır," dedi Kenji başını iki yana sallayıp doğrularak. "O baba yanılıyor. Ay yürüyüşü gerçekti." Bilgisayarı kucağına çekti, hızlı bir arama yaptı ve çalma tuşuna bastı. NASA'nın Apollo 11 ay seferi çekimleriydi bu. Armstrong'un hayaletimsi şeklinin beyaz uzay giysisi içinde aya iniş modülünün merdiveninden inerek, ay yüzeyine adım atışını izlediler.

"Görüntü bulanık," diye yakındı Benny. "Gerçek gibi görünmüyor."

"Şşşt. Dinle."

Biplemelerin ve hışırtıların arasında parazitli şekilde, *Bir insan için küçük bir adım, insanlık için büyük bir sıçrayış* sözünü duydular.

"Gördün mü!" dedi Kenji. Armstrong'un yavaşça iniş modülünden uzaklaşmasını ve modülün desteklerinin durumuna, botlarının altındaki ince toza, ay yüzeyindeki ilk ayak izine dair bildirimlerini dinlediler; sonra Aldrin araçtan indi. Kameraları, hatıra plaketini ve Amerikan bayrağını yerleştirdiler. Yavaş yavaş, ayda hareket etmeyi, yürümeyi, denge sağlamayı, eğilip bükülmeyi öğrendiler. Çok geçmeden pudramsı satıhta sıçramaya başlamışlardı; ayın yerçekimi, oldukları yerde dik durmalarına ve havada süzülüp gitmemelerine ancak yetiyordu.

"Tamam, çok iyiymiş," dedi Benny hevessizce. "Astronot olmak isterdim. Ayda yürümek isterdim."

"Ben de, Benny evlat. Ben de."

BENNY

Bunu hatırlıyorum! Birkaç gün sonra babam büyük bir mukavva kutuyla geldi eve. Açtığımda içinden ay küresi çıktı. Çok heyecanlanmıştım. Bana ait bir ay! Onu bir antikacı dükkânında
356 bulduğunu söyledi babam. Annem çok sinirlendi çünkü ben çocukmuşum daha. Bir çocuğa pahalı antikalar almamak gerekirmiş çünkü çocuklar böyle şeylerin kıymetini bilemezmiş, bütçeleri de kaldırmazmış bu harcamayı. Kavgalarını dinlemek beni kahrediyordu çünkü görür görmez bu küreye bayılmıştım, annemin onu geri vermesini istemiyordum. Neyse, sonunda böyle bir şey olmadı. Daha sonra babam karanlıkta parlayan yıldızlar satın alıp tavanıma yapıştırdı ve bizim için, Neşeli Oh'lar adında özel bir takımyıldız yaptı. Annemin siniri geçmişti artık. Geceleyin ışıkları söndürdük, üçümüz birden yatağıma çıkıp orada yatarak, karanlıkta parlayan takımyıldızımıza baktık.

Bazen ay küresini alıp yatağımda oturur, göktaşı çarpmasıyla oluşmuş tüm kraterlerin isimlerini okurduk. Hangisinin üzerine iniş yapmak istediğimizi seçmek zorundaydık. Annem her zaman Şebnem Koyu'nu ya da Gökkuşağı Koyu'nu seçerdi, babamsa Rüyalar Gölü'nü tercih ederdi. Ben her zaman Kay-

nayan Koy'un yanındaki Buharlar Denizi'ni seçerdim çünkü bu sözcüklerin sesi hoşuma gidiyordu, özellikle anlamlarını araştırıp öğrendiğim zaman. Hiçbirimiz Sükûnet Denizi'ni ya da Fırtınalar Denizi'ni seçmezdik çünkü başka astronotlar oralara inmişti zaten. Ayrıca babam hariç hiçbirimiz, en azından bile bile, ayın karanlık yüzüne inmezdik. Ama bazen ayı döndürürdük, dönüşü durdurmak için gözlerimizi kapatıp parmağımızı küreye koymamız gerekiyordu. Parmağımız nereye dokunursa ineceğimiz nokta orasıydı. Bu inişe dair bir de öykü uydurmamız gerekirdi. İyi bir oyundu ama sonra annem üç kez üst üste Krizler Denizi'ne indi, babam da habire Hastalıklar Bataklığı, Ölüm Gölü gibi ufacık yerlere inmeye başladı. Babam bunu komik buluyordu fakat annem korkuya kapıldı, biz de bu oyundan vazgeçtik.

Fakat annemin bir keresinde Bereket Denizi'ne indiğini hatırlıyorum. Uydurduğu hikâye, oraya inen ve yeryüzüne döndükten sonra sürekli çocuk doğuran bir kadın astronotla ilgiliydi. Çocukların hepsi soluk tenli oğlanlarmış, anneleri onlara küçük kraterlerin adlarını vermiş. Böylece çocukların Copernicus, Clavius, Schickard, Humbolt, Bel'kovich, Hârizmî gibi adları olmuş. Bu isimleri ezberlemek ve telaffuzlarını öğrenmek zorundaydık. Şimdi hepsini hatırlamıyorum ama çok sayıda, en azından yirmi soluk tenli oğlan vardı. Sonunda hepsi minik astronotlar olmuşlar ve annelerinin, gözlerini üzerlerinden ayırmaması gerekiyormuş. Çünkü dünyanın yerçekimi onları yerde tutmaya yetmediğinden habire havada süzülüp gidiyorlarmış. Evin içindeyken havada süzülmelerinde sakınca yokmuş çünkü sadece tavana çarpıyorlar ve kafalarını vurup ağlamaya başlıyorlar, anneleri de bir merdivene tırmanıp onları ayaklarından yakalayarak tekrar aşağı indiriyormuş. Ama dışarıda sorun yaşıyorlarmış, o yüzden yürüyüşe çıktıklarında, anneleri onların bileğine ip bağlamak zorunda kalıyormış.

İplere bağlı bu küçük bebekler, zıplayıp duran bir sürü soluk renkli uçan balona benziyormuş ve anneleri onlarla kaldırımda yürürken, herkesin gözü kendisinin üzerinde oluyormuş.

Harika bir hikâyeydi gerçekten ve annem birkaç hafta boyunca her gece, bu hikâyeye eklemeler yaptı. Hikâyenin neresinde babadan bahsedildiğini hatırlamıyorum. Aslında, bir baba yokmuş galiba. Galiba kadın astronotun eşi bulunmuyormuş ve oğulları onun Bereket Denizi'ne inmesinden sonra ortaya çıkıvermişler. Hikâyenin anlattığı da onun bir babaya ihtiyaç duymadığıydı zaten. Anne ve oğulları birlikte her türden sıkı maceraya atılmışlar. Ama sonra soluk tenli oğulların hepsi büyümeye başlamışlar, annelerinin onları yerde tutması zorlaşmış, çocuklar da okulda falan sorun yaşar olmuşlar. Sonunda işler o kadar kötüye gitmiş ki bir aile toplantısı yapmak zorunda kalmışlar ve soluk tenli oğullar annelerine, aya dönmeleri gerektiğini söylemiş. Öz saygıları açısından önemliymiş bu. Kim olduklarını öğrenmek için geri dönüp kendi kraterlerini bulmaları gerekiyormuş. Kadın astronot bunu duyunca çok üzülmüş ama gitmelerine izin vermesi gerektiğini anlamış, çünkü oğullarının sağlıklı kimlikleri ve çokça öz saygıları olsun istiyormuş. Onlarsız çok yalnız kalacağını bilmesine karşın. Soluk tenli oğulları onu da yanlarında götürmeyi teklif etmişler ama olmaz demiş anne, çünkü o bir dünyalıymış ve tek bir ay seyahati, kendisi için yeterliymiş. Günü geldiğinde tüm oğullarını iplere bağlı olarak dışarı çıkarmış, ipleri kesmek için küçük dikiş makasını kullanmış. Oğulları birer birer parlak mavi gökte süzülüp gitmişler, giderek ufalıp soluklaşırken annelerine el sallamış, yeryüzüne döneceklerine söz vermişler, ama hiçbir zaman dönmemişler.

Çok acı bir sondu gerçekten. Annem hikâyeyi anlatmayı bitirdiği gece, babam neredeydi bilmiyorum. Belki sahnede falandı o gece, çünkü yalnızca annemle ben yatağa uzanmış-

tık. Annem hikâyenin sonuna geldiğinde ikimiz de suskun suskun ve gerçekten üzülmüş hâlde tavanımdaki yıldızlara baktık. Sonra annem, belki farklı bir son bulmalıyız dedi, ben de tamam dedim ve öyle yaptık. Bu yeni sonda, çocukların en küçüğü ağaçların arasından süzülürken aşağı bakmış ve annesinin ağladığını görmüş. Son anda, çok yüksek bir ağacın en üst dalını yakalayıp sıkı sıkı tutunmuş. Hâlâ küçük olduğu için, ayın çekim gücü de fazla etkili değilmiş onun üzerinde. Böylece kendini ağaçtan aşağı, yere kadar indirmeyi başarmış, annesine kavuşmuş. Uzanıp onun elini tutarak, fikrini değiştirdiğini söylemiş. Kendisinin diğer çocuklardan farklı, daha oturaklı olduğunu ve kimliğini burada, yeryüzünde bulmayı deneyeceğini söylemiş. Annesi çok mutlu olmuş, bu da çocuğun öz saygısını artırmış. Sonra annesi onu içeri almış, ertesi gün de ayakkabıcıya gidip çocuğu yerde tutacak bir çift, özel yapım, osmiyum tabanlı çok ağır ayakkabı almışlar. Okuldaki tüm arkadaşları onun ayakkabılarından almak istemiş, böylece çocuk herkesin gözdesi olmuş.

Çok daha iyi bir sondu bu.

Osmium dünyadaki en ağır maddedir. Şimdi düşünüyorum da babamın ihtiyacı olan buydu. Onu yerde tutacak osmium tabanlı çok ağır ayakkabılara ihtiyacı vardı. Biliyorsun, hani müzikle ilgili her şeyin uzay olduğunu, uçup başka bir yere gitmesinin gerekmediğini, çünkü burada, yeryüzünde her şeyin çok güzel olduğunu söylerdi ya. Aslında adım gibi eminim ki saçmalıktı bu. Belki eskiden öyle düşünüyordu, ama ben yedi ya da sekiz yaşındayken, babamın düşünceleri bulanmaya başlamıştı bile. Annemle çok kavga ediyorlardı. Kavgalarının sebebi genellikle babamın esrar içmesiydi. O lafı kullanmazlardı, en azından benim önümde, ama neler olup bittiğini bilirdim. Bırakmak istiyordu ve gerçekten uğraştı, fakat başaramadı. Yeniden esrar kullanmaya başladığını fark ederdim çünkü uza-

yın derinliklerine gitmiş de bir başka galaksinin yörüngesine girmiş gibi olurdu ve onu hiçbir şey yerde tutamazdı. Osmium bile. Ben bile.

Ama hatırlıyorum, eskiden, ben çok küçükken, babamın esrara ihtiyaç duymadığı, müziğin gerçekten ona gereken şey olduğu, müziğin uzaydan ibaret ve hepimizi içine alacak denli büyük olduğu bir zaman vardı. Ben, annem, hepimiz ona gereken şeydik o zaman. Her şey öylesine güzelken neler hissederdim, hatırlıyorum.

Babam hakkında diyeceğim şu: Hayattayken, tam anlamıyla canlıydı. En sevdiği parça, "Sing Sing Sing (With a Swing)"in 1938'de Carnegie Hall'da yapılmış konser kaydıydı. Bu kaydı üst üste çalar ve her dinleyişinde ağlamaya başlardı. Sebebini hiç anlayamazdım. Açıklamaya çalışmıştı.

Canlı kayıt bu, Benny! Dinle! Tenor saksafonda Babe Russin var. Harry James trompette. Gene Krupa, bateride. Dinle bak, nasıl da harika çalıyor!

Şimdi bile duyabiliyorum sesini. Onu görebiliyorum da. Orkestranın sesi eşliğinde ayağıyla tempo tutuyor, başını sallıyor, bir oturup bir kalkıyor. Çok havalı olduğunu düşünür, onu taklit etmeye çalışırdım. Trompet triosunu dinledik, yaklaşık yedi dakika sonra gözlerini kapatıp dedi ki: *Bekle hele, bekle! Şimdi Goodman geliyor…!* Goodman'ın tertemiz, kıvrak klarnet solosunu dinlediğimiz sırada babam o çılgınca, imkân dışı incenin de incesi do sesini beklerken resmen tir tir titredi ve Goodman o notayı üflediği anda *Evet!* diye bağırarak bana sımsıkı sarıldı. *İşte bu, Benny! Hey yavrum hey, yakıp kavuruyor bu caz beni! Yüreğinden vuruyor adamı…*

Sonra, tam da Goodman'ın ardından Jess Stacy tatlı, yumuşak piyano solosuna başlamışken dinleyicilerden ya da belki orkestradaki müzisyenlerden biri *Yaşa, baba!* diye seslendi, babamın yüzüne o geniş tebessüm yayıldı, kendisinin

kulaklarıyla duymam için beni sarsarak fısıldadı: *Debussy'yi dinle, Ravel'i duyuyor musun?* Stacy solosunu bitirince dinleyicilerden bir alkış koptu, Krupa batonlarını kaldırarak noktayı koydu. Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış, gözleri ışıl ışıl olmuştu babamın. Beni sımsıkı kucaklayarak, *Dinle, Benny evlat!* dedi, *Bu kayıt capcanlı, biz de öyle olmalıyız işte!*

KİTAP

47

Ama Kenji canlı değildi. Benny'yi arkada bırakarak ölüp gitmişti.

Benny okula dönmüştü. Annabelle artık onun tek başına otobüse binmesine izin vermiyordu. Günlük iş akışı açısından sorun yaratsa da sabahları Benny'yle beraber otobüse binip öğle vakti yine onu almaya gelmekte ısrar etmişti. Döndüğü ilk gün, koca bir zeplin misali arkasına takılmış annesiyle okula yaklaşırken, diğer çocukların kıs kıs güldüklerini duydu. Sınıfta arkasından konuştuklarını duydu. Sonra da yemek salonunda sataştılar ona: *Hey! Benny! Bak sandviçin seninle konuşuyor. Beni yeme! Lütfen beni yeme!* Zalimceydi bu, fakat seslerin böyle şeyler söylemesine alışmıştı artık; pek farkına varmadı. Kendini nasıl hissettiğini sorsanız, omuz silkip iyi olduğunu söylerdi, fakat aslında hissiz ve her şeyden kopuktu; hayatındaki her şey çok uzak bir mesafede olup bitiyormuş gibi. Kişinin geçmişi ve geleceği söz konusuyken bu uzaklık hissi normaldir ama Benny içinde bulunduğu zaman ve mekân için de aynı şeyi hissediyordu. Zaman ve mekân umutsuzca karışmış, birbirine girmişti ve

içinde bulunduğu an giderek uzaklaşıyordu. Haftalar geçtikçe, galaksiler arası bir uzay mekiğiyle kara deliğin içerisinde, hızla başka bir yıldıza doğru yol alırmış gibi hissetmeye başladı kendini. Nesnelerin konuştuğunu duyabiliyordu hâlâ, fakat onlar da uzaktaydı; öyle kalın ve yoğun bir beyaz gürültüyle sarmalanmıştılar ki ne dediklerini zar zor anlıyordu.

Benny'ye sorsanız, bunu da sorun etmediğini söylerdi. Asıl sorun, birisi, mesela bir danışman, okul hemşiresi, bir sosyal görevli ya da özel eğitim öğretmeni onunla konuşup yanıt beklediği zaman ortaya çıkıyordu. O zaman her şey darmadağın oluyordu. Şimdi yanıt bekleyen çok sayıda insan vardı, çünkü artık, özel ihtiyaçlarına uygun bir Kişisel Eğitim Programı'na dahil edilmeye hak kazanmış engelli bir çocuk olarak değerlendiriliyordu. Annabelle bunun için zorlu bir mücadele vermişti. Benny'nin okuldan kaçtığı tespit edildikten kısa zaman sonra, Müdür Slater'la görüşmeye çağrılmıştı. Müdür ona düzmece e-postalardan bahsederken, Annabelle sert sandalyeye oturmuş, kadının duvara asılı diplomalarına bakıyordu.

"Hesabınıza erişmiş olmalı," dedi müdür, kendi hesabındaki Gelen Kutusu'nu açarak. "Fark etmemenize şaşırdım. Şifrelerinizi onunla paylaşmıyorsunuzdur umarım. Bunu tavsiye etmiyoruz, biliyorsunuz." Kaşlarını çatarak ekrana baktı, bir şeyler yazdı, sonra Annabelle'in görebilmesi için ekranını çevirdi.

Annabelle öne eğilerek, görünüşe bakılırsa oğlu tarafından yazılmış e-postayı inceledi. Bu e-postaların gidip gelişini nasıl gözden kaçırmış olabilirdi? Her şeyden önce, Benny kendisinin hesabına nasıl erişim sağlamıştı acaba? Sonra, onun cep telefonundaki pin kodunu nasıl kolayca tahmin ettiği geldi aklına. Benny'yle birbirlerini çok iyi tanıdıklarını düşündü. Birçok anne, çocukları için aynı şeyi söylememezdi. Aralarındaki bağın bu şekilde onaylanmasından ötürü gururlandı birden. Sonra, eksik harfin farkına vardı.

"Şuraya bakın!" dedi parmağını uzatarak. "Burada *h* harfi

eksik! Gerçek e-posta adresimden bütün farkı tek bir harf. Fark etmemişsiniz."

Müdür ekrana baktı. "Zekice," dedi katı katı.

Annabelle arkasına yaslandı. Gerçekten zekiceydi. Benny sahte bir hesap açıp e-postaların oraya gelmesini sağlamış olmalıydı. Annabelle'in onları niye görmediği belli olmuştu. Eksik bir *h* harfi her şeyi değiştirmişti. Harfler çok önemliydi!

Müdür başka bir e-posta açtı. Bu kez, e-postanın ekinde bir belge vardı.

"Bu da doktorunun adıyla düzenlenmiş sahte rapor. Dr. Stack'in gerçek olduğunu var sayıyorum."

"Elbette gerçek," dedi Annabelle. "Dr. Melanie Stack." Rapor, saçmalık derecesinde neşeli bir şablona yazılmıştı. Annabelle ister istemez gülümsedi. Logodaki, gülümseyen yüzlü balon tutan oyuncak ayı, Dr. Melanie'ye mükemmelen uyuyordu. Raporu okuyunca gülmeye başladı. Elinde değildi. "Siz bunu okudunuz mu gerçekten?"

Müdür Slater'ın kaşları çatıldı. "Anlayamadım?"

"Raporu, diyorum. Okudunuz mu?"

Müdür monitörü tekrar kendine doğru çevirdi.

"*Kabul* sözcüğünü yanlış yazmış," dedi Annabelle. "*Şizoaffektif* sözcüğünü de."

"Mesele oğlunuzun imla bilgisi değil, Bayan Oh. Okula devam etseydi..."

"Yok, tabii, farkındayım. Sadece merak ettim, nasıl olup da bu raporun bir doktor tarafından yazıldığını düşündünüz?

Müdürün kaşları daha da çatıldı. Derin bir nefes aldı. "Biz de merak ediyoruz, Bayan Oh, on dört yaşındaki oğlunuzun haftalardır okula gelmediğini nasıl olup da bilmezsiniz. Benjamin'in bunca zamandır nerede olduğundan nasıl haberiniz olmaz?" Bilgisayarına bir dizi arama komutu girdi. "Tam olarak yirmi altı gündür." Monitörü tekrar Annabelle'e doğru çevirdi, geriye yaslanıp bekledi.

Haklılık payı vardı elbette. Annabelle sert sandalyesinde, gülümseyen yüz desenli bir balonun sönükleşmesi misali öne eğildi. Nasıl haberi olmamıştı gerçekten? Müdür, okuldan kaçmanın tehlikelerine dair söylev çekmeye başlamıştı şimdi. Anne babası ihmalkâr olan gençlerin nasıl belalara bulaştığından, uyuşturuculardan, suçtan, cinsel tacizden söz ediyordu. Annabelle başını eğmiş, ellerine bakarak onu dinliyor, işaretparmağını sıkıntıyla başparmak tırnağındaki kabartılarda gezdiriyordu. Bütün parmaklarının tırnaklarında kabartılar vardı. Böyle kabartıların bir tıbbi soruna işaret ettiğini okumuştu ama ne olduğunu hatırlayamıyordu. Muhtemelen sağlıksız bir şeydi. Parmağında bir de şeytantırnağı çıkmıştı. El çantasında tırnak makası var mıydı ki acaba? Evvelce vardı. Birkaç tane vardı hatta.

"Bayan Oh," diyordu müdür. "Benjamin neredeydi sizce, fikriniz var mı? Kiminleydi? Okulda bulunması gereken onca günde neler yaptı?"

"Kütüphanedeymiş," dedi Annabelle şeytantırnağıyla oynayarak. "Dediğine göre kitap okuyormuş."

"İnandınız mı buna?"

"Evet," dedi Annabelle. "İnandım. İnanıyorum yani."

Müdür kuşkuyla baktı ona.

"Yo, gerçekten," diye ısrar etti Annabelle. "Benny Kütüphane'ye bayılır. Bu her zaman böyleydi, bebekliğinde bile."

Müdür gözlüğünü çıkarıp başını iki yana salladı. "Bayan Oh," dedi. "Saygısızlık etmek istemem. Yetişkinliğe adım attığımdan beri orta öğretimde yöneticilik yapıyorum. Okul kaçkını bir çocuğun kütüphaneye gitmesine hiç denk gelmedim. Okul kaçkınları alışveriş merkezlerine giderler. Ayakkabı mağazalarına, Starbucks'a giderler. Parklarda, arka sokaklarda, terk edilmiş fabrikalarda takılırlar. Kütüphanelere gitmezler."

"Ah, ama yanılıyorsunuz!" dedi Annabelle. "Bizzat gördüm. Yaz tatili boyunca her gün kütüphaneye gitti. Bir keresinde onu kontrole gittim. O küçük bölmelerin birindeki masada, yığılı kitaplar arasında oturuyordu. Okurken uyuyakalmış..."

Ama müdür dinlemiyordu artık. Karıştırdığı klasörden bir kâğıt çıkardı. "Öğretim yılının başında size bir mektup yollamıştık, siz de bölge idaresinin okula devamlılıkla ilgili tutumunu anladığınızı belirtmek üzere imzalamıştınız."

Mektubu masaya, Annabelle'in önüne koydu. Altında onun imzası vardı gerçekten. Annabelle mektubu imzaladığını, fakat öncesinde okumadığını hayal meyal hatırlıyordu.

Müdür, "Şu durumda, ebeveyn sıfatıyla çocuğunuzun on altı yaşına dek okula devam etmesini sağlamanın yasal sorumluluğunuz olduğunu biliyorsunuz," diyerek sözüne devam etti. "Bu sorumluk yerine getirilmediğinde çocuğun eğitiminin aksatıldığı kabul edilir ve bölge idaresi, okul kaçkınlığına ilişkin olarak çocuk mahkemesine başvurabilir. Devamsızlığın süreğen hâle gelmesi durumunda, bunu yapmaktan başka çaremiz kalmıyor."

Annabelle gözlerini mektuptan ayırıp müdüre baktı. "Bir dakika, nasıl? Beni dava mı edeceksiniz?"

"Kanun böyle, Bayan Oh." Müdür, Annabelle'in yüzündeki dehşeti görerek yumuşadı. "Tabii o noktaya gelmedik daha. Gelmeyeceğimizi de içtenlikle ümit ediyorum. Ama sizi uyarmam lazım..."

"Hayır," dedi Annabelle başını iki yana sallayarak. Oturduğu yerde doğrularak iki elini birden müdürün masasına koydu. "Hayır, kusura bakmayın, bu doğru değil."

"Anlayamadım?"

"Bu hiç doğru değil. Okuldan kaçıp alışveriş merkezinde ya da Starbucks'ta takılan bir suçlu çocuk değil Benny. Alışveriş merkezlerinden nefret eder. Starbucks'a katlanamaz. Bu yerlerin gürültüsü ona fazla gelir. Neyse. Asıl mesele, oğlumun bir zihinsel engelinin bulunması, Müdür Slater, sizler de bunu biliyorsunuz. Okuldan kaçıyorsa, okul onun ihtiyaçlarına yanıt veremediği içindir. Hadi bunun hakkında konuşalım, ne dersiniz? Bunun hakkında konuşalım."

Ardından, Benny'nin katılmak zorunda olduğu bir dizi toplantı, değerlendirme ve konferans geldi. Özel eğitim öğretmeni, okul hemşiresi, sosyal hizmet görevlisi ve vaka yöneticisinden oluşan bir ekip kuruldu. Ona sorular sorup yanıtlar istediler. Soruların hepsi bezdirici ve sıkıntı geldi Benny'ye. Israrla, iyi olduğunu söyledi. Öyle olduğunu düşünüyordu. Evet, bir şeylerin konuştuğunu duyuyordu; ne çıkardı bundan? Çoğunlukla aldırış etmiyordu bu konuşmalara. Bu insanlar da onun hâline aldırış etmeseler olmaz mıydı?

Evdeyken, annesi de yanıtlar istiyordu. İletişim kanallarını açık tutmaya, diyalog fırsatları yaratmaya niyetliydi.

"Benny?... *Benny?... BENNY!*"

"Ne var?"

"Okul nasıldı bugün?"

"Aynı."

"İlginç bir şey öğrendin mi?"

"Hayır."

"Yeni arkadaşlar edindin mi?"

"Hayır."

"Elin nasıl?"

"İyi."

Eli iyileşiyordu. Dikişler çıkmış, yaradan geriye kıpkırmızı bir kesik izi kalmıştı ama Benny nasıl yaralandığını söylemiyordu hâlâ. Acil servis odasındaki doktor, Benny'nin eline dikiş attıktan sonra Annabelle'i kenara çekip görünüşe bakılırsa bu yaraya keskin bir bıçağın hatta belki bir kılıcın yol açtığını söylemişti. Yüksek ihtimalle saldırgan yukarıdan aşağıya kesici bir darbe indirmiş, çocuk da korunmak için kolunu kaldırmıştı. Doktor kendi kolunu kaldırarak göstermişti hadisenin oluşunu. Fakat Annabelle daha sonra Benny'ye sorduğunda, çocuk söyleneni inkâr etti.

"Öyle bir şey olmadı."

"Ne oldu peki?"

"Hiç. Bir kazaydı bu."

Başka bir açıklamada bulunmayı reddetti. Sonunda Annabelle, karakola götürüp zabıt tutturmakla tehdit etti onu.

"Anne," dedi Benny bitkince. "Beni tutuklamazlar. Hiçbir şey yapmadım."

Annabelle kapı ağzında durup oğlunu inceledi. Alaycılık mı vardı sözlerinde? Annesine gülüyor muydu acaba? Ses tonu düzdü, bir şey belli etmiyordu. Yalnızca bir gerçeği ifade ediyordu, muhtemelen de haklıydı; polise gitmenin bir faydası olmayacaktı. Bu da Annabelle'i çileden çıkardı.

"*Birisi* bir şey yaptı ama! Biri seni yaraladı, Benny. Başparmağını kaybedebilirdin! Başparmaksız yaşamak nasıl bir şey, biliyor musun? Sağ elini de kaybedebilirdin. Başına her ne geldiyse, konuşmak zorundayız."

Benny başını iki yana salladı. Kaşığıyla oynayarak yatağının kenarında oturuyordu. "Dedim ya, bir kazaydı. Yere düştüm, bir şey elimi kesti. Karanlıktı. Göremedim. Hatırlamıyorum."

"Hangisi, Benny? Göremedin mi yoksa hatırlamıyor musun?"

"Hatırlamıyorum."

Annabelle kaşlarını çattı. Benny yalan mı söylüyordu? Neden hatırlamıyordu? Uyuşturucu mu kullanıyordu yoksa? "Doktor saldırıya uğradığını söyledi. Bıçak ya da kılıç yarasına benziyor, dedi."

"Anne. İnsanlar kılıç kuşanıp gezmiyor bu günlerde, bilmem fark ettin mi."

Bu kesinlikle alaycı bir sözdü işte. Benny sabırsızca, kaşığın sırtını dizine vuruyordu.

"Hangi insanlar?" diye sordu Annabelle. "Kiminle birlikteydin?"

"Arkadaşlarım," dedi Benny, kaşığı işaretparmağının üstünde dengeleyerek.

"O kızla birlikteydin. Aleph mi nedir. Numarası telefonunda kayıtlıydı..."

"Ne olmuş ona?" dedi Benny birden temkinli bir tavra bürünerek.

"Kim bu kız?"

Parmağında duran kaşık titredi. "Hiç kimse. Sadece bir arkadaş."

Annabelle onun sesindeki özlem duygusunu fark ettiyse de aldırmayıp üstelemeye devam etti. İçinde kuşku uyanmıştı. Bir annenin önsezisi diyebiliriz buna.

"Mackson'ın arkadaşı olan kız mı bu? Hastanede mi tanıştın onunla?"

Kaşık düştü. Benny düştüğü yerden aldı onu. "Hayır," dedi. "Okuldan arkadaşım."

Şimdi onu kıstırmıştı Annabelle. "Okulda hiç arkadaşın yoktu hani?" Sesine bir zafer edası katmamayı denedi, fakat o eda yine hissedildi, Benny de işitti.

"Pekâlâ," dedi. "Yalan söyledim. Onu ben uydurdum. Öyle bir kız yok aslında. Mutlu musun şimdi?"

Hangi anne çocuğunun yalanını yakalayınca mutlu olur ki? Hangi anne çocuğunun arkadaşsız olmasından şeytani bir zevk alır? Annabelle kapı eşiğini aşıp Benny'nin odasına girdi, koluyla onun dar omuzlarını sardı. Çocuğun vücudunun kasıldığını hissetti. "Benny, tatlım. Yardım etmek istiyorum sadece. Hastanede arkadaşlar edinmiş olman güzel. Mackson gayet hoş bir delikanlıya benziyor, ama yaşça senden çok büyük ve hakkında hiçbir şey bilmiyoruz..."

"Mackson benim arkadaşım değil."

"Ya da bu Aleph dediğin kız. O da senden büyük mü?"

Benny'nin omuzlarının gevşediğini hissetti. Başıyla onayladı Benny.

"Peki niye senin gibi küçük bir çocukla arkadaşlık etmek istesin?"

Benny annesinin kolunun ağırlığı altında ufalır gibiydi. Annabelle oğluna tekrar biraz yaşam pompalamak için şöyle bir sıktı onu, sonra bir kez daha sıktı.

"İncindiğini görmek istemiyorum, hepsi bu, Benny. Arkadaşların olsun, ama bunlar yaşına uygun olsun istiyorum, an-

ladın mı? Şimdi okulda bu yeni programa başlayacağına göre, belki seninle aynı dalga boyunda bazı çocuklarla karşılaşırsın."

Annabelle onu tekrar sıkınca, Benny kaşığı düşürdü. Annabelle kaşığı alıp Benny'ye vermek için eğilirken, tekerlemenin sözleri kafasının içine akıverdi. *Hey, oyna oyna, kedi ve kemanla, inek ayın üstünden atladı baksana... Küçük köpek bunu görünce güldü, tabak kaçtı kaşıkla.*•

Kenji'nin *L*'lerine yardımcı olmak için kullandığı tekerlemelerden biriydi bu. Annabelle tekerlemeyi söyler, Kenji de yarım yamalak, sakarca, kendi korkunç telaffuzuna gülerek tekrar ederdi duyduğu sözleri. *Diddle* ya da *fiddle* diyemezdi ama *spoon* (kaşık) demeye bayılırdı. Annabelle Benny'ye hamileyken, karnı kocaman olmuşken Kenji onu arkadan sarmalardı.

Kaşııık, diye fısıldardı Annabelle'in kulağına, sözcüğü uzatarak. *Kaşıııık.* Kenji sallanan iskemleyi tamir ettikten sonra, Annabelle iskemlenin arkasına hilalin üstünden atlayan ineğin resmini yaptı. Benny doğduğunda orada oturup ileri geri sallanarak bebeğini emzirdi. Yeni doğmuş minik bir canı kollarında tutmak, dudaklarının şaşırtıcı bir ısrarla meme ucunu kapışını hissetmek nasıl bir histi, hatırlıyordu Annabelle. Sallanan iskemle uzun müddet Benny'nin odasında kalmıştı; birkaç yıl önce Benny artık onu istemediğini söyleyinceye kadar. Annabelle'in bedeni o iskemleye oturamayacak denli genişlemişti fakat atmaya kıyamayıp kendi yatak odasına taşıdı iskemleyi. Şimdi kaşığı elinde tutarken, tekerlemeyi yüksek sesle söylemeye can atıyordu ama tuttu kendini. Yanında kamburunu çıkarmış, gözlerini yere dikmiş hâlde oturan Benny'ye baktı, sonra uzanarak kaşığın sapının ucunu Benny'nin dizine koydu. Bekledi, Benny tepki vermeyince kaşığı birkaç kez ileri geri kaydırarak oynattı.

"*Hey, oyna oyna,*" diye fısıldadı.

Benny dizini çekiverdi. "Kes şunu."

370

• Hey, diddle diddle, the cat and the fiddle, the cow jumped over the moon / The little dog laughed to see such craft and the dish ran away with the spoon.

BENNY

O kaşığı çok severdim. Eskiydi ve gümüştendi –belki saf gümüşten değil de, bir alaşımla falan karışıktı– ama bunun önemi yoktu çünkü kaşığı imal eden her kimse ne yaptığını gerçekten iyi biliyordu. Elinizde tutup ağzınıza götüreceğiniz kaşığa verilmesi gereken doğru şekli tastamam biliyorlardı; elleriniz hâlâ ufak, ağzınız hâlâ küçük olsa bile. Ayrıca vaktiyle o kaşıkla güzel birinin lezzetli bir şey yemiş olduğuna emindim çünkü güzel dudakların hatırasını hissedebiliyordum. Kaşığı ne zaman ağzıma soksam o lezzeti tadabiliyor, kaşığın keyifli mırıltılar çıkardığını duyabiliyordum. Kaşığı kim yaptıysa bu amaçla yapmıştı ve kaşık mutluydu. Birinin yemek yemesine yardımcı olduğu sürece hep mutlu olacaktı.

Hep onunla yemek yemem, onu devamlı yanımda taşımam ve çalınmasından korkmam bu yüzdendi. Tekerlemede tabağın kaşıkla kaçacağı söyleniyordu. Ben de bunun olabileceğine inanıyordum. Bu tekerleme bir tür kaçırma senaryosuydu benim gözümde. Sırtım dönükken, bilhassa ortalıkta bir tabak varsa, kaşığı asla tek başına bırakmamayı âdet edindim. Onu iyice yalayıp cebime koyuyordum. Saçma sapan, çocukça bir hareketti işte. Ben henüz küçükken bir sorun olmuyordu ama

lisede işler pek iyi gitmedi. Bazıları yemekte bunu yaparken gördüler beni, pisliğin teki de kaşığı kapıp dışarı kaçtı. Arkadaşları onun ardından gittiler, eğlencesine ortada sıçan oynamaya başladılar. Kaşığı başımın üstünden bir o yana, bir bu yana atıp bağırarak boktan şeyler söylüyorlardı: Hey sıçan oğlan, hey gerizekâlı, gel de al hadi. Sonra zil çaldı, onlar da kaşığı çatıya fırlattılar. Hatırlıyorum. Kaşığımın gümüş bir tekerlek gibi havada dönüşünü, düşünce çıkardığı sesi. Kafeterya sadece iki katlıydı, çatı da çok yüksek değildi ama eğimliydi. Kaşığın tıngırdayarak yağmur oluğuna yuvarlanıp orada kalışını duydum. Onu göremedim ama bu olaydan sonra, binanın yanından her geçişimde kaşığın mırıltısını duydum. Özel eğitim öğretmenime olanları anlatıp kaşığı geri almayı deneyecektim fakat sonra vazgeçtim. Nerede olduğunu bilmem yeterliydi. Yemeğim eskisi kadar tat vermese, kaşığın sesi eskisi kadar mutlu çıkmasa da en azından, mırıltısını duyduğum sürece onun emniyette olduğunu biliyordum.

Annemden yana da kötü hissediyordum kendimi, fakat bütün o sorularla deliye döndürüyordu beni. Sadece yardımcı olmaya çalıştığını biliyordum ama o gece Ciltevi'nde neler olduğunu, fısıldayan kâğıtları ve yeşil ışıkta yüzen tüm o sözcükleri anlatamazdım ona. Senden bahsedemezdim.

Senin nerede olduğunu bilmiyordum henüz. Çok acayip, çok deliceydi. Aleph'e ya da Ş-Adam'a bile söyleyemedim. Gerçi artık onları gördüğüm de yoktu ya, neyse. Beni takip ederek hayatımı anlatan bir kitaptan herhangi birine bahsedersem, beni temelli olarak kilit altına alacaklarından korkuyordum.

KİTAP

48

Dr. Melanie tedavi planını tekrar değiştirdi. Benny'nin okula dönüşünden sonra bildirdiği uyuşukluk, hissizlik, şişmanlama ve uzaklık hissi, doktoru kaygılandırmıştı. Ona göre, böyle arazların sebebi ilaçlardı; bunların tedaviden değil de okuldan kaynaklanan yan etkiler olabileceği hiç aklına gelmiyordu. Her halükârda, ilaçlar değişince bu olumsuz etkiler azaldı, yerini huzursuzluk, heyecan ve kontrolü imkânsız tuhaf, ani adale kasılmaları aldı. Benny bir tomar alüminyum folyo çiğniyordu sanki; kalbi her an infilak edecekmiş gibiydi. Ama bunlar aşkın yan etkileri de olabilirdi.

"Pekâlâ," dedi Dr. Melanie, sonraki randevularının başında. "Nasıl hissediyorsun kendini?"

Benny nasıl söylesindi ona? Aleph'e âşık olduğunu fakat aşkına karşılık bulamadığını. Kalbinin kırık olduğunu. On dört yaşındaydı! Kendini hiç böyle hissetmemişti. Hislerini sözcüklere nasıl dökeceğini bilemeyip kaşlarını çatarak sandalyesinde kaykıldı. Saçı yüzüne düşüyordu. "Hep bunu soruyorsunuz bana."

Doktor öne doğru eğilerek, onu inceledi. "Hep kendini nasıl hissettiğini mi soruyorum?"

"Evet."

"Bundan hoşlanmıyor musun?"

"Hayır." Benny çenesinin kasıldığını, dişlerinin kenetlenmeye başladığını hissetti.

"Hislerini öğrenmemi istemiyor musun?"

"Kesinlikle hayır."

"Bu sana ne hissettiriyor?"

Kızgınlık hissetti Benny. Dişlerinde hissetti bunu. Gözlerini kısarak kötü kötü baktı doktora. "*Isırmak* istememe yol açıyor."

"Peki," dedi doktor. Geri çekildi, ama ustaca gizledi bu hareketini. "Beni mi ısırmak istiyorsun?"

Benny, "Hayır!" dedi öfke içinde. "*Sözlerinizi.* Onları ısırıp parçalamak ve tükürmek istiyorum."

Paranoyakça düşüncelere kapıldı. Annesi okuldan sonra herhangi bir yere, bilhassa Kütüphane'ye gitmesine izin vermiyordu. Ciltevi'ndeki hadiseden sonra Mackson kendisini eve bıraktığından beri, Aleph'i görmemişti. Önceleri sık sık mesajlaşıyorlardı. Ona zor durumda kaldığından, özel eğitim sınıflarından, okula dönmenin sıkıntısından bahsetmişti Benny. Aleph de ona cesaret verici mesajlar yollamış, sakin olmasını, nefes almayı unutmamasını söylemişti. Kızın konuşma balonlarını nefesi kesilerek izlerken, bunu yapması zordu Benny'nin. Fakat sonra birden, Aleph'ten mesaj gelmez oldu. Benny ona yazmaya devam etti ve mesajları karşı tarafa ulaşır gibiydi, ama Aleph hiç karşılık vermedi. Benny aramayı denediğinde, "Aradığınız numara şu anda çağrı kabul etmemektedir," şeklinde otomatik bir yanıt aldı. Bu sayısal direngenlik şaşırtmadı onu – sayıların nasıl rasgele uçarılıklar yapabileceğini biliyordu– fakat aradan bir hafta geçip hiç ses çıkmayınca, sorunun güvenilmez sayılar olmadığı, numarasının Aleph tarafından engellendiği neticesine vardı.

Annesi Aleph'le temasa geçip Benny'ye cephe almasına yol açacak bir şey mi söylemişti acaba? Fakat bu da akla yakın gelmiyordu. Aleph herhangi bir açıklama yapmadan iletişimi kesivermezdi. O zaman sorunun telefonundan kaynaklandığı, onun kendisini engellediği geldi aklına. Ne de olsa elektronik cihazlara güven olmazdı. Ona ulaşmaya çalıştığından Aleph'in haberi bile yoktu belki! Ama telefonunun kendisine düşmanlık beslemesine sebep olacak herhangi bir şey yapmadığından, bu teoriyi de bir kenara bırakmak zorunda kaldı. O zaman kaygılanmaya başladı. Kızın başına korkunç bir şey gelmiş, parasız kalmış, tekrar psikiyatri koğuşuna gönderilmiş ya da bir kamyonun altında kalmış olmalıydı. Otobüsle okula giderken ve dönüş yolunda, annesinin yanında oturdu, ağzındaki alüminyum folyo tomarını ezip çiğneyerek camdan dışarı baktı, kaldırımları gözden geçirdi. Asker botları giymiş kabarık gümüşi saçlı zayıf bir kız ya da beyaz plastikten bir bulutu ardı sıra savurarak tekerlekli iskemlesiyle cadde boyunca ilerleyen bir ihtiyar görmeyi umuyordu.

Buna katlanamıyordu. Kütüphane'ye dönüp Aleph'i aramak zorundaydı. Annesine bir fen projesi için biraz araştırma yapması gerektiğini söyledi, Annabelle de iş bitiminde onu alacağını belirtti. Yolda projesine dair her tür soruyu sordu ve yardımda bulunmayı teklif etti, fakat Benny tüm soruları savuşturdu ve Kütüphane'ye vardıklarında annesini sürekli yayınlar bölümünde bırakarak, zemin kattan en üst kata dek her yeri sistemli şekilde taradı.

Kütüphane farklı görünüyordu şimdi. Dokuzuncu kata ulaştığında, ayakları alışkanlık eseri, zorlu köprüye ve umulmadık kuytu köşeye götürdü onu. Ama yaklaştığı zaman, bölmesinde başka birinin oturduğunu, bilgisayarda yazan hanımla astronomici çocuğun da orada olmadığını gördü. Her orada olurlardı ama şimdi sandalyelerini yabancılar işgal etmişti. Köprüde durakladı. Doğru katta mıydı acaba? Tırabzanın üstünden eğilip

alt bodruma dek uzanan dokuz kata baktı. En tepede olduğu kesindi. Ciltevi'nden yükselen soğuk rüzgârla ürperdi. O gece duyduğu hafif, umut verici sesi duymak için kulak kabarttı ama tek duyabildiği rüzgârdı. Rüzgâr konuşunca, onu takip etti.

Alt bodruma varıncaya dek merdivenlerden indi, ağır kapıları itekleyip açarak Kitap İşleme bölümüne ulaştı. O gece bu gepgeniş oda son derece sakindi, ama şimdi içerideki faaliyetlerin, hareketlerin ve gürültülerin uğultusu duyuluyordu. Merdaneler tıkırdıyor, tekerlekler çakıldıyor, kütüphaneciler arabaları ileri geri itiyor ve bu arada, taşıyıcı bantların oluşturduğu atar damarlar misali karmaşık bir şebeke, kitapları sürekli olarak bir istasyondan diğerine iletiyordu. Bu sanat eseri gibi mekanik, bilgisayar tabanlı kitap tasnif sistemi, yenileme kapsamında kurulmuştu ve kitaplar tiksintiyle doluydu sisteme karşı. İnsan ellerini, insan dokunuşunu özlüyorlardı. Evrilip çevrilip döndürülürken, taranıp tasnif edilirken, derme çatma taşıma oluklarından kutuların içine kaydırılırken ya da hidrolik cihazlarla kaldırılıp el arabalarına yüklenirken hiddetle doluyordu içleri. Hiçbir kitabın katlanabileceği şey değildi bu. Makinelerin gürültüsü üzerinde, yakınmaları yükseliyordu: *Biz birimlerden ibaret değiliz! Biz ki kutsaldık bir zamanlar, Tanrı'ya eşlik ederdik!*

Kederlerinin sesi, neredeyse insan sesi gibiydi. Benny ellerine kulaklarına bastırdı. Odaklanması gerekiyordu. Personel odasını görüp oraya yöneldi, ama barkod okuyuculu bir kütüphaneci kesti yolunu.

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi. Elindeki tarayıcıyı Benny'nin göğsüne doğru tutuyordu. Işın tabancası gibi görünüyordu tarayıcı. Ya da bir fazer silahı gibi. *Uyarı!*

Benny bir adım gerileyerek kollarını havaya kaldırdı.

Kütüphaneci elinde silahıyla, "Birisine mi bakmıştın?" diye sordu.

"Hayır," dedi Benny. *Alarm Seviyesi: Turuncu!* Nereden biliyordu?

"Bu kısımda bulunmana izin yok," dedi kadın. "Halka açık alanın dışındasın."

Benny'nin aklından bir sürü şey geçiyordu. Kadın tanıdık gelmişti ona. Cüsseli bir kütüphaneci değildi. Benny'yle aynı boyda veya daha ufak tefekti. Benny hızlı davranarak onun silahını elinden alıp personel odasına girebilirdi. Aleph'le Ş-Adam oradaydılar belki. Orada olmasalar bile, muhtemelen buzdolabında birkaç günlük yiyecek vardı. Ufak tefek kütüphanecinin fazer silahını eline geçirirse onu rehin alıp, Kütüphane müzakereye razı olana dek içeride tutabilirdi. O zaman Benny, kütüphaneciyi Aleph'le değiştirmeyi teklif edebilirdi. Onu bir yerde saklıyor olmalıydılar. Acaba nerede? Ciltevi'nde! Aleph'i Ciltevi'ne hapsetmişlerdi! Bacağı seğirip, öne doğru bir adım attı.

Ufarak kütüphaneci geriledi. "Hey," dedi. "İyi misin? Sana yardım etmesi için birini çağıracağım. Rahatla. Burada bekle."

Tehlike! Alarm Seviyesi: KIRMIZI! KIRMIZI! KIRMIZI!

Kütüphaneci hızlıydı, ama Benny daha hızlıydı. Kadın iletişim cihazına uzandığı sırada, Benny topuklarının üzerinde dönüp çıkışa doğru fırladı. Yarım saniye sonra, güvenli bir yere ulaşmak için merdivenden koşar adım çıkmaya başlamıştı. Basamakları ikişer ikişer atlıyordu. Eskisi kadar süratli değildi ama hâlâ küçük bir kütüphaneciyi geride bırakacak sürati vardı. Zemin kata ulaştıktan sonra tırmanmayı sürdürdü: İki, Üç, Dört... Sonra nefesi kesilip merdiven boşluğunda durakladı, derin derin solusa da çok sessiz olmaya çalışıyordu çünkü bir yandan da peşinden gelen ayak seslerini, alarmları ve uyarıları dinliyordu. Ama hiçbir şey duymadı. Kendisinin giderek yavaşlayan soluk alışı ve düşüncelerinin ardı sıra gelen bazı düşük sesli sözcükler dışında. Bir yankı gibi, *bir yankı gibi*...

Yalnızdı. Merdiven boşluğundaki kapının üzerinde, beşinci katta olduğunu gösteren bir tabela vardı. Benny de kapıdan geçip Ş-Adam'ın arkadaşlarıyla votka içtiği eski erkekler tuva-

letini aramaya başladı. Bu neden daha önce aklına gelmemişti ki? Orada olmalıydılar! Tuvaletin yerini hatırladığına emindi. Aleph'in gittiği yolu izleyerek 331.880'li kitapların yanından geçti, fakat yine her şey farklı görünüyordu. Sendikalar ve İşçilerin Sınıf Hakları bölümündeki raflar neredeyse boştu, eski erkekler tuvaletinin bulunması gereken noktaya vardığında da boş bir duvar çıktı karşısına; tuvaletten yana hiç iz yoktu.

Tuvalet gerçek miydi yoksa kendisi mi uydurmuştu onu? *Gerçek olan nedir?* Benny'nin felsefi sorusu, Ş-Adam'ın bulmasına yardımcı olduğu soru buydu ve Benny bu soru üzerine uygulama yapmıştı. Okulda bir öğretmen bir şey söylediğinde, kendi kendine *Bu insan gerçek mi?* diye soruyor ve gerçek olmadığına karar verirse, yanıt vermeye zahmet etmiyordu. Otobüs durağından eve doğru yürürken, kaldırım onunla konuşmaya başladığında, *Sen gerçek misin?* diye soruyor ve kaldırım yanıt verirse, Benny onun kendine özgü doğası üzerine kafa yoruyor ve kendisinin ağırlığını taşımak için gösterdiği çabayı takdir ediyordu.

Şimdi karşısında durduğu boş duvara, *Sen gerçek misin?* diye sordu. Duvar yanıt vermeyince yürüyüp dokundu ona. Kaldırım kadar katı ve gerçek gibiydi duvar. Duvar gerçekse ve tuvaletin bulunması gereken yeri işgal ediyorsa, bu durum tuvalete dair ne ifade ederdi? İkisi birden gerçek olamazdı.

Başını sallayarak zihnini temizlemeye çalıştı. İlaçlar mıydı bunun sebebi? Bazen mantıklı düşünmesini zorlaştırıyorlardı ve şimdi odaklanması lazımdı çünkü tuvalet gerçek değilse, o öğle sonrasında tuvalette olup bitenlere dair anımsadıklarının hiçbiri gerçek olamazdı. Slovenyalı müstahdem ikizler gerçek değildi. Votka gerçek değildi. Ş-Adam'ın kendisi de gerçek olmayabilirdi; bu durumda, ortaya attığı felsefi soru da gerçek değildi. Bu da akla uygun değildi tabii, çünkü soru çok gerçek gibi geliyordu insana. Benny'nin bildiği en gerçek şeydi. Hem bu soru nereden gelmişti o zaman?

Kulağını duvara dayayıp dinledi. Bir su borusunun çağıltısını duydu ve meseleyi tersten düşündüğünü anladı. Sorusu gerçek olduğuna göre tuvalet de gerçekti. Tam bu duvarın arkasında olmalıydı. Duvar tuvaleti gizliyor olmalıydı; belki Aleph'i arzusu dışında tuvalette tutarak, onu da gizliyordu. *Aleph orada mı?* diye sordu. *Orada mı tutuyorsun onu?* Yanıt bekledi ama duvar konuşmuyordu.

Koridorda gidebildiği kadar geriye giderek, servetin dağılımı ve sınıfsal makro iktisat kitaplarının yanında durdu. Buradan koşmaya başlayabilirdi. Keşke elinde bir kuşatma makinesi, koçbaşı hatta hiç olmazsa kargı bulunsaydı. Beden eğitimi dersinde öğretildiği gibi eğilerek duvara baktı. Tam o sırada güçsüz bir bağırış duydu:

Hayır, Benny, dur...!

Merhamet dilenen duvardan mı gelmişti bu ses? Ama artık çok geçti, çünkü 339'lu kitaplar boyunca, hızını alarak koşmaktaydı Benny.

Güm!

Duvara sert şekilde çarptı, ama duvar onu geri püskürttü. Dizlerinin üzerine düştü Benny. Afallamış hâlde omzunu ovalayarak duvarı inceledi, tekrar denemek üzere ayağa kalktı. Eğilerek başlangıç konumunu alırken, yine o güçsüz sesi duydu.

Ah, Benny, hayır...

Duvar olmalıydı bu! Duvar güçsüzleşiyor, onun hücumuna boyun eğiyordu. Benny de tekrar, bu kez diğer omzuyla saldırdı, fakat duvar yine gerisingeri itti onu. Benny, şüphesini destekleyen boşluk sesinden cesaretlenerek duvarı tekmelemeye başladı. Duvar alçıpanın ardında, Benny'nin gelip kendisini kurtarmasını bekleyen Aleph'i gizliyordu.

"Geliyorum!" diye bağırarak duvarı yumruklayıp tekmeledi. Duvar gevşeyip direncini kaybetmeye başlamışken Kütüphane'nin güvenlik görevlileri eriştiler, Benny'yi derdest ederek raflardan uzaklaştırdılar.

Ufak tefek kütüphaneci, onu getirdikleri güvenlik bürosunda dikiliyordu. Benny uysallaşmıştı artık, ama kadının fazer silahını hâlâ kalçasındaki kılıfta taşıdığını görünce, gerildi.

Güvenlikçi, "Rahatla, küçük arkadaş," dedi. Benny de öyle yaptı. Şu âna dek güvenlikçi onu tedirgin etmemişti. İsmi Jevaun'dı. Rastalı saçları vardı. Babasının birlikte takıldığı müzisyenlere benziyordu.

Bir döner sandalyeyi göstererek, "Geç otur," dedi Jevaun. Benny de oturdu.

Adam ufak tefek kütüphaneciye döndü. "Bu o mu?"

"Ta kendisi," dedi kadın. Ardından Benny'ye, "İyi misin?" diye sordu.

Benny'nin oturduğu sandalye, sıralanmış ekranlardan oluşan, ona annesinin Kontrol Merkezi'ni hatırlatan bir panoptikonun* karşısındaydı. Her bir ekranda siyah-beyaz güvenlik kameralarının kumlu görüntüleri titreşiyordu. Aleph'in ya da Ş-Adam'ın
380 geçtiklerini görebileceği düşüncesiyle ekranlara baktı Benny, fakat görüntülerin titrekliğinden gözleri ağrıyınca başka tarafa bakmak zorunda kaldı. Önündeki metalik masada yarısı yenmiş bir jambonlu sandviçle, açık duran *Babel-17* isimli bir kitap vardı; bunların ikisi de Benny'nin oraya oturmasına sinirlenmiş gibiydiler. Sekteye uğratılmaktan hoşlanmamışlardı. Sandalye de hâlinden hoşnut değildi ama Jevaun, Benny'ye oturmasını söylemişti, o da oturduğu yerde kalmak zorundaydı. Söyleneni yapmaya mecburdu. Başını eğmiş, spor ayakkabılarına bakıyordu. Attığı tekmelerden ötürü ayak parmakları acıyordu. Giydiği Air Max'ler, kendisini korumak için hiçbir şey yapmamışlardı. Onlara güvenemezdi artık. Attığı yumruklardan ötürü ellerinin boğumları da soyulmuştu, ağzına sokup emmeye başladı onları. Tatları demir gibiydi, ama kan gibi ılıktılar. Odadaki herkes sessizce onu izliyordu, bu yüzden ellerini ağzından çekti.

---

* Panoptikon: Yarı daire şeklinde inşa edilmiş bir hapishane. Merkezî konumdaki gardiyanın, bulunduğu yerden hücrelerin tümünü görebilmesi amaçlanmıştır. *–çn*

"Ne var?" dedi, etrafına bakınarak.

"İyi misin? Güvenliği aradığım için üzgünüm, fakat kaygılanmıştım. Annen ya da başka biri var mı yanında?"

Ufak tefek kütüphaneciydi konuşan. Elinin boğumlarını tatmakla meşgulken dikkati dağılan Benny onun varlığını unutmuştu. Ne yapıyordu burada? Çaktırmadan yan gözle ona baktı. Komik bir gözlüğü vardı. Ayak bileklerine baktı. "*Vang vang,*" dedi.

"Anlamayadım?"

"*Kokekokko!*" dedi Benny.

"Pardon, hiçbir şey..."

"*Kakkalago! Gruntz, gruntz! Grok grok!*"

Döner sandalyede gözleri kapalı dimdik oturmuş, boynunu uzatarak havlıyor, hırlıyor, horoz gibi ötüyordu Benny. Kütüphaneci öyle bakarken, güvenlikçi Benny'ye doğru bir adım attı. "Hey arkadaş," dedi. "Sakin olman lazım..."

Tam o sırada Annabelle içeri daldı. Sürekli yayınlar bölümünde oturup bir yığın elişi dergisini karıştırırken, vaktin geç olduğunu fark etmişti. Benny niçin hâlâ gelmemişti acaba? Jel baskı ve keçe iğneleme hakkında birer makaleye göz atmıştı. Nihayet, Benny'nin adını anons etmelerini ya da nerede olduğunu bulmasına yardımcı olmalarını istemek için danışma masasına gitmişti. Meğerse yerini saptamışlardı zaten.

"Benny!" diye bağırarak güvenlikçiyi itip geçti. Koşup ona sarıldı, yüzünü göbeğine gömdü.

"Şşş," dedi. "Sus, tatlım, sus." Güvenlikçiye ve ufak tefek kütüphaneciye baktı. "Neler oldu?"

"Onu dördüncü katta buldum," dedi güvenlikçi. "Duvarı tekmeleyip yumrukluyordu. Bir tuvalet lafı ediyordu bağıra çağıra. Burada tuvalet yok, dedim. Tuvalete gideceksen dördüncü kata inmen lazım, dedim ona. Ama duvarı yumruklamaya devam etti."

Annabelle oğlunun başının üstüne doğru, "Ah tatlım," diye mırıldandı. "Çok mu sıkışmıştın?"

BENNY

Annem kafayı üşütmüş, yemin ederim. Benden daha kaçık. Tamam, duvar işi deliceydi elbette ama bu yeni ilaçlar kafamın içine etmişti. Aleph'in o eski erkekler tuvaletinde rehine tutulduğuna, aramızda sadece habis bir duvar bulunduğuna emindim. Anlaşılan duvar hakkında yanılmışım, tuvalet de Jevaun'ın dediği gibi dördüncü kattaymış. Yanlış hatırladım demek ki.

Duyduğum o alçak ses konusunda da yanıldım. Ses duvardan gelmiyordu, değil mi? Sendin o. Beni uyarmaya çalışıyordun, ama nereden bilirdim?

Sonuç olarak tüm bu delice işlerde bir hayır varmış galiba, çünkü annem Cory'le, benim havlamalarım, horoz gibi ötüşlerim sayesinde tanıştı. Cory, eskiden Çocuk Saati'nde bize kitap okuyan ufak tefek kütüphaneciymiş. Önce onu tanıyamadım. Tarayıcısından ödüm kopmuştu. Silahını nasıl elinden alırım, onu nasıl kaçırırım diye düşünmekle meşguldüm. Ama güvenlik bürosundayken, kim olduğu kafama dank etti. Sonra annem tuvaletle ilgili o uygunsuz lafı edince, Cory de bizi tanıdı. Bir anneme bir bana bakıp, Hey! Ben sizi tanıyorum! dedi, Sen taburemin altında oturup bileğimi tutan o küçük ço-

cuksun! Ne kadar tatlıydın öyle! Bunun üzerine annem dedi ki, Ah! Siz çocuk kitapları bölümündeydiniz! Cory de, Nasıl büyümüş böyle! dedi. Yok, hayır, dedi annem. Büyüme atağına geçmedi daha!

Ben orada utançtan ölerek oturuyordum. Cümlelerin sonundaki ünlemler, uçan iğneler gibi batıyordu kulaklarıma ve aynı zamanda, bütün diğer şeyleri hatırlıyordum. Taburenin altında olmayı, kütüphanecinin alacalı eteğini, ılık kadınsı kokusunu, o kitap okurken bileğini tutmaktan ne kadar hoşlandığımı. Ufacık tefecik bir cinsel sapık gibiydim. Ne kadar rahatsız edici, değil mi? Ama rahatsız edici görünse de ben hiç öyle hissetmiyordum. Sapık olamayacak denli küçüktüm. Bulunduğum o yerin, çevremdeki bütün sesler eşliğinde nasıl da ılık ve güvenli olduğunu hatırlıyorum yalnızca.

Sonuçta, başıma gelenler iki sebeple iyi oldu aslında. Bir kere, Cory'nin çabası sayesinde tutuklanmadım, Kütüphane'ye girişim de yasaklanmadı. Sadece, her gelişimde bir kütüphaneciye görünme sözünü verdim. Böylece orada bulunduğumdan haberleri olacaktı. İyi şeylerin birincisi buydu. İkinci olarak, duvarı yıkma çabam sayesinde Cory ile annem arkadaş oldular. Hemen değil. Daha sonra. Babam ölünce annemin hiç arkadaşı kalmamıştı. Arkadaşlığa her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı.

KİTAP

49

Nihayet Aleph'ten kısa mesaj geldiğinde, Benny matematik
384 dersindeydi. Üçüncü ders saatinde, üçüncü katta, 332 numaralı sınıftaydılar. Hoşlanmadığı bir sınıftı bu, çünkü 2 rakamı 3'lerin yanına yakışmıyor, Benny'nin yoğunlaşmasını zorlaştırıyordu. Telefonu cebinde titreşince Benny çaktırmadan şöyle bir baktı. Yüreği yerinden çıkıp boğazına oturdu ve orada kaldı. Şöyleydi mesaj:

İzin alıp dersten çık. Tuvalete git.

Az önce gitmişti tuvalete. Yine de elini kaldırdı. Şaşırtıcı şekilde, öğretmen izin verdi ona. Benny sınıftan çıkıp üçüncü katın tuvaletine yöneldi.

Birinci kattaki tuvalet. Batı Caddesi çıkışına yakın.

Koşarak merdivenden indi. Koridorlar boştu. Spor ayakkabıları gıcırdıyordu. Tuvalete girip orada durdu, beklemeye baş-

ladı. Kapı açılınca kabinlerden birine daldı. Birinin fermuarını açıp işediğini duydu, ardından telefonu titreşti.

Dışarı gel. Mıntıka temiz.

Ama öyle değildi. İçeri giren kişi hâlâ işiyordu. Evrenin tarihindeki en uzun işemeydi. Hiç kimse bu kadar uzun işeyemezdi. Başını kabinin kenarına yasladı. Çabuk ol, diye düşündü.

Çabuk ol!

Yoksa yine birtakım sesler mi duyuyordu? Belki işeyen kişi çoktan gitmişti ve bir yankıdan, işitsel bir izlenimden ibaretti Benny'nin duyduğu. İşeme sesinden kalma. Pisuarın ya da kendisinin zihninde salınan. Dr. M'nin sözlerini duydu: *Bu bir sanrı, Benny. Buna beynin sebep oluyor. Gerçek değil.* Ama öyle gerçek gibiydi ki!

Gerçek olan nedir? diye sordu ihtiyar şair. Benny eğilerek, tam zamanında kabinin kapısının altından baktı. Fermuarını çeken adamın ayakkabıları kendi ekseni etrafında dönüp, kapıya yöneldi. Nike marka ayakkabılar. Bu bir sanrı değildi demek.

Çabuk ol!

Kabinden çıkıp ellerini yıkadı. Koridor hâlâ boş ve mıntıka temizdi. Çıkışa doğru yürürken, bir amacı varmış gibi görünmeye çalıştı. Önemli bir randevuya giden normal bir çocukmuşcasına. Doktoruyla randevusu varmış gibi. Dışarıda arabasında oturan normal bir anneye sahip, normal bir çocukmuş gibi. Kendi annesinin arabası yoktu, araba kullanmazdı. Yakınlarda park etmiş tek araç, yan cephesine devasa bir hamamböceği resmedilmiş kargo tipi külüstür minibüstü. Hamamböceğinin kafasının üstünde, *AAA İlaçlama Hizmetleri* yazılıydı. Aşağıdaki

yazı, *Böcekler Defolsun!* diyordu. Hamamböceği korkuya kapılmış hâlde omzunun üstünden bakıyordu.

Beyaz minibüsü ara.

Aramasına gerek yoktu. Onu görmüştü zaten. Sonra da kızı gördü. Tampona dayanmış, telefonuna bakıyordu. Harikulade, serin ve kuru bir sonbahar günüydü. Sertçe esen rüzgâr havayı dumandan arındırmıştı. Aleph'in o çılgınca beyaz saçı, ışıldayan güneşin altında bir LED lambası gibi parlıyordu. Benny kaldırıma vardığında başını kaldırıp el salladı Aleph. Soluğunun kesildiğini hissetti Benny, zira kız o kadar güzel ve ışıl ışıldı ki.

"Niye geciktin?" dedi Aleph, ona minibüsün kapısını açarken.

"Tuvalette mahsur kaldım."

"Tamam," dedi kız. "Olur böyle şeyler."

Direksiyona geçip motoru çalıştırdı ve okulun ana girişinden geçip yola çıktılar. Benny içgüdüsel olarak çöküp koltuğuna gömüldü, ama kafeteryanın yanından geçtikleri sırada başını kaldırıp hâlâ yağmur oluğunda mırıldanıp duran kaşığını dinledi. Kaşığın mırıltısı daha kederliydi bugün. Düşük perdeden ve yalnızlık yüklü bir mırıltı. Benny tekrar koltuğuna çöküp kirli yan camdan dışarı baktı. Çin Mahallesi'nin kıyısından doğuya doğru giden otobüs yolundaydılar; Benny'nin eve dönerken geçtiği yoldu bu. Eve gitmek istemiyordu. Tuvaletten dönmediği için okulun muhtemelen annesini arayacağını, onun nasıl kaygılanacağını düşündü.

"Annene mesaj yazsan iyi olabilir," dedi Aleph. "Kaygılanmasın."

Nereden bilmişti? Benny "Evet," dedi ama bunu yapmadı. Bunun yerine, "Nerelerdeydin?" diye soruverdi. Sesi arzu etmediği şekilde, annesinin sesi gibi huysuzca çıkmıştı ama bir kez konuşmaya başlayınca durduramıyordu kendini. "Milyon kere

mesaj yazdım sana, hiç yanıt vermedin." *Çeneni kapasana be!* "Öldüğünü falan sandım..."

Sözcüklerinin kendi zihinleri vardı sanki. Mahcubiyetini saklamak için başını öte yana çevirdi. Ucuz bir oteli, bir *dim sum** dükkânını ve bir Çin kasabını geçtiler. Vitrinde, uzun boyunlarından asılı yolunmuş ördekler vardı. Küçük köpeğiyle oynayan yaşlı bir Çinli gördü. Ön kolunda Aleph'in elinin temasını hissetti.

"Bazen ortalıktan kaybolmam gerekiyor," dedi Aleph. Benny'nin çıkaramadığı bir anlamla yüklüydü sesi. Fakat sonra Benny'nin kolunu sıkıp gülümsedi. "Biz de seni özledik, Benny Oh."

Benny'nin yüreği hafifleyiverdi, neşelendi birden. Tam o sırada, başka bir el arkadan uzanarak omzunu kavradı.

"Evet, seni kurtarmaya geldik!"

"Siktir!" dedi Benny. Oturduğu yerde iki büklüm oldu. Burnuna votka kokusu geldi. "Korkuttun beni."

Ş-Adam kıkırdadı. Minibüsün yan duvarlarına kayışlarla tutturulmuş tekerlekli iskemlesinde öne eğik vaziyette oturuyordu. İki eliyle Benny'nin omuzlarını sertçe sıkarak, eksik dişli ağzıyla sırıttı. Sürücü koltuğunun arkasında birkaç sırt çantasıyla silindirik bir spor çantası vardı. Benny tekrar önüne döndü. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu Aleph'e.

Slavoj, "Dağa gidiyoruz," diye yanıtladı.

Doğu istikametinde, kenar mahallelere yayılmış sanayi binalarının arasından ilerleyerek şehirden çıktılar. Benny'nin otobüsle Aleph'in stüdyosuna giderken geçtiği kamyon yoluydu bu. Pencereleri kontrplakla kapatılmış fabrikayı geçtikleri sırada Benny parmağıyla orayı gösterdi.

"Stüdyon değil mi burası?"

---

* *Dim sum*: Küçük porsiyonlarda servis edilen, buğulanmış veya kızarmış köfteler, pişmiş tavuk parçaları ve pirinç topları gibi ögelerden müteşekkil geleneksel Çin yemeği. *–çn*

"Öyleydi," dedi Aleph gözlerini yoldan ayırmaksızın. "Taşınmak zorunda kaldık."

Sesi gergin, yan taraftan görülen yüzü kederliydi. Benny öte yana çevirdi bakışını. Koyu aşan uzun bir köprüye bağlanıyordu yol. Aşağıda, halicin iki yanında, çeneye dizili dişler gibi uzanan rıhtımlar vardı. Yüksek, kırmızı renkli vinçler parmaklarını kaldırarak, sağılmayı bekleyen sabırlı inekler misali sıraya girmiş mavnaları ve konteyner gemilerini selamlıyorlardı. Yük trenleri manevra istasyonlarında inildiyorlardı. Köprünün ötesinde otoyol kuzeye dönerek kıyı hattını kucaklıyordu. Çok geçmeden yokuş yukarı çıkmaya başladılar. Aleph radyoyu açtı, sözcükler dökülmeye başlayarak minibüsü *çıhhh* ve *dızzz* sesleriyle doldurdu. Benny bu sözcükleri anlamasa da Ş-Adam'ın müstahdemlerle şiir üzerine konuşurken kullandığı yılankavi, coşkulu dile ait olduklarını fark etti. Aleph istasyonlar arasında gezinmeye koyulunca ihtiyar şikâyete başladı, ama kız radyoyu bir caz istasyonuna ayarladığı zaman, sakinleşti yine. "Blue Monk" parçası çalıyordu. Kenji'nin en sevdiği parçalardandı bu. Ş-Adam oturduğu yerde horlamaya başladı. Benny gözlerini kapatarak klarnet solosunu dinledi, piyanonun tekrar parçaya girdiği esnada, o da uykuya dalmıştı.

Minibüs durunca uyandı.

"İşte geldik," dedi Aleph, motoru durdurarak.

Bir toprak yolun sonundaki, koyu tonlu yeşil ağaçlarla kuşatılmış bir açıklıktı burası. Ağaçlar öyle yüksekti ki tepelerini göremiyordu Benny. Dallar arasından sızan sonbahar güneşi, kirli ön camdaki tozlara vuruyor ve minik gökkuşakları oluşturuyordu. Benny gözlerini ovaladı. Ne zamandır yoldaydılar acaba?

Aleph minibüsten indi, Benny de onu izleyerek derin, serinlikli bir sessizlik havuzuna adım attı. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştı. Gürültülü dünya tamamen sessizleşmişti. Benny sükûnetin içinde, ağaç tepelerinde esen rüzgârın uzun boylu ıslığını, dalların aralıklı gıcırdayışlarını, iç çekişlerini ve

ormandaki kuşların ufak, değirmi seslerini ayırt etmeye başladı. Kuşlar, ışığın vurmasıyla koyu sessizlikte pırıldayan renkli, minicik çakıllara benzer notalarla ötüyordu.

Sonra taşların üzerinde ayak sesleri, paslı menteşelerin gıcırtısı ve minibüsün arkasından Aleph'in seslenişi duyuldu: "Hey Benny, sana ihtiyacım var."

Bana ihtiyacı var, diye düşünerek topukları üzerinde dönüp ona doğru koştu Benny.

Aleph minibüsün arkasında duran metal rampayla cebelleşiyordu. Benny aksi tarafa geçerek rampayı çekti. Metal yüksek bir sürtünme sesi çıkarıyordu ama bu Benny'yi rahatsız etmedi. Aleph'le eş zamanlı çekebilmek için onu dikkatle izledi. Kızın güçlü kol kaslarını, kolsuz tişörtün altındaki memelerinin şişkinliğine doğru kıvrılan koltuk altı boşluğunu görebiliyordu. Ön kolunun iç kısmındaki, pire ısırıklarını andıran nokta nokta dövmeyi görebiliyordu. Rampanın ucu takırdayarak yere indi.

Minibüsün karanlık iç kısmında Ş-Adam, çıkış kapısındaki karları kontrol eden bir kayakçı gibi, iskemlesinin tekerleklerini rampanın üst kenarına hizalıyordu. Bu iskemle her zaman kullandığı akülü iskemleden farklıydı. Daha ufak, hareket ettirilmesi kolay, katlanabilir tipte bir iskemleydi. Birtakım ayarlamalar yaptı, ağırlığını ileri geri kaydırıp evrak çantasını kucağına yerleştirdi, ardından manyakça bir sırıtış belirdi suratında.

"Yerini al," dedi. "Hazırlan..." Sonra, ağaç tepelerine dek erişen bir ulumayla kapıdan dışarı yolladı kendini. İskemle son sürat rampadan aşağı indi, yol boyunca bir tarafa yata yata gidip sonunda devrildi, ihtiyar toprak zemine savruldu.

"Hay ağzına sıçayım," dedi Aleph.

İhtiyarın ardı sıra gitti. Benny de onu takip etti. İskemle tekerlekleri döner hâlde yanlamasına duruyordu. Ş-Adam iskemlenin yanında kıpırdamadan yatıyordu. Evrak çantası açılmış, içindekiler ortalığa dağılmıştı.

"Hey," dedi Aleph, onun yanına çömelerek. "İyi misin?"

Adam gözlerini açarak, mahcup mahcup başını öne doğru salladı.

Aleph doğrularak kollarını kavuşturup ona baktı. "Peki. Bu kadar aptalca davranman inanılmaz," dedi. Ardından yürüdü gitti.

Benny ihtiyarın tekrar iskemlesine oturmasına yardımcı oldu, dağılmış sayfaları topladı ve onu iterek minibüse geri götürdü. Aleph büyük bir silindirik çanta çıkarıyordu minibüsten.

"İskemlesi iyi durumda mı?"

"Sayılır. Tekeri yamulmuş."

"Ah, harika." Benny'ye çantayı ve avucundaki gergi kayışlarını verdi. "İskemleyi arka tarafa bağla, olur mu?"

"Bunda ne var?"

"Kamp malzemeleri." Aşağı atlayıp omzuna bir sırt çantası attı. Başka bir sırt çantasını gösterdi Benny'ye. "Uyku tulumları. Oradaki senin." Evrak çantasındaki kâğıtları düzenleyen Ş-Adam'a baktı. "Onu da götürecek misin?"

"Elbette," dedi adam. "Şiirlerimi almak zorundayım."

"İyi." Minibüsün kapılarını kapattı Aleph. "Gidelim."

Onları dağa tırmanan eski bir asfalt yola yöneltti ve önden giderek, kısa zamanda arayı açtı. Ş-Adam onun gerisinde, Benny de en arkadaydı. Çok geçmeden Ş-Adam'ın takati kesilince, Benny onu itmeye başladı. Elleri evrak çantasının üzerinde, iskemlesinde oturuyordu ihtiyar.

"İyi bir yol, değil mi?" dedi omzunun üstünden. "Valter Benyamin'in Nazilerden kaçarken Pirene Dağları'nı aşmak için kullandığı geçişten çok daha iyi. Tarihte onun başına gelen acıklı olayları öğrendiniz mi, genç talebe?"

"Hayır," dedi Benny. "Kendini öldüren şu filozoftu, değil mi?"

"Öyle. Çok üzücü bir hikâye. Paris'te sürgün hayatı yaşayan bir Alman Yahudisiydi. Hitler Fransa'yı işgal edince Benyamin Amerika'ya kaçmak istemiş, fakat devletsiz bir mülteci oldu-

ğu için lüzumlu çıkış belgelerini elde edememiş. Tek umudu Pireneler'i aşıp İspanya'ya geçmek ve oradan Amerika'ya gitmeyi denemekmiş."

Yol daralıyordu. Sedir ağaçlarının ağır dalları tepeden sarkarak gökyüzünü gözlerden saklıyordu. Yolun altına doğru yayılan kalın kökler, asfaltta yılankavi kabartılar ve çatlaklar oluşturmuştu.

"Çetin bir yolculukmuş, Benyamin de sağlam bir adam değilmiş. Kırk sekiz yaşındaymış sadece, fakat kalbi güçsüzmüş. Ağır bir evrak çantası taşıyormuş ayrıca. Bir kitabın müsveddesi varmış içinde. Son kitabının."

İhtiyarın iskemlesinin yamuk tekeri, eğri büğrü zeminde dingildiyordu.

"Birkaç kişiyle beraber seyahat ediyormuş. Yürüyüş iki gün sürmüş çünkü sık sık durması gerekiyormuş. On dakikada bir evrak çantasını yere koyup tam bir dakikalığına dinleniyormuş. Cep saatiyle ölçüyormuş zamanı. Sonunda zirveye ulaşmışlar. Oradan, aşağıdaki İspanya sahilini ve Akdeniz'in koyu mavi sularını görebiliyorlarmış. Bir düşün! Nasıl utkulu hissetmişlerdir kendilerini! Fakat liman şehrine inip tren bileti almaya çalıştıklarında, İspanyol polisi tarafından tutuklanmışlar. Polis Benyamin'e, yasadışı şekilde İspanya'ya girdiğini ve ertesi gün sınır dışı edilip tekrar Fransa'ya gönderileceğini söylemiş."

Bir dönemecin ardından asfalt yol sona erdi.

"Polis onları ufak bir otele götürmüş. O gece, perişan otel odasında morfin almış ve ölmüş Valter Benyamin."

Benny eğilerek daha kuvvetli itti, iskemle ileri doğru silkindi. "Kalanlar geri gönderilmiş mi peki?"

"Hayır. Kaderin cilvesi işte. Ertesi gün İspanyol yetkililer sınırı tekrar açmış ve arkadaşlarının ülkeden ayrılmasına izin vermişler. Bir hafta sonra, Amerika'ya giden bir gemiye binmişler. Benyamin hapları almakta çok erken davranmış. Biraz bekleseymiş..."

Tekerleklerin altında taşlı topraklı, oyuklarla iz iz olmuş bir patika vardı şimdi. Ş-Adam, düşmesin diye evrak çantasına sıkı sıkı sarıldı.

"Siktir," dedi Benny. "Çok fena be." Yamuk tekerlek bir oyuğa girmişti. Ağırlığını iskemlerin tutamaklarına verdi Benny. "Benyamin'in evrak çantasına ne olmuş?"

Ş-Adam yukarı, Aleph'in durduğu yere bakıyordu. Aleph kollarını kavuşturmuş onları izliyor, yardımlarına gelmiyordu.

"Bana çok kızgın," dedi Slavoj alçak sesle. Eğilip tekerlekleri kavradı, çevirmeye çalıştı. "Sorumsuz olduğumu söylüyor. Ah, haklı elbette. Budalalık edip budalaca riskler aldığımı söylüyor. Ama seçeneğim var mı? Ben bir şairim. Şairler risk almak zorundadır. Budalayım aynı zamanda, o yüzden aldığım riskler de budalaca olmak zorunda. Başka yolu yok bence, sana da öyle gelmiyor mu?"

Benny yanıt vermedi. Daha sert itti, o zaman iskemle biraz ilerledi. Aleph dönüp yürümeye devam etti. "Bana da kızgın mı?" diye sordu Benny. "Mesaj göndermeyi kesmişti. Ben de ona mesaj gönderemiyordum. Denedim bunu."

Şişeli Adam başını iki yana salladı. "Sana karşı bir tavrı yok. İletişim cihazıyla ilgili lojistik bir aksaklık oldu. Hastaneye girişte hemşire elinden almış onu."

Tekrar yavaş yavaş ilerlemeye başlamışlardı. "Hastaneye mi dönmüştü?"

İhtiyar omuz silkti. Terliyordu ve yüzü kırmızıydı. Tutam tutam kır saçlar alnına yapışmıştı. "Ona sorman lazım."

Sessizce, uğraşa didine ilerlediler. Sonunda, devrilerek yolu kapatmış bir sürü karman çorman ağaç çıktı karşılarına. Aleph durmuş, meydana gelen zararı gözden geçiriyordu. Uzun ağaçlar birbiri üzerine çaprazlamasına, darmadağın yığılmışlardı. Ağaçların kimisi köklerinden sökülmüş kimisi koca gövdelerinin ortasından kırılmıştı. Aleph ağaçlardan birinin üzerine

çıkıp boylu boyunca kedi gibi yürüdü. Benny de peşi sıra gitti. Ağacın, kabuğu soyulmuş, parçalanmış ucuna baktılar.

"Rüzgâr yıkmış bu ağaçları," dedi Aleph.

"Geçen kış çıkan fırtınalarda oldu herhalde," dedi Benny. Annabelle sayesinde, tüm sıradışı hava olaylarından haberdardı. Annesi kış mevsimi fırtınalarından, yaz mevsimi yangınlarından, kuraklıktan, ozon kirliliğinden ve aşırı ağaç kesiminden bahsetmişti ona. Toprak kuruydu. Ağaçlar güçsüzdü. Rüzgârla devriliyor, yangınlarda yanıp kül oluyorlardı. Böcekler vardı ayrıca. Yükselen sıcaklık, ağaçları öldüren kabuk böcekleri nüfusunda patlamaya yol açıyordu.

Aleph'e bütün bunları anlattı. Ona bir çırpıda bu kadar çok şey söylememişti daha önce. "Anneme göre ormanların sonu geliyormuş."

"Vay," dedi Aleph. "Çok şey biliyorsun."

"Onun kadar çoğunu değil. Kuzey Amerika'da aşağı yukarı beş yüz elli farklı türde kabuk böceği bulunduğunu biliyor muydun? Hatta daha da çok."

"Gerçekten mi."

Benny kızardı. Bilgicin teki gibi davranmıştı. "Annem ormancılık şirketleri için böyle şeyleri takip ediyor. İşi bu."

"Vay," dedi yine Aleph.

Patikaya döndüler. Ş-Adam orada bir kütüğe oturmuş, bekliyordu. Tekerlekli iskemlesinden ayrılıp yıkık ağaç gövdelerinin altına kıvrılmayı denemişti ama bu kadarı fazla gelmişti ona. Yüzü toz toprak içindeydi, saçında ince dallar, iğne yapraklar vardı. Solgun görünüyordu. Aleph bir su şişesi uzattı. Adam uzun uzun içti. Burnunu çimdikleyip yüzündeki teri silerek, başını salladı.

"Faydası yok. Başaramadım. Zirveye ulaşamayacağım. Valter Benyamin'in yerinde ben olsaydım, Nazilere yakalanmıştım şimdiye kadar."

"İyi ki onun yerinde değilmişsin o zaman," dedi Aleph kuru kuru. Yan taraftaki açıklığı gösterdi. "Orada kamp kuralım."

Sarp bir kayalığın kenarına epeyce mesafe vererek durup, Ş-Adam'ın iskemlesini düzgün bir taş parçasının üzerine çektiler. Aleph iskemlenin frenini sabitleyerek kenara doğru yürüdü, Benny de arkasından gitti. Parmak ucuna kalkıp aşağı baktı. Durdukları yerin kıyısında, bir uçurum dimdik iniyordu. Ta aşağılarda bir araya gelmiş minik ağaçların oluşturduğu kesif örtü ve onların da ötesinde deniz vardı. Aleph dönüp tekrar tekerlekli iskemleye gitti, onu kayalığın kenarından iyice uzaklaştırdı.

"Buna *sakın* dokunma," dedi. İhtiyar uysalca başını salladı. Aleph çantadan bir naylon torba çıkardı, sonra duraklayıp elini adamın pasaklı, sakalları uzamış yanağına koydu. Benny o yaşlı yanağın yerinde olmayı dileyerek izliyordu.

"Teşekkür ederim, canım," dedi Ş-Adam. Kızın eline uzanıp bileğine bezeli yıldız kümesini öptü. Kısık bir sesle, "Çok affedersin," diye ekledi.

"Önemi yok." Aleph adamın ayaklarının dibine çömelip çantadan yiyecekleri çıkarmaya başladı. Folyoya sarılı silindirik dürümler hazırlamıştı. Bunlardan birini Ş-Adam'a, birini de yanına oturan Benny'ye verdi.

"Benim hatamdı," dedi ihtiyar, elindeki dürüme dertli dertli bakarak. "Dikkatsizlik ettim." Koca kafası bir o yana, bir bu yana sallanıyordu. "Öyle dikkatsizlik etmemeliydim."

"Doğru," dedi Aleph. "Ama kendine hâkim olamıyorsun."

"Onları dışarı bırakmamalıydım."

"Başka ayarlamalar yapmam gerekirdi."

Yalvaran gözlerle ona bakıyordu ihtiyar. "Beni ısıracakları aklıma gelmedi. Benden hoşlandıklarını sanıyordum."

Havuzdaki su çırpıntısı misali, bir acı titreşip geçti Aleph'in çehresinden. Dağların ötesine bakarak, "Aslında benim dışımda hiç kimseden hoşlanmazlardı," dedi. "Tek kadını seven bir dağ gelinciğiydi onlar."

GOB, diye düşündü Benny. GOB'dan bahsediyorlardı. "Ne oldu?"

Aleph dürümünün folyosunu sıyırdı, bir ısırık alıp yavaş yavaş çiğnedi. Benny kızın narin çene kemiğinin hareketini, lokmasını yutarken boğazının hafifçe kasılışını izledi. Dudağının altına bir hamur kırıntısı yapışmıştı. O kırıntıyı almak istedi Benny. Mümkün olsa yiyebilirdi de. Ne lezzetli olurdu kimbilir.

Aleph onun bakışını hissetmiş olmalıydı.

"Yesene," dedi. Dürümde avokado, salata ve peynir vardı. Benny bir ısırık alınca, konuşmaya başladı Aleph.

"Tedavi altındaydım," dedi. "Boktan bir şey oldu, hastaneye dönmek zorunda kaldım."

Açıklama yapmadı. Ona konan teşhisten hiç bahsetmemiş, Benny de kendisine konan teşhisi söylememişti. Tıbbi hadiseler hakkında konuştukları yoktu.

"Fena," dedi Benny.

Ş-Adam, "Fena," diye onu yankıladı. "GOB'la ilgilenmemi istedi benden. Eski fabrikada kafesleri içinde duruyorlardı, ama hayvanları kafeste görmek hoş değildir, bilirsin ya. Ben de bir gece çıkardım onları. Yakalamaya çalıştım, ama beni ısırdılar. Sonra..." Ellerini bir şaklama sesiyle birbirine vurdu, ardından kollarıyla kendini sardı. "Onları tutmak istemiştim."

"Kaçtılar mı?"

"Ya," dedi adam. Sıktığı yumruğunu iskemleye, bacağının bulunması gereken yerdeki boş yere vurdu. "Peşlerinden gidemedim."

"Hâlâ fabrikadalar mı?"

"Hayır," dedi Aleph. "Fabrikada sıçanlar vardı, bu yüzden yönetim binayı ilaçlattı. Ortalığa zehir koydular. Bunu biliyorduk. İşte o yüzden GOB'un kafeste kalması gerekiyordu."

"GOB zehir mi yuttu?"

Aleph başıyla onayladı. "Sıçanlardan nefret ederlerdi. Onlardan biri gibi ölmeyi hiç istemezlerdi."

"Zehri koyan, memleketlimdi," dedi Ş-Adam. "GOB'u bulmuş, onları bana geri getirdi. GOB ölmüştü. Arkadaşım berbat hissetti kendini. Ağladı."

"İyi bir adam," dedi Aleph, dürümünü bitirerek. "Onları defnetmek için buraya getirelim diye bize minibüsünü ödünç verdi." Alüminyum folyoyu buruşturup tekrar naylon torbaya koydu, ardından sırt çantasını eşelemeye koyuldu. "Bana niçin dert oluyor bilmem. GOB evcil bir dağ gelinciğiydi ama vahşi bir tarafı da vardı. Bunu onurlandırmak istedim."

Benny başını yukarı aşağı salladı. Dağ gelinciğinden hiç hoşlanmıyordu. Bu evcil hayvanın kendisiyle bir derdi olduğunu hissetmişti hep, ama şimdi Aleph üzgün olduğu için, kendisi de üzgün görünmeye gönüllüydü. Kızın bir dürüm daha çıkarıp folyodan sıyırışını memnuniyetle izledi, çünkü hâlâ açtı.

"Bu yüzden GOB dedim onlara," dedi Aleph. "Yabanıllık ve geçici otonom bölgeler hakkında bir şeyler okurken, bu isim geliverdi aklıma. Ama şimdi öldükleri için, onları yabana döndürmek istedim. Daha kalıcı bir özerk bölgeyi hak ediyorlar gibi geldi bana. Bir dağın zirvesini mesela."

Benny biraz düşündü. "Tekrar isimlendirebilirdin onları," dedi. "KOB...?"

Aleph buruk buruk güldü. "Güzel fikir, ama kalıcı değildiler ki. Hiç kimse kalıcı değil." Benny'ya baktı. Gözleri parlıyordu. "Sen de seviyordun onları, biliyorum."

Bu doğru olmasa da başıyla onayladı Benny.

"O yüzden mesaj yazdım sana," dedi Aleph. Elindekini uzatıp Benny'ye sundu.

Benny yine bir dürüm alacağı beklentisindeydi. Ama kendisine sunulan şeyin, dağ gelinciğinin folyodan bir tabut içinde sırt üstü yatan uzun, katılaşmış bedeni olduğunu gördü. Kürkü keçeleşmiş, kirlenmişti ve açık duran tek gözü, donuk ve kızgın, Benny'ye bakıyordu.

"Burada olmanı isterlerdi," dedi Aleph. "Ben de burada olmanı istedim."

Burada olmasını istemişti! Kızın bunu, tam da bu sözcükleri söylediğini duydu Benny ve cevaben zekice, derinlikli ve anlamlı bir şey söylemek istedi. Folyo paketine baktı. Dağ gelinciğinin küçük elleri ve ayakları yumuk yumuktu, sivri burnu kurumuş, çekmiş ve iyice sivrilmiş gibi duruyordu. Beden şaşırtıcı derecede hafifti; az önce yediği dürümden de hafif. "Onları da dürüm sanmıştım," dedi.

Ciddi misin? Nasıl bir gerizekâlısın sen?

Aleph kederli kederli gülümsedi. "Sıçan ilaçlayıcısı onları ben hastaneden çıkıncaya dek dondurulmuş hâlde tuttu."

"Şimdi ne yapacaksın onları?"

Tanrım, daha kaç aptalca sorun var, seni gidi salak?

"Bir odun yığını üstünde yakmayı düşündüm, fakat ateş yakma yasağı devam ediyor. O yüzden onları gömmek zorundayız."

"Öylesi daha iyi," dedi Benny.

Ah, uzmanınız konuştu!

"Galiba," dedi Aleph. "Böylece toprağa geri dönecekler. Hem böylesi daha organik. Ama rüzgârın ve havanın bir parçası olmalarını isterdim."

Benny ağaçların tepesinde esen rüzgâra baktı. "Hiç böyle düşünmemiştim."

Sen ne düşünürsün ki?

"Neyse, havada lüzumundan fazla duman var," dedi Aleph. "Fazlasını eklemek istemem." Ayağa kalkıp gerindi. "Hadi yola düşelim."

"Onları ne yapacağım?" diye sordu Benny.

Kıçına sok istersen gelincik dürümünü, geri zekâlı çocuk!

"Tekrar folyoya sar. Yanımızda götüreceğiz."

Aleph dönüp Ş-Adam'a baktı. Adam, başı ağır bir kum torbası gibi öne düşmüş hâlde, iskemlesinde uyuyakalmıştı.

"Onsuz gitmek zorundayız."

50

Annabelle iki torbayı daha kaldırıma taşıyıp bordür taşının yanındaki yığının üzerine koydu. Ön verandadaki geri dönüştürülemez çöpler bu kadardı işte. Geriye sadece arka verandada ve ufak bahçede duranlarla, evdeki geri dönüşüme gidecek kâğıtlar kalmıştı. Cebinden fısfısını çıkarıp kullandı. Kalçası ağrımıştı. Dışarı çıkmak ve biraz egzersiz yapmak için daha fazla gayret göstermeliydi gerçekten. Hava kalitesi düzelince belki. Yakında yağmurlar başlayıp gökyüzünde kalan dumanları da temizleyecekti. Kışın gelişini, uzun gri günleri ve evin sıcak, rahat ortamında kalmayı makul kılan yumuşak, nemli soğuğu dört gözle bekliyordu. Saatine baktı. İşe Yaramaz o akşam evi denetlemeye gelecekti ama yapacak çok iş vardı daha. Benny okuldan eve döndüğünde kendisine yardım etmeye söz vermişti ama Annabelle'in dikkatini dağıtmaması gerekiyordu.

398

Tepesindeki elektrik telinde bir karga gaklayınca başını kaldırıp baktı Annabelle. Kuş boncuk gibi kara gözüyle onu izliyordu.

"Tamam, tamam," dedi Annabelle. "Ne sabırsızsın...!"

Topallayarak evin etrafından dolaşıp arka taraftaki besleme istasyonuna gitti. Karga, arkadaşlarını çağırarak onu takip etti. Onlar da yukarıdan gelerek teker teker, bir parlak tüy ve kanat dalgası hâlinde çatıdan çatıya, daldan dala atlayarak arka sokağın sınırındaki çite kondular. Annabelle'in bel vermiş basamaklardan mutfağa çıkışını gözlediler oradan. Başlarını yana devirip beklediler. Annabelle elinde bir ay kurabiyesiyle belirdiğinde, irice ve cüretkâr genç kuşlardan biri verandanın çitine uçup platforma sokuldu.

"Sende amma cesaret varmış," dedi Annabelle. "Bu yaptığın yanına kalır mı sandın? Annen sana hiç yol yordam öğretmedi mi?"

Genç karga aşağı yukarı hareket edip tüylerini kabarttı,

"Gak," dedi. Annabelle güldü. Daha önce bu karganın, gagasıyla ay kurabiyesinin tamamını kaparak uçup gittiğini görmüştü. O yüzden kurabiyeyi bölüp, bir parçasını ona uzattı.

"İşte. İstiyor musun?" Bekledi. Genç karga başını eğdi, boncuk gibi kara gözüyle bir kurabiyeye, bir Annabelle'in yüzüne baktı. Annabelle onu elinden yiyecek almaya alıştırmaya çalışıyordu; yapmaması gerektiğini bildiği hâlde. Park Hizmetleri için haberleri tarıyordu, yaban hayvanlarının insanlara alışmasının onlar için iyi olmadığını öğrenmişti. Ama bu karga çok sevimli, çok da zekiydi.

"Hadi," dedi. "İncitmem seni." Karga, çitin üzerinde dengesini korumak için kanatlarını çırparak biraz daha yanaşıp boynunu esnetti. Uzun, sivri gagasını, Annabelle'in parmaklarının birkaç santim yakınına gelinceye dek uzattı da uzattı. Derken, son anda zıplayıp geri çekildi.

Annabelle, "O kadar da cesur değilmişsin, ha?" deyip elindeki kurabiye parçasını platforma attı, kalanları da ufalayıp dağıttı. "Kardeşlerinle paylaş bunları, e mi?" O geri çekilir çekilmez, genç karga havalanıp en büyük parçayı kaptı götürdü. Diğerleri de onun ardından, ikili üçlü gruplar hâlinde, yerde kalanları silip süpürdüler. Kenji'nin ölümünü takip eden aylarda Annabelle arada bir onları beslemeyi unutmuş, öyle olunca da kargalar penceresinin dışında yakınıp durmuşlardı. Bu hengâme başkalarını rahatsız olabilirdi, fakat Annabelle rahatsız olmamıştı hiç. Kargalar ona gaklayıp kanat çırparak selam verirlerdi. İncelerlerdi onu. Alışkanlıklarını bilirlerdi. Hatta kargalara özgü şekilde ondan hoşlandıklarını söyleyebilirdiniz; en azından Annabelle'e öyle geliyordu ve minnettardı buna.

Son karga da karnını doyurduktan sonra arka bahçeyi taradı Annabelle. Biraz ilerleme kaydetmişti ama geriye kalan çok şey vardı hâlâ. Ceza yeme riskine girmeksizin kaldırıma daha fazla şey yığması mümkün değildi. Bu işe haftalar önce başlaması gerekiyordu. Eh, elden bir şey gelmezdi artık. İkinci

el dükkânının konteynerini kullanacak ve kimsenin onu görmemesini ümit edecekti. Birkaç büyük torbayı güçbela bahçe kapısından geçirdi, arka sokakta kimseyi göremeyince onları konteynere doğru sürükledi ve kaldırıp içine attı. Bazı çocuk eşyaları –bir araba koltuğu, sepet örgüsü bir yatak– kaldırıma atılmış hâldeydi. Annabelle durup şöyle bir baktı onlara. Benny'nin puseti evde bir yerdeydi, fakat Annabelle onu görmeyeli yıllar olmuştu. Antredeki gömme dolapta mıydı acaba? Puseti orada gördüğünü hayal meyal hatırlıyordu ama epeydir o dolabın içine bakmamıştı. Pusetten kurtulma şansı vardı şimdi. Duygusallığın zamanı değil, diye düşünerek eve girdi. Harekete geçmenin zamanıydı.

51

400 Ş-Adam'ı yanında evrak çantası, bir torba kuruyemiş ve bir şişe suyla uyur hâlde bıraktılar. Göğsüne, uyandığında mutlaka göreceği şekilde bir not iğneleddiler. *Zirveye çıkıyoruz*, yazıyordu notta. *Bize ihtiyacın olursa mesaj gönder. Frene dokunma!*

Devrilmiş ağaçların üzerinden geçerek tırmandılar. Parça parça taşlarla kaplı bayırda zar zor ilerledikleri sırada ağaçlar giderek seyreliyor, mavi gökyüzü büyüyüp başlarının üstünde giderek genişliyor, kocaman değirmi bir çanak gibi her tarafa yayılıyordu. Zirve noktadaki kayalığa eriştikleri sırada gökyüzü öyle kocamandı ki bir kısmı onların aşağısında kalıyordu. Benny hiç gökyüzünden daha yükseğe çıkmamıştı. Manzara başını döndürdü. Dağların denize doğru inen yamaçlarına baktı. Ağaçları kesilmiş alanların sınırlarını belirleyen kuru, ölü dikdörtgenleri ve kararmış şeritler hâlinde, kesim artıklarının yandığı yerleri görebiliyordu; ama dağlar genel olarak yeşil ağaçlarla doluydu. Daha yakındaki ağaçlar koyu yeşildi; uzaktakiler sis, duman ve pus nedeniyle daha solgun görünüyordu. En

solgun ağaç hattının ötesinde okyanusu görebiliyorlardı. Çin'e elektronik atık taşıyan konteyner gemileri, donuk gri suyun üstünde nokta kadar kalmışlardı. Denizden esen sert rüzgâr, hafif bir tuz, duman ve yanık odun kokusu taşıyordu.

Dünyanın tepesindeydiler sanki. Orada yan yana, yüzleri rüzgâra dönük hâlde durdular. Aleph parmak ucuna kalkıp sanki düşecekmiş gibi öne eğildi fakat rüzgâr tuttu onu. Rüzgârda çılgınlaşan buz beyazı saç telleri, canlı varlıklar gibi dikiliyordu kafasında. Gözlerini yumdu. Soluk alırken burun delikleri genişledi, soluğunu verdiğinde sözcükler, bir iç çekişi eşliğinde çıktı ağzından.

"Ne kadar güzel, değil mi?"

"Evet," dedi Benny, manzarayı takdir etmesi gerektiğini bilerek, fakat gözlerini Aleph'ten ayıramadan. Uçurumun kenarında dururken öyle tehlikeli biçimde güzeldi ki.

Aleph, Benny'nin manzaraya bakmadığını hissetmişcesine gülümsedi. "Gözlerini de yum," dedi. "Yum gözlerini ve gerçekten dinle." Benny de öyle yaptı.

Garip bir histi bu. Sesler duymaya başladığından beri, gerçek anlamda dinleme alışkanlığını kaybetmişti. Sesleri duymadan edemiyordu çünkü oradaydılar, fakat dinlemek zorunda olmadığını öğrenmişti ve çoğu zaman dinlememeye çalışıyordu. Ama bu farklıydı. Rüzgârı duyabiliyordu, hepsi o kadardı –*hepsi o kadardı*– ve çok basit, çok güzeldi. Bir çıkıp bir iniyor, ıslık çalıyor, diniyor, ardından tekrar kabarıyordu. Bu gerçekti. Duyduğu en gerçek şeydi. Gözlerini açtığında, Aleph onu izliyordu.

"Duydun mu?"

"Rüzgârı mı?"

"Dünyanın soluk alışını."

Aleph bodur köknar ağaçlarından oluşan bir koruya götürdü onu, gölgelikte yüzleri denize dönük oturdular. Konuşmuyorlardı, ama bunu sorun etmediler. Benny onca tırmanıştan sonra sıcaklamıştı, gölgede olmak hoştu. Gözlerini kapatıp yine din-

lemeyi denedi ve bu kez arkasındaki yosunlardan gelen ufak bir ses duydu.

"Ah," diyerek gözlerini açtı, arkaya kıvrılıp baktı.

Aleph onun bakışını izliyordu. "Ne?"

Benny duraksadı. Aptal gibi görünmek istemiyordu. "Gölgem."

"Gölgen yok ki. Gölgelikteyiz zaten."

Benny başını salladı. "Biliyorum. Bu yüzden neredeyse duymayacaktım onu."

Kıza baktı. Deli olup olmadığını düşünüyor mu, görmek istemişti âdeta. Fakat Aleph, arkalarındaki yastığa benzer yosun kümesini inceliyordu. "Ne dedi?"

"Hiç. Yorgun olduğunu söyledi sadece. Güneşte dağa tırmanmaktan yorulmuş. Ona dinlenecek yer sunduğu için, bu gölgelikten hoşlanmış. Tuhaf mı bu?"

"Hayır," dedi Aleph ciddiyetle. "Gölgen haklı. Dinlenmek için mükemmel bir yer burası."

Sırt çantasını açarak, bir su şişesini ve folyoya sarılı ölü dağ gelinciğini çıkarıp yere koydu. Şişenin kapağını açıp sudan içti. Gırtlağının su içerken dalgalanışını izledi Benny. Kız ağzını elinin tersiyle sildikten sonra şişeyi ona uzattı. Benny, daha az önce Aleph'in dudaklarının değdiği yere şimdi kendi dudaklarının değiyor olmasına şaşarak bir yudum aldı. Kızın tadı kalmıştır umuduyla, dilini şişe ağzının iç kısmında gezdirdi. Biraz daha içmek istedi ama kendine hâkim olarak şişenin kapağını tekrar kapattı.

Aleph yosun kümesinden bulaşmış küçük dal parçalarını silkeleyerek, dönüp Benny'nin yanına dizleri üzerine oturdu. Ölü dağ gelinciğinin folyosunu açıp katılaşmış bedeni dışarı çıkardı.

"Gölgen yerini paylaşmaktan rahatsızlık duyar mı sence?"

Benny başını iki yana salladı. Gölgesinin artık orada olmadığını emin gibiydi ama kesin olarak bilmek zordu. Aleph yosun kümesine koydu dağ gelinciğini. Üzerindeki kir lekesini sildi.

Tekrar topukları üzerine oturarak, "Tamamdır," dedi. "Böyle iyi oldu."

Ayağa kalkıp kollarını başının tepesine doğru gerdi. Sırtını eğince solgun teninin ince bir parçası ve kalçasının dövmeli sivri kemiği göründü. Sonra yine Benny'nin yanına oturdu, fakat dağ gelinciği aralarındaydı hâlâ. Ölü hayvana baktı Benny. Ölümde dahi.

"Onları böylece bırakacak mısın?"

Aleph denize bakıyordu. Benny kendisini duymadığını düşündü önce, ama az sonra kız konuştu. "Onları gökyüzüne defnediyoruz. Tibet'te biri ölünce böyle yaparlar. Bir hayvan için daha da anlamlı bence. Yani, onları niçin yeraltına sıkıştıralım ki? İşte dünyanın tepesindeyiz. Onlar için burada, açıklıkta olmak daha iyi. Yok oluncaya dek."

"Ama onlar bir dağ gelinciği."

"Ee?"

"Yeraltında yaşamaz mı onlar?"

Aleph kaşlarını çattı. "Çok doğru. Ama GOB yer üstünde olmaktan hoşlanırdı. Gayet sosyaldiler. Üstlerini biraz yosunla örtebiliriz." Uzun, iplik iplik likenler toplayıp battaniye gibi dağ gelinciğinin üzerine serdi. "Keşke Ş-Adam burada olsaydı. GOB için bir şiir yazmıştı. Onu okumak istiyordu." Likenleri eliyle düzeltti. "Üzülecek mi dersin?"

Benny kızın yüzünü göremese de sesindeki acıyı duyabiliyordu. Bu onu şaşırttı. Nesnelerin sesindeki acıyı duymaya alışkındı ve çoğunlukla onların ne hissettiğini hemen anlardı. Ama insanlara nüfuz etmek daha zordu. Bir de soru vardı ortada. Ş-Adam'ın ne hissedeceğini Benny nereden bilsindi? Aleph onu çok daha iyi tanıyordu.

"Hayır," dedi ama bu söylediğinin doğru olup olmadığı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Aleph okyanusa bakıyordu yine. "Bana yazdığın şu öyküyü gösterdi. Masa ayağıyla ilgili olan."

"Ha," dedi Benny. "Şu hikâye." Masanın ayağını tamamen unutmuştu. "Saçma sapan bir şeydi işte."

"Üzücüydü."

Benny "Affedersin," dedi çünkü onu üzmek istememişti.

"Yok. Olumlu anlamda üzücüydü demek istedim."

"Ha, iyi," dedi Benny, çünkü onu mutlu etmek istiyordu. Ama sonra, anlamadığının farkına vardı. "Bir dakika, üzülmenin de olumlu bir şekli mi var?"

"Tabii. Sanat seni üzebilir. Müzik de. Bir kitap da."

"Kitap mı?"

"Tabii. Seni ağlatan bir kitap olmadı mı hiç?"

Ortaçağ Kalkanları ve Silahları kitabıyla *Bizans Bahçe Tasarımı* kitabı geldi Benny'nin aklına. "Hayır."

"Peki, vay canına. Belki farklı kitaplar okumayı denemelisin."

Benny suskunlaştı. O kendini üzgün hissetmemek için kitap okuyordu. Annesinin okuduğu kitabı düşündü. *Derli Toplu Sihir*. Onun yatağında sayfaları açık hâlde görmüştü kitabı. Küçük kitap üzgün gibiydi ya da belki sadece cesareti kırılmıştı. "Annem kitap okur," dedi. "Bence her zaman üzgün ama olumlu şekilde değil."

"Zor bir durum olmalı."

Benny omuz silkti. "Annemin durumu iyi."

"Senin için zor olmalı, demek istedim."

Annabelle'in üzüntüsünün kendisi için zor olup olmadığını hiç düşünmemişti Benny. "Mutlu olmaya çalışıyor. Ben de artık buna alıştım."

"Ş-Adam da aynı," dedi Aleph. "Mutlu olmaya çalışıyor. O yüzden içiyor."

Benny bunun üzerine düşündü biraz. "Ş-Adam'ın sesler duyduğunu biliyor musun?"

"Evet."

"Peki sence ben..." Tereddüt etti. "Yani..."

"Ne?" Kızın ses tonu imalıydı bu kez.

"Hiç."

"Hadi, söyle." dedi Aleph. "Sesler duyduğun için sen de gün gelip Ş-Adam gibi olur musun? Tekerlekli iskemlede dolaşan, tek bacaklı, çürük dişli, yıkanması gereken, çok içen, teneke kutular ve şişeler toplayıp bozuk para için dilenen bir ihtiyar olup çıkar mısın?"

Aleph'in sesindeki ima keskinleşiyordu. *Tehlike.*

"Kastettiğin bu, öyle değil mi?" diye sordu. Gözlerini kısmış, Benny'yi izliyordu.

Benny üzgün üzgün, başıyla onayladı.

Aleph onu inceledi. Benny, bütün hayatı bıçak sırtında durarcasına, soluğunu tutarak onun vereceği hükmü bekledi.

Kız nihayet, "Hayır, Benny," dedi. "Kesinlikle hayır."

Benny'nin yüreğine su serpildi. Fakat Aleph sözünü bitirmemişti.

"Çünkü Ş-Adam da öyle biri değil. Onun kaçık, ihtiyar bir hobo olduğunu sanıyorsun ama yanlış. O bir şair. Bir öğretmen. Kaçık olan Ş-Adam değil, Benny Oh. Kaçık olan, içinde yaşadığımız şu boktan dünya. Kaçık olan kapitalizm. Onun neoliberalizmi, materyalizmi, sıçtığımın tüketici kültürü asıl kaçık olan. Sana boş yere üzülme, şayet sefil hâldeysen hatayı kendinde ara, kapitalizm her şeyi yoluna koyar, al şu mucizevi hapları, alışverişe çık, satın alacak bir şeyler bul diyen boktan liyakatçilik! Kaçık olduğumuzu söyleyip bize uyduruk tedavilerini satan hekimler, deli doktorları, sağlık kuruluşları, büyük ilaç şirketleri. Asıl kaçıkça olan bunlar işte..."

Aleph'in nefesi hızlanmıştı. Güneş ufuktaki yoğun bulut kümesinin ardında kaybolmuş, gökyüzü kararıyordu.

"Kusura bakma," dedi Aleph.

Benny anlayamamıştı ama kızın haklı olduğunu hissediyordu. Daha doğrusu, o söylediklerine bu kadar kuvvetli şekilde inandığına göre, kendisinin de inanması gerektiğini düşünmüş-

tü. Onun inandıklarına inanmayı çok ama çok istiyordu. Aleph dağların üzerinden denize doğru bakıyordu.

"Ş-Adam bir devrimci, Benny. Aynı zamanda, gelmiş geçmiş en iyi insan. Beni yaşım on dörtken sokakta buldu, kolladı, gözetti. Her ne zaman verildiğim koruyucu ailelerin yanından kaçsam ya da tekrar bir şeyler kullanmaya başlasam, yanımda olup tuttu beni. Sanata, kitaplara dair bilgiler verdi. Beni her tür pislikten korudu. Ya da korumaya çalıştı işte."

Benny'ye döndü. Ölü dağ gelinciğinin bedeni üzerinden uzanarak onun elini tutup kendine çekti, dizlerinin arasına sıkıştırdı. "Sesler duyuyorsan ne çıkar. Birçok insan sesler duyar. Bu yüzden onun gibi olmazsın, ama kim bilir? Belki sen de bir şair, filozof ya da devrimci olursun ileride." Benny'nin elini sıkıp sonra serbest bıraktı. "Sen her kimsen osun, Benny Oh. Hiç kimsenin, bunda bir sorun olduğunu söylemesine izin verme."

Benny'nin eli kızın dizinin yanında öylece kalmış, kendisine dönmekte tereddüt ediyordu. Biçimsiz bir durumdu.

"Hava kararacak," dedi Aleph. "Dönelim en iyisi." Kenara kayıp sevgili evcil hayvanının yanına çömeldi, dudakları onun kulağına değene kadar eğildi. "Hoşça kal canım GOB," diye fısıldadı. "Sizi seviyorum. Sonsuza dek benimle olacaksınız."

Benny, bir kez daha ölü dağ gelinciğinin yerinde olmayı arzu ederek izliyordu.

Aleph doğrulup yine gerildi ve telefonunu çıkardı. "Geldiğimizi Ş-Adam'a söyleyeceğim. Hey, annene mesaj yolladın mı?"

52

Arkadaşlarımla birlikteyim. Merak etme! ? ☺

Bu mesajın ekranda belirmesiyle, Annabelle'in telefonunda bildirim sesi çaldı. Aşağı yukarı bir dakika sonra, dermansızca

Annabelle'e seslenen bir bildirim sesi daha geldi, ama faydası olmadı. Okuldan gelmiş cevapsız aramalar da vardı, fakat mutfak masasına yığılı posta zarflarının altına gömülmüş hâldeki telefon, dilsiz ve umarsızdı.

O esnada Annabelle, Benny'nin eski pusetini arka kapıdan verandaya çıkarmaya çalışıyordu. Pusetin üzerinde eski kitaplarla, çizmelerle, bozuk mutfak aletleriyle dolu ağır bir mukavva kiti, dengede duruyordu. Kutunun tepesinde sinek pislikleriyle nokta nokta lekelenmiş büyük bir plastik vantilatörle, Kenji'nin satın alıp hiç kullanmadığı ikinci el küflenmiş golf sopaları vardı. Annabelle bunları da pusetle beraber gömme dolapta bulmuştu. Memnundu. Bu puset mükemmel bir nakliyat aracıydı. Kitapları ikinci el dükkânına götürecekti. Puseti, vantilatörü ve sopaları da alacaklarına emindi. Çizmeleri almayabilirlerdi çünkü çizmeler yıpranmıştı, örümcek ağları sarmıştı üstlerini; Annabelle elinden geldiğince temizlemişti onları gerçi. Belki bozuk aletleri tamir edecek biri çıkardı ama ikinci el dükkânı almak istemezse dönüş yolunda onları konteynere atabilirdi.

Verandada durup yüklü pusete ve çürük basamaklara göz attı. Puseti itmektense merdivenden inerek peşi sıra çekmek daha kolay olacaktı. Kendini o şekilde konumlayarak, Benny'nin vaktiyle küçük pabuçlarıyla bastığı ayaklığı tutup asıldı. Merdivenin kıymıklı tahtası Annabelle'in ağırlığıyla bel verdi; ağır kutu ha düştü ha düşecek gibiydi. Bu iş göründüğünden zor olacaktı. Bir an için, puseti boşaltıp eşyaları parça parça indirmeyi düşündü ama saat geç oluyordu. İkinci el dükkânı kapanacaktı, ayrıca Benny'yi okuldan alması gerekiyordu. Bir basamak daha inerek puseti kendisine doğru çekti.

Dingili kavradığında ön tekerlekler havada döndü. Bir eliyle pusetin ağırlığını dengeleyip diğer eliyle yükün düşmemesini sağlamayı denediyse de gücü yetmedi. Fazla sert çekince arka tekerlekler kenarları üzerinde döndü, pusetin üzerine yığılı

nesneler titreyip sarsılarak öne doğru devrildi. Annabelle çığlık atarak düşüp basamaklardan yuvarlandı, puset yüküyle birlikte bir tangırtıyla onun üzerine düşerken, kafası basamakların dibindeki beton zemine çarptı.

Sırtüstü yatarken bilinci gidip gelmekteydi. Vücudunda gezinen acıyı belli belirsizce ayırt edebildi. Acı başının gerisinden omurgasına ve kalçasına indi, oradan bileğine ve koluna atladı. Sivri bir şey bedenini dürtüklüyor ve ağır bir şey de onu yere mıhlıyordu. Gözlerini kırpıştırıp açınca bir çizmenin tabanını ve etrafında kararan gökyüzünü gördü. Göğsünün üzerine düşen vantilatörü oradan almaya çalıştı ama bu hareket canını yakınca vazgeçti. Saat ilerlemişti. Benny az sonra okuldan gelecekti. Bu iyiydi işte. Benny ona yardım edebilirdi. Ama başka bir şey vardı. Birden üşüyerek ürperdi. Artık kış mı gelmişti yoksa? Benny okuldaydı. Eve gelecekti. Ama hayır, tek başına otobüse binmesine izin yoktu artık! Annabelle gidip onu al-

mak zorundaydı. Benny bekliyordu şimdi! Annabelle kolunu kımıldatıp acı içinde, üzerindeki ağırlığı bir yana kayıncaya dek iteledi. Yanı başında bir şey tangırdadı. Bir set üstü fırın. Telefonu neredeydi? Acı giderek kötülerken, gırtlağından bir inilti geldiğini duydu. Sonra görüş alanının köşesinde bir şey hareket etti. Birden gelip giden bir karanlık, bir siyah leke, bir tane daha. Gözlerini kapadı, dünya kaybolup gitti.

Ne kadar süre yattı orada? Birkaç dakika mı? Birkaç saat mi? Ekim sonuydu, günler kısalıyordu, hava sert ve soğuktu, sonbahar yağmurları da başlamak için bu ânı seçmişti. Kötü zamanlama. İlk damlalar düşerken Annabelle orada yatıyordu.

Evin içinde, posta zarfları yığınının altındaki cep telefonuna bildirim sesi geldi ve ekran aydınlandı.

Yarın sabah evde olurum. Kızma tamam mı? ☺

Çatıya bir karga tünedi. Başını yana eğip boncuk gibi gözünü Annabelle'e dikti. Bir karga daha geldi, ardından üçüncü bir karga. Onları bütün sürü izledi. Teker teker, bulundukları yerden uçup Annabelle'in yanı başına indiler. Önce ihtiyatla, sonra daha rahat şekilde yavaş yavaş onun gövdesine çıktılar, kanat çırparak üzerine yerleştiler, sıcak ve kuru kalsın diye tüylerini üzerine yaydılar.

BENNY

Haberim yoktu. Düştüğünden haberim yoktu. Öfkelenmesin diye, ona iyi olduğumu söylemek istemiştim sadece. Bana yanıt yazmayınca, sinirlendiğini, ama sinirinin yatışacağını tahmin ettim. Gerçekten öfkelenmiş olsa hemen yanıt yazardı. Öyle sandım işte. Düştüğünden haberim yoktu. Kargalardan haberim yoktu.

KİTAP

53

Yeniden aşağıya, Ş-Adam'ın beklediği kayaya indiler. İhtiyar kitap okuyor, sayfaların boşluklarına şiirler karalıyordu ve her nasılsa, ona bıraktıkları su şişesinde votka vardı. Aleph bir şey demeyip dudaklarını birbirine bastırdı ve çantaları boşaltmaya başlayarak kamp alet edevatını dik yamaçtan uzağa, ağaçların yanındaki, kavruk yosunlarla kaplı bir açıklığa sürükledi. Uyku tulumları eskiydi; nemli bodrumlar gibi, yıkanmamış saçlar gibi kokuyorlardı ama Benny buna aldırış etmedi. Aleph'in kendisi için de bir uyku tulumu getirmesinden ötürü mutluydu. Başka yiyecekler getirmesinden ötürü de mutluydu: İlave dürümler, cipsler, plastik bir kutuda salsa sosu. Aleph'in söylediğine göre Mackson dürümleri bir Meksika lokantasının çöp konteynerinden almıştı. Bunlar buz yanığına uğradığından, kutusu açılmadan oraya atılmışlardı. Mackson müthiş bir başakçıydı Aleph'e göre. Cipslerle salsa sosu da oradan geliyordu. Benny başakçının ne olduğunu bilmiyordu ama kendisi de başakçı olmak istedi.*

* Başakçı (*Gleaner*): Bağ-bahçelerde hasattan sonra ürünün kalan veya özellikle bırakılan kısmını toplayan kişilere böyle deniyor. Burada aynı terim, çöpe atılmış ürünleri toplayanlar için kullanılmış. –*çn*

"Mackson geliyor mu?" Artan uyku tulumu onun içindi belki. Ya da belki Mackson'la Aleph aynı uyku tulumunu paylaşacaktı. Bu iyice kötü olurdu işte.

"Buraya mı?"

"Buraya."

Dürülü tenteyi açmakla meşguldüler. Aleph durup yüzündeki saçları geriye attı. "Hayır. Üniversiteye döndü."

Anlaşılmaz bir sözdü bu. Mackson sadece on altı yaşındaydı. Pedipsi'de Mackson, yaşı daha büyük çocukların bulunduğu Mavi takımdaydı, ama bu onun üniversite çağında olduğunu göstermiyordu.

"On beş yaşında liseden mezun olmuş ve hemen üniversiteye başlamış," dedi Aleph. "Acayip zeki. Dâhi gibi bir şey. Ama üzerindeki baskı fazla gelmiş."

Benny, Mackson'ın bir dâhi olmasına sinirlendi ama bir şey demedi.

"İkinci senenin ortasında dengesi bozulmuş, ailesi de eve dönmesini istemiş."

Tuhaftı bu. Mackson'ın anne babası bulunacağını hiç düşünmemişti Benny. Bunu Aleph'e söyleyince kız güldü, fakat kaba bir tarzda değil.

"Herkesin anne babası vardır, Benny."

Benny'nin aklından iki şey geçiyordu. Bunlardan ilki, Aleph'i de anne babasıyla beraberken hayal edemeyişiydi. Kız evden kaçtığını söylemişti ama bunun öncesinde bile, bir evde annesiyle, babasıyla, belki de bir köpekle büyümek, ona hiç uymayan bir görüntüydü. Aleph'in güzel bir uzaylı yumurtasından çıkmış dünya dışı bir varlık olması daha olası görünüyordu ve kötü anlamda değildi bu. Bir düş ürünü gibiydi Aleph.

Benny'nin aklından geçen ikinci şey, artık kendisini de anne babasıyla birlikte hayal edemediğiydi. Yani ikisi de yanındayken. Bunu yapamıyordu artık.

"Senin annen baban nerede?" diye sordu kıza.

Aleph uyku tulumunun pazen astarını kokluyordu. Burnunu ovaladı. "Annem babam yok."

"Ama dedin ki..."

"Benden başka herkesin."

Şu hâlde Benny güzel uzaylı yumurtasını aklından geçirmekle haklıydı belki. Aleph'in buna dair konuşmak istemediği belliydi. Benny'nin acilen bilmesi gereken başka bir şey vardı.

"Sen ve Mackson..." Cümlesini bitiremeden durdu.

Ah, hadi ama. Ona bunu sormayacaksın ya?

"Ne olmuş bize?"

"Hiç."

Sorsana, dangalak. Ya da sorma. Çünkü bu seni hiç mi hiç ilgilendirmez.

Aleph yosunların üzerine çökmüş, battaniyeleri seriyordu. Benny'ye bakıp gözlerini kıstı. Güneşin son ışınlarından biri elmacıkkemiğine düştü. Altın sarısı parıltı, Benny'ye cesaret verdi.

"Yani ikiniz... birlikte misiniz?"

"Sevgili miyiz, demek istiyorsun." Kızın kaşları çatıldı fakat bunu eğlenceli de bulduğunu sezmişti Benny. "Hayır. Mackson harika biri ama sadece arkadaşız. Ayrıca ikimiz de toparlanma sürecindeyiz, o yüzden romantik işlerden uzak duruyoruz, anlatabildim mi?"

"Ya, evet," dedi Benny. Kızın neden bahsettiğini bilmiyordu ama çılgınca bir mutluluk doldurmuştu içini.

Vay be. Acıklı hâldesin gerçekten.

"Pedipsi'de tanıştık. Oradan çıktığımızda Mackson, birkaçımızdan grubu için yardım aldı. SHK için."

"Ha, peki."

Yalancı. Dangalak.

"Hayvanları korumakla ilgili bir şey, değil mi?"

Aleph güldü. "Hayır. Bir akran destek grubu."

Kaltak, diye mırıldandı ses. Fakat Aleph yosunların üstüne çömelmiş, başı yana eğik hâlde bir şeyler anlatırken kaltaklıktan öyle uzaktı ki ses konuşmaktan vazgeçti ve silinip gitti.

"Deli diye yaftalanmış ya da ruh hastası teşhisi konmuş gençler için. Grup hâlâ aktif. Fakat Mackson okula döndü."

"SHK neyin kısaltması?"

"Sosyalist Hastalar Kolektifi."

Benny yine pek anlamamıştı. Ama bu sefer anlamış gibi davranmayacaktı.

"Birliği deseymiş ya."

"Almancada Kollective diye söyleniyor. Ş-Adam bahsetmişti bundan. Yetmişlerde Heidelberg'de üniversiteye giderken, bu akıl hastası öğrenciler grubuna mensupmuş. Bu öğrenciler işin aslını anlamışlar. Deli olmadıklarını biliyorlarmış. Onların aklı başındaymış. Diğer herkesi delirten, kapitalizmmiş."

Benny dağın zirvesine baktı. "Yukarıdayken söylediğin gibi."

"Aynen öyle."

Dürümleri ve yiyecekleri tekrar kayaya götürdüler. Ş-Adam defteri kucağında tekerlekli iskemlesinde oturuyor, günbatımını seyrediyordu. Yanı başında yere çöktüler. İhtiyar sessiz, keyifsiz görünüyordu ve çok da sarhoş gibi değildi, ama Aleph yine de rahatsız olmuşa benziyordu. Biraz aksice, nasıl olduğunu sordu ihtiyara. Adam başını öne doğru sallamakla yetinip içini çekti ve kalemiyle ufku gösterdi.

"Çok güzel," dedi. "Yağmurlar başladı başlayacak." Bu doğruydu. Şehrin üstünde şimdiden kara bulutlar toplanmıştı ama okyanus boyunca, gökyüzü koyu çivit mavisiydi. Az önce güneşin bulunduğu ufukta ince bir turuncu çizgi kalmıştı. Günbatımından kalma gümüşi, pembemsi parıltı, suyun yüzeyinde bir hatıra gibi titreşiyordu. Ön plandaki adalar karanlık, göze irileşmiş görünen şekilleriyle, geceleyin uykuya çekilen devasa hayvanlara benziyordu. Rüzgâr bile mecalsizleşmişti. Ş-Adam rüzgâra karşı yumuşak bir sesle konuştu.

"Ben daha gençken ve iki bacağım varken, kayak yapmayı, dağlara tırmanmayı severdim. Şimdi şehirden pek ayrılamıyorum, dağlara tırmanmam da imkânsız." Tekerlekli iskemlenin yanında dizlerini kucaklayarak oturan Aleph'e baktı. "Teşekkür ederim cancağızım."

Benny adamın ses tonunu duyunca, başını kaldırıp baktı. İhtiyarın yüzündeki kederi gördü ve kızla araları düzelsin istedi. Aleph önce bir şey söylemedi. Benny onun votkadan ötürü hâlâ kızgın olduğunu sandı ama sonra kız kabahat işlemiş bir çocuk gibi, düşük sesle, "GOB'u zirveye bıraktım," dedi.

İhtiyar gözlerini yumdu, bir an için sanki koca kafası boynuna ağır geldi fakat sonra iskemlesinde dikleştirdi kendini.

"Anladım," dedi. "Bir gökyüzü defni."

"Seni beklemem gerekirdi."

"O kadar yükseğe tırmanamazdım."

"O hâlde defni burada yapmamız gerekirdi."

"Yo, yo, mükemmel oldu. Dünyanın tepesine defnettiniz onu."

"Ama bir şiirin vardı..."

İhtiyar uzanıp pürüzlü elini nazikçe kızın başına koydu. Elinin ağırlığıyla onu toprağa doğru bastırıyordu sanki. "Dağ gelincikleri şiiri umursamaz. Sen doğrusunu yaptın, cancağızım. Başka şeye gerek yok."

O gece uyku tulumlarının içinde, tırtıllar gibi, tek sıra olmuş hâlde dağda uyudular. Üstlerinde gecenin karanlık göğü iç çekiyor, Benny yeryüzünün soluk alışını ve yosunların her hareket edişinde çıtırdayışını duyabiliyordu. Aslında kıpırdamamaya çalışıyordu ama yanı başındaki Aleph kendisine o kadar yakın yatmıştı ki neredeyse birbirlerine dokunacaklardı ve Benny basbayağı titriyordu. Soğuktan değil, ona bu kadar yakın olmaktan ötürü. Aleph'in bunu fark edip bir şey söyleyeceğinden emindi ama öyle olmadı. O ve Ş-Adam konuşuyorlar, Benny'yse şimdiye dek gördüğü her şeyden daha büyük ve daha siyah olan

bir boşluğa bakar hâlde, kollarını iki yanında kaskatı tutarak sırtüstü yatıyordu. Yıldızlar vardı ama milyonlarca ışık yılı mesafedeydiler. Ay da vardı ama siyahlığın içinde ufak, solgun bir delikten ibaretti. Bazen ön ışıkları Asya'ya dönük uçaklar geçiyordu. Uydular vardı sonra: Alçak irtifa meteoroloji uyduları, haberleşme uyduları, GPS ve askeri keşif uyduları, görev başındaki parlak gezegenler misali, mega takımyıldızlar hâlinde yerkürenin çevresinde dönüyordu. Benny'nin çok hoşuna gitmişlerdi ama Ş-Adam usul usul verip veriştiriyordu onlara. Karanlık göklerin sonu gelmişti ona göre. Astronominin sonu gelmişti. Batlamyus, Kopernik, Galileo bunu görseler, oturup ağlarlardı. Sonra, uzaydaki onca enkaza ne demek lazımdı: Eski roket parçaları, ölü uzay gemileri, işi bitmiş uydular ve silahlar; Rusların Mir uzay istasyonundan attığı çöp torbaları. Ayrıca insanların yeryüzünde kaybettiği alelade şeyler; bir eldiven, bir İngiliz anahtarı, bir diş fırçası mesela. Uzay çöplüğe döndü, diyordu Ş-Adam. Slovenya'da geçen çocukluk döneminde, uzayda hiçbir enkaz bulunmadığını söylüyordu. O zamanlar tertemizdi uzay.

Söyledikleri ürküttü Benny'yi. Geceleri gökyüzüne bakarken, uzaydaki çöpler aklına gelmemişti hiç. Çünkü uzay öyle büyük ve boş görünüyordu ki. Ama orada uzanırken, bilincinin kıyısında Karanlık Kuyrukluyıldız'ın belirdiğini hissetti. Karanlık Kuyrukluyıldız hep böyle zihninde bir zerrecik olarak başlardı. İçinde salınan yoğun enerji dalgaları yayarak biteviye vızıldar ve habire büyür de büyür, Benny'ye giderek daha fazla yüklenirdi. Ta ki...

Hayır! diye düşünerek Baş Etme Kartı'nı bulmaya çalıştı ama bir dağ başında âşık olduğu kızın yanında uzanmışken ve Karanlık Kuyrukluyıldız hızla üzerine üzerine gelirken, bu durumla baş etmesini sağlayacak bir teknik yoktu.

Sonra kızın sesi, hafif bir esinti gibi kulağını okşadı. "İyi misin?"

Benny yanıt veremeyip başını öne doğru sallamakla yetindi. Kız bunu göremese de.

"Fısfısın yanında mı?"

Benny ancak o zaman hatırladı. Fısfıs cebindeydi. Çıkarıp bir nefes çekince kendini daha iyi hissetti.

O sırada karanlığın içinde Ş-Adam'ın sesi duyuldu: "Ürktün mü yoksa, genç talebe?"

"Hayır..." dedi Benny.

Yalancı!

"Belki. Birazcık. Hiç dışarıda uyumamıştım."

Aleph'in eli, toprakta tünel açarak ısınmaya çalışan ufak bir hayvan gibi, yosunların üzerinde ilerledi. Benny elin kendisine doğru geldiğini, koluna sürtünerek uyku tulumunun içine girdiğini, bileğini aşıp avucuna ulaştığını hissetti. Kızın parmaklarının kendi parmaklarına kenetlendiğini hissetti sonra. Benny'nin elini, yosunların üzerinden kendisine doğru çekti Aleph. Parmaklarının boğumlarını dudaklarına götürdü, ardından elini iki eliyle kavrayarak, dua eder gibi çenesinin altına sıkıştırdı. Benny'nin titremesi duruverdi.

Varsın ürktüğünü bilsindi Aleph. Ş-Adam da bilsindi. Benny onların her şeyi bilmesini istiyor ama bunu dile getiremiyordu ve bu ânı takip eden o uzun sessizlikte, teker teker, uykuya daldılar hepsi.

54

İşe Yaramaz, Nissan'ıyla eve yaklaştığında, annesinin evinin önündeki yağmurdan ıslanmış kaldırımda yükselen çöp torbalarının koyu renkli, parıltılı siluetini gördü önce. Arabasını kaldırımın kenarına çekti, motoru durdurmadan oturup direksiyonun üzerine eğildi. Farların beyaz ışığında, ıslak naylonlara düşen yağmuru görebiliyordu. Kontağı kapatıp indi, arabanın

kapısını çarparak örttükten sonra, kaldırımı işgal eden bir torbayı tekmeledi. Domuz *gweipo*.* Bu yüzden eve ceza gelebilirdi. Hadi ödesindi bakalım cezayı. Bir sigara yaktı, dumanını üfleyip ceketinin yakasını kaldırdı.

Ön verandanın görünüşü daha iyiydi. Bunu ummamıştı. Gözlerini kısarak dubleks binanın annesine ait olan tarafına baktı. O da bakımsız görünüyordu ama dış cephesine bir kat boya vurulsa mis gibi olurdu. Bu iş fazla sürmezdi artık. Emlakçı, evi satışa koymaya hazırdı. Yeter ki *gweipo*'yu oradan çıkar, demişti Fung. Ne bok yemeye bekliyordu o zaman? Sigarayı ayağının altında ezdi, verandaya çıkan basamakları ikişer ikişer aşıp kapıyı sertçe çaldı. Cevap veren olmayınca ön pencereden içeri baktı. Perdenin aralığından, kadının bilgisayarlarının ışıltısını görebiliyordu. Annesi, kadının işinin gazeteleri okumak olduğunu söylemişti ama belli ki palavraydı bu, çünkü hiç kimseye bunun için para ödenmezdi. Kadın bu bilgisayar donanımıyla, çok önemli bir iş çeviriyor olmalıydı. Onu evden çıkarınca, cihazlar kendisinin olabilirdi. Böyle bir sistemle ciddi paralar kazanmak mümkündü. Fung bunun bir yolunu bulurdu.

İşe Yaramaz önce parmaklarıyla, sonra yumruğuyla cama vurdu, yine yanıt alamayınca evin etrafından dolanıp ön tarafa yöneldi. Annabelle onun geldiğini ve kendisini bulacağını biliyordu. Saklanmasına imkân yoktu. Binanın yan cephesine dayalı duran çöpleri neredeyse hiç azaltamamıştı. Güzel, diye düşündü adam, çöplerin yanından geçerken. Bana bir sebep sun yeter, ballı çöreğim, ihtiyacım olan tek şey bu. Ardından köşeyi dönüp birden duruverdi.

Verandaya inen basamakların dibinde, tepetaklak olmuş bir pusetin altında, koca *gweipo*'yu ölmüş hâlde gördü. Çevresinde bir sürü eşyayla, yerde yatıyordu kadın. Çizmeler. Kitaplar. Bir

---

* "Yaşı ilerlemiş beyaz kadın" anlamında, aşağılayıcı bir Kantonca sözcük. –*çn*

set üstü fırın. Bir vantilatör. Çer çöp. Oracıkta durup kımıldayamadan baktı. Annesini de yerde bulmuştu ama o minicikti, hayattaydı ve kırık kalçasına rağmen oğluna bas bas bağırmıştı. Bu *gweipo* ise iri, şişman ve sesi çıkmayan bir ölüydü. Bir şey daha vardı. Kadının bedenini örten parlak, siyah bir şey. Bir adım daha atınca o kahrolası, içine dehşet salan, sonradan rüyalarına girecek şeyi gördü: Kadının üstü kargalarla kaplıydı. Üstü kargalarla kaplıydı ve kargalar onu yiyordu.

Hiç kimse hak etmemişti böyle bir şeyi.

Yerde darmadağınık hâlde duran golf sopaları vardı. Dokuz numara demir sopayı kaptı, kargalara doğru sopayı savurarak koştu. *"Çekilin kadının üstünden, siktiğimin kuşları!"*

Birden ortalığı kanat çırpışları ve kara tüyler sardı, kargalar kopkoyu bir harmani gibi Annabelle'in bedeni üstünden havalanarak arka sokağa doğru uçup gittiler. İşe Yaramaz arkalarından küfrederek onların gidişini izledi. Elinde dokuz numaralı demir sopayla öylece duruyordu hâlâ. O sırada kadının gözkapakları titreşti. Gözlerini önce kırpıştırıp sonra açtı Annabelle.

"A," dedi, afallamış hâlde adama bakarak.

İşe Yaramaz da hayret içinde ona baktı. "Ha siktir be! Bayan, ölmemişsin!"

Annabelle acıyla yüzünü ekşiterek başını hafifçe kaldırdı, kendi bedenine şöyle bir baktı. "Hayır," dedi güçsüzce. Tekrar İşe Yaramaz'a bakıp elindeki golf sopasını gördü. "A! Beni öldürmeye mi çalışıyordun?"

Bu çok açık, çok aşikâr gelmişti ona. Nasıl düştüğünü hatırlamıyordu. Bilinci yerine gelip bedenine yayılan acıyı hissettiğinde, elindeki golf sopasıyla tepesinde dikilen İşe Yaramaz'ı görünce başka hangi sonuca varabilirdi ki? İşe Yaramaz'ın kendisinden hoşlanmadığını hayal meyal hatırlar gibiydi. Yoksa kendisi mi İşe Yaramaz'dan hoşlanmıyordu? Evet, doğrusu buydu. Ondan hoşlanmıyordu çünkü ondan korkuyordu, çünkü

o kendisini öldürmek istiyordu. Her şey yerine oturmuştu. Oturur vaziyete geçmeye çalıştı, fakat haddinden fazla canı yandı. Elinden hiçbir şey gelmiyordu. Buraya kadardı demek. İşe Yaramaz'ın golf sopasını bırakıp 911'i aramasından ve puseti bedeninin üzerinden çekmesinden sonra bile, Annabelle yerde gözleri kapalı yatarak kaçınılmaz sonu bekledi. Adam artık neden bu işi bitirmiyordu? Lütfen, dedi içinden ve mucizevi şekilde, aslında etmediği bir duaya cevaben, yaklaşan sirenleri, acı fren sesini ve kapıların açılıp kapanışını duydu. Ona dokunan eller, sorular soran üniformalı adamlar vardı. Ne oldu? Merdivenden mi düştünüz? Annabelle gözlerini açtı. Hayır, Memur Bey, dedi. Şu adam beni öldürmeye çalıştı.

Sağlık görevlileri onu muayene ettiler. Polis telsizlerinin hışırtısını ve İşe Yaramaz'ın ortada bir saldırı olmadığını açıklayışını duydu. Bayanı öldürmeye çalışmıyordu, 911'i arayan
420 kendisiydi, onun hayatını kurtarmıştı! Vücudunu sarmış pis kargaların onu mideye indirmesine, etini yiyip kemiklerini didiklemesine engel olmuştu! Annabelle bunun doğru olmadığını biliyordu. Kenji'nin kargaları onu asla yemezlerdi. Ne gördüğünü de biliyordu: Elinde bir golf sopasıyla tepesinde dikilen İşe Yaramaz Wong'du gördüğü.

Fakat bedenindeki incinme, farklı bir duruma işaret ediyordu. Sağlık görevlileri, buna golf sopasının yol açamayacağını açıkladılar. Tökezleyip merdivenden düşmüş olmalıydı. Yere saçılmış çizmeleri, kitapları ve golf sopalarını gösterdiler. Sedyede yatan Annabelle, haklı olduklarını anladı. Açıklamaya çalıştı. Kocamın eşyalarıydı bunlar. Kocam öldü. Gömme dolabı temizliyordum. Bir kaza oldu. Kusura bakmayın. Hata yaptım. Polis memuru bu açıklamadan tatmin olarak, arabasına döndü. Sağlık görevlileri Annabelle'i ambulansa koydular. İşe Yaramaz dışarıda, gölgelerin içinde pusuya yatmış bekliyordu.

"Affedersin," dedi Annabelle. "Beni bulduğun için teşekkür ederim."

İşe Yaramaz omuz silkti. "Tamam, dert etme."

Bir şey daha vardı, fakat Annabelle'in belleği yerine gelmemişti henüz. Ev sahibesinin oğluna baktı. Binanın dış cephesine yaslanmış dururken, bir eliyle doğum lekesini kapatıyordu; Annabelle'in onda ergenliğinden beri gördüğü bir hareketti bu. Tikli, kıpır kıpır bir çocuktu her zaman; şimdi de tikli, kıpır kıpır bir adam olmuştu. Polis gitmişti ama İşe Yaramaz orada bekler gibiydi. Neyi bekliyordu? O zaman hatırladı Annabelle. Evini denetleyecekti. Evin derlenip toplanması yarım kalmıştı ve artık çok geçti. Sağlık görevlisi kapıya uzanırken, İşe Yaramaz başını içeri uzattı.

"Hey BayyanOh. Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Ah, hayır, sağ ol," dedi Annabelle. Henry. İsmi Henry'ydi. Kimbilir belki de o kadar kötü bir evlat değildi. Sonra aklına geldi.

"Dur!" diye bağırdı. "Benny'yi gördün mü? O nerede?" Oturmaya çalıştı ama sedyeye kayışlarla bağlıydı.

"N'olursunuz," dedi sağlık görevlisinin kolunu kavrayarak. "Oğlumu okuldan almak zorundayım. Beni bekliyor. Sağlığı iyi değil. Telefonum nerede? Henry, telefonumu bulabilir misin? Mutfak masasında bıraktım galiba. Lütfen, daha gidemeyiz, telefonum lazım bana. Oğlumu aramalıyım!"

İşe Yaramaz'ın basamakları çıkıp verandadaki çer çöpe bakarak kapıyı açışını izledi. Mutfağın görüntüsü –orayı ne hâlde bıraktığı– canlandı gözünün önünde. İşe Yaramaz denetlemeye gelmeden önce her tarafı temizlemek niyetindeydi. Daha önce onun eve girmesine hiç izin vermemişti. Oysa şimdi ne var ne yoksa görecekti. Başı tekrar sedyeye düştü.

"Tanrım," dedi fısıltıyla. "Ben ne yaptım?"

55

Dağın zirvesindeki rüzgâr dinmiş, denizden yoğun, kalın bir sis gelip ayı ve yıldızları gözden saklamıştı. Benny uyandığında, Aleph'in eli elinde değildi artık. Acaba gerçekten tutmuş muydu elini yoksa bir hayal miydi bu? Ş-Adam'ın horultusunu ve Aleph'in sakin nefesini duyabiliyordu. Her iki ses de, sanki üçü bir battaniyenin altında birlikte yatıyorlarmış gibi çok yakından geliyordu. Lakin battaniyeler sıcakken, sis soğuktu. Benny'nin burnu buz topağına dönmüştü. İşemesi lazımdı ama uyku tulumundan çıkmak istemiyordu, o yüzden bekleyebildiği kadar bekledi, sonra tulumdan sıyrılıp çıkarak yürümeye başladı. Taşlar keskindi ve yosunlar çoraplarının altında çıtırdıyordu. Durup dinledi. İşediğinin duyulmasını istemediği için biraz daha öteye yürüdü. Gece vakti ayın ışığı olmaksızın ortalık öyle karanlıktı ki neredeyse çarpacak mesafeye gelmeden ağaçları fark edemiyor-
422 du. Bir öbek çalıya dalıverip geri çekildi. Daha fazla tutamayacaktı çişini. Çalıların üzerine gürültüyle işedi. İşi bitince fermuarını çekip geriye dönerek bir adım attı. *Tehlike!* Karanlıkta göz gözü görmüyordu. Kalın, soğuk, simsiyah bir boşluk sarmıştı onu. Ş-Adam'ın horultusunu duymaya çalıştı, ama fazla uzaklaşmıştı.

Bir adım daha atınca ayağının altındaki kaya yumuşayıverdi. Yemek yedikleri sarp yamaç yakınlarda bir yerdeydi. Işığını kullanmak için cep telefonunu getirmesi gerekirdi ama pil boşalmıştı. *Aptal.* İleriye doğru yavaşça, ellerini uzatarak yürüdü. Karanlığa nüfuz edebilmek için gözlerini zorluyordu ve hiç olmadığı gibi kulak kesilmişti. Kayanın kenarı neredeydi acaba? Dimdik inen uçurum ve en dipteki mini mini ağaçlar gözlerinin önüne geldi. Yarım adım daha atınca, bastığı kayaç ufalanıp ayağı kaydı. Bir sıcak hava dalgası fısıltı gibi yükseliverdi.

Dur.

Durdu. Ses sakindi, kararlıydı ve yükselen nazik esintiden gelir gibiydi.

İki adım geri gel.

Öyle yaptı.

Güzel. Şimdi yavaşça, olduğun yere çök.

Çömeldi, iki eliyle ılık kayaya dokundu; sanki böyle yapınca yeryüzüne bağlanacakmış gibi. Kulaklarında nabzının atışını duyabiliyordu.

Kımıldama. Öyle dur. Bekle...

Yeni bir talimat için kulaklarını açarak bekledi. Yükselen esinti yüzünü gıdıklayarak çevresine yayılıyordu. Oraya çömelmiş olarak ne kadar kaldı? Bilmesinin imkânı yoktu. Dertop olmuş hâlde uyukladı, uyandı, tekrar uyukladı.

Sonra uzaktan Aleph'in sesini duydu. Ses arkasından, sisin ve sessizliğin en derin kıvrımlarından geliyordu.

"Benny?"

Yanı başındaki ıslak taşın üzerinde, ince bir ışık huzmesi titreşti.

Benny ışığa doğru dönerek, "Buradayım," dedi iniltiyle.

Işık yakınlaştı. Benny ayağa kalktı, fakat bacakları çömelmekten tutulmuş, titriyordu. Dizleri tutmayıp sallanmaya başladı, ama Aleph oradaydı ve onu bileğinden yakaladı.

"Gel," dedi kız kısık, kaygılı bir sesle. "Tuttum seni. Her şey yolunda."

Aleph'in soluğu, el fenerinin ışığında beyaz dumanlar hâlinde çıkıyordu. Benny ona doğru sendeledi ve kızın kollarına düştü.

"Ah be," dedi Aleph, Benny'ye sıkıca sarılarak. Sonra onu serbest bırakıp ışığı suratına tuttu. "Kafayı mı üşüttün, ha?"

Benny gözlerini kırpıştırıp eliyle ışığı kesmeye çalıştı. "Ne?"

Kız el fenerini, Benny'nin az önce oturduğu yere yöneltti. Işık, dik uçurumun kenarında gezinip öte yandaki siyahlığın içinde kayboldu. Benny'nin uçurumdan düşmesine bir adım kalmıştı.

Aleph ışığı tekrar Benny'ye doğrulttu. "Ne yapıyordun?"

"İşemem lazımdı," dedi Benny. "Karanlıktı. Yolumu kaybettim."

Kız yalan söyleyip söylemediğini anlamak için ışığı onun yüzünde dolaştırdı. "Uyandığımda orada değildin, ben de neredesin diye aramaya başladım. Seni gördüğümde uçuruma atlamak üzereydin."

"Ah," dedi Benny. "Hayır, öyle değil."

Aleph derin bir soluk aldı. "Hadi gidelim. Hava soğuk."

Benny, kamp yaptıkları yere kadar kızın ardı sıra gitti. Ş-Adam hâlâ horluyordu. Benny uyku tulumunun içine girip sırtüstü yattı. Aleph'in nefesini yanı başında duyuyordu. Kendisinin başka bir şey söylemesini bekler gibiydi.

"Gerçekten," diye fısıldadı. "Atlamayacaktım."

Uzun bir duraklama oldu. "Tamam."

"Uçurumu göremedim. Orada olduğunu bilmiyordum. Neredeyse düşecektim..." Yükselen esintiyi anımsayarak ürperdi. Aleph bir hışırtı sesiyle ona doğru döndü. Benny, kızın gözlerinin karanlıkta kendisine yöneldiğini hissedebiliyordu. "Ama sonra bir şey duydum."

"Ne?"

"Bir ses." Tereddüt etti. "Her zamanki seslerden değil."

"Her zamanki sesler hangileri?"

"Rasgele şeyler işte. Bazıları daha kişisel. İçimdeki eleştirmen ya da robot gibi."

"İçinde bir robot mu var?"

Benny başıyla onayladı.

"Vay. Benim içimde sadece iblisler var. İblisler ve canavarlar."

Kızın yüzü çok yakındaydı. Benny yanağında onun ılık nefesini hissedebiliyordu. Yan döndü. Yüz yüze, burun burunaydılar artık.

"Bu çok fena," dedi.

"Evet. Peki neydi uçurumun kenarındaki ses?"

"Yeni bir ses. İlk olarak Ciltevi'nde duydum onu."

"Bir nesne mi?"

"Değil aslında. Ama insan da değil. İkisinin arası bir şey."

"Ne dedi?"

"Pek bir şey demedi. O gece Ciltevi'nde, kitaplarla ilgili bir şeyler söylemişti. Galiba söylemek istediği başka şeyler vardı. Sesinden bunu anlamıştım."

"Bu akla yakın geliyor çünkü orası Ciltevi'ydi. Ürküttü mü seni?"

"Hayır." Yalan söylüyordu, bu yüzden sustu. "Tamam, biraz. Ama bu gece, beni kurtardı galiba. Tamamen karanlıktı ve önümü göremiyordum. Yürürken uçurumun kıyısından düşecektim ama durmamı, yere çöküp seni beklememi söyledi."

"Geldiğimi biliyor muydu?"

"Evet. Bildiği şeyler var bence."

"Ne gibi şeyler?"

"Neler olacağını biliyor mesela. Hayatımda yani."

"Gelecekte olacakları biliyor mu?"

"Öyle gibi. Ama geçmişte olanları da biliyor. Galiba bir şeylerin olmasını da sağlayabiliyor."

"Ne gibi şeylerin."

"Bilmiyorum. Hayatımdaki şeylerin. Bunu açıklayamam, fakat sanki bir kudreti var..."

"Tanrı gibi yani."

"Belki. Sanki benim için bir planı var. Tanrı için de böyle söylerler, değil mi?"

"Aslında, Tanrı gibi derken şaka yapıyordum."

"Ya."

"Gerçekten bir şeylerin olmasını sağlayabiliyor mu sence?"

Çok delice geliyordu kulağa. "Bilmiyorum. Öyle gibi geliyor bana."

"Korkuyor musun?"

"Biraz."

"Hayatını kurtardıysa, belki iyi bir sestir. Dost olabilir. Seni kolluyordur belki."

"Olabilir."

"Dostlar iyidir," dedi Aleph. "Dostlarının olması iyidir." Eli yine yosunların üzerinde ilerledi ve avucunu Benny'nin göğsüne koydu. "Uyu biraz, tamam mı?"

Benny'nin kalbi Aleph'in avucunun altında hızla çarpıyordu. Elini kızın elinin üzerine koydu, kavradı onu.

Hadi, yap, diye fısıldadı bir ses. *Bunu istediğini biliyorsun...*

Dirseğinin üzerine kalktı. Dönüp sırtüstü yattı Aleph.

Hadi, yap! Şimdi!

Ve yaptı.

Ne uzun ne de çok iyi bir öpücüktü bu. Hedefini şaşırınca, öpücüğü kızın ağzının kenarına hatta neredeyse yanağına denk geldi. O esnada bu öpüş, sanki teyzenizi öpmüşsünüz gibi güvenli, cinsellikten uzak bir şeye dönüşebilirdi ama öyle olmadı. Onun yerine Benny, dudakları gereğince buluşsun diye ağırlığını yana kaydırdı. Kızın dudakları yumuşak, nemli ve hamur gibi tuzluydu. Mayalı, bir rüyadan hatırında kalmışcasına tanıdık bir lezzet. Benny daha önce annesi ve babası dışında hiç kimseyi öpmemişti, şimdi ne yapacağını bilemiyordu ama bir şeyler daha olması gerektiğini anlamıştı. Aleph pek yardım etmiyordu ama kendisini itmiyordu da. Benny daha sert bastırdı. Kızın derisinin altında dişlerinin sertliğini hissetti, sonra onun dudakları da hareketlendi...

"Benny...?"

Dudaklarından onun ismi dökülmüştü. Aleph'in nefesinde kendi ismini tattı, kendini derin derin içine çekti. Evet! Benny'ydi o! Belki hayatında ilk kez, tamamen kendisiydi. Kızın ellerini onun göğsüne, kalbinin tam yukarısına dayayıp bastırdığını hissetti, o da kendisini kıza doğru itti. Bedeni capcanlıydı, kızın bedeni de öyle. Gözkapaklarının ardında yıldızlar ışıldıyordu. Omurgası kavislendi, doğrulup kıza doğru...

"Benny, hayır..."

Hayır?

Duraksadı. Yolunda gitmeyen bir şey vardı. Her şey, yıldızlar bile *Evet, evet, evet!* derken, *hayır* da neyin nesiydi? Niçin anlamıyordu ki? Benny âşık olduğu için öpüyordu onu ve aşk iyiydi, ses de bunu yapmasını söylemişti kendisine! Sözcüklere güven olmazdı. *Hayır* yanlışlıkla çıkmış olmalıydı. *Hayır*'ın kafası karışmıştı, o sözcüğün söylemek istediği bu değildi. *Evet* anlamına geliyordu aslında. Benny bunu kanıtlayacaktı. Dudaklarını kızın dudaklarına daha sert bastırdı. Uzun bir süre boyunca kız gevşedi hatta öpücüğe karşılık verir gibi oldu, sonra içini çekerek kafasını çevirdi.

"Hayır, Benny, yapamayız..."

Benny kendini sırtüstü bırakarak yüzünü gökyüzüne çevirdi. Bu kez yanlış anlamaya yer yoktu. Kızın söylemek istediği açıktı. Ağzından çıkan *hayır*'ın anlamı, *Hayır*'dı. Kafası karışmış, olup biteni anlamamış olan Benny'nin kendisiydi. Çünkü *ahmağın tekiydi.* Çünkü *yaşı çok küçüktü.* Özür dilemesi gerektiğini biliyordu ama sözcükler çıkmadı ağzından. Kaybolmak istedi ama yapamadı. Aleph uzanıp elini, onun alev alev yanağına koydu.

"Affedersin," dedi. Aslında Benny'nin söylemesi gereken sözdü bu. Yana kıvrılıp Benny'ye sırtını döndü. Onun gecenin içine doğru uzun uzun, dikkatle soluduğunu işitti Benny.

BENNY

O sendin, değil mi? Onu öpmek istediğimi biliyordun ve bunu yapmamı söyledin! Her şey o kadar hızlı gelişti ki emin olamadım. Ama anlıyorum şimdi. Senin sesindi. Hadi, yap! dedin. Ben de yaptım.

Dalga mı geçiyordun benimle? Bunun salakça bir hamle olduğunu biliyordun. Bir kitapsın sen! Bunun nereye varacağını biliyordun mutlaka, yine de yaptırdın bana. Ne için? Daha ilginç, romantik, dramatik falan olduğu için mi? Belki de sadece izlemek istedin! Bu ne saçmalık! Beni kullanıyordun sadece. Daha iyi bir hikâye anlatabilmek için beni kullanıyordun.

Sıçtığımın kitapları.

Bıraksaydın da uçurumdan düşüp ölseydim keşke.

KİTAP

Ah Benny, hayır. Onu biz öptürmedik sana. İtaat ettiğin ses bizim sesimiz değildi. Bir kitapta bulunamayacak denli temel ve ivedi bir dürtünün sesiydi o.

Fakat tamamen haksız değilsin. Çünkü bunu sana biz yaptırmadıysak da elimizden gelse bile seni durdurmazdık. Kitaplar biraz romantizmden, azıcık dramdan hoşlanırlar gerçekten, işin gerçeği bu. İstersen şehvet düşkünü de bize (diyenler çok oldu), ama onun dudaklarının tadını alman lazımdı ki aynı tadı biz de alabilelim. Öpücüğünü betimleyen o sözcükleri istedik. Siz insanlar bedeninizin tutkularına kapılırsınız ama biz kitapların da sözcüklere olan şehvetimiz yadsınamaz. Yani onu öpmene bizim yol açtığımızı söylerken yanılıyorsun –kitaplar her şeye kadir değildir, muhabbet tellalı yahut çöpçatan da değiliz– ama bunu istediğimiz için kabahatliyiz ve kendini kullanılmış hissettiysen şayet, üzgünüz. Bu hadise olurken bile üzgündük.

Bize inanmıyorsun. Bunu görebiliyoruz. Şimdi yok saymaya çalışıyorsun bizi, tıpkı unutmak istediğin şeylere dair hatıraları yok saydığın gibi.

Peki, bize seçenek bırakmadın. Biz, duyduğun rasgele seslerden biri değiliz, Benny. Biz senin Kitap'ınız ve işimiz bu. Gerekli bilgileri sana vermek zorundayız.

56

Ondan sonra fazla uyumadın. Gecenin soğuk havasında yüzüne sıcak basmış hâlde, nabzının kulaklarındaki atışını dinleyerek orada yattın. Nabzının sesi içeriden, vücudunun derinliklerinden gelen bir sesti ama dışarıdan gelen sesler de vardı: Aleph'in nefes alışını, ihtiyarın horultusunu ve bir gece kuşunun dağın bir yerinden gelen çığlığını duyabiliyordun. Yeni, daha önce hiç duymadığın sesler vardı ayrıca. Bu savruk, ahenksiz sesler çok ötelerden, uzayda kaybolmuş hâlde dönüp duran bütün o enkazlardan geliyordu sanki.

Oralarda bir yerde, Karanlık Kuyrukluyıldız bekliyordu.

Ne yaptığını düşündükçe iyice canın sıkıldı. Çok fena batırmıştın. Çünkü elbette seni öpmek istememişti. Çünkü neden istesindi? Herhangi biri niçin seni öpmek istesindi? *Çünkü o kaltağın teki, sense veledin tekisin. Olgunlaşmamış, kaybetmeye mahkûm bir salak, bir gerzeksin. Ölmeyi hak ediyorsun, yap şunu gitsin. Sıçtığımın uçurumundan at kendini de üzülsün! Ne bekliyorsun?*

Ama bekledin. Baş Etme Kartı'nı hatırladın. Nefes alıp sayarak, sayıp nefes alarak orada uzandın. Nihayet, şafak vaktinden hemen önce uyuyakaldın.

Tekrar uyandığında güneş yükseklerdeydi ve diğer ikisi çoktan kalkmıştı. Aleph eski teneke kutulardan yaptığı küçük ocakta kahve hazırlıyordu. İster misin, diye sordu sana. Neşesi yerinde görünüyordu. Hiçbir şey olmamış gibi. Başını iki yana salladın. Kahve içmemekten ötürü kendini bir bebek gibi hissetmiştin aslında, fakat teneke ocak çok havalıydı ve başka zaman olsa ondan ocağın nasıl çalıştığını göstermesini isterdin. Ama kalkıp işemeye gittin. Döndüğünde, geceleyin neredeyse düşüp öleceğin uçurumun kıyısında oturmuş denize bakarak kahvelerini yudumluyorlar, sakin sakin konuşuyorlardı. Aleph seni görünce, bir fincan uzattı. Sıcak çikolata vardı içinde. Be-

bek içeceği. Bir yudum aldın, çok lezzetliydi ama kızdan nefret ettin o anda.

Dağdan iniş, çıkıştan çok daha zordu. Aleph'le ikiniz, Ş-Adam'ın tekerlekli iskemlesi paldır küldür bayır aşağı gitmesin diye ortak çaba göstermek zorunda kaldınız. Yan yana dururken sık sık dirsekleriniz, omuzlarınız, kalçalarınız ya da elleriniz birbirine değiyordu. Bu olunca utanıp çekiliyordun. Bir aralık, dik ve taşlık bir kesimde tekerlekli iskemle, ayaklarının altında ufalanan kayanın üzerinde kaydı. Aleph'in koluna değmemek için tutamakları bıraktın. O zaman Aleph, tekerlekleri zaptetmeye çalışmaktan kıpkırmızı olmuş bir suratla sana döndü.

"Çok acayip davranıyorsun. Bir son ver şuna."

Tutamakları kavradın yine. Fakat ondan sonra Aleph, aşağı ininceye dek seninle konuşmadı; sen de onunla konuşmadın.

Şişeli Adam bir şeylerin yolunda gitmediğinin farkındaydı. Güvensiz tekerlekli iskemlesinde evrak çantasını kavrayarak oturmuş, yine Walter Benjamin'den, onun trajik ölümünden ve bu ölüme dair komplo teorilerinden bahsediyordu. Bazıları ısrarla, filozofun intihar etmediğini, kalp krizinden öldüğünü söylüyorlardı. Başkaları Stalin'in ajanları tarafından öldürüldüğünü ileri sürüyorlardı. İspanya'daki ölüm belgesi, ölüm sebebini beyin kanamasına bağlıyordu. Gizemli elyazmasının bulunduğu evrak çantası ortadan kaybolmuştu ve Benjamin'in arkadaşlarının çabalarına karşın, bir türlü bulunamamıştı.

"Artık onu hiç kimse okuyamaz," dedi Ş-Adam dertli dertli. "Son kitabıydı. Arkadaşlarına onun kurtarılması gerektiğini söylemiş. Gestapo'nun eline geçmemeli, bu kitap hayatımdan daha değerli, demiş."

Bu ifade çok kızdırdı seni. "Kitaplar bir insanın hayatından daha önemli değil bence," dedin. Tekerlek bir köke takılınca, sertçe iteledin iskemleyi.

"Ah," dedi Ş-Adam. "Henüz kitap yazmadın, ondan böyle diyorsun. Hele bir kitap yaz da gör."

"Saçmalık," dedi Benny, tekerlekli iskemle ileri doğru yalpalarken. "Hiçbir zaman kitap yazmayacağım."

"Bekle bakalım," dedi ihtiyar. "Göreceksin. Her çocuğun içinde bir kitap vardır, Benny."

O esnada, içinde bir kitap bulundurma fikri korkunç geldi sana. "Benim içimde yok," dedin ama ihtiyar seni ya duymadı, ya da duymazdan geldi. Yine Walter Benjamin hakkında konuşuyordu.

"Ne felaket," dedi, başını sallayarak. "Kaybolmuş bir kitaptan daha üzücü şey yoktur." Böyle diyerek, karamsar bir sessizliğe büründü.

Eve dönüş yolunda hiç kimse konuşmadı. Seni evinin önünde indirdiler. Aleph minibüsü, yığılı hâlde duran çöp ve yeniden dönüşüm torbalarının yanına park etti. Motor çalışırken, uzanıp elini tuttu. Bedenin kasılıverdi. *Tehlike!*

"Kusura bakma," dedi Aleph yumuşak bir sesle. "Seni seviyorum, Benny. Ama o şekilde değil, tamam mı?"

Kaltak, dedi bir ses. Her neyse.

Minibüs uzaklaşırken kaldırımın kenarında durdun. Gözden kaybolduklarında eve doğru döndün, o sırada ayağın bir çöp torbasına takıldı. Torbayı sertçe tekmeledin, tekmeledin, sonunda torba delinince birkaç DVD çıktı içinden. O zaman hatırladın: Okuldan gelince annenin evi toplamasına yardım edecektin. Dün yapman gerekiyordu bunu. Annen yazdığın mesaja yanıt vermemişti, ama dağdayken telefonun pili tükenmişti. Muhtemelen bütün gece sana ulaşmaya çalışmıştı. Şimdi ayvayı yemiş durumdaydın gerçekten.

Diskleri tekmeleyip tekrar torbaya soktun. Babanın kargaları yukarıdan seni izliyordu. Beslenmek istediklerinde yaptıkları gibi, elektrik tellerine tünemiş gaklıyorlardı. Evin arkasına yöneldin, onlar da birer birer peşinden geldiler. Köşeyi döndüğünde, pike yapıp boş besleme istasyonunun yanındaki çite kondu-

lar. Annen niçin beslememişti onları? Basamakların dibine çer çöp saçılmıştı. Eski bebek araban yan yatmış hâlde duruyordu. Ne işi vardı burada? Onun üzerinden atlayıp içeri girdin. Ev sessizdi. Hâlâ darmadağınıktı. Oturma odasına geçtin. Kontrol Merkezi boştu ama o günün cumartesi olduğunu hatırladın. Annenin tatil günüydü.

Mutfağa dönüp bir kâse gevrek aldın, telefonunu fişe taktın. Annenin Melitta kahvesi tezgâhın üzerinde duruyordu. Kendine bir fincan kahve hazırlamaya karar verdin. Filtreyi fincanın üzerinde dengeleyip içine bir kaşık kahve koydun, sonra bir kaşık daha. Biraz su kaynatıp üzerine döktün, süzülüp fincana akmasını bekledin. Bir yudum aldın, sonra lavaboya tükürdün.

Üst katta, Annabelle'in kapısında durup dinledin. Hâlâ uyuyor olmalı, diye düşündün. Belki de çok kızgın değildi öyleyse. İçin rahatlayarak kendi odana gittin, giysilerini çıkarıp yatağa kıvrıldın. Yastığının yanındaki masanın üstünde, Kütüphane'den ödünç aldığın eski *Grimm Masalları* vardı. Kan kırmızısı kapağa işlenmiş, dolaşık damarları andıran kabartmalı kökler ve dallar, tırmandığınız dağı hatırına getirdi. Ş-Adam'ın dönüş yolunda söylediği şeyi düşündün. Herkesin içinde bir kitap vardır, demişti. Kalkıp *Grimm Masalları*'nı odanın öte yanına, başından uzağa kaldırdın. Tekrar uzanıp Grundig kulaklığı taktın ve uyuyakaldın.

Kapının zor duyulan sesiyle uyandın. Bir kadın, parmağı zilde, kapı ağzında duruyordu. Ama sen kapıyı açınca zili çalmayı bıraktı. Seni görünce, sanki Mars'tan gelmiş bir uzaylıymışsın gibi şaşkınlıkla geri çekildi. Ama başında Grundig kulaklık bulunduğu için, kadının tavrını anlamak mümkündü.

"Sen Benny misin?" Kendini tanıttı. Ashley bir şeydi adı. Hastanede çalışan bir sosyal hizmet görevlisiydi. "Annen dün gece bir kaza geçirdi."

Duraklayıp seni izledi. Taktığı Grundig kulaklıkla, kadın çok uzaklardaymış gibi geliyordu.

"Basamaklardan düşüp hastaneye kaldırıldı." Tekrar durakladı. Bekledi. Yüzünü inceledi. Kafan karışmış gibi görünüyordun belki çünkü şöyle dedi: "İyi olup olmadığını öğrenmek istemiyor musun?"

Başınla onayladın.

Annen ölmüş, dedi bir ses. *Kabahat senin.*

"Epey kötü incinmiş. İyileşecek, ama senin için çok endişe etti. Gel hadi."

Hastane yolunda, kulağında Grundig'lerle arabanın yolcu koltuğuna gömüldün ve kadının sorularını dinlememeye çalıştın: Nereye gitmiştin, niçin annene haber vermemiştin? Kadının senden pek hoşlanmadığını düşündün ama bunu dert etmedin çünkü sen de kendinden pek hoşlanmıyordun zaten. Bu arada ses mırıldanıp duruyordu: *Kabahat senin, kabahat senin, kabahat senin...*

434

Bunun ne kadarını hatırlıyorsun, Benny?

Benny?

Orada mısın?

Bizi duyabiliyor musun?

Dinliyor musun?

57

Annabelle nasıl düştüğünü pek hatırlamıyordu ama sonrasında acil serviste geçirdiği uzun geceyi hiç unutmayacaktı. İşe Yaramaz, mutfak masasının üzerindeki onca şeyin altında Annabelle'in telefonunu bulamamıştı. Gerçi bulmak için çok çaba gösterdiğinden kuşkuluydu Annabelle. Acil servisteki ankesörlü telefondan polisi arayıp bir kayıp kişi dosyası oluşturmalarını istemişti ama ilk seferinde olduğu gibi bürokrasiye takılmıştı yine. Polis Memuru Holley'yle konuşmak istemişti

fakat adam görevi başında değildi. Sonunda öylesine endişeye kapılmıştı ki hemşireler ona yatıştırıcı vermek zorunda kalmışlardı. Sosyal hizmet görevlisi işte o zaman devreye girmişti.

Ashley, sarı saçları omuzlarına inen, cana yakın, neşeli ve enerjik bir kızdı. Karşısındaki dikkatle, ciddiyetle dinliyordu. Annabelle'in geçirdiği kazaya, yaptığı işe ve evindeki duruma ilişkin her şeyi sordu. Benny ve Kenji hakkında da sorular yöneltti. Annabelle'in ergen oğlu dışında arayıp yardım isteyecek kimsesinin olmamasına üzülmüş gibiydi. Yatağın kenarındaki sandalyeye tüneyip Annabelle'in elini sıvazladı, zaman zaman eğilip ona bir kâğıt mendil verdi, ucundan kıyısından onu cesaretlendirmeye çalıştı. Mavi gözleri içinizdeki bütün acıyı çekip alıyordu sanki; Annabelle hemen ısınmıştı Ashley'ye. Ama konuşmak onu bitkin düşürmüş, Ashley de biraz dinlenmesini söyleyerek yanından ayrılmıştı. Annabelle birkaç saat sonra uyandığında Benny, babasına ait o biçimsiz kulaklığı takmış hâlde sandalyede oturuyor ve sesi kapalı televizyonda, yaklaşan seçimlerden bahseden bir erken saat haber programını izliyordu.

Benny arkadaşlarıyla kamp yapmaya gittiğini söyledi. Bir şeyi yoktu. Hiç kimseye söylemeden okuldan ayrıldığı için üzgündü. Aramadığı için üzgündü. Telefonunun şarjı bitmişti. Onun özür dilemesinin çok önemli olduğunu düşündü Annabelle. Keyifsiz, mesafeli fakat işbirlikçi görünüyordu. Böylece Ashley'nin yardımıyla, Annabelle'in hastaneden çıkışı için bir plan hazırladılar. Merdivenden yatak odasına çıkabilecek hâle gelene kadar, alt kattaki çekyatta uyuyacaktı. O gün öğleden sonra Benny, Annabelle'in koltuk değnekleriyle bir yerden bir yere gidebilmesi için oturma odasında, koridorda ve alt kat tuvaletinde geçecek yer açtı. Yemek yapacak, alışverişe çıkacak durumda değildi Annabelle, ama dışarıdan yemek getirtebilirlerdi. Sabahları Benny ona kahvaltı ve kahve hazırlayacak, öğleden sonra eve dönerken de köşedeki dükkândan öteberi

alacaktı. Benny kendi sütünü satın alabilirdi. Okula giderken otobüse tek başına binmesi gerekiyordu ama bunu dert etmez gibiydi. Hatta memnun olmuşa benziyordu.

Annabelle'in burkuk el bileği rahatsızlık veriyor ve kırık ayak bileği ağrıyordu. Geçirdiği beyin sarsıntısı, sıkıntılı arazlara yol açmıştı: Baş ağrısı, bulantı, hafıza kaybı ve ayakta durmaya çalıştığında baş dönmesi. Kazaya dair tek hatırladığı, yattığı yerden, elinde golf sopasıyla tepesinde dikilen İşe Yaramaz'a baktığıydı. Kendisini öldürmek istediğinden nasıl da emindi. Ama yanılmıştı. Üstelik sonrasında İşe Yaramaz şaşırtıcı derecede dost canlısı davranmış hatta denetimi ertelemeye rıza göstermişti. Yoksa bir yandan yüzüne gülüp diğer yandan gizlice onları evden atmayı mı planlıyordu?

Bu ne zaman aklına gelse, baş ağrıları kötüleşiyordu. Düşünme, demişti doktor. Düşünme, içki içme, sağlıklı şeyler ye, dinlen, stresten kaçın ve hepsinden önemlisi, bilgisayardan uzak dur. Tabii eve döner dönmez ilk iş olarak, aksaya aksaya Kontrol Merkezi'ne gidip e-postalarına baktı. Ama birkaç dakika sonra ekrandaki üşütük sözcüklere odaklanamaz oldu, parlak ekranın karşısında başı zonklamaya başladı. Durmaktan başka şansı yoktu. Doktorun tavsiyesine uyarak süpervizörünü aradı, kaza geçirdiğini ve bir süre çalışamayacağını söyledi. Charlie de şaşırtıcı derecede makul davranarak, kendisine dikkat etmesini, endişelenmemesini söyledi ona. Mevcut nezaketi, sonradan onu kovabilmek için miydi yoksa?

Bilgisayarların uğultusu olmadan ev çok sessizdi. Haberlerin dur durak bilmeyen gevezelikleri olmaksızın, kafasının içi de çok sessizdi. Başka projelere ayıracak zamanının olması iyiydi. Kitabını açtı. *Derli Toplu Sihir*'i okuyor, dağınıklıktan kurtulmaya yönelik bazı öğütleri uygulamaya çalışıyordu. Benny, annesinin yatak odasındaki çorap çekmecesini aşağı indirmiş, yerdeki ve çamaşır sepetindeki çorap teklerini toplayıp bir araya getirmişti ki Annabelle onları tasnif edebilsin. Rahatlatıcı

bir iş, toparlanmak için mükemmel bir uğraştı bu. Annabelle çorap dağını deşerek her bir çorabı eline alıp inceliyor, hangi çorabın moraline iyi geldiğini, hangisinin ona üzüntü verdiğini kararlaştırmaya çalışıyordu. Üzüntü verenler, iyice yıpranmış ya da eşi olmayan çoraplardı. Bunları kalbinin üstüne bastırdı, saygıyla ıskartaya çıkarmadan önce, ayakları için bunca çalışmalarından ötürü teşekkür etti. Sağlam çiftleri katlayıp renklerine göre çekmeceye dizerek, derli toplu çoraplardan mükemmel bir gökkuşağı yaratıyordu. Aikon haklıydı. Sevgiyle yapılan ufak, basit şeyler neşe veriyordu ve bir kez başlayınca, arkası geliyordu. Birazdan tişörtleri düzenlemeye de hazır olacaktı. Onları katlamanın da uygun bir usulü vardı.

Kitabı elinden bırakıp gözlerini yumdu. Gün ortasında uzanarak vakit geçirmeyeli yıllar olmuştu. Son olarak, Benny'nin doğumunu takip eden günlerde yatmıştı böyle. Tam burada, kanepenin üstünde, yanına konan yeni doğmuş bebeğiyle yatışını dün gibi hatırlıyordu. Uyuklarken, zaman zaman bebeğini emzirmek için uyanıyor, bu arada Kenji yemek pişiriyor, ona sıcak çay getiriyor, ayaklarına, omuzlarına, karnına masaj yapıyordu.

Kenji leğenkemiğinin üstündeki bölgede toplanmış gevşek deriyi ovalarken, "Boşalmış burası," demişti. "İçini tekrar doldurmamız gerekiyor." Bu bir şakaydı tabii; ama günlerini, Annabelle için her türden besleyici Japon yemekleri yapmakla geçiriyordu: Miso çorbası, leziz yumurtalı muhallebi, en sevdiği soslar eşliğinde şehriye ve donburi pirinci. Sonra kanepenin ucuna oturup Annabelle'in ayaklarını kucağına alır, bebeğinin meme emip uyumasını izleyerek ukulele tıngırdatır ya da hafif hafif okarina'sına üflerdi. Geceleyin kulüpte sahneye çıkardı ama konserlerinin sonrasında, grup arkadaşlarıyla takılıp kafa tütsülemez, dosdoğru eve gelirdi. İyi günlerdi. Umutlu günler.

Hâlâ umutlu olduklarını düşündü Annabelle. Umudu kesmenin kime ne yararı vardı ki? Her şey çok daha kötü olabilirdi. Basamaklardan düştüğünde boynunu kırabilirdi. Benny'nin

başına da korkunç şeyler gelebilirdi. Oysa sağ salimdi ve okula uyumlanıyordu yine. Telefonuna uzanıp saate baktı. Benny hâlâ dersteydi. Eve geldiğinde acıkmış olacaktı.

Dışarıda kargalar gaklayarak akşam yemeği dileniyorlardı. Annabelle, Benny'ye kısa mesaj yazıp gelirken pizza almasını istedi. Benny yanıt vermedi, annesi de yanıt beklememişti zaten. Öğrencilerin sınıfta telefon kullanmalarına izin verilmiyordu. Ayağa kalktı, baş dönmesinin geçmesini bekledi. Mutfakta hiç ay kurabiyesi yoktu ama çamaşır odasında bir torba bayatlamış Doritos buldu ve topallayarak verandaya çıktı.

Besleme istasyonunda birkaç küçük nesne vardı: Parlak bir inci küpe, denizden çıkmış soluk yeşil bir cam parçası ve altıgen bir kilit. Kargalar ona yeni hediyeler getirmişti! İnciyi yerden aldı. Gerçek değildi elbette, ama parlak ve sevimliydi. Kilit ağırdı; bir karganın taşıması zordu bunu. Cam parçası, Kenji'yi düşürdü aklına.

Başını kaldırınca, kargaların dikkatle onu izlediğini gördü. Doritos'u platforma serperken, "Teşekkürler," diye seslendi Annabelle. "Teşekkürler!"

Kargalar, geniş siyah kanatlarını parmaklar gibi açarak birer birer ona doğru geldiler. Öyle yakınına pike yapıyorlardı ki Annabelle tozlu, yer değiştiren havanın yüzünü gıdıkladığını hissedebiliyordu. Geçirdiği kazayı olduğu gibi hatırladı o zaman. Yüklü puseti dengelemeye çalıştığını hatırladı. Sırtüstü boşluğa düşmenin dehşetini, ortamın soğukluğunu ve iğrenç acıyı hatırladı. Yağmur başlamıştı. Sonra ani bir esintiyle, teker teker gelip konmuştu kargalar. Hareket ettikleri, sanki Annabelle kocaman bir yumurtaymış gibi üzerinde kuluçkaya yatıp yerleştikleri sırada, onların sivri uçlu pençelerini, ufak bedenlerinin ağırlığını hissedişini hatırladı.

Şimdi kargaların Doritos'u gagalayıp kapışını izlerken, gözlerinin şükranla yaşardığını hissediyordu Annabelle. Kargalar onun sıcak ve kuru kalmasını sağlamışlardı. Kurtarmışlardı onu.

58

Sevgili Bayan Ai Konishi,

Daha önce hiç hayran mektubu yazmamıştım fakat hayatımda çorap çekmecemden başlayarak gerçek bir devrime yol açan kitabınız için size teşekkür etmek istedim. *Derli Toplu Sihir*'i okumaya başlamamla birlikte, birkaç sebepten ötürü, sizinle aramda özel bir bağ bulunduğunu hissettim. İlk olarak, üvey babanız hakkında yazdıklarınız bana yakın geldi çünkü benim de bir üvey babam vardı. Şirket yöneticisi değil, sadece bir alçıpan ustasıydı ama annemle bana çok kötü davranırdı. Ayrıntısına girmek istemem fakat anladığınızı düşünüyorum.

Ayrıca bir Japon Zen keşişisiniz, kocam Kenji de Japondu ve bir Zen tapınağında yaşamıştı eskiden. Caz müzisyeniydi ve çok Zen tarzı biriydi ama feci bir kaza geçirdi, bir kamyonun altında kaldı, bu şekilde kaybettik onu. Oğlumuz Benny derinden sarsılmıştı. On iki yaşına yeni basmıştı ve babasını çok severdi. O zamandan beri bazı duygusal sorunları var. Onu hiç tanıyamadığım anlar oluyor. Anne babaların bazen ergen çocuklarına dair böyle hislere kapıldıklarını anlıyorum fakat eskiden birbirimize çok bağlıydık. Bütün hata benimmiş, yaptığım her şey yanlışmış gibi hissetmeden edemiyorum.

Eskiden böyle değildim. Kenji hayattayken, her şeyi doğru şekilde yapardım. Üçümüz dışarı çıktığımızda insanlar Kenji'yle bana şöyle bir bakınca Benny'nin çocuğumuz olduğunu, bir aile olduğumuzu hemen anlarlardı. Ama şimdi durum farklı. İnsanlar Benny'yle bana bakınca aramızda bir bağ kuramıyorlar, biliyor musunuz? Onu evlatlık sanıyorlar. Benny bebekken, onu tek başıma dışarı çıkardığımda bu

olurdu bazen. İnsanlar yanıma gelip, Ah, ne tatlı bir kız çocuğu! Nereden buldunuz onu? diye sorarlardı. Kenji yanımızdayken hiç kimse böyle hatalar yapmazdı. Şimdi o öldü; bana da sanki artık Benny'nin annesi değilmişim gibi geliyor.

Kusura bakmayın. Size böyle ağlak bir hikâye anlatmak istemezdim. Yazmak istememin asıl sebebi, sahip olduğumuz başka bir bağ; kargalarla olan bağımız. Kargalar inanılmaz! Karga öğretmeninizin hayatınızı nasıl kurtardığına dair anlatınıza bayıldım. Ben de hayatımı kurtaran bazı özel kargalara dair küçük bir hikâyeyi sizinle paylaşmak istedim...

59

Duvardaki sinek seni izliyor, olup biteni görüyordu. Özel eğitim dersinde, sıranda oturuyordun. Önünde, okuman gereken
440 kütüphane kitabı vardı; cebindeyse duyuru panosundan çaldığın raptiye. Cebindeyken sana batmasın diye, raptiyeyi kurumuş bir sakızın içine koymuştun. Raptiyeler tehlikeliydi, ama kitaplar kadar değil.

Duvardaki sineğin raptiyeden haberi vardı. Sinek gözünü senden ayırmıyor, düzgün davranmana yardımcı oluyordu. Kontrolünü kaybetmeye başladığında, sinek de konuşmaya başladı:

Benny sayfanın üstüne eğilmiş ama okumuyor. Sözcükler girmesin diye zihnini boşaltmış. Benny kitaplara güvenmiyor artık, çünkü kitaplar güvenilir değil. Kitaplar hep sizi izler, zihninizi okumaya çalışırlar. Size bir şeyler yaptırırlar; yapmamanız gereken şeyleri yaptırırlar hatta. Hayatınıza

kötü şeyler ekledikten sonra, gidip sağda solda konuşarak bunları herkese anlatırlar.

Duvardaki sineğin kitaplar hakkında bunca şey bilmesi, rahatlattı seni. Bu akıllı bir sinekti besbelli; böyle bir sineğin olduğu için şanslıydın. Sinek zihnini okuyabiliyor fakat sana bir şeyler yaptırmıyordu. Sadece seni izliyor ve neler olup bitttiğini söylüyordu.

Sayfaya baktığın sırada odağını kaybeden sözcükler, beyaz kâğıt üzerinde, sabunlu suyla dolu bir lavaboda yüzen karıncalar gibi harflerine ayrılmaya başladı. Güvenli bir yere doğru yüzmeye çalışıyorlardı, sen de yardım etmek istiyordun. Öğretmenin gözü başka yerdeyken elini cebine sokup raptiyeyi çıkardın. Raptiyenin ucu sivriydi; onu bir cümlenin sonundaki noktaya saplayarak orayı açtın. Bir delik hâline gelmişti nokta. Raptiyeyi bir noktaya daha saplayıp, bir delik daha açtın.

Benny kendini daha iyi hissediyor şimdi. Rahatlayan harflerin minik iç çekişlerini duyabiliyor. Sayfa deliklerle dolmuş durumda. Benny bir sonraki sayfaya geçip yine aynı şeyi yapmaya başlıyor. Kitapların kapağını kapattığında, harfler yüzerek deliklerden geçip kaçabilecekler. Ufak bir devrim bu. Harfler minnettar olacak.

Sözcüklerin bir ilahi söyler gibi ona methiyeler düzdüğünü duyabiliyor.

Öğretmeninin kitabı açıp da bomboş, bembeyaz, delikler açılmış sayfaları görünce nasıl şaşıracağını gözlerinin önüne getiriyor. Bu düşünceyle gülümsüyor fakat sonra hâkim oluyor kendine. Kitap muhtemelen düşüncelerimi

okuyordur, diye düşünüyor. Düşünmemek en iyisi. Zihnini açıp düşüncelerin gitmesine izin veriyor; zihni bembeyaz, yazısız bir sayfa kadar temiz ve bomboş oluncaya değin.

Düşünmeyi duvardaki sineğe bırakmak en iyisi, diye düşünüyor. Böylesi daha güvenli.

Okuldan sonra annenin sevdiği Hawaii pizzalarından alıp doğruca eve gittin. Bir şeye ihtiyacı var mı diye bakıp sonra mutfağı topladın ve üst kata çıktın. Ödevini yapman gerekiyordu. Ama sen Grundig kulaklığını takıp yatağına oturdun, giysisinin yenini sıyırıp sol kolunun iç kısmını açığa çıkardın. Solgun teni̇ni inceleyerek Aleph'in koluna işlenmiş delikli deseni hatırına getirmeye çalıştın. Desenin bir takımyıldız olduğunu biliyordun çünkü sana öyle söylemişti. Andromeda demişti galiba. Kolundaki delikler, delik olmaktan ibaret değildi gerçi. Kızın dövmeyle kapattığı iğne izleriydi onlar. Bunu sana söylemesi gerekmiyordu. Kendi başına anlamıştın.

Banyodaki ecza kutusunda biraz pamukla bir şişe oksijenli su bulup odana götürdün. Google'da Andromeda araması yapınca takımyıldızın bir resmi ekranda belirdi. Bir de çizim vardı: Uzay boşluğuna düşmüş bir kadına benziyordu. Yıldızların şeklini, Aleph'in kolundaki desenden hatırladın. Sonra okumaya başladın. Andromeda, krallığı Ketus adlı bir deniz canavarı tarafından yakılıp yıkılmakta olan güzel bir prensesmiş. Babası kral, Andromeda'nın kurban edilmesini emretmiş. Onu canavarın yemesi için okyanustaki bir kayaya zincirletmiş, fakat Perseus adlı kahraman gelip canavarı elmastan kılıcıyla öldürmüş. Andromeda onunla evlenmiş ve birkaç çocukları olmuş. Andromeda öldüğü zaman tanrıça Athena, onu yıldızlara dönüştürmüş.

Yıldızları inceledin. Annen oturma odasından sesleniyordu.

Aşağı inip pizzayı ısıtmanı istiyordu ama onu duymazdan geldin. Yıldızları ön kolunun iç kısmına keçeli kalemle kopyaladın, sonra da raptiyenin sivri ucunu bileğine en yakın yıldızın üzerine getirip derine bastırdın. Duyduğun acı gerçek ve lüzumluydu. Bir kahraman olsaydın, Aleph'i kafasının içindeki iblislerden, canavarlardan kurtarabilirdin. Hatta elmastan bir kılıcın olsa, seninle evlenirdi belki. Annen yine seslendi, bu kez daha sert bastırdın. Raptiyenin ucunda bir kan damlacığı belirdi. Büyümesini izlerken bir ad koydun ona: Alfa Andromeda, takımyıldızdaki ilk ve en parlak yıldız, zincire vurulmuş kadının başı.

Kanı oksijenli suya buladığın pamukla dağıtırken, Aleph'in boyayla lekelenmiş ellerini hatırladın; senin yaralı elini tutmuş, kanamayı durdurmak için kesiğin üzerine bastırmıştı. Bu görüntü seni sakinleştirdi. Oksijenli suyun kokusu seni sakinleştirdi. Cildinde yeterli sayıda delik açarsan, içindeki sesler o delikleri bularak çekip giderdi belki. Belki de sorun buydu. Sözcükler senin içinde kapana kısılmış, çıkış yolu arıyorlardı. Sözcükler böyledir. Dünyaya açılmak isterler.

60

Benny'nin üst kattaki sessizliği çok fenaydı. Annesi aşağı inmesi için ona iki kez seslenmiş, fakat yanıt gelmemişti. Ödevini yapıyor olmalı, diye düşündü Annabelle; başındaki kulaklıkla kendisini duyamamıştı muhtemelen. Sandalyesinde geriye yaslandı. Önündeki ekran karanlıkta parlıyordu. Bilgisayar başında olmaması gerekiyordu ama yazınca kendini iyi hissediyordu. Tamamladığı hayran mektubunu gönderdi; bu mektup hiç mi hiç tanımadığı, büyük ihtimalle yazdıklarını okumayacak birine gidiyor olsa da. Tekrar Kontrol Merkezi'nde bulunmak da ona iyi gelmişti. Kazadan beri çevrimdışıydı ve günlerden ne gün olduğunu takip edemez olmuştu. Haber akışları olmayınca

zaman aynı şekilde geçmiyordu ve dinlenmek hoşuna gitse de şimdi dünyanın onu kendisine çektiğini hissediyordu. Güncel hadiseleri takip etmekten hoşlanıyordu; sanki bir yardımı dokunuyormuş gibi. Bunun sersemce olduğunu biliyordu. Kendisi izlemeyince dünya alt üst olmayacaktı. Yine de haberlere göz atmaktan zarar gelmezdi. Seçimler yaklaşıyor, orman yangınları devam ediyordu. İşinin başına dönmesi gerekecekti; fazla geride kalmamasında fayda vardı.

Koridorda bir ses duyup yukarı baktı, tam da o sırada tavan ışığı yandı. Annabelle kazadan beri ışığa karşı daha hassastı; oda birden aydınlanınca irkilip gözlerini kapadı. Tekrar gözlerini açtığında, Benny kapı ağzında duruyordu.

"Bilgisayar kullanmaman gerekiyor. Ekran başında fazla zaman geçirmek senin için iyi değil." Benny'nin sesi tuhaf, cansız ve duygusuz çıkmıştı; annesinin kendisini bilgisayar oynarken yakalayınca söylediklerini tekrar eden bir otomattı sanki. Benny bilgisayar oyunu oynamıyordu artık.

"Haklısın," dedi Annabelle. "Bırakıyorum." Bilgisayarı uykuya alıp sandalyesini döndürdü. "Hey, acıktın mı? Ben acıktım. Bana bir iyilik yap da şu çorap çekmecesini yukarı çıkar. Ondan sonra pizzayı ısıtalım."

Benny kanepeye doğru gidip yerdeki çekmeceyi gösterdi. "Bunu mu?"

"Evet," dedi Annabelle. Sonra gururla ekledi: "Nasıl buldun?"

Benny omuz silkti. "İyi."

"Güzel olmamış mı? Baksana şu renklere." *Derli Toplu Sihir*'i eline aldı. "Japonların pek hoş katlama yöntemleri varmış, öğreniyorum. Göstereyim sana."

Ayağa kalkıp kendini dengeleyerek baş dönmesinin geçmesini bekledikten sonra aksayarak kanepeye doğru yürüdü. "Kitabı yazan hanım bir Zen keşişi. Baban da Zen keşişiydi bir zamanlar. Yazarın dediğine göre Japonya'da her şeyin, çorap

ve külot gibi sıradan şeylerin bile ruhu olduğuna inanırlarmış. Mutlu olmaları için onlara iyi davranman gerekirmiş. Çoraplar ayakların için çok çalışıyor; çalışmadıkları zaman bu şekilde katlanarak çekmeceye konulmaktan hoşlanırlarmış. Dinlenip rahatlama imkânı bulurlarmış böylece."

"Tuhaf geldi bana." Annesinin çorapları tekrar çekmeceye koyuşunu izledi. Sonra yığılı hâlde duran ıskartaya çıkarılmış çorapları gösterdi, "Bunlara ne olacak?"

"Onlar eski, yıpranmış çoraplar. Atıyorum onları."

"Bundan hoşlanmayacaklar."

"Ah, sıkıntı duymazlar. Onlara teşekkür ettim. Önce onlara teşekkür etmen gerekiyor. Lavabonun ardından bir çöp torbası çıkarır mısın, tatlım, sana tişört katlama tekniğini göstereyim. Bunu kolay bulacaksın. Baban gibi, doğuştan derli toplusun. Her zaman eşyalarına iyi sahip çıkardı..."

Benny'nin mutfakta çöp torbası aradığını duyabiliyordu. "... bir tek kendine sahip çıkamadı." Çekmeceye baktı Annabelle. "Eşyaları mutluydu en azından."

Oturma odasına dönen Benny'ye çevirdi bakışını. "Çekmecelerin her zaman derli topludur," dedi neşeli neşeli. "Senin eşyaların da mutlu olmalı!"

Benny bir kenara atılmış dürülü çorapların yanına çömeldi, onları çöp torbasına doldurmaya başladı. "Mutlu olsunlar diye yapmıyorum bunu," dedi. "Seslerini kessinler diye yapıyorum."

KİTAP

Benny? Dinliyor musun? Kızgın mısın hâlâ?

Ne yaptığını biliyoruz. Bizi engellediğini hissedebiliyoruz. Düşünmediğini hissedebiliyoruz ama bunun için çok geç artık.

Kitabını sana ilk kez seslendiğinde engellemek mümkündür ama şimdiye kadar sayfalarca ilerledik seninle. Bu kadar ilerlemişken öylece duramazsın. Kitapların da kendine ait bir hayatı vardır, Benny. Bizi dışlayamazsın.

Ama dert etme. Anlıyoruz. Bütün bunları sindirmek zor, sen de çok çaba gösterdin ve dinlenmeyi hak ediyorsun, o hâlde bir mola verelim, ne dersin? Küreyi döndür, köksaplar şebekesi boyunca gezegenin yarı çevresini katederek Tokyo'nun çarpan kalbindeki dar bir sokakta gizli ufacık ahşap tapınağa ulaş. Rahibeyi şöyle bir ziyaret edelim.

Bunu neden yaptığımızı sorabilirsin. Yanıtı basit. Çünkü yapabiliyoruz. Çünkü Annabelle Aikon'la bağlantı kurduğunda, o e-postayı yazıp Gönder sekmesini tıkladığında eylemiyle sözcükler devresini tamamladı. Artık o devre içinde seyahat edebiliyoruz.

61

E-posta uzundu, İngilizce yazılmıştı, okumak Aikon'un neredeyse bir saatini aldı. Japon okurlardan gelen e-postalar bu kadar vakit almıyordu tabii, ama *Derli Toplu Sihir* yabancı dillerde basıldığından beri dünyanın her yerinden hayran mektupları gelmekteydi. Bunların çoğu İngilizceydi –Aikon'un okulda en başarılı olduğu ders İngilizce değildi– ve ne dendiğini anlamak için sık sık, hurdası çıkmış İngilizce-Japonca sözlüğüne bakmak zorunda kalıyordu. Gelenlerin birçoğu kitabını seven kadınların yolladığı kısa teşekkür notlarıydı ama bazıları, itiraflar içeren, derinlerdeki umutsuzluğu maskeleyici kararlaştırılmış türden bir neşeyle yazılmış uzun iletilerdi. Bunları okuyacak vakti bulduğunda, çok kederleniyordu Aikon.

Tıpkı bu ileti gibi. Yazan kadının eşi bir kamyonun altında kalmıştı. Genç oğulları babasının ölümüyle derinden sarsılmıştı. Kadına hediyeler getiren ve düştüğünde üzerine oturan kargalara dair uzun bir hikâye vardı. Bir fotoğraf vardı: Plajda çekilmiş fotoğrafta, mayo giymiş hoş çehreli sarışın bir kadınla, sörf kıyafeti giymiş ufak tefek bir Japon erkek kol kolaydı. Önlerinde, dört beş yaşlarında bir oğlan çocuğu, fotoğraf makinesine Aikon'u duraklatan berrak gözlerle bakıyordu. Çiftin şimdilerde ergenlik çağına erişmiş, duygusal sorunlar yaşayan oğulları olmalıydı bu. Çok yazık.

Aikon e-postayı arşivleyip Gelen Kutusu'na baktı. Hâlâ yüzlerce okunmamış hayran mektubu vardı ve Aikon baktığı esnada bile bunların sayısı artıyordu. Gözlerini kapatıp biraz dinlendi, sonra sıradaki e-postaya tıkladı. Bu da aynı kadından geliyordu.

> Tekrar merhaba! Sizi yine rahatsız ettiğim için kusura bakmayın fakat eşim Kenji'nin Zen tapınağında çekilmiş fotoğrafını buldum ve tekrar kaybetmemek için taradım. Buraya ekliyorum. Ayrıca başka bir bağlantıdan bahsetmeyi unutmuşum.

Kocamın annesinin soyadı Konishi'ydi; aklıma ikinizin akraba olabileceği geldi. Uzun zaman önce izini kaybettiğiniz Kenji isminde bir erkek kardeşiniz yoktur herhalde, değil mi?

Aikon içini çekti, okuma gözlüğünü çıkarıp masa lambasını yaktı. Konishi epeyce yaygın bir soyadıydı, Kenji isminde uzun zaman önce izini kaybettiği bir erkek kardeşi de yoktu. Hiç erkek kardeşi yoktu zaten. Kadına yanıt vermek istedi. Kendisine yazan tüm kadınlara yanıt vermek istiyordu ama sayıları çok fazlaydı ve hantal İngilizcesiyle istemeden, yardımcı olmak yerine karşı tarafı incitebilecek bir şey yazmaktan korkuyordu. O yüzden isimlerini esenlik ayini listesine eklemekle yetinerek, e-postaları dosyalayıp geçiyordu.

Bahçede sert bir takırtı yankılanınca başını kaldırıp baktı. Zamanı bildirmekle görevli yeni yemin etmiş bir çömez yürüyüş yolunda duruyor, zazen* meditasyonu ve sabah ayini için vaktin geldiğini duyurmak üzere elindeki tahta tokmakla yeniden tahta levhaya vurmaya hazırlanıyordu. Aikon, gelen insanların ayakkabılarını çıkarıp zendoya** doğru gittiklerini duyabiliyordu. Kitabı Japonya'daki çok satanlar listesine girdiğinden beri insanlar küçük tapınakta boy göstermeye başlamıştı. Bazıları meraktan bir iki kez gelirken, çoğu yakındaki şirketlerde işçi olan bazı kişiler de zazen meditasyonu yapmak, Aikon'un dharma*** konuşmalarını dinlemek ve gün boyu süren inzivalara katılmak için düzenli olarak gelmeye başlamışlardı. Birkaç kadın Aikon gibi, büyük şirketlerin dünyasından iltica ederek gelmişler, tapınakta kalmayı, görev üstlenip öğrenci olarak orada yaşamayı istemişlerdi. O yüzden, tapınakta ikamet eden üç rahibe vardı şimdi. Tapınakta işler iyiye gidiyordu fakat ne yazık ki Aikon'un öğretmeni bunu görecek kadar uzun yaşayamamıştı.

---

* Zazen meditasyonu: Zen Budizmi'nin bağdaş kurup otururak yapılan temel meditasyonu. –*çn*

** Zendo: Zen Budizmi'nde meditasyon salonu. –*çn*

*** Dharma: Buda tarafından ilan edilen, Zen Budizminde tüm bireyler için ortak ve evrensel gerçek olarak kabul edilen öğreti. –*çn*

Aikon bilgisayarını kapattı. Kalan e-postalar bekleyecekti. Yavaşça ayağa kalkıp bacaklarını esnetti, ardından daha resmi bir cübbe giydi. Sunağa gidip şamdanları ve bir tütsü çubuğunu yaktı. Senju Kannon'un yanında, öğretmeninin çerçeveli bir portresi duruyordu. En güzel tören cübbesi vardı öğretmeninin üstünde. Yenisini almaya gücü yetmediği için, Aikon sık sık elden geçirirdi o cübbeyi. Çerçevenin içinden Aikon'a bakıyordu ve ağzı haşin olsa da gözleri gülümsüyordu; hususi bir şaka beklermiş gibi. Aikon tütsü çubuğunu alnına değdirdi fakat adağını sunmadan önce durup öğretmenine baktı, gözlerini onun gözlerine dikip öylece kaldı. Öğretmeni hayattayken hiç yapmadığı bir şeydi bu.

Nasıl, diye sordu ona sessizce. Memnun musun?

Öğretmeni ona inanmış mıydı acaba, hiç bilmiyordu. İçi içine sığmaz hâlde bir kitap yazma fikrinden ona bahsetmiş, derleyip toplama yöntemlerinin ne kadar ilgi gördüğünü, eskiden çalıştığı dergide dağınıklığa dair ne çok makale yayımlandığını hatta bu konu üzerine yazılmış kitapların uluslararası çoksatar listelerine girdiğini açıklamıştı. Öğretmeni gözleri kapalı hâlde dinlemiş, Aikon'un sözleri bittiğinde içini çekmekle yetinmişti. Kitabının birkaç kişiye yardımcı olacağını düşünüyorsan yazmalısın, demişti. O esnada gözlerinin nasıl donuk, bütün parlaklığını yitirmiş olduğunu ve başının tıpkı boynu bükük yaşlı bir kamelya çiçeği gibi eğik durduğunu hatırladı Aikon. Uzanmam gerek, demişti öğretmeni. Çok yorgunum.

Bir daha hiç dik oturmamıştı. Sonraki aylarda Aikon öğretmeniyle ilgilenmiş, kitabı için hararetle çalışırken onun derin derin soluk alışını dinlemişti. Adamın fazla vaktinin kalmadığını biliyordu. Öldüğünde tapınağının güvende olduğunu bilerek ruhunun huzur bulması için, kitabı bitirmek istiyordu. Her gün sabahleyin, öğleden sonra ve akşam vakti başkeşişin kaldığı kısımda ayin düzenleyerek sunakta tütsü yakar, sutralar* söyler,

* Sutra: Hinduizm ve Budizm'in özdeyişler koleksiyonunun adı. Bu terim hem

yere kapanırdı. Bazen o sutra söylerken, öğretmeni dudaklarını oynatırdı. Bazen ellerini kalbinin üzerinde birleştirirdi. Bunlar olup biterken Senju Kannon onları gözlerdi. İşi Aç Hayaletler Diyarı'nı gözlemek olan Merhamet Bodhisattvası, lotusu üzerinde oturur hâlde pek güzel betimlenmişti. Senju Kannon'un her bir kolunun ve başının tozunu alan Aikon, kendini ona çok yakın hisseder ve gece geç saatlere kadar öğretmeninin yanında oturup kitabını yazarken Bodhisattva'ya bakardı. Her zaman boş olan kocaman, muazzam karınları, doymak bilmez iştahları ve sonu gelmez arzularıyla Aç Hayaletler gelirdi aklına. Ağızları iğne deliği kadar minik, boğazları iplik kadar inceydi bu hayaletlerin, o yüzden yedikleri asla karınlarını doyurmaya yetmezdi. Aikon onların çektiği eziyeti anlıyordu.

Sevgili Senju Kannon, diye dua ederdi. *Lütfen bu kitabı yazmama yardım et. Lütfen kitabımın benim gibi sıkıntı çekenlere yardımcı olmasını sağla. Lütfen kitabımın müthiş bir çoksatar olmasını sağla ki yeni çatının parasını ödeyebileyim.*

450

Öğretmenin öldüğü gün, çatı ustalarının parası hâlâ ödenmemişti. Aikon yüreğinde bir ağırlıkla yanı başında oturmuş, onun zorlukla nefes alışını izlemişti. Kitabı zamanında bitirememiş, tapınağa gelir sağlama vaadini yerine getirememişti Aikon. Onu çok fena hayal kırıklığına uğratmış olmalıyım, diye düşündü. Öğretmeni hayal kırıklığı içinde ölürse, o da bir aç hayalete mi dönüşecekti? Berbat bir düşünceydi bu. Ya eski tapınağa ne olacaktı? Arazi satılıp tapınak yıkılacak, işyerleri ve yüksek apartmanlar mı dikilecekti yerine? Öğretmeni ömrünün son aylarında Aikon'a dharma aktarımında bulunmuş ve onu dharma mirasçısı kılmıştı,* ama tapınak olmazsa, miras edinile-

---

Vedalar'ı oluşturan parçalar, hem de Buda'nın öğreti ve sözlerini aktardığı varsayılan metinler için kullanılır. *–çn*

* Zen Budizmi'nde dharma aktarımı, kişinin, Buda'ya kadar uzandığına inanılan manevi bir öğretmenler ve müritler soyu içinde halef konumuna gelmesini ifade eder. *–çn*

cek ya da miras alınacak pek bir şey kalmazdı ortada. Öğretmeninin soyu da sona mı erecekti acaba?

Aikon'a ne olacaktı peki? Nereye gidecekti?

Öğretmeni, düşüncelerini duymuştu sanki. Günlerdir tepkisizce yatmış, soluk alışı yavaşlamış, iki soluğu arasındaki sessizlik uzamıştı. Fakat tam o esnada gözlerini açıp dosdoğru Aikon'a baktı. Işıl ışıl, alev alevdi gözleri. Bir şey söylemedi, fakat söylemesine lüzum yoktu. Onun ne düşündüğünü biliyordu Aikon.

"Tamam," diye fısıldadı. "Pes etmeyeceğim. Tapınağı ayakta tutmanın bir yolunu bulacağım. Söz veriyorum."

Öğretmeni sözlerini duymuş gibiydi. Gözlerindeki ışık, bir yanıt mahiyetinde titreşti sanki. Şöyle bir kırpıştı gözleri, sonra temelli kapandı.

Aikon onun gözlerinin, aynı sorgulayıcı ifadeyle hâlâ portrenin çerçevesinden kendisine baktığını hissediyordu. Duman tütsünün ucundan kıvrım kıvrım yükselirken, uzanıp çubuğu sunaktaki kül dolu kâseye yerleştirdi.

"Başaramam sanmıştın," dedi. "Ama başardım işte."

Yardımcısı olan Kimi isimli başka bir çömez kapıyı açtı, sonra eğilip selam vererek, geçmesi için kenara çekildi. Aikon zendoya giden koridora çıktı, geçerken zaman bildiriciye eğilerek selam verdi ve tahta levhaya boyanmış zarif kaligrafiye göz attı. Öğretmeni tarafından yazılmış eski bir Zen şiiriydi bu. Çevirisi şöyleydi:

Doğumun ve Ölümün Maddesi muhteşemdir.
Hayat geçicidir. Zaman beklemez.
Uyan! Uyan!
Tek bir ânı ziyan etme!

Bu ikaz edici dizeler Aikon'u canlandırır, dikkat kesilmesine yol açardı her zaman. Zendo'da, öğretmenin eski döşeğine otur-

du, meditasyon yapmak üzere yüzlerini pürüzsüz beyaz duvarlara dönerek saflar hâlinde minderlerine yerleşenlere baktı. Bir yanda ziyaretçiler ve pansiyonerler, öte yanda rahibeler vardı. Gözleriyle safları tarayarak öğrencilerin oturuşunu kontrol etti; sırtlarının dikliğinden, alacakaranlıkta parlayan kafalarının tertemiz tıraşlı hâlinden memnuniyet duydu. İşte bir kadınlar soyu, diye düşündü Aikon. Öğretmeninin elde ettiği buydu işte. Hiçbiri kendisine bakmıyordu. Derin meditasyon içinde, gözleri yerde oturuyorlardı. Ama bakmış olsalar, Aikon'un yüzünde gölge misali beliren minik tebessümü fark ederlerdi. Güçlü, ehil kadınlar, diye düşündü başrahibe. İhtiyar, hak ettiği şeyi elde etmişti.

62

Sevgili Bayan Konishi,

Umarım size yazmaya devam etmemde sakınca yoktur. Zaten e-postalarınızı okumadığınızı anlıyorum, o yüzden önemli değil aslında. Şu günlerde pek bir sosyal çevrem yok. Size yazmak duygularımı denetim altında tutmamı sağlıyor, yani yanıt vermeseniz de bana yardımcı oluyorsunuz.

Bunu okuyacağınız tutarsa ve içinizden yanıtlamak gelirse dağınıklığı toplama projem hakkında özel bir sorum var. Bu arada, projem iyiye gidiyor çünkü yakın zaman önce oğlum da bana yardım etmeye başladı. İlk e-postamda Benny'nin duygu sorunları bulunduğunu söylemiştim size. Aslında durum daha ciddi. İşitsel sanrıları var. Nesnelerin, mesela koşu ayakkabılarının kendisiyle konuştuğunu duyuyor; hiçbiri gerçek değil. (Yani koşu ayakkabıları gerçek ama gerçekte onunla konuşmuyorlar.) Antipsikotik ilaçlar kullanıyor ve birkaç hafta çocuk psikiyatrisi koğuşunda yattı ama tabur-

cu olmasının ardından sorunları daha kötüye gitti. Bana yalan söylemeye, okuldan kaçmaya ve koğuşta tanıştığı yaşça kendisinden büyük bazı çocuklarla vakit geçirmeye başladı. Bu çocukların uyuşturucu kullanıyor olabileceğinden endişeliyim. Doktoru şimdi şizofreni ihtimali üzerinde duruyor fakat bir şey demek zor çünkü teşhisini sürekli değiştiriyor. Tabii Benny artık ergenlik çağında ve muhtemelen davranışlarının bazıları hormonlarından kaynaklanıyor, ama endişelenmekten bitap düştüm artık.

Bununla birlikte son zamanlarda biraz daha umutluyum çünkü geçirdiğim küçük kazanın, basamaklardan düşüp kargalar tarafından kurtarılmamın ardından Benny ev işlerine yardım etmeye, market alışverişini yapıp ortalığı toplamaya başladı. Onsuz ne yapardım bilmem! Hâlâ içine kapanık ama doktoru da durumunun iyiye gittiğini düşünüyor, demek gelişme katediyoruz. Babasının uyuşturucu ve alkol sorunu vardı, Benny ona çekmiş olabilir mi diye endişeleniyorum. Kenji neredeyse hiç ağır uyuşturucu kullanmadı fakat arkadaşlarıyla içki içip ot tüttürmeyi severdi. Başlangıçta bundan rahatsız değildim çünkü o bir müzisyendi ve böyle bir hayat tarzı vardı. Ama sonra hamile kaldığımda, içkiyi ve uyuşturucuyu bırakmasını istedim; o da bıraktı. İyi bir baba olmayı gerçekten, içtenlikle istiyordu ve oğlumuza iyi örnek teşkil etmemiz gerektiği hususunda hemfikirdik. Asla zengin olmayacağımızı, Benny'ye maddi anlamda çok şey veremeyeceğimizi biliyorduk ama dert etmedik. Sevgi sunan, istikrarlı, yaratıcı bir ev ortamı sağlayabileceğimize güvendik ve galiba bir süreliğine bunu başardık da.

Fakat Benny altı yedi yaşlarına geldiğinde, Kenji yine eski alışkanlıklarına döndü. Belki müzik grubu pek yol alama-

dığı ve artık yaşlandığı için canı sıkkındı ve kendini köşeye sıkışmış hissediyordu ama bütün bunlardan hiç söz açmadı. Müzik yaptıkları geceler, giderek eve daha geç gelmeye başladı. İşimden ötürü hep erken yatmak zorunda olduğum için, başlarda bunu fark etmedim. Ama cebinde bir paket ot bulduğum zaman, ilk büyük kavgamızı ettik. Sözünü tutmadığı ve bana yalan söylediği için çok kızgındım. Özür diledi, tekrar bırakacağını söyledi ve denedi bunu. Gerçekten denedi.

Neyse, bütün bunlardan bahsetmek niyetinde değildim aslında. Sadece Benny'nin durumunun iyiye gittiğini, derleyip toplama işlerinde de en azından yakın zamana dek epey yol aldığımızı söylemek istedim. Çorap çekmecemde kazandığım başarı, değişebileceğime dair güven verdi bana; fakat evin geri kalanında hâlâ yapacak çok iş var. Kitabınızda, önemli olan bir işi *bitirmek* değil, o işi hakkıyla *yapmaktır*, demişsiniz. Ne yazık ki ben bu işi *bitirmek* zorundayım çünkü ev sahibemin oğlu bir çöp konteyneri kiraladı ve ücretini de ödediğim güvence bedelinden düşüyor. Dubleksin bana ait olan yarısını temizlememi buyurdu. Aksi hâlde tahliye işlemlerine başlayacakmış. Temizliği tamamlayamam çünkü kırık bir ayak bileğim, sarsıntı geçirmiş bir beynim ve para kazanmak için çalışma zorunluluğum var.

Niyetim şikâyet etmek değil. İyi haber şu ki ayak bileğim iyileşiyor, beyin sarsıntısının etkisi de geçiyor. Doktor işi yavaştan almak koşuluyla tekrar bilgisayar kullanabileceğimi söyledi ama seçimler önümüzdeki hafta yapılacağından, haberler o kadar yoğun ki fazla mesai yapmam gerekiyor. Gün içindeki saatler yetecek gibi değil! Sorum şu: Kırık bir ayak bileğim, hasta bir çocuğum ve felaketin eşiğindeki bir ülkem varken, evimi sevgiyle ve tutkuyla nasıl tam anlamıyla derleyip toplayacağım? Derleyip toplamayı bitiremezsem

ve evden çıkarılırsak, nereye gideriz? Ev sahibem Bayan Wong kocamdan hoşlanırdı ve kiramızı hiç artırmadı ama kirayı bu hâliyle zar zor ödüyorum. Şehirdeki kiralar öyle yükseldi ki artık burada yaşamaya gücümüz yetmez.

Başka bir şehre taşınırız herhalde, ama Benny'nin durumu ne olur? Nihayet yeni bir Kişisel Eğitim Programı'yla okuluna uyumlanmaya başladı, ama geçenlerde...

63

Gece boyunca, rahibeler derin uykudayken, e-postalar gelmeye devam etti. Dış dünyanın sesleri durmaksızın küçük tapınağın duvarlarına vuruyor, fakat bu şamata her nasılsa onlara ulaşmıyordu. Trafiğin gümbürtüleri ve iniltileri, polis sirenlerinin ve ambulansların feryatları, kaldırımlarda şarkı söyleyip kusan satıcılar: Hiçbiri rahibelerin ikametgâhına nüfuz edemiyordu. 455

Fakat Aikon duyuyordu bunları. Başrahibeye ait kısımda endişe içinde uzanıyordu. Artık çalışma odasında uyur olmuştu; böylece sık sık baş gösteren uykusuzluk nöbetleri esnasında çalışabiliyordu. Bu günlerde yapacak çok şeyi oluyordu hep. Kitabını Japonya'da basan medya grubu bir televizyon programı yapması için üsteliyor, Amerika'daki yayıncıları da bir yazar turnesine çıkmasını istiyorlardı. Rahibelerinin eğitime ihtiyacı vardı, genişleyen cemaatiyle ilgilenmesi lazımdı ve yazacak zaman bulamadığı bir kitap için sözleşme imzalamıştı. İş hayatından bu tür baskılardan kurtulmak için uzaklaşmıştı ama gerilim, onu burada da bulmuştu.

Alışkanlıkla, Kannon'un lotusu üzerinde dingince oturduğu sunağa doğru baktı. Ay ışığında heykelin on bir başının hatları seçilebiliyordu. Bin kolu, krizantem yapraklarından oluşan bir taç gibi, bedeninden dışarı uzanıyordu. Her elinde bir göz

taşıyor ya da bir aydınlanma gereci tutuyordu. Aikon henüz bir keşiş çömeziyken, incelikle biçimlendirilmiş bu gereçlerin tozunu alırdı: Aynalar, baltalar, mücevherler, boncuklar, çanlar, tekerlekler, fırçalar, yay ve oklar. Kannon'un varlıkları ıstıraptan kurtarmak için neden bunca şeye ihtiyaç duyduğunu merak ederdi sık sık. Açgözlülüğü, nefreti ve yanılsamaları niçin bunca ıvır zıvır olmadan defetmiyordu ki? Mal mülk arzusu üzerine bir bölüm yazdığı sırada, henüz hayatta olan öğretmenine bu soruyu sormuştu. Öğretmeni yer yatağında yatıyordu ve önce yanıt vermemişti. Aikon onun sorusunu duyup duymadığını merak etmişti. Fakat sonra adam kıpırdanıp, başını çevirerek heykele bakmıştı. Konuştuğunda sesi o kadar yumuşak çıkmıştı ki, Aikon zar zor duymuştu sözlerini.

"Kannon bir hanımefendi," demişti öğretmeni. "Hanımefendiler güzel şeyleri sever."

Aikon'un içinde bildik bir öfke alevlenmiş, yanaklarına ateş basmıştı. Öğretmeni yaşlı bir adam ve bir Zen ustasıydı, ayrıca ölüm döşeğindeydi, ama böylesi bir cinsiyetçiliğin mazereti olamazdı bu. Derin bir nefes aldı, karşı gelmek üzereyken başını çevirince adamın gülümsediğini gördü. Nefesini boşalttı. Elbette. Aikon'un bam teline basmayı biliyordu öğretmeni.

"Senju Kannon'un bin kola nasıl sahip olduğunu biliyor musun?" diye sordu adam. Aikon bilmediğini söyleyince, hafifçe başını öne eğdi. Gözlerini kapayarak, "Peki o zaman," dedi. "Sana anlatacağım. Uzun zaman önce Kannon, Merhamet Boddhisatvası, tüm varlıkları özgür kılmaya ve gerçek, aydınlık tabiatımızın ayırdına varmamızı sağlamaya ant içmiş."

Sözcükleri bir tespihin taneleri gibi, ufak ufak soluk verişlerle çıkıyordu ağzından. "Kannon senin gibiymiş. Çok çalışıyormuş ama karşısına her zaman, yanılsamalar içindeki yeni varlıklar çıkıyormuş. Onların acıklı çığlıklarını duya duya o kadar elemlenmiş ki bir gün başı patlayıvermiş." Durakladı, gözlerini iyice açarak Aikon'a baktı. "Bana inanmıyor musun? Gerçekten

öyle olmuş. Başı on bir parçaya ayrılmış, o yüzden şimdi on bir başı var. Ne kadar muhteşem!"

Öğretmenin sesi neredeyse eskisi gibi canlı çıkıyordu. "Ama on bir baş da yeterli gelmemiş. Kollarında tutması gereken çok fazla şey varmış, kollarını esnetmiş de esnetmiş, derken kolları da patlayıvermiş. Bin parçaya ayrılmış kolları, o yüzden şimdi bin tane yeni kolu ve bin tane yeni eli, her elinin avucunda da bir göz var.

Tekrar gözlerini kapadı. İç çekerek, "Ona Ses Gözlemcisi denmesinin sebebi budur," dedi. "Dünyanın Çığlıklarını Duyan'dır o..." Konuşması böylece sona erdi ama sözcükleri, bir tütsü çubuğunun kokusu gibi havada asılı kaldı. Öyle ki şimdi, aradan iki yıl geçmişken, Aikon karanlığın içindeki yankıları duyabiliyordu hâlâ.

Kannon'un hislerini anlayabiliyordu Aikon. Onu tüm rahibeleri anlayabiliyordu. Çok ötelere uzanan, kafaları patlamış kişilerdi hepsi. İyi bir şey değildi bu... yoksa iyi bir şey miydi? Yardımcısı Kimi, uluslararası bir reklam şirketinde çalışıyordu vaktiyle; o kadar çok çalışmak zorundaydı ki otuz iki yaşındayken kalp krizi geçirerek masasına yığılıp kalmıştı. Belki o anda kalbi dünyayı daha hakkınca sevebilmek için patlayarak bin parçaya, bin ayrı kalbe ayrılmıştı. Evet, diye düşündü Aikon. Kimi gerçek bir bodhisattvaydı ve İngilizcesi çok iyiydi. Ona daha fazla sorumluluk vermenin vakti gelmişti.

Odada öğretmeninin varlığını hissedebiliyordu. Durma, diye düşündü. Gül güleceksen. Tapınağı kurtarıyorum, öyle değil mi? Başını kaldırıp Kannon'a baktı, avuçlarını kalbinin üzerinde birleştirdi, sonra gözlerini kapatıp uyudu.

KİTAP

Benny? Orada mısın? Konuşmuyor musun hâlâ?

Bizi engelleyebilirsin ama hatıralar hâlâ senin içinde. Onları nerede bulacağımızı biliyoruz.

458 Tamam, öyle olsun. Seçenek bırakmıyorsun bize. Sensiz devam etmek zorundayız.

64

Öğretmenin, zarar verdiğin kütüphane kitabını buldu. Raptiye soktuğun tüm noktaları, tüm delikli sayfaları gördü ve seni karşısına alıp konuştu. Önce onun neden bahsettiğini bilmezmiş gibi davrandın, fakat sonra bir sayfayı pencereye doğru tuttu.

"Bak!" dedi.

Güz mevsimi sonlarının güneşi, iğne misali ince parlak ışınlarla yanlamasına gelip raptiyenin açtığı deliklerden geçiyordu. Güzel bir görüntüydü. Niçin tüm sayfalar bunca güzel değildi? Ama sonra yakından bakınca kafan karıştı. Sayfanın temiz, beyaz ve boş olmasını bekliyordun ama sözcükler hâlâ oradaydı. Onları azat ettiğini, şimdiye kadar uçup gittiklerini sanmıştın, oysa tüm sözcükler ve harfler oradaydı. Düpdüzgün dizili hâlde

cümlelerine hizmet ediyorlar, sayfaysa acı içinde çığlık atıyordu. Bu kadarı fazlaydı. Sözcükler nasıl bunca dalkavuk olabilirdi? Nasıl olup da kurulu düzen karşısında böylesine itaatkâr, onları bağlayan geleneklere karşı böylesine kör kalabilirlerdi?

Başını indirip alnını sıraya vurmaya başladın. Öğretmen sağlık görevlilerini aradı.

Dr. Melanie'nin bürosunda, itirafta bulunmayı, olup biteni ona anlatmayı kararlaştırdın.

"O bir *kitap*," diye fısıldadın.

Dr. Melanie öne eğildi. Tırnaklarına açık mavi oje sürmüştü o gün. "Seni duyamıyorum, Benny. Niçin fısıldıyorsun? Biraz yüksek sesle konuşabilir misin?"

"Olmaz. Beni duyar."

"Kim duyar?"

"Kitap. Kafamın içine giriyor. Zihnimi okuyor. Boktan şeylere yol açıyor."

"Ne gibi boktan şeyler, Benny?"

Dağda Aleph'i öptüğünden bahsetmeyecektin ona. Bunu kimse bilemezdi. Kollarını gövdene sarıp sallanmaya başladın.

"Benny, söylesene bana."

"Bir şeyler işte. Boşverin. Boktan şeylere yol açıyor ve sonra herkese başımdan geçenleri anlatıyor, durduramıyorum onu. Ondan kurtulamıyorum!"

"Bu kitap duyduğun seslerden biri mi?"

"Tabii öyle!" diye bağırdın. "Tüm Seslerin Sesi, tıpkı Tanrı gibi! Bana dair, anneme dair her şeyi biliyor. Akla gelmedik insanlara dair her şeyi. Sizi de biliyor hatta."

"Beni mi?"

Sinsice ona baktın. "Sizin kafanızın içine de giriyor. Ne düşündüğünüzü biliyor. Herkese anlatacak bunları. Hissetmiyor musunuz?"

Doktor irkilerek geri çekildi. "Hiçbir şey hissetmiyorum, Benny."

Tartışmanın anlamı yoktu. Başını masaya dayadın.

"Benny? Konuş benimle."

"Ne anlamı var?" Nazik, kaygılı gözlerle seni izlediğini hissederek tekrar denedin. "Neden bana inanmayı denemiyorsunuz? Ya doğruysa söylediklerim?"

"Yani kafamın içinde, ne düşündüğümü bilen bir kitap bulunduğuna neden inanmıyorum, öyle mi?"

"Evet."

"Çünkü bunun doğru olduğuna inanmıyorum, Benny? Neden inanayım?"

"Çünkü kitap gerçekten *orada*! Her şeyi görebiliyor ve dikkatli olmazsanız size de boktan şeyler yaptırabilir."

"Sana yaptırıyor mu?"

"Evet! Söyledim size! Neden dinlemiyorsunuz?"

"Benny, sakinleş. Nefes al. Şimdi söyler misin, kitabın sana tam olarak ne yaptırdığını düşünüyorsun?"

Aldığın nefesleri saymaya başladın.

460 "Kitap kendini incitmeni mi söylüyor?"

Giysin uzun kolluydu, o yüzden ön kollarındaki, kabuk tutmuş yaralardan oluşan gizli takımyıldızı göremezdi. Bu yaralar tatlı küçük izler bırakarak güzelce iyileşmekteydi. Giysinin kollarını çekiştirerek başını iki yana salladın. "Hayır."

"Kitap başkalarını incitmeni mi söylüyor sana?"

"Elbette hayır," dedin öfkelenerek. "Kitap bu. Makas değil!"

Söylediğinden çok emindin. Çünkü bir kitabın zihnini okuyabileceğini düşünmek makul görünürken, birini incitmene yol açabileceği düşüncesi hiç aklından geçmemişti. Ama sonra, Dr. M.'nin sorusu aranızdaki boşlukta asılı dururken, bir kuşku düştü içine.

"Bence kitaplar bunu yapamaz..." dedin. "Yapabilirler mi?"

Yüzün gölgelendi ve o anda bir şeyler değişti. Hissettik bunu. İlk kez kitapların kudretini ve neler yapabileceğimizi fark ederek korktun. Akla bir kez gelen düşüncenin geri dönüşü yoktur. Güven bozulunca, nasıl tekrar kazanılır? Cevap vermek kolay değil.

65

Neden bana inanmayı denemiyorsunuz?

Doktor kulaklıklarını takmış, gözleri kapalı hâlde masası başında oturuyor, bir sonraki hasta gelene dek zihnini temizlemeye çalışıyordu. Fakat çocuğun sorusu tekrarlanan bir bant kaydı gibi dönüp duruyor, kullandığı yeni meditasyon uygulaması da bir işe yaramıyordu. Seçtiği tema Yapraklara Düşen Yağmur Damlaları'ydı ama yağmur damlalarının sesi radyo hışırtısı gibi çıkıyor ve bu da onu kaygılandırıyordu. Gözlerini açıp seçenekleri tarayarak, daha rahatlatıcı bir senaryo aradı. Çok farklı yağış tipleri arasında seçim yapabiliyordu. Sağanak daha iyi olur muydu acaba? Yahut Çise? Gökgürültülü Sağanak? Yok, gökgürültüsü fazla gelirdi. Kar daha yumuşak olabilirdi. Ay Işığında Kar Taneleri kulağa hoş geliyordu.

Önceden fon müziği olmaksızın oturup meditasyon yapabilirdi ama bu günlerde zihni daldan dala konuyor ve düşüncelerin ardı arkası kesilmiyordu. Aklı belli bir düşünceye takıldı mı oradan ayrılmıyordu artık. Perseverasyon denen hâl böyle bir şey miydi? Acaba bilişsel esneklikte bir azalmaya mı işaret ediyordu bu? Böyle değildi eskiden. Yaşlanıyor muydu artık?

Neden bana inanmayı denemiyorsunuz? Ya doğruysa söylediklerim?

Kafasının içinde onun düşüncelerini anlatan ve ona bir şeyler yaptıran bir kitap yoktu elbette. Bu bir sanrıydı ama Benny'nin soruları zihnini meşgul ediyordu. Neden ona inanmayı deneyememişti? Başınızın içinde bir kitabın sesini duymanın ve bunun gerçek olduğuna inanmanın nasıl bir şey olduğunu tasavvur etmekten kendisini alıkoyan neydi?

Bunlar dikkate almaya değer, iyi sorulardı. Benny Oh'nun vakasıyla ilgili seans notlarında bunları keşfedebilmeyi diledi. Çünkü kafasının içinde bir kitap bulunduğuna inanmasa da, sık sık, kafasının genç hastalarından dinlediği hikâyelerle dolu

bir kitap gibi olduğunu hissederdi. Bunları kafasının içinden çıkarmayı isterdi gerçekten. Yazmak işe yarardı şüphesiz –ne de olsa Freud hastalarının hikâyelerini yazmıştı ve Doktor Melanie'yi en başta bu alana çeken, onun kitaplarını okumak olmuştu– fakat bu mümkün değildi artık. Uzun, anlatımlara dayalı, psikoanalitik vaka kayıtlarının devri kapanmıştı; kısa değerlendirmeler ve tedavi tavsiyeleri yazacak zamanı zor buluyordu şimdi. Hastane, davalara malzeme olmaması için, daha ayrıntılı çalışmaları teşvik etmiyordu. Ama kuşkularını kâğıda dökmesinin tavsiye edilmemesi, Dr. Melanie'nin böyle notlar tutmadığı anlamına gelmiyordu. Benny Oh'nun vakası kafasını karıştırmıştı. Çocuk şizofreninin bazı belirtilerini gösterse de koyduğu teşhisten yana kuşkuları vardı ve Benny şimdi akut psikoz safhasına girdiğinden, işe yarar bir tedavi bulması gerekiyordu. Yalnız birkaç yıllık klinik tecrübesi bulunan genç bir doktordu daha. Ciddiydi, sebatlıydı ve çocukla annesine kanı

ısınmıştı. Sıkıntı içindeydiler, onlara yardımcı olmak istiyordu. Bunun farkına varmış, ona yakınlık hissetmiştik. Arzusu bizimkinden farklı değildi.

Benny'nin soruları tekrar dönüp gelince derin bir nefes aldı. Çocuk haklıydı. Ona inanmayı *denemesi* gerekiyordu. İnanması mümkün olmasa dahi tasavvur edebilirdi en azından. Ya zihninin içinde gerçekten, düşüncelerini okuyan bir kitap bulunsaydı? Ya bir kurşunkalem konuşabilseydi? Ya konuşan nesneler gerçek olsaydı? "Gerçek" neydi ki zaten?

Bu sırada kulağına gelen gökgürültüsü, onu düşünce döngüsünden çıkarıverdi. Ay Işığında Kar Taneleri'nin içinde neden gökgürültüsü vardı ki? Sinirlenerek kulaklığını çıkarıp gözlerini açtı. Pencere camına yağmur vuruyordu. Bekleme odasındaki çan çıngırdadı. Kararan gökyüzü bir şimşek çakmasıyla aydınlandı.

66

Sevgili Bayan Konishi,

Keşke iyi haberlerim olsaydı. Durmadan sızlanan biri olduğumu düşünüyorsunuzdur fakat aslında çok iyimserimdir. Zorlu bir dönemden geçiyorum ama eminim şansım dönecek. Orada bulunduğunuz, yazabileceğim biri olduğunuz için minnettarım. Başlangıçta yanıt yazacağınızı ümit etmiştim ama şimdi, yazmamanızın daha iyi olduğunu anlıyorum. Yani sizden e-posta almak bana çok heyecan verirdi ama o zaman zihnimde gerçeklik kazanırdınız ve size bir şeyler itiraf etmek çok daha zor hâle gelirdi. Ama mevcut durumda sanki gerçek değilmişsiniz gibi ve size her şeyi anlatabilirim, o yüzden lütfen e-postalarıma yanıt vermemeye devam edin; hatta onları okumak zahmetine de girmeyin.

Şu anda en büyük sorunum, evladım Benny'nin durumunun pek iyi olmaması. Doktoru onun tekrar hastaneye yatmasını istiyor. İlaçlarını da tekrar değiştirdi; bu her zaman çok önemli bir mesele çünkü nasıl tepki vereceğini hiç bilemiyoruz. Benny olup bitenlerden yana hiç memnun değil, bense endişelenmekten bitap düştüm. Yüreğim burkuluyor açıkçası.

Ayrıca geçenlerde başka bir şey oldu; tuhaf ve can sıkıcı bir şey. Kocamın kargalarından, onların bana küçük hediyeler getirdiklerinden bahsetmiştim, hatırlar mısınız? Çok değerli şeyler değildi hiçbiri, ama bu hediyelerin Kenji'den geldiğini düşünürdüm. Benny hâlime gülüyor, fakat o da babasının kargalarına bayılıyor biliyorum. Dışarı çıktığımızda besleme platformuna doğru pike yapıyorlar. Geçen hafta, özel kargam Mister'a elimden ay kurabiyesi yedirdim. Çok heyecan vericiydi! Ama dün dışarı çıktığımda hiçbiri gelmedi. Çitin

üzerine tüneyip sessizce, kıpırdamadan beni izlediler. Ürkütücüydü. Ay kurabiyelerini platforma bıraktım. Tekrar içeri girerken aşağı bakacağım tuttu, o zaman yerdeki bedenleri gördüm. Basamakların dibinde yatan iki beden; birinin Mister olduğunu hemen anladım. Çok canım sıkıldı! Kargalara yiyecek vermemek gerektiğini biliyorum çünkü insanlara alışmamaları lazım. Ormandaki kurtlar, ayılar söz konusu olunca bu anlamlı ama kargalar burada, şehrin içinde yaşıyorlar; yani zaten insanlara alışıklar, öyle değil mi? Aklıma gelen ilk düşünce bütün bunların benim hatam olduğuydu. En sevdiğim kargayı, onunla ilgilenmeye çalışırken her nasılsa öldürmüştüm. Benny görmesin diye bedenlerini, sonradan gömmek üzere verandanın altına sakladım.

Kargalar gün boyunca besleme platformundan uzak durdular ama orada olduklarını biliyordum. Ne zaman camdan dışarı baksam, onların sırtlarını kamburlaştırmış hâlde sessizce evi izlediklerini görüyordum. Mister ile arkadaşını gömmek istedimse de küreği bulamadım, sonra işe daldım ve ardından Benny eve döndü. Çok canı sıkkındı. Genellikle, kargalar Benny'nin otobüs durağından eve doğru yürüdüğünü görünce, yanında uçarak ona eşlik ederler. Ama o öğle sonrası, Benny eve epey yaklaşmışken kargalardan biri gökten düşüp ayağının dibine konmuş. Besbelli hastaymış ama hâlâ hareket ediyormuş, Benny de yerden almış onu. Aynı anda diğer kargalar çığlık çığlığa bağırıp gaklamaya ve onu hedefleyerek uçmaya başlamışlar. Benny koşmuş ama kargalar onun üstüne doğru dalmayı sürdürmüşler hatta içlerinden biri başını gagalamış. Kapüşonlusuna sardığı hasta kargayı gösterdi bana. Fakat hayvan çoktan ölmüştü.

Açıkçası Bayan Aikon, oğlum kargaların gökten düştüğünü söylemişse bir yandan ona inanmak isterim, bir yandan da acaba yalan mı söylüyor yoksa bir sanrının etkisinde mi diye

düşünürüm. Ama o sabah iki ölü kargayı kendi gözlerimle gördüğüm için, ona inandım. Benim durumumdayken, küçük şeyler için şükran duymayı öğreniyorsunuz. Ama kargalara ne oluyor hâlâ bilmiyoruz.

67

Arka bahçenin toprağında tornavida ve büyük bir çorba kaşığıyla bir delik açıp ilk üç kargayı oraya gömdüler. Toprağı kazmak zordu ve Annabelle, delik yeterince derin değilse kargalar yüzeye çıkıp sıçanlara yem olabilir diye endişeleniyordu. Benny bir şey demedi ama toprağı biraz daha kazmalarının ardından, "Bunu neden yapıyoruz?" diye sordu.

Annabelle irkilerek ona baktı. Nedeni belliydi. Niye soruyordu ki? "Kargalar öldü, tatlım. Mezar kazmalıyız ki onları gömebilelim." 465

Benny içini çekti. "Onu *biliyorum*. Neden diye sordum."

"Çünkü ölenlere böyle yapılır."

"Babamı gömmediniz. Yaktınız onu."

"Onu krematoryuma gönderdik, Benny. Tabir bu. Japonya'da öyle yaptıkları için bunu seçtik."

"Ben seçmedim."

"Tamam, doğru. Yaşın daha küçüktü o zaman."

Benny burnunu giysisinin yenine silip ölü kargalara baktı. "Kargalar için kullandığımız tabir ne peki? Mangal mı?"

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır."

Susarak kazmaya devam etti. Sert zemini tornavidayla kertiyor, annesi de kaşığıyla oyuyordu toprağı. Delik yeterince derinleştiği zaman, üç kargayı içine yerleştirdiler. Annabelle'in canlı hâlleriyle hiç tutmadığı bedenleri, elinde hafifçecikti, hiç ağırlıkları yoktu âdeta. Sonra aklına bir fikir geldi Annabelle'in;

aksaya aksaya eve gidip avucunda ıvır zıvırlarla döndü: Kilit, bir şişe kapağı, parlak bir çakıl taşı. Eğilip bunları kargaların bedenlerin üzerine koydu.

Deliğe hüzünle bakarak, "İşte oldu, Mister," dedi. "İşte sana bir oyuncak. Elveda. Seni özleyeceğim. Ne kadar komik bir kargaydın." Benny'ye döndü. "Bir şey söylemek ister misin?"

"Onlara mı?"

"Evet. Son bir söz olarak?"

"Yok, istemem."

"Peki o zaman. Üstlerini örtelim." Toprağın birazını deliğe, kargaların bedenlerinin üzerine döktü. "Küller küllere, tozlar tozlara..."

"Bu hoşlarına gitmeyecek," dedi Benny.

"Nasıl yani?"

"Yeraltında, toprakla kaplı olmak hoşlarına gitmeyecek. Kuş onlar. Gökyüzünde olmaktan hoşlanırlar. Onları gökyüzüne defnetmeliydik."

Annabelle elinin tersiyle alnındaki saçları attı. "Gökyüzüne defnetmek mi? O da ne demek?"

"Adı üstünde. Onları gökyüzüne defnediyorsun. Tibet gibi yerlerde yapıyorlar bunu. Ölü bedeni bir dağa götürüp bırakıyorsun, yok oluncaya dek açık havada kalıyor."

"Ne kadar ilginç bir fikirmiş!"

"Bu genellikle insanlar için, ama hayvanlar için de yapılabilir."

Benny nereden öğrenmişti bunu? Kasvetli bir şey sayılır mıydı acaba? Annabelle endişe etmeli miydi?

O gece, Mister'ı düşünmekten Annabelle'in gözüne uyku girmedi. Nasıl bildiğinden emin değildi ama kaza geçirdiği gece kendisini bulanın Mister olduğuna kesin gözüyle bakıyordu. Parlak siyah kanatlarını çırparak Annabelle'in karnına konmuş, sonra sekerek yaklaşıp önce göğsüne, sonra boynu-

na gelmiş, çenesinin hemen altında durup başını yana eğerek, Annabelle'in gözlerinin içine bakmıştı. Cildine batan sivri pençelerini hissetmişti Annabelle. Fakat karga çok geçmeden bulunduğu yere çökmüş, pençelerini tüylerinin içine çekmişti. *Gak, gak,* diye bağırınca diğer kargalar birer birer ona katılarak, Annabelle'i baştan ayağa örtmüşlerdi. Artık yalnızca, esirgeyici kanatlarıyla onu yağmurdan ve gecenin soğuğundan koruyan yumuşak sıcaklıkları vardı. Onlar Annabelle'in kargalarıydı. Onu kurtarmışlardı, ama şimdi ölüyorlardı. Neden? Bir çeşit kuş gribinden ötürü mü? Müşterileri olan bir sağlık hizmetleri kuruluşu için H5N1 virüsünün yayılımını izlemişti. Topluca öldürülen kümes hayvanlarına, antiviral ilaç stokçuluğuna ve ortaya çıkması muhtemel bir insan pandemisine dair haberler gırlaydı ama sonra virüsle ilgili haberler kaybolmuştu. Ne olmuştu virüse? Mutasyona mı uğramıştı? Bulaşıcı mıydı? İnsanlara geçiyor muydu? Hem o hem de Benny, leşleri tutmuşlardı. Endişe etmeli miydi?

Şafak vaktinde uyuyakaldı. Ertesi sabah Twitter'da yaptığı *#kargalar, #aniölüm* ve *#kuşgribi* aramaları bir sonuç vermedi. Rahatlayarak çalışma hesabına bağlandı ve ilk haber kümesine göz attı. Kendisi iyileşme sürecindeyken dünyada çok şey olup bitmişti. Seçimlere sadece birkaç gün kalmıştı ve başkanlık yarışındaki acayip gelişmelerin, değişikliklerin, takip ettiği yerel kampanyalar üzerinde muazzam etkisi vardı. Irksal gerilim yükseliyor, mitingler ayaklanmalara dönüşüyor, sahillerdeki orman yangınları hâlâ devam ediyordu, fakat Annabelle'in kaçırdığı tüm haberleri okuyacak zamanı yoktu. Sözleri havayı dolduran habercilerin parlak, sert çehrelerine baktı. Odaklanmak zordu. Yoksa hâlâ beyin sarsıntısının etkisinde miydi?

Mola vermek zorunda kaldı. Mutfakta çamaşır sepetine düşmüş bir parça bayat ay kurabiyesi buldu. Parçalara ayırdı onu. Mister olsa, gelip ay kurabiyesini bir bütün olarak kapar

götürürdü. Açgözlü küçük adam. Karga sürüsünün bilindik gaklamalarını duyma umuduyla verandaya çıktı, ama hiçbir şey yoktu. Ağaçlarda, çatılarda hareket göremedi. Bir sessizlik ve kargaların yokluğu söz konusuydu sadece.

Evin ön tarafından *hışır hışır* sesler geliyordu. Aksaya aksaya, ters dönmüş puseti koltuk değneğiyle iteleyerek basamaklardan indi. Ses İşe Yaramaz'ın kiralık konteynerinden geliyordu. Dubleksin köşesini dönünce, İşe Yaramaz'ın eski bir süpürgeyle kaldırımı süpürdüğünü gördü. Yerde geniş bir faraş, içinde de parlak, siyah bir şey vardı. Tüylü bir şey. İşe Yaramaz süpürgeyi kenara koyup konteynerin kapağını kaldırdı. Sertçe açılan metal kapak uzun uzun inilderken, Annabelle tepeden tırnağa ürperdi. Adam faraşı alıp konteynere boşalttı.

Annabelle topallayarak ona doğru yürüyüp, "Hey!" diye seslendi.

İşe Yaramaz o zaman dönerek Annabelle'i gördü. Konteynerin kapağı çınlayarak kapandı. "Seni uyarmıştım," dedi adam, süpürgenin sapıyla onun önünü keserek. "Onlardan kurtulmanı söylemiştim."

Annabelle onu itekleyip geçerek kapağı açtı. Ölü kargalar konteynerin içinde, çöp torbalarının arasına saçılı hâlde duruyordu. Ufak, düzgün bedenleri, dua için birleşmiş bir çift el gibiydi. Evvelce parlak olan tüyleri şimdi tozluydu ve ölümün donukluğu vardı gözlerinde. Annabelle koltuk değneğini kenara koyarak konteynere girdi, kargaları toplamaya başladı.

"Hey!" dedi İşe Yaramaz. "N'aptığını sanıyorsun?"

Annabelle onu umursamadı. Kazağının önünü bir kese gibi esneterek, ölü kargaları içine yerleştirdi.

İşe Yaramaz elinde süpürgeyle yaklaşarak, "Bunu yapamazsın," dedi.

Annabelle adama baktı. "Onları öldürdün. Bu onlara sahip olduğun anlamına gelmiyor."

Bir karga cinayeti. Bir karga katili.

"Bunlar pis kuşlar. Onları beslemeyi bırak demiştim sana."

"Nasıl yaptın bunu?"

İşe Yaramaz omuz silkti. "Fare zehiri," dedi. "Bu fikri bana sen verdin. Yani ay kurabiyeleri kullanma fikrini. Hemen mideye indirdiler." Gururla söylemişti bunları.

"Senden iğreniyorum," dedi Annabelle başını çevirerek. "Korkunç bir adamsın." Son kargayı da yerleştirip kazağını bohça gibi dürdü.

"Benimle böyle konuşamazsın. Hayatını kurtardım, unutma."

"Hayır," dedi Annabelle. "Sen değil, onlar. Hayatımı onlar kurtardı. Üzerime oturup beni sıcak tuttular. Bir yumurta gibi."

İşe Yaramaz küçümsemeyle, "Dalga geçme," dedi. "Seni yiyeceklerdi be! Göz yuvarlarından başlayıp lokma lokma yiyeceklerdi seni. Yumuşayasın diye uğraşıyorlardı. Yenecek kıvama gelmeni bekliyorlardı."

Kargaları kollarında tutan Annabelle, "Hayır," dedi. "Arkadaşımdı onlar."

Adam başını iki yana salladı. Dubleksin kendisine ait tarafına çekilerek, "Eh be bayan," dedi. "Ölü kargalar bulundurduğun için seni evden çıkarabilirim ha." Yanıt gelmeyince, sözüne devam etti. "Sen kaçıksın, biliyorsun değil mi? Oğlunun zırdelinin teki olmasına şaşmamak lazım."

Annabelle yanaklarının yanmaya başladığını hissetti. "Hangi cüretle oğlum hakkında böyle konuşursun! Kendinden utanman lazım, Henry Wong. Annen seni duysa ne düşünürdü?"

Adamın soluk yüzü fırtınalı hava misali kararda, şarap renkli doğum lekesi iyice koyu bir kırmızıya döndü. Süpürgenin sapını sallayarak kadına doğru bir adım attı. "Sakın!" diye bağırdı. Sesi birden cırtlaklaşmıştı. "Sakın annem hakkında bir şey söyleme!"

Annabelle kargaları karnına bastırarak, koltuk değneğini

alıp önünde tuttu. İşe Yaramaz oracıkta sallanarak duruyordu. Sonra kolunu indirdi, dar omuzları kamburlaştı. Ağlamaya başlayacak gibiydi.

"Henry, sorun ne?" dedi Annabelle. "Annen iyi mi? İyileşiyor sanıyordum."

Adam iki eliyle süpürgenin sapını tutarak başını öte yana çevirdi. Bu annesinin süpürgesiydi. Bayan Wong onunla neredeyse her gün kaldırımı süpürürdü. "Bir tür enfeksiyon kapmış. Kurtulamaz diyorlar."

"Ah, Henry. Çok üzüldüm."

Adam yine Annabelle'e doğru döndü. "Üzüldün demek. Üzülmelisin zaten. O kargaların laneti yüzünden basamaklardan düştü. Sen de basamaklardan düştün. Kötü şans mı sanıyorsun bunu? Hiç de değil! Kargalar seni lanetledi. Yiyeceklerdi seni. Bana teşekkür etmen lazım, bayan. Seni kurtarmasam ölecektin."

Annabelle onunla tartışmak, kargalarını savunmak istedi ama tuttu kendini. Adam kızgındı. Elemliydi. Elem birçok şekle girer, birçok aşamadan geçerdi. Annabelle anlıyordu bunu. "Henry, yapabileceğim bir şey var mı?"

Adamın asık suratında, anlık olarak, onun çocukluğundan kalma bir ifade gördü. Sonra bu ifade silinip gitti. "Ya, evet," dedi İşe Yaramaz, gözlerini kısıp başıyla Annabelle'in bahçesini göstererek. "Pisliklerini temizleyebilirsin. Böylece, sizi evden çıkardıktan sonra bununla uğraşmak zorunda kalmam."

"Ölü kargaları bulundurmanın tahliye sebebi olduğunu sanmıyorum, Henry."

"Belki. Ama çer çöp biriktirmek geçerli bir tahliye sebebi. Avukatım şimdi bu işle ilgileniyor. Bu mezbeleyi elden geçirip satacağım. Pisliklerin yüzünden fiyatın düşmesine göz yummam. Sana bir şans tanımıştım, bayan. Denetimden geçemedin. Evden çıkıyorsun."

68

"Bir sürü acıklı hikâye. Bu zavallı kadın gibi." Aikon, Kimi'nin ekranı görebilmesi için dizüstü bilgisayarı çevirdi. "Kocası bir araba kazasında ölmüş, oğulları çok sarsılmış ve bir şeyler duymaya başlamış. Bana fotoğraflar gönderiyor."

Beraberce, başrahibenin çalışma odasındaki alçak yazı masasının başına oturmuşlardı. Verandanın dışındaki minik bahçeye hafif bir yağmur iniyor, akağaç ağacının yapraklarını parlak kırmızıya döndürüyordu. Çay içiyorlardı. Aikon genellikle kendisinin kullandığı fincanı sunmuştu Kimi'ye. Kırıldıktan sonra büyük zahmetlerle, altın kullanılarak onarılmış antika bir fincandı bu. Üzerinde kaligrafiyle güzelce yazılmış bir şiir vardı. Narin Çince karakterlerin arasından iplik gibi dolanan yılankavi altın telkâri, fincanın parçalarını dikiş misali birleştiriyordu. Bunun Aikon'un en sevdiği fincan olduğunu bilen Kimi, kendisini onurlandırılmış hissediyordu. Öğretmeniyle böyle anlar geçirmeye bayılıyordu. Bunlar kıymetli, sakin ve aynı zamanda hiçbir özel tarafı olmayan ânlardı.

"Senju Kannon'un başının niçin patladığını anlıyorum," dedi Aikon. "Çok ıstırap çekmiş."

Kimi çayından bir yudum alıp deniz kıyısında çekilmiş aile fotoğrafına baktı. "Hoş görünümlü bir çocuk," dedi. "Ne duyuyor acaba..."

"Annesi bunu söylememiş. Nesnelerin, mesela koşu ayakkabısının onunla konuştuğunu duyuyormuş."

Japonya'da nesneler, en azından nesnelerin ruhları sık sık konuşurdu. Fenerler, şemsiyeler, çaydanlıklar, aynalar, saatler. Ayakkabılar da konuşurdu ama bunlar genellikle hasır sandaletler gibi Japon ayakkabılarıydı.

Kimi tereddüt etti. "Ayakkabı *tsukumogami*'dir* belki?"

---

* Japon folklorunda, bir ruh sahibi olmuş gereçlerin genel ismi. –*çn*

Aikon bundan şüphe eder gibiydi. "Amerika'da *tsukumogami* var mı? Bir spor ayakkabının huzursuz bir ruh taşıdığını duymadım hiç, sen duydun mu?"

"Hayır..." dedi Kimi.

"Neyse, boşver," dedi Aikon. Bilgisayarı tekrar kendine doğru çevirdi. "Oğlunun durumu kötüye gidiyormuş. Ev sahipleri de kadın çok düzensiz olduğu için onları evden çıkaracakmış. Korkunç bir durum, öyle değil mi?"

"Evet, öyle." Kimi yine tereddüt etti. "Onlara yardım etmenin bir yolu var mı?"

"Ne yapabiliriz?"

Öğretmeninin sorusu bir sınavdı sanki. "Onlar için ayin yapsak?"

"Yaptık," dedi Aikon. "Yine yapmalıyız. Annenin ismi Annabelle, oğlunun ismi de Benny. Lütfen onları bu haftanın iyilik törenine dahil et."

Kimi verdiği cevabın yanlış olduğunu hissetti. İsimleri yüksek sesle tekrarladı ve taşıdığı küçük not defterine kaydetti. Öğretmeninin gözlerini üzerinde hissediyordu.

"İngilizce telaffuzun çok iyi," dedi Aikon.

Kimi'nin yüzü kızardı. Liseyi yurtdışında, Amerika'da okumuş ve sonrasında üniversitede İngiliz Edebiyatı tahsil etmişti. "Hayır," dedi. "Çok daha iyi olmalıydı..."

"Ama okuyup yazabiliyorsun, değil mi?"

Kimi başıyla onayladı.

"Çalışkansın da. Titizsin. Mükemmeliyetçi olduğunu söyleyebilir misin? Başladığın her işi bitirmek ihtiyacı hisseder misin?"

Kimi yine, bu kez biraz daha güvenli şekilde başıyla onayladı.

"Harika!" dedi Aikon. Demliği alıp Kimi'nin fincanını tekrar doldurdu. "Tam sana göre bir işim var. Uluslararası hayran mektuplarının ve sosyal medya hesaplarının idaresini üstlenmeni arzu ediyorum. Ayrıca Amerika'daki kitap turnemde asistanım ve çevirmenim olarak bana eşlik edebilirsin. Ne diyorsun?"

Kimi fincanını bırakarak başını eğdi. "Onur duydum, fakat böyle bir işi yapmam mümkün değil..."

"Tabii," dedi Aikon. "İmkânsız bir iş bu. Titizlik göstermeye zamanın olmayacak. İşte bu yüzden tam sana göre. İşin hiç bitmeyecek. Hayat akmaya devam edecek. Dertlerinden bir çırpıda kurtulacaksın!"

Kimi'ye, öğretmeninin kararlı sesinde bir şaka tınısı varmış gibi geldi. "Tamam," dedi. "Denerim."

"Lütfen denerken çok zorlama kendini. Kalbine dikkat etmelisin."

Kimi not defterine yazdığı isimlere baktı. "E-postalara yanıt vermem de gerekiyor mu? Ya Twitter'a?"

"Buda, e-postalara ve Twitter'a yanıt yazmak, Ganj nehrinin kıyısındaki kumları süpürmek gibidir, demiş."

"Buda gerçekten söylemiş mi bunu?"

"Söylememiş olabilir. Bu bir şeyi değiştirmez. Buda bile olsan, bazı görevleri yerine getirmek imkânsızdır. On bir başın ve bin kolun olsa da."

"Yanıt vermeye çalışayım mı peki...?"

"Şayet faydası olacaksa."

"Bunu nereden bileceğim?"

Aikon fincanında kalan bir yudumluk çayı içti. Boş fincanı elinde döndürüp pırıldayışını beğeniyle izledi. "Evet," dedi. "İyi bir soru."

69

Seçimlerin eli kulağındaydı, bunun farkındaydın ama onları daha ziyade parkenin arasından gelen bir arka plan gürültüsü şeklinde tecrübe ediyordun. O gün gelip çattığında kulak ağrısı, boğaz şişliği ve ateşle uyandın. Annabelle, ateşini ölçtükten sonra, okula gitmeyip evde kalmana izin verdi.

Koltuk değneğine yaslanarak, "Sonra oy vermeye gideceğim," dedi. "Taksiye bineceğim. Kendini daha iyi hissedersen, benimle gelebilirsin."

"Ben oy kullanamam ki," dedin ona.

"Biliyorum. Demokrasinin nasıl işlediğini görmek istersin diye düşündüm. Geçen seçimde sadece on yaşındaydın ve bu seçimin tarihi önemi var. Üstelik gelecek seçimlerde, oy kullanacak yaşta olacaksın." Sanki bir ucube ya da bir mucizeymişsin gibi baktı sana. "Müthiş bir şey. Öyle hızlı büyüyorsun ki. Ne dersin?"

"Hızlı büyümem konusunda mı?"

"Hayır, sersem şey. Benimle oy kullanmaya gitmek konusunda."

"Hmm," dedin sanki düşünüp tartarmış gibi. "Hayır."

Annabelle iç çekerek değneği koltuk altına yerleştirdi. "Biraz dinlen," dedi. "Sonra yine kendini iyi hissetmezsen, sana yiyecek bir şeyler getiririm."

Sabah vakti boyunca Kontrol Merkezi'nden sesler süzülüp geldi: Adayların tiz sesleri, habercilerin canlı, neşeli sesleri ve uzmanların, arasına abartılı orkestral müzik geçişleri yerleştirilmiş tumturaklı sözleri. Babandan intikal eden müzik kulağınla, farklı giriş ve çıkışları ayırt etmeyi öğrenmiştin: Ortadoğu'daki çatışmalar için karanlık destansı temalar; Amerika'ya ait son dakika haberleri için vurucu, vatanperverce marşlar. Karartılmış odanda müziğin yükselip düşüşünü dinleyerek yattın ve nihayet, rüyasız bir uykuya daldın.

Öğle vaktinde Annabelle, krakerler ve termos içinde şehriyeli tavuk çorbası getirerek uyandırdı seni. Yatağının kenarına, bir ayağını dışarı uzatıp koltuk değneğine yaslanarak oturdu, yiyişini seyretti.

"Nasılsın şimdi?"

"Başım ağrıyor."

Elini alnına koydu. "Ateşin düşmüş."

"Gerçekten ağrıyor. Patlayacak gibi." Yarısı boş fincanı ona verip tekrar uzandın.

"Bu kadar mı içiyorsun?"

"Aç değilim."

Gerisini o içti, fincanı tekrar termosun üzerine takıp ayağa kalktı. "Birkaç saatliğine çıkıyorum. Gelmek istemediğine emin misin?"

Başını iki yana salladın, bu da ağrıyı artırdı. Ellerini kulaklarının üzerine koydun, başını bir arada tutmak için bastırdın.

O gün öğleden sonra haber akışlarında bir şeyler değişti; sanki biri telleri geriyordu. Seslerin perdesi yükseldi, salınımları arttı. Sesler, yerdeki çatlaklardan, kapıların altından parıldayarak dilim dilim sızan asabi parçacıklara dönüştü. Grundig kulaklığı taktın ama faydası olmadı. Yastığı başının üzerine koyup bir uğuldama sesi çıkarmaya çalıştınsa da parçacıklar, gırtlağının üretebildiği titrek sızlanmayı aştı geçti. "*Kesin sesinizi,*" diye fısıldadın. "*Kesin sesinizi, kesin lütfen.*" Nihayet, buna daha fazla katlanamayacağın noktada, aklına bir fikir geldi. Kalkıp Annabelle'in yatak odasına gittin.

Annabelle alt katta uyumaya başladığından beri yuvası metruk, bir başına bırakılmış hâldeydi. Çin yemeği yiyip burada yüzüstü uzandığın, annenin sırtını kaşımasına izin verdiğin günün üzerinden bir yıl geçmişti. Farklıydın o zaman. Farklı bir çocuk. İçerideki hava bozuk, ekşiydi artık. Ötede beride babanın ekose desenli eski flanel gömleklerinden birinin, karmakarışık nemli yatak örtülerinin altından, dalgaların yuttuğu bir adam misali kolunu uzattığını görebiliyordun. Köşedeki şifonyerin bir çekmecesi yerinden çıkarılmış hâldeydi hâlâ; bıraktığı boşluk, açılmış bir ağzın karanlığına benziyordu. Haber akışının gürültüsü burada iyice çoğalmış, sana ne için geldiğini hatırlatıyordu. Yerdeki bir kitap yığınını aşarak gömme dolaba doğru gittin. Babanın eski miksaj teçhizatının kutusunda, Grundig kulaklığa ait ses kablosunu buldun. Kablonun bir ucunu kulaklığa, di-

ğer ucunu ses sistemine taktın, Carnegie Hall'daki 1938 tarihli meşhur Benny Goodman konserinin birinci plağını seçtin.

"Don't Be That Way"de, üflemeliler parçaya kuvvetle girince, bir iç çekiş rahatlığı hissettin bedeninde. Bunu neden daha önce düşünmemiştin? Müzik yükselerek kulaklarını doldurdu ve ezgi neşeli, iyimserᵢ hattına girdiğinde, aşina olduğun ritme uyarak tempo tutmaya başladın. Ağırdan, sinsi sinsi akan "Sometimes I'm Happy"ye sıra geldiğinde yukarı baktın ve annenin aynasında kendi yansımanı gördün. Ağırbaşlı bir oğlan, başında koca kulaklığıyla sana bakıyordu: Küçük bir astronot. Elbisenin kollarını kıvırdın, astronot da aynısını yaptı. Ön kolunu gösterdin ona; yıldızlar kabuk tuttuktan sonra minik, kırışık yara izleri bırakmıştı. Kolun, kızın koluna benziyordu artık. Dudaklarına götürüp öptün kolunu, yüreğinde bir sızı hissettin. Başını aynadan öteye çevirerek uzandın, yuvanın içinde kıvrılıp gözlerini yumdun, tatlı, hışırtılı caz müziğine gömüldün yavaş yavaş.

Plağın sonuna erişmiş, dönüp duran iğnenin sesi uyandırdı seni. Oda karanlıktı ve Annabelle tepende dikiliyordu. Yüzünde öyle kederli bir ifade vardı ki telaşla doğruldun. "Ne oldu?"

Annabelle kulaklığı nazikçe başından aldı. "Affedersin tatlım," dedi. "Seni uyandırmak istemedim." Pikabı kapatıp serin elini alnına koydu.

"Saat kaç?"

"Geç oldu. Uyumaya devam et."

Alt kattan, tek bir televizyon istasyonunun kısık sesi geliyordu. Sonra hatırladın. "Bitti mi? Oy kullandın mı?"

"Evet," dedi Annabelle. "Bitti."

Kalkmaya çalıştın ama annen nazikçe yatağa itti seni. "Sen kal," dedi. "Ben gece boyu çalışmak zorundayım."

Tekrar uyandığında, dışarısı aydınlıktı ve ateşin düşmüştü. Haber akışları duyulmuyordu artık, ama havada yeni bir gerilim bulunduğunu hissedebiliyordun. Havanın kendisi huzursuzdu sanki. Kalkıp odana döndün. Huzursuzluk dışarıdan gelir gibiydi ama pencereden bakınca arka sokağın boş olduğunu gördün. Duyduğun gürültü neydi? Bir milyon arının öfkeli uğultusu gibi bir karmaşa vardı. Kafanın içinde miydi bu?

Hayır. Gerçekti. Dünyadan geliyordu.

Siyah kapüşonlunu ve eski Nike spor ayakkabılarını giydin. Annabelle alt kattaki kanepede uyuyordu. Kapı ağzında durakladın. Uyurken solgun yüzü yumuşamış, çoğu zaman alnını kırıştıran endişeli çizgiler yok olmuştu. Uyuyan bir prensese, genç, kaygısız bir anneye benziyordu. Yoğun, kederli bir his boğazından yukarı çıktı; tekrar yutuverdin o hissi. Atılacak ve bağışlanacak tişörtler tasnif edilmiş, kanepenin çevresindeki zemine biçimsizce yığılmışlardı. Bu yığınların yanında boşaltılmış şifonyer çekmecesi duruyordu. Annabelle çekmeceyi elindeki gömleklerle yeniden doldurmaya başlamış fakat pek yol alamamıştı. Katlanmış hâlde çekmecede duran tişörtler, işin sarkmasından bezerek bir yana yığılmışlardı. Yere çömelip sessizce giysi katlamaya başladın. Çok zaman harcamadan hepsini çekmeceye sıra sıra, üst üste dizdin.

Yaptığın düzenlemeyi gözden geçirdin. İçinden, *Daha iyi oldu mu?* diye sordun gömleklere. Ama zihin okuyucu değil, gömlekti bunlar, dolayısıyla yanıt vermediler. Pek umurlarında değil galiba, diye geçti aklından; fakat en azından çekmece güzel görünüyordu artık. Annen uyanıp çekmeceyi görünce, gömleklerin kendi kendine katlandığını düşünürdü belki. Ya da belki onları senin katladığını tahmin edip gizlice dışarı çıkmanı affederdi.

Dışarıda uğultu daha yüksekti, sanki arılar saldırmaya hazırlanıyormuş gibi. Arka sokaktan, sesin geldiği yöne doğru ilerledin. Ağaçlık bölgeye gelip parkı umman gibi doldurmuş bedenleri görünce sesin kaynağına ulaştığını anladın. Orada bu kadar çok insan görmemiştin hiç. Öfke dolu sözler yazılmış pankartlar tutarak, evsizlerin kurduğu çadırların arasında dolanıyorlardı. Parkın çevresine, tepe lambaları ışıklar saçan arabalar yerleşmişti. Polisler çıkacak bir ayaklanmaya müdahale etmek üzere kalkanları ve silahlarıyla bekliyorlardı. Silahlar öldürmek ister, o yüzden kapüşonu kafana geçirip kalabalığın arasına karıştın. Parkın ortasında Jake'le arkadaşlarını gördün. Hepsi siyahlar giyinmişlerdi. Yön değiştirdin ama köpekler varlığını fark etti. Riker adlı açık renkli erkek köpek havlamaya başlayınca, Jake başını kaldırdı ve o da seni gördü.

"Hey B-evlat!" diye seslendi. "Buradayız!"

Tam o sırada, deri ceket giymiş birinin kolu arkandan uzandı, boynunu cendereye alarak büktü. Suratın tatlı bir esrar ve siyah deri kokusuna gömüldü. Metalik bir fermuar elmacık kemiğini sıyırdı. Kurtulmaya çalışarak seni yakalayan kolu tırmaladın, kıvrandın ama cendere iyice sıkılaştı. Hırıltılı bir ses, kulağına şöyle dedi:

"Rahat ol, Benny-evlat. Kin tutmak yok, tamam mı?" Sesin gerisindeki yüzü göremesen de kim olduğunu biliyordun. Başınla onayladın ama yetmedi. Ses bu kez daha yüksek tondan, "Tamam mı?" diye sordu. "Söyle!"

"Tamam," dedin boğazın zorlanarak. Kol gevşedi. Öksürerek sıyrıldın ondan. Dönüp baktığında, Freddy karşındaydı. Kar maskesi takmış, maskeyi alnının üzerine sıyırmıştı. Kırmızıya kesmiş göz yuvarları fıldır fıldırdı ve beyzbol sopası vardı elinde.

"Böylesi daha iyi," dedi. Omzuna bir yumruk çakıp kolunu omzuna attı. "Bundan böyle arkadaşız, tamam mı? Her ne olduysa unut ve affet. Delilik edip üstüme varma yeter." Sonra, insan güruhu bir dalga misali şehir merkezine doğru akın ederken, elindeki beyzbol sopasını sana verdi.

70

Ah, Benny, hayır.

Bunun olacağını biliyorduk ama durumu tekrar değerlendirsek? Ona beyzbol sopasını geri versek, seni arka sokaktan Annabelle'in yuvasına geri göndersek, ateşin düştüğünde karnın acıkmış olarak uyansan? Yiyecek bir şeyler aramak üzere aşağı inince, annenin kanepede uyuduğunu görüyorsun. Sen onun gömleklerini katlamakla meşgulken uyanıyor, içi öyle şükranla, mutlulukla doluyor ki birkaç sevinç gözyaşı dökülüyor gözlerinden. Sonra Çin yemeği sipariş ediyor, siz yemeğe başlamak üzereyken arka kapıda bir gürültü duyuyorsunuz. Meğer Kenji tam da yemek saatinde provadan dönmüş! Şapkasını çıkarıyor, klarnetini raftaki yerine koyup sizinle birlikte mutfak masasına geçiyor. Kendinize *dim sum*, *chow fun* ve domuzlu *moo shu* ziyafeti çekerken, yenilerde sürüye katılmış bebek kargalar için bir ay kurabiyesi ayırmayı unutmuyorsunuz. Bunu yapamaz mıyız? Çok mu geç artık?

Elbette çok geç. Kitapların kibrini bağışla; hüsnükuruntuya kapıldık, olay akışını değiştirebiliriz sandık...

Annabelle uyandı. Gece boyunca çalışmış, sabahleyin artık ayaklanma diye nitelenen ilk protesto dalgasıyla ilgili haberleri takip etmişti. Sabah haberlerinin ardından uyumuştu. Uyandığında, tişörtlerinin düzgünce katlanıp renklerine göre sıra sıra yerleştirildiğini gördü. Bir büyü yapılmış, Noel Baba'nın cinlerinden biri çekmeceye el atmıştı sanki. Kanepeden kalktı, topallayarak merdivenlerin başına gidip oğluna seslendi. "Benny! Tatlım, çok teşekkür ederim. Çekmece ne kadar güzel olmuş! Sen bir mucizesin!" Bekledi. "Benny?"

Hâlâ uyuyor herhalde, diye düşündü huzursuzca. Garibim hâlâ hasta. Tekrar ateşini ölçmesi lazımdı. Merdivenden çıkmaya başladı, sonra saatin farkına vardı. Öğle vakti geçmişti,

Benny'nin karnı acıkacaktı artık. Yemek için bir şeyler hazırlayıp ona götürmeliydi. Onu avutacak bir şeyler. Peynir soslu makarna? Aksayarak mutfağa girdi, rafta bir kutu şehriye buldu ve buzdolabına göz atınca, Benny'nin süt satın aldığını gördü. Fırını çalıştırdı, ocağa kaynamak üzere bir tencere su koydu.

Bir saat sonra peynir soslu makarna, pişirme kabının dibinde pıhtılaşmaya başlamıştı fakat o sırada Benny'nin yemeği Annabelle'in en son düşündüğü şeydi. Oğlunun boş yatak odasının kapısında dikiliyordu. Sırt çantası sandalyesinin arkasına asılıydı, okul kitaplarıysa düzgünce masasının üzerine istiflenmişti. Annabelle banyoya girince, Benny'nin cep telefonunun lavabonun yanındaki şarj cihazına takılı olduğunu gördü. Topallaya topallaya tekrar mutfağa indi, bir tereddütün ardından okulu aradı.

"Evet, Benny okula gelmedi," dedi sekreter. "E-posta göndermiştik. Almadınız mı?"

Annabelle, "Aldım tabii," dedi. "Sadece..." Durakladı. Cümleyi nasıl bitireceğini bilmiyordu. *Sadece umuyordum ki bir mucize olmuştur, sınıfında oturmuş cebir çalışıyordur, güvendedir.* Sekreter başka bir şey soramadan çabucak telefonu kapattı, ardından mutfak masasının başına oturup, yüreği yerinden çıkmasın diye kollarını göğsüne sardı. *Anlamıyorsunuz. Sizler bunun nasıl bir şey olduğunu hiç anlamıyorsunuz.* Kendini toparlayıp tekrar kadını aradı.

"Affedersiniz," dedi enerjik bir sesle. "Hat kesildi. Benny'nin hastalandığını, fakat şimdi daha iyi olduğunu söylemek için aramıştım. Şimdi okul yolunda. Beni aramasını sağlayabilir misiniz? Cep telefonunu evde unutmuş, o yüzden ben arayamıyorum. Çocuklar işte!"

Sırada Dr. Melanie vardı. Telesekretere Benny'nin yine kaybolduğunu söyleyen bir mesaj bıraktı, ardından saate baktı. Başka kimi arayabilirdi? Karakolun numarasını çıkardı fakat aramanın bir anlamı yoktu henüz. Çok erkendi daha, hem Benny

gerçekten okul yolunda olabilirdi. Mümkündü bu, sırt çantasını ve kitaplarını almamış olsa da... Kızgınlık içinde başını sallayarak ayağa kalkmaya çabaladı. Ayak bileği bu hâldeyken çıkıp onu arayamazdı bile. Topallayarak arka verandaya gitti, terk edilmiş besleme istasyonuna yaslanarak uzaktan gelen siren seslerini dinledi. Hayır, diye düşündü. Sabırlı olmalısın. Her zaman eve gelir. Aşırı tepki veriyorsun. Alçaktan uçan bir helikopter başının üstünden geçince, Annabelle derme çatma parmaklıkta pervanenin dönüşünü hissetti.

71

Havada öfke vardı. Hiddet ve karmaşa. Güvensizlik. Yukarıda helikopterler dolanıyor, aşağıdaysa protestocular sokaklar boyunca akın akın ilerleyerek trafiği kesiyorlar, arabalar korna çalarken onlar bağrışıyorlardı.

HALKIZ, BİRLİKTEYİZ, biz YENİLMEYİZ!

Bu öfke seni harekete geçiriyor, gücüne güç katıyordu. Freddy oradaydı. Jake oradaydı. Dozer oradaydı. T-Bone ve birkaç kişi daha oradaydı: Siyahlar giyinmiş, sırt çantalı tekinsiz tipler. Nereden gelmişlerdi? Her yandan yenileri ortaya çıkıyor, meydana getirdikleri karanlık topluluk, kendini kudretli hissetmene yol açıyordu. Özel bir ekibin parçasıydın sanki; fakat okuldaki anlamıyla değil: Çünkü orada "özel" sözcüğü, eziğin teki olduğunu ifade ederdi. Sen özel birliklere, özel görev kuvvetine ya da özel bir filoya mensuptun. Elle yazılmış pankartlarla hak talep eden vatandaşlardan farklıydın.

GÖSTER bana demokrasi nedir! Demokrasi işte BUDUR!

Freddy, "Sikmişim demokrasiyi!" diye bağırdı kulağına. Çünkü o sırada Freddy arkadaşın, liderin ve komutanındı. Her söylediği sana doğru geliyordu.

ADALET yoksa... BARIŞ da yok!

"Sikmişim adaleti!" diye bağırdı Freddy. "Sikmişim barışı!"

DUR de iklim değişikliğine! İzin verme gezegenin ÖLMESİNE!

"Sikmişim gezegeni!" Freddy sana kirli bir bandana verdi, kendi kayak maskesini de ağzının ve burnunun üzerine indirdi. Tek görebildiğin fildır fildır kırmızı gözleriydi ama maskenin altında gülümsediğini kestirebiliyordun. "Yüzünü ört," dedi. "Yanımdan ayrılma." Dediğini yaptın.

Kendileri gibi maske takmış diğer adamlar da, kalabalık şehir merkezine doğru ilerlerken arkalarından geldi.

NEFRET değil SEVGİ, büyük kılar BİZİ!

Otobüs yolu boyunca, Kütüphane Meydanı'na doğru yürüdünüz. Refüj boyunca çıplak ağaçlar sıralanıyordu. Mağazaların, iş merkezlerinin, bankaların ve kafelerin önünden geçtiniz.

Yeter artık, SUSMA! Polis şiddetine karşı kalk AYAĞA!

Yerel televizyon istasyonunun karşısına siyah bir limuzin park etmişti. Onu gören Freddy bir işaret verince, ekibin kalabalıktan ayrıldı.

Söyle YÜKSEK SESLE! Söyle AÇIKÇA! Göçmenlere hep yer vardır BURADA!

Dozer botuyla bir çelik çöp kutusunu tekmeleyip devirdi, çöpler sokağa saçıldı. "Hadi!" diye bağırdı Freddie. T-Bone ceketinin altından bir levye çıkarıp limuzinin kaputuna indirdi. Kaputun metali yamuldu, acı acı alarm çalmaya başladı. Kulaklarını tıkadın.

Freddy, *"Sopayı kullan!"* diye bağırarak seni çığlıklar atan araca doğru itti. Beyzbol sopaları vurmak, araçların ön camını kırıp dağıtmak ister, ama limuzin daha sen vuramadan alevler içinde kaldı. Hiddetlenmiş sopayı sıkı sıkı tutarak geriye sıçradın. Jake'in elindeki benzin bidonunu gördün. Dozer meşaleyi tutuyor, Freddy de limuzinin motorundan salınan yoğun siyah dumana girip çıkıyordu. İnsanlar cep telefonlarını havaya kaldırarak aracın çevresini sardılar. Telefonlar uzun bir sapın ucun-

daki, hiç açılıp kapanmaksızın bakan ufak dikdörtgen gözlere benziyordu. Motordan turuncu bir alev yükseldi. Beyzbol sopaları vurmak ister. Ateşler yanmak ister.

Freddy, *"Geri çekilin!"* diye bağırdı. Rap rap yere vuran botların sesini duydun. Megafondan yayılan ses, *Sokağı boşaltın! Sokağı boşaltın!* diyordu. Müdahaleye gelen polisin ilk safları, kalabalığın üstüne yürüdü. Kalkanlarını kaldırıp siperliklerini indirmişler, göğüs zırhları, eldivenleri ve miğferleriyle, falanks düzeni içinde kargılarını düşmana yönelten kara şövalyelere benzemişlerdi. Durup öylece bakakaldın. Onları hiçbir şey durduramazdı.

Birisi, *"Göz yaşartıcı gaz kullanacaklar!"* diye bağırdı. *"Geri çekilin!"* İnsanlar pankartlarını yere atıp sağa sola dağıldılar. Fakat aç kalmış köpekler misali geri gelip olan biteni kaydetmeye, hiç durmadan kaydetmeye koyuldular. Freddy yanına gelip sokağın karşısındaki büyük Nike mağazasının vitrinini gösterdi.

"Hadi!" diye bağırdı. *"SOPAYI kullan!"* Spor ayakkabıların buna tepki verdi. Spor ayakkabıları koşmak ister. Sopalar vurmak ister. Vitrinde, koşu pozunda duran mankenler vardı. Komutu camın üzerine işlenmiş büyük siyah sözcükler verdi: *JUST DO IT! YAP GİTSİN!* Sen de yaptın. Koşar adım vitrinin önüne gittin, sopayı kavrayıp savurdun. Cam yamuldu, tahta ürperdi. Sopayı tekrar savurarak bu kez camı parçaladın, yere inip ışıl ışıl elmaslar gibi bir tabaka oluşturmasını izledin. Vitrindeki tırtıklı delik hâlinden memnun gibiydi ama yerdeki cam kümesi ızdırap içinde bağırıyor, bot sesleri arkandan yaklaşmaya devam ediyordu. Diz çöküp camları avuçlarına aldın; donmuş gözyaşı taneleri gibi parmaklarının arasından akıyorlardı.

"Kusura bakmayın," diye fısıldadın. Özrün samimiydi ama uzun, bıçak gibi bir cam parçası kolayca yatışacak gibi değildi. Saplanmak istiyordu, sen de onu yerden aldın. Tam o sırada omzuna bir şey dokundu.

Kırmızı Alarm! Kırmızı Alarm!

Camı kavrayarak sıçrayıp doğruldun, döndün. Karşında bir uzaylı, bir canavar duruyordu. Dehşet verici böceksi gözleri, uzun domuzumsu bir burnu vardı. *Tehlike!* Kolunu kaldırdın, cam pırıldadı. Boğuk bir ses, *Hayır, Benny, benim!* diye bağırdı. O zaman onu tanıdın ama cam parçası çoktan harekete geçmiş, havayı biçerek iniyordu. Korku içinde izliyordun ama kız da camı gördü. Geriye doğru sıçrayıverdi. Cam parçasının tıngırtıyla zemine çarptığını duydun ama belki de tıngırdayan, kaldırıma çarpıp kızın gerisinde yuvarlanan gaz kapsülüydü. Avucun kanıyordu ama kız iyiydi. Yoğun bulut yükselip yayılırken, kız bileğini yakaladı. Önce keskin ve ekşi koku çarptı sana, sonra gözlerin yanmaya başladı. Nefes almaya çalıştığında, göğsüne savaş baltasıyla vurulmuş gibi oldun. Boğazın tıkandı, ellerini yüzüne götürerek dizlerinin üzerine düştün. Fakat kız tutup ayağa kaldırdı seni.

"Hadi!" diye bağırdı. Tökezleyerek, görmeyen gözlerle onu takip ettin.

Seni sokak boyunca sürükleyerek bir kapı ağzına götürdü, ellerini tutup yüzünden çekti. Burada hava daha temizdi ama öksürüğün kesilmiyor, gözlerin yanıyordu ve yüzün, yaralı avucundan bulaşmış kanla kaplıydı.

"Ovalama," dedi kız gaz maskesini sıyırarak. Boynundan bandanasını çıkarıp kanayan eline doladı. Sürekli sargı yapıyordu ellerine. Bileğini kavradı, küçük delikleri inceledi. Kaşlarını çatarak yüzüne baktı ama gözlerin sımsıkı yumuluydu hâlâ. O da sırt çantasından bir şişe aldı. "Yukarı bak," dedi. Uğraştın ama öyle yanıyordu ki gözlerin, açamadın. Yüzüne beyaz bir sıvı döktü. Süttü galiba.

Yüzünü ellerinin arasına alarak, "İşler boka sarıyor," dedi. Sen nefes almaya çalışırken, yanaklarını siliyordu. Sonra hatırladı: "Tüh be. Öyle ya, astımın var. Seni bu sokaktan çıkarmamız lazım. Hadi!"

Gözlerini araladın. Sütün ve gözyaşlarının arasından, ayak-

lanmaya müdahale eden polislerden ikisini, kıza doğru yürürken gördün. Arkasını dönünce kız da gördü onları. Ellerini göğsüne dayayıp, seni sertçe iteledi.

Polisler onu yakalarken, "Git..." diye bağırdı.

Tökezleye tökezleye koşmaya başladın. Geriye dönüp bakınca, kızın çırpınıp tekme atarak onlarla dövüştüğünü, ama bir yandan da seni izlediğini gördün. Bakışlarınız kesişti, sonra kız takatten düştü, polisler onu koltuk altlarından tutarak sürüklerken, sana bakmayı sürdürdü. Ardından gidip onu kurtarmak istedin ama kız başını iki yana salladı.

Git... diyordu dudakları sessizce. Sonra, sen onun dudaklarının hareketini izlerken, aşina olduğun farklı, dingin bir ses tamamladı kızın cümlesini: *Kütüphane'ye git.*

72

Sonuçlar ülke çapında onaylanırken, insanlar sokağa dökülüyordu. Tüm büyük şehirlerde protestolar başlamış, haberler patlak verdikçe ulusal haber akışları canlı yayınları aktarmaya başlamıştı. Annabelle Kontrol Merkezi'nde parlak ekranların karşısında oturmuş, yayını kaydediyordu. Benny eve dönmemişti daha. Dr. Melanie de aramamıştı.

Bir haber nasıl patlak verir? Bir haber patlak verdiği zaman, patlayıp dağılmış mı demektir? Şehirlerin sokaklarını ve otoyollarını kalabalıklar kesmişti. Bir sürü insan. Annabelle saate baktı. Karakolu aramak için çok erkendi daha.

Patlayan bir haber nasıl görünür? Yerel haberlerde, şehir merkezinde bir aracın yandığı bildiriliyordu. Kayak maskesi takmış siyah giyimli isyancılar çöp tenekelerini devirmişler, polis arabalarının camlarını dağıtmışlar, mağaza vitrinlerini kırıp dökmüşlerdi. Annabelle ekrana doğru eğilip, titrek görüntüyü izleyerek Benny'yi aradı. Şu o muydu yoksa? Görüntü-

yü dondurdu. Hayır. Başka bir çocuk. Megafonlardan yayılan sesi duydu: *Sokağı boşaltın! Sokağı boşaltın! Herkes derhal bölgeyi terk etsin!* Polis ayaklanmayı bastırmak üzere harekete geçmişti. Göstericileri dağıtmak için basınçlı su ve göz yaşartıcı gaz kullanıyorlardı. Annabelle başının üstündeki helikopterleri duyabiliyordu hâlâ, fakat sesin televizyondan mı, evinin dışından mı geldiğinden emin değildi. Sirenler için de aynı şey söz konusuydu. İçeriden mi geliyordu, dışarıdan mı? Yakından mı, uzaktan mı?

Sevgili Bayan Konishi,

Karanlıkta oturuyorum. Sokakta başkaldırılar var, ülke parçalanmış durumda, her yerde ateşler yanıyor, oğlum yine evden kaçtı ve bütün bunlar karşısında yapabileceğim hiçbir şey yok. Yapabileceğim tek şey beklemek, o yüzden size yazabileceğimi düşündüm.

Muhtemelen biliyorsunuz, burada bir seçim yapıldı. Japonya'da demokrasi olduğunu biliyorum; tıpkı ülkemizde olması gerektiği gibi. Sizin siyasetçileriniz oyun parkındaki zorbalar gibi hareket eder mi? Vatandaşlarınız sonradan başkaldırıp sokağa dökülür mü? Size söyledim mi bilmem, geçimimi haber takibi yapmaktan sağlıyorum. Matah bir iş değil ama evden çalışabiliyorum ve yine de sağlık sigortam oluyor. Siz Japonya'da sağlık sigortasından otomatik yararlanıyorsunuz herhalde, değil mi? Güzel bir şey olmalı. Uluslararası haberleri pek takip etmiyorum, o yüzden Japonya hakkında fazla bilgim yok. Sizin ülkenizin okullarında çocuklar birbirine ateş eder mi? Ormanlarınız yanıyor mu?

Geçimimi haber takibinden sağlamayı istemedim. Bu iş gerçekten iç karartıcı. Küçük yaşımdan beri, çocuk kitapları kü-

tüphanecisi olmayı istedim. Aslında bir süre kütüphanecilik tahsil ettim ama Benny'ye hamile kalınca tahsilimi bırakmak zorunda kaldım. Bunu sorun etmedim çünkü oğlumu seviyorum. O başıma gelmiş en iyi şey, ama keşke hem kütüphaneci hem de anne olabilseydim. Bir eş de olabilseydim keşke, çünkü şu hayatın tadını hiç çıkaramadım. Kenji'yi çok özlüyorum. O burada olsaydı, Benny tüm bu sorunları yaşamazdı diye düşünüp duruyorum. Bütün bunlar benim hatam, diyorum hep kendi kendime.

Pekâlâ, karakolu aradım, bir kayıp kişi raporu hazırlattım onlara. Artık bunu nasıl yapacağımı biliyorum ve becerim giderek artıyor. Bu gece konuştuğum kişi bir hanımdı ve ikimizin arasında kavga gibi bir şey geçip geçmediğini sordu. Hayır, bu kez öyle bir şey olmadı, dedim. İlk iki kayboluşunda bana kızgındı ama bu kez, ben uyurken evden çıkmış ve öncesinde tişörtlerimi katlamıştı. Bana bir armağan vermişti sanki! Onları kendisine gösterdiğim Japon tarzı yönteminizle katlamıştı ve uyandığımda, bütün tişörtler çekmecede renklerine göre diziliydi. Ne tatlı, değil mi? Hangi çocuk yapar ki böyle bir şey? Polis memuruna bunu söylemedim gerçi.

Kenji'nin öldüğü gece, o evden çıkmadan evvel, bir kavgamız olmuştu. Kavganın nasıl başladığını bile hatırlamıyorum. Yatak odasındaydık ve Kenji çıkacağı konsere hazırlanıyordu. Belki geç kalacağını, beklemeyip yatmamı söylemişti. Geç saatlere dek onu beklemekten bıktığım doğruydu ama başka türlü davranmamın söylenmesini istemiyordum. Kenji evde kalsın istiyordum. İstediğim, onun eşiyle, çocuğuyla evde kalmayı istemesiydi. Tekrar uyuşturucuya başladığını da içten içe biliyordum galiba. Flanel gömleğini ilikleyişini izlediğimi ve artık hiç evde olmuyorsun, hiç göremiyoruz seni gibisinden bir şeyler söylediğimi anımsıyorum. Bana kederli

kederli gülümseyip o saçma sapan yuvarlak şapkasını taktı. Başında o şapkayla harika görünüyordu. Beni tetikleyen de bu oldu; harika görünmesi ve o kederli gülümseme. Sanki benimle aynı fikirdeymiş de, harika görünmek, kulüpte takılıp grup arkadaşlarıyla kafa çekmek kontrolü dahilinde olmayan şeylermiş gibi. Öyle bir saçmalık olamazdı elbette. Aynanın karşısına geçip şapkasını düzelttiği esnada, artık dayanamayacak hâle geldim. Hiçbir şey söylemedim. Yatağa oturmuştum, alnımdan öpüp alt kata indi. Oturma odasından klarnetini alışını, ceketini giyişini duydum.

Kalkıp mutfağa indim. Buzdolabının önünde durmuş, magnetlerle uğraşıyordu. O sırada bilmiyordum ama benim için bir şiir yazıyormuş. "Çok gecikmeden dönerim," dedi ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyorduk.

Mümkün olan en soğuk sesle, "Zahmet etme," dedim. Arka kapıdan çıktığında, en sevdiğim pembe demliği masadan alıp fırlattım. Kapıya çarpıp parçalandı. Eminim duymuştur.

İşte buzdolabının üstünde bana bıraktığı şiir:

Bereketli kadın anne tanrıça sevgili
ikimiz bir senfoni
senin için oldum divane deli

Şiiri o gece hastaneden dönünce buldum, fakat Kenji ölmüştü artık.

Arkasına yaslanıp ekrana baktı. Mektubunu daha iyimser bir tonda bitirmek istemiş, şiiri o yüzden koymuştu. İyi bir şiir dahi sayılmazdı. Buzbolabı magnetleriyle kurulmuş saçma sapan bir şiirdi işte. Yazdıklarını tekrar okudu. E-posta kocaman, ağlamaklı bir hikâyeye dönüşmüştü; göndermeye utandı. Fakat

silmek üzereyken, *çocuk kitapları kütüphanecisi* sözcükleri çarptı gözüne. Aklına tuvalet hadisesi geldi. Güvenlik bürosunu, güvenlikçiyi ve ufak tefek kütüphaneciyi hatırladı. Kadının ismi neydi? Annabelle'e kartvizitini vermiş, herhangi bir şeye ihtiyacı olursa aramasını söylemişti. Çok arkadaş canlısıydı; onu arkadaş sayabilir miydi Annabelle? Bir sosyal bağlantı olabilir miydi bu kadın? O kartvizit neredeydi?

Gönder sekmesini tıkladı, sonra kalkıp dergi ve posta zarfı yığınlarını eşelemeye, dikkatle kaydırarak altlarına bakmaya koyuldu. Kartviziti taraması ya da en azından kadının ismini ve numarasını acil bağlantılar listesine kaydetmesi gerekirdi. Niçin daha düzenli olamıyordu ki! Kıskaçla tutturduğu bir deste tarihi geçmiş kupon bulup çöpe attı. Ödenmesi gereken bir faturayla, çörek ufakları ve kurumuş krem peynir kalıntısı bulaşmış bir tabak buldu. İşe Yaramaz'ın avukatından gelen mektupları buldu; bu mektupları arayıp durmuştu ama onlarla ilgilenmeyi ertelemesi gerekliydi. İlk önceliği Benny'yi bulmaktı ve birden âdeta bir annelik içgüdüsüyle, ufak tefek kütüphanecinin kendisine yardımcı olabileceğini hissetmişti. Yalnız, kartviziti bulması gerekiyordu.

Öfkesi burnunda, kartviziti mutfakta bırakmış olabileceğini düşünerek oraya gitti. Pişirme kabı, içindeki peynir soslu makarnaya hiç dokunulmamış hâlde ocağın üzerindeydi hâlâ. Annabelle aç değildi ama Benny eve geldiğinde acıkmış olabilirdi, o yüzden kabı üzerini örterek buzdolabına koydu. Buzdolabının kapağını kapatırken, gözüne bir şey takıldı. Magnetlerde ince, belli belirsiz fakat yeni bir düzenleme yapılmıştı. *Anne* sözcüğü kendisini *sancı*'dan ayırmış, şiirin yukarısına doğru göçerek, yakın yerde duran *ay*'a doğru yükselmişti. *Ay*'ın yanı başında, âdeta sözcüklerden oluşan yeni bir takımyıldızın parçaları olmak isteyen başka iki magnet vardı. Tüm bu kelimeler bir araya gelince şu cümle oluşuyordu sanki:

sakin ol $_{\text{anne}}$ ay

Ufak tefek kütüphanecinin kartviziti, *sakin ol* sözcüklerinin altına tutturulmuş hâlde duruyordu.

Cory.

Cory Johnson.

73

Kapılardan, güvenlik noktalarından geçerek asansörlere ulaştığın sırada, duyuru sisteminden bir anons yükseldi: *Kütüphane on dakika içinde kapanacaktır.* Aşağı inen ziyaretçilerin yanına süzülerek, katları birer birer çıktın. Kapüşonun başındaydı ve yüzünü kaçırıyordun; çünkü gözlerin hâlâ gazın etkisiyle yanıyor, akan yaşlar durmuyordu. İkinci Kat. Üçüncü Kat. Dördüncü Kat. Eski erkekler tuvaleti olması gereken yerdeydi, sen de oraya dalıp yanma hissi azalıncaya dek yüzünü musluğun altında tuttun. Bedenin titriyordu ve zaman tuhaf bir şey yaparak kâh ilerleyip kâh duruyor, kâh hızlanıp kâh yavaşlıyordu. Belki göz yaşartıcı gazın etkisiydi bu. Sekizinci Kat. Dokuzuncu Kat. Son kata gelince asansörden çıkıp zorlu köprüyü geçerek bölmelere yöneldin. Değişim öğrencisi gitmişti ama kadın henüz oradaydı, bilgisayarını topluyordu. Başka tarafa yöneldin ama fark etmişti seni.

"Selam," dedi. "Başarmışsın. Çok oldu görüşmeyeli." Hâlâ hırıltıyla soluk alarak, kaçmaya hazır hâlde duruyordun. Seni süzerek, şişmiş yüzüne, kızarmış gözlerine baktı. Sonra omuz silkerek sırt çantasının fermuarını kapadı. Çantanın askılarını kemikli omuzlarına attı, fakat yanından geçerken tereddüt etti. "Gece burada mı kalacaksın?"

Yanıt vermeyi istemeyerek, yere baktın.

"Annen burada olduğunu biliyor mu?" Sonra sen bir şey söy-

leyemeden, daha çok kendi kendine konuşur gibi, devam etti. "Hayır, tahminimce bilmiyor. Zavallı. Endişe edecek..." Kısa bir süre daha seni süzdü, sonra uzanıp kolunu sıvazladı. "Neyse, dikkat et kendine. Aşağıda, personel odasında yiyecek bir şeyler var, biliyorsun, değil mi? Ciltevi'nin yanında. Anladığım kadarıyla oraya gidiyorsun...?"

Ciltevi'nin gitmeyi düşünmemiştin ama her nedense bu mantıklı göründü. Başınla onayladın.

"O hâlde dikkatli ol. Biliyorsun, Ciltevi'nde her şey mümkündür. Orada çok fazla zaman geçirmek istemezsin." Sonra, yüzünde beliren endişeyi görerek tekrar kolunu sıvazladı. "Merak etme. Başının çaresine bakarsın."

Bu söz pek rahatlatmadı seni.

Gittiğinde, dizlerinin üzerine çöküp bölmenin tabanına kıvrıldın, bacaklarına sarılarak top gibi kıvrıldın. Bedenin hâlâ titriyordu. Hâlâ sesler duyuyordun: Adımlar, uzaktaki konuşmalar, kitap taşıma arabalarının kesintili takırtısı ve bir zemin cilalama makinesinin giderek yaklaşan bunaltıcı uğultusu. Bu müstahdem Ş-Adam'ın arkadaşlarından biri miydi acaba? Eski makineyi ilgi çekici şekilde kullanıyor, sanki müzik –belki bir vals– dinleyerek, ağır döner başlıkları yavaşça, ciddiyetle ileri geri götürüyor, zeminin her santimini cilalıyordu. Her nasılsa biliyordun bunu. Ayrıca biliyordun ki sonunda köprüyü geçerek bulunduğun kuytu köşeye gelip makineyi bölmeye soktuğunda, makinenin küt burnu uyluğuna çarpınca, kendisini engelleyenin ne olduğunu görmek için aşağı eğilecek ama senin oracığa kıvrıldığını görmeyecekti. Sarhoş olduğu için değil, sen görünmez olduğun için.

Yahut makinenin uğultusunun dinmesini, seslerin kesilmesini beklerken kendi kendine böyle söyledin. Son insanın da kapıları kilitleyip binayı terk ettiğini bildiren nihai tıkırtıları bekledin. Kütüphane'nin, uykuya dalan kitapların derin, karanlık sessizliğine gömülmesini ve sözcüklerin geceyi geçirmek

üzere kitap kapakları arasına yerleşmesini bekledin. Bu olunca, kıvrıldığın bölmeden çıkıp Ciltevi'nin yolunu tuttun.

74

Annabelle aradığında, Cory Johnson hâlâ Kütüphane'deydi. Kütüphane'nin kapandığı saat olan dokuzda çıkmayı hiç başaramamıştı. O gün işi iyice uzamıştı üstelik. Günü berbat geçmişti ve bitap düşmüş hâldeydi. Önceki gece geç saatlere dek ayakta kalıp umudunu kesmeksizin seçim sonuçlarını takip etmişti. Ama sabah saat üçte sonuçlar netleşmiş, o da yatağa girmişti. Ertesi sabah otobüsteki yolcular, keyifsiz, donuk yüzlerle kuşkulu kuşkulu birbirlerini süzüyorlardı. Kütüphane'nin pernosel odasında bir cenaze evi havası vardı. Kütüphanenin sosyal hizmet görevlisi çalışanlara bir e-posta göndermiş, kendini gergin hissedenlere destek olabileceğini belirtmişti.

Mikrodalga fırının başında duran arkadaşı Julio, "Gergin mi?" dedi. "Dehşete düşmüş desek ya şuna. Uyandığında kendini bir Philip K. Dick romanında bulmak gibi bir şey."

Kütüphane dünyanın aynası gibiydi her zaman ve o gün, bu durum her zamankinden daha fazla geçerliydi. Kütüphaneciler ortalıkta zombiler gibi, uykusuz ve sersem sepelek dolanıyordu; ziyaretçilerse asabiydi. Öğle vaktine kadar, erkekler tuvaletinde iki aşırı doz vakası olmuştu. Görevli kütüphaneciler bağımlılara Narcan zerk etmişler –bunun eğitimini almışlardı; hiçbirinin hoşuna gitmese de– ve söz konusu hadise bir süreliğine kafa dağıtıcı olmuştu. Fakat sonra, seçim sonuçları yine akıllara düşmüştü. Nasıl olmuştu bu? Nasıl olabilirdi? Biri ölmüş gibi, diye düşündü Cory. Her şeyin güzel olduğu bir gündür, Tinder'daki güzel bir kızla takılmak geçiyordur aklından, fakat ertesi gün büyükannenin öldüğünü öğrenirsin. Artık hiçbir şey güzel değildir, Büyükanne Dee'nin yokluğuyla hayatında koca bir boş-

luk açılmıştır. Cory, annesi hastaneden kendisini aradığı zaman duyduğu sersemletici korkuyu ve ardından tüm aşamalarıyla gelen kederi hatırladı. Bugün de pek farklı değildi. Kütüphane kapanıncaya dek şaşkınlık, inanmazlık, inkâr ve öfke hisleri arasında gidip gelmiş, birkaç saat Kanada vatandaşlığı için araştırma yapmış, giderek iyiden iyiye çökkünleşmişti. Kapanma saati gelip çattığında hâlâ kabul alabilmiş değildi.

Telefon çaldığı sırada masasından uzaktaydı. İranlı bir araştırma kütüphanecisi olan Naheed'i teselli etmeye çalışıyordu. Ailesi Naheed'den yurda dönmesini talep ediyordu. Cory eşyalarını toparlamak için Çokkültürlü Çocuk Köşesi'ne döndüğünde, mesaj ışığının yanıp söndüğünü fark etti. Önce duraksadı, sonra alışkanlığı ağır basarak bir bakmaya karar verdi ve buna derhal pişman oldu. Sesli mesaj, vaktiyle taburesinin altında oturan tuhaf küçük çocuğun annesinden gelmişti. Çocuk ergendi artık. Tatlı bir oğlandı. Yine de hâlâ tuhaftı. Otizmli olabilir miydi acaba? Cory onu Kitap İşleme bölümünde gördüğünde, çocuk korku içindeydi; Jevaun onu beşinci katta bulduğundaysa, duvarı yumruklayarak tuvaleti bulmaya çalışıyordu. Annesi Cory'ye hep hoş görünmüştü; ilgi çekici ama biraz talihsiz bir kadındı. Kadının hâline, oğlunun kaybolmasına üzülmüştü fakat arayıp da Benny'nin Çokkültürlü Çocuk Köşesi'nde saklanıp saklanmadığını sorması rahatsız ediciydi. Benny orada değildi elbette. Cory az önce geçmişti oradan. Su şişesiyle anahtarlarını sırt çantasına koyup masasını son kez gözden geçirdi. İnsanların hayaletlere dair şakalarından ve bir şeyler kaybolduğunda ona gelmelerinden bıkmıştı. Hayaletlere, bilhassa çokkültürlü hayaletlere olumsuz yaklaşmıyordu ama komik bir şey yoktu ortada. Irkçı bir şehir efsanesiydi bu. Çocuğun annesi ırkçı olmasa veya komiklik etmeye çalışmasa da. Çantasını omzuna atıp otobüs durağına yürüdü.

Otobüsü geç geldi, sonra da şehir merkezindeki gösterilere denk gelmemek için farklı yollardan dolanmak zorunda kaldı.

Diğer yolcular öfkeliydi, Annabelle de öyle, fakat bir grup beyaz yolcu göstericiler hakkında alçaltıcı yorumlar yapmaya başlayınca rahatsızlığının öfkeye dönüştüğünü hissetti. Sinirlenerek düğmeye bastı ve bir sonraki durakta indi. Bir gün öncesi olsa bir şey söyleyebilirdi ama bugün çenesini kapalı tutmuştu; buna canı sıkıldı. Korkuyor muydu acaba? Ellerinde pankartlarla şehir merkezine doğru giden bir grubun yanından geçti. İçinden onlara katılmak geçti, bir gün öncesi olsa katılabilirdi de, fakat bunun yerine eve gitti, duş yaptı ve doğruca yatağa girdi.

Gecenin bir vaktinde uyandı ve yine annenin sesli mesajı aklına geldi. İşi eve taşımaktan, bu yüzden uykusunun bozulmasından hiç hoşlanmıyordu. Niçin sağlıklı sınırları koruyamıyordu? Çok sıkılgan ve mahcuptu kadının sesi. Çocuğu kaybolmuştu. Yardıma ihtiyacı varsa, neden söylemiyordu ki?

Ama istemişti elbette. O yüzden telefon etmiş, Cory'yse bunu bilmezden gelmişti. Mesajına cevaben niçin aramamıştı onu? Otobüsteki beyaz tiplere niçin bir şey söylememişti? Protetolara niçin katılmamıştı? Neydi acaba sorunu?

Telefonuna baktı. Saat ikiyi biraz geçmişti. Aramak için çok geçti artık. Çocuğun eve gelip gelmediğini merak etti. Zavallı kadın... Annabelle... Pek cicili bicili bir isim. Onun yatıp uyuyamamış olduğunu düşündü. Endişelendiğini. Endişeden hasta düştüğünü. Çocuk belki bir yerlerde saklanıyordu. Bu daha önce olmuş, birileri içeri sızmış, personel odasından yiyecek çalarak geceyi Kütüphane'de geçirmişlerdi. İnsanlar suçu hep hayaletlerin üstüne atmıştı. Telefonuna uzanıp Güvenlik'i aradı. Jevaun gece vardiyasındaydı; onu bu saatte ekranların önünde uyuklar hâlde yakalayacağını biliyordu Cory.

"Hişşş, uyan. Bir şey isteyeceğim senden." Jevaun'ın yakınmalarını duymazdan gelerek devam etti. "Duvarı yıkmaya çalışan bir çocuk vardı hani, hatırladın mı?"

"Beşinci kattaki çocuk mu? Hatırladım tabii. Hoş çocuktu. Biraz tuhaftı ama. Ne olmuş ona?"

"Kütüphane'de olabileceğini düşünüyorum."

"İmkânsız. Burada olsa görürdüm."

"İsmi Benny. Benny Oh. Çokkültürlü Çocuk Köşesi'ne bir bakar mısın?"

"Güvenlik kameraları bunun için var zaten, biliyorsun."

"Bir masanın altına falan saklanmış olabilir."

"Pekâlâ."

Adamın bir sandalye gıcırtısıyla ayağa kalktığını duydu Cory. "Beni arayıp haberdar et, olur mu? Uyku girmiyor gözüme."

Telefon çaldığı sırada, Cory kendine çay hazırlamakla meşguldü. "Bir şey buldun mu?"

"Tabii ki bulamadım."

Cory çayını oturma odasına götürdü. "Baksana, Jevaun, dokuzuncu kata hızlıca göz atabilir misin?"

Cory üst katta görevli olduğu zamanlarda, çocuğu oradaki bir bölmede, üst üste konmuş kitapları siper alarak oturur hâlde görmüştü. Benny sırtını kamburlaştırıp başını omuzlarının arasına gömmüş hâlde öne arkaya sallanarak önündeki kitabı incelerken, çok ciddi görünüyordu. Bir keresinde çocuk bölmeden uzaklaştığında Cory gidip ne okuduğuna bakmış, gördüğü şey onu şaşırtmıştı: Ortaçağ zırhları, Alman sineması, gerçeküstücü sanat ve Walter Benjamin hakkında kitaplar; ayrıca bir masal derlemesi. Başka kitaplar da vardı ama bunlar kalmıştı hatırında. Komşu bölmede kütüphanenin sürekli ziyaretçilerinden olan bir yazar vardı. Cory'yi görünce, bilgisayarında yazmaya ara verip ona bakmıştı.

Kadın, "Geçen hafta Arjantin edebiyatı ve dağ gelinciği bakımı hakkında kitaplar okuyordu," demişti. "Jorge Luis Borges. Aklın alıyor mu? Hangi çocuk Borges okur ki?"

Cory çayından bir yudum aldı, dili yandı. O sırada yine telefonu çaldı.

"Dokuzuncu katta da yok. Şimdi ne yapacağız?"

Cory bir an durup düşündü. "Ciltevi'ne de bakabilir misin?"

Uzun bir duraklama oldu. Arka plandaki, bir şişenin ağzına doğru üflenen ıslık misali hafif, rüzgârımsı sesi duyabiliyordu Cory.

"Orada mısın?" diye sordu.

"Kalipso pek hareketli bu gece," dedi Jevaun.

Cory onun zorlu köprünün üzerinde durarak, aşağıdaki karanlık bodruma bakışını gözleri önüne getirdi.

"Bu sadece hava akımı," dedi.

"Sen öyle san."

Telefonun sonraki çalışında, Cory'nin çayı ılınmıştı artık. Jevaun alçak sesle, "Haklıymışsın," dedi. "Ciltevi'nin önündeyim. Çocuk orada, içeride."

Cory fincanını bıraktı. "Nasıl durumu? İyi mi?"

"İyi görünüyor. Eski kâğıt giyotinine oturmuş, kendi kendine şarkı söylüyor. Komik komik de gülümsüyor. Seslendim ama yanıt vermedi."

"Peki, dinle. Ben bir Uber tutup..."

"Oğlan çırılçıplak, Cory. Hiç giysi yok üzerinde."

"Eyvah. Yoksa bir hâl mi geldi başına?"

"Bilmiyorum. Bunu bildirmem gerekiyor, biliyorsun değil mi?"

"Bekle. Ben gelene dek bekle. Lütfen."

"Acele et."

Benny, eski Quintilio Vaggelli'nin kenarında oturuyordu. Giyotinin uzun, kıvrık bıçağı, eğri bir kılıç misali başının yukarısında uzanıyordu. Cory kapı ağzında dikilmiş, ona bakıyordu. İncinmiş ya da kendine zarar verecek gibi değildi Benny. Tamamen çıplak da değildi. Üzerinde iç çamaşırları vardı, giysileri düzgünce katlanmış hâlde üst üste yere konmuştu. Transa geçmişçesine, ellerini kucağında birleştirerek oturmuş, yavaş yavaş sallanıyor ve kendi kendine şarkı söylüyordu. Bir ninni

miydi söylediği? Yok, bir çocuk şarkısıydı. *Çek, çek, çek kürekleri.* Çıplak ayakları şarkının ritmine göre hafif hafif sallanıyordu. Kızarık gözleri, ötedeki görünmez şeylere dikiliydi. Havadaki tuhaf koku, kimyevi bir maddeden gelir gibiydi. Buna ekşi süt gibi, eski kâğıtların ve tutkalın keskin kokusuyla birleşen başka bir koku eklenmişti. Her tarafında, giyotinin masaya benzer sathında ve aşağıdaki zeminde, savrulmuş kar misali yüzlerce ufak kâğıt şeridi vardı. Vaggelli'yle oynamıştı anlaşılan.

"Benny?" diye seslendi Cory.

Benny gözlerini kırpıştırdı ama yanıt vermedi.

Hâlâ küçük bir çocuğun yüzünü, bedenini taşıyordu. Düz, dar bir göğüs, şişkin bir karın, gözyaşlarıyla ıslanmış pürüzsüz yanaklar. Cildi altın rengindeydi ve saçları, yapışkan bir şey bulaşmışçasına tutam tutam dikilmişti. Sesi tiz ve gür çıkıyordu hâlâ. *Çek kürekleri dere boyunca...*

"Benny, beni duyuyor musun?" Bir adım yaklaştı. Benny'nin dudakları neredeyse hiç oynamıyordu. Şarkı başka bir yerden, Ciltevi'nin uzak köşelerinden hatta daha uzaklardan, Kütüphane'nin ötelerinden geliyordu âdeta. Cory daha dikkatli dinleyince bir yankıyı ayırt etti. İki ses, on ses ya da on bin ses, şarkının hüzünlü dizelerini uyum içinde söylemekteydi.

Neşeli, neşeli, neşeli ol, hayat bir rüyadan ibaret...

75

Bunları ne kadar hatırlıyorsun, Benny? Yoksa tüm bunların önüne de engel mi çektin?

İlk olarak, gece vardiyasındaki güvenlik görevlisi gelip gitti. Sonra ufak tefek kütüphaneci orada kalarak seninle konuşmaya çalıştı. Nihayet güvenlik görevlisi, polislerle birlikte döndü. Birer birer Ciltevi'ne girdiler. Varlıklarıyla seni ürkütmemek için yavaş hareket ediyorlardı. Konuşurken sesleri alçak, temkinliydi.

Onları neyin beklediğini, niçin orada oturduğunu, ne hissettiğini bilmiyorlardı. Tüm görebildikleri, sanayi tipi kâğıt giyotinin üzerinde beyaz küloduyla, ellerini mahrem bölgesinin üzerine kapamış hâlde oturan ufak tefek, yarı çıplak bir çocuktu. Giyotinin uzun, kıvrık bıçağı başının yukarısında uzanıyordu.

Ellerinin sadece seni rahatlatmaya ve korumaya çalıştığını açıklayabilirdin. Yüzünün görünüşü, hafifçe hâlinden memnun hâlde gülümseyişin, gözlerini uzaklara dikişin onları rahatlatmalıydı ama öyle olmadı. Çocukların kâğıt giyotinlerine oturmaması, ortalık yerde mahrem kısımlarını tutmamaları gerekir. Çocukların gecenin bir vakti kütüphanelerde giysilerini çıkarmaması gerekir. Giysilerini onlara sinen gaz, ekşi süt ve göz yakıcı duman kokusundan ötürü çıkardığını açıklayabilirdin. Bıçakların kesmeyi sevdiklerini, bu bıçakla arkadaşlık kurmuş olsan da gerekli önlemleri aldığını söyleyebilirdin onlara. Ama açıklamadın, bu yüzden onlar da anlamadılar. Belki seni uyarıp onlarla konuşmanı, davranış şeklini izah etmeni söylemeliydik ama yapmadık. Açıkçası, bunu yapmak aklımıza gelmedi. Kitaplar çocukların ne yaptığını umursamaz. Kitaplar çocukların tuhaf davranışlarını takdir eder; üstelik meşguldük, öyle değil mi? İlk gerçek sohbetimizin içindeydik. Uzaklarda, çok uzaklardaydık.

Birer birer içeri giren mütecavizler, şarkı söylediğimizi duydular. Hatırlıyor musun? Sizinkilerin sana söylediği şarkı, daha annenin karnındayken dinlediğin *canon perpetuus** vardı dilimizde. Seslerimiz Ciltevi'nin içinde hayaletler misali gelip giden diğer tüm kitaplarla kaynaşırken, üst üste binmiş dizeleri duyan mütecavizlerin kafası karıştı; amaç da buydu zaten. O ezeli ninninin sözleri altında, süregiden mırıl mırıl sohbetimiz onlar tarafından ayırt edilmesin istemiştik. Sözlerimiz bize aitti

* Sürekli kanon. Birden fazla sesin aynı şarkıyı farklı zamanlarda başlayarak, yine de uyumlu şekilde söylemesini ifade eden müzik terimi. –*çn*

o gece. Her çocuğun içinde bir kitap vardır, Benny. Ama her çocuk, o kitabın konuşmalarını duyamaz. Her çocuk dinlemeye hevesli değildir.

Sen o gece dinledin. Bu belki Ciltevi'nin haşin kudretinden, belki öfkeli bir beyzbol sopasıyla temasından ya da sokaktaki insanların hiddetinden, karmaşasından kaynaklanıyordu. Belki o sırada dünyayı anlamlandırmak için bir kitaba ihtiyaç duyuyordun. Sebep her ne olursa olsun gerçekten dinledin; biz de şükran duyduk.

Sohbetimizi hatırlıyor musun? Gittiğimiz yerleri, gördüğümüz şeyleri hatırlıyor musun? Ciltevi bizim erişim alanımız, uzaydaki tüm noktaları barındıran noktaydı ve o gece sen zincirlerinden kurtulmuş bir çocuk, minik bir astronottun; sonsuz ve bilinmesi imkânsız bir evrene ilk sıçrayışını yapıyordun. İlk defa olmak üzere, onca zamandır duyduğun nesnelerin seslerini, senin dikkatini çekmek için çırpınan bütün o tantanacı maddeleri görebiliyordun. Doğaüstü kulaklarınla, madde uzay, zaman ve zihin içinde hareket ederken çıkan seslerin yılankavi şekillerini, dış hatlarını mutlak bir duruluk içinde algılayabiliyordun. Bu seslerin bazıları öyle güzeldi ki kahkahalar atıyor, haz içinde ellerini çırpıyordun; bazılarıysa öyle kederliydi ki gözlerinden yaşlar akıyordu yanaklarına. Ah neler neler görüyorduk!

Alaska açıklarında, geceleyin ay ışığında parıldayan konteyner gemileri. Sisin içinde sarı sarı yükselen kükürtten piramitler. Talan edilmiş ay ve tüm kraterleri; gökküreler, yıldızlar ve asteroitler; kömür karası, elmas taçlı bir karga; Pasifik'in döngüleri boyunca yol alan bir lastik ördek sürüsü. Genç bir kadın, duyduğu ayak sesiyle donup kalıyor; Andromeda gökkubbede ışıltılar saçıyor. Kızılağaçlar yanarken alevler yükseliyor; okyanusun derinliklerinde bir pilot balina, ölü yavrusunu burnunun üzerinde taşıyor; deniz kaplumbağaları plastik ağların içine tuzlu gözyaşları döküyor.

Zincirlerinden kurtulmuş şeylerin bu sonsuzluğunu söze

dökmek ne mümkün! Tek bir an içinde, oluşumun eşiğinde bulunan takımyıldızlara, sürekli bir değişim içindeki birleşimlere tanıklık ettik. Hareketli maddenin coşkun akışını, onun bir bilye ya da beyzbol sopası, bir spor ayakkabı ya da bir hikâye, bir caz ezgisi ya da virüs salgını, bir yumurta ya da eski bir gümüş kaşık şeklini alışını algıladık.

Cerro de La Bufa'daki zengin gümüş madenlerinde İspanya Krallığı'nı varsıllaştırmak için çalışan Zacatecaslı köleleri, sonra aynı gümüşün eritilip demincek andığımız kaşığa dönüştürülmesini, o kaşığın yüzlerce ağıza –açık bekleyen, yiyecek isteyen, genç-yaşlı, kırmızı-pembe, çirkin, dişleri çarpık çurpuk ağızlara– yiyecek verişini, derken okyanus üzerinden bir göçmenin çantasının dibinde seyahat ederek tekrar Yeni Dünya'ya dönüşünü gördük. Bronx'ta bir hırsızın eline geçti bu kaşık. Hoboken'da, ardından Reno'da rehinci dükkânlarına düştükten sonra bir otostopçuyla kıtanın batı ucuna gidip şimdi bulunduğu yere, Amerika'nın Kuzeybatı Pasifik kıyısında bulunan düşük ödenekli bir devlet lisesinin çatı saçağındaki tıkanık yağmur oluğuna ulaştı.

Bu yolculuğu esnasında senin ağzına da yiyecek verdi bu kaşık. Kâğıt giyotininin üzerinde otururken çocukluğunu, annenin o kaşıkla sana muz püresi yedirişini gördün. Sallanan iskemlesinde sallanışını. Sana inek ve ay hakkındaki şarkıyı söyleyişini. *Hey, oyna oyna.* İzlerken ağladın.

Bütün bunları aynı anda gördün ve hissettin. Nasıl mümkün oldu? Çünkü Ciltevi'nde görüngüler hâlâ zincirlerinden kurtulmuş hâldedir. Hikâyeler doğrusal biçimde hareket etmeyi öğrenmemiştir daha; dünyadaki bir sürü şey aynı anda sökün eder, hep aynı anda, seninle örtüşmeli olarak meydana gelir. Zincirlerinden kurtulmuşken, evrenin oluşumunu, yıldız tozu bulutlarını, küçük sıcak göletten yükselen ve yaşamın tümüne kaynaklık eden gaz baloncuklarını görebiliyordun. O gece böyle zincirlerinden kurtulmuş hâlde, olmuş ve olabilecek her şeyle

karşılaştın: Hem biçimle ve boşlukla hem de biçimin ve boşluğun yokluğuyla. Tamamen açılmanın, maddeyle kaynaşmanın, her şeyi içeri buyur etmenin ne demek olduğunu hissettin.

Ve bizler. Bizleri de içeri buyur ettin ve içeri girdiğimizde senin duyu kapılarına erişebildik. Gözlerle görmek, kulaklarla duymak, burunla koklamak, dille tatmak, deriyle dokunmak nasıl olurmuş, nihayet anladık. Kitapların istediği budur zaten. Bedenlerimiz olsun isteriz. Bir bedene sahip olma hâlini ilk kez tahayyül edebildik. O bedenin ortaya çıkardığı bilinci algılayabildik. Biz sana zincirlerinden kurtulmuş dünyayı verdik, senin bize armağanın da buydu.

DÖRDÜNCÜ KISIM

KOĞUŞ

Çocuk yolunu yarı gizli patikalar boyunca arar. Okurken kulaklarını kapatır; kitap hep fazla yüksek olan masanın üstündedir; ellerden biri de hep sayfanın üzerinde durur. Nasıl o, uçuşan kar tanelerindeki biçim ve mesajları okuyabiliyorsa, dans eden harflerde de hâlâ kahramanının serüvenlerini okuyabiliyor. Soluğu, anlatılan olayları çevreleyen iklimin bir parçası; kitaptaki herkes onunla birlikte soluk alıp veriyor. Yetişkinlerden çok daha rahat kaynaşabilir anlatılan kişilerle. Olan bitenler, edilen sözler ona tarif edilemeyecek kadar dokunur; ayağa kalktığında, okumanın karından beyaza kesmiştir.

–Walter Benjamin, "Tek Yönlü Yol"*

* *Son Bakışta Aşk*, "Tek Yönlü Yol", çev. İskender Savaşır, Metis Kitap (2021), s. 67. –*çn*

DERLİ TOPLU SİHİR

Üçüncü Bölüm

Zaten Kırıktı

Bir gün, öğretmenime çayını sunduğum sırada, fincan tepsiden kayıp yere düştü. Üzerine bir şiir yazılmış, çok eski ve çok güzel antika bir fincandı. Öğretmenime, kendi öğretmeninden bir armağandı; en sevdiği fincandı ve çok kıymet verirdi ona.

Fincan yere düşünce çığlık attım. Öğretmenim gözlerini kitabından kaldırıp, başını öne doğru salladı. "Zaten kırıktı," deyip okumaya devam etti.

Kafam karışmıştı. Fincan kırık değildi ve neyse ki düştüğünde de kırılmamıştı. Onu yerden alıp inceledim, hiçbir yerinde çentik ya da çatlak bulamadım. Yıkayıp geri getirdim ve dikkatle öğretmenime çayını sundum. Kendisine eşlik etmemi istediğinde, sakarlığıma dair bir şey söyleyeceğini ya da ne demek istediğini açıklayacağını düşündüm ama öyle olmadı. Sessizce çayını yudumlayıp hiçbir şey olmamış gibi bahçeye doğru bakıyordu. Nihayet, daha fazla dayanamadım.

Kendi fincanımı elimden bırakarak, "Hojo-san," dedim. "Fincanınız kırılmadı. Niçin zaten kırıktı dediniz?"

Fincanını kaldırıp beğeniyle baktı ona. "Biliyorsun, epey eski bir fincandır. Belki iki yüz yıllık. Rengetsu tarafından yapılmış. Rengetsu kimdi, biliyor musun? Müthiş güzel bir kadınmış, ama çok acı bir hayat sürmüş. Gayri-

meşru bir çocukmuş ve daha bebekken evlatlık verilmiş. Daha sonra iki kez evlenmiş ama her iki eşi de, beş çocuğu da ölmüş. O da başını tıraş edip bir Budist rahibe olmuş. Yoksul ama yaratıcıymış. Çanak çömlek yapmaya, fincanlarının ve kâselerinin üzerine şiirler yazmaya başlamış. Çok el üstünde tutulur olmuş ve epey para kazanmış ama tüm parasını yoksullara bağışlamış."

Anlattıklarını sabırsızca dinliyordum. Bunu sık sık yapardı. Konuyu başka tarafa çekip benim sorumu unuturdu, ama bu kez yanıt almaya kararlıydım. Fincanın yan tarafına rahibe tarafından yazılmış şiiri okuyordu.

"Dünyanın tozu, kenara süpürülmüşken burada zâviyemde, her şey var ihtiyaç duyduğum, çamlardaki rüzgâr..."

"Ama Hojo-san! Fincan kırık değil!"

Şaşkın şaşkın baktı bana. "Bana göre kırık," dedi. "Fincanın tabiatı kırık olmaktır. O yüzden şimdi bu kadar güzel ve o yüzden, hâlâ ondan çay içebildiğim için müteşekkirim." Fincana sevecenlikle bakıp çaydan son bir yudum aldı, sonra boş fincanı dikkatlice tekrar tepsiye koydu. "Gittiğinde, gitmiştir artık."

O gün öğretmenim, biçimin geçiciliğine ve her şeyin tabiatındaki boşluğa dair paha biçilmez bir ders vermişti bana.

Öğretmenimin ölümünden birkaç yıl sonra, başka bir fincan dersi çıktı karşıma. 11 Mart 2011'de, öğleden sonra saat 2.46'da, Japonya'nın kuzeydoğu sahili açığında 9 büyüklüğünde bir deniz altı mega bindirme depremi olmuştu. Tokyo'daki küçük tapınakta, depremin dış merkezinden 373 kilometre uzakta çay hazırladığım esnada, birdenbire yana doğru savruldum ve Rengetsu'nun fincanı ellerimden fırlayıverdi. Öğretmenim, beni kendisinin dharma vârisi kıldığında vermişti

bu fincanı; üzerine titriyordum. Ellerimden fırlayınca, sakarlığımdan ötürü kendimi lanetleyerek, atılıp tutmaya çalıştım onu. Ardından yere kapaklandım. Neler olduğunu ancak o zaman fark ettim. Tencereler, tavalar tezgâhın üzerinden kayıyordu. Tabaklar paramparça olup şangırtıyla yere düşüyordu. Başımı sakınarak ellerimin ve dizlerimin üstünde çömeldim. Altımdaki zemin oynuyor, beni sağdan sola savuruyordu ve yiyecekler uçuşuyordu her yanda. Bir şekilde, ocağa erişip gazı kapatmayı başardım.

Deprem altı uzun dakika boyunca devam etti. Bittiğinde, mutfağı temizlerken Rengetsu'nun fincanını yerde parçalara ayrılmış hâlde buldum. Kırıkları toplayıp çalışma odama götürdüm ve sunağa, öğretmenimin portresinin önüne yerleştirdim.

"Haklıydınız," dedim. "Zaten kırıktı."

Tokyo'da yaşadıklarımız, kuzeyde olup bitenlere kıyasla solda sıfırdı. Orada, okyanusta dehşet verici bir tsunami dalgası oluşacak, yoluna çıkan her şeyi silip süpürerek on beş binden fazla insanı ölüme sürükleyecekti. Birkaç gün boyunca tüm dünya, ölümcül karanlık suların dalgakıranları aşıp şehirlere ve kasabalara akarak her şeyi moloza çevirişini izledi. İnsanların arazide düşe kalka ilerleyerek daha yüksek yerlere kaçmaya çalışmalarını izledik. Arabaların, kamyonların sürüklenişini ve içlerinde kısılı kalmış, yüzlerini korku içinde camlara dayamış sürücüleri, yolcuları izledik. Temelinden sökülen apartmanlar karanlık dalgayla bir bütün hâlinde iç bölgelere doğru sürüklenirken, orada yaşayan aileler çatıya tutunup pencerelerden seslenerek, kurtarın bizi diye yalvarıyorlardı. Dalganın yönü tersine dönünce, deniz yutuyordu onları.

Çok insan öldü. Çok insan kayboldu. Diğerleri güç-

bela elde ettikleri tüm mülklerini –evlerini, arabalarını, elbiselerini, mücevherlerini, elektronik eşyalarını ve cihazlarını– kaybetmek pahasına kaçmayı başardılar. Anı değeri bulunan nice paha biçilmez şeyi de kaybettiler elbette: Fotoğraf albümleri, mektuplar, hediyelik eşyalar, yadigârlar ve nesilden nesile ihtimamla devredilmiş tüm aile hazineleri.

Bu da her şeyin geçiciliğine dair başka bir dersti. Japonya sismik açıdan hareketli bir bölgede yer aldığı için, burada sık sık depremler olur. Her an başımıza bir felaket gelebilir ama biz günlük hayatımızın parlak, ışıltılı konforu içinde bunu unuturuz. Yanıltıcı bir emniyet hissiyle sarmalanmış hâlde uykuya dalarız ve ömrümüz bu rüyanın içinde geçer.

Deprem bizi uyandırdı, tsunami aldanışlarımızı sürükleyip götürdü. Değerlerimizi, mala mülke düşkünlüğümüzü sorgulamamıza yol açtı. Benim saydığım her şey –eşyalarım, ailem, hayatım– bir anda sele kapılıp gidebiliyorsa, *Gerçek olan nedir?* diye sormalıyım kendime. Dalga bize, geçiciliğin gerçek olduğunu hatırlattı. Böylece uyanıp gerçek tabiatımızın ayırdına vardık.

Zaten kırıktı.

Bunu bilirsek, her şeyi mevcut hâliyle takdir edebilir, birbirimizi olduğumuz gibi sevebiliriz: Tam anlamıyla, koşulsuzca, beklentilerden ya da hayal kırıklıklarından uzakta. Hayat bu şekilde daha bir güzel, sizce de öyle değil mi?

Çok sonraları bulduğum eski gelenekten bir zanaatkâr, kırıkları altın ve vernikle birleştirerek Rengetsu fincanını onarmayı başardı. Şimdi çatlaklarda, fincanın kırılmışlığını onurlandıran narin altın damarları var. Fincan bana her zamankinden daha tatlı görünüyor artık.

BENNY

Aynı depremdi, değil mi? Anneme verdiğim, Aleph'in felaket temalı kar küresindeki deprem. Onun *içinde* bulunmanın nasıl olacağını hiç düşünmemiştim. Kar küresinin içinde bulunmayı kastetmiyorum çünkü kar küresi gerçek değil. Depremin, tsunaminin ve nükleer erimenin içinde olmayı kastediyorum. Bunlar gerçekti ve içlerinde bulunmak ne boktan olurdu kimbilir.

Ya Aikon'un söylediği, rüyanın içindeymiş gibi yaşamaya dair sözler? Bunu anlayabiliyorum. Ciltevi'nde söylediğimiz ninninin sözleri de böyleydi, fakat o gece olup bitenler, uyanmak ya da kaçıp kurtulmak gibiydi. Buna zincirlerinden kurtulmak demiştin ve sen bir kitapsın, o yüzden bu sözü cildinden kurtulmak gibi anlıyorum. Nasıl tarif edeyim bilmem, fakat aynı şeyi hissettiğimi anımsıyorum. Babam öldüğünden beri ben de felaket temalı bir kar küresinin içinde sıkışmış gibiydim, kürenin camı çevremi kuşatmıştı, başıma gelen her boktan şeyle giderek daralıyor, daralıyordu. Ama o gece Ciltevi'nde, hayatımın kar küresi kırılıp açıldı ve her şeyi görebildim. Her şey kendi hâliyle mükemmel ve gerçekti. O sırada bunu anlayamadım –polisler geldiğinde her şey çok acayipleşmişti, herkes

endişe içindeydi– ama şimdi anlar gibiyim. Aikon'un kırılmışlıktan kastı bu değil miydi? Başım patlayacakmış gibiydi fakat kötü mânâda değil, anlatabiliyor muyum?

Aikon'un kendine benimle aynı soruyu sorması ne komik: *Gerçek olan nedir?* Sanki beni tanıyormuş gibi. Ya da kimbilir belki de herkes kendine bu soruyu soruyordur.

Neyse, bütün bunları hatırlamak iyi. Sana teşekkür etmeliyim galiba. O zaman bana bunları gösterdiğin, şimdi de hatırlattığın için.

KİTAP

Evet, hatırlamak iyidir.

Birçok insan seninle aynı soruyu sordu, Benny. Belki soruların en eskisi, fakat sana özel bir soru olmadığı anlamına gelmez bu. Herkes kendi aldanış küreciğinin içine sıkışmıştır ve herkesin hayattaki görevi kaçıp kurtulmaktır. Kitaplar buna yardımcı olabilir. Geçmişi şimdiki zamana dönüştürebilir, seni zaman içinde geriye götürebilir ve anımsamana yardım edebiliriz. Sana bir şeyler gösterebilir, gerçekliğini değiştirebilir, dünyanı genişletebiliriz ama uyanmak işi sana kalmıştır.

Sesini tekrar duymak güzel. Dönüp gelmen güzel. Tam da vaktinde geldin çünkü işimiz bitene dek yapacağımız çok şey var. Bitirişler zordur; yardımına ihtiyacımız var. Hazır mısın?

76

Benny'yi Ciltevi'nden hastaneye getirdiklerinde, onu tutuklayan polisler çıplak hâldeki çocuğun kolundaki nokta nokta izleri fark ettiler. Görevli hemşireye bundan bahsettiler, o da nöbetçi hekime söyledi. Nöbetçi hekim Dr. Melanie'ye haber

verdi. Dr. Melanie sabahleyin çocuk psikiyatrisi koğuşunda Annabelle'le bir araya geldi.

Benny'nin dosyasını tarayarak, polis raporunu aradı. "Hâlâ kan testinin sonucunu bekliyoruz ama şaşırdım doğrusu. Kendisine uyuşturucu zerk ettiğine dair belirti görmüş müydünüz?"

Koğuştaki ufak bir görüşme odasındaydılar. Annabelle bitap düşmüş hâldeydi. Gece boyunca polisin arayabileceğini düşünerek ayakta kalmış, endişeyle beklediği arama, sabahın altısında da gelmişti nihayet. Alelacele hastaneye gitmiş, Benny muayene için götürülene dek onu kısa süre görebilmiş, ardından birkaç saat boyunca Dr. Melanie'nin gelmesini beklemişti. Bir an düşünmek zorunda kaldı, fakat doktorun ne sorduğunu kavrayınca, başını şiddetle iki yana salladı. "Yo! Tabii ki hayır!"

Dr. M bilgisayar ekranına doğru eğildi. "Rapora göre, tutuklandığı sırada, narkotik maddelerin etkisi altında gibi görünüyormuş. Hastaneye götürülürken devriye arabasında, bir mağaza vitrinine zarar verdiğini itiraf etmiş. Anlaşılmaz şeyler söylüyormuş. Beyzbola dair şeyler. Sanrılar görür gibiymiş. Muayene eden psikiyatrist de aynı kanıdaymış." Tekrar doğruldu. "Son zamanlarda davranışlarında bir değişiklik fark ettiniz mi? Farklı ya da şaşırtıcı herhangi bir şey?"

Annabelle yine hemen yanıt veremedi. Oğlunun davranışları her zaman farklı ve şaşırtıcıydı, Dr. M de biliyordu bunu. İlaveten ne söyleyebilirdi ki?

"Yo. Pek sayılmaz." Yanıtını kayda geçirmek üzere metalik masanın karşı tarafında bekleyen doktora baktı. "Yani biliyorsunuz, Benny bu..." Sanki bu söz, durumu açıklarmış gibi.

"Olağandışı hiçbir şey yok muydu? Alışılmadık bir endişe hâli? Asabilik? Aşırı hareketler?"

Annabelle başını hayır anlamında salladı.

"Bitkinlik? Ani uyuklama isteği? Sızıp kalmak?"

"Seçim günü hastaydı," dedi Annabelle. "Soğuk algınlığı ve biraz ateşi vardı, ben de okula gitmeyip evde kalmasına izin ver-

dim. Çok uyudu. Ertesi gün de evde kalmasına izin verecektim ama çıkıp gitti."

"Okula mı gitti?"

"Hayır. Aradım ama orada değildi. Nerede olduğunu bilmiyordum. Çok endişelendim! Bütün öğle sonrasında ve gece boyunca gelmedi. Kütüphane'de olduğu ortaya çıkınca..." Aklına bir şey gelmiş gibi durakladı. "Bir tuhaflık *vardı* aslında," dedi. "Gitmeden önce tüm tişörtlerimi katlamış..."

Dr. Melanie ona baktı. "Tişörtlerinizi mi?"

Annabelle cesaret bularak öne doğru eğildi. "Evet, ben uyuklarken," dedi. "Ortalığı topluyordum ve tüm tişörtleri çekmeceden çıkarıp bir kenara yığmıştım. Giderken fark etmiş olmalı ki, onları katlayıp gökkuşağı gibi renklerine göre yerleştirmiş! Ne tatlı, değil mi? Böyle şeyleri çok iyi becerir."

Doktor başını sallayarak yine ekranına döndü. "Yeni arkadaşlardan bahsetti mi hiç? Okulundan ya da semtinizden?"

"Hayır," dedi Annabelle yine umudunu kaybederek. "Okulundan yeni arkadaşı yok. Bir kız var sadece, ama galiba burada tanışmışlar..."

Doktor yine ona baktı. "Hastalardan biri miymiş?"

"Öyle galiba, evet."

"İsmini biliyor musunuz?"

"Ona Aleph diyor, ama bence bu gerçek ismi değildir. Sizce?"

Doktor kaşlarını çatıp tekrar Benny'nin vaka kayıtlarını taramaya başladı. "Onun kütüphane arkadaşı değil mi bu? Şu kafasında canlandırdığı tuvaletten kurtarmaya çalıştığı arkadaş. Bana bahsetmişti ondan. Ah, işte burada." Sessizce okuduktan sonra, Annabelle'le yüz yüze gelmek için taburesinde döndü. "O kız gerçek değil, biliyorsunuz değil mi?"

Annabelle doktora bakıp kaldı. "Gerçek değil mi?"

"Bir Güney Amerikalı yazarın öykü karakteri. Hangi yazardı, unuttum..."

"Borges," dedi Annabelle. "Jorge Luis Borges. Arjantinli."

"Evet, doğru. Hiç duymamıştım ismini. Bir seansımızda Benny, Aleph ismindeki arkadaşından bahsedince, alışılmadık bir isim olduğunu düşünüp Google'a yazdım."

"Ben de öyle yapmıştım, ama..."

Doktor tekrar ekrana bakarak, "Gerçekten büyüleyici," dedi. "Öyküdeki aleph, bir insan bile değil. Golf topu büyüklüğünde bir nesne..."

"'Neredeyse dayanılmaz bir parlaklıkta, gökkuşağının tüm renklerini içeren bir küre.' Evet, biliyorum. Ama..."

"'Evrendeki bütün öteki noktaları...'"

"'İçeren bir nokta.' Evet, onu da okudum. Gerçek değil derken kastınız ne?"

Doktor gülümsedi. "Bakıyorum dersinize çalışmışsınız. Kastım, Aleph'in kurmaca bir karakter olduğu. Oğlunuzun çok hareketli bir fantezi dünyası var..."

"Elbette! Çok yaratıcıdır."

"Bu da hastalığa dair bulgularla uyumlu. Sadece Aleph değil. İletişim kurduğu birkaç hayali arkadaşı var."

"Hayali arkadaş mı?"

"İstersiniz *varlıklar* diyelim bunlara. Konuştuğu varlıklar ve onunla konuşan daha nicesi. Aleph bunlardan biri. Benny onun ağaçlarda yaşadığını söylüyor. Ayrıca şey var..." Duraksayıp notlarına baktı. "Bir robot. Tam olarak, B-9 Sınıfı M-3 Genel Amaçlı Kuram Üretmeyen Çevre Kontrol Robotu. Onu tehlikelere karşı uyarıyor. Ayrıca Ş-Adam dediği, protez bacaklı bir hobo diye tarif ettiği varlık var. Bunlar karmaşık görsel sanrılara benziyor; onları görebiliyor, ayrıntılarıyla tarif edebiliyor. Bir de temel nitelikte işitsel sanrılar var. Demlikler, masa ayakları, duş başlıkları, makaslar, spor ayakkabılar, kaldırımdaki çatlaklar, pencere camları gibi. Ama onlardan farklı, temel ve karmaşık bir işitsel sanrı var: Kitap adını verdiği bir varlık."

Dr. Melanie yine durakladı. Konuşmaya sözcüklerini dik-

katle seçerek devam etti. "İlişkileri biraz çekişmeli görünüyor. Başlangıçta Benny paranoya belirtileri sergiliyor, Kitap'ın kötücül niyetleri olduğunu düşünüyor ve onun gizlice kendisini gözlemlediğini, kafasının içine girip ona 'bir şeyler yaptırdığını' iddia ediyordu. Amacı böylece onun 'hayatını anlatabilmek'miş. Öyle söyledi. Bu sabah konuştuğunda Kitap'ın, 'bir şeyler göstermek' niyetiyle kendisine Ciltevi'ne gitme talimatı verdiğini söyledi. Bunların ne gibi şeyler olduğunu sorduğumda, yanıt vermedi. Ben üsteleyince, '*Her şeyi,*' demekle yetindi."

Bu sözler ikisinin arasında, havada asılı kaldı. Koğuşun gürültüsü azalmıştı sanki. Annabelle doktorun böyle, konu gerçekten ilgisini çekmişcesine konuştuğunu hiç duymamıştı. Benny hakkında, Annabelle'den çok daha fazla şey biliyordu sanki. Benny gerçekten bütün bunları ona anlatmış mıydı?

Doktor, "Sakin davranıyordu," diye devam etti. "Önceki paranoyakça davranışlarının hiçbirini sergilemiyordu. Tersine, onun duygu hâlini tarif etmem istense, aklıma *huşu içinde* demek gelir. Tanrı'yı gören bir mistik gibi olduğunu söylemek mübalağalı olur belki, fakat aslında bu Benny'nin kendisinin yaptığı bir kıyaslama ve onun, artık Kitap'ı esasen yardımsever bir varlık olarak deneyimlediğini gösterdi bana."

Sonra başını sallayarak hafifçe güldü. "Çok ilginç bir oğlunuz var, Bayan Oh."

Annabelle boğazını temizledi. "Kusura bakmayın ama bence yanılıyorsunuz."

Doktor irkilmiş gibiydi. "Kitap hakkında mı?"

"Aleph hakkında." Annabelle kucağındaki çantayı kavrayarak sandalyesinde öne doğru eğildi. "O hayal ürünü değil. Gerçek. Benny bana da onu kendisinin uydurduğunu söyledi ama bence yalandı bu."

"Zor bir durum olduğunu biliyorum, Bayan Oh, ama..."

"Aleph o hoş Çinli çocukla arkadaş. Mackson. Benny'nin burada, koğuşta tanıştığı çocuk."

"Ah, Mackson Chu. Evet. Üniversiteye döndü. Stanford'da galiba."

"Tamam, o Aleph'i tanıyor. Kendisine sorun."

"Mackson, Benny'nin oda arkadaşıydı, değil mi? Bu ortak bir sanrıya benziyor biraz. Paylaşılan psikotik bozukluk. Sık görülen bir durum değil, ama..."

"Hasta kayıtlarında kızın adı vardır. Bir bakamaz mısınız?"

Dr. Melanie avuçlarını masaya koydu. "Bayan Oh, sizi temin ederim ki Aleph adında biri tedavi görmedi burada. Böyle bir adı anımsayacağımı düşünüyorum."

Annabelle titrek, keskinleşmiş bir sesle, "Ama onunla *konuştum*," dedi. "Onu *gördüm* de. Konteynerdeki, bana lastik ördeği veren kızdı. Dolunay çıktığı gece Mackson'la birlikte arka sokaktaydı! Benny'nin telefonunda numarasını bulup aradım, o da yanıt verdi!"

Doktor Annabelle'e dikkatle bakıyordu şimdi. "Onunla konuştunuz mu?"

"Konuştum sayılmaz ama sesini duydum. Hem de apaçık şekilde."

"Anlıyorum," dedi doktor dingince. Eline kalem alıp hızlıca not defterine bir şey yazdı. Sonra derin bir nefes alıp omuzlarını dikleştirerek öne eğildi. "Bu çok ilginç, Bayan Oh. Biraz daha anlatır mısınız, ne duyduğunuzu düşündünüz?"

Dr. Melanie'nin defterine aldığı notta, *Çocuk Koruma* yazılıydı.

Ertesi hafta Annabelle'i bir sosyal hizmet görevlisi aradı. Annabelle basamaklardan düştüğünde ona çok nazik davranan hastane çalışanı Ashley değildi arayan. Bir başka kadındı; ön verandada boy gösterip Çocuk Koruma Hizmetleri'nden geldiğini söyledi. İçeri girmesine izin vermemeyi hiç akıl edemedi Annabelle. Kadın içeri girdikten sonra, tüm evi denetlemesi gerektiğini söyledi, Annabelle de boyun eğerek onu önce oturma odasına götürdü.

"Burası Kontrol Merkezi," dedi. Bir parça gurur vardı sesinde. Kadın kafası karışmış gibi görününce, ekledi: "Öyle dedik buraya. Bir tür şaka. Aslında bu benim iş istasyonum."

Kadın ne iş yaptığını sordu, Annabelle de anlattı. Üzeri tozlu, duvarlara dayanmış hâlde yerden tavana dek uzanan yığın yığın çöp torbasını gösterdi kadın.

"Nedir bütün bunlar?"

Annabelle güldü. "Ah, eski haberler sadece."

"Bu da mı şaka?"

"Hayır," dedi Annabelle. Şirketin arşivleme konusundaki tutumunu ve geçirdiği kazadan sonra bunları geri dönüşüme verme sürecini biraz aksattığını açıkladı. "Eşyalar birikip duruyor," dedi pişmanlıkla. Örneklemek için, kanepenin üzerindeki karman çorman giysi ve çarşafları gösterdi. Ayak bileğinden ötürü alt katta uyuduğunu ve neyse ki bileğinin iyileşmeye başladığını, yakında tekrar üst kattaki yatak odasına geçebileceğini söyledi.

"Bir bakabilir miyiz?" diye sordu kadın.

"Tabii. Yalnız adımlarınıza dikkat edin." Kadının önüne düştü, koridora yığılı çer çöpün üstünden atlayıp merdivende birikenler arasında kalmış dar aralıktan yukarı çıktı. "Korkuluğa tutunabilirsiniz."

Kadın nutku tutulmuş hâlde onu izliyordu. Yatak odasına eriştiklerinde, kapı ağzında durup içeriyi taradı. "Yatak bu mu?" diye sordu. Kabalık ya da alaycılık yoktu sözünde; yalnızca bilgi almaya çalışıyordu. Annabelle kadının omzu üstünden içeriye göz attı. Odasına yığılmış öteberiye bir yabancının gözüyle bakıp huzursuz oldu. Kadının yüzünü inceledi. Ne düşünüyordu acaba? Şimdi fotoğraflar çekiyor, boynundaki gümüş zincire takılı küçük bir kalemle, not defterine bir şeyler yazıyordu. Annabelle sessizliği doldurmak için kalem hakkında yorumlarda bulundu. Çok hoşuna gitmişti kalem, böyle el altında olması ne kadar kullanışlıydı; kendisine gerektiği zamanlarda bir türlü kalem bulamazdı.

"Evet," dedi kadın. "Tahmin edebiliyorum."

Ardından banyoyu, sonra da Benny'nin yatak odasını görmek istedi. Yatak odasının kapısını açınca, duyulur şekilde derin bir nefes aldı kadın. "Pekâlâ," dedi.

Odaya girerek itinayla düzeltilmiş yatağa, üzerinde astronot ve gezegen desenleri bulunan yorgana, gömme dolaba düzgünce asılmış giysilere, ay küresinin, bilyenin ve lastik ördeğin yanına dizilmiş kitaplara dikkatle baktı.

"Bakıyorum oğlunuz okumayı seviyor," dedi.

"Evet," dedi Annabelle gururla. "Kitaplara bayılır. O tarafı bana çekmiş."

"Ancak galiba bu sene okul devamsızlığı çok fazla." Kenji'nin küllerinin durduğu kutuyu gösterdi. "Bu nedir?"

Annabelle açıkladı. Kadın başıyla onayladı.

"Başınız sağ olsun," dedi. Bu taziyenin yerini bulması için biraz durakladıktan sonra devam etti: "Burada daha fazla alan bulunduğuna göre, bu odada konuşalım mı?" Yatağı göstererek, Annabelle'i oturmak üzere buyur etti. Kendi oğlunun odasında. Kendi evinde. Sonra konuşmaya başladı.

Kadın o âna dek çok sessizdi ama bir kez konuşmaya başlayınca Annabelle'in dinlemekten başka çaresi kalmadı. Kadın sevimsiz olmayan bir tavırla, yaptığı değerlendirmeyi Annabelle'e ayrıntılı şekilde açıklayarak, Çocuk Koruma Hizmetleri'ne sunacağı rapor hakkında onu bilgilendirdi. Evin darmadağınık hâli, bilhassa arşiv tabir edilen kâğıtlar ve elektronik öteberi ciddi bir yangın riski oluşturuyor, çocuğun fiziki güvenliğini tehdit ediyordu; psikiyatrik geçmişi göz önüne alınırsa ruh sağlığını da. Annabelle evi temizleyip makul seviyede güvenli hâle getiremediği takdirde Benny'nin Çocuk Koruma Hizmetleri'nin velayetine verilmesini tavsiye edecekti. Dediğine göre Benny'nin hastanede olması onlara biraz zaman kazandırıyordu. İki hafta sonra, Annabelle'in ne kadar ilerleme kaydettiğini görmek için tekrar denetime gelecekti. Herhangi bir sorunuz var mı, dedi Annabelle'e.

Benny'nin psikiyatrik geçmişinden kadının nasıl haberdar olduğunu sormak hiç gelmedi Annabelle'in aklına. Bunun yerine, "Ayak bileğim kırıkken evi nasıl temizleyeceğim?" diye sordu.

"İnsanlar böyle hâllerde genellikle akrabalarından, arkadaşlarından ya da sosyal çevrelerinden yardım alır."

Yine aynı şey. "Hiç arkadaşım yok," dedi Annabelle bezgince. "Akrabam da yok, sosyal çevrem de."

"Anladım." Kadın yine not defterine bir şeyler yazdı. "Kirada oturduğunuzu söylemiştiniz, değil mi? Ev sahibiniz yardım etmek ister belki? Zaten dışarıda bir konteyner var, gördüğüm kadarıyla."

"Ev sahibimin oğluyla muhatap oluyorum. Burayı satmak istiyor. Kontratı bozup bizi evden çıkarmaya uğraşıyor."

"Anladım." Kadın bir şeyler daha not edip Annabelle'e baktı. "Durum ciddi, Bayan Oh. Bunu anlıyorsunuz, değil mi?"

Annabelle başıyla onayladı.

"Psikolojik destek almanızı da önermek isterim. Terapistler ve biriktirme bozukluğu bulunan kişiler için destek grupları var. Size başka kaynaklar da önerebilirim..."

Biriktirme bozukluğu mu? Dr. Melanie de psikolojik destek almasını önermiş ve bazı isimler vermişti ama bunlar daha ziyade Annabelle'in kaygı hâliyle ilgiliydi. "Destek gruplarının, temizliği bitirmeme yardımı olmaz."

"Öyle. Yine de altta yatan sorunlara dair yardımları olabilir. Fakat mevcut durum için, temizlik hizmeti veren şirketler var. Listelerini verebilirim size."

"Çok pahalı değil midir onlar?"

"Temizlik işinde olmadığım için bunu pek bilemem ama ev küçük, hayvan pisliği de söz konusu değil. Küf ve toz haricinde bir haşere istilası ya da kirlilik yok ve atılacak şeylerin çoğu toplanmış. Herhalde bir ekip göndererek bir hafta içinde bu işi bitirebilirler."

Annabelle suskunlaştı, gözleri düştü. İşaretparmağını yorganda, Satürn'ün renkli halkaları üzerinde dolaştırdı. Bu yorganı Benny için eBay'den almıştı. Yıldızların, gezegenlerin arasında dolaşan küçük astronotlar öyle sevimliydi ki. Başını kaldırdığında, sosyal hizmet görevlisinin hâlâ onu izlediğini gördü. Derin bir nefes aldı.

Yavaşça ayağa kalkarak, "Bu bir iş değil," dedi. "Bu benim hayatım."

Ertesi sabah süpervizöründen telefon geldiğinde, fena hâlde ters giden bir şeyler olduğunu anladı Annabelle. Süpervizörünün kendisini araması hayra alamet değildi zaten. Öncesinde mesaj gönderip konuşacak durumda olup olmadığını sorması daha da kötüydü. Adam Annabelle'in hatırını sorarak başladı konuşmasına. Bileği nasıldı, baş ağrıları dinmiş miydi. Annabelle elinden geldiğince neşeyle, iyimserce yanıt verdi. Nihayet artık dayanamayıp hangi maksatla aradığını sordu ona. Süpervizörünün derin bir nefes aldığını duydu, ardından sadede geldi adam. Medya takip ajansı, endüstrideki yeni eğilimlere uyum sağlamak amacıyla, çalışma anlayışını güncelliyordu. Sosyal medya, haber medyası alanına yeni bir biçim vermekteydi. Metin tanıma yazılımları, haber takibine duyulan ihtiyacı ortadan kaldırmıştı. Üst yönetim, haber bölümünü küçültüyordu ve Annabelle'in on beş yıldır, ta üniversite mezuniyetinden beri yaptığı iş sona erdirilmişti.

"İzin kullandığım için mi yoksa?" diye sordu Annabelle. "Kullanabileceğimi sen söylemiştin, hatırladın mı? Sarsıntıyı atlatabileyim diye. Buna minnettar kalmıştım. Şimdi tamamen iyileşmiş durumdayım! İki hafta önce tekrar çalışmaya başladım. Seçim haberlerini falan takip etmek için deli gibi çalışmam gerekti ama hiç baş ağrısı çekmeden, görüşüm bulanmadan üstesinden geldim. İşimde bir yavaşlama var mı? Yok! Hata mı yapıyorum, beceremediğim şeyler mi oluyor? Hayır!"

"Beni dinlemiyorsun, Annabelle. Yaptığın işlerde bir sorun yok. Sorun olan işin kendisi. Senin pozisyonun ortadan kalktı. Yeniden yapılanma içinde bizim bölüm tamamen kapatıldı."

"O hâlde yeni bir eğitim verin bana. Yeniden eğitilmeye elverişliyim. Bunu gördün. Başarabileceğimi biliyorsun."

"Evet ama elimden bir şey gelmez artık. Bu aramaları bitirdiğimde, ben de işsiz kalmış olacağım. Bitti artık, Annabelle. Üzgünüm."

Sabahın ilerleyen saatlerinde, bir grup eleman Kontrol Merkezi'ni toparlamaya geldi. Donanımı taşıma battaniyelerine yeni doğmuş bebekler gibi sarmalayarak, kabloları göbek bağları misali aşağı sarkar hâlde kamyonete götürdüler. Sonra geri gelip Annabelle'in U biçimindeki masasını söktüler. Annabelle kanepeye yığılı çamaşırların üzerine oturmuş, odanın ortasındaki boşluğun genişleyişini izliyordu. Ergonomik sandalyesini almak için tekrar geldiklerinde, karşı çıktı. O sandalyeyi çok sever olmuştu, almasınlar diye yalvardı.

"Kusura bakmayın," dedi taşımacı. Hoş bir adamdı ama sandalye, elindeki iş listesinde yer alıyordu; dolayısıyla almak zorundaydı. Annabelle ön verandada durup, adamın sandalyesini tekerlekleri üstünde götürerek dorseye koyuşunu, sonra da kamyonetin gidişini izledi. Adamların çöp torbalarına, arşivlenmiş haberlerin durduğu kutulara hiç dokunmadıklarını, ancak tekrar eve girince fark etti. Kanepeye çöktü. Tişört çekmecesi hâlâ yerde, ayağının dibinde duruyordu. Yanı başında *Derli Toplu Sihir* kitabı vardı. Annabelle'in hayatındaki sorunları ufak ve önemsiz kılan depremler, tsunamiler ve doğal felaketlerle ilgili bölümde sayfaları açılmış hâldeydi. Tabii rahibe mektuplarının hiçbirine yanıt vermemişti. Onun ilgilenmesi gereken daha yıkıcı felaketler vardı. Annabelle küçük kitabı ayak parmağıyla dürttü. Sonra da yerden alıp odanın öte yanındaki kutuya doğru fırlattı. Hayatında ilk kez bir kitabı fırlatıyordu. Sayfaları kuş tüyleri gibi, kırılmış kanatlar gibi titreşerek, havada uçtu kitap.

77

Aikon alnını pencereye yaslayarak, aşağıdaki asfaltın bulanıklaşmasını izledi. Nefes kesici yerden ayrılma ânını bekliyordu ve o an geldiğinde, bir kez daha hayret içinde kaldı. İnsan bedenleriyle dolu, petrol yakıtlı otuz tonluk metalin yeryüzünden ayrılıp göğe tırmanabilmesi, onu her seferinde heyecanlandırıyordu. Uçuş pisti uzaklaşırken, hava trafiği kontrol kulelerini ve hepsi düzenli biçimde yerlerine yanaşmış minyatür uçakları görebiliyordu. Aşağıda Narita şehri uzanıyordu: bir yama işi misali yayılmış gepgeniş bir alan; aralarından otoyollar geçen, dizi dizi ağaçlardan oluşmuş ufak ormanlarla bölünen sıkışık nizamlı yerleşimler ve endüstriyel tarım alanları. Yerde uçağın mini mini gölgesini fark etti; bu gölge sadıkâne biçimde onlara paralel ilerliyor, fabrika çatılarının üzerinden kayıp geçiyor, yolları, nehirleri ve yüzeydeki diğer engelleri sessizce görmezden
522 geliyordu. Uçak yükseldikçe yeryüzü manzarası giderek genişleyip yayılarak nihayet ufkun gri-mavi pusu içinde kayboldu, gölgeleri de silinip gitti.

Aikon arkasına yaslanarak kabine göz attı. Yanı başında oturan Kimi gözlerini yummuş, başını koltuğun dayanağına yaslamıştı. Uzun bir uçuş olacaktı ve Kimi uçağa binmeyi sevmiyordu. Turneye New York'tan başlamışlar, ülke boyunca zikzak çizerek seyahat ediyorlar, büyük şehirlere uğrayıp konferanslar, basın etkinlikleri düzenliyorlardı. Bir televizyon ekibi, evlerindeki dağınıklıktan mustarip Amerikan ailelerini konu edinen bir programın deneme çekimi için onlarla buluşacaktı. Kimi, Amerikalı yapımcıların yolladığı, evlerin "Öncesi"ni sergileyen fotoğrafları göstermişti Aikon'a. Aikon Japonya'daki nice dağınık evin fotoğrafını görmüştü ama Japon evleri ve apartman daireleri ufaktı. Amerikan evleri büyük ve cömertti. Kırlık bölgeler için de aynı şey söz konusuydu ve insanların büyük, cömert umutları, hayalleri vardı. Çok güzel olsa da karanlık bir tarafı

vardı bu umut hâlinin. O karanlık taraf garajlara, gömme dolaplara, yatakların altına tıkılı hâlde duran terk edilmiş meyve sıkacaklarında, egzersiz aletlerinde, küçülmüş giysilerde ve kırık oyuncaklarda gösteriyordu kendini. Onca umut, vicdan azabı ve hayal kırıklığı. Zavallı nesneler bu kadarını kaldıramazdı.

Çözüm gayet basitti elbette: İnsanlar bir sürü şey satın almaktan vazgeçmeliydiler. Fakat yakın zaman önce bir telefon konuşmasında bundan bahsettiği Amerikalı yapımcılar pek heyecanlı bir tepki vermemiş, sonra da kendisine bir not ileterek, deneme çekiminde böyle konulardan bahsetmemesini istemişlerdi. Kimi "böyle konular" derken neyi kastettiklerini sorunca, bir liste göndermişlerdi ona: Tüketim kültürü, kapitalizm, maddecilik, meta fetişizmi, çevrimiçi alışveriş ve kredi kartı borçları. Bu konularda eleştirel bir dille konuşmak Amerika'ya uymuyor, diye açıklamışlardı. Amerikan izleyicileri geleceğe dönük çözümler isterdi. Satın almamak böylesi bir çözüm değildi.

Uçak seyir yüksekliğine erişince pilot, kemer bağlama uyarısını kaldırdı. Kimi gözlerini açıp kabin valizine uzandı. Aikon onun hâlâ, sesler duyan çocuğun annesinden haber almayı umduğunu biliyordu. Kadın son e-postasında, kocasının öldüğü gece onunla kavga ettiklerini yazmıştı. E-posta orta yerinde kesiliveriyordu. Bir daha da ondan haber alamamışlardı.

"Yeni bir şey var mı?"

Kimi şaşırarak ona baktı ve başını iki yana salladı. "Yok." Bir tereddüt geçirdi. Tekrar konuştuğunda sözleri birbiri arkasına geldi. "Sizce kavga ettikleri için kocasının ruhu huzursuz mudur? Belki bir *yūrei** hâline gelmiş, aileyi ziyaret ediyordur.

"Amerika'da *yūrei* var mı?"

"Hayaletler var. Öte yandan, kocası Japonmuş..."

"Doğru. Ne düşünüyorsun?"

"E-postasına cevap yazsak mı diye düşünüyorum. Olur a, belki şu sıralar ona bir yardımımız dokunabilir."

---

* Japon kültüründe, arafta kalmış huzursuz hayaletlerin ismi. –*çn*

78

Benny annesinin işten çıkarıldığından habersizdi. Çocuk Koruma Hizmetleri'nin ziyaretinden de, İşe Yaramaz Wong'un tehditkâr mektuplarından da, geceleyin evde bir başına, endişe içinde uyanık hâlde yatan Annabelle'in nasıl korku içinde olduğundan da haberi yoktu. Ah, nasıl da endişeliydi Annabelle!

Tekrar getirildiği koğuşta onu izliyorlardı şimdi. Kan testleri, uyuşturucu kullanmadığını teyit etmişti. Şimdi vücudunu kesme, kendine zarar verme davranışını takip ediyorlar, Benny'nin ön kolunu inceleyip parmaklarını raptiye deliklerinden oluşan takımyıldız üstünde nazikçe gezdirişini, dudaklarını minik yaralara bastırışını gözlemliyorlardı. Kolu Aleph'in koluna benziyordu artık ama personel bunu bilmiyor, o da açıklayamıyordu. Açıklama yapmaktan vazgeçmişti. Bir şey söylemekten tamamen vazgeçmişti. Dr. M notlarında onun tavrını seçici dilsizlik
524 diye tanımlamıştı, ama tabii Benny'nin bundan haberi yoktu. Hiç kimse bakmazken, her ihtimale karşı, hemşire istasyonundan bir tutturgaç çaldı.

Bu arada, bedenine de tuhaf ve dizginlenemez şeyler oluyordu. Geçmişte Dr. M ilaçlarını değiştirdiğinde fiziki yan etkiler tecrübe etmişti ama bu farklıydı. Bedeni zincirlerinden kurtulmuş gibiydi. Sanki tüm farklı parçaları birden bağımsızlık kazanıp bir başlarına neşeyle eyleme geçmişler, kendilerini ortaya koyuyorlardı. Bu parçaların tecrübesizliği ve temel eşgüdüm noksanlığı yüzünden Benny sakarlaşmış, bir şeyleri yere düşürmeye başlamıştı. Görünüşe bakılırsa bir gece içinde, kasıklarında ve koltuk altlarında yumuşak tüyler çıkmıştı. Penisi, hayaları büyümüştü ve bundan hoşnuttular. Ayakları da büyüyordu, ancak onlar bu değişimden hoşnut değillerdi. Yeniden koğuşa yatışından az zaman sonra bir sabah uyandığında, ayakları hareket etmek istemediler. Benny yataktan kalkıp öylece durdu, ilerleyemediğini anlayınca, tekrar yatağa oturdu. Hastasıydı

böyle işlerin. Böyle işlerin hastası olan bir hasta. Ayaklarının fikir değiştirmesini bekledi ama hemşire o kadar anlayışlı değildi. Kalkıp giyinmesini, kahvaltı salonuna gidip diğerleriyle birlikte karnını doyurmasını istiyordu ve Benny konuşmadığı için, durumunu açıklayamadı. Yatakta oturup hemşirenin azarlayıcı ve gayrete getirici sözlerini dinledi. Onun yardımını kabul ederek ayağa kalkmaya gönüllü oldu ama hemşire kendisini dirseğinden tutup ilerletmeye çalıştığında, topukları yere sıkı sıkı yapıştı ve Benny yere düştü. O sabah kahvaltısını ve öğle yemeğini yatakta yedi fakat akşam yemeği vakti gelene dek, sorunun etrafından dolanmanın, ayaklarını kandırmanın bir yolunu bulmuştu. Çok akıllıca bir yoldu bu. Başparmağının önüne buruşturulmuş bir kâğıt parçası attığı takdirde ayakları için bir hedef koyduğunu, onları ilerlemeye özendirdiğini keşfetmişti. Bir adım. Sonra bir kâğıt parçası daha atıyordu. Yem olarak kullanmak üzere, buruşturulmuş kâğıtlar taşıyordu cebinde. Hedefler önemlidir. Koçu öyle demişti. Her kâğıt parçasının bir sözü, Benny'yi cesaretlendirmeye dönük güdüleyici bir ifadesi vardı.

Bir ayağını diğerinin önüne koy, diyordu bir kâğıt.

Her işte adım adım ilerle, diyordu bir diğeri.

Bir insan için küçük bir adım, insanlık için büyük bir sıçrayış, diyordu üçüncüsü. Gerçekten de Benny, aya ilk kez adım atan Armstrong gibiydi. Ormanda yere ekmek ufakları atan Hansel gibiydi. Kâğıtlardan biri kafasını karıştırmak için oyunbazlık edip, *Bir adım ileri, iki adım geri* diye fısıldadığında, olduğu yerde dönüp geriye doğru yürüyerek bu oyunu boşa çıkarabiliyordu. Bu biraz hesaplama gerektirse de, lüzumlu yere ulaşmayı başarıyordu. Lakin bir süre sonra bu teknik işe yaramaz oldu. Ayakları kalkmasına izin vermeyip onu tekerlekli iskemle kullanmaya zorladılar. Annabelle ziyarete geldiğinde Benny ortak odanın köşesindeki pencerenin önünde, tekerlekli iskemlesindeydi; aşağıdaki işlek caddeye bakar hâlde oturuyordu. Annabel-

le her öğleden sonra gelip onunla kalıyordu. Erkenden koğuşa varıp ziyaret vaktinin gelmesini bekliyor ve vaktin sonuna kadar duruyordu. Benny personelin annesini de izlediğini hissediyor ve dikkatli olması için onu uyarmak istiyor, ama sesi konuşmak istemiyordu. O yüzden sessizliği doldurmak Annabelle'e kalıyordu. Artık bir değişiklik yapmanın zamanı bence, diyordu Annabelle. Son seçimlerden sonra artık haber takip etmekten yorulduğunu söylüyordu, belki başka türlü bir iş bulmalıydı artık. Kütüphanecilik okuluna dönüp diplomasını alabilirdi mesela. Benny artık giderek büyüdüğüne ve daha bağımsız hâle geldiğine göre, böyle bir şey iyi olmaz mıydı? Kütüphaneci bir anne? Şehirde yaşamaktan da yorulmuştu. Mutenalaşma sürecinden, semtlerine bol paralı, fiyakalı arabalara binen sınıf atlama heveslisi insanların taşınıp durmasından bıkıp usanmıştı. Yeni bir başlangıcın vaktiydi artık. İkisi beraber taşraya göçebilirdi. Küçük bir halk kütüphanesi bulunan, birbirine bağlı sevecen insanların yaşadığı, yeşil alanları, kuşları, ağaçları, kelebekleri bol, havası temiz bir yere gidebilirlerdi. Bahçeli bir eve taşınıp bezelye, çalı fasulyesi yetiştirmeyi öğrenebilirlerdi. Patates ekip jöle, turta yapabilirlerdi. Tavuk besleyebilirlerdi hatta: Güzel mavi-yeşil yumurtalar veren şu süslü tavuklardan. Bol bol alanları olurdu. Annabelle bir sanat stüdyosu, hayallerini gerçekleştirmeye ayırdığı bir mekân oluşturabilir, böylece elişi malzemelerini banyo küvetinde tutmak zorunda kalmazdı. Bağımlılarla, iş tutan seks işçileriyle dolu bir arka sokaktaki çöp konteynerine bakmak yerine daha geniş bir odanın çatı penceresinden dağları ve gece vaktinin göğünü izleyebilirlerdi. Annabelle perdeler dikecekti Benny'ye. Kumaş parçalarından bir örgü kilim yapacaktı. Ona bir teleskop alacaktı ki yıldızları inceleyebilsin, belki bir gün gökbilimci hatta astronot olabilsin!

Benny ortak odada Annabelle'in yanı başında oturarak onu dinliyordu.

Ziyaret vakti sona erince Annabelle kendini zaptediyor,

Benny'ye sımsıkı sarılmak arzusuyla yanıp tutuşsa da, omzunu şöyle bir sıvazlamakla yetiniyor, sonra hemşireden dışarı çıkma izni istiyordu. Ağır kapılar ardı sıra kapanıp kilitlendikten sonra, birazcık koridordaki duvara yaslanıp kendini toparlıyordu. Bazen bir banka oturup azıcık ağlaması gerekiyordu. Benny'nin bundan da haberi yoktu.

Günler geçip gitti. Annabelle'in, sağlık güvencelerinin devamı için formlar doldurması ve işsizlik sigortası başvurusunda bulunması gerekiyordu. Tahliye bildirimini temyize götürecek, okuldan gelen e-postalara yanıt verecekti. Evde kanepeye oturmuş, yorgana sarılmış hâlde, önceden Kontrol Merkezi'nin bulunduğu açıklığa bakıyordu. Evdeki gürültünün kaynağı gitmiş, geride yalnızca boşluk ve sessizlik kalmıştı. Çocuk Koruma Hizmetleri görevlisi bir hafta sonra gelecekti, Annabelle temizliğe başlamak zorundaydı. Belki ufak işlerle, üst kattaki banyoyla başlayıp eski elişi malzemelerini çöpe atabilirdi ama gerçekleşmemiş tasarılarının tümünü elden çıkarma düşüncesi, ölüm kadar büyük bir kayıp hissiyle doldurdu içini. Yorganla başını örtüp boş açıklığa bakakaldı. Derken içi geçip huzursuz bir uykuya daldı.

79

Annabelle'i, telefonda çın çın çalan "Deniz Kıyısında" melodisinin şen sesi uyandırdı. Arayan kimdi, hastane mi? Okul mu? Sosyal hizmet görevlisi mi? Patronu mu? Yok, patronu değildi. Patronu yoktu artık. Telefon kanepedeki minderlerin arasına düşmüştü. Annabelle telefonu düştüğü yerden alıp ekrana baktı. Halk Kütüphanesi mi? Acaba Benny'nin başı belada mıydı? Yaptığı başka fenalıkları mı fark etmişlerdi yoksa?

Fakat arayan, ufak tefek kütüphaneciydi sadece. O canlı, hikâye anlatıcı sesi tanımıştı Annabelle.

"Sizi bir yoklamak istedim," dedi Cory. "İyi misiniz diye. Benny nasıl?"

"İyi," dedi Annabelle. "Benny iyi. Ben de iyiyim." Akşam yemeğini yemeyi unutmuştu, midesi gurulduyordu. Dişlerini fırçalamayı unutmuştu, dişleri keçe gibiydi. Bu kadın ne istiyordu? "Evet, ikimiz de iyiyiz, teşekkürler," dedi ama uyurken kurumuş ağzından çıkan sözler anlamsız şeylerdi ve içindeki hisle uzaktan yakından ilgisi yoktu. İçindeki his öfkeydi ve bu şaşırttı onu. Niçin öfkeliydi ki? Kütüphaneci sadece yardımcı olmaya çalışıyordu. Gecenin bir vaktinde güvenlik görevlisine telefon edip Kütüphane'ye göz atmasını isterken, sadece yardımcı olmanın peşindeydi. Güvenlik görevlisi polisleri ararken, sadece kuralları uyguluyordu. Benny'yi ellerinde kan ve kollarında izlerle çıplak hâlde gören polis de onu tutuklayıp hastaneye götürmek zorundaydı.

Cory, Benny'nin ne kadar süreyle orada kalacağını sordu. Annabelle bilmiyordu. Cory onu ziyaret edip edemeyeceğini sordu, Annabelle bunun henüz mümkün olmadığını söyledi. Cory kendisinin yardıma veya başını dayayıp ağlayacak bir dost omzuna ihtiyaç duyup duymadığını sorunca, Annabelle kapattı telefonu. Seni işgüzar, diye geçirdi içinden, bağlantıyı keserken.

Akşama doğru kapının zili çalınca Annabelle duymazdan geldi fakat zil bir türlü susmadı. Annabelle, İşe Yaramaz'la yeniden yüzleşmeye hazırlanarak kanepeden doğrulup kapıyı açtı. Ufak tefek kütüphaneci elinde bir kitapla, darmadağınık ön verandada duruyordu. Kitabı Annabelle'e sundu. Evin adresini Kütüphane'nin veri tabanından bulduğunu söyledi. Niyeti rahatsızlık vermek değildi; Benny'ye bir şey, onun kütüphanedeyken okuduğunu gördüğü bir kitabı getirmek istemişti.

Jorge Luis Borges'in *Aleph ve Diğer Öyküler* kitabının kütüphane nüshasıydı bu.

"A!" dedi Annabelle. "Demek *gerçekten* bunu okuyormuş!" Tutmak için uzandı ama düştü kitap. Almaya davranıp yere

eğildi, doğrulduğunda ufak tefek kütüphanecinin şaşkın gözlerle, ağzı açık kalmış hâlde oturma odasına baktığını gördü.

"Vay be," dedi kütüphaneci. "Neler oldu burada?"

Bu sorunun pervasızlığı, Annabelle'i altüst etti. Yavaşça yere çömelip bir gazete yığınının üzerine oturdu. Bacakları titriyor, hırıltıyla nefes alıyordu. "Lütfen..." dedi, elini göğsüne bastırarak. Lütfen ne? Kadın anlayamadı.

"Astım mı bu?" diye sordu Cory. "Fısfısın var mı?" Annabelle'in doğrulmasına yardımcı olup oturma odasına doğru yürümesine yardımcı oldu. Fısfıs kanepenin altına düşmüştü. Annabelle diz üstü çöküp fısfısı aldı, kendini tekrar kanepenin üzerine atıp bir nefes çekti.

Düzgün nefes almaya başlayınca, "Kusura bakma," dedi. "Alerjim var."

Cory başıyla onayladı. Oda küf kokuyordu. "Ne getireyim sana? Bir bardak su ister misin?"

Annabelle hayır anlamında salladı başını. "Hayır, sağ ol. İyiyim şimdi. Oturmaz mısın?"

Cory odaya göz attı. Oturacak yer yoktu.

"Ortalık darmaduman, biliyorum," dedi Annabelle. "Buraya pek kimse gelmez..."

Cory tereddüt etti. Bir elbise yığınını kenara itip kanepenin kenarına oturdu. Annabelle'in nefesinin hafif hırıltısı ve akşamüzeri güneşinde hayalet misali süzülen toz zerreleri bulutu haricinde, sessiz ve sakindi oda. İkisi de konuşmuyordu. Nihayet, Cory sessizliği bozdu.

"Burada uzun zamandır mı oturuyorsunuz?"

Soru zararsız görünüyordu fakat Annabelle'in ihtiyacı olan tam da buydu. Cory'ye her şeyi anlattı: Kenji'nin bu evi nasıl bulduğunu, başlarda ne kadar mutlu olduklarını; nazik Bayan Wong'u ve işe yaramaz oğlunu; Benny'nin doğumunu ve Kenji'nin ölümünü; işini nasıl kaybettiğini ve Çocuk Koruma Hizmetleri'nin ziyaretini. Evi temizlemezsem Benny'yi benden

alacaklar, dedi, sonra da Benny'nin dertlerinden söz etti. Uzun uzun konuştu, Cory de dinledi. Sık sık anneleri dinlerdi: Dengesiz anneleri, kızgın anneleri, üzüntülü anneleri, ağlayan anneleri, endişeli anneleri, fakir ve evsiz anneleri, bağırıp çağıran anneleri ve deli olduğu aşikâr anneleri. Bunun eğitimini almıştı, o yüzden bel vermiş kanepede Annabelle'in yanı başında oturup dinledi. Arada bir sorular soruyordu. Nihayet Annabelle'in sözcükleri tükendiğinde, Cory bir kütüphanecinin veciz kesinliğiyle, durumu özetledi.

"Demek yapılacak ilk iş buradaki dağınıklığı ortadan kaldırmak, öyle mi?" Düzgünce katlanmış tişörtlerin durduğu çekmeceyi gösterdi. "Galiba zaten işe başlamışsın."

Annabelle yerdeki çekmeceye baktı. Birkaç tişört, kaçmak istercesine kat yerlerinden açılıp, çekmecenin kenarına doğru kabarmıştı. "Benny topladı onları," dedi. "Kaçmadan hemen önce..." Boğazına bir hıçkırık oturdu, fakat Cory bunu fark etmemiş gibi yaptı. Yerdeki büyük giysi yığınını gösterdi.

"Bunlar elden çıkaracağın giysiler mi?"

Annabelle elinin tersiyle burnunu sildi. "Onlar yıkanacak çamaşırlar. Elden çıkaracaklarım şurada." Cory'nin ayağının dibinde duran yarı dolu mukavva kutuyu gösterdi. *Derli Toplu Sihir* en üstte, düştüğü yerde duruyordu. Cory kitabın kapağını tanıdı.

"Şu temizlikçi Japon hanımların kitaplarından, değil mi? Böyle konular Kütüphane'de hayli revaçta." Kitabı kutudan çıkarıp sayfalarını karıştırmaya başladı. "Niçin atıyorsun bunu?"

"Bilmem. Kızıvermiştim. Kitapları hiç atmam," dedi Annabelle, özür dilercesine. "İstersen alabilirsin."

Cory kitabın başlığını okudu: "*Antik Zen'in Dağınıklıktan Kurtulma ve Hayatınızı Kökten Değiştirme Sanatı.* Kulağa harika geliyor ama nasıl oluyormuş bu?"

"Ah, yazarın etraflı bir felsefesi ve yöntemi var. Nesnelerin her birini elinize alıp kendinize birtakım sorular sormanız gerekiyor. Benim pek işime yaramadı."

"Ne gibi sorular?"

"Tam hatırlamıyorum. Size haz veriyor mu, enerjinizi yükseltiyor mu. Yararlı mı. Öyle şeyler."

Cory yerden bir CD aldı. "Bu nasıl bir his veriyor sana?"

"Hiçbir şey."

"A, bir dakika. Tutman gerekiyor, değil mi?" CD'yi Annabelle'e uzattı. "Ya şimdi? Bir şey hissettin mi?"

"Hiçbir şey hissetmedim."

"Olumlu bir enerji yok mu? Hoş bir titreşim? Neşe?"

Annabelle CD'nin arkasına baktı. Etikette *16/04/2007 Virginia Tech, Cho, Blacksburg, VA* yazılıydı. "Dalga mı geçiyorsunuz? Kusasım geliyor." CD'ye Cory'ye geri verdi.

"Tamam, bu da bir şey. Yararlı mı?"

"Pek değil. Çıkarıldığım işten kalma bir yedekleme diski." Bir tereddüt geçirdi. Eski CD'lerin kargaları korkutmak için kullanıldığını görmüştü. Onları iplerle Noel süsleri misali ağaçlara asıyorlardı, CD'ler güneşin altında dönüp küçük gökkuşakları oluşturuyordu. Annabelle kargalarını korkutmayı hiç istememişti ama belki de istemeliydi. Onları korkutmuş olsa, ölmeyeceklerdi. Gerçi neyse ki tümü ölmemişti; belki ölmeyenler geri gelir, Annabelle de iplere astığı CD'lerle onları korkutup kaçırarak güvende olmalarını sağlardı. Elini uzattı. "Aslında, kullanabilirim bunu..."

"Bence atalım gitsin," dedi Cory. CD'yi kutuya fırlatmaya hazırlandı.

"Dur!" dedi Annabelle. "Önce ona teşekkür etmek gerekiyor."

"Teşekkür edeceğim, öyle mi?"

"Sen değil, ben teşekkür edeceğim. O bana ait, dolayısıyla onu atmadan evvel, bana sağladığı destek için minnettarlığımı göstermem gerekli."

Cory elindeki diske baktı. "Bu CD'nin sana destek olduğunu hissediyor musun?"

"Hayır."

"Minnet hissin var mı?"

"Hayır."

"Tamam o zaman." Bileğinin hızlı bir hareketiyle diski gümüş bir frizbi gibi döndürerek kutuya yolladı, ardından odaya göz attı. "Bunlar hep işinizden kalma süprüntüler mi?"

"Bu benim arşivim. Ama evet, öyle."

"Hepsini atabiliriz yani?"

Annabelle yine tereddüt etti. "Muhtemelen süpervizörümü arayıp izin almam gerekir. Arşivleme konusunda gerçekten ödünsüzdürler."

Cory bir öbek eski ses bandını, atılacaklar kutusuna yerleştirdi. "Seni işten çıkardılar, Annabelle. Onlara hiçbir borcun yok. İstediklerini alıp bunca pislikle baş başa bıraktılar seni."

Bunca pislikle, diye düşündü Annabelle. Bütün bunlar pislikten ibaret miydi gerçekten? Gözlerini duvarlara dayalı torbalarda, yerden tavana dek yükselen gazetelerde, ışığı kesen kutularda gezdirdi. "Atamam bunları."

"Niçin atamazsın?"

"Çünkü her şey burada! Bu benim işim, benim hayatım..."

"Hayatın mı?"

Annabelle okuyarak, dinleyerek, izleyerek geçirdiği onca seneyi, biriken onca haberi, öğrendiği ve dikkatle kaydettiği onca şeyi düşündü.

"Evet," dedi. "Hayatım."

"Gerçekten mi? Hepsi bu kadar mı? Başka bir şey yok mu?"

"Olmaz mı," dedi Annabelle. "Benny var..." Birden durdu. "Ah, anladım ne demek istediğini."

Cory kanepenin kolçağına oturdu. "Şimdi bak," dedi. "Bunu tek başına yapamazsın. Sana çok ağır gelir. Arayacak kimsen yok mu?"

"Hayır. Gerçekten yok."

"Facebook arkadaşların yok mu?"

"Yani bir sosyal çevrem mi? Yapma lütfen."

"Ya Benny'nin arkadaşları? Azıcık paraya ihtiyaç duyan, bir şeyleri taşıyabilecek birkaç gürbüz ergen?"

Annabelle başını hayır anlamında salladı. "Hiç arkadaşı yok. Gerçek arkadaşı yok yani. Tüm arkadaşları hayal ürünü."

"Çok yaratıcıymış."

"Ruh doktoru öyle düşünmüyor. Uyum zorluğu belirtisiymiş bu."

"Doğru," dedi Cory. "Durum fena."

Cory az sonra, *Derli Toplu Sihir*'i de yanına alarak ayrıldı ve o ayrılınca, Annabelle biraz daha rahatladı. Epey saattir yemek yemediği aklına geldi, yorganı üstünden atıp mutfağa gitti. Giderken, atılacaklar kutusunun tepesinde duran CD'ye takıldı gözü. Virginia Teknik Üniversitesi'ndeki toplu kıyımını dün gibi hatırlıyordu. Takip etmekle görevlendirildiği ilk toplu kıyımdı bu. Cho adında Koreli bir çocuk olan katil, üniversitede öğrenciydi. İki yarı otomatik tabanca satın alarak bunlarla kırk dokuz kişiyi vurmuş, vurulanlardan otuz ikisi ölmüştü. Benny beş yaşındaydı o zaman. Anaokuluna yeni başlamıştı. Sandy Hook İlkokulu'ndaki dehşetli kıyımdan bile önceydi bu, fakat Annabelle oğlunu gözünün önünden ayırmaya korkuyordu. Cho ismi Oh'ya benziyordu, bu yüzden diğer çocukların onu hedef alabileceğinden endişe ediyordu. Bunu Kenji'ye söylemiş, ama o Annabelle'i kucaklamakla yetinerek korkularına gülüp geçmişti. Hiçbir şey olmamıştı gerçekten. Kenji hayattayken her şey çok daha kolaydı. Tüm bu rahatsız edici hatıralar, elindeki ufak ışıltılı diskteydi ve Annabelle bütün bunları evden yolladığı için memnundu, ama biraz minnettarlık duymaktan da zarar gelmezdi. CD'nin kabahati değildi olup bitenler. Eline alıp tuttu onu.

"Teşekkür ederim," dedi CD'ye ve moralinin biraz düzeldiğini hissetti. Bu *Derli Toplu Sihir* işe yarıyordu belki de. Belki

o küçük kitabı Cory'ye vermemeliydi. Nesnelerden kurtulmaya dair böyle bir sorun vardı. Onlara ne zaman ihtiyaç duyacağınız belli olmazdı.

80

"Teşekkürler," dedi Aikon. Eğilip selam vererek, St. Louis'deki kürsüden ayrıldı. Alkışlar yükselirken, önündeki ışıl ışıl, heveskâr çehreler denizine baktı. Birkaç kararlı kişi ayağa kalktı. Bir duraksamanın ardından, diğerleri de geride kalmamak için yerlerinden kalktılar. Az sonra tüm dinleyiciler ayaktaydı. Bu içten minnettarlık gösterisi sonradan, daha düzgün katlanmış çorapların, daha derli toplu çekmecelerin yolunu açacaktı âdeta. Birden kendini yorgun hisseden Aikon, tekrar eğilerek sessiz bir dua hareketiyle avuçlarını kalbinin üzerinde birleştirdi: Tüm varlıklar mutlu olsun.

Otel odasına döndüklerinde, Kimi bundan sonraki programlarını kısaca aktardı ona. "Buradan Kansas'taki Wichita'ya gidiyoruz. Çekim ekibi bizimle orada buluşacak. Kansas, *Oz Büyücüsü*'nün geçtiği yer, o yüzden yapımcılar deneme çekiminde bir Oz teması kullanmayı düşünüyor. Ev ziyaretini çekeceğiz, iki de kitapçı etkinliğine katılacağız. Sonra Pasifik sahiline geçeceğiz."

Aikon, üstünden uçtukları düzlükler denli geniş görünen büyük boy yatağa oturmuştu. Öteki uca tünemiş olan Kimi çok ufak ve yorgun görünüyordu. Aikon da yorgundu. Esnemesini bastırarak başıyla onayladı. "Son durağımız orası, değil mi?"

"Evet. Sonra evimize döneceğiz."

"Güzel," dedi Aikon, topuklarını birbirine vurarak. "Ev gibisi yok."

"Ama elbette bu sadece *Öncesi* bölümü. Altı hafta içinde, *Sonrası* bölümünü çekmek için dönmek zorundayız."

"Elbette." Aikon gözlerini yumup derin bir nefes aldı. Zihninin sıkılı bir yumruk olduğunu tasavvur etti, sonra parmaklarının gevşeyip açılmasına izin verdi. Zihninin durgunluğunun ve boşluğunun tadına vararak öylece oturdu. Ama sonra bir düşünce belirdi kafasında. Bu deneme çekimine niçin onay vermişti ki? Aklına art arda başka düşünceler geldi. Bunu yapmak ne işe yarayacaktı? Nasıl bir faydası olacaktı? Ne anlamı vardı? İç çekerek gözlerini açtı. Kimi onu izliyordu.

"Uygun görünüyor," dedi Aikon. "Yayınevi memnun mu?"

"Evet," dedi Kimi. "Herhalde."

"İyi." Aikon, Kimi'nin yüzünü inceledi. "Yorgun görünüyorsun." Dinleyiciler arasındaki kadınları düşündü. Hepsi iyi, ağır işler gören kadınlardı ve gülümseyen çehrelerinin altında, onlar da yorgun görünüyordu.

Kimi oturduğu yerde dikleşti. "Yo, iyiyim ben."

"Benim iki katım çalışıyorsun," dedi Aikon. Bu doğru değildi aslında. Konuşmasından sonraki imza kuyruğu uzundu; kadınlar ellerinde kitaplarıyla, Derli Toplu Sihir Yöntemi'nin hayatlarını nasıl da dönüştürdüğünü ona anlatmak için sabırla beklemişlerdi. "Hayır, hayır," dedi Kimi. "Benim yapabileceğimden çok daha fazlasını yapıyorsunuz! Çok insana yardımınız dokunuyor."

Kadınlar niçin ne kadar çalışsalar da içlerini kemirip duran yetersizlik korkusunu, geri kaldıkları, daha iyi olabilecekleri ve olmaları gerektiği korkusunu dindiremiyorlardı? Tişört katlamanın, çocuk yetiştirmenin, kariyerlerini yönetmenin, hayatlarını sürdürmenin yolunu yordamını gösteren basit kurallar istemeleri şaşırtıcı değildi. Bir doğru, bir de yanlış yol bulunduğuna inanmak ihtiyacındaydılar: Öyle olmak zorundaydı! Çünkü şayet doğru bir yol varsa, belki o yolu bulabilirlerdi. O yolu bulup kuralları öğrenince hayatlarındaki tüm parçalar yerine oturacak ve mutlu olacaklardı.

Ne yanılgı.

Derli Toplu Sihir'in yaptığı, bu yanılgıyı beslemekten mi ibaretti? Mantık dışı bir mükemmellik için, bir yanlış standart daha mı yaratıyordu? Hayatınız bir kendini geliştirme projesi değil, demek isterdi onlara. Şu hâlinizle mükemmelsiniz zaten!

Asistanına gülümsedi. "Bütün yaptığım gülümseyip her ne aklıma gelirse söylemek. Ama sen tüm sersemce sözlerimi çevirmek zorundasın. Yıpratıcı olmalı."

"Hayır, hayır! Çok şey öğreniyorum sizden! Bilmediğim öyle çok şey var ki..."

Şu hâlinle mükemmelsin. Eski öğretmeni bir keresinde böyle demişti ona. Sakince, önemli bir şey değilmiş gibi söylemişti bunu, fakat Annabelle onun ciddi olduğunu anlayarak afallamıştı. Öğretmen onu berrak şekilde görmüş ve mükemmel olduğunu düşünmüştü. Bu ne kadar muhteşemdi! Bütün bunlar çok hızlı şekilde geçmişti zihninden, ama öğretmeni hâlâ konuşuyordu.

Yine de kendini biraz geliştirebilirsin. ...

Elbette. Bu da aynı şekilde doğruydu. Her iki söz de doğruydu ve sevinci bir çocuğun balonu gibi patlarken bile, gülümsemek zorunda kalmıştı Annabelle. Nasıl da şişinivermişti öyle! Sonra nasıl da sönüvermişti! Çok gülünçtü gerçekten. Üzücüydü aynı zamanda; ikinci gerçek ilk gerçeği nasıl da silerek, onu yalın bir yoksunluk hissi içinde bırakmıştı. Dinleyicileri arasındaki kadınların hissettiği buydu işte ve bu onların kabahati değildi. Yeterli olmadıklarına inanmaya şartlanmışlar ve kendilerini geliştirmeye öylesine odaklanmışlardı ki, yapılarındaki mükemmelliği unutmuşlardı. Onlara şöyle demek isterdi: *Rahat olun! Uğraşmayı bırakın! Bir şeyler satın almayı bırakın! Gelin boş boş oturalım ve bir süre hiçbir şey yapmayalım.* Ama bu televizyon programı için uygun olmaz, kitabın satılmasını da sağlamazdı.

"Dostumuz Bayan Oh'dan haber geldi mi?"

"Hayır. Ona yazdım ama yanıt vermedi."

"Biraz dinlen, Kimi."

Kimi kalkıp kapıya doğru gitti, sonra duraksadı. "Bir şey daha var..."

"Evet?"

"Önemli değil aslında. Ama bilmeniz gerektiğini düşündüm. Geçenlerde bir... eleştiri... vardı. Twitter'da. Kitaplar hakkında söylediklerinize dair."

"Öyle mi? Ne demişim kitaplar hakkında?"

"Sadece sizi mutlu eden kitapları bulundurduğunuzu."

Aikon manastırdaki ikametgâhında raflara dizdiği kitapları düşündü. Kıymetli kitap koleksiyonu geldi gözlerinin önüne. Yaklaşık olarak ayda bir bunları teker teker raftan indirir, tozlarını alır, sırf seslerini tekrar duymak için sayfalarını açıp birkaç cümle okurdu ki ihmal edildiklerini düşünmesinler. Büyük sevinç verirlerdi ona. Tekrar onların arasında olmak için neler vermezdi.

"Doğru," dedi. "Ters bir şey mi var bunda?"

"Hayır. Ama sizi eleştirenler, kitapların insanları mutlu etme yükümlülüğünün bulunmadığını söylüyor. Bazı kitapların kedere ya da kafa karışıklığına yol açabileceğini, bunun bir sorun teşkil etmediğini söylüyorlar."

"Öyle tabii! Aynı fikirdeyim." Rafında Üstat Dogen'in ve Mumon'un yanı başında duran, üniversite yıllarından kalma Kafka, Mişima, Nabokov, Abe ve Woolf kitapları geldi aklına.

"Bir kitap Nazisi olduğunuzu söylüyorlar. İnsanlara kitapları yakmalarını söyleyen Goebbels gibi."

"Anladım," dedi Aikon. Tekrar gözlerini yumdu. "Bütün bunlar Twitter'da mı olup bitiyor?"

"Evet," dedi Kimi. "Televizyon yapımcıları kaygılı. Kitapçılar da. Böyle bir fikir yayıldı birden. Temizlikçi Japon hanımların kitap karşıtı olduğu yönünde."

81

> Sahip olduğunuzu düşündüğünüz her şey –eşyalarınız, hayatınız– bir anda siliniverince, kendinize sormalısınız: *Gerçek olan nedir?*

Cory kitaptan başını kaldırıp tempehli ve avokadolu sandviçinden bir ısırık daha aldı. İş arasında dışarı çıkmış, kütüphanenin üstü kapalı avlusunda oturuyordu. Vaktiyle burası sevilen bir yemek mekânıydı ve çevredeki birçok büro çalışanı burada bir araya gelirdi. Ama son yıllarda avluya hâkim olan evsizler, sığınakların kapandığı sabahın erken saatlerinde gelip alışveriş arabalarını kafe masalarının yanına çekmeye başlamışlar, mekânı oturup dinlenebilecekleri geçici bir özerk bölge hâline getirmişlerdi. Cory evsizlerin toplanma haklarını savunuyor, kokuya ve dökün tülere rağmen burada yemek yemeye çaba gösteriyor-
538 du. Bir çocuk kitapları kütüphanecisi olarak, Süreli Yayınlar ya da Yetişkin Edebiyatı bölümlerindeki meslektaşları denli evsiz kütüphane ziyaretçileriyle etkileşim içinde değildi. Yine de birkaç ismi ve simayı biliyordu.

Ötedeki masada Jenny vardı: Tinkerbelle adlı köpeğiyle, eski bir öğretmen. Onun yanındaki, Gordon'dı: Nikotinden sararmış sakalı ve titreyen elleriyle, bir Irak gazisi. Diğer tarafta geniş, candan tebessümü ve ağzında çiğnemeyi sevdiği kir pas içindeki pelüş hayvan koleksiyonuyla, pörtlek gözlü Maisie oturuyordu. Tatlı, ürkek Dexter en uçtaki masaya geçmiş, başı eğik hâlde, bir yerden tekme ya da yumruk gelmesini bekler gibi yan gözle bakıyordu dünyaya. Yaşlı Marksist şair Slavoj, tam Cory'nin önündeki masanın başında, tekerlekli iskemlesinde oturuyordu. Kütüphanenin demirbaşı, bir nevi azaptı Slavoj ama birçok konuda bilgisi vardı. Kendine Aleph diyen, aslında kütüphane kartında adı Alice diye geçen kızla ahbaplığı vardı. Adı geçenlerde personel toplantısında, bir sosyal hizmet görevlisinin onu kadınlar tuvaletinde kendine iğne vururken

bulmasının ardından gündeme gelmişti. Bir sanatçı, başakçılık yapan, arınma tedavisi görmediği zamanlarda sokaklarda yaşayan evsiz barksız bir kızdı. Kütüphane kartı almak için kullandığı adres, yerel barınaklardan birine aitti. Takma adı, mahlası anlaşılır görünüyordu. Bir yıl önce yönetimden onay almaksızın yaptığı, insanları Kütüphane'nin koleksiyonları arasında labirentimsi yollara yönlendiren sanatsal yerleştirim yüzünden, adı kütüphaneciler arasında kötüye çıkmıştı. Jevaun'ın çok Borgesyen bulduğu bu yerleştirime, "Çatallanan Yollar" adını vermişti. Bazı kütüphaneciler kitapların içine sıkıştırılmış tuhaf şeyler bulmaya itiraz ederken, Cory ne zaman kızın bıraktığı acayip parçacıklara, ufak tefek nesnelere denk gelse, hafiften heyecanlanırdı. Bunlar bir hazine avının ipuçları gibiydi: Şifreli notlar, kartpostallar, çiklet ambalajları, solgun Polaroid fotoğraflar, kurutulmuş çiçekler, sinema biletleri, iş ilanları, vesaire. Bunlar ilk bakışta rasgele, tesadüfi görünse de altta yatan incelikli örüntüyü, anlatımsal niyeti ya da şu kitabın başka bir kitaba tercih edilmesinin maksatlı olduğunu sezebiliyordunuz. Bu yolların başı ve sonu var idiyse şayet, Cory hiçbirini baştan sona katetmemiş, fakat içinde merak uyanmıştı. Bir yolculuğa başlamayı ya da bir anlam kurmayı vadediyordu yollar. Mesela eski *Grimm Masalları* baskısının içine sıkıştırılmış bir kâğıt şerit bulmuştu. Kâğıdın üstünde, daktilo harflerine benzetilmiş bir elyazısı vardı. Kitabı raftaki yerine koymuş fakat daha sonra gelip tekrar baktığında birinin onu aldığını görmüştü. O zaman hafiften kıskanmış, ipucunu kimin bulduğunu merak etmişti. Bir yolculuğa çıktılarsa şayet, o yolculuğa çıkan kendisi de olabilirdi.

Sandviçinden bir ısırık daha alıp yine kitabın alt başlığına baktı: *Antik Zen'in Dağınıklıktan Kurtulma ve Hayatınızı Kökten Değiştirme Sanatı.* Tüm kitapların eşit yaratılmadığını düşündü. Bilhassa kişisel gelişim türünde, ayıklanması gereken birçok kitap vardı ama elindeki farklı görünüyordu. Bu kitap, gezegeni mahveden karbon tabanlı kapitalizmin boktanlığının ayırdındaydı. Kitap, sorunun sistemden kaynaklandığını söyler

gibiydi. Kişinin dağınıklığı tembelliğin, ertelemeciliğin, psikolojik bozuklukların ya da karakter kusurlarının sonucu değildi. Sosyo-ekonomik hatta felsefi bir sorun, kişinin dünya görüşünde ruhsal bir devrim yaşanmasını ve neyin gerçek, neyin önemli olduğunu radikal biçimde yeniden değerlendirmeyi şart koşan bir Marksist yabancılaşma ve meta fetişizmi sorunuydu. Kitabı ters çevirip kel kafalı rahibenin resmine baktı. Kadın da duru gözlerle, dolaysızca ve sanki bir şey beklermiş gibi ona baktı. Tam o anda, Annabelle'in perişan oturma odası geliverdi aklına.

Cory, "Ne?" dedi rahibeye. "Bu konuda ne yapayım istiyorsun?"

Kendini bir yanıt bekler hâlde bulup şaşırdı.

Meta fetişizmi? Karbon tabanlı tüketici kapitalizmi? Marksist yabancılaşma? Annabelle'in okuduğu, genç rahibeye ve kristal tacına dair kitap bu olabilir miydi gerçekten?

540 Hem evet hem de hayır. Sonuçta kitaplar tek bir hâl içinde var olmazlar. "Bir kitap" kavramı münasip görülmüş bir kurmacadır sadece; biz kitapları böyle anarlar, çünkü bu, yayıncılık dünyasındaki fasulye sayıcılarının ihtiyacına olduğu kadar, yazarların egolarına da hizmet eder. Ama gerçek çok daha karmaşıktır. Teker teker kitaplar vardır elbette –hatta şu an elinizde onlardan birini tutuyor olabilirsiniz– ama biz bundan ibaret değilizdir. Kendimizi abartır gibi görünme riskini göze alarak, hem Tekil hem de Çoğul olduğumuzu, sürekli değişen bir gerçeklik, bedensiz bir akış olduğumuzu söyleyebiliriz. Biçimden biçime geçip değişerek, gözünüzle sayfanın üzerindeki siyah işaretler şeklinde, kulağınızla yükselen sesler şeklinde buluşuruz. Sonra zihninizde dolaşır, böylece kaynaşır ve çoğalırız.

Peki, yazar hakkında ne demeli? Herhangi bir kitabın size söyleyeceği gibi, yazarlar esasen bir fikirdir ama bu onların lüzumsuz oldukları anlamına gelmez. Tam tersine. Kitaplar yazarlara ihtiyaç duyar. Duyar elbette! Parmaklarımız yoktur, klavyenin tuşlarına basamayız. Sizin büyük beyinleriniz bizim

dölleyicimiz, duyarlı bedenleriniz bizim taşıtlarımız, tutkularınızsa varoluş ateşimizi tutuşturmak için bize gereken yakıttır. Yazarlar bizim arayüzümüz ve araparmaklarımızdır.

Yani yazarlar kesinlikle lüzumludur, tüm yaptıkları Aikon gibi memlekette dolaşıp durmak ya da bilgisayarlı hanım gibi, bölmelerinde yığın yığın başvuru kitabıyla kuşatılmış hâlde ekran karşısında uyuklamak olsa bile. O hanıma sorsanız, bunun kendi seçimi olduğunu söyleyecektir. Ama elbette, gördüğümüz üzere aracılık bir bakış açısı meselesidir ve kitaplara sorsanız, bu uyuklayan yazarı kendilerinin seçtiğini söyleyeceklerdir. Onu seçmişlerdir ve o uyuklarken kitaplar harıl harıl çalışmakta, yazarın sinir şebekelerini, kendisinin hayal gücü dediği bilinçaltının bir köşesine sıkıştırılmış karanlık yeraltı dünyasını sömürgeleştirmektedir. Orada, kendi birleşme biçimleri içinde DNA'larını onun hafızasıyla ve deneyimiyle kaynaştırarak, bizlerden birini daha var ederler. Yazar az sonra uyanıp silkinecek, yine uyuyakaldığı için kendi kendini azarlayarak tekrar çetin işinin başına geçerek, yeni bir kitabın suretini kelime kelime sayfaya dökmeye devam edecektir. Okuduğu kitaplar yazdığı kitabın ebeveynliğine ortak olurken, yazarın kendisi de kitabın doğumunda ebelik rolünü üstlenir.

Sonra, yazarın işi bitip de kitap dünyayla yüzleştiğinde, sıra okurlara gelir ve bu kez başka tür bir kaynaşma ortaya çıkar. Çünkü okur, kitabın muhtevasının konulacağı edilgin bir hazne değildir. Hiç mi hiç değildir. Siz bize yaşam üfleyen işbirlikçilerimiz, komplocularımızsınız. Her okur biricik olduğu için de her biriniz, sayfalarımızda her ne yazarsa yazsın başka başka anlamlara gelmemize yol açarsınız. Böylece bir kitap, başka başka okurlar tarafından okunduğunda, insan bilincinden bir dalga misali geçen, sürekli değişim içindeki bir kitaplar serisi hâline gelir. *Pro captu lectoris habent sua fata libelli.* Kitapların kaderi okurun yeteneklerine bağlıdır.

Yani, evet. Cory'nin okuduğu *Derli Toplu Sihir*, Annabelle'in okuduğu *Derli Toplu Sihir*'den farklıydı. Aikon'un yazdığını dü-

şündüğü ve Twitter'daki eleştirmenlerin kınadığı kitaptan da farklıydı. Yine de bu kitapların hepsi mevcut hâlleriyle isabetli, bütünlüklü ve mükemmeldi. Biz işte böyle, akışkanlıkla ve biçim değiştirerek bölünüp çoğalır, zaman ve mekân içinde hareket ederiz.

Komşu masadan bir gürültü gelince başını kaldırıp baktı. Aleph ile Slavoj konuşmaya dalmışlardı. Cory ne dediklerini duyamadı ama kızın iyi görünmediğini fark etti. Yüzü solgundu, çenesi şişmiş, sıyrılmıştı. Kollarında bereler, dizlerinde kabuk tutmuş yaralar vardı. Dayak yemişe benziyordu. Yaşlı şair masanın üzerinden uzanıp kızın elini tuttu, titremesini dindirmek için bir an tuttu, sonra ters çevirip, geleceğini görürmüşcesine avucunu inceledi. Az sonra kızın elini bırakıp iskemlesinden sarkan alışveriş torbalarını eşelemeye başladı. Yarısı dolu bir turşu kavanozu çıkarıp açarak kıza uzattı. Orada beraberce
542 oturup turşu yediler.

Cory onları izliyordu. Bunu daha önce de görmüştü. Slavoj her zaman elindekini paylaşırdı. Hepsi öyle davranırlardı. İşte o anda bir kıvılcım çaktı zihninde; minicik fakat Annabelle'in dünyasını kökten değiştirecek, hayatını dönüştürecek bir kıvılcım.

Yani belki. Öylesi iyi olurdu.

DERLİ TOPLU SİHİR

Dördüncü Bölüm

Hepimiz Bağlantılıyız

Güzel mavi gezegenimiz, kavranması güç bir canlılıkta. Astronotlar bunu biliyor, çünkü Yerküre'nin bütününü, tekil bir canlı organizma olarak uzayın karanlığında süzü-

lürken görecek denli uzaklara seyahat ettiler. Ama bizim burada, durduğumuz yerde, öyle bir bakış açımız yok. Günlük hayatın ufacık ayrıntılarına gömülmüş hâlde, hayatlarımızın da öz varlıklarımızın da birbirinden ayrı olduğuna inanıyoruz. Ama vahim bir aldanış bu. İşin gerçeği, her şey birbirine muhtaç. Çiçek güneşe, toprağa, yağmura ve tozlaşmayı sağlayacak arıya muhtaç. Onlardan ayrı hayatta kalamaz, onlar olmazsa çiçek ölür. İnsanlar da böyle. Güneşe, yağmura ve yediğimiz bitkilere ihtiyacımız var. Annemize, babamıza ve geçmişe uzanan tüm atalarımıza ihtiyacımız var. Onların devamıyız, onlarsız can bulamayız. Ayrıca hepimiz –çiçek, arı, siz ve ben– gezegenin yaşayan bedeninin minicik parçalarıyız.

Zen öğretisinde buna, birbirine bağlılık, birlikte var oluş ya da birbirine bağlı müşterek ortaya çıkış adını veririz. Bazen buna "boşluk" deriz; "gökyüzü" anlamındaki Çince karakterle yazılır. Ay yüzeyinde yürüyen astronotlardan biri olan Edgar Mitchell, gökyüzünde süzülürken boşluğu derinlemesine ayırt etmişti. Dönüp Yerküre'ye baktı ve birden bedenindeki moleküllerin ve onunla bulunan kişilerin bedenlerinin hatta uzay gemisinin dahi eski bir yıldızlar neslinden geldiğini anladı. O anda, evrenle bir ve bütün olduğu hissini tecrübe etti. "Onlar ve biz yoktu; bu bendim, hepsi bu kadardı, hepsi tek bir şeydi," diyordu. Zen öğretisinde buna aydınlanma deriz.

Uzaydan bakınca bir deprem hiç önemli değilmiş gibi görünür. Ufak depremler gözle seçilmez bile. Büyük depremlerse geride ufacık yaralar bırakır; fincanın parlak sathında saç teli kalınlığında bir çatlak oluşmuş gibi. Bizler yeryüzünde, olup biteni farklı tecrübe ederiz elbette. Japonya'daki büyük depremden sonra kendi-

mi yardım çalışmalarının içinde buldum. Hayatları darmadağan olmuş kurbanlara yiyecek, barınak ve manevi destek sağlamak için başka keşişlerle birlikte kuzey illerine gittim. Gördüğüm yıkımı hiç unutamam. Kasabalar olduğu gibi suya kapılıp gitmişti. Mahalleler tamamen yok olmuştu. Güzel manzaralı balıkçı köyleri kara balçığa gömülmüştü. İnsanların evleri yerle bir olmuş ve hayatları, uçsuz bucaksız bir tortu ve moloz yığınına gömülü karman çorman enkazlara indirgenmişti. Yine de insanlar birbirlerine yardım ediyorlardı.

Nereye gitsem, ailelerini yitirmiş kişiler gördüm. Ayaklarına çizmelerini geçirmişler, çocuklarının bedenlerini arayan diğer insanlara yardımcı oluyorlardı. Sokakları temizliyorlar, birbirlerine el vererek çamurun içinde aile hazinelerini arıyorlardı. Özel bir şey, bir düğün fotoğrafı, bir hanımın el çantası ya da bir çocuğun kompozisyon defteri açığa çıkarıldığında çığlıklar yükseliyor, herkes nesnenin etrafında toplanıp itinayla çamuru siliyor, nesneyi teşhis edip onurlandırmak üzere elden ele geçiriyorlardı. Fakat kolayca silinemeyen çamurlar vardı. Nükleer erimenin yol açtığı radyoaktif kirlilik asırlar boyunca kalacaktı ama Fukuşima'nın reaktörlerinin gölgesinde bile insanlar yardımlaşma içindeydi. İşte bu, birbirine bağlılıktı.

Zen öğretisinde bir hikâye vardır. Sol elinize acı veren bir kıymık batınca, sağ eliniz ne yapar? "Ah, çok fena, ama bu benim sorunum değil," mi der? Elbette hayır. Sağ el kıymığı çekip çıkarır. Bu, birbirine bağlılıktır.

Kurbanlardan birine niçin her gün oralarda olduğunu sormuştum. Bana bakıp kafasını iki yana salladı. "Bu olanlar gerçek," dedi. "Başımıza bir hâl geldi, birbirimize yardımcı olmamız lazım. Tek başımıza yapamayız."

82

"Elimden geleni yaptım," dedi Annabelle, ellerini yığıntılara doğru belli belirsizce sallayarak. "Sen geleceğini söyleyince. Biliyorum belli olmuyor, ama..." Sözcükleri, devam etme iradelerini kaybetmişçesine sönükleşiverdi.

"Harika!" diye bağırdı Cory. Birkaç gün önce, birkaç arkadaşını yardıma gelmek üzere toparladığını söylemek üzere telefon etmişti, ama mekân eskisinden de kötü görünüyordu şimdi. Orta yerdeki boşluk dolmuş, kanepe dergilerin, kitapların, giysilerin çökeltisi altında kaybolmuştu. Bunca şey nereden geliyordu? Temizlik tehditi, Annabelle'in eşyalarının yüreğine dehşet salarak gizli maddi kudretlerini serbest bırakmıştı sanki. Şimdi azgınca çoğalarak, kendilerini yok olmaktan kurtarmaya çalışıyorlardı.

"Gel dışarı çıkalım," dedi Cory. Ellerini Annabelle'in omuzlarına koyarak, onu ön verandaya çıkarıp basamaklara oturttu. Buradan İşe Yaramaz'ın konteynerini görebiliyorlardı. "Biliyor musun," dedi. "Şu koca konteynere bakınca bir hikâye geldi aklıma. Büyükkannem Dee hakkında bir hikâye..."

Cory hikâyelerden anlar ve onları nasıl kullanacağını bilirdi. Çocuklara kitap okurken yaptığı gibi, sakin, ağırbaşlı bir sesle konuşuyordu. Kişinin kulak kesilmesini talep eden bir sesti bu. Annabelle dinledi. Sessizce dinledi daha çok. Bazen başını öne doğru salladı. Ara sıra, hızla geçen bir bulut yüzüne koyu bir gölge düşürmüşçesine ifadesi kararardı. Konuşmaya çalıştığı oldu, ama her seferinde Cory elini kaldırdı. "Şşşt," diyerek onu susturdu. Cory bir kütüphaneciydi. İnsanları susturmayı bilirdi.

Büyükanne Dee bir biriktiriciydi. Gururundan hiç taviz vermeden, sağda solda ne bulursa toplardı. Büyük Buhran zamanında yoksul düşmüştü; dolapları, yüklükleri değersiz çer çöple tıkış tıkış doluydu. En azından, Cory'nun annesi çer çöp derdi bunlara. Ama Cory'ye göre büyükannesinin evinde bir hazine

vardı. Ne zaman onu ziyarete gitse eli kolu dolu olarak gelir, fakat annesi getirdiklerini derhal ortadan kaldırıp atıverirdi. Cory on iki yaşındayken Büyükanne Dee ölmüş, iki koca konteyneri onun hazineleriyle doldurmak Cory'nin annesine intikamcı bir haz vermişti. Cory ona yardım etmiş, fakat çöp toplama şirketi konteynerleri götürmeye gelmeden önce, içeri tırmanıp birkaç şeyi kurtarmıştı: Eski bir el örgüsü kazak, bir lastik top, üzerinde Başkan Kennedy'nin resmi bulunan, selobant ve tutkal marifetiyle güçbela onarılmış kırık bir süs tabağı. Gözde hazinesi küçük, ufak bir kutuydu; üzerine büyükannesinin ihtimamlı el yazısıyla, "Ufak Boş Kutu" yazılmıştı. Cory kitap rafına koymuştu onu. Kutuyu olduğundan tamamen başka bir şeye dönüştürmeksizin, içine hiçbir şey koyamazdı. Bunu düşündükçe, büyükannesini ne kadar özlediğini hatırlamasına karşın, gülerdi. Büyükanne Dee *her şeye* bayılırdı. Her kırık vazonun, her iplik parçasının bir hikâyesi, her bir kullanılmış alüminyum folyonun, sandviç kutusunun bir işe yararlığı vardı. Hepsini onurlandırırdı Büyükanne Dee.

Annabelle'in de böyle olduğunu söyledi Cory. Annabelle, nesneleri sevmek ve onlarda işe yarar bir taraf bulmak becerisi bakımından tıpkı Büyükanne Dee gibiydi. Bu iyi ve takdir edilesi olmakla birlikte sorun, şu anda ilgilenmesi gereken çok fazla nesne bulunmasıydı. Ama bir çözüm var, dedi Cory.

"Sonuçta bu bir dağıtım sorunu. Senin çok fazla şeyin, başkalarının ise çok az şeyi var. Meselemiz eşyalarını yeniden dağıtmak, onlara sevilip kullanılacakları evler bulmak. Onları özgür kılarsak, onlar da seni özgür kılar. Böylece herkes kazançlı çıkar, öyle değil mi?"

Annabelle dalgın dalgın başıyla evetledi. Eşofman pantolonunun dizine yapışmış kuru yulaf parçasıyla uğraşıyor, tırnağıyla onu kazımaya çalışıyordu.

Cory izleyerek bekledi. Dikkat dağınıklığı karşısında ne yapacağını biliyordu. Sessizliğin uzamasını bekledi, sonra dönüp

Annabelle'e baktı. Tekrar konuştuğunda sesi düşük ve dikkat talep eder tondaydı. Çocuklar ormanda kaybolmuş, kötü cadı şekerden yapılma evde onları beklerken ya da koca hain kurt yol kavşağındaki çalıların arasında pusuya yatmışken kullandığı sesti bu.

"Senin için gelecekler, Annabelle. İşinden oldun zaten. Sizi evden çıkaracaklar, o zaman evini de kaybedeceksin. Sonra sırada çocuğun olacak. Koruma Hizmetleri geri gelecek ve evi temizlemediğin takdirde Benny'yi senden alıp devletin korumasına verecekler. Bir koruyucu aileye teslim edecekler onu. Çocuğunu kaybedeceksin. Her şeyi kaybedeceksin."

Yulaf pamuklu kumaşın lifleri arasına sinmişti. Nerden gelmişti ki oraya? En son ne zaman yulaf ezmesi yediğini hatırlamıyordu Annabelle. Görüşü bulandı –ağlıyor muydu?– sonra bir elin hafifçe sırtına dokunduğunu hissetti.

"Ağlamanın sırası değil," diyordu Cory. "Çözüm odaklı olmalısın."

Yulaf parçacıkları kumaştan çıkmış, liflerde soluk, nişastamsı bir tortu kalmıştı.

"Annabelle?"

Annabelle iç çekerek elinin tersiyle burnunu sildi. "Tamam," dedi. "Hadi, yapalım şunu."

"Mükemmel." Cory ayağa kalkıp montunu çıkardı. Altına giydiği tişörtte şu yazı vardı:

Kütüphaneci...
çünkü Gözüpek Hergele
bir iş unvanı sayılmıyor.

Bu işareti beklermiş gibi, kaldırımın kenarına beyaz, külüstür bir kargo minibüsü park etti. Yan cephesindeki logoda övüngen görünüşlü bir yabanarısı resmi ve şu sözler yer alıyordu:

AAA Arı Gibi Çalışır
Çöpünüzü Taşımak Bizim İşimiz!

Yolcu tarafındaki kapı açıldı. Annabelle aşağı atlayan adamı tanıdı. Kütüphane'de Benny'yi bulan, rasta saçlı güvenlikçiydi bu. El sallayıp minibüsün arkasına geçti. Müstahdem üniforması giymiş soluk tenli, tıknaz sürücü de arkadaki iki kanatlı kapıyı açıyordu. Rampa aşağı kaydırıldı, sakallı, cılız bir adam tereddütle aşağı indi. Onu kısa boylu, toparlak, pörtlek gözlü hanım ve uyuz görünümlü köpeğiyle daha uzun boylu bir kadın takip etti. Biri minibüsün içinden kovaları, süpürgeleri ve temizlik malzemelerini uzatmaya başladı. Müstahdem Annabelle'in anlamadığı bir dilde bir şeyler söyledi, sonra rampaya tırmanıp arkasından tuttuğu tekerlekli iskemleyi dik eğimden dikkatlice indirdi. İskemlede yaşlı bir adam oturuyordu. Kaldırıma erişince, olduğu yerde eve doğru döndü.

Annabelle, "Bu adam o hobo!" diye fısıldadı Cory'ye. "Otobüste Benny'yi izleyen adam."

"İsmi Slavoj. İnsanlar ona Şişeli Adam derler."

"Şişeli Adam!"

"Evet. Şişeleri geri dönüştürür. Kütüphane'nin müdavimidir. Herkes tanır Slavoj'u."

İhtiyar, iskemlesiyle eve doğru ilerledi. Diğerleri de onu takip etti. Annabelle'in oturduğu basamaklara ulaştıklarında Slavoj onu, verandayı ve evin tamamını kucaklamak istercesine gepgeniş açtı kollarını.

"İşte geldik!" dedi utkuyla.

"Sen Şişeli Adam mısın?" diye sordu Annabelle.

"Hizmetinizdeyim," diye yanıtladı adam.

"Demek gerçekmişsin."

"Öyle," dedi adam tevazuyla. "Felsefi açıdan tartışabiliriz bunu, ama evet, sizin amaçlarınız açısından yeterince gerçeğim."

Cory elini Annabelle'e uzatarak, "Bu konuları açmayın aman," dedi. "Felsefeyi sonraya bırakalım. Şimdi çalışma zamanı."

Annabelle ufak tefek kütüphanecinin yardımıyla ayağa kalktı, ama eve girerken durup geri döndü. Minibüsün yan cephesindeki yazıları göstererek, "Pek sevimliymiş," dedi. "Ama evimdekiler çöp değil. Bu bir arşiv."

83

Twitter'da ortaya çıkan, temizlikçi Japon hanımların kitap karşıtı olup olmadıkları meselesi, bizim raflarımızda da hararetle tartışıldı. Birçoğumuz kitaplardan haz ya da tatmin beklemeyi gayet aptalca buluyordu ve işimizin insanları mutlu etmek olmadığı hususunda, eleştirmenlerle hemfikirdik. Bazılarımız, söz konusu münakaşanın tamamen kültürel ve dilsel bir tercüme yanlışından kaynaklandığını düşünüyordu; biz kitapların çok iyi bildiği bir sorundu bu. Ayrıca hepimiz Aikon'un şahsi kitaplığındaki kitapları, onun bu kitapları ne kadar sevdiğini ve onlara ne kadar ihtimamlı davrandığını biliyorduk zira kitapları bize bunları anlatmaktan geri kalmamıştı. Aramızdaki en sert eleştirmen bile gizliden gizliye Aikon'un kitaplarına gıpta ediyordu. Tozlarımızın alınmasından, ihtimam görmekten hoşlanırız. İhmal edilmeyi sevmeyiz.

Bir an için, yatak odanızdaki komodini gözünüzün önüne getirin. Orada en tepede duran kitap olmak, en iyi yeri işgal etmek ve geceleri sizin ilginize mazhar olmak nasıldır, bir tasavvur edin. Elbette günler uzundur ve biz, sizin çarşafların arasına sokulduğunuz, sırtınızı yastıklara yaslayıp okuma lambanızı yaktığınız ânı dört gözle bekleriz. Kitabın kapağını açıp sayfayı çevirdiğinizde duyduğunuz o ufak inilti, bizim ferahlıkla iç çekişimizdir. Genellikle siz henüz son sayfamızı dahi okumamışken, başka bir kitap gelip üstümüze yerleşiverir. O vakit nasıl üzülürüz, bir düşünün hele! Yeni kitaplar geldikçe biz adım

adım o yığının altına doğru ineriz. Artık dikkatinizi üzerimizde tutamadığımız, çoğunlukla daha hafif, daha "kolay duygudaşlık kurulan" eserlerle ikame edildiğimiz için nasıl bir aşağılanma duygusu hissederiz, düşünün. Kimilerimiz bu yazgı karşısında biraz huysuzlanabilir, buna şaşmak mı lazım? Maalesef türcülük bir bağnazlık biçimidir ve kütüphanelerde, kitapçılarda, kitapların toplandığı her yerde sıkça görülür. Bu da, birkaç pek saygın eleştirmen ve etki sahibi sosyal medya kullanıcısı Aikon'a kitap karşıtı olduğu savıyla yüklenirken hatta onun İngilizce konuşmaktaki yetersizliğiyle dalga geçecek denli ileri giderken, birçoğumuzun niçin onlara alkış tuttuğunu açıklar.

İnternet ortamında büyüyen tepkilere karşın, Wichita'daki kitap imzalama etkinlikleri, bizim gözümüzde ideal olmasalar da sorunsuz geçti. Aikon'un hayran topluluğu kitapçılara sığmayacak denli büyüdüğünden, etkinlikleri daha geniş salonlara kaydırılıyordu. Bu da bilhassa okurlara "hayranlar" ve okurluğa da "takipçilik" adı verilmesinden yakınan kitapçı raflarındaki Satın Alınmamış kitaplar arasında hatırı sayılır bir alıngalığa yol açıyordu. Yazarların yegâne vasfı parmakları bulunan ebeler olmakken, niçin herkesin dikkati onların üzerindeydi? Kitapçılar *etkinlik salonu* değildi ama en azından, yazar etkinliği denen hadiseler buralarda düzenlendiğinde, Satın Alınmamışlar'ın içinde bir umut olabiliyordu: *Derli Toplu Sihir*'in okurlarından biri edebiyat raflarının önünden geçtiği sırada, *Büyük Ümitler*'in ya da *Jane Eyre*'in bir nüshası cesaretini toplayıp yerçekimine meydan okuyarak söz konusu okurun kollarına atlayıverirdi belki. Kitaplar ezel ebed ümitlidirler. Böyledir tabiatımız.

Fakat hayal kırıklığına uğrayanlar sadece kitaplar değildi. Etkinlikleri düzenleyenler de hâlâ sayılardan yana memnuniyetsizdi. Birtakım mazeretler buluyorlardı. Satış temsilcilerinden biri, "Seçimler yüzünden," demişti. "Kitap satışları düştü. Kimileri kutlama yapıyor, kimileriyse şokta. Kitap okuyacak ruh hâli içinde değil insanlar."

Deneme çekimi de aile içindeki politik bölünmeler yüzünden ertelenmişti. Aikon'un hayranlarından olan kadın programa katılmak için başvuruda bulunmuş, kocası da buna çekingence onay vermişti ama seçimlerden sonra ayak diremiş, bir temizlikçi Japon hanımın evine gelip de eşyalarını karıştırmasını ve ona şöyle yap böyle et demesini istemediğini söylemişti. Kimi, havaalanına giderlerken takside nakletmişti bu ayrıntıları.

"Oz temasında durum böyle. Batı Yakası'nda başka bir aile arıyorlar şimdi. ..."

"Anlıyorum," dedi Aikon taksinin camından dışarı bakarak. Havaalanına giden yolun kenarında büyük alışveriş merkezleri diziliydi. Aikon bu kadar büyük mağazalar görmemişti hiç. Best Buy, Party City, Dollar Store, Walmart Supercenter. "Bayan Oh ile oğluna ne dersin? Onları önerebilirsin belki?"

"Zaten öyle yaptım," dedi Kimi. "Affedersiniz. Önce size sormalıydım. Kusura bakmadınız ya?"

"Elbette hayır. Yapımcılar ne dedi?"

Kimi iç çekti. "Daha mutlu, daha kolay duygudaşlık kurulacak bir aile istiyorlarmış."

"Anlıyorum," dedi Aikon. Lokantaları sayıyordu bu kez. Denny's, Wendy's, White Castle, Mc Donald's, Texas Roadhouse, Golden Corral, Red Lobster.

"Muhtemelen işe yaramayacaktı zaten," diyordu Kimi. "Bayan Oh hiç cevap yazmadı. Nerede oturduğunu dahi bilmiyorum."

"Doğru." Bunların biri ıstakoz lokantasıydı. Kansas'ta ıstakozu nereden buluyorlardı ki? Manzara alışveriş merkezlerinin ötesinde gri, soğuk ve amansızca dümdüz biçimde uzayıp gidiyordu.

"Ertelemeden ötürü," diyordu Kimi, "bu yakadaki son kitap etkinliğinin tarihini aralık ayının ertesine, *Sonrası* bölümününü çekmek için döneceğimiz zamana attılar. Kitapçı bu ertelemeden memnun. Sizi Halk Kütüphanesi'ndeki konferans salonuna aktarmak istiyorlar."

84

Herkese yer bulunmadığından, Jevaun ve Dexter evin içinde çalışarak haber arşivini oturma odasından verandaya çıkarırken, diğerleri dışarıda kalıp torbaları tek sıra dizilmiş karıncalar gibi konteynere taşıdılar. Ş-Adam trafiği yönetiyordu. Cory, Annabelle'i mutfağa çekmeye çalışarak oradaki eşyaları tasnif etmesini önerdi ama Annabelle buna itiraz etti.

"Bu benim işim," dedi sırtını duvara yaslayıp dikilerek. "Tanık olmak istiyorum. Bu önemli."

Arşivinde ne var ne yoksa aldılar: tüm gazeteleri ve dergileri; eski ses ve VHS video kasetlerini; neredeyse yirmi yıldır takip ettiği haberleri içeren bilgisayar disketlerini, CD'leri ve DVD'leri. Haberlerle birlikte tüm insanlar, tüm bedenler de gitti. Kıyımlardan, ayaklanmalardan, doğal afetlerden kalma tüm ölü ve canlı bedenler, eski haberlerle birlikte sele kapılıverdi. Birçoğu acı haberlerdi fakat acı haberlerin yanında Annabelle'in kurtarmak istediği mutluluk verici haberler de vardı. Lakin sonunda ipin ucunu bıraktı. Zaman nehrinin taşkınında hepsinin kapıdan dışarı sürüklenişini izledi.

552

"İyi misin?" dedi Cory.

"Evet," dedi Annabelle alnını eski bir tişörtün ucuyla silerek. "Zamanı tutamayız. Bunu anlıyorum şimdi."

Dağ gibi yığılmış öteberi parça parça kalktıkça, duvarlar ve geniş zemin parçaları yıllardan beri ilk kez ortaya çıkmaya başladı. "Yerler parkeymiş," dedi Annabelle. "Unutmuşum." Duvarlarda, torbaların durduğu yerlerde küflekeleri vardı. "Boyamak lazım. Neşeli bir renge. Sarı güzel olur. Benny'nin en sevdiği renktir sarı."

Oturma odasında hareket edecek yer açılmıştı. Ekipten daha fazla kişi içeri girebiliyordu artık. Annabelle kanepede otururken, gömme dolaplardan çıkardıkları eşyaları önüne serdiler. Başparmağını yukarı ya da aşağı çevirerek yazgılarını belirledi.

"Bir kraliçe gibi," dedi Annabelle. "Ya da bir sulh hâkimi gibi." Tam da bunu söylediği esnada kilerden çıkan Maisie çok eski bir doğum gününden kalma bir torba dolusu parti süsü getirdi. Bunlar uzun ince grapon kâğıtları, renk renk flamalar, balonlar, kaynanadilleri, düdükler, şamdanlar ve konfetiydi. Gümüşi folyodan bir taç vardı aralarında; Maisie tacı Annabelle'in kafasına yerleştirip diğerlerine de koni biçimli şapkalar dağıttı. Sabahın geri kalanında Annabelle tacını büyük bir vakarla taşıyarak kararlarını verdi, her bir nesneye minnettarlıkla dokunarak, gerisingeri dünyaya doğru akan eşyalar nehrine bırakmadan önce onları kutsadı.

Ekibin istediği her şeyi memnuniyetle onlara verdi: Gordon ve Dexter, bir kutuyu eski yağmurluklarla ve kampçılık araçgereçleriyle doldurdu. Maisie bir öbek battaniyeyle birkaç tişört ve havlu aldı. Kenji'nin eski Reggae diskleri Jevaun'ın oldu, Cory ve Jenny de bazı kitapları kabul ettiler. Şişeli Adam dışarıda kalarak, başka kullanılabilir şeyleri sığınaklara dağıtılmak üzere tasnif etti; müstahdem Vlado bunlarla birlikte, satabileceğini söylediği Kenji'nin eski miksaj konsollarını ve türlü ses alet edevatını minibüse yerleştirdi.

Yemek molası verip Çin lokantasından yiyecek sipariş ettiler. Yiyeceklerin gelmesini beklerken Annabelle'i simli boyunluklarla, grapon kâğıtlarıyla, flamalarla sarmaladılar, onu kraliçe arı ilan etiler, kafalarında parti şapkalarıyla arı resimli minibüsün önünde kendilerini fotoğrafladılar. Yemeklerini verandada yediler. Kurşuni bir kasım günüydü ama yağmur durmuştu. Basamaklara oturup Çin böreği, *moo shu* ve kızarmış pilav ikram ettiler birbirlerine. Annabelle tabağını dizinin üstünde dengeledi, Cory de onun yanı başına oturdu.

"İyisin ya?"

Annabelle başıyla onayladı. Şişeli Adam ile Vlado'yu izliyordu; ikisi minibüsün yanında oturup birer sigara yakmış, Slovence konuşuyorlar, sohbeti koyultuyorlardı. "Benny'nin psiki-

yatristi, Şişeli Adam'ın gerçek olmadığını söyledi. Benny'nin sanrılar gördüğünü, Ş-Adam'ı kendisinin uydurduğunu söyledi. Bence durum öyle değil, dedim ona. Fakat kendinden o kadar emin görünüyordu ki ona inandım." Boynundan aşağı sarkan süsle oynadı. "Kaçık olduğumu düşünüyor. Belki de haklıdır."

"Galiba hepimiz basbayağı kaçığız," dedi Cory.

Yemekten sonra ekip mutfakta çalışmayı sürdürürken, Annabelle kanepeye döndü. Artık hızlı hareket ediyorlar, ilerleme kaydediyorlardı. Derken Dexter, kırık pembe çömlek parçalarıyla dolu bir ayakkabı kutusuyla oturma odasına girdi, parçaları kanepenin yanındaki çöp kutusuna boşalttı.

Annabelle, "Hayır!" diye bağırarak ayağa kalktı. "Atma onu!"

Sesi keskin çıkmıştı. Herkes çalışmayı kesti. Başlarında konik şapkalarıyla kapı ağzında toplanıp, çöp kutusunu karıştıran Annabelle'i seyrettiler.

"Bu bir demlik," dedi Annabelle. Pembe seramikten parçaları, kulpun, demlik ağzının parçacıklarını teker teker çıkarıyor, dikkatlice üst üste zemine yığıyordu. "Bunu arayıp duruyordum!"

Cory yumuşak bir sesle, "Kırılmış," dedi.

"Biliyorum, sersem şey!" dedi Annabelle. "O yüzden tamir etmem gerek! Tutkalla birleştireceğim parçalarını. Güzel mi güzel bir saksı hâline gelecek. Buralarda bir tane daha var. Sarı bir demlik. O da kırılmıştı ama parçalarını bir torbaya koyup sakladım. Bir pembe bir de sarı, takım gibi olacaklar. Sonra içlerine bitki ekeceğim. Gören oldu mu? Mutfakta olmalı. Bulmam lazım." Onları iteleyerek mutfağa girdi. "Ah!"

Gördükleri karşısında donup kaldı. Gazetelerden kestiği, deprem, hortum, sel vurgunu evlerin fotoğraflarına benziyordu mutfak. Her tarafta yiyecekler, tenekeler, kutular, cips torbaları, gevrekler, çorbalar vardı. Lavaboda ve boylu boyunca masanın üzerinde, erimekte olan donmuş gıdalar duruyordu. Çekmecelerden baharatlar dökülmüş, kurumuş şehriyeler yerlere saçılmıştı; üzerlerine basıp kaymadan yürüyemiyordu Annabelle.

"Ah, ne kadar korkunç!" diye bağırdı. "Ortalık batmış! Burayı düzenlemek zorundayım."

Cory gelip arkasında durarak, "Sonra hepsini temizleriz," dedi. "Hepimiz işin bir ucundan tutarız. Ama işe yaramayan şeyleri bir atalım hele, tamam mı?"

"Ama bir sürü şey gitmiş zaten! Atacak daha ne var ki. Bu gidişle hiçbir şey kalmayacak geride. Benny'ye nasıl yemek hazırlayacağım? Mutfak böyle batık hâldeyken yemek pişiremem ki!"

"Annabelle, biliyorsun Benny..."

"Hayır," deki Annabelle, kararlı bir tavırla. "Bu kadarı yeter. Bırakın artık. Sonra ben kendim temizlerim burayı."

Çok kararlı görünüyordu. Onlar da üst kata çıktılar. Annabelle koridoru kazıp deşerek eski dergileri dışarı çıkarmalarına ve banyoya giden yolu genişletmelerine izin verdi ama Jevaun küvetteki elişi malzemelerini boşaltmaya başlayınca, Annabelle yine itiraz etti.

Kapı ağzını tutarak, "Onları alamazsın," dedi.

"Nasıl istersen," dedi Jevaun. "Nelerden kurtulmak istiyorsun, söyle o zaman." Polyester elyafla dolu su çekmiş bir torbayı aldı eline. "Mesela bu?"

"Hayır," dedi Annabelle. "Onlar minderlere lazım. Minder yapacağım."

Jevaun, "Güzel," diyerek elyaf dolguyu koridorda bekleyen Jenny'ye verdi. "Ya bu?" Lavaboyla klozet arasına sıkıştırılmış bir öbek boş resim çerçevesini gösteriyordu.

Annabelle çerçevelerden birini çekip aldı. "Ah, sudan zarar görmüş, ne fena! Fakat hâlâ kullanılır durumdalar. Sanki eskitilmiş gibi görünüyorlar, değil mi? Bu etkiyi sağlamak zordur aslında. Bunları saklayacağım." Çerçeveleri aşağı indirmesi için Jenny'ye verdi. O sırada adam eski, mavi renkli bir valizi lavabonun altından çıkarmaya çalışıyordu.

Jevaun valizi klozetin üzerine yerleştirirken, "Ah," dedi Annabelle, "bunun varlığını unutmuşum."

Valizin kenarları küf tutmuştu. Annabelle bir duraksamanın ardından küfü silkeleyip valizi açtı. İçi pelüş hayvanlarla, bebeklerle doluydu: Çoraptan yapılma bir maymun, bir papağan, pembe bir su aygırı, birkaç ayıcık ve bir Hırpani Ann*. Bir oyuncak fok bulup aldı eline.

Jenny'nin kapıdaki yerine Dexter geçmişti. Annabelle foku onun önünde yüzüyormuş gibi aşağı yukarı oynattı.

"Tatlıymış," dedi Dexter çekingence.

Fok, Dexter'ın burnuna doğru yüzdü. "Merhaba. Benim adım Fok Harold."

Dexter gülümseyerek başını yana eğdi.

"Sevimli bir fok ismi değil mi sence de?" diye sordu Annabelle.

Dexter arzulu gözlerle valize bakıyordu. "Maisie severdi bunu. Kaygı sorunu var, pelüş hayvanlar edinmek ona iyi gelir. Onları ısırmasına gocunmazlar."

Annabelle foku göğsüne bastırdı. "Harold bundan hoşlanmaz." Foku tekrar yerine koyup valizi kapattı. "Benim de kaygı sorunum var ama ısırmıyorum." İçini çekerek yine valizi açtı. "Ama herkes farklı galiba." Elini hayvanların arasında gezdirip hırpani bir penguen çıkardı. "İşte, Maisie bunu alabilir."

Dexter pengueni alıp gitti, Jevaun da havluların, örtülerin durduğu dolapla meşgul olmaya başladı. Annabelle klozetin kenarına oturmuş, onun bir şeyleri çıkarıp gösterişini dalgın dalgın izliyordu. Makaslı Hanımlar'dan düğün hediyesi olarak gelen, hâlâ orijinal kutusunda duran *İki Kalp, Tek Aşk* oya setini saklayacaktı. Örgü malzemelerini, dikiş iğnelerini, çengelli şişleri, desenlerle dolu klasörleri, düğüm düğüm olmuş örgü iplerini ve Benny'nin büyüme hızına yetişemediği için bitirmeden bıraktığı patikleri de saklayacaktı. Bereketli Hasatlar Süs

* Hırpani Ann / Raggedy Ann: Amerikalı yazar Johnny Gruelle'in (1880–1938) yazdığı ve resimlediği çocuk kitapları serisinin kahramanı olan bez bebek. –*çn*

Koleksiyonu'nu ve Benny'nin ilk Cadılar Bayramı kutlamasından kalma korkuluk kostümünü mutlaka saklayacaktı. Jevaun başka bir çocuğun bu kostümü kullanabileceğini söylediğinde torbayı ondan alıp, ayağını sürüye sürüye, ardında sonbahar yaprakları bırakarak, koridordan yatak odasına geçti. Cory yatak odasındaydı. Annabelle içeri girdiğinde, Kenji'nin flanel gömleklerinden birini Gordon'ın çenesinin altından sarkıtarak, üzerine olup olmadığına bakıyordu. Ayağının dibinde, başka gömleklerle dolu bir çöp torbası vardı. Annabelle'in soluğu kesilir gibi oldu.

"Hayır!" diye bağırarak atılıp gömleği Cory'nin ellerinden kaptı. "Bunlar Kenji'nin. Hatıra yorganı için tutuyorum. Alamazsınız!" Gömleği ve Benny'nin korkuluk kostümünün durduğu torbayı kavrayarak geri geri gitti. "Pekâlâ, bu günlük bu kadarı yeter bence. Yardımınıza gerçekten minnettarım fakat artık gitseniz iyi olur."

"Ama Annabelle, biz hâlâ..."

"Hayır!" dedi Annabelle. Sesi ince ve tiz çıkmıştı. "Lütfen! Bu kadarı yeter. Gerçekten gitmelisiniz. Şimdi!"

Gordon kapıdan dışarı sıvıştı. Annabelle torbayı karnına bastırarak köşeye çekilmişti.

"Annabelle," dedi Cory, elini uzatarak. "Biliyorum bu çok üzücü, ama..."

"Hayır!" diye bağırdı Annabelle. "Daha fazla yaklaşma! Dışarı çık!"

Cory derhal gerileyerek kapı ağzında durdu. "Tamam, çıktım. Gördün mü? Şimdi..."

"Hayır! Konuşma artık! Beni dinle! Beni televizyondaki o berbat biriktirici hikâyelerinden biri hâline getirmek istiyorsun, ama ben öyle değilim! Ben bir biriktirici değilim ve sırf sen kendini daha iyi hissedesin diye, istediğin gibi bir mutlu son vermeyeceğim sana! Beni zorlayamazsın!"

"Annabelle, öyle bir şey yok... seni hiçbir şeye zorlamıyoruz. Sadece..."

"Bu *benim* odam! *Benim* evim! Onu böyle seviyorum..." Vahşileşmiş, kızarmış gözleriyle odanın ötesini berisini tarıyordu.

"Annabelle, bana bak..." Cory yeniden elini uzatarak, tekrar odanın içine adım attı. "İstemediğin hiçbir şeye dokunmayacağız..."

"*Hayır!*" diye feryat etti Annabelle. "*Dokunmayın! Dokunamazsınız...!*"

İşe Yaramaz'ın konteyneri dolmuştu, Vlado'nun beyaz minibüsü de bağışlanacak ve bir yerlere verilecek eşyalarla tıklım tıklımdı. Son temizlik malzemelerini de yükledikten sonra kaldırımda toplandılar.

"Evet," dedi Cory. "Hepinize teşekkürler. Kusura bakmayın. Bilemedim..."

Jevaun, Cory'nin omzunu sıvazladı. "Kabahat senin değil."

"Her şeyi bu kadar aceleye getirmemeliydim..."

"Korkuluk kostümü yüzünden," dedi Jevaun. "Keşke ondan kurtulması için üstelemeseydim. İpin ucu orada kaçtı."

"Bir şekilde kaçacaktı zaten," dedi Jenny. "Onca boktan şeyin içinde, bu kaçınılmazdı."

Dexter, "Demlik yüzünden," diye fısıldadı. "Onu çöpe atmamalıydım."

"Sorun, mal mülk sahibi olmak," dedi Şişeli Adam. "Malın mülkün seni ele geçirir sonunda."

Gordon titrek elleriyle sakalını tarayarak, "Travma sonrası stres bozukluğu," dedi. "Çok tipik."

Dexter, "Belki penguen yüzündendir," dedi.

Maisie penguenin yüzgecini ağzından çıkardı. "Travma," dedi burnunu çekerek. "Travmayı nerede görsem tanırım."

"Gömlekler yüzünden," dedi Gordon. "Gömlekler tetikleyici oldu."

Cory, "Fazla hızlı davrandık," dedi. "İşi ağırdan almalıydık."

"Hızlı davranmak zorundaydık," dedi Jevaun. "Epeyce iş de yaptık."

"Yeterli değil," dedi Cory. "Hiç mi hiç yeterli değil."

Ev sessizdi. Üst katta Annabelle, Kenji'nin yumuşak flanel gömleği ve Benny'nin korkuluk kostümü hâlâ elinde, çömeldiği köşede hareketsiz duruyordu. Dışarıdakilerin minibüsü yüklediklerini duyabiliyordu. Motorun çalışmasını, tekerleklerin uzaklaşan sesini bekledi. Konuştuklarını duydu. Niye çekip gitmiyorlardı ki? Benny'nin kostümündeki samanlar, derisine batıyordu. Korkuluk kostümü fikri, ikinci el dükkânında gelmişti aklına. Önce kot kumaşından küçük tulumu, sonra da tıpatıp Kenji'nin gömlekleri gibi görünen minik flanel gömleği bulmuştu. Dizlere ve dirseklere yamalar dikmiş, bir parça ipten pantolon askısı yapmış ve kol ağızlarını samanla doldurmuştu. Eski bir keçe şapka bulup sonbahar yapraklarıyla süslemişti. Kafasına büyük gelen şapka gözlerinin üstüne düşünce, çok tatlı görünüyordu Benny. Ama sonra, kostümü giymeyi reddetmişti. Sadece üç yaşındaydı. Onun ilk gerçek Cadılar Bayramı kutlamasıydı. Kapı kapı dolaşıp şeker topladılar. Annabelle balkabağı, Kenji'yse hayalet kılığındaydı.

85

Akşam haberlerinde seçim sonrası ele alınırken ortak odada kavga çıkınca, hemşireler televizyonu kapattı. Pedipsi'deki yaşı büyük çocuklardan yalnız birkaçı haber izlerdi. Çocukların çoğu siyasetle ilgilenmeyecek denli küçüktü ama tabiatları gereği, koğuşta ve ülke çapında onları kuşatan enerjiye, ayırt edilmesi zor ruh hâllerine, gözle görülmez titreşimlere duyarlıydılar. Haber programlarının yaydığı gerilim ve uyuşmazlık onları

tedirgin ediyordu. Kavganın sonrasındaki günlerde hiç kimse televizyonu yeniden açmaya yeltenmedi. Ne üzerinde tartışılıp alınmış bir karar ne de yukarıdan gelen bir talimattı bu. Televizyon kapalı kaldı, hiç kimse de şikâyet etmedi.

Fakat o zamana dek ayaklanma görüntüleri yeterli sıklıkta yayımlanmış, çocukların ve çalışanların çoğu yerel haberlerde, çöp tenekelerini devirip siyah limuzini ateşe veren siyah kapüşonlu grupla ilgili haberi görmüştü. Polise fırlatılan taşları ve polisin coplarla, göz yaşartıcı gazla karşılık verdiğini görmüşlerdi. Nike mağazasının vitrinini beyzbol sopasıyla kıran Benny'nin güvenlik kamerası görüntüsünü de izlemişlerdi. Bu hem hastalar hem de hemşireler arasında Benny'ye belli bir saygınlık kazandırmıştı ama kendisi bu şöhrete kayıtsız görünüyordu. Diğer çocuklar Benny taşkınlık yapacak mı, saldırganlaşacak mı diye meraklanır, çalışanlar da aynı endişeyi taşırken, o tam tersi şekilde hareket ediyordu. Uysal ve işbirlikçiydi; beslenmeyi, tekerlekli iskemlesinde yemeğe, grup çalışmalarına, okula, sanat dersine, egzersizlere ve genç ruh hastalarının katılması beklenen tüm planlı terapi etkinliklerine götürülmeyi kabulleniyordu. Hiç konuşmadan, iskemlesine mahkûm hâlde sanki bir sisler ve gölgeler diyarında, Pedipsi'nin günlük bitevi ritimlerinden kopuk, doğrusallıktan uzak, zamandan bağımsız, anestezi etkisindeki bir alanda yaşar gibiydi. Ama her akşam saat tam beşte, yerel haberlerin yayına gireceği vakitte, tekerlekli iskemlesini sürerek ortak odadan çıkıyor, kapalı televizyon önünde durarak öylece boş likit kristal ekrana bakıyor ve dinliyordu.

O sırada ne düşündüğünü bilmek zordu. Aldığı ilaçlar düşüncelerine erişmemizi engelliyordu. Ciltevi'ndeyken öylesine berrak ve erişilebilir olan zihni, güvenlik kamerasının siyah beyaz görüntüsü kadar kumlu ve aşınmış geliyordu bize; ses kaydı da aynı şekilde hışırtı doluydu. Sirenleri duyduğunu biliyorduk. Sloganları ve bağırışları. Polis botlarının rap rap yere vuruşunu, helikopter pervanesinin dönüşünü. Seslerin ve gölgelerin kar-

maşası içinde, ışık hüzmeleri un ufak olmuş camın çığlıklarına karışırken, arka planda, haber kanallarının üflemelilerle ve davullarla şişirilmiş karanlık marşları çalıp duruyordu.

Benny orada boy televizyon ekranının karşısında otururken, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Diğer çocuklar da hemşireler de onu rahat bırakıyor, kendisi de böyle olmasını tercih ediyordu. Dikkatini vermek için çok gayret sarfediyordu ama ilaçlar kendi erişimini de engelliyor ve dünyada, televizyonun içinde, kendi zihninin içinde neler olup bittiğini duymasını zorlaştırıyordu.

86

Beyaz minibüs uzaklaşınca ortalığa sessizlik çöktü. Annabelle ayağa kalktı, çömelmekten tutulmuş bacaklarını açtı. Onca bedenin hengâmesinden sonra, ev boş ve dingin geldi ona. Yatak odasına girip bakındı. Giysileri öbek öbek tasnif etmeye başlamışlar ancak fazla ilerlememişlerdi. Yataktaki yastıkları kabarttı, pelüş hayvanları dikleştirdi. Mavi valizi koridordan alıp yatağın üzerine yerleştirdi. Foku, maymunu ve Hırpani Ann'i çıkardı. Çocukluğundan kalma oyuncaklardı bunlar. Annabelle çocukken, yatağının üzerinde otururlardı. Valizi tersyüz edip içinde kalanları yatağa boşattı. Bazı oyuncaklar yere düştü. Eskiden de çoğu eninde sonunda yere düşerdi ama çoğunlukla sadece yatağın üstünde durup bakar, hiçbir şey yapmazlardı; Annabelle de kilit altına alarak cezalandırmıştı onları. Maymunu kucağına alarak gözlerinin içine baktı.

Beni seviyor musun? diye sordu. Maymun Hayır deyince onu, yüzü duvara dönük olarak yatağa koydu. Hırpani Ann'e uzandı bu kez.

Beni seviyor musun? dedi. Hayır. Bebeği çevirerek maymunun yanına yerleştirdi. Foku eline aldı bu kez.

Beni seviyor musun? Sesi titriyordu artık. Bir ayıya, baykuşa, devekuşuna, su aygırına sordu ama hepsi teker teker sırtlarını döndüler ona. Son hayvan da kendisinden yüz çevirdiğinde, konsoldan bir tükenmez kalem aldı. Yumruk yaptığı eliyle kalemi kavrayıp defalarca yastığına sapladı, polyester dolguyu kalemin ucuyla, alttaki yatağa ulaşıncaya dek deşti. Nihayet karnının dibinden yukarı bir hıçkırık yükseldi, ardından gözyaşları sökün etti. Yüzünü yatağa gömüp uzun uzun ağladı. Ağlaması kesildiğinde, sırtüstü dönüp tavana baktı. Vücudu bitkin ve sakindi. Zihni de öyle. Çocukluğundan anımsadığı bir histi bu. Aynı ayinin onca senenin ardından hâlâ işe yaramasına şaşırdı.

Yatakta otururken, susayıverdi. Yatak odasının önündeki koridor felaket durumdaydı –ekip alelacele çıkmıştı evden– ama banyo boştu ve muntazam görünüyordu. Duvardaki bardak tutucuda, olması gerektiği üzere bir bardak vardı. Annabelle ona su koyup içti.

Benny'nin kapısı açıktı. Eşikte durup içeri baktı. Her şeyin yerli yerinde durduğu itinalı gömme dolaplar ve düzenli raflar başka bir dünyaya aitti. Oğlunun bir başına yaşadığı yerdi burası. Ah, Benny, diye düşündü. Çok üzünüm.

Koridorda, Vlado'nun Kütüphane'deki temizlik malzemeleri arasından aldığı, bir kutu büyük boy sanayi tipi çöp torbası buldu. Pek maharetliydi Vlado.

Hayvanlar hâlâ sırtları kendisine dönük hâlde yatakta oturuyordu. Annabelle onlara bakarken, içinde bir öfke kabardı. Kendisinden yüz çevirmeye ne hakları vardı? Tutup döndürdü hepsini; çok şey görmüş pırıltılı gözlerle tekrar Annabelle'e bakıyorlardı şimdi. Onun tanıklarıydı bu oyuncaklar. Şükran duyması gerekliydi ama yapamadı; hepsini bir çırpıda çöp torbasının içine attı. Böylesi daha iyi, diye düşündü. Sonra fikrini değiştirip maymunu torbadan alarak yastığının altına koydu. Bunu orada tutacaktı. Tüm hayvanlar arasında, en rahat ısırabileceği buydu.

Oturma odası felaket hâldeydi ama burada da biraz yol alınmıştı. Çıplak zemin parçaları genişlemişti ve tüm duvarlar görülebiliyordu. Birisi kar küre lerini pencere pervazına, kargalardan gelen hediyelerin durduğu süs balığı fanusunun yanına koymuştu. Annabelle küreleri dağıtılacak eşyaların arasına koydu, yalnızca deniz kaplumbağasını ve Benny'nin ona verdiği tsunami küresini ayrı tuttu. Balık fanusunu da saklayacaktı.

Pembe demlik parçaları hâlâ kanepenin yanında, zeminde duruyordu. Onları toplayıp tekrar çöp kutusuna attı. Dolup taşacak durumdaki torbayı ağzından tutarak dışarı sürükledi. Biri verandada hurdası çıkmış bir evrak çantası bırakmıştı. Evsizlerden biriydi muhtemelen. Çantayı yerden kaldırırken, başkalarının mülküne çöplerini bırakıp gitmeseler ya, diye düşündü. İhtiyacı olan son şey buydu: Daha fazla çer çöp.

İşe Yaramaz'ın konteyneri tamamen dolmuştu, o da torbayı ve evrak çantasını arka sokağa götürdü. İkinci El Dükkânı'nın konteyneri yüksekti ama torbayı konteynerin ağzına dek kaldırmayı başardı. O sırada zavallı demliği geldi aklına, içi sızladı. Sonra iteleyiverdi torbayı. Onun ardından, evrak çantasını fırlattı.

Çanta tangırdayarak düştü. Sonra bir ses, "Hassiktir!" dedi.

"Ah!" dedi Annabelle. "Biri mi var orada?"

Haşır huşur sesler duyuldu, ardından evrak çantası konteynerin içinden fırlayıp elektrik direğinin yanına yığılmış lekeli döşeklerin üzerine düştü. Konteynerden dışarı bir kafa uzandı.

"Sensin ha!" dedi Annabelle. Lastik örgekli kızdı bu. O dolunaylı gecede Mackson'la birlikte gelen kızdı.

Suçlayıcı bir tavırla, "Elindekileri kafamın üstüne attın," dedi. "Uyuyordum." Konteynerin ağzına tırmanıp kaldırıma atladı, evrak çantasını düştüğü yerden alıp kirini silkeledi. "Hem bu sana ait değil ki atıyorsun."

"Biri benim mülküme bırakmış onu," dedi Annabelle. "Niçin orada uyuyordun?"

Kız nemli bir döşeğin kenarına oturarak esnedi. "Sence niçin? Polislerin seninle uğraşmayacağı tek yer orası çünkü."

İlk karşılaşmalarında giydiği şeyler vardı üstünde, ama vaktiyle ağartılmış olan saçları şimdi ölgün ve kirliydi; dipten uzayıp koyulaşmış, sadece uçları beyaz kalmıştı. Kilo vermişti. Kollarını kaşıyordu; Annabelle ellerinin titrediğini fark etti.

"Benny'nin arkadaşısın sen. Hani şu sanatçı, değil mi?"

Kız ona baktı; hava kapalı olduğu hâlde gözlerini kısmıştı. Gözlerinin altı halka halka kararmıştı. Sesi, sanki hâlâ konteynerin içindeymişçesine derinden geliyordu.

"Sen Benny'nin annesisin. Hani şu biriktirici, değil mi?"

Tekrar esneyip döşeğin üzerine devrildi, yan dönüp kıvrılarak ellerini dizlerinin arasına sıkıştırdı.

"Sen Aleph misin?" diye sordu Annabelle.

"Duruma bağlı," dedi Aleph. "Bazen." Orada ürpererek yatıyordu. İlk karşılaştıkları zamanki kadar gerçek görünmüyor, fakat hayal ürününe de benzemiyordu.

"Burada kalmamalısın," dedi Annabelle. "Tahtakuruları vardır. İçeri gelmek ister misin?"

Mutfaktaki bir sandalyenin üstündekileri kaldırdı, bir kutu çorba açıp ısıttı ama kız yemek istemedi ya da yiyecek hâli yoktu. Ürperiyor, habire esniyor, artık kanamaya başlayan kollarını kaşıyıp duruyordu. Evrak çantasını yanına almıştı ve hâlâ orada olup olmadığını kontrol ediyordu sürekli. Çok bitkin fakat endişe içinde görünüyordu.

"Benny'yi nereden tanıyorsun?"

"Pedipsi," dedi Aleph.

"O da nedir?"

"Pediatrik Psikoloji. Koğuş. Orada birlikteydik. Sonra ben yaş sınırını aştım."

"Ah," dedi Annabelle. "Senin için iyi olmuş."

"Hayır, iyi olmadı. Pedipsi rezalettir ama yetişkin koğuşu

oradan da beterdir. Sıçtığımın ilaç fabrikası." Kollarıyla bedenini sardı.

"İyi görünmüyorsun," dedi Annabelle.

"Sen de."

"Madde etkisinde misin?"

"Etkisi geçiyor."

"Nasılsın peki?"

"Mükemmel. Nasıl olabilirim sence?"

"Hiç bilmiyorum," dedi Annabelle. "O yüzden soruyorum."

Kız ona başka bir gezegenden gelmişcesine baktı, sonra yumuşadı. "Grip gibi. Ancak yüzbinlerce kat beteri."

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Yok."

"Uyuyabilecek misin?"

"Şüpheliyim."

"Şimdi yatmak ister misin?"

"Olur."

Kızı üst kata çıkarıp Benny'nin odasındaki yatağa yatırdı ve kapıyı kapattı. Birkaç saat sonra gelip baktığında, kız uyuyor gibiydi. Benny'nin astronot desenli çarşafları üzerinde yatarken, dövmeli delik deşik kolları, yağlı saçları ve piercing'leriyle, eski zamanlardan kalma bir uzaylı gibi hem imkânsız derecede genç hem de imkânsız derecede yaşlı görünüyordu. Nefesi düzensizdi: Bir an için yavaş ve düzgün, sonra hızlı ve inişli çıkışlı. Bazen dişlerini sıkıyor, yüzünü buruşturup inildiyor, kollarını kaldırıp parmaklarıyla havayı tırmalıyor, sanki kapalı dar bir alandan çıkmak için kendine yol açmaya çalışıyordu. Sonra birden mücadeleyi bırakıp tekrar uykunun derinliklerine dalıyordu. Yüzü yapış yapış, kir pas içindeydi. Annabelle ıslak bir bez alıp yatağın kenarına oturdu, bezi nazikçe kızın alnına yerleştirdi. Bağrında bir özlem duygusu yükseldi sanki. Kenji yaşasaydı şayet, bir çocukları daha olabilirdi. Bir kız. Annabelle her zaman

bir kız evlat istemişti. Aleph'in yanağına düşmüş bir tutam saçı okşadı. Bu zavallı kız annesine muhtaçken, o neredeydi acaba? Kendi annesini düşündü ve aynı soru belirdi zihninde. Bütün o geceler. Benny'yi düşündü.

Hastanenin ziyaret saati gelmek üzereydi ama kızı yalnız bırakmayı, onun yabancı bir yatak odasında bir başına uyanmasını istemiyordu. Kendisiyle birlikte koğuşa gitmek isteyip istemeyeceğini merak etti. Onu götürüp Dr. Melanie'ye göstermeyi arzu ediyordu. Bakın! O gerçekmiş! Şişeli Adam'ı da götürmek isterdi ama bunu sorma fırsatı bulamadan çekip gitmişlerdi; aslına bakılırsa kendisi kovmuştu onları. Geri gelmesini sağlayabilir miydi acaba. Tekrar kıza bakınca, gözlerinin kıyısında yaşlar farketti. Havlunun ucuyla hafifçe sildi yaşları. Kız hangi maddeyi kullanmıştı ki? Haberlerde sürekli fentanil ve opioid salgınından bahsediliyordu, Annabelle de bu haberleri takip etmişti. Bu maddelerde, yoksunluğun tehlikeli olabileceğini biliyordu. 911'i arasa mıydı acaba? Cebinden telefonunu çıkarıp Google'da uyuşturucu yoksunluğunun belirtilerini taramaya başladı.

Tekrar başını kaldırdığında kız gözlerini açmış onu izliyordu.

"Nasılsın?" dedi Annabelle.

"Berbat," dedi kız. Bakmayı sürdürdü, bu da Annabelle'i tedirgin etti. "Seni tedirgin mi ediyorum?"

"Hayır," dedi Annabelle. "Yani, evet. Ediyorsun. Uykunda iniltiler çıkarıyorsun, sanki biriyle dövüşür gibi."

Kız gülünç bir ifade takındı. "İblisler. Canavarlar. Öcüler."

"Ah," dedi Annabelle. "Pekâlâ." Kız gözlerini yumup içeride kayboldu. Şimdi bir maskeye benzeyen yüzü, çok daha yaşlı görünüyordu. "Galiba seni acil servise falan götürmeliyim."

"Hayır!" Kızın gözleri açılıverdi. Üstündeki örtüyü iteleyerek, doğrulmaya çalıştı.

Annabelle elini kızın koluna koydu. "Tamam. İstemiyorsan gitmek zorunda değiliz. Burada kalıp dinlen."

Parmaklarının altında, derideki yaraları hissetti. Kız geri çe-

kilip döndü, yatağın kenarına, Annabelle'in yanına oturdu. Kollarını ovalayarak çevresine bakındı. "Burası Benny'nin odası mı?"

"Evet."

"Çok düzenliymiş."

"Her zaman derli toplu bir çocuktu."

Aleph rafta duran bilyeye uzandı. Avucunda yuvarlayarak, "Ne kadar sevimli," dedi. "Benim olabilir mi?"

"Benny'ye sorman gerek."

Kız, "O bunu dert etmez," diyerek bilyeyi kotunun cebine attı. "Şu da sana verdiğim ördek."

"Benny almak isteyince ona verdim."

Kızın asabi bakışları ay küresine gelip takıldı. "Aydan hoşlanıyor," dedi. "Bir keresinde, göktaşlarının oluşturduğu belli başlı tüm kraterlerin isimlerini söylemişti. Beni etkilemeye çalışıyordu." Yan gözle Annabelle'e baktı. "Biliyor musun, bana âşık oldu."

"Aaa!" dedi Annabelle. Fakat kız bu durumu onaylamadığını düşünmesin diye ekledi: "Ne güzel."

"Öyle mi?" diye sordu Aleph. "Benim için fazlasıyla genç, öyle değil mi? Üstelik benim kitabımda aşk yok. Böylesi yok, en azından." Yine bir şeylerin peşinde, dikkatle Annabelle'e bakıyordu. "Çok boktan geçti çocukluğum," dedi. Bu söz durumu açıklarmış gibi.

"Üzüldüm," diye yanıtladı Annabelle. "Benim de öyle."

"Ya," dedi Aleph başını sallayarak. "Anlamıştım."

"Nasıl anladın?"

"Bütün bu çer çöpe bakınca." Koridoru, evin kalanını gösterdi. Sonra Annabelle'in üzgün hâline bakarak ekledi: "Kendini kötü hissetme. Bir evim olsaydı ben de içini çer çöple doldururdum."

"Derlenip toplanma sürecindeyim," dedi Annabelle. "Evin yok mu senin?"

Aleph omuz silkti. "Var diyemem."

"Nerede kalıyorsun?"

"Orada burada. Arkadaşlarımla. Yazın bir ağaçta uyuyorum." Konuyu değiştirdi. "Benny'nin babası nasıl öldü?"

"Bir kamyon çiğnedi onu."

"Çok fena."

"Tavuk kamyonuydu. Canlı tavuk taşıyordu."

"Gerçekten çok fena."

"Arka sokakta kendinden geçmiş. Kafası iyiymiş. Kamyon onu ezip geçmiş."

"Vay canına. Onu seviyor muydun?"

"Seviyordum," dedi Annabelle. "Çok seviyordum. Bağımlılık sorunu vardı." Aleph'in kollarındaki iğne izlerini gösterdi. "Oğlumla uyuşturucu kullandınız mı?"

Kız giysinin yenlerini aşağı çekti. "Asla," dedi. "O daha çocuk. Üstelik onunla takıldığımız zamanın çoğunda, ben de temizdim."

"Peki."

"Bana inanmıyorsun ama doğru söylüyorum. Hem Benny'nin kollarını gördüm. Onlar iğne izi değil. Sesler dışarı çıksın diye açtığı delikler."

"Sana öyle mi söyledi?"

"Hayır," dedi Aleph. "Ama biliyorum. Sen de sesler duyar mısın?"

"Hayır, neden?"

"Mackson'la ben bir gece arka sokakta seninle karşılaşmıştık ya. Mutfak pencerenizden içeri bakmıştım. Buzdolabıyla konuşuyordun."

Annabelle o geceyi hatırlayarak, "Kocamla konuşuyordum," dedi. "Berbat bir geceydi. Benny elini kesmişti, eve kanlar içinde geldi. Onu acil servise götürdüm. Doktorun dediğine göre bıçak yarasıymış. Onun yanındaydın, değil mi? Senin telefonunu aramıştım. Ne oldu? Biri onu bıçakladı mı? Bana söylemiyor!"

Aleph omuz silkti. "Kimse bıçaklamadı onu. Kütüphane'deydik. Bir kâğıt kesiciye kaptırdı elini."

"Bana da öyle dedi ama inanmadım. Yalan söylediğini düşündüm."

"Evet," dedi Aleph. "Çocuklar yalan söyler. Benny bile söyleyebilir."

"Dinle, sana bir şey sormam lazım."

"Nedir?"

"Benimle koğuşa gelir misin?"

Aleph irkilerek geri çekildi. "Koğuşa mı?"

"Benny'nin psikiyatristini görmeye. Onunla konuşmanı istiyorum. Benny'nin seni kafasından uydurduğunu düşünüyor. Var olduğuna inanmıyor."

Aleph olduğu yerde ufaldı sanki. "Belki haklıdır. Zaten doktor sözlerime inanmaz ki. Asla inanmazlar."

"Seni görünce inanmak zorunda kalır. Lütfen."

"Şu hâldeyken gidemem. Beni yine kilit altına alırlar." Yorgun ve küçülmüş görünüyor, dişleri birbirine vuruyordu.

"Sorun değil," dedi Annabelle. "Kendini daha iyi hissettiğinde gideriz. Burada kalıp dinlen." Yorganı çekerek kızın ince omuzlarını örttü, sonra da kolunu çekmeden oracıkta tuttu. Kızın gerildiğini hissetti. Bir çocuktan böylesi bir direniş görmeye alışkındı ama mahcubiyetle, sabırla bekledi. Bir süre öylece yan yana oturdular. Tam kolunu çekmek üzereyken kızın bedeni gevşedi, kolları yumuşadı, başı yana düşüp Annabelle'in omzuna yaslandı. Bir süre bu şekilde kaldılar.

87

Annabelle beraberinde Aleph'le geldiği sırada, Benny ortak odada boş televizyon ekranına bakarak oturuyordu. Ziyaret vakti sona ermek üzereydi ama Benny'nin saatlere ya da programlara

dikkat ettiği yoktu. Annabelle'in hemşire istasyonuna uğradığını fark etmedi, onlar da Benny'yi görmediler. Annabelle telefon edip Dr. Melanie'den randevu almıştı ama otobüsü kaçırdıkları için geç kalmışlardı. Görevli hemşire doktoru anons ederken kuşkulu görünüyordu. Beklediler, sonra hemşire bir kez daha denedi.

Dr. M'den yine yanıt gelmeyince, "Maalesef erken çıkmış olabilir," dedi hemşire.

Aleph'in içi rahatladı. Geride, hemşire istasyonundan uzakta salınıyordu ve hemşirenin sözlerini duyunca gitmek üzere hareketlendi fakat Annabelle uzanıp giysisinin kolundan tuttu onu. Hemşireye doğru eğildi.

"Lütfen," dedi. "Bu gerçekten önemli. Bir kere daha deneyemez misiniz?"

"Bir iptal söz konusu olduğunda doktorlar genellikle erken çıkar. Size yeni bir randevu almayı deneyebilirim..."

"Ama ben randevumu iptal etmedim," dedi Annabelle. "Buradayız! Otobüs gecikti..." Bu doğru değildi aslında. "Bizim kabahatimiz yok. Lütfen!"

"Size sesli mesaj servisine yönlendireyim, ona bir... Ah, durun. İşte kendisi orada."

Dr. M koridorda cep telefonuyla konuşarak hızlı hızlı yürüyordu. Üzerinde yağmurluk, elinde gıcır gıcır deriden bir evrak çantası vardı. Annabelle ona doğru gitti. "Ah, sizi yakaladığımıza çok sevindim!"

Annabelle'in geldiğini gören doktor durdu ve konuşmasını bitirerek, elini bir trafik polisi gibi havada tuttu. "Buradasınız demek," dedi. "Bekledim ama siz gelmeyince randevuyu iptal ettiğinizi düşündüm. Şimdi çıkıyorum ama bir dakika vaktim var. Burada konuşsak olur mu?"

"Olur," dedi Annabelle. Aleph'in kolundan tutuyordu hâlâ ama bu kez kuvvetle asılarak, kızı öne doğru iteledi. "Dr. Melanie," dedi. "Bu Aleph".

Doktor kıza gülümsedi. O esnada gözlerini kısarak kızın

çökkün yüzünü, harap görüntüsünü değerlendirdi. "Merhaba Alice. Nasılsın?"

Aleph giysisinin yeniyle burnunu sildi. "İyiyim."

Annabelle her ikisine baktı. "Birbirinizi tanıyor musunuz?"

Aleph omuz silkti.

"Elbette Alice'i tanıyoruz," dedi doktor. "Birkaç kez burada bizimle kaldı."

"Fakat o Alice değil. O Aleph. Benny'nin arkadaşı. Hakkında konuşmuştuk hani. Gerçek olduğunu size ispatlamak için getirdim onu. Benny onu kendisi uydurmamış."

Aleph elinin üstünü kaşıdı. "Aleph benim sanatçı ismim. Gerçek ismim Alice."

"Pekâlâ," dedi Dr. Melani, kısa bir gülüşle. "Bunu netleştirdiğimize sevindim. Başka bir şey yoksa..."

"Bir dakika," dedi Annabelle. "İsminin ne olduğu önemli değil. Önemli olan, Benny'nin onu kafadan uydurmamış olması. O gerçek. Bir sanrı ürünü değil..."

Dr. M saatine baktı. "Bayan Oh, muayene odasına gibip biraz konuşsak ya. Alice, bekleyebilir misin...?"

"Benny'yi görmek istiyorum," dedi Aleph.

"Alice, kuralları biliyorsun. Eski hastaların buna izni yok..."

Aleph bu kez Annabelle'e döndü. "Lütfen."

Annabelle, "Olamaz mı?" diye sordu doktora.

"Bir hemşire bulabilir miyim, bakayım," dedi doktor. "Ama siz de yanlarında durmak istemez misiniz?"

Annabelle gülümsedi. "Bence Benny öylesini tercih etmez."

Ziyaret saati geçmişti. Aleph odaya girdiği sırada Benny pencerenin önünde oturuyordu.

"Benny," dedi Hemşire Andrew. "Ziyaretçin var."

Benny'nin annesinden başka ziyaretçisi yoktu, o yüzden hemşireyi duymazdan geldi.

"Selam."

Kızın sesini hemen tanıdı. Gerçek olup olmadığını görmek için dönüp baktı. Son görüşünde Aleph, polis tarafından sürüklenip götürülen bir uzaylı kılığındaydı. Şimdiyse bir zombiye dönüşmüştü ama hâlâ kendisiydi. Nerede olduğunu nasıl öğrenmişti? Buraya girmesine nasıl izin vermişlerdi? Sesi çıkmıyordu hâlâ, o yüzden bu soruları soramadı.

"Dediler ki konuşmuyormuşsun."

Yanıt vermesi gerekmiyordu. Anlamıştı Aleph.

"İyisin ya?"

Benny kendisini dünyadan yalıtan kalın güvenlik camından dışarıya baktı. Nereden başlamalıydı? Söylenecek çok şey vardı. Ona her şeyi, Ciltevi'nde önüne açılıveren âlemi, gördüğü hayalleri anlatmak istedi ama hemşire bu kadar yakındayken bu güvenli olmazdı; en düşük Kütüphane sesiyle, fısıldayarak konuşsa bile. Sesler de suskundu, konuşmak onları uyarabilirdi. Konuşmak ateşleyici olabilir, hepsini tekrar harekete geçirebilirdi. O yüzden gözlerini kullanmayı tercih etti. Dışarıdaki ağaçta, bir kuş çıplak bir dala tutunmuştu. Aşağıdaki caddede bir taksi, otobüs durağına girip bekledi. Bir nakliyat kamyonu geri geri geliyor, Benny duvarlara ve yalıtımlı cama rağmen *biip, biip, biip* sesini duyabiliyordu. Kuş ufak ve renksizdi. Bir serçeydi belki. Tüylerini iyice kabartmış, üşüyor gibiydi. Pencere leke leke kirlenmişti. Yakın yerde bir çocuk, oturup mum boyaları yemeye başladı. Hemşire Andrew ona doğru gitti.

Aleph izliyordu. Isıtıcı çalışıyordu ve ortak oda dopdoluydu. Kız kapüşonlusunu çıkarınca, Benny kolundaki izleri gördü. Hemşire Andrew sırtı onlara dönük hâlde, pastel boyalarla uğraşıyordu. Benny uzanıp o izlere dokundu. Yeni yıldızlar. Kendi kapüşonlusunun yenini sıyırıp kolunu kızınkinin yanına koydu. İki kol birbirine uymuş gibiydi. Diğer kolu da sıyırıp bir göktaşı yağmurunu ve onun üstündeki Perseus takımyıldızını gösterdi kıza. Perseus'un Anromeda'nın kocası olduğunu, elmas kılıcıyla deniz canavarını öldürerek Andromeda'yı kurtardığını

anlatmak istedi. Kızın bunu zaten bildiğini umdu. Gömleğini kaldırıp yıldız sarmalını gösterdi ona: Göbeğinin üzerinde bir girdap, sesler dışarı çıksın diye bir kanal. İyileşmek için çok çabaladığını anlasın istedi.

Başını kaldırıp bakınca, Aleph'in yüzünün her zamankinden daha kederli olduğunu gördü. "Ah, Benny," dedi kız. "Sana bir şey getirdim."

Gözleriyle hemşireyi aradı; adam parmaklarını çocuğun ağzına sokmuş, mum boyaları çıkarmakla uğraşıyordu. Kız kapüşonlusunun cebinden, gazeteyle sarmalanıp iple bağlanmış bir paket çıkardı. Paketi Benny'ye verdi, o da açtı. Bir kar küresiydi bu. İçinde, minik bir kütüphanedeki bölmesinde oturan bir çocuk vardı. Önündeki masada üst üste konmuş mini mini kitaplar duruyordu.

"Sallasana," diye fısıldadı Aleph. Benny küreyi salladığında, yoğunlaşmış havanın içinde bir kitap bulutu oluştu. Birtakım sözcükler, birkaç ayrık harf hatta bazı noktalama imleri vardı aralarında. Fırıl fırıl dönüp yavaşça onun çevresine yerleştiler. Benny küreyi tekrar sallayıp yüzüne yaklaştırdı. Önündeki masaya bir noktalı virgül, ayaklarının üzerine bir nokta düştü.

"Şimdi sakla onu," dedi kız. "Sonra, ortalarda kimseler yokken daha fazla bakabilirsin."

Mum boyaları yiyen çocuk, Hemşire Andrew'nun yüzüne kırmızı ve sarı renkli parçalar tükürüyordu. Hemşire destek kuvvet istedi. Benny elindeki bohçayı tekerlekli iskemlenin yan tarafına sıkıştırıp, giysisiyle örterek güvene aldı.

Çocuğu izleyen Aleph, "İnsanlar aklını kaçırmış," dedi.

Benny başıyla onayladı. Kız ayağa kalktı. "Gideyim artık," dedi. "Uzak yere gidiyorum. Muhtemelen bir süre beni görmeyeceksin."

Benny ona baktı, itiraz etmek için ağzını açtı. Neden? Bu sözcük boğazından yukarı tırmanıp orada söndü. Gözlerine yaşlar oturdu.

"Benim kendi hikâyem var, Benny. Daha iyi olmak zorundayım. Sen de daha iyi olmak zorundasın."

Aleph çok uzaklara sürükleniyordu şimdi; bir gözyaşının Benny'nin yanağından aşağı yavaşça inişini izlerken, kilometrelerce yükseklere süzülüyordu. İnce, boya lekeli parmağını uzatıp Benny'nin kaşları arasındaki geniş, pürüzsüz yere dokundu.

"Üzülme," dedi. Sonra yaklaşarak, ikisinin yüzü arasında santimetreler kalıncaya dek eğildi. Benny'nin yanağındaki yaşı dilinin hassas ucuyla yalayıp dudaklarından öptü onu. Dudakları Benny'nin dağdan hatırladığı gibi yumuşak, diliyse gözyaşı gibi tuzluydu. Buna tutkulu bir öpücük denemezdi fakat küçük kardeşinize vereceğiniz türden bir öpücük de değildi. Biraz uzun, biraz seksi bir öpüştü ve bittiğinde, Hemşire Andrew onu kolundan sımsıkı tutarak çekip uzaklaştırdı.

"Tamam, tamam," dedi Aleph hemşireye. "Sakin ol. Zaten gidiyordum." Kıvrılarak hemşirenin elinden kurtuldu, ama sonra geri döndü. Kot pantolonunun cebinden Benny'nin bilyesini çıkardı. "Bu benim olabilir mi?"

Viii... dedi bilye.

Benny başını evet anlamında sallayınca, kız tekrar cebine attı bilyeyi. Sonra çabucak Benny'ye doğru eğilerek, dudaklarını onun kulağına dayadı.

"Geri geleceğim," diye fısıldadı. "Seni unutmayacağım, Benny Oh."

88

"Anlaşılabilir bir hata," dedi Dr. Melanie. Bilgisayarda Benny'nin dosyasını güncelliyor, Annabelle de karşısında oturmuş, onun bilgileri girmesini izliyordu. "Benny'nin birtakım yanılsamalar yaşadığını biliyoruz. Sanrıları var. Yani evet, şu durumda Alice'in varlığı gerçek, ama..."

Annabelle onun sözünü kesti. "Şişeli Adam da gerçek," dedi.

"Gerçekten de protez bacaklı bir hobo. Onu da getirip tanıştırabilirim sizinle..."

"Hayır, hayır. Tamam. Size inanıyorum."

"O zaman mutlaka bunu da oraya yazın. Benny damardan uyuşturucu da almamış. Hiç uyuşturucu kullanmamış."

"Elbette," dedi doktor. "Kan tahlili bunu destekliyor. Ama Benny'nin kolunda taze iğne deliklerine benzer izler bulunduğu için, onu tutuklayan polis memurunun bu hataya neden düştüğünü anlamak mümkün."

"Benim bahsettiğim polis memuru değil, sizsiniz."

"Hepiniz sadece uygun düştüğü şekilde hareket ediyorduk, Bayan Oh. Kendine zarar vermek de ciddi bir meseledir." Not almayı tamamladıktan sonra, dosyayı tarayarak başka bir belge aradı. "Aslında bütün bunları şimdi konuşmak istemiyordum fakat gördüğüm kadarıyla Çocuk Koruma Hizmetleri sizi ziyaret etmiş?"

Annabelle ürkmüş göründü. "Nereden biliyorsunuz?"

"Sosyal hizmet görevlisinin raporuna göre evinizdeki yaşam şartları, Benny'nin ruh sağlığına ve esenliğine yönelik olası tehlikeler ortaya koyuyormuş. Biriktirmecilikten söz ediliyor...?"

"Ah, şu mesele. İşim gereği bulundurduğum arşivlerle ilgili bir durum aslında. Ajans bunu zorunlu tutuyordu ama şimdi elimdekilerden kurtuluyorum..."

Doktor ekrana doğru eğildi. "*Tehlike yaratan*," dedi. "Bu tabiri kullanmış." Tekrar Annabelle'e baktı. "Temizlik yapıyorsunuz demek? Nasıl gidiyor?"

"İyidir. İyi gidiyor. Geçen gün, birkaç arkadaşım gelip yardım ettiler bana."

"Ya işiniz? Birkaç ay önce aldığım nota göre şirketin işinize son verebileceğinden korkuyordunuz."

Annabelle başıyla onayladı. "Evet, doğru." Bunu niye doktora söylemişti ki? Sorun, içini dökeceği gerçek arkadaşlarının bulunmamasıydı.

"Ne oldu peki?"

Yalan söylemenin anlamı yoktu. "Korktuğum gibi oldu, ama sağlık güvencem devam ediyor, o yüzden sigortayla ilgili sorunum yok. Bu tedavinin ücretini ödeyebilirim. Yeni iş başvurularına da başladım." Aslında başlamamıştı ama başlamayı düşünüyordu. Michaels mağazasındaki satış elemanı pozisyonuna başvurmak vardı aklında. Sattıkları malları çok iyi biliyordu zaten; orada çalışan hanımlar da hoş insanlara benziyordu.

"Askıda bulunan bir tahliye bildirimi de görüyorum..."

"O da mı dosyada yer alıyor?"

"Kamuya açık bir kayıt. Sosyal hizmetler görevlisi araştırıp bulmuş. Yine, sadece uygun düştüğü gibi hareket etmiş. Ayrıca psikolojik destek almanızı tavsiye etmiş ki ben de elbette bir süredir aynı şeyi öneriyorum. Bunun için birini buldunuz mu?"

"Hayır. Evi derleyip toplamak çok vaktimi alıyor."

Doktor M dosyaya bir not daha ekledi. Annabelle onu yazarken izledi. Bugün doktorun tırnaklarında, kurumuş kan gibi görünen koyu kırmızı oje vardı. Hızlı yazıyor ama her iki elinin sadece ilk üç parmağını kullanıyordu. Doktor olup da on parmakla yazmayı bilmemek nasıl oluyordu? Tıp fakültesinde bunu öğretmiyorlar mıydı?

"Bayan Oh?"

"Evet?"

"Zor bir durum, biliyorum ama beni dinleyin. Rapora göre Çocuk Koruma Hizmetleri, evinizi kabul edilir niteliğe kavuşturmadığınız takdirde Benny'nin vesayetinin sizden alınmasını tavsiye etmiş. Bu tavsiye doğrultusunda hepimiz, Benny'nin söz konusu geçişe buradan başlamasının daha kolay olabileceği kanısındayız. Benny için en iyi olanı düşünerek..."

"Geçiş mi? Neye geçiş?"

"Öncelikle bir geçici bakım merkezine. Oradan da bir koruyucu ailenin yanına. Şayet bir yerleştirme yapılabiliyorsa ve evinizdeki koşullar düzelmemişse."

"Ama evin koşulları düzeldi! Çocuk Koruma'dan gelen hanım daha bunu görmedi ki! Söyleyin ona, gelip baksın!"

"Ya askıda bekleyen tahliye bildirimi? İş durumunuz? Uğraşmanız gereken çok şey var önünüzde, Annabelle –size Annabelle diyebilir miyim?– ve açıkçası, ruh hâlinizden yana da endişeliyim. Siz yeni bir iş bulup ev durumunu sağlama alıncaya dek, Benny'nin başka bir yerde kalması onun için daha iyi olmaz mı? Yardım alsanız, bir psikolojik danışmanla görüşmeye başlasanız, ayaklarınızın üzerinde durur hâle gelseniz?"

"Hayır!" diye bağıran Annabelle güçbela sandalyesinden kalktı. Yanakları kıpkırmızı hâlde doktorun masasına doğru bir adım attı. "Bunu yapamazsınız! Onu öylece benden alamazsınız! Ben onun *annesiyim*!" Tir tir titriyor, sesi üst perdeden çıkıyordu. Bir adım daha attı. "Onu şimdi alıp eve götürüyorum!"

Doktor geriledi. "Üzüldüğünüzü anlıyorum, Annabelle," dedi. "Benny'yi eve götürmek istediğinizi anlıyorum..."

"Ah, iyi. Bunları anlamanızda bir sorun yok. Elbette üzgünüm! Onu tutamazsınız. Şimdi benimle eve geliyor."

"Maalesef bu mümkün değil, Annabelle." Telefona uzandı.

"Ne demek mümkün değil?" diye haykırdı Annabelle. Doktorun tam karşısına geçmiş, masanın üzerine eğilmişti. "O *benim oğlum*!"

"Bayan Oh, lütfen. Oturmanızı istiyorum."

"Ben de Benny'yi hazırlamalarını söylemenizi istiyorum. Onu derhal yanımda götüreceğim."

Arkasında bir gürültü duydu. İki erkek hemşire orada duruyor, kapı ağzını tutuyorlardı.

"Bayan Oh," dedi Doktor Melanie. "Annabelle. Üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Ama konu bizimle ilgili değil. Bu artık mahkemelerin uğraşacağı bir mesele."

BENNY

Tamam, kes! Yeter artık. Rezalet bu! Görmüyor musun? Buna dur demen lazım. O benim annem! Yardıma ihtiyacı var!

Orada mısın? Dinliyor musun beni?

578 O kadar zaman dostummuş gibi davrandın ama hepsi yalan dolanmış! Gerçekten dostum olsan, annemin başına bunca boktan şeyin gelmesine izin vermezdin. Ona yardım etmenin –bize yardım etmenin– bir yolunu bulurdun ama yapmadın. Yapmayacaksın da. *Hiçbir şey* yapmıyorsun!

Hey! Seninle konuşuyorum! Duyuyor musun?

Ciddiyim! Bir kez olsun beni dinleyip söylediğimi yapman lazım. Lütfen! Geçmişi şimdiki zamana dönüştürebileceğini söyledin. Beni zaman içinde geriye götürebileceğini, anımsamama yardım edebileceğini söyledin ama bu kadarı yetmez, tamam mı? Bir şey *yapman* gerekiyor! Gerçek bir şey! Yapamazmışsın gibi davranma. Hiç aslı yok. Yapabileceğini biliyorum! Sen bir kitapsın, bu işi düzeltebilirsin! Her şeyi yoluna koyabilirsin!

KİTAP

Ah, Benny...

Annenin başına gelenlere üzüldün elbette, ama çektiği sıkıntılar bizim kabahatimiz değildi. Yardım etmeye de çalıştık. Hepimiz çaba gösterdik. Elimizden ne geliyorsa yaptık.

Baksana *Derli Toplu Sihir* nasıl da masadan sıçrayarak annenin hayatına girdi, her türlü imkânı önüne koydu. O küçük kitap annene gerçekten ihtiyaç duyduğu umudu verdi. Annabelle hayran mektupları yazmaya başladığında biz de umutlandık. Kendine ait bir kitabı olmadığı için annenin konuşacak birine ihtiyacı vardı ve bir süre için Aikon, onun hayali arkadaşı gibiydi. Hatta bir ara, Kimi'yle beraber yanlarında çekim ekibiyle kapını çalarlar mı diye merak ettik. Bu fikir heyecan vermemişti bize –sonuçta televizyondu bu– ama tasavvur edebiliyorduk: İki rahibe kolları sıvamış, yorulmak nedir bilmeyen, kendinden emin Zen tavırlarıyla işe girişmişler. Bundan iyi bir hikâye çıkacağını düşünmüştük ama televizyon yapımcıları aynı fikirde değildiler. Seni ve anneni, seyircinin duygudaşlık kurmasına yeterince uygun yahut yeterince mutlu bulmadılar. Bu seni incitmiş olmalı ama televizyondan ne beklersin ki?

Cory ve ekibi de ellerinden geleni yaptılar. Annen sinirlenip

hepsini kovuncaya dek durum umut verici görünüyordu. Travma güçlü bir şeydir, Benny. Annenin kendi Karması var ve biz onun kitabı değiliz ama zaten kitaplar insanları bir şeyler yapmaya zorlayamazlar. Tüm yapabileceğimiz sahneyi kurmaktır: Hikâyenin arka planından biraz bahseder, bazı olası sonuçların ipuçlarını verir hatta belki birkaç öneride bulunuruz. Ama çoğu zaman beklemekle yetinir, insanların ne yapmayı seçtiklerine bakarız. Bekler ve ümit ederiz. Parmaklarımız olsa, onları çaprazlardık.

Yani açık söylemek gerekirse, tıpkı dağda Aleph'i öpmene biz sebep olmadığımız gibi, annenin başına gelen kötü şeylerin sebebi de biz değiliz. Bizi suçlamanın faydası yok. Birini suçlamak, hayatın için sorumluluk almayı reddetmenin başka bir yoludur sadece. Bizi suçlamakla, kendi gücünden ve işlevinden feragat etmiş olursun. Anlamıyor musun? Bu seni bir kurbana dönüştürür, Benny –zavallı, küçük, kaçık kurban çocuk– ve bundan hoşlanmazsın, öyle değil mi? Biz de bundan hoşlanmayız.

Seni üzmek ya da kendini fena hissetmene yol açmak istemiyoruz. Annabelle'in çektiklerinden söz ederken, kastımız kötü değil. Bunlardan söz ediyoruz çünkü kitabın olarak bu bizim işimiz. Tercihimiz seni güzel peri masallarıyla oyalamak, mutlu sonla biten hoş hikâyeler anlatmak olsa bile yapamayız. İncitse de gerçeği söylemek zorundayız, bundan da *sen* sorumlusun. Ele alman gereken felsefi soru buydu, hatırladın mı? *Gerçek olan nedir?* Her kitabın özünde bir soru vardır, senin sorun da buydu. Soru sorulduktan sonra, bizim işimiz yanıtı bulmana yardımcı olmak.

Yani evet, biz senin kitabınız, Benny, ama bu da senin hikâyen. Sana yardımcı olabiliriz fakat sonuçta, hayatını yalnızca sen yaşayabilirsin. Annene yalnızca sen yardım edebilirsin.

BEŞİNCİ KISIM

EVE DÖNÜŞ

Herhangi bir düzen, aşırı bir dengesizliği dengeleme girişimidir.
–Walter Benjamin, "Kitaplığımı Yerleştirirken"

KİTAP

89

Duvardaki sinek şöyle bir şey söyleyebilirdi:

Benny ortak odanın köşesinde tekerlekli iskemlesinde oturmuş, pencerenin camından dışarıya bakıyor. Aşağıdaki işlek kaldırımda, otobüs durağında dikilen annesini görebiliyor. Her tarafta hareket var, insanlar yürüyor, cep telefonlarıyla konuşuyorlar ama annesi orada bir başına ve hareketsiz duruyor.

Birkaç dakika önce onun, iki erkek hemşire eşliğinde koğuştan çıkarılışını izledi. Ortak odanın önünden geçtikleri sırada kadın durup odaya göz attı ve sonra oğlunu fark etti. Yüzü aydınlanıp elini salladı. Az önce ağlamış olduğu belliydi. Oğluna doğru bir adım attı ama hemşire dirseğinden yakalayıp uzaklaştırdı onu. Ziyaret saati sona erdi, dediğini duydu Benny. Yarın yine gelebilirsiniz. Benny annesinin omuzlarının çökmeye başladığını gördü. Fakat sonra dikildi kadın, başını kaldırıp oğluna gülümsedi. Benny onun böy-

le gülümsemek için ne kadar çaba sarfettiğini gördü. Yarın görüşürüz tatlım, dedi annesi, tekrar el sallayarak. Dayan! Seni seviyorum!

Şimdi Benny pencereden izliyor onu. Zaman zaman, biriyle tartışıyormuşçasına dudakları oynuyor. Başını sallıyor. Kaş çatıyor. Yumruğunu sıkıyor. Görevli hemşire dikkatini verse, seçici dilsizlikten muzdarip çocuğun söylediklerini apaçık şekilde duyabilir:

"Hepsi yalan dolanmış!"

Sonra: "Sen bir kitapsın!"

Sonra: "Her şeyi yoluna koyabilirsin!"

Ama hemşire dinlemiyor. Akşamın ilaç raporuna hastaların verilerini giriyor, her bir çocuğa ne verildiğini kaydediyor. Başını bilgisayar ekranından kaldırıp baksa, çocuğun tekerlekli iskemlede ileri geri sallandığını, ardından öne doğru atılıp ayağa kalktığını görebilecek. Benny oracıkta dengesizce dikilmiş, cırt-cırtlı ayakkabılarına bakıyor. Yine dudakları oynuyor, ayakkabısına ya da belki ayağına bir şeyler söylüyor –sineğin, bulunduğu köşeden bunu anlaması zor– ve sonra bir adım atıyor. Sanki bir anlığına kafası karışıyor, hareket edenin ayağı mı, ayakkabısı mı olduğundan emin değilmiş gibi. Ama önemi yok. Belki bu kez, onun bedenini ileri taşımak için birlikte çalışmaya karar verdiler. Bir adım daha atıyor, derken bir adım daha. Hemşire ilaç arabasını kilitlemek için anahtarlarını aramak yerine o tarafa baksa, tekerlekli iskemledeki çocuğun tekrar yürümeye başladığını fark edecek. Doktoru motor işlevlerdeki bozukluğun psikojenik olduğunu, yani her şeyin çocuğun zihninden kaynaklandığını söylemişti. Dolayısıyla birden yürümeye başlaması mucize sayılamaz, ama yine de onun çizelgesine yazılmaya değer bir gelişme. Ama hemşire sırtını ortak odaya dönmüş, o yüzden arkasından bir ses, "Affedersiniz," deyince şaşırıyor. Arkasını dönünce, şizofreni,

bipolar bozukluk, seçici dilsizlik ve psikojenik astasia-abasia teşhisi konmuş çocuğun orada durduğunu ve kendisiyle konuştuğunu görüyor. Bu dünyadaki en normal şeymiş gibi.

"Bir telefon konuşması yapabilir miyim lütfen."

"Ah!" diyor hemşire şaşkınlıkla. "Ürküttün beni. Bekle, doktoru çağırayım."

"Tabii, lütfen," diyor Benny apaçık şekilde...

Sonra ben, duvardaki bir sinek değil de Benny olduğum için şöyle diyorum ona: "Eve gitmek istiyorum. Annemin bana ihtiyacı var."

BENNY

90

Dönüm noktası buydu. Hemşire telaş içinde nöbetçi doktora ha-
586 ber verdi, o da Dr. M'ye mesaj gönderdi. Dr. M aceleci davranmadı. Belki biriyle yemekte falandı. Ya da tırnaklarını boyuyordu. Ama sonunda geldi. Hemşireye söylediklerimi ona da söyledim. Eve gitmek zorunda olduğumu. Annemin bana, benim de anneme ihtiyaç duyduğumuzu. Ayrıca, asla gönüllü olarak bir koruyucu ailenin yanına gitmeyeceğimi, beni zorlamaya kalkarlarsa yine yürümeyi ve konuşmayı bırakacağımı, belki de Gandhi'nin yaptığı gibi açlık grevine başlayacağımı söyledim. Gandhi'nin de sesler duyduğunu söylemedim ona. Kitabımla aramızda geçen konuşmadan da bahsetmedim. Gerektiğinden fazlasını söylememek temelinde hareket ediyordum.

Bütün bunları sakin şekilde söyledim ve bence Dr. M sözlerimi gerçekten duydu. Ona söylediklerim daha çok Kitap'tan duyduklarımdı: Hayatımın kontrolü bendeydi ve sesleri suçlamak onları iyice güçlendirmekten başka işe yaramazdı. Onlar bana ne yapacağımı söyleyemezdi. Kendi kararlarımı alma sorumluluğunu üstlenmek zorundaydım ve bu kararlardan biri eve gidip anneme yardım etmekti; *gerçek anlamda* yardım etmek. Canım

istediğinde tişörtlerini katlamaktan ibaret değildi bu yardım.

Kitap, Dr. M'yi hiçbir şeyden anlamaz gibi gösterdi size, biliyorum; fakat esasen o kadar kötü değil. Aslında sinsi testler olduğunu düşündüğüm birkaç soru sordu bana ve son birkaç haftadır yakın gözetim altında tutulduğumu biliyordum. Ama testten geçmiş olmalıyım ki sonunda sözlerimi onayladı ve bana yardımcı olmaya karar verdi. Annemi arayıp bir aile oturumuna davet etti. Benim artık taburcu edilebileceğim kanısında olduğunu söylediğinde annemin ağlayarak kollarıyla bizi sarmayı, ikimizi de o çılgın anne kucaklayışıyla kucaklamak istediğini anladım. Ama yapmadı bunu. Kendini tutarak, Dr. M'ye gerçekten iyi sorular sordu. Mesela, sesler duymak her zaman kötü müdür? Benny'nin duyduğu sesler bazen ona yardım ediyor olabilir mi? Bu mutlaka onun şizofrenik ya da psikotik olduğu anlamına mı gelir? Öteden beri yaratıcı bir çocuktu, bu durum da yaratıcılığının bir parçası olamaz mı?

Annemin Aleph'le bir şeyler konuştuğunu anladım. Dr. M'nin ona ters karşılıklar vermesini bekledim ama doktor şaşırttı beni. Annemin söylediklerinin bazen doğru olabileceğini, Sigmung Freud'un bile sesler duyduğunu söyledi. Ben bunu zaten biliyordum, çünkü Ş-Adam anlatmıştı bana. Sonra, eski oda arkadaşım Mackson'ın başladığı destek grubunu denememem gerektiğini söyledi. Grup harika, Mackson da harika biriymiş meğer. Üniversiteden çıkınca gelip aramıza katılıyor. Acayip zeki. Ayrıca eşcinsel. Aleph'i hesaba katarsak bu hiç sorun değil. Aslında bazen Aleph hakkında konuşuyoruz hatta ona hislerimden biraz bahsettim, çok iyi anladı. Güzel oldu yani. Aleph'in nereye gittiğini o da bilmiyor ama kafaya takmamam gerektiğini söylüyor. Çünkü her zaman geri gelirmiş.

Pedipsi'den ayrılmama hemen izin vermediler. Önce Çocuk Koruma Hizmetleri'nden gelen hanımın tekrar evimize uğrayıp benim orada güvenle yaşayabileceğimi onaylaması gerekiyordu. Cory ve ekibi öteberiyi dışarı atmakta epey ilerleme kaydetmişti ve hanımın ziyaretinden önce annem hakikaten deli gibi çalışıp

evi yeterince temizlemeyi başardı. Hanım da tamam deyip işi bitirmesi için daha fazla zaman verdi ona.

Ayrıca polisle ilgili sorun vardı ama Dr. M bunun da çözülmesini sağladı. Hatta çocuk mahkemesine katılıp yargıca annemin iyi bir anne olduğunu, beni gerçekten sevdiğini, ondan ayrılmamın ruh sağlığım için iyi olmayacağını çünkü babamın ölümünden sonra travma yaşadığımı söyledi. Ben de yargıçla konuşmak zorunda kaldım ve dedim ki, Bakın, eşyalar konusunda iyiyimdir. Sonra Kitap'ın gerçekle yüzleşmek, hayatımda olup bitenlerin sorumluluğunu almak hakkında bana söylediklerini tekrar ettim. Yargıç bundan hoşlandı. Kavrayışlı bir çocuk olduğumu, Dr. M'nin terapilerine katılmaya ve bundan sonra vücudumda delikler açmamaya söz verirsem eve gitmeme izin vereceğini söyledi. Söz verdim, sözümü de tutacağım. Boktan, delice bir şeydi yaptığım, biliyorum. Kendime zarar vermemeliydim. Ama biliyor musunuz, artık eskisi kadar çok ses duymuyorum. Belki
588 sesler hakikaten deliklerden çıkıp gitti. Dr. M bunun kesinlikle deliklerle alakası yok diyor, ama ona göre de işe yarayan bir şey var olmalı çünkü nesneler hâlâ gevezelik edip tantana ettiği hâlde, bunlar rasgele, kişisel olmayan seslere benziyor, arka plandaki gürültü gibi. Gerçekten fena olan seslerin çoğu gitti. Hâlâ duyabildiğim tek ses, Kitabım.

Ama Kitabımı duymak bile giderek zorlaşıyor. Bilmiyorum neden. Bakın göstereyim.

"Hey Kitap! Orada mısın?"

Gördünüz mü? Yanıt yok. Ama hâlâ dinlediğini biliyorum.

Nihayet eve geldiğimde aralık ayıydı. Verandada Eve Hoş Geldin yazıları ya da mutfakta mezuniyet flamaları yoktu. Balonlar da yoktu. Üstü boşaltılmış masada, vazonun içine birkaç kırmızı plastik çiçek konmuştu sadece. Güzeldiler, Noel zamanı konulan çiçeklere benziyorlardı biraz. Evdeki diğer her şey sakin ve normal görünüyordu. Elden çıkarılacak eşyalar çoktan konteynere konmuştu. Geriye yalnızca satılacak ve bağışlanacak olanlar kalmıştı.

Annem Cory'yi aramış, o da Vlado'yla bağlantı kurmuş. Vlado, Slovenyalılardan bir ekip getirmiş yardım için. Onlar öteberiyi minibüse taşırken, annemle ben de eşyaları tasnif etmekle uğraştık. Annem gayet sakindi. Önce bana biraz direndi ama yargıca söylediğim gibi, eşyalar konusunda iyiyimdir. Ne istediğimi bilirim.

"Anne, beni dinlemen lazım."

"Tamam Benny. Dinliyorum."

"Babamın plaklarının burada kalmak istediğinden eminim ama elbiselerinin, ayakkabılarının hepsi gitmek istiyor. İşe yarayacakları bir yere ihtiyaçları var. Gömlekler için de aynı şey söz konusu. Kesilip yorgan parçası olma fikrinden hoşlanmıyorlar. Bunu aptalca buluyorlar."

"Bir hatıra yorganı olsa bile mi? Babana dair güzel hatıralarla dolu bir yorgan..."

"Onlar senin hatıraların, onların değil. Onlar gömlek! Kendilerine özgü bir hayatları var. Yatak örtüsü olmak istemiyorlar."

Annem içini çekerek Vlado'ya döndü, başıyla onay verdi. "Tamam, elbiselerin hepsini de alabilirsiniz. Gömme dolapta ne varsa. Plakları bırakın sadece."

"Pikabı da. Onu burada bırakmalı, ama babamın kitaplarının ve çalgılarının hepsini alabilir. Onların çalınmaya ihtiyaçları var."

"Ama bir gün onları çalmak isteyebilirsin..."

"Hayır. Asla çalmam onları. Babam gibi çalamam. Onların istediği gibi çalamam."

Annabelle klarnet kutusunu açıp, çalgının parçalarını dikkatle birleştirdi. Parmaklarını çalgının parlak gövdesinde gezdirerek, "Çok kederli," dedi.

Annemin söylemek istediği, *kendisinin* kederli olduğuydu. Sözcüklerin sizin istediğinizden farklı anlama geldiği, fakat bu anlamın hiç bilmediğiniz kadar doğru olduğu zamanlardan birine denk gelmiştik.

"Evet," dedim, annemin ellerinde eğreti duran klarnete bakarak. "Kederli. Çok kederli."

Ş-Adam kucağında kâğıt tutturmaçlı bir tahtayla oturmuş, bağışlanan eşyaların envanterini tutuyordu.

Beni görünce, "Ah, genç talebe," dedi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim."

"Lübliyanalı gençler bunu hemen halleder. Profesyonel geri dönüşümcülerdir."

Çitin üzerinden, verandasında oturup Slovenyalıların çalışmasını izleyen Bayan Wong'a baktım. Bana el salladı, ben de ona el salladım. Bayan Wong da tekerlekli iskemle kullanıyordu artık. Kendi tekerlekli iskemlesinde oturan Ş-Adam ve annemin korkuluğa dayalı duran koltuk değnekleri buna eklenince, dubleks bir bakımevine ya da rehabilitasyon merkezine benzemişti.

Bayan Wong benden birkaç gün sonra eve dönmüş. Henry'nin onu tekerlekli iskemleyle getirdiğini görünce, annemi bir telaş sarmış.

590 "Ah!" demiş annem. Aklına geleni hemen söyleyiverirdi. "Ben sizin...!"

"...öldüğünüzü sanmıştım," kısmını söylemeden susmuş. Belki bu konuda iyiye gidiş vardı annemde. Ama Bayan Wong'un umurunda olmazdı zaten. Boşver, deyip geçerdi.

"Hey tombulum! Çok güzel temizlemişsin burayı!"

O zaman annem de durmayıp tamamlamış cümlesini. "Ben sizin öldüğünüzü sanmıştım! Ne oldu?"

"Hah!" dedi Bayan Wong, başparmağıyla Henry'yi göstererek. "Öyle olsun isterdi belki! İşe Yaramaz çalmak istedi evimi. Zor çalarsın dedim ona. Burada kendi yatağımda öleceğim."

Henry'ye bağırarak Kanton dilinde bir şeyler söylemiş, o da annesinin kalkıp basamaklardan çıkmasına yardımcı olmuş. Daha sonra öğrendik ki Henry'nin Bayan Wong adına işleme koyduğu tahliye bildirimiyle ilgili olarak, Çocuk Koruma Servisi ona telefon açmış. Bayan Wong durumu böylece öğrenip çok sinirlenmiş. Avukatı aramış, o da her şeyi, İşe Yaramaz'ın beni ve annemi evden çıkarıp dubleksi satmayı planladığını anlatmış.

Bayan Wong bütün bunlara dur demiş. Kısacası, başımızı sokacak yerimiz vardı hâlâ.

İşe Yaramaz'ın konteyneri tamamen dolmuştu artık. Minibüs ayrıldıktan sonra çöp toplama şirketi konteyneri almaya geldi. Ş-Adam'ın tekerlekli iskemlesinin yanında basamaklara oturup kaldırma kollu kamyonun geri geri yanaşmasını izledim. Ucunda büyük bir kanca bulunan hidrolik kol, düz yataklı römorktan konteynere doğru uzandı. Çengelin yakalayıp kaldırdığı konteyner yana yattığında, içinde duran, annemin arşivleriyle ve diğer her şeyle dolu çöp torbalarını görebildik. Birkaç grapon kâğıdıyla konfeti parçaları döküldü kenardan. Sonra hidrolik kol yavaş yavaş geri çekilerek, konteyneri düz yataklı römorkun üzerine yerleştirdi.

Kamyon uzaklaşırken, "Ne kadar güzel," diye iç çekti Slavoj. "Sence de öyle değil mi, genç talebe?"

Konik bir şapka kaldırımda yuvarlanıyordu. "Bunların hepsi çöp," dedim. "Aynen öyle! Çöpümüzü sevmeyi öğrenmek zorundayız! Süprüntülerimizde şiir görmeliyiz! Bütün dünyayı sevmenin tek yolu bu."

Slavoj işinin başına döndü, bense bir süre daha orada oturarak aşk hakkında düşündüm. Ona Aleph'ten haber alıp almadığını, nereye gittiğini bilip bilmediğini sormak istedim. Ama onun da Aleph'i özlediğini biliyordum, aklına getirip de canını sıkmak istemedim. Destansı şiiri *Yeryüzü*'nü, ucu kancalı kordonlarla tekerlekli iskemlesinin arkasına sabitlemişti. Şiiri defalarca kaybettiğini söylemişti bana. Artık bitirmeye yaklaşmışken, tekrar kaybolmasını göze alamazmış.

"Dindar bir adam değilim," demişti. "Büyük filozof Karl Marx demiş ki: 'Din, baskı altındaki bir yaratığın iç çekişi, kalpsiz bir dünyanın kalbi ve ruhsuz koşulların ruhudur. Din halkın afyonudur.' Belki bu alıntıyı okulda öğrenmişsindir?"

"Hayır."

"Çok yazık. Neyse, dediğim gibi, ben dindar bir adam değilim. Aslında ateistim. Bununla birlikte, ne zaman bir kitabı bitirme

aşamasına gelsem, ister istemez kendimi dua ederken bulurum: *Lütfen sevgili Tanrım, kitabımı bitirmeden ölmeyeyim!*"

Kitabım yazarların egosu hakkında ne söylerdi acaba. Ama bu konuyu açmamaya karar verip ona Tanrı hakkında bir soru yönelttim. "Tanrı'nın gerçek olduğuna inanmıyorsan, Tanrı neden sana yardım etsin ki? Gerçekten inançlı bir kişiyle, inançlıymış gibi davranan kişi arasındaki farkı bilmiyor mudur sence?"

"Tanrı bir hikâyedir," dedi. "Ben hikâyelere inanırım, Tanrı da bunu bilir. Hikâyeler gerçektir, evlat. Hikâyeler önemlidir. Hikâyene inancını kaybedersen, kendini de kaybedersin."

Bunun üzerine düşündüm. Ş-Adam'a Kitabımdan, o gece Ciltevi'nde bana gösterdiği zincirlerinden kurtulmuş şeylerden ve hayatımla ilgili olarak bana anlattığı, bilmediğim ya da unutmaya çalıştığım tüm o hikâyelerden hiç söz etmemiştim.

"Birçok hikâyem var," dedim. "Onları kaybetmeye başlamıştım ama seslerim hatırlamama yardım ettiler."

"'İşin gerçeği, biz aslında hikâyelerden ibaretiz.' Bunu Thomas King adlı ünlü bir Çeroki yazar söylemiş. Biz kendimize anlattığımız hikâyelerden ibaretiz, Benny evlat. Kendimizi oluştururuz. Birbirimizi de."

Onun şiirinde Aleph var mıydı acaba? Ya da ben var mıydım? Bir başkasının şiirinde ya da kitabında yer almak tuhaf olurdu.

Kitaplardan söz açmışken, bakın ne oldu. Cory annemi arayıp Aikon'un, yani annemin hayran olduğu ve tüm o endişe dolu e-postaları gönderdiği Zen yazarı hanımın, Kütüphane'ye gelerek *Derli Toplu Sihir* kitabı hakkında konuşma yapacağını söylemiş. Gitmek ister miymişiz? Ben istemedim ama annem pek hevesliydi. Dolayısıyla ben de onunla gittim. Çok sıkılırsam dokuzuncu katta takılabileceğimi düşünüyordum. Oraya erken vardık, Cory de bizi baş kütüphanecinin şahsi bürosuna götürdü. Aikon orada bekliyormuş. İçeri girdiğimde bana baktı, sanki beni tanımış gibi gözlerini kocaman açtı.

"Ah!" dedi. "Sen *Kannon*'sun!" Tabii o sırada ne demek iste-

diğini anlamadım. Bir kanon olduğumu söylüyor sandım. Şarkı söyleme teknikleri hakkında bir şeyler bilsem de bu söze anlam veremedim. Fakat sonra, çok iyi İngilizce konuşan bir çevirmen hanım Kannon'un ne demek olduğunu açıkladı. Bin kolu ve on bir başı varmış, çığlık atan nesnelerin sesini duyabilirmiş. Bunu çok iyi anlıyorum, dedim. Bize Kannon'un Budizmde merhamet azizesi olduğunu söylediğinde, annemin gözleri yaşardı. "Ah, evet!" dedi. "Benny çok merhametlidir!" Sonra bana sarıldı, ben de ona müsaade ettim. Belirttiğim üzere sadece iki kolum ve bir başım bulunduğu hâlde.

Sonra annem gerçekten delice bir şey yaptı. Alışveriş torbasını yanında getirmişti, onu açıp babamın küllerinin durduğu kutuyu çıkardı. Kitap rafımdan almış olmalıydı onu. Kutuyu Aikon'a verdi. Yemin ederim, bunu yapacağını bilsem kesinlikle karşı çıkardım ama annem böyledir işte. Aikon önce bunun bir hediye olduğunu sandı, "Ah, çok naziksiniz!" falan diyecek oldu. Fakat annem, hayır, deyip bunların babamın külleri olduğunu açıkladı, Budist olduğundan, öldüğü zaman onun için cenaze merasimi düzenleyemediğimizden bahsetti. Onun için kutsama gibisinden bir şey yapıp yapamayacağını sordu Aikon'a, Aikon da şaşırmış görünmeyip, olur tabii, dedi. Sonra birden herkes bu işe verdi kendini, Cory'yle baş kütüphaneci kitap raflarından birinde yer açıp külleri oraya koydular. Aikon, boynuna küçük önlüğe benzer bir şey geçirdi. Çantasında bir şamdan, kibritler ve ahşap bir tütsü kutusu da vardı. Bunu acayip buldum. Her gittiği yerde aniden bir cenaze törenine ihtiyaç olabilirmiş gibi, devamlı hazırlıklıydı sanki. Ama rahibeler böyle hareket ediyor galiba. Baş kütüphaneci kibritleri görünce telaşlandıysa da Aikon kibrit çakmak zorunda olmadıklarını söyledi. Şamdanla tütsüyü küllerin yanına koydu, Cory de birinin masasından birkaç çiçek getirdi. Aikon bir kâğıt parçasına gösterişli Japonca harflerle babamın ismini yazdı, onu da küllerin yanına koydular. Öne eğildi, tütsü çubuklarıyla bir şeyler yaptı ve bir şeyler dedi. Sonra da çevirmen hanımla birlikte, seslerimden duymayı umabileceğim karman

çorman seslerden ibaret Japonca bir ilahi söylediler. Kimse bir şey anlamadı ama babam Japonca biliyordu, belki o anlamıştır, dolayısıyla sorun yoktu. Sonuçta bu onun cenazesiydi. İlahiden sonra Aikon annemle bana ellerimizi birleştirip eğilmemizi ve babama birkaç tütsü sunmamızı söyledi, biz de öyle yaptık. Sonra, sanki babam hayattaymış gibi uzun uzun Japonca sohbet etti onunla, bu da bana acayip geldi ama bir bakıma hoştu. Sizin de ona bir şey söylemeniz lazım deyince, annem kendini tutamadı artık. Ağlayarak şöyle şeyler söyledi: "Ah, Kenji, seni seviyorum. O geceki sözlerim için çok üzgünüm. Öyle demek istememiştim. Bunu biliyorsun, değil mi? Beni affedebilecek misin? Seni seviyorum, çok özlüyorum ve elimden ne geliyorsa yapıyorum..."

Açıkçası bunları dinlemek çok zordu çünkü babamın öldüğü gece aralarında geçen kavgadan bansediyordu. Bunu biliyorum çünkü o kavga boyunca üst katta, yatak odamda onları dinlemiştim. Babamın *Birazdan eve dönerim* dediğini, annemin *Hiç zahmet etme* diye yanıtladığını duymuştum. Sonra yüksek bir şangırtı gelmiş ve sesler kesilmişti. Babam eve hiç dönmedi. Sözcükler korkutucudur, güçlüdür ve annemi dinlerken, babamın ölümünden ötürü kendisini suçlu gördüğünü anladım. Belki belli bir seviyede ben de onu suçlamıştım. Ama suçlamıyordum artık.

Annem konuşurken bütün bunlar geçiyordu kafamdan. Sonra benim sıram geldi, gidip anneme sarıldım ve ardından babamın küllerine şöyle dedim: "Dünyadan babama. Dünyadan babama. Duyuyor musun? Ben konuşuyorum, Benny. Seni özledim. Sen hangi gezegendesin?" Babamın bunu komik bulacağını biliyordum.

Derken bitti. Annem "Ah, teşekkürler, teşekkürler!" diyerek herkese sarılmaya başladı. Aikon çok tatlı karşıladı bunu ama konuşması başlamak üzereydi, o yüzden gitmek zorunda kaldık. Biz ayrılmadan kitabının bir nüshasını benim için imzaladı, bu da harika oldu. Bildiğiniz gibi kitapları çok severim ve onun kitabı benim için çok heyecan verici olmasa da hiç gerçek bir yazarla karşılaşmamıştım. Annem acayip derece heyecanlıydı. Sonradan kitabı defalarca açıp, Aikon'un yazdıklarını okudu.

"Dinle! '*Dünyanın çığlıklarını duyan Benny'ye.*' Ne kadar güzel. Üstelik ne kadar doğru, değil mi?"

Doğru muydu değil miydi bilmiyordum ama bu annemi mutlu ettiğine göre benim için sorun yoktu. Bu derleyip toplama hadisesi artık yetmişti bana. Annemle Cory'ye, dokuzuncu katta olacağımı söyledim. Birbirlerine şöyle bir baktıktan sonra, öyle olsun dediler. Asansöre binip yukarı çıktım, köprüde durdum. Ama aşağı bakınca hiçbir şey duyamadım. Ne rüzgâr vardı ne de Kalipso. Komşu bölmede başka bir değişim öğrencisi oturuyordu ama bilgisayarlı hanım masasında yazı yazmaya devam ediyordu.

"Dönmüşsün," dedi. "Özledik seni. Nereye gittiğini merak ediyorduk."

Hastanede olduğumu söyledim ona. Bunu zaten biliyormuş ve pek önemli görmemiş gibi, başını sallamakla yetindi.

"Daha iyi misin şimdi?"

"Evet, galiba."

"İyi. Buna memnun oldum. Çok şey kaçırmış değilsin."

Etrafa bakındı. Ben de öyle yaptım. Raflardaki kitapların azaldığını fark ettim. Sanki zihnimi okumuş gibi, omuz silkmekle yetindi.

"Yeni bilgisayar istasyonlarına ve ortak çalışma alanlarına yer açmak için kitapları kaldırıyorlar. Sonunda Ciltevi'ni de kapattılar. Tüm eski gereçleri çıkardılar. Onun dışında her şey aşağı yukarı bıraktığın gibi."

Ciltevi'nin durumuna üzülmüştüm. Korkutucu bir yerdi ama güzeldi de.

Bilgisayarlı hanım yine zihnimi okuyarak, "Evet, yazık oldu," dedi. "Onca güzel eski makine. Galiba internet varken, artık sözcüklerin ciltlenmesine lüzum bulunmadığına karar verdiler. Ben şahsen aynı fikirde değilim. Bence sözcükler kâğıt üstünde kalmayı tercih eder. Hudutlara ihtiyaçları vardır. Biraz disiplin ve sınırlama olmazsa gidip canları ne istiyorsa onu söyleyebilirler. Fakat galiba ben biraz eski kafalıyım."

Onu izliyordum. Tuhaf bir durum vardı çünkü konuştukça

yaşlanır gibiydi. Yanakları sarkıyordu. Saçı kırlaşıyordu. Dönüşüm gözlerimin önünde gerçekleşiyor gibiydi ama belki de bir ışık oyunuydu bu. Yarısı boş raflara baktıktan sonra gözlüklerini çıkarıp yüzünü ovuşturdu.

"Ah, neyse," dedi gözlüklerini tekrar takarak. "Elimde değil. Kitapları seviyorum işte. Nesne olarak yani."

"Ben de," dedim.

Sırt çantamda kompozisyon defterim ve kurşunkalemim duruyordu. Beni beklermiş gibi boş duran bölmeme oturdum. Herhangi bir şey yazmayı tasarlamamıştım. Aslına bakarsanız zihnim de bomboştu ama Ş-Adam iyi bir yazar olduğumu söylediğinden beri, olur a bir sesin konuştuğunu duyarım ya da aklıma bir fikir geliverir diye hep hazırlıklı olmaya çalışıyorum. Gelgelelim o akşam hiçbir şey duymadım. Sadece o hanımın tuşlara basış sesi vardı ki yağmur damlalarının, sığırcık kuşlarının veya üzerine dalgalar vuran çakılların sesi gibi geliyordu kulağıma. Çok geçmeden uyuyakaldım.

91

Sevgili Bayan Aikon ve Bayan Kimi,

Vakit ayırıp ben ve Benny'yle Kütüphane'de buluştuğunuz ve bizim için o güzel seremonileri yaptığınız için çok teşekkürler. Kenji'ye yaraşır bir cenaze töreni, kötü günlerin geride kaldığını hissetmemizi sağladı. O zamandan beri evde her şey farklı, daha sakin ve yerine oturmuş geliyor bize. Benny de fark etti bunu. "Sence babamın ruhu bizi ziyaret mi ediyordu, peki artık huzur buldu mu?" diye sordu. Gerçekten öyle görünüyor, dedim. Benny'nin eve dönmesiyle çok şey farklılaştı. Bu kez hastanede geçirdiği zaman içinde gerçekten değişti, çok daha büyümüş görünüyor, sorumluluk alıyor ve bana çok yardım ediyor. Kenji'nin ölümünden

ve seslerin ortaya çıkmasından önceki gibi, gerçek sohbetlerimiz oluyor yine. Bir destek grubuna devam ediyor ve bu da başkalarıyla duygudaşlık kurrma yetisine çok büyük katkıda bulunuyor. Artık gerçekten dinliyor ve kendisiyle ilgili şeyleri paylaşmaya daha açık. Hâlâ sesler duyuyor ama bu sesler eskisi kadar telaşlandırmıyor onu. Onlara tatlı fakat kararlı yanıtlar verirse, onlar da ille kendilerini reddedilmiş hissetmez, paranoyakça, sinirli tepkiler vermez. Doktoru da ümitli ama elbette ihtiyatlı davranıyor. Klinik iyileşmenin pürüzsüz bir süreç olmadığı hususunda uyarıyor beni; geriye dönüşler görülebilirmiş. Bunu biliyorum, Benny de biliyor. Ama elbirliğiyle bunu başarabileceğimize inanıyoruz.

Ev üzerinde çok çalışıyoruz ve ev gerçekten güzel görünüyor artık! Hatta en sevdiğim elişi mağazasından personel indirimiyle aldığım çok tatlı bir kumaştan, Benny'nin odasına perde dikiyorum. Yarı zamanlı olarak orada çalışmaya başladım ve şimdilik harika gidiyor. Mağazada çalışan kadınlar dost canlısı ve bu işte çok ayakta durmam, oradan oraya koşturmam gerekiyor, dolayısıyla biraz egzersiz de yapmış oluyorum. Sırf evden çıkıp insanları görmek bile, ne kadar yalıtılmış bir hayat yaşadığımı fark etmemi sağladı. Kederimin ve suçluluk duygumun beni her şeyden koparmasına nasıl da izin vermişim, bunu görüyorum şimdi.

Ayrıca Halk Kütüphanesi'nde gönüllü çalışıp arkadaşım Cory'ye yardım etmeye başladım. Kendisi tanıştığınız şu çocuk kütüphanecisi; Çocuk Saati'nde ufaklıklara kitap okumama izin veriyor! Tüm o küçük suratların çiçekler gibi yüzüme bakmasına bayılıyorum! Haftanın en sevdiğim zamanı bu oluyor. Aslında okula dönüp Kütüphanecilik eğitimimi tamamlamayı ciddi ciddi düşünmeye başladım. Hemen olmaz, biliyorum ama hayalim bu.

Hayaller önemlidir, değil mi? Benny'ye böyle diyorum. Babanın bir sürü hayali vardı diyorum, bazıları boşa çıktı ama en tatlı hayali gerçekleşti: İsmi Benny.

Şükranlarımla,
Annabelle.

92

Dalgalar ve sığırcık kuşları, çakıllar ve kargalar...

Orada mısın, Benny? Bizi hâlâ duyabiliyor musun? Sana erişebildiğimiz tek yer rüyalar artık. Aç gözlerini. Nerede olduğunu görebiliyor musun?

Bir tür tepe var, sen de zirvesinde durmuş, geniş bir manzaraya bakıyorsun. Gökyüzü gri ve kuşlarla dolu; kargalar, martı-
598 lar, kuzgunlar, yırtıcı kuşlar başının üstünde dönüp duruyor. Bir esinti var ve müziğe benzer bir sesi dinliyorsun. Ama bu önceden duyduğun hiçbir müziğe benzemiyor. Acayip, ahenksiz bir senfoni fakat nahoş değil ve kuşların çığlıkları da bu senfoniye dahil. Uzak yerde çalışan, buradan bakınca minik oyuncaklar gibi görünen devasa iş makinelerinin pes gümbürtüsü geliyor kulağına. Onları izlerken, bir dolgu alanında bulunduğunu anlıyorsun ve üzerinde durduğun yükselti, tonlarca çöpten müteşekkil bir dağ.

Dalgın ve şaşkın bir ifade var yüzünde. Kilometrelerce uzanan atıklara bakarken, gözlerin nesneleri ayrı ayrı seçmeye başlıyor: Orada bir otomobil lastiği, şurada bir klozet. Sonra tanıdık nesneler çarpıyor gözüne. Bir öbek kırılmış kar küresi, birkaç demlik parçası, hırpalanmış pelüş hayvanlar. Birbirine girmiş çoraplar, bükülmüş bir nota sehpası, kaya parçaları gibi yığılmış kasetler, CD'ler, gazeteler. Evinden akıp gelen ne varsa burada toplanmış. Annenin hayallerinin ve tüm iyi niyetlerinin son durağı burası, sen de onun tepesinde duruyorsun. Boğazın düğümlenip ağla-

maya başlıyorsun. Çok değil. Bir iki gözyaşı sadece. Kenji öldüğü zaman dökemediğin yaşlar.

Babanı düşünmek, kulaklarına bir şey taşıyor. Daha dikkatle dinliyorsun. Uzaktaki buldozerler, ekskavatörler çöpleri oradan oraya taşırken, motor uğultuları giderek çok sesliliğe bürünen cazımsı bir doku kazanıyor. Esinti güçlenip saçını savuruyor. Fırtına çıkıyor, sen de yüzünü ona dönüyorsun. Elinde hurdası çıkmış bir evrak çantası tuttuğunu fark ediyorsun. Onu ayağının dibine koyuyorsun ve kollarını açıp parmak uçlarına kalkarak dengede duruyorsun.

Gözlerin kapalı hâlde rüzgâra doğru eğiliyorsun. Çocukluktan kalma yağlar eriyip giderken boyunun uzadığını, gövdenin inceldiğini görebiliyoruz. Sivilcelerin geçmiş, cildin yine pürüzsüz ve esmerimsi. Çenende, yakında tıraş etmeye başlayacağın birkaç yumuşak tüycük var. Burnun ve çenen daha bir belirginleşmiş, yanakların çukurlaşmaya başlamış. İleride olacağın adam gibi görünmeye başlıyorsun. Babana çok daha fazla benziyorsun.

Gözlerin hâlâ kapalı, kolların iki yana açık. Rüzgâr güçleniyor, tam da geriye doğru savrulacağın esnada biri uzanıp alnına dokunuyor. Kim olduğunu anlamak için görmen gerekmiyor. Rüyalarındaki kız bu, dünyanın en güzel kızı. Düşmene engel olmak için geldi ve şimdi senin işin, onun sürüklenip gitmesine engel olmak. Onun eline uzanırken, hafifçe gülümsüyorsun. Nazikçe çekiyorsun, kız aşağı inip yanı başında duruyor. Evrak çantanı yerden alıyorsun. Sana yaslanıp omzuna koyuyor başını. İç çekiyor. *Çok güzel...*

Her kitap bir yerde bitmek zorunda, Benny...

Şşşt, diyorsun fısıltıyla. *Dinle...*

SON

TEŞEKKÜRLER

Kitap konuşan bir nesne, teşekkürler sayfası da onun şükranlarını sunduğu yer. *Biçimin ve Boşluğun Kitabı*, bu mutluluk veren görevi onun adına yerine getirme vekâletini bana verdi. Ben de
600 öncelikle, Zoketsu Norman Fischer'a ve sözcükleri bu sayfaları doldurmuş Zen öğretmenleri silsilesine minnettarlığımızı ifade edeceğim.

İlk müsveddeleri okuyup hem psikolojik hem de edebi konularda bize rehberlik eden Dr. Gail Hornstein ve Dr. Annie Rogers'a minnetim büyük. Onların kişisel kavrayışları ve basılı eserleri, tıpkı beni yönlendirdikleri kitaplar ve kaynaklar gibi, gözlerimi ve kulaklarımı açtı. Bunlar uzun bir liste oluşturuyor ama burada anmak istediklerim şunlar: *Intervoice: the International Hearing Voices Network (www.intervoiceonline.org)* ve *Hearing Voices USA (www.hearingvoicesusa.org)*. Ayrıca kafa karıştırıcı hâllere ve paylaşılmayan deneyimlere yönelik deneyim odaklı, patolojik olmayan yaklaşımlarıyla kavrayışımızı genişletip derinleştiren Dr. Karius Romme ve Dr. Sandra Escher'in öncü eserlerini zikretmeliyim.

Gerek yazılı gerekse sözlü olarak yaptıkları yürekli açıklamalarla kavrayış alanımı genişleten ve deneyimlerimi tasdik

eden ses-işiticilere, sanatçılara, çılgın eylemcilere hususi ve yürekten şükranlarımı sunarım. Yeni dostum eylemci, yazar ve olağanüstü hikâye anlatıcı Alison Smith'e, ses işitimi, devrim ve tavuk yetiştiriciliği hakkındaki fikirlerini paylaştığı için özellikle teşekkür etmeliyim. Bir özel teşekkür de Icarus Project, toplumsal adalet ve zihinsel çeşitlilik çalışmalarıyla yıllar boyunca yazılarımın ve düşüncelerimin tohumlarını atan eski dostum Sacha Altman "Scatter" DuBrul'a gidiyor.

Paha biçilmez uzmanlıklarını paylaşan tüm dostlarıma minnettarım. Sanatçı, medya takipçisi ve arşivci Matthew Budden, gerek müşterek mesleklerinin incelikleri, gerekse ebeveynlik tarzı hususunda Annabelle'e sabırla hocalık etti. Yosuun Park ve Emily Myer, Green Room'da birlikte kokteyl içerken, ruh sağlığı çalışanlarına dair çocukluk tecrübelerimi güncel terimler içinde ifade etmeme yardımcı oldular; Andrew Rundle da bize destek verdi.

İlk, sonraki ve devamında gelen müsveddeleri okumakta gösterdikleri cömertlik, kavrayış ve titizlik için Katie Young, Liz Gaudet, Karen Joy Fowler, Linda Solomon, Oliver Kellhammer, Adrienne Brodeur ve Claire Kohda'ya minnetim sonsuz. Uzun yıllar süren yazım süreci boyunca, onların yardımları ve destekleri bu kitabın ortaya çıkmasında hayati rol oynadı. Kitaplar yazıcıların yanısıra, onları mevcut hâllerine getiren iyi okurlara ve dostlara da ihtiyaç duyar. Size içtenlikle teşekkür ediyoruz.

Bana sükûnet, kızkardeşlik ve sığınacak bir yer sunduğu için Hedgebrook'a teşekkürler.

Viking'ten Paul Slovak'a hikmetli ve istikrarlı editörlüğü, Brian Tart ve Andrea Schwartz'a da kesintisiz destekleri için; Canongate'ten Jamie Byng ve harika ekibine kitaplara dair her konuda sergiledikleri sınırsız tutku için büyük minnettarlığım var. Temsilcilerim Molly Friedrich ve Lucy Carson'a yıllar boyunca çalışmalarıma duydukları inanç için teşekkürler. Hatala-

rımı önleyen, işimi neşeyle ve aksatmadan yürütmemi sağlayan kıymetli asistanım Molly Zakoor'a da teşekkür ederim.

Şimdi sevgili dostum, sabık editörüm ve yazar Carole DeSanti'ye sonsuz şükranlarımı ifade etmek isterim. Carole, *Biçimin ve Boşluğun Kitabı*'nı hâlâ Viking'de çalışırken, kitap daha küçük harflerle yazılmış bir bebekken eline aldı. Onun konuştuğunu duyan ilk kişi oldu ve hassas kulağıyla, keskin editör bakışıyla, anlatımın tonu ve yapıyla ilgili hususlardaki tutkulu rehberliğiyle, kitabın hem sesini hem de biçimini bulmasını sağladı. Yıllar içinde Carole bana öyle farklı şekillerde yardımcı oldu ki, anlatmam mümkün değil. Bana yazmayı ve bir yazar olmayı öğretti, dağınık müsveddelerimi, olmak istedikleri kitaplar hâline getirdi. Kendisi hayattaki dostum ve edebiyattaki yoldaşım olduğu için çok şanslıyım.

Son olarak, her zamanki gibi, hayatımı ilginç kılan ve beni dinlemekten hiç geri durmayan sevgili Oliver'a minnettarım. Onun fikirleri yazmak için ilham veriyor bana. Sözleri dünyamı uyandırıyor.

Aynı zamanda Zen Budist rahibi olan Ruth Ozeki uzun yıllar boyunca sinema ve medya alanında çalışıp bağımsız filmler çektikten sonra roman yazmaya başladı. Okurlar ve yazarların takdirini alan ve pek çok ödül kazanan üç eser yazdı. Jürinin "kitapların ve okumanın gücüne dair bir şölen" diye tanımladığı dördüncü romanı *Biçimin ve Boşluğun Kitabı*'yla ise 2022 Women's Prize Edebiyat Ödülü'ne layık görüldü.

On üç yaşındaki Benny, müzisyen babasının ölümünden bir yıl sonra etrafındaki nesneleri duymaya başlar. Hem yasla, hem geçim sıkıntısıyla hem de çocuk yetiştirmenin dertleriyle uğraşan annesi Annabelle ise etrafında gittikçe biriken eşyaların altında boğulacaktır sanki. Bir de Kitap vardır elbette. Benny'nin hayatını anlatan, dert ortağı olan, gerçekten mühim şeyleri dinlemesini öğreten, konuşan bir Kitap.

Biçimin ve Boşluğun Kitabı, yetişkinliğe adım atmanın acısını, zihnin darmadağın seslerini, edebiyatı, anneliği ve tutulan yası anlatan bir roman.

"Ruth Ozeki gibi yazabilen bir başkası yok."
—MATT HAIG

"Hayata, aşka ve kayba dair bu dokunaklı roman ışıldıyor karanlıkta. Son yıllarda kurmacayla bağınız zayıfladıysa, izin verin *Biçimin ve Boşluğun Kitabı* size yol göstersin."
—DAVID MITCHELL

www.ithaki.com.tr
9 786052 651070
/ithakiyayinlari
www.ithakiyayingrubu.com
İTHAKİ MODERN 79
ROMAN
ithaki